

Giới thiệu Lăng Nhân Thiên Nhai

Truyện Lăng Nhân Thiên Nhai thuộc thể loại ngôn tình lấy bối cảnh từ thời xưa khi kể về chuyện tình của một nữ nhân xinh đẹp phải sống ẩn mình trên núi cao, tận hưởng thiên nhiên, sông nước không màng đến thế sự.

Nhưng trong một ngày duyên phận nàng nhất được một lăng khách có võ nghệ cao cường trong chốn giang hồ, hai từ duyên phận như gắn kết họ đến với nhau, một người chấp nhận làm tiểu nhân để lấy được nụ cười của nàng, một người lại cho rằng trên đời có rất nhiều chuyện, nhiều việc quan trọng hơn mạng sống. Mời các bạn đón đọc câu truyện đầy lôi cuốn này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Lăng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Khí trời thanh lạnh, núi biếc nước trong.

Ánh mặt trời ban trưa rọi vào sơn cốc tĩnh lặng, một màu âm áp.

Trong sơn cốc có một dòng sông nhỏ, nước chảy lập lò, trong veo chẳng gì sánh được. Bên bờ sông đầy sỏi đá, có cả các cây cao thấp không đều sinh trưởng, ánh mặt trời xuyên qua lá cây, hắt xuống mặt đất từng mảng rực rỡ.

Giữa đám cây này, có một gốc cây đặc biệt bắt mắt. Nó cao to hơn tất cả các cây xung quanh đây, thân cây cứng cáp, tán cây sum suê như một chiếc ô to được giương giữa trời che nắng.

“Khò...”

Chính dưới gốc cây to này có một bóng người đang gối lên rễ cây khổng lồ mà ngủ.

Buổi trưa mang hơi thở ung dung thanh nhàn, cơn gió nhẹ lướt qua sơn cốc làm lá cây dậy lên tiếng xào xạc. Người nằm kia tựa như đang ngủ rất say, hoàn toàn thư giãn.

Bỗng nhiên, trong không khí lại thoảng một thứ mùi khác.

“Ày...”

Người đang nằm phát hiện ra, chậm chạp mở mắt. Một đôi mắt linh hoạt nhìn lên tán cây che trên đầu mình, dường như đang cẩn thận phân biệt một thứ gì đó.

“Mùi máu tươi.”

Dứt lời, người nọ đã đứng dậy.

Sau khi đứng dậy thì có thể thấy đây là một thiếu nữ, tuổi không lớn lắm, mặc y sam màu vàng nhạt, mái tóc dài được buộc gọn một cách đơn giản. Dung mạo thiếu nữ không quá đẹp nhưng lại tràn đầy sức sống khiến vẻ ngoài rực rỡ hơn rất nhiều.

“Ồi chào, ở đây sao lại có mùi máu tươi.”

Thiếu nữ phui tay, giữ sạch bụi đất bám trên người, đi thẳng đến một nơi.

Thiếu nữ tiến vào rừng, đi chưa được mấy bước đã dừng lại.

Không xa trước mặt nàng, có một người ngã dưới đất.

Thiếu nữ bấu môi, sờ cảm.

“Cách xa thế mà vẫn ngửi thấy mùi tanh, người này phải mất đến bao nhiêu máu đây.”

Dứt lời, thiếu nữ bước đến.

Nam nhân dưới đất nằm úp mặt xuống, vóc người rất cường tráng, vì đang mặc y phục đen nên không thể thấy được vết máu thấm ra, nhưng vết chém bên bả vai phải khiến người ta vừa nhìn đã nhận ra ngay tính nghiêm trọng của vết thương.

Thiếu nữ chấp tay sau lưng, khom người xuống nhìn chỗ cánh tay bị cụt một cách tỉ mỉ.

“Ồi chào, theo một phát ngọt xót thế này, thân thủ mau lẹ gớm.”

Mùi máu tanh nồng nặc tứ bề, thiếu nữ lại chẳng nhú mày lấy một cái. Nàng đứng thẳng người dậy nhìn xung quanh, phát hiện trong lùm cỏ có vết máu ngoằn ngoèo kéo dài không dứt, có lẽ người này đã lê mình đến tận đây.

Thiếu nữ lại nhìn người đang bất tỉnh dưới đất, cánh tay trái còn lại của hắn vươn thẳng ra đằng trước, như đang cố tìm đường sống trong ngõ cụt.

“Không muốn chết sao, hà.”

Thiếu nữ đưa tay ra nắm lấy cánh tay trái của nam tử, gồng người vác hắn lên vai.

Nam tử có vóc người cao to, đã được thiếu nữ vác lên nhưng chân vẫn phải kéo lê dưới đất.

Có lẽ động phải vết thương, nam tử bất giác run lên vài cái dù đang bất tỉnh, đầu tóc hắn rối bù, mặt đen nhem, không rõ diện mạo.

Thiếu nữ vác một người khổng lồ như thế nhưng lại chẳng có vẻ chật vật, nhịp bước vẫn uyển chuyển nhẹ nhàng.

Nàng vác người áo đen này đến đỉnh núi.

Nơi đây là mảnh đất phẳng, ở đây có một ngôi nhà nhỏ được xây bằng đá, bên ngoài ngôi nhà là một hàng rào thô sơ bằng đá cuội trông như được đắp bừa lên, chẳng có chút tác dụng ngăn phòng.

Thiếu nữ bước vào nhà.

Trong nhà cũng rất gọn gàng đơn sơ, ít đồ trang trí.

Thiếu nữ đặt người áo đen nọ lên giường, ra ngoài múc một chậu nước.

Tay cầm chiếc khăn ẩm, thiếu nữ nói: “Đắc tội rồi.”

Dứt lời, thiếu nữ đưa tay kia ra, cời y phục của người nọ. Y sam rơi xuống, trên cơ thể cường tráng chỉ chút vết thương, máu đã khô thành vảy, đỏ đến tối mắt.

Vết thương sâu nhất hẳn là vết chém bên vai phải, miệng vết thương bằng phẳng trông như do đao gây nên. Một đao giáng xuống nom rất quyết đoán, người ra tay hẳn không chút nào do dự, gần như theo non nửa bả vai, xương vai và thịt nát bấy nhầy, dính vào y phục. Thiếu nữ rút một con dao nhỏ ra tước áo và thịt.

Tuy đã hết sức nhẹ nhàng nhưng vết thương thực sự rất nghiêm trọng, trong lúc thiếu nữ xử lý vết thương, người nọ dù đang bất tỉnh vẫn run mãi không ngừng.

Xử lý xong, thiếu nữ lại lôi mảnh vải bố từ dưới gầm giường ra, băng bó tươm tất cho bờ vai cụt của người nọ.

“Ừa?”

Lúc xử lý bả vai trái cho hắn, thiếu nữ nhú mày. Nàng cảm bàn tay trái của người áo đen lật nhẹ một cái, hướng lòng bàn tay lên. Ngay trên cổ tay trái của hắn có một vết thương mảnh.

“Đến cả một đường sống cũng không thừa lại. Chặt tay phải, cắt luôn gân tay trái, định phải loại kẻ thù gì thế này.”

Thiếu nữ lăm bầm, tay vẫn thoăn thoắt xử lý vết thương toàn thân cho người nọ. Lau sạch vết bẩn, một khuôn mặt lạnh lẽo hiện ra.

“Ồ, có vẻ lạnh lùng kiên nghị đây.”

Thiếu nữ đắp chăn cho hắn.

Tối lui bấy nhiêu, đêm bất giác đã khuya.

“Giường cho anh ngủ rồi, ta chỉ có thể ngủ trên bàn thôi.”

Gió núi buổi đêm rất mạnh, thiếu nữ đóng chặt cửa nhà nhưng vẫn nghe thấy tiếng vù vù bên ngoài.

Nàng không thay y phục cũng chẳng trùm chăn, dòi đồ đạc trên bàn gỗ sang phía khác rồi nằm thẳng lên. Cái bàn không lớn, thiếu nữ cũng nhỏ người, chỉ cần cuộn tròn lại là vừa đủ chỗ.

Trong nhà có một nam nhân lạ, thiếu nữ lại chẳng chút sợ hãi, nhanh chóng say mộng đẹp.

Hôm sau, nam tử tỉnh lại.

Dường như thiếu nữ đã biết khi nào hắn sẽ tỉnh, nàng ngồi ngay bên cạnh trông chừng.

Nam tử mở mắt, lúc đầu còn hơi mờ mông lung. Song nét mờ mông lung này lại thoáng qua phút chốc, khoảnh khắc sau, ánh mắt hắn đã sắc bén trở lại.

“Ồi dà, tỉnh lệ ghê.”

Nghe thấy giọng nói vang lên bên cạnh, nam tử nghiêng đầu sang, khuỷu tay trái khẽ cong lên, muốn chống người ngồi dậy.

Thiếu nữ nói: “Anh bị thương nặng thế này, đừng manh động thì hơn. Nếu ta không dứt sơ can tẩn giúp anh điều dưỡng thân thể, bây giờ chưa tỉnh nổi đâu.”

Nam tử vốn có nước da trắng, nhưng do bị thương nặng, nội tức không đủ nên da lại hơi trắng tái. Mũi hắn nứt nẻ, không chút hồng hào. Nghe được lời thiếu nữ, hắn vẫn không nằm trở về, càng không ngừng cử động.

Tuy khó khăn chậm chạp, nhưng hắn vẫn chống được người ngồi dậy.

“Ồ?” Thiếu nữ nhìn cảnh tượng trước mắt, đôi mày nhẹ nhàng nhướng lên.

Tuy đã cố kìm lại nhưng thân mình nam tử vẫn khẽ run rẩy. Đây là do đau đớn khó mà chịu nổi.

Thiếu nữ nhíu mày.

“Anh không tởm?”

Nam tử nghiêng đầu sang, ngũ quan hắn mạnh mẽ, sừng mặt lại càng sắc bén.

“Cô đã cứu ta.”

Chất giọng của nam tử hùng hậu trầm thấp.

“Rõ là thế.”

“Đa tạ.”

Thiếu nữ hỏi: “Anh là ai?”

Nam tử đáp: “Lăng nhân Yến Cô Minh.”

Trong giang hồ, sống vì tiền tài, không vào tổ chức không kết bằng hữu, không quê không nhà độc lai độc vãng, ấy là lăng nhân.

“À? Lăng nhân...?” Thiếu nữ nói, “Vậy tại sao anh bị thương nặng vậy, và tại sao lại đến núi Vân Vũ?”

Yến Cô Minh nói: “Giang hồ trả thù.”

Giang hồ trả thù, giết người người giết.

Chỉ bốn chữ này đã có thể khái quát tất cả.

“Ra là vậy.” Thiếu nữ không hỏi nhiều, đứng dậy chuẩn bị ra ngoài. Vừa nhúc nhích đã phát hiện người trên giường cũng muốn đứng dậy.

Thiếu nữ ngoái đầu lại.

“Anh muốn làm gì?”

Chỉ một động tác trở mình nhẹ đã khiến Yến Cô Minh toát đầy mồ hôi lạnh. Sắc mặt lại càng tái.

“Rời đi.”

Thiếu nữ bật cười, nói: “Đã thế này rồi, anh còn muốn đi đâu?”

Yến Cô Minh không đáp.

Thiếu nữ nói: “Bây giờ anh đi không nổi.”

Yến Cô Minh im lặng, song cơ thể vẫn khẽ cử động. Có lẽ do vừa mất cánh tay, gân tay trái cũng đã đứt nên không thể mượn lực, Yến Cô Minh rất khó giữ thăng bằng, chỉ có cổ tay chống người đang chuyển động từng chút một.

Thiếu nữ nói: “Ồai, lãnh nhân đều bướng bỉnh thế này à.”

Yến Cô Minh thấp giọng: “On cứu mạng của ân công, ngày sau nhất định hồi báo.”

“Ồi dào, anh nghĩ ta thêm cái on phải trả kia nên mới giữ người ư.” Thiếu nữ nghiêng đầu, nói, “Ta không bảo là anh không thể đi, chỉ nói anh đi không nổi. Nếu anh có sức để đi, ta tuyệt không ngăn lại. Về on cứu mạng hử, anh đừng để trong lòng làm gì. Ta chỉ tiện tay nhặt được anh thôi.”

“Cô...”

Thiếu nữ nói xong thì rời đi, năm ngón tay còn sót lại của Yến Cô Minh không thể cử động theo ý muốn, cánh tay lê cõ tay lên để giữ thăng bằng, chậm chạp tựa vào tường đứng lên.

Vừa đứng dậy đã bị văng đầu. Không ngoài dự đoán, Yến Cô Minh lại ngã xuống đất.

Run lên một cái, vết thương bên vai phải lại thít chặt, trên trán Yến Cô Minh thoát cái đã đầy mồ hôi lạnh.

Nhưng dường như nam nhân cao to này không biết thế nào là bỏ cuộc, hấn lại bò dậy khỏi mặt đất một lần nữa, lưng tựa vào tường, mượn lực nghỉ tạm.

Lãnh nhân hơi cúi đầu, ánh mắt xuyên qua từng lớp mồ hôi mỏng trên mặt, bắn đến cánh tay trái vô lực của mình, không buồn không vui.

Tay như thế, còn cầm kiếm nổi không.

Dù có còn nhắc nổi kiếm hay không, việc cần làm, lãnh nhân nhất định phải hoàn thành.

Yến Cô Minh vươn tay đẩy cửa nhà.

Trong nháy mắt, cơn gió lạnh ủa vào, thổi tung mái tóc của nam tử.

Yến Cô Minh vịn vào khung cửa, bước vài bước ra ngoài.

Lại ngược mắt lên, hấn sững người lại.

Bên ngoài không cây không núi, trong tầm mắt đều là từng tầng mây mờ ảo đang cuộn mình, đỉnh núi này tựa như một tòa cung điện giữa tầng không, cô độc một phương.

Đỉnh núi không lớn, không có đường đi xuống.

“Thế nào.”

Yến Cô Minh ngoái đầu lại nhìn thiếu nữ ngồi trên nóc nhà, biếng nhác nhìn hấn.

“Ta nói rồi, nếu anh có sức đi, ta tuyệt không ngăn cản.”

Yến Cô Minh xóc cơ thể khiếm khuyết của mình lên, nhưng mãi vẫn không thắng người nổi.

Hấn nhìn thiếu nữ.

“Cô là ai?”

Thiếu nữ đáp: “Ta là Phong Thiên Nhai.” Nàng nhìn quanh, phát phát tay tựa như đang giới thiệu, “Đây là nơi ta sống, ta gọi nó là đỉnh Thiên Nhai.”

Đỉnh Thiên Nhai núi Vân Vũ, Phong Thiên Nhai độc cư.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Yến Cô Minh hỏi: “Xuống núi bằng cách nào.”

Phong Thiên Nhai đáp: “Tùy thôi, thích xuống bằng cách nào thì cứ xuống bằng cách ấy, anh không còn tay nữa, nhảy thẳng xuống cũng được.”

“...”

Trong vài ba câu thể thôi mà đã chứa đôi mươi ý khiêu khích khó nhận ra.

Yến Cô Minh không nhiều lời với nàng nữa, lê mình đến vách núi.

Phong Thiên Nhai nhìn hấn.

Gió ở chỗ vách núi càng mạnh, cơ thể cường tráng của lãng nhân chao đảo, nhìn chênh vênh như sắp rơi xuống.

Gió lạnh quét vào mặt Yến Cô Minh, tựa như đao cắt.

Tay trái hấn bám vào một tảng đá xanh, định thò người ra khỏi vách núi.

“Muốn chết hả.”

Phong Thiên Nhai ngồi xếp bằng trên nóc nhà, tiện tay nhặt mẫu đá vụn cạnh mình lên, ngón tay búng nhẹ một cái, hòn đá bộp một tiếng lao thẳng đến đầu gối Yến Cô Minh.

Yến Cô Minh vốn đứng không vững, giờ lại bị thêm một cú thì càng khó giữ thăng bằng, cả người ngã xuống vách núi.

Mắt hấn sớm đã thấy rõ vực sâu mênh mông sương mù dưới vách núi. Sinh tử chỉ trong nháy mắt!

Yến Cô Minh mất tay, không thể bám vào gờ đá, đúng ngay lúc hấn rơi xuống thì eo vận sức một cái, bất thành linh xoay người, mặt hướng lên trên, chân quặp lại, móc vào vách núi cheo leo.

Người treo lơ lửng bên vách núi.

Đã bị trọng thương, ai có thể chịu được sự dày vò thể này. Yến Cô Minh run cả người, vai phải đau đớn vô cùng, gân xanh trên gương mặt trắng tái lại nổi rõ.

Dù thế, hấn vẫn không rên lên tiếng nào.

Không có tiếng ghen ngào đau đớn, càng chẳng có tiếng cầu xin cứu mạng.

Phong Thiên Nhai vẫn uể oải ngồi trên nóc nhà, nhìn nam nhân mình vừa cứu sống.

Giữ thăng bằng cơ thể, Yến Cô Minh tì vai trái vào vách đá, dụng lực ở thất lưng treo lên từng chút một, một khắc sau, cuối cùng cũng đã tới nơi.

Bấy giờ, hấn đã kiệt sức.

Yến Cô Minh chặt vật ngã ra đất, không ngừng thở dốc, dưới mặt đất lã chĩa mồ hôi.

Phong Thiên Nhai nói: “Anh không hỏi vì sao ta lại tấn công anh à?”

Yến Cô Minh im lặng.

Phong Thiên Nhai: “Anh mà phản ứng không đủ nhanh thì đã chết rồi.”

Lúc đấy, dường như Yến Cô Minh đã hồi phục vài ba phần sức, lại run rẩy đứng lên. Một phen như thế, vết thương trên vai phải lại hở ra, vài bở rỉ máu.

Phong Thiên Nhai: “Ta cứu anh một lần, lại giết anh một lần, ơn và thù triệt tiêu nhau, anh hết nợ ta rồi.”

Yến Cô Minh ngẩng đầu, nhìn Phong Thiên Nhai.

Ánh mắt lãng nhân bình thản, chẳng có tí tức giận do bị người ta ám toán, lại càng không có vẻ vui mừng vì vừa thoát chết. Thử chứa trong đôi mắt ấy, chỉ là dây dạn phong sương.

“Ơn cứu mạng của cô, Yến Cô Minh tất sẽ hồi báo.”

Dù đã kiệt sức, nhưng giọng nói vẫn trầm thấp hùng hồn.

Phong Thiên Nhai: “Ta vừa có thể giết anh đấy.”

Yến Cô Minh: “Có rất nhiều người từng thử giết lãng nhân.”

“Ồ?” Phong Thiên Nhai nghiêng đầu. Kẻ giết anh thì nhiều, nhưng không phải kẻ nào giết anh đều từng cứu anh, đúng không.

“Hà, một người thú vị.”

Yến Cô Minh không nói nữa, hấn tựa người vào đá, chậm rãi ngồi xuống, nhắm mắt điều tức.

Phong Thiên Nhai nhảy từ trên nóc nhà xuống, y sam màu vàng nhạt tung bay giữa không trung tựa như một chú vàng anh hoạt bát.

Nàng đến cạnh Yến Cô Minh, bấy giờ mới phát hiện nam tử này cao to lắm, ngồi đây mà đã gần cao bằng Phong Thiên Nhai đang đứng, có thể che khuất cả người nàng.

“Ta không đùa với anh nữa, tình trạng hiện tại không cho phép anh rời khỏi đây, an tâm ở lại dưỡng thương đi.” Phong Thiên Nhai nói, “Dù anh có chuyện quan trọng đến mức nào, thì với thể trạng bây giờ, anh cũng không hoàn thành nổi đâu.”

Yến Cô Minh mở mắt, nhìn thiếu nữ đang tới lui trước mặt.

Phong Thiên Nhai: “Mất cánh tay, gân cũng đứt, nội tạng cũng bị thương, rạn hai khúc xương sườn, bị thương nặng như vậy mà còn nhặt được mạng về, không dễ dàng gì.”

Yến Cô Minh: “Mạng của lãng nhân dai lắm.”

Phong Thiên Nhai nói: “Dai không có nghĩa là không chết được.”

“...”

Phong Thiên Nhai nói: “Mạng của anh là do ta cứu, ta tốn biết bao sức lực mới đưa được người lên núi, anh không thể cứ vậy mà chết được, thế thì chẳng phải toi công à.”

Yến Cô Minh: “Ân tình của cô, ta sẽ báo đáp.”

Phong Thiên Nhai nói: “Lấy gì để báo?”

Yến Cô Minh: “Lãng nhân có thể lấy mạng để báo ân.”

“Xi.” Phong Thiên Nhai bĩu môi, “Ta cần mạng của anh làm gì.”

Yến Cô Minh: “Cô muốn thứ gì lãng nhân có thể đoạt thứ đó, cô có kẻ thù nào, lãng nhân cũng có thể giết nó hộ cô.”

Phong Thiên Nhai lắc cổ thư giãn.

“Lãng nhân đại ca, xem bộ dạng bây giờ của anh, giết được ai cơ.”

“...”

Yến Cô Minh rũ mắt xuống, ánh mắt lia đến tay phải bị cụt của mình rồi lại nhìn cánh tay trái buông lơi không còn tí sức.

“Cô cứ nói, lãng nhân sẽ làm cho bằng được.”

Dù khiếm khuyết như thế, vẫn muốn báo đáp ân tình.

Phong Thiên Nhai nhìn nam tử nhếch nhác chật vật này, manh áo đen của hắn bay phàn phật giữa gió rét, da mặt nứt nẻ, góc cạnh sắc nét, giống y như tảng đá mà hắn đang tựa mình vào, vừa lạnh lẽo, vừa kiên cường.

“Bướng thế, anh nhiều tuổi rồi.”

“Hai mươi tám.”

“Là người ở đâu?”

Yến Cô Minh ngước mắt lên.

“À à, ta quên mất.” Phong Thiên Nhai nói, “Anh là lãng nhân, không có nhà.” Nàng phui phui tay, xoay người bước vào nhà. “Được rồi, không nói nữa, anh vẫn chưa ăn cơm, người đang dưỡng thương phải ăn một bữa ngon lành mới được, mau qua đây.”

Yến Cô Minh đứng dậy, đi theo sau Phong Thiên Nhai.

Cơm canh chỉ gồm vài món đơn giản, không rượu không thịt, chỉ có cải xanh và trái cây.

Phong Thiên Nhai dịu Yến Cô Minh ngồi xuống ghế, mình thì lôi vải bố sạch từ dưới gầm giường ra.

“Ta băng lại cho anh, vết thương nứt ra rồi.”

Yến Cô Minh xoay người.

“Ta tự làm.”

“Tự làm? Đừng có mà thể hiện.” Phong Thiên Nhai như đang dỗ dành trẻ con, “Anh đừng hục hặc nữa, ngày hôm qua ta đã nhìn đã sờ khắp toàn thân anh rồi, giờ ngưng đã muộn.”

“...”

Phong Thiên Nhai nhanh gọn lẹ thay miếng vải bố ngấm máu kia.

Yến Cô Minh nhìn tay phải khiếm khuyết của mình, thịt đã thối không ít, lúc Phong Thiên Nhai chuẩn bị băng bó, hắn đã đưa tay trái ra ngăn lại.

“Sao?”

Yến Cô Minh: “Có dao không?”

“Có.” Phong Thiên Nhai lấy một con dao nhỏ từ trong ngăn tủ ra, vỏ ngoài được làm từ da trâu. “Dao đây, làm gì?”

Yến Cô Minh: “Cô tước vỏ ra hộ ta được không?”

Phong Thiên Nhai rút dao ra.

Yến Cô Minh kề sát đầu sang, Phong Thiên Nhai vẫn chưa phản ứng kịp thì hắn đã ngậm sống dao.

“Ồi chao, làm gì vậy?”

Yến Cô Minh không nói được, chỉ khẽ vận lực, Phong Thiên Nhai bèn buông tay, để hắn ngậm dao đi. Yến Cô Minh giơ tay trái lên, kê cổ tay lên sống dao, miệng lui về ngậm cán.

Yến Cô Minh đưa mắt nhìn Phong Thiên Nhai.

Phong Thiên Nhai đã hiểu ý hắn.

“Anh bảo ta ra ngoài?”

Yến Cô Minh gật đầu.

Phong Thiên Nhai nói: “Ta không đi, anh muốn làm gì, ta phải theo dõi mới được.”

Yến Cô Minh hết cách, chỉ đành tiếp tục.

Độ dài của con dao vừa đủ, hắn xoay đầu nhếch vai lên, chỗ tay cụt đau đớn vô cùng, hàng mày trên gương mặt lạnh lẽo của Yến Cô Minh khẽ chau lại.

Đội con dao lướt qua, lưỡi dao của Yến Cô Minh đã đặt lên trên vết thương. Răng hắn nghiến chặt cán dao, lia mạnh một nhát.

Một lát thịt lẫn xương vụn rơi xuống.

Đau đến độ mất đi tri giác.

Yến Cô Minh cứ một nhát lại một nhát như thế, cho đến khi xử lý hết số thịt thối rữa ở bả vai.

Xong việc, mặt đất ướt cả một vùng, là hỗn hợp của máu và mồ hôi.

Đến khi hoàn thành, Yến Cô Minh chẳng còn sức dư chỉ để mở miệng nhả dao ra.

“Lợi hại.” Phong Thiên Nhai chỉ buông một câu đơn giản. Nàng bước đến, tay nắm sống dao, Yến Cô Minh đã không còn tỉnh táo nữa, hàm răng nghiến chặt lại.

Bàn tay kia của Phong Thiên Nhai đỡ dưới cằm hắn.

Sự mềm mại xa lạ khiến Yến Cô Minh rung mình một cái.

Cằm của Yến Cô Minh rất cứng, góc cạnh rõ ràng lại lún phún râu, Phong Thiên Nhai nhoi nhói tay. Nàng nhẹ nhàng mân mê.

“Há miệng ra nào, đừng ngậm nó nữa.”

Yến Cô Minh há miệng thật.

Phong Thiên Nhai rút dao ra, đặt lên bàn. Nàng rắc thuốc lên vết thương ở vai Yến Cô Minh.

Bột thuốc thấm vào, đau rất khó mà chịu nổi, sắc mặt Yến Cô Minh càng tái hơn.

Phong Thiên Nhai bước lên thêm vài bước, đứng sát vào hắn, một tay nàng đặt lên lưng Yến Cô Minh. Lưng của nam nhân vô cùng săn chắc. Phong Thiên Nhai đẩy lưng hắn chúi về phía trước, để Yến Cô Minh tựa lên người mình.

Có nơi để tựa vào, Yến Cô Minh không gắng sức chống đỡ nữa. Sức nặng của cơ thể đều chuyển sang Phong Thiên Nhai.

Cơ thể nhỏ nhắn như thế lại phải đỡ lấy một nam tử to xác như rồng này, vậy mà nàng vẫn vững như núi, không mây mảy mào đảo.

Phong Thiên Nhai xếp gọn mảnh bố trong tay, băng bó cho Yến Cô Minh thật cẩn thận.

Xong việc, nàng dìu Yến Cô Minh lên.

Trong lúc băng bó, Yến Cô Minh đã hồi được ít sức, lập tức thẳng người dậy.

“Đừng lộn xộn chứ.”

Phong Thiên Nhai đang thất rút miếng vải bó ở sau lưng hắn.

“Xong rồi, đại công cáo thành.” Nàng thấy Yến Cô Minh đã ngồi vững bèn tách ra. “Ta quét dọn một chút đã, anh dùng bữa trước đi.”

Phong Thiên Nhai múc một chậu nước, xối sạch vết máu và thịt nát dưới đất.

Ra ra vào vào, lúc trở lại, nàng thấy Yến Cô Minh đang ngồi không trước bàn, tay trái giờ ra muốn nhặt quả lên ăn. Song tay trái bị đứt gân, ngón tay không có sức, căn bản không cầm lên được.

Quả rơi khỏi tay hắn hết lần này đến lần khác, lăn lông lốc trên bàn.

Phong Thiên Nhai bước đến nhặt nó lên. Vỏ quả bị đập kha khá chỗ, lộ ra thịt quả vàng vàng.

Phong Thiên Nhai ngồi kề Yến Cô Minh, đưa quả kề sát vào miệng hắn.

“Ăn.”

Yến Cô Minh nghiêng đầu liếc thoáng qua, Phong Thiên Nhai cũng đang nhìn hắn.

“Không ăn thì sẽ không có sức, không có sức thì vết thương sẽ lâu lành.”

Yến Cô Minh cúi đầu, ngoạm một miếng.

“Thú vị.”

Phong Thiên Nhai dứt liền tiếp bảy tám quả cho hắn.

“No chưa?”

Yến Cô Minh gật đầu.

“No rồi thì về giường nghỉ đi.”

Yến Cô Minh: “Có rượu không?”

“Hả?”

Yến Cô Minh lặp lại: “Ồ đây có rượu không?”

Phong Thiên Nhai đáp: “Anh còn đang bị thương, không được uống rượu.”

Yến Cô Minh: “Lăng nhàn có rượu vào sẽ hết đau ngay.”

“Ồi chao, thần kỳ thể cơ à.” Phong Thiên Nhai nói, “Anh đợi tý.”

Phong Thiên Nhai nói xong bèn ra khỏi nhà.

Yến Cô Minh ngồi một mình giữa gian phòng, hần nhìn con dao đặt trên bàn, lại vuron tay ra. Vết thương trên cổ tay trái của hần vẫn chưa lành, vẫn đau như cũ, ngón tay chẳng có tí sức nào. Hần thử nắm tay lại, song vận lực toàn thân chỉ có thể cử động khe khẽ. Đừng nói cầm dao, cả chạm vào còn khó nữa là.

Nhưng hần không buông xuôi, cả một buổi, hần luyện tập nắm tay hết lần này đến lần khác, đến khi cổ tay tê liệt.

Lúc Phong Thiên Nhai trở về, vừa khéo thấy tay hần đặt trên cán dao. Nàng vừa liếc thoáng qua đã hiểu.

“Đúng là một con yến* khờ.”

[*họ Yến của bạn Minh còn có nghĩa là chim yến.]

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Phong Thiên Nhai xách một cái vò, thẩm nồng hương rượu. Nàng vung vẩy vò rượu, “Yến khờ, có muốn uống rượu không.”

Yến Cô Minh ngoái đầu lại.

Bấy giờ trời đã tối, không khí bắt đầu âm ảm. Phong Thiên Nhai nhìn vào mắt Yến Cô Minh, thứ trông thấy được vẫn là sự lạnh lẽo thấu xương, y như cũ.

“Sao nào?”

Trong bóng tối nhập nhèm, Yến Cô Minh không thấy rõ dung mạo của thiếu nữ.

Giọng hần trầm thấp, đầy ý vị không bao giờ nhượng bộ.

“Đây không phải là bước đường cùng của lãng nhân, không phải là dấu chấm hết của lãng nhân!”

Vò rượu được đặt lên bàn, Phong Thiên Nhai lấy một cái chén to ra, chế rượu lạnh vào. Lúc vò được khui, hương rượu ngấm tứ bề hòa vào gió đêm, vừa ngửi đã say.

Yến Cô Minh khum tay, đẩy chén rượu đến trước mặt, cúi đầu cắn chặt vành chén, ngửa đầu một cái, rượu trút ào xuống.

Một nửa trôi vào miệng, nửa còn lại men gò má chảy ra ngoài.

Rượu nhỏ xuống vai, ngấm vào vết thương, đau rát.

“Rót tiếp!”

Phong Thiên Nhai thấy hần say sưa như thế, cũng chẳng biết phải nói gì hơn, đành y lời rót rượu liên tục.

Yến Cô Minh chén nối chén, nửa vò rượu thi nhau trút vào bụng, sắc mặt ửng hồng, ánh mắt mông lung.

Từ tính thế lộ mang nhiên, nhất tỳ bất tri phương niên*.

[*Tính rượu cũng chẳng thiết tha sự đời, vừa say đã quên hết ngày tháng, một câu gắn liền với lãng nhân.]

Trong nháy mắt Yến Cô Minh gục xuống, Phong Thiên Nhai đã đỡ hần lại.

Nàng dịu hần nằm thẳng xuống băng ghế dài.

Đầu Yến Cô Minh nặng nề gối lên chân Phong Thiên Nhai, chẳng lấy gì làm dễ chịu. Hồn hợp mùi máu và mồ hôi bốc lên từ cơ thể nam nhân vô cùng khó ngửi.

Nhưng, Phong Thiên Nhai lại không đẩy hắn ra.

Nàng đệm đầu cho hắn, ngắm gương mặt hắn từ phía trên.

Dù đã mê man, hàng mày của Yến Cô Minh vẫn nhúu chặt lại, gương mặt chẳng có vẻ gì là thư giãn. Phong Thiên Nhai chìa một ngón tay ra, phác họa dọc theo sống mũi cao ngất ấy.

Phong Thiên Nhai chưa từng gặp người nào như vậy.

Nói chính xác hơn, trước nay nàng cũng chẳng quen thân được mấy người.

Nàng không biết nhà của mình ở đâu, cũng chả biết cha mẹ mình là ai. Người nuôi nàng lớn khôn là sư phụ. Nhưng vào năm nàng mười tuổi, sư phụ đã đi mất.

Nàng sống một mình trên đỉnh Thiên Nhai, cũng đã sáu năm rồi.

Phong Thiên Nhai không sợ hãi cuộc sống cô độc, trước khi đi, sư phụ để lại một gian thư phòng, bên trong có rất nhiều thư tịch. Trong thư tịch đề cập đến vô số loại võ công, cứ mỗi nửa năm nàng lại nghiền cứu một quyển, ngày tháng trôi qua cũng không đến nỗi cô quạnh.

Nàng không có tiền, cũng chẳng biết kiếm tiền bằng cách nào, khi nào muốn mua đồ thì vào núi hái thảo dược rồi đem vào thành trao đổi. Nàng thuộc nằm lòng từng tác đất núi Vân Vũ, song lại chưa từng kết giao với người sống ở đây.

Thế giới ngoài kia, những tri thức nàng biết đều được học từ trong sách.

Yến Cô Minh là người nàng chủ động kết giao, niềm khát khao sống sót mãnh liệt của hắn đã khiến nàng phải giang tay cứu giúp.

“Một người thú vị.”

Bàn tay nhỏ của Phong Thiên Nhai áp lên gò má Yến Cô Minh, trắng đen rõ ràng.

“Sách bảo, lãng nhân đều là những kẻ liều chết coi thường luật lệ, anh có phải thế không.”

Nàng khẽ khàng vuốt tóc Yến Cô Minh, lẫn trong mái tóc là máu khô kết lại, khiến mái tóc vốn suông mượt có vẻ xơ cứng, tước mái vẫn rối.

Yến Cô Minh không lên tiếng, như lẽ hiển nhiên.

Phong Thiên Nhai lại sờ ria mép hắn, râu chỉ vừa mới nhú ra, hơi cứng.

“Buồn tay quá.”

Một trận gió thổi vào, Phong Thiên Nhai ngẩng đầu lên, giờ mới phát hiện lúc nãy mình bước vào đã quên đóng cửa.

Bên ngoài đen kịt một màu, không nhìn thấy gì nữa.

Gió lạnh thổi vù vù, hơi nước từ những tầng mây như phả vào mặt.

Phong Thiên Nhai lại nhìn người đang nằm trong lòng mình, chỉ thấy màn đêm thế này và một người như vậy, vô cùng xứng đôi.

Ngày hôm sau, lúc Yến Cô Minh tỉnh lại đã là giữa trưa.

Phong Thiên Nhai ngồi trước bàn gặm một quả gì đó màu đỏ, phát ra tiếng rồm rộp.

“Anh tỉnh rồi à?”

Yến Cô Minh đau đầu vô cùng, chống người ngồi dậy.

Phong Thiên Nhai chỉ lên tủ gỗ.

“Trên đó có chậu nước và khăn, rửa mặt đi.”

Yến Cô Minh bước xuống giường.

Mỗi một động tác của hắn đều rất chậm, vóc người cao to cứ loạng choạng mãi.

Trên tủ gỗ có chậu nước, khăn mặt vắt ngay trên thành chậu.

Yến Cô Minh cúi đầu cắn khăn ném xuống nước, tay trái nhúng vào khuấy bừa vài cái, sau đó dùng cổ tay nhón khăn lên lau mặt. Nước lạnh như băng, song lại vực dậy tinh thần.

Yến Cô Minh ngồi xuống bên bàn.

Phong Thiên Nhai nói: “Tay.”

Yến Cô Minh ngược mắt lên.

“Tay, chẳng có nhẽ anh lại phải hỏi tay nào sao.”

Yến Cô Minh không nói gì, đưa tay trái sang.

Phong Thiên Nhai lật lòng bàn tay hấn lên, lại nhìn kỹ vết đứt gân.

“Kẻ hạ thủ rất quyết đoán, gân mạch đứt hoàn toàn rồi. Ta có thể nối gân cho anh, nhưng chức năng tay chắc chắn sẽ không bằng trước kia.”

Yến Cô Minh trầm giọng: “Chỉ cần có thể cử động là được.”

Phong Thiên Nhai nói: “Sao chứ, anh vẫn tơ tưởng đến việc cầm kiếm à, không thể nào đâu.”

“...”

Phong Thiên Nhai nói: “Ta nói thật với anh luôn, cái tay này chẳng khác gì đã mất, sau này ấy, cùng lắm là nhắc được vài vật nhẹ, chứ cầm binh khí là tuyệt đối không thể.”

Sắc mặt Yến Cô Minh trầm xuống.

“Chỉ cần có thể cử động là được.”

Phong Thiên Nhai nhìn vẻ mặt là biết hấn vẫn chưa chịu từ bỏ.

“Yến khò, ta đã cứu anh thì sẽ chẳng lừa anh làm gì. Cánh tay này không thể cầm kiếm nữa, từ bỏ đi.”

Yến Cô Minh tự nhủ: “Từ bỏ...”

Phong Thiên Nhai nói: “Ta không biết anh đụng độ với loại kẻ thù nào, nhưng với bộ dạng bây giờ thì sao đi tìm người ta được.”

Yến Cô Minh: “Không thể bỏ cuộc, bỏ cuộc chính là chết.”

“...”

Chữ chết thốt ra từ miệng hấn quá tùy ý, cũng quá chân thực, khiến Phong Thiên Nhai chẳng thể phản bác nổi.

Phong Thiên Nhai chiết thuốc mỡ ra bôi lên cổ tay hấn.

“Muốn gân liền lại thì phải có thời gian, anh đừng sốt ruột, ngày thường cũng đừng cử động quá nhiều.”

“Ừ.”

“Vết thương trên vai sao rồi.”

Yến Cô Minh: “Không đáng ngại.”

Phong Thiên Nhai nhặt một quả trái cây.

“Nào, ăn đi.”

Yến Cô Minh há miệng.

Phong Thiên Nhai lại dứt hấn lần nữa, quen tay dễ làm.

Vài ngày sau, thương thế của Yến Cô Minh dần ổn định, vết thương cũng từ từ khép miệng, có thể tự xuống giường đi lại. Phong Thiên Nhai giao việc quét nhà lại cho hấn, ngày ngày nằm ý trên nóc nhà phơi nắng.

Yến Cô Minh không nhắc lại việc xuống núi với Phong Thiên Nhai nữa.

Một ngày nọ, Yến Cô Minh dùng cổ tay giữ giẻ lau lau bàn, Phong Thiên Nhai ngồi một bên, chống cằm nhìn hấn.

“Yến khò, đã là lãng nhân, hấn anh phải đi qua rất nhiều nơi rồi nhì.”

Tay Yến Cô Minh khựng lại.

“Ừ.”

“Kể ta nghe vài chuyện thú vị đi.”

Yến Cô Minh: “Cái gì gọi là thú vị.”

Phong Thiên Nhai: “Thì là mấy chuyện anh cảm thấy thú vị ấy.”

“...”

Nam nhân cao to lâm vào trạng thái tĩnh.

“Ồi dào, thôi đẹp đi.” Phong Thiên Nhai nói, “Kể những chuyện lớn đang xảy ra ngoài kia vậy.”

Yến Cô Minh: “Trung nguyên giao chiến với phiên cương, chắc là chuyện lớn đấy.”

“Ồ? Ngoài kia đang chiến tranh à?”

Yến Cô Minh: “Vẫn chưa chính thức giao binh, nhưng chỉ là chuyện sớm muộn thôi.”

Phong Thiên Nhai nói: “Ta thấy trong sách báo, người phiên cương rất khát máu, rất thiện chiến.”

Yến Cô Minh: “Ừ, đất đai phiên cương cằn cỗi, dân chúng thì hung hãn tàn bạo, giỏi chinh chiến.”

Phong Thiên Nhai: “Yến khò, anh từng đến phiên cương chưa?”

Tay Yến Cô Minh lại khựng lần nữa.

“Đã từng.”

“Chà, sắc mặt lạ vậy.”

Yến Cô Minh ngoái đầu lại.

Phong Thiên Nhai đứng dậy, “Được rồi, không đùa anh nữa. Nào, ngồi xuống, ta xem tay anh hồi phục đến đâu rồi.”

Yến Cô Minh ngồi xuống kế Phong Thiên Nhai, đưa tay cho nàng khám.

“Ừm...”

Phong Thiên Nhai nhìn một chốc, lại nghiêng đầu trông sang vai phải của Yến Cô Minh.

“Không tệ, anh bảo mạng của lãng nhân rất dai, bây giờ ta mới lĩnh ngộ được.”

Phong Thiên Nhai nhặt một quả trái cây đặt lên bàn.

“Nào, thử xem, xem có cầm lên được không.”

Yến Cô Minh giơ tay ra, bàn tay hướng xuống trườn lên quả, năm ngón tay gắng sức nắm lại.

Thương thế hẳn tốt hơn một chút, ngón tay đã bắt đầu có sức bấu vào quả, thử nhấc lên.

Quả trái cây nhấc lên được một chút, lại bộp một tiếng rớt xuống bàn.

Đôi mắt lạnh lùng của Yến Cô Minh vẫn nhìn thẳng vào quả trái cây bé bé, lại bấu vào lần nữa.

Nhưng đã bị Phong Thiên Nhai cản lại.

Nàng chọn một quả nhỏ hơn từ trong giỏ.

“Thử quả này xem.”

Yến Cô Minh vẫn không nhấc lên nổi.

Phong Thiên Nhai lại lựa đi lựa lại, cuối cùng chọn được một quả nhỏ cỡ táo tàu.

“Quả này.”

Cuối cùng, tay của Yến Cô Minh đã nhặt được nó lên, run rẩy.

Cánh tay trái của hắn gồng cứng như sắt, song sức lực lại chẳng thể nào truyền đến bàn tay. Những bộ phận từ cổ tay trở xuống vẫn yếu ớt như ngọn nến trước gió.

Phong Thiên Nhai dõi theo hắn.

Từ cánh tay trái của hắn có thể thấy, hắn vốn có một đôi tay rắn chắc, có thể nhấc những vật nặng trên trăm cân. Nhưng bây giờ chỉ có thể nhặt những quả trái cây be bé.

“Buồn không?”

Yến Cô Minh lắc đầu.

“Ồ? Anh tàn phế rồi, vẫn không buồn?”

Yến Cô Minh trầm giọng.

“Bản lĩnh không bằng người, hà tất phải nhiều lời.”

Phong Thiên Nhai nhướn mày, “Lĩnh ngộ được như thế, yến khò, anh không tệ.”

Yến Cô Minh nhìn mặt bàn với khuôn mặt vô cảm, chỉ có ánh mắt thoáng sắc lạnh.

“Thù này ngày khác tất báo.”

Một lời bình thản, nhưng sự thù hận khắc sâu trong nó lại vô cùng chân thật.

Phong Thiên Nhai nói: “Còn tay đánh đã không lại, mất tay rồi thì báo thế nào được.”

Yến Cô Minh nheo mắt lại, lệ khí tuôn ra.

“Bất chấp, cùng chết!”

Trong khoảnh khắc, dường như Phong Thiên Nhai nghe thấy tiếng gió ngoài kia dữ dội hơn.

Bản lĩnh không bằng người thì làm thế nào được, bất chấp. Mất tay thì làm thế nào được, bất chấp.

Cùng chết vậy!

Vài ngày sau, Yến Cô Minh xin Phong Thiên Nhai một con dao nhỏ.

“Anh muốn lấy con dao này?”

“Ừm.”

Phong Thiên Nhai nói: “Tuy con dao này vừa gọn vừa nhẹ, nhưng anh cảm không nổi đâu.”

Yến Cô Minh: “Đưa nó cho ta.”

Phong Thiên Nhai mỉa mai: “Ê, có kiểu người như anh sao, đòi ân nhân cứu mạng mình thứ này thứ kia, xem ta là chủ hiệu tạp hóa à.”

“...”

Phong Thiên Nhai nằm dài trên nóc nhà, mặc kệ hắn.

Yến Cô Minh đứng ngoài cửa ngóng lên.

Phong Thiên Nhai không lên tiếng, hắn cũng chẳng mở lời. Chẳng những không nói chuyện mà còn không nhúc nhích, cứ đứng thế cả một buổi chiều. Cuối cùng, Phong Thiên Nhai ha hả bật cười.

“Yến khò.” Phong Thiên Nhai ngồi dậy, “Lãng nhân thật thú vị.”

“Cho ta con dao đó, cô ra điều kiện đi.”

Phong Thiên Nhai nhìn nam tử vạm vỡ đứng dưới đất, gió núi thổi vạt áo hần bay phấp phật, trên vai phải vẫn còn quần lớp vải bố thật dày.

“Được.” Phong Thiên Nhai rút con dao từ ngực áo ra, hươu giữa không trung, lại đặt xuống bên cạnh.

“Thấy chưa, dao đang ở đây, muốn lấy thì tự lên mà lấy.”

Dứt lời, Phong Thiên Nhai nhún nhẹ người, từ trên nóc nhà nhảy xuống.

Sau đó phúi bụi, bước vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Lăng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Yến Cô Minh nhìn con dao nọ.

Thực ra thì căn nhà bằng đá của Phong Thiên Nhai không cao mà chỉ hơn một trượng*, nếu là trước đây, Yến Cô Minh chỉ cần thi triển khinh công là được, song bây giờ hần trọng thương chưa lành, lại chưa điều dưỡng xong nội tức, đi bộ còn khó, huống gì khinh công.

[*Khoảng hơn bốn mét.]

Hần đi sang mé hông căn nhà, ở đây có một cái vại to, là vật thường ngày Phong Thiên Nhai dùng để chứa nước, trên miệng vại là một cái vung bằng gỗ, nom rất chắc chắn.

Tay trái Yến Cô Minh chống vào vách tường, ngồi lên vung, cẩn thận đứng dậy.

Đáy vại không bằng phẳng, người đứng phía trên lập tức lắc đảo.

Tay Yến Cô Minh tì lên vách, nhích đến gần mái hiên.

Vóc người Yến Cô Minh cao to, đứng trên vại đã cao gần bằng nóc nhà, hần dịch chân sang mép vại nước, cánh tay trái vắt lên nóc, chân đạp vào tường.

Sau đó hần ngậm vận sức, gồng cứng một hơi, vươn người leo lên.

Chuỗi động tác mất sức này khiến vết thương trên vai hần lại rỉ máu lần nữa.

Phong Thiên Nhai ngồi trong phòng, nghe trên nóc nhà vọng lại một tiếng “bình”.

“Rốp.” Nàng nhai trái cây rôm rốp.

Trên ấy vang lên vài tiếng loạt xoạt, là Yến Cô Minh đang men theo mái hiên trượt xuống.

Phong Thiên Nhai gác chân, uể oải ngồi chờ.

Bỗng nhiên ——

“Ồi chao, không đúng!”

Phong Thiên Nhai thốt lên một câu khó hiểu, chốc lát đã xông thẳng ra ngoài.

Cùng lúc đó, Yến Cô Minh rớt từ trên nóc nhà xuống.

Động tác của Phong Thiên Nhai mau lẹ, nhảy lên đón được hần, trở tay hướng xuống đất vỗ một chưởng, chưởng khí ập xuống, bụi bốc lên.

Mượn lực này, Phong Thiên Nhai hạ thân hình cao to của Yến Cô Minh xuống đất một cách vững vàng.

Trong vòng tay nàng, cánh tay hần gồng thật chặt, tựa như đã sẵn sàng cho việc ngã từ trên nóc nhà xuống đất, ai ngờ lại được Phong Thiên Nhai đỡ lấy.

“Cô...”

“Ta cái gì chứ, bảo anh khờ thì anh khờ thật nhờ, cứ vậy mà lộn cổ xuống hử.”

Yến Cô Minh đứng thẳng người, cúi đầu.

Tay Phong Thiên Nhai vẫn nắm lấy cánh tay hần. Tay nàng rất nhỏ, nhỏ y như nàng.

“Nhìn cái gì.”

Chẳng biết Yến Cô Minh nghĩ gì mà rút tay lại.

“Ta lấy được dao rồi, nó là của ta.”

Nói xong, hần xoay người rời đi.

“Vậy thôi đó hả.” Phong Thiên Nhai dõi theo bóng lưng đang khuất dần của hần, khoác tay sau lưng. “Đúng là khó hiểu.”

Đêm hôm ấy, khuya lắm rồi mà Yến Cô Minh vẫn chưa về.

Phong Thiên Nhai cũng chẳng để ý, cứ thế ngủ trước.

Trên đỉnh Thiên Nhai chẳng có nơi nào quá lớn, chỉ có một khoảnh đất trống trước nhà.

Yến Cô Minh ngồi trên tảng đá to ngoài ấy, nhìn về phương xa.

Bầu trời đêm nay trong vắt, có thể thấy cả trăng.

Có lẽ đỉnh Thiên Nhai quá cao, Yến Cô Minh sống đến giờ, đây là lần đầu tiên thấy mặt trăng to như vậy. Cứ như đang ở trước mặt mình. Ánh trăng phù xuống người hần, lạnh lẽo.

Hần nom như một cánh hùng ưng đang ngoi nghỉ. Dù trong lúc nghỉ ngơi, ánh mắt vẫn sắc bén. Không gì sánh nổi.

Yến Cô Minh cúi đầu, ngắm soi cánh tay trái của mình.

Bàn tay thiếu nữ mềm mại và ấm áp một cách kỳ lạ, trước nay hần chưa từng nghĩ rằng sẽ có một ngày, một bàn tay như thế lại chịu chạm vào người hần.

Tay hần đặt lên con dao nhỏ giắt bên hông, Phong Thiên Nhai nói đúng, hần không cảm nổi con dao này.

Trước đây, thanh Huyết Yến nặng đến ba mươi hai cân* mà hần vẫn nhấc lên thuận tay vừa sức, nay lại không cảm nổi một con dao be bé.

[*Khoảng mười sáu ký.]

“Luu Ly Dạ, quý mị ảnh, quyền khắp huyết, Yến Cô Minh.”

Ngày hôm sau, lúc Phong Thiên Nhai thức giấc vẫn không thấy Yến Cô Minh đâu.

Nàng ra ngoài, phát hiện ra hần đang ở trong vườn.

Yến Cô Minh đưa lưng lại với Phong Thiên Nhai, ngồi trên một chiếc ghế nhỏ. Phong Thiên Nhai không thấy được hần đang làm gì, song lại thấy dưới đất đầy củi khô.

Phong Thiên Nhai vòng ra trước mặt Yến Cô Minh.

Hần đang chẻ củi, bằng con dao nhỏ kia.

Chẳng biết Yến Cô Minh tìm được một mảnh vải ở đâu đó, buộc thật chặt cán dao vào cổ tay, theo lẽ thường thì thế này rất khó dụng lực, song lưỡi dao lại bén chẳng gì bằng, cộng thêm bản lĩnh tài giỏi của mình, hần xuống tay cực nhanh, lợi dụng sự sắc bén của lưỡi dao và tốc độ của bản thân bổ sung cho khiếm khuyết về sức lực.

“Ồi chà.”

Phong Thiên Nhai nhìn đồng củi chất đầy dưới đất. Nàng ngồi xỏm xuống trước mặt Yến Cô Minh.

“Đưa tay qua đây.”

Lãng nhân thường ngày rất nghe lời, nay lại không chìa tay ra.

“Giữ chứ, định tạo phản à.”

“...”

Phong Thiên Nhai mặc kệ hắn, đưa tay kéo cổ tay của Yến Cô Minh đến.

Vì bị buộc quá chặt mà cổ tay đã hiện lên vết hằn rõ ràng.

“Muốn chết hử, anh không thêm tay mình nữa chứ gì.”

Yến Cô Minh không lên tiếng.

Phong Thiên Nhai ngẩng đầu lên, vừa khéo lại mặt đối mặt với lăng nhân.

“Ta chả phải đang dọa anh đâu, anh mà cứ như vậy, có nổi gân lại cũng chẳng xài được.”

Yến Cô Minh: “Cầm không nổi vũ khí, cần tay để làm gì nữa.”

“Ha.” Phong Thiên Nhai cười, “Vớ anh thì tay chỉ dùng để cầm vũ khí à?”

Yến Cô Minh không đáp.

Phong Thiên Nhai nói: “Tay có thể dùng để ăn cơm mặc đồ, có thể dùng để hái hoa lặt thuốc, không phải chỉ dùng để cầm vũ khí thôi đâu.”

Yến Cô Minh: “Muốn ăn mặc chơi đùa, trước tiên phải toàn mạng cái đã.”

“...”

Phong Thiên Nhai đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Yến Cô Minh, nụ cười bông đùa trên mặt đã mất tích.

“Yến khò, kể về kẻ thù của anh cho ta nghe xem.”

Yến Cô Minh ngược mắt lên.

Phong Thiên Nhai: “Nói thử xem, kẻ chặt tay anh là ai?”

Yến Cô Minh không đáp.

Phong Thiên Nhai tiếp: “Không muốn cho ta biết?”

Yến Cô Minh: “Đây là việc riêng của lăng nhân, người khác chẳng cần phải biết.”

Phong Thiên Nhai chớp mắt nhìn hắn.

“Ta vẫn cứ muốn biết đấy.”

Yến Cô Minh đứng dậy, xoay người định rời đi.

Hắn đi được vài bước, Phong Thiên Nhai buông lời.

“Nếu ta bảo rằng, ta có cách để anh lại có thể sử dụng kiếm, anh có bằng lòng kể không?”

Yến Cô Minh dừng bước.

Hắn nghiêng đầu.

“Cô bảo sao?”

Phong Thiên Nhai: “Ta đã nói, anh cũng đã nghe.”

Yến Cô Minh xoay người lại, nhìn thẳng vào Phong Thiên Nhai.

“Cô có cách gì?”

Phong Thiên Nhai nói: “Ta sẽ không lừa anh, bảo có cách thì là có cách. Nhưng nếu muốn biết thì anh phải kể chuyện on nghĩa tình thù của mình cho ta nghe trước.”

Yến Cô Minh đi vài bước về phía Phong Thiên Nhai.

Hắn đứng trước mặt Phong Thiên Nhai, vóc người nhỏ nhắn, chỉ đứng đến ngực hắn thôi. Yến Cô Minh như một ngọn núi dán sát vào mặt Phong Thiên Nhai.

“Làm gì thế, tính dọa người ta à.”

Yến Cô Minh cúi đầu xuống, nhìn thiếu nữ trước mặt mình.

Hắn nặng nề buông lời: “Sao cô lại muốn biết.”

“Gi?”

“Sao cô lại muốn biết chuyện của ta.”

“Muốn biết thì thế nào.”

Phong Thiên Nhai ngửa đầu nhìn, thân hình Yến Cô Minh che mất ánh sáng khiến nàng nhìn không rõ vẻ mặt hắn, chỉ có mỗi đôi mắt vẫn dán chặt vào Phong Thiên Nhai.

Đôi mắt thiếu nữ to tròn lấp lánh, thân nhiên nhìn trả.

Yến Cô Minh chẳng thể bói ra bất kỳ điều gì trong đôi mắt ấy.

Đổi mặt trong nửa khắc, Yến Cô Minh xoay người.

Phong Thiên Nhai: “Sao vậy, kẻ mau lên, kẻ thù là ai.”

Yến Cô Minh thấp giọng nhả ra hai chữ.

“Diễm lâu.”

Phong Thiên Nhai sờ cằm, “Diễm Lâu? Là ai chứ?”

Có lẽ là vì trước giờ chưa từng kể chuyện ân oán cho bất cứ ai nghe, Yến Cô Minh nói rất chậm, cũng rất ngắn gọn.

“Không phải người, Diễm lâu là một tổ chức.”

“Tổ chức?” Phong Thiên Nhai ngẫm nghĩ, “Nếu là tổ chức, vậy có nghĩa kẻ thù của anh không phải chỉ là một người.”

Yến Cô Minh: “Là một người của Diễm lâu.”

Phong Thiên Nhai hỏi: “Ai.”

“Phong Đô.”

Yến Cô Minh trầm giọng nhả ra hai chữ này, ngữ khí vương mùi cay độc và bất an.

Phong Thiên Nhai chẳng để ý đến chuyện ấy.

“Diễm lâu này nằm ở đâu?”

Yến Cô Minh: “Chẳng nằm ở đâu cả.”

“Ồ?” Phong Thiên Nhai tiếp: “Thần bí vậy cơ à.”

“...”

Phong Thiên Nhai: “Vậy Diễm lâu là một tổ chức như thế nào, người của bọn chúng làm những nghề gì.”

Yến Cô Minh: “Diễm lâu là một tổ chức sát thủ nhưng lại làm việc cho triều đình, bởi thế mà có quyền lợi rất lớn. Thường ngày, lúc không có nhiệm vụ, chúng cũng sẽ làm việc cho giang hồ.”

Phong Thiên Nhai nói: “Sao anh lại chọn phải bọn chúng thế.”

Yến Cô Minh: “Ta nhận một vụ giao dịch, kim chủ yêu cầu ta cứu một người.”

“Hà.” Phong Thiên Nhai vỗ tay một cái, “Ta biết rồi, người anh muốn cứu nằm trong tay bọn Diễm lâu. Anh đi cứu nhưng đánh không lại người ta, suýt nữa đã mất mạng.”

Thần sắc Yến Cô Minh nặng nề, không đáp một lời.

Phong Thiên Nhai uyển chuyển bước đến trước mặt Yến Cô Minh, Yến Cô Minh hơi cúi đầu xuống, không nhìn nàng.

“Câu cuối, tại sao tên Phong Đô này lại không giết anh.”

Chỉ một câu hỏi dễ dàng này thôi mà đã khiến Yến Cô Minh gồng cứng cả người, răng nghiến chặt, mắt đầy tơ máu, mặt trông như La Sát.

Từ ánh mắt của hắn, dường như Phong Thiên Nhai cũng cảm nhận được rằng hôm đó, Yến Cô Minh đã phải chịu đựng cú sốc như thế nào.

“Làm nhục.”

Phong Thiên Nhai nhướn mày, “Cái gì?”

“Làm nhục... Lăng nhân không sợ chết, bởi thế hắn mới không giết ta. Hắn chưa mạng tàn cho ta, chưa cuộc sống của một phế nhân cho ta, để ta hiểu rõ bản thân không biết tự lượng sức đến mức nào!”

Phong Thiên Nhai: “Hận đến thế à?”

Yến Cô Minh khàn giọng.

“Hắn chặt tay ta.”

Phong Thiên Nhai gật đầu, “Ta thấy mà.”

“Hắn vứt tay ta cho chó ăn.”

Phong Thiên Nhai sửng người.

Vì quá kích động mà hơi thở và cả thân người của Yến Cô Minh phập phồng run rẩy.

“Hắn vứt tay ta cho chó ăn... Yến Cô Minh thề phải giết hắn, phải giết hắn!”

Cuộc sống của lăng nhân rất khôn khó, không quê không nhà, ít có bằng hữu. Người đời đều xem thường lăng nhân, đều cho rằng mạng họ ti tiện, những công việc cực nhọc mà chẳng ai muốn làm thì đều tìm đến lăng nhân. Nếu chúng lăng nhân muốn kiếm tiền thì ngày ngày phải ném đao liếm máu, dùng mạng để đổi.

Nhưng mà, tuy người đời thường khinh khi lăng nhân, song rất ít người dám sỉ nhục thẳng mặt lăng nhân.

Làm lăng nhân có một cái lợi, có thể bừa bãi tùy tiện, chẳng vướng bận gì. Bọn họ không tuân thủ luật pháp hay điều lệ, cũng không quan tâm đến mạng sống của chính mình, bởi thế nếu bị chọc giận, lăng nhân sẽ dám vung đao lên ngay, dù đối phương có là ai đi chăng nữa.

Phong Thiên Nhai nhìn nam nhân cao to trước mặt.

Mất thấy tay của mình, cánh tay cầm kiếm của mình, bị một con súc sinh ăn sạch, cảm giác ấy như thế nào.

“Nếu anh đánh không lại hắn thì sao.”

Yến Cô Minh: “Bất chấp!”

“...”

Phong Thiên Nhai trầm nghĩ, chẳng trách gã yến khờ này chẳng đếm xỉa đến vết thương mà đòi xuống núi, hóa ra có mối thù như vậy.

Ôi chao, may mà mình cản hắn lại, không thì yến khờ chết chắc rồi.

Phong Thiên Nhai chia tay ra kéo tay Yến Cô Minh. Cánh tay hắn vẫn gồng chặt như trước.

“Đi nào, ăn cơm.”

Yến Cô Minh không nhúc nhích.

“Ta kể rồi đấy, đến lượt cô rồi.”

Phong Thiên Nhai ngoái đầu lại.

Yến Cô Minh: “Ta kể xong rồi, cô phải bày cách cầm kiếm lại cho ta.”

Bàn tay còn lại của Phong Thiên Nhai cũng chìa ra, hai tay cùng khoác lên tay Yến Cô Minh.

“Kệ nó, ta đói rồi, đói rồi thì nói hết nỗi, muốn biết phải ăn cơm trước đã.”

“Cô...”

Phong Thiên Nhai đánh mặt vận sức kéo Yến Cô Minh.

Nàng không dùng nội lực, bằng sức của một thiếu nữ mười sáu tuổi, làm sao có thể kéo nổi một nam nhân sừng sững như núi chứ.

Bạn đang đọc truyện *Lăng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Yến Cô Minh cúi đầu nhìn cô nhóc ấy.

Đôi tay nàng bấu vào cánh tay hắn, dường như đang trút hết sức lực toàn thân, đến nỗi gương mặt be bé tròn tròn đỏ bừng cả lên.

Yến Cô Minh chưa từng hỏi đến, song hắn biết Phong Thiên Nhai không hề tầm thường.

Tại sao không dùng nội lực.

Hắn của bây giờ chưa lành vết thương, chưa hồi đủ sức. Nàng chỉ cần sử dụng nội lực thì đã có thể nhẹ nhàng lay chuyển được hắn.

Nhưng giờ phút này đây, nàng thà để tay mình tê chứ không dùng nội lực.

“Đi nào đi nào, không muốn biết cách để cầm kiếm trở lại nữa à.”

Yến Cô Minh vốn đang nóng nảy, giờ đã dần bình tĩnh lại. Hắn theo Phong Thiên Nhai về nhà.

“Tháo con dao trên tay anh xuống, cứ lắc tới lắc lui như vậy, sợ quá.”

Yến Cô Minh giờ tay lên, dùng răng giữ chặt mảnh vải buộc.

Ngất nổi lúc buộc dao, hắn đã dùng toàn lực, mảnh vải siết chặt, dù có nhay thế nào cũng không lỏng ra. Càng cời không ra thì Yến Cô Minh càng cố dùng sức, cuối cùng làm xước vài chỗ da non trên cổ tay.

Phong Thiên Nhai đặt thức ăn đang cầm trên tay xuống.

“Chết thật, đưa tay qua đây.”

Yến Cô Minh nhả mảnh vải ra, chìa tay tới.

Phong Thiên Nhai cời nút buộc, đặt dao và mảnh vải bỏ sang chỗ khác.

Trên cổ tay đã hằn vài lần thật sâu, tím bầm.

Yến Cô Minh trưng ra khuôn mặt vô cảm.

Phong Thiên Nhai chẳng biết phải nói gì nữa. Nàng cầm một quả trái cây, đưa lên miệng thổi thổi.

“Há mồm, yến khờ.”

Yến Cô Minh hé miệng, Phong Thiên Nhai ném thẳng trái cây vào trong.

Yến Cô Minh nhai.

Phong Thiên Nhai lại ném liên tiếp từng quả một, chơi vui kinh khủng.

“Ủầy.” Phong Thiên Nhai khựng lại, “Mùi gì lạ quá.”

Yến Cô Minh nhìn nàng.

Phong Thiên Nhai khịt khịt chiếc mũi nhỏ xinh, đưa đến gần người Yến Cô Minh.

“Ồi chào chết thật.” Vừa đến gần hơn một tý, Phong Thiên Nhai đã cau mày lùi lại.

“Yến khờ, anh chưa tắm bao lâu rồi?”

“...”

Yến Cô Minh cầm nín.

Hắn quả thực đã lâu lắm rồi chưa tắm gội, đến nỗi bản thân chẳng nhớ lần cuối cùng mình tắm là vào khi nào.

“Anh nhìn đầu tóc râu ria của mình xem, bết vào cả rồi, ta còn bảo sao mấy ngày nay đâu ra cái mùi lạ quá, hóa ra là xuất phát từ anh.” Phong Thiên Nhai phẩy phẩy tay.

“Anh bây giờ không chỉ là yến khờ, mà còn là yến thối nữa.”

“Cô!”

“Làm sao.”

“...”

Phong Thiên Nhai lèm bèm bước ra ngoài, mở vung đập nước ra ước lượng.

“Hừm, vẫn còn rất nhiều nước, đủ để rửa ráy cho một con yến rồi.”

Nàng vào nhà lòi chậu nước ra.

“Tự đi nấu nước tắm đi, nặng mùi thế này, đến cơm ta cũng nuốt hết trôi rồi.”

Nói xong, nàng nhón vại quả trái cây rồi bước ra ngoài, nhún người nhảy lên nóc nhà.

Yến Cô Minh liếc cái chậu bé tý nọ.

Hắn kém tắm lắm, nếu có tắm thì cũng chỉ là xuống sông nhúng người vài lượt, còn việc tắm trong thùng đằng hoàng ấy hử, chỉ sau vài lần vào kỹ viện ngủ với nữ nhân mới vậy thôi. Chón trắng hoa thường chuẩn bị mọi thứ rất tươm tất.

Hắn khề giờ tay lên ngửi ngửi.

Y phục bốc mùi tanh nồng, mùi này quả thực hơi nặng. Nếu là trước đây thì bộ đồ này hắn phải vứt đi rồi. Nhưng bây giờ đang ở trên đỉnh Thiên Nhai, thiếu thốn đủ đường, hắn lại không có thói quen giặt đồ, chỉ có thể mặc một bộ y phục suốt.

Hắn lại nghĩ đến Phong Thiên Nhai.

Hình như nàng có nhiều quần áo để mặc lắm, nhưng kiểu dáng chúng lại rất giống nhau, tuy sạch nhưng cũ lắm rồi, hẳn là đã lâu chưa thay mới.

Yến Cô Minh đưa chân đẩy thùng gỗ đến cạnh vại nước. Hắn thò đầu vào vại, cần lấy gáo múc nước, đổ lần lượt từng gáo vào thùng. Lại đẩy thùng đến sau nhà.

Hắn chà thêm đụn nước, tắm tấp một chút thì cứ dùng nước lạnh cũng được.

Yến Cô Minh cời y phục mất rất nhiều thời gian, tay hắn vẫn còn yếu, sau vài ngày, ngón tay đã hơi quặp lại.

Cời sạch quần áo, hắn cho một chân vào thùng gỗ.

Xoay người một cái, bỗng thấy Phong Thiên Nhai nằm sấp trên nóc nhà đang chăm chú nhìn mình.

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai dán mắt vào nam nhân cao to lực lưỡng, ngoạm trái cây rôm rộp.

“Không tệ đâu.”

Yến Cô Minh dùng cổ tay quắp y phục khoác lên vai.

Phong Thiên Nhai: “Sao vậy.”

Yến Cô Minh cau mày, “Cô có phải nữ nhân không.”

Phong Thiên Nhai lại ngoạm một miếng trái cây.

“Phải mà, sao thế.”

Yến Cô Minh chỉ từng gặp qua hai loại nữ nhân.

Một loại là nữ nhân con nhà hoàng đế, họ đến cả một ánh mắt cũng chẳng thèm ban phát cho hần, thỉnh thoảng gặp trong trấn thì cũng lẩn tránh đằng xa, như sợ bản thân sẽ bị hồng mốc theo vậy. Loại còn lại chính là nữ tử phong trần chốn thanh lâu, những người này thì thường có hành vi vô cùng phóng đảng khi nhìn thấy cơ thể hần, vì hần có thể thỏa mãn đủ các yêu cầu của họ.

Nhưng bây giờ, hần lại gặp Phong Thiên Nhai.

Hần chẳng biết nên quy nạng vào loại nào. Chiều theo số tuổi của Phong Thiên Nhai, rõ ràng vẫn chỉ là một đứa bé, nhưng lại vô hình trung quản lý được hần, khiến hần phục tùng.

Phong Thiên Nhai nhảy xuống khỏi nóc nhà, chạy đến cạnh Yến Cô Minh, đập đập vào người hần.

“Bước ra đây.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai lừa Yến Cô Minh ra khỏi thùng gỗ, “Anh vào nhà đi.”

Yến Cô Minh: “Làm gì.”

“Đợi.”

Yến Cô Minh chỉ khoác trên mình một chiếc quần dài, đai lưng vẫn chưa buộc chặt thì đã bị Phong Thiên Nhai lừa trở về nhà.

Cổ tay hần giữ rịt lấy quần, cứ để trần thân trên, ngồi xuống ghế. Phong Thiên Nhai chuyển thùng gỗ vào nhà, lại bước ra ngoài.

Phong Thiên Nhai đun từng chậu từng chậu nước, sau đó đổ lần lượt vào thùng.

Chẳng bao lâu sau, hơi nước trắng xóa bay đầy phòng. Giữa mớng mịt mù, Yến Cô Minh nhìn Phong Thiên Nhai ra ra vào vào.

“Xong rồi, tắm đi.”

Phong Thiên Nhai xoa xoa tay.

Yến Cô Minh không nhúc nhích.

Phong Thiên Nhai: “Bớt ngại ngừng dùm cái.”

Yến Cô Minh lắc đầu.

Phong Thiên Nhai: “Vậy thì sao nữa đây.”

Yến Cô Minh: “...”

“Nói.”

Yến Cô Minh cúi đầu, “Cô không ra ngoài hả.”

Phong Thiên Nhai chớp chớp mắt, “Trời tối rồi, ta ra ngoài làm gì.”

Yến Cô Minh không nhiều lời nữa, khẽ thả cổ tay, áo quần rơi xuống, hần đứng lên bước một chân vào thùng gỗ.

Phong Thiên Nhai kéo ghế đến cạnh thùng.

Nàng ngồi rất gần, gần đến nỗi có thể nhìn rõ từng vết sẹo trên người Yến Cô Minh.

Cơ thể lẳng nhàn cường tráng, bắp thịt rắn chắc, đường nét khỏe mạnh, cứng cỏi tựa sắt đá. Hơn nữa còn dày dặn phong sương, chi chít sẹo.

Yến Cô Minh hít sâu một hơi, cúi đầu ngụp xuống nước, để nước ấm bao phủ mái tóc. Mái tóc xơ cứng của lăng nhân xỏa tung ra giữa làn nước, chưa đến ba mươi mà Yến Cô Minh đã có tóc bạc lẫn giữa màu tóc đen, vô cùng bất mắt.

Yến Cô Minh giờ cổ tay lên vò vò tóc mình, sau đó đứng bật dậy.

Mái tóc trải dài xuống mặt, phủ lên tấm lưng trần nở nang của lăng nhân.

Phong Thiên Nhai nhìn một giọt nước chảy dọc theo sống mũi Yến Cô Minh, khựng lại một chút trên chóp mũi, cuối cùng rơi xuống.

Ánh mắt nàng cứ bám theo giọt nước ấy mãi, đến cả khi nó rơi vào thùng gỗ, đánh lên những gợn sóng nhẹ nhàng. Vị trí mặt nước, vừa khéo ở ngang thắt lưng Yến Cô Minh.

Phần bụng dưới rắn chắc của lăng nhân, cỏ mọc um tùm.

Mà niềm tự hào của nam nhân, đang lặng lẽ nằm giữa bụi cỏ ấy.

Cổ tay Yến Cô Minh quắp chiếc khăn bằng vải bố lên, thấm nước lau mặt.

Nước rỉ ra từ khăn tụ lại với nước trên người Yến Cô Minh thành từng dòng nhỏ, chảy xuống theo từng thớ thịt rắn chắc.

Phong Thiên Nhai nhìn hồi lâu, chẳng biết vì sao lại đứng phắt dậy, bước ra ngoài.

Yến Cô Minh khựng lại một chút, nghiêng đầu nhìn theo hướng Phong Thiên Nhai rời đi.

“Xi.” Hân khẽ giễu một tiếng, cúi đầu tiếp tục tắm.

Phong Thiên Nhai nằm trên nóc nhà, nhìn thẳng lên bầu trời đêm.

Một chốc sau, tiếng nước trong nhà ngừng hẳn. Phong Thiên Nhai xoay người một cái, trở vào.

Yến Cô Minh đã tắm xong.

Phong Thiên Nhai đem đồ nước trong thùng. Lúc trở về, Yến Cô Minh đã mặc xong y phục, đang buộc thắt lưng.

Hắn quần thắt lưng ra sau, sau đó dựa lưng vào tường, thắt nút ở trước người.

Tay Yến Cô Minh không có lực, rất khó thắt chặt được thắt lưng.

Phong Thiên Nhai bước đến cầm thắt lưng, nhẹ nhàng buộc lại hộ hắn.

Yến Cô Minh cúi đầu nhìn thiếu nữ.

Sau khi thắt xong, Phong Thiên Nhai nắm lấy bàn tay to lớn của Yến Cô Minh.

“Đến đây nào yến khờ.”

Yến Cô Minh ngồi xuống giường cùng nàng, Phong Thiên Nhai rút con dao kia ra.

Yến Cô Minh: “Làm gì.”

Phong Thiên Nhai chỉ vào mặt hắn.

“Phải cạo râu cho anh rồi.”

Râu của Yến Cô Minh dài hơn nhiều, vừa mới tắm xong nên chưa kịp khô, bết lại trên mặt.

Phong Thiên Nhai xuống tay rất dứt khoát, lưỡi dao sắc bén lướt đi thoăn thoắt trên mặt Yến Cô Minh, chỉ chốc lát sau mặt hắn đã sạch sẽ. Rửa mặt lại lần nữa, chiếc cảm cương nghị của Yến Cô Minh hiện ra.

“Xong rồi.”

Phong Thiên Nhai đặt dao xuống rồi xoay người lại, vừa khéo mặt đối mặt với Yến Cô Minh.

Bấy giờ sắc trời đã tối, trên đỉnh Thiên Nhai lại không đốt nến, cả phòng tối đen, chỉ có ánh trăng yếu ớt rọi vào cửa, chỉ đủ để phân biệt được vật thể.

Đôi mắt thiếu nữ lấp lánh lạ kỳ, đôi mắt lăng nhân lại bình thản tối tăm, trông như đã thú ần núp giữa bóng đêm, nhìn chăm chăm vào con mồi của mình.

Giọng nói của Phong Thiên Nhai như khề hơn đôi chút.

“Sao?”

Yến Cô Minh không đáp.

“Sao thế?”

Yến Cô Minh dờ mắt.

“Đến lượt cô nói rồi.”

Phong Thiên Nhai: “Hà?”

Yến Cô Minh: “Đến lượt cô nói đây, ta phải làm thế nào mới cầm được kiếm.”

Phong Thiên Nhai: “Anh vĩnh viễn sẽ không nâng được kiếm.”

Yến Cô Minh bất thành linh ngồi thẳng người dậy.

“Cô đùa ta à!”

Phong Thiên Nhai lắc đầu.

“Ta có thể chỉ anh cách sử dụng kiếm, nhưng anh không nhắc nổi nó.”

Yến Cô Minh cau mày: “Là ý gì.”

Phong Thiên Nhai: “Đến lúc đó anh sẽ tự hiểu, ta phải xuống núi vài ngày, anh ngoan ngoãn ở lại đây nhé.”

Yến Cô Minh: “Cô đi đâu.”

Phong Thiên Nhai hơi mất kiên nhẫn, “Phiền quá, anh quản ta đi đâu làm gì.”

Yến Cô Minh: “Cô đi bao lâu.”

Phong Thiên Nhai: “Chắc là vài ngày.”

Yến Cô Minh: “Mấy ngày.”

Phong Thiên Nhai đánh bốp lên tay Yến Cô Minh.

“Con chim nhiều chuyện này.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai: “Ta đi làm vài việc, bảy tám ngày sẽ về.”

Sáng sớm hôm sau, khi Yến Cô Minh ngủ dậy, Phong Thiên Nhai đã đi mất rồi.

Hắn tìm một lượt khắp đỉnh Thiên Nhai, không thấy nàng.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Hắn không biết nàng đã rời đi khi nào, cứ im hơi lặng tiếng mà biến mất.

Yến Cô Minh nhón vài quả trái cây trong giỏ ra ăn. Hắn cho rằng trong mấy ngày nay, mình đã ăn hết số trái cây của cả phần đời còn lại rồi.

Lâu lắm chưa uống rượu nhắm thịt.

Ăn xong, Yến Cô Minh ra vườn chế củi, hết cả một buổi sáng. Đến khi chẳng còn củi để chế nữa, hắn đi sang chỗ tảng đá sát vách núi, lặng im ngồi đấy.

Gió núi vù vù, mây từng tầng lượn lơ phía xa, trông hết cảnh tiên.

Nơi này, ngoài tiếng gió ra thì không còn gì khác. Ngay cả chim cũng chẳng bay đến nổi.

Trước đây có Phong Thiên Nhai, Yến Cô Minh chẳng nhận ra nơi này tĩnh lặng đến nhường nào. Nàng vừa rời đi, trên đỉnh Thiên Nhai chỉ còn mỗi hắn, nổi tịch mịch đồ xô mà đến.

Phong Thiên Nhai đã sống ở đây bao lâu rồi, Yến Cô Minh nghĩ thầm, chỉ có mỗi nàng ấy thôi sao. Một thiếu nữ đương độ xuân thì, sao lại phải sống ở cái nơi vắng vẻ neo người như thế.

Hắn nhìn nóc nhà, đứng đấy, lại đập vại nước leo lên. Lần này nhanh hơn lần trước nhiều.

Cuộc sống không tay, Yến Cô Minh đã dần quen với nó.

Hắn ngả lưng xuống chỗ mà Phong Thiên Nhai thường nằm. Ngày nào Phong Thiên Nhai cũng nằm ở đây, để ngắm cái gì ấy nhỉ.

Không mây, cũng chẳng thấy mặt trời, trên đầu Yến Cô Minh là một mảng trời không-gì-cả.

Ngắm một lúc lâu, Yến Cô Minh như bị ảo giác, rằng mình đang lơ lửng giữa trời xanh.

Tuy đây là lần đầu tiên hắn nằm trên này, nhưng cảm giác ấy rất quen thuộc.

Đường đời nhấp nhô vô hạn, trời đất hờ hững lắm thay.

Yến Cô Minh ngồi dậy, gió lùa vạt áo, tay áo phai trống rỗng, phát phơ.

Hắn chuyển chỗ củi vừa chế xong vào lán đựng đồ lật vạt sau nhà, khúc nào khúc nấy đều được hắn dùng chân đẩy.

Quá nhiều rồi, hắn đành phải chuyển chỗ còn thừa vào góc lán. Lúc chuyển tầm mắt, Yến Cô Minh như thấy một vật gì đó được chôn trong góc.

Hắn bước đến, dùng cổ tay bới đất, một cái rương cũ lộ ra.

Rương không khóa, Yến Cô Minh bật nắp.

Bên trong toàn là sách.

Phong Thiên Nhai thích đọc sách?

Yến Cô Minh không biết chữ, hắn cũng chẳng thích thú gì với sách, nhưng đúng là bây giờ quá rồi rồi, hắn đưa tay gảy một quyển ra.

Trong sách chỉ chút nào là chữ, hình như là lời chú giải.

Lật sang trang, hình một người vung trường kích được vẽ giản lược.

Yến Cô Minh khựng lại.

Hắn lại lật thêm vài trang nữa, có trang toàn là chữ, có trang được minh họa bằng hình.

Quyển sách này đã cũ lắm rồi, hơi nát, mặt giấy cũng chi chít lỗ, như vừa chạm vào sẽ tan ra ngay.

Nếu Yến Cô Minh nhận được mặt chữ thì sẽ biết tên quyển sách là “Bùi thức kích bộ”, nếu hắn am hiểu đôi chút về võ học cổ xưa thì sẽ biết quyển sách này viết về võ học chân truyền của Bùi Nguyên Sơn – tiền triều hộ quốc tướng quân — Thanh Thiên trường kích. Và nếu hắn nghiên cứu chuyên sâu về võ học thì sẽ biết những lời chú giải rải rác trong sách rất sâu sắc, rất thấu triệt kích pháp của nhà họ Bùi.

Yến Cô Minh không biết chữ, nhưng hắn có sự nhạy bén riêng của lãng nhân.

Hắn biết quyển sách này không hề tầm thường.

Hắn lại lật một quyển sách khác, cũng chẳng khác gì mấy so với quyển đầu, quyển nào cũng có chữ có hình.

“Là bí tịch võ công...” Yến Cô Minh nhủ thầm nhiều lần.

Hắn không thể dằn sự kích động của mình xuống, hắn không cha không mẹ, cũng chẳng sư phụ bạn bè. Từ nhỏ đã phải lăn lộn giữa đám cận bã xã hội, dùng mạng mình đổi lấy thủ thuật giết người.

Bây giờ, một rương võ lâm tuyệt học lại bày ra trước mặt hần! Không cần phải đem mạng đánh đổi, hần không cần đánh đổi bằng mạng mình!

Yến Cô Minh như say như si, lật hết quyển này đến quyển khác.

Có môn võ nào không cần phải dùng tay không, có môn võ nào không cần phải dùng tay không!?

Trong rương có đến gần trăm quyển bí tịch, Yến Cô Minh chẳng bỏ sót quyển nào. Dao thương còn kích, rìu búa móc xiên, chưởng pháp các loại đều đầy đủ trong rương, chỉ mỗi võ không-cần-tay là chẳng thấy.

Từ trưa đến tối, đến tận khi chẳng thể nhìn rõ tranh trong sách nữa, hần vẫn chưa tìm thấy.

Đặt quyển sách cuối cùng xuống, Yến Cô Minh rũ đầu, mãi mà không ngẩng lên.

“Ha ha...” Hần khẽ cười.

“Ta là phé nhân ư... Ta là phé nhân rồi ư...”

Tiếng cười gần hòa cùng gió đêm lạnh lẽo, vương vất mãi trên đỉnh Thiên Nhai.

Ngồi lẫn giữa bóng đêm, Yến Cô Minh đặt lần lượt từng quyển sách vào rương.

Bắt đầu từ ngày ấy, Yến Cô Minh cứ như người mất hồn, lúc nào cũng yên vị trên tảng đá sát vách núi, ngắm biển mây cuộn cuộn phía xa.

Bảy ngày sau, Phong Thiên Nhai trở về.

Hôm nàng trở về, bầu trời mờ mịt, cuồng phong gào thét, từng tầng mây đen áp sát mặt đất, cứ như ông trời đang áp ù một trận mưa to.

Sự xuất hiện của Phong Thiên Nhai chẳng hề có dấu hiệu gì báo trước, cứ như nàng chỉ cần tung người một cú, thoát cái từ dưới đỉnh Thiên Nhai vọt lên tới nơi.

Nàng xoay người trụ vững, vừa nhìn đã thấy Yến Cô Minh ngồi trên tảng đá đằng kia.

“Ồi chào, xác sống à.”

Yến Cô Minh khom lưng, không nhìn Phong Thiên Nhai.

“Sao thế này, mới xa nhau mấy ngày, vậy mà thoát nhìn lại già hơn nhiều.”

Yến Cô Minh im lặng.

Bây giờ, một giọt mưa rơi xuống, đáp ngay trên tảng đá của đỉnh Thiên Nhai. Liền sau đó, mưa càng lúc càng dữ dội, từng giọt mưa to như hạt đậu, lộp độp rơi.

“Trời mưa rồi, yến khò, chúng ta vào nhà thôi.”

Phong Thiên Nhai xoay người, đi được vài bước mới nhận ra Yến Cô Minh chẳng thêm nhúc nhích.

Nàng ngoái đầu lại, Yến Cô Minh lặng lẽ ngồi giữa màn mưa, tựa như hòa lẫn vào mảng trời u ám.

Phong Thiên Nhai thấy lạ, nàng bước thẳng sang đấy, đưa tay hươu thử trước mặt Yến Cô Minh.

“Yến khò, sao vậy.”

Yến Cô Minh không đáp.

Phong Thiên Nhai chạm thử vào mặt hần, lạnh ngắt, trông như tượng.

Yến Cô Minh thấp giọng.

“Ta là phé nhân ư...”

“Hử?”

“Khắp trời đất này không có chốn cho ta dung thân ư...”

Một tia chớp bỗng lóe lên trên bầu trời, tiếng sấm vang vọng khắp núi.

Mưa ngày càng to.

Yến Cô Minh ngẩng đầu, mưa nương theo tóc, chảy xuống thành dòng. Phong Thiên Nhai nhìn hấn, tựa như đang nhìn một con thú khốn khổ cùng đường.

“Ông trời muốn bốn cột ta ư... Khi ta kham khổ truy cầu võ học, ông không chỉ đường cho ta, giờ đây ta mất tay đứt gân, ông lại bày ra trước mắt ta vô số bí tịch võ lâm. Ông hận ta lắm à!?”

Hấn nhảy xuống khỏi tảng đá, ngẩng cao đầu dõi mắt về phía chân trời.

“Ông hận ta ư! Hận ta ư ——!?”

Bầu trời lại vang một tiếng sấm. Như chẳng thèm đáp, lại như đã trả lời.

Lúc hấn nhắc đến bí tịch võ lâm, Phong Thiên Nhai đã hiểu mọi chuyện.

“Anh thấy rồi à.”

Yến Cô Minh đã nhiều ngày không nghỉ ngơi, cơ thể vô cùng rã rời, hấn lao đảo giữa màn mưa rồi trượt chân, mất tay thì khó mà giữ nổi thăng bằng, ngã xuống đất một cách thảm hại.

Hấn vùng vẫy hồi lâu, vẫn không đứng dậy được.

Phong Thiên Nhai bước đến trước mặt hấn, rũ mắt xuống.

“Yến khò, anh bảo trời hận mình, hình như tự đánh giá bản thân quá cao rồi.”

Yến Cô Minh vật vờ giữa vũng bùn, nhìn cổ tay mềm oặt của mình.

Phong Thiên Nhai chỉ về phía tảng đá bên vách núi.

“Anh thấy tảng đá kia rồi chứ.”

“Sư phụ từng nói với ta, tảng đá ấy đã ở ngay đây, ở ngay trên đỉnh Thiên Nhai này mấy trăm năm nay rồi, nó đã chứng kiến ba triều đại đổi thay. Trong mắt ông trời, anh và tảng đá ấy, cái gì nặng hơn, anh nói đi.”

“Khi con người gặp khó khăn, lúc nào cũng sẽ oán trách trời đất bất công, bọn họ chưa từng nghĩ rằng, thực ra ông trời chẳng thèm để mắt đến họ. Dù anh có gào thét thế nào, oán hận ra sao, cũng chẳng thay đổi được gì.”

Giữa màn mưa dày đặc, Phong Thiên Nhai ngồi xổm xuống cạnh Yến Cô Minh.

“Vậy, anh có từng nghĩ đến việc buông bỏ hận thù chưa.”

Buông bỏ...

Buông bỏ ư...

Cuộc đời lăng nhăng, cuộc đời phiêu bạt, không người thân, không bằng hữu, chịu đủ ánh mắt lạnh lùng và khinh thường của người đời. Cuộc đời chỉ dừng chân nơi hoang vu heo lánh, miếu nát thê lương, bữa đói bữa no. Chẳng có gì cả...

Ngoài danh dự và hận thù.

Thứ giúp lăng nhăng có thể sống tiếp, chỉ có danh dự và hận thù!

Buông bỏ rồi, còn lại gì!?

Chẳng biết Yến Cô Minh lấy sức lực từ đâu, chống người lão đảo đứng dậy.

Nam nhân thét dài giữa màn mưa gió.

“Lăng nhăng không thể buông, không thể bỏ ——!”

Phong Thiên Nhai ngẩng đầu lên, dõi theo thân hình cao to của Yến Cô Minh, khẽ cười:

“Không tệ.”

Bộp một tiếng, Phong Thiên Nhai ném một bọc đồ xuống đất.

Yến Cô Minh cúi đầu.

Phong Thiên Nhai tựa người vào tảng đá.

“Mở ra xem.”

Yến Cô Minh chậm chạp tiến đến, cổ tay quặp lấy nút buộc.

Lúc nhấc bọc lên, trọng lượng của nó ghì cả người hấn xuống.

Yến Cô Minh khựng lại, sức nặng này...

Hắn đặt bọc xuống đất, cổ tay chạm vào vật nằm bên trong, cảm giác lạnh lẽo cứng cứng khiến Yến Cô Minh kích động hẳn.

Ngoài bọc thắt một nút buộc chặt, hắn đỡ không được bèn quỳ thẳng xuống đất lấy khuỷu tay giữ chặt rồi dùng răng nhay. Giữa trận mưa to, cả người lầy lội, nhếch nhác vô cùng, song hắn chẳng thể chờ thêm một khắc nào nữa.

Tựa như dã thú đói khát nhìn thấy thức ăn, cá sắp chết khô lại về với sông suối.

Phong Thiên Nhai bật cười ha hả giữa đất trời nổi gió trút mưa.

Cuối cùng, Yến Cô Minh đã mở được bọc.

Một chiếc bao cổ tay lạ lùng, lạng lẹ nằm bên trong. Bao cổ tay rất dài, ước chừng lên đến tận khuỷu tay, ở giữa có một cái rãnh.

Yến Cô Minh thấy một thanh trường chùy khảm vào cái rãnh ấy.

Hắn ngơ ngẩn ngắm bộ vũ khí này, chỉ cần một ánh mắt, hắn đã biết bản thân phải sử dụng nó như thế nào.

Yến Cô Minh ngoái đầu lại nhìn Phong Thiên Nhai đang tựa người vào tảng đá, khoanh tay nhìn hắn, cười.

“Sao nào yến khò? Có muốn bái ta làm sư phụ không, để ta dạy anh cách sử dụng tỳ kiếm*.”

[*Tỳ [袖] là tay áo, cho nên mình nghĩ tỳ kiếm là kiếm giấu trong tay áo.]

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

“Cô dạy ta!”

Yến Cô Minh không thừa một lời, quắp tỳ kiếm lên, nói với Phong Thiên Nhai.

“Cô dạy ta!”

“Thái độ gì thế.” Phong Thiên Nhai đứng thẳng dậy, “Cầu học thì phải ngoan ngoãn dập đầu kính trà bái sư, rồi ta cũng phải cân nhắc xem có muốn dạy anh hay không nữa chứ.”

Yến Cô Minh nhìn nằng

“Cô dạy ta, mạng của lãng nhân tặng cô!”

“...” Phong Thiên Nhai thờ dài, “Anh cứ như bây giờ thì không bàn chuyện được, chúng ta về nhà trước đã.”

Vào nhà, Phong Thiên Nhai lại lôi một bọc đồ khác ra.

Yến Cô Minh ngồi bên cạnh.

Phong Thiên Nhai: “Mua cho con yến nhà anh bộ lông mới đây, thay đi.”

Mở bọc ra, bên trong có vài bộ áo mới bằng vải thô.

Nhìn đồng quần áo này, sự kích động trong lòng Yến Cô Minh dần hạ nhiệt, hần đặt tụ kiếm xuống, đưa tay nhón lấy một bộ.

Phong Thiên Nhai thấy hần loay hoay mãi thì giật đồ lại, bỏ sang bên. Tay giờ lên hai ba lần đã lột sạch áo Yến Cô Minh.

“Vết thương lại ngấm mưa rồi, băng lại đi.”

Phong Thiên Nhai khom lưng định xé vải sạch. Vừa nhích tay đã bị Yến Cô Minh ngăn lại.

Hần đặt cánh tay lên tay Phong Thiên Nhai.

Phong Thiên Nhai: “Gi vậy?”

Yến Cô Minh để trần phần thân trên rắn chắc, hạ giọng: “Sao cô lại tốt với ta như thế.”

Phong Thiên Nhai: “Hà?”

Yến Cô Minh: “Sao cô phải tốt với ta.”

Phong Thiên Nhai: “Tốt với anh mà cũng ý kiến à?”

Yến Cô Minh: “...”

Yến Cô Minh không biết phải nói thế nào, Phong Thiên Nhai chẳng giống ai trong số những người hần từng quen biết.

“Trước giờ chưa ai tốt với ta như vậy.”

Phong Thiên Nhai: “Cuộc đời anh đúng là thất bại.”

Yến Cô Minh gục đầu xuống.

Phong Thiên Nhai thay xong đồ cho hần, lại rút dao nhỏ ra cạo râu hộ.

“Sao râu anh nhanh dài ghê, mới có mấy ngày mà đầy mặt cả rồi.”

Bên ngoài cuồng phong gào thét, sấm sét thét gào, mưa ầm ầm nện xuống nóc nhà. Nhưng trong nhà lại êm đềm như thế, bàn tay nhỏ nhắn dè dặt dưới cằm Yến Cô Minh, mềm mại, ấm áp.

Phong Thiên Nhai lướt vài nhát đã cạo sạch râu cho Yến Cô Minh, đặt dao xuống.

Yến Cô Minh: “Áo cô cũng ướt cả rồi, thay ra đi.”

Phong Thiên Nhai: “Khô ngay ấy mà.”

Giữa tiết trời rét mướt, Phong Thiên Nhai chạm vào tay hần, ấm áp vô ngần.

Nàng đang vận nội lực xua khí lạnh.

Yến Cô Minh: “Ai dạy cô võ công.”

Phong Thiên Nhai ngồi xuống ghế, “Sao, muốn tìm hiểu thân thế sư phụ của anh à.”

Yến Cô Minh: “Cô không phải sư phụ ta.”

Phong Thiên Nhai: “Sao lại không, anh nhờ tôi dạy võ thì tôi chính là sư phụ của anh rồi.”

Yến Cô Minh chậm rãi nhắc lại, “Cô không phải sư phụ của ta.”

Phong Thiên Nhai: “Ày chà, không muốn học kiếm pháp nữa?”

Yến Cô Minh: “Học.”

Phong Thiên Nhai: “Vậy anh ngoan ngoãn gọi ta một tiếng sư phụ đi.”

Yến Cô Minh: “Cô không phải sư phụ ta.”

Phong Thiên Nhai bực mình, nàng đứng phắt dậy, bước đến trước mặt Yến Cô Minh.

“Muốn tạo phản à!”

Phong Thiên Nhai một tay bóp trái cây, một tay chống nạnh, mồm há to ngoạm một miếng, hai má căng phồng. Đôi mắt tròn tròn cùng bộ cánh vàng nhạt đang mặc trên người, trông nàng y như một con gà trụi lông.

“... Xi.”

Yến Cô Minh nhìn Phong Thiên Nhai, bật cười.

Lần đầu tiên Phong Thiên Nhai thấy Yến Cô Minh cười, có lẽ đây vẫn chưa phải là một nụ cười đúng nghĩa, song với một lãng nhân giang hồ lạnh lùng cứng đầu, cũng đã đủ rồi.

Nàng bỗng đàn mặt ra.

“Yến khò, anh có lúm đồng tiền.”

Yến Cô Minh: “Có thì sao.”

Phong Thiên Nhai bĩu môi, “Rốt cuộc anh có muốn báỉ ta làm thầy không?”

Yến Cô Minh: “Cô có biết cái gì gọi là sư phụ không vậy.”

Phong Thiên Nhai ngoạm tiếp một miếng, “Đương nhiên là biết. ta biết thế nào là sư phụ, thế nào là đồ đệ, ta biết tất.”

Khóe miệng Yến Cô Minh nhếch nhẹ, ánh mắt chất chứa ý vị không cất thành lời.

“Vậy cô có biết nam nhân là gì không.”

“...” Phong Thiên Nhai nhất thời cứng họng, nàng nhìn Phong Thiên Nhai, hấn cũng lặng lẽ nhìn nàng.

“Sao ta không biết được, anh chính là nam nhân.”

Yến Cô Minh dờ mắt.

Phong Thiên Nhai: “Sao.”

Yến Cô Minh ngừng một chốc, lại nói: “Kể từ ngày mai, cô dạy ta cách dùng tị kiếm.”

Phong Thiên Nhai: “Anh phải gọi ta là sư phụ, ta mới dạy.”

Yến Cô Minh nhìn nàng.

“Ta không báỉ cô làm thầy đâu.”

Phong Thiên Nhai: “Khinh ta ít tuổi chứ gì, ta lợi hại hơn anh đấy.”

Yến Cô Minh: “Ta biết cô lợi hại mà.”

Phong Thiên Nhai: “Thế sao anh không báỉ ta làm thầy.”

Ánh mắt Yến Cô Minh bắn thẳng đến mắt Phong Thiên Nhai.

“Ta không muốn cô làm sư phụ mình.”

Phong Thiên Nhai nhú mày, “Nhưng ta muốn anh gọi một tiếng sư phụ, ta muốn làm sư phụ anh mà.”

Yến Cô Minh nhìn thiếu nữ, hấn gờ cánh tay lên, bàn tay mềm oặt chạm vào cánh tay nàng. Dường như Phong Thiên Nhai đã vỡ lẽ điều gì đó, đưa tay nắm lấy tay hấn.

Yến Cô Minh: “Ta không gọi cô là sư phụ, nhưng vẫn sẽ nhớ đến cô. Tình nghĩa của lãng nhân không phải chỉ gói gọn trong cách xưng hô, cô yên tâm.”

Yến Cô Minh phiêu bạt giang hồ gần ba mươi năm, đương nhiên sẽ hiểu nhân tình thế sự hơn một cô nhóc sống ẩn dật.

Hấn hiểu nỗi lòng của Phong Thiên Nhai.

Phong Thiên Nhai nắm tay Yến Cô Minh, tay hấn rất rộng, rất ấm. Vì bị đứt gân nên ngón tay hơi nhũn, nhưng hấn gắng sức nắm tay nàng, phần sức nhỏ nhoi ấy, Phong Thiên Nhai cảm nhận rất rõ.

Yến Cô Minh nhìn Phong Thiên Nhai, há miệng.

Phong Thiên Nhai ném trái cây mình đang ăn dở vào, Yến Cô Minh nhai rồm rộp.

Phong Thiên Nhai: “Vết thương trên vai anh vẫn chưa bình phục hoàn toàn, không nên cử động quá mạnh, từ ngày mai anh cứ đeo tụ kiếm vào, cho quen với sức nặng ấy.”

Yến Cô Minh: “Ừm.”

Phong Thiên Nhai ngồi xuống cạnh Yến Cô Minh, nghịch tay hấn.

Tay Yến Cô Minh rất to, xòe tay ra có thể ôm trọn mặt nàng.

“Không thể cứ để tay anh thế này.”

Phong Thiên Nhai ngước mắt lên.

Phong Thiên Nhai: “Sư phụ ta từng bảo, sau núi Vân Vũ có một khe núi, bên trong có một loài nhện sinh sống, thường được gọi là nhện kim cương.”

Yến Cô Minh: “Thì sao.”

Phong Thiên Nhai: “Tơ nhện kim cương rất bền, lại dai. Dùng tơ dệt bao tay cho anh, có thể cố định ngón tay đấy.”

Yến Cô Minh: “Ta đi bắt.”

Phong Thiên Nhai: “...”

“Người đến cả núi cũng chả xuống nổi mà còn dám bảo sẽ đi bắt nhện kim cương cơ.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai: “Ngày mai ta đi một chuyến.”

Yến Cô Minh: “Vậy khi nào ta mới được học kiếm.”

Phong Thiên Nhai ngáp một hơi, “Chả biết.”

Yến Cô Minh: “Ta muốn học kiếm.”

Phong Thiên Nhai lại mất kiên nhẫn rồi.

“Muốn học thì tự đi mà thử.” Nàng đứng dậy, ngã người xuống giường, “Ngủ thôi.”

Yến Cô Minh: “...”

Ngày hôm sau, Phong Thiên Nhai thức giấc, chẳng thấy Yến Cô Minh đâu cả.

Nàng bước ra ngoài.

Yến Cô Minh đang luyện kiếm trong vườn.

Tuy đã mất chiêu kiếm nhưng hồn kiếm vẫn còn, kiếm pháp cũng tạm gọi là lưu loát.

“Chắc chết.” Phong Thiên Nhai gật cổ. “Đã bảo anh đừng lộn xộn, vậy mà cũng chẳng thèm nghe.”

Yến Cô Minh ngừng lại.

“Ta không sao.”

Phong Thiên Nhai: “Đừng luyện nữa, với kiếm pháp của anh, có luyện nữa cũng vô ích.”

Yến Cô Minh bước đến.

“Chỗ nào chưa tốt.”

Phong Thiên Nhai: “Đợi ta về rồi nói tiếp.”

Yến Cô Minh ngăn nàng lại.

“Ta đi với cô.”

Phong Thiên Nhai ngẩng đầu nhìn hấn.

“Không hiểu ta nói gì cả, bây giờ, anh không được lộn xộn.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai vòng qua người hấn, xoay người nhảy xuống, chớp mắt đã mất dấu.

Trên vách đá cheo leo của đỉnh Thiên Nhai, Phong Thiên Nhai bám vào từng gờ đá, từng bước từng bước nhảy xuống. Vách núi vạn trượng, dù là nàng cũng chẳng dám xem thường.

Đương lúc nhảy xuống, nàng bỗng thấy lạ.

Ngước mắt lên nhìn thì thấy một một bóng người đang men theo vách đá trượt xuống.

“Chết thật.”

Phong Thiên Nhai chẳng kịp suy xét đã nhún chân một cái, mượn lực xông đến, cặp cở Yến Cô Minh nhảy trở lên đỉnh Thiên Nhai.

Nam nhân cao to bị nàng vút phịch xuống đất.

“Không muốn sống nữa?”

Thứ chạm đất đầu tiên là vai phải, Yến Cô Minh tái mặt, hấn rớt vai đứng dậy.

Phong Thiên Nhai: “Muốn gì đây.”

Yến Cô Minh: “Ta đi với cô.”

Phong Thiên Nhai: “À, muốn chết.”

Yến Cô Minh: “Mạng là của lăng nhân, ta muốn đi cô cũng chẳng cản được.”

Phong Thiên Nhai nhìn hấn, nam nhân lặng lẽ đứng đấy.

Phong Thiên Nhai: “Anh đến tay còn không có, muốn xuống núi bằng cách nào.”

Yến Cô Minh giơ cổ tay lên, dưới tụ kiếm có một lưỡi câu, để hấn tiện dùng mà Phong Thiên Nhai đã thêm vào.

Phong Thiên Nhai: “...”

“Chỉ dựa vào cái này mà anh muốn xuống đỉnh Thiên Nhai đó hả?”

Yến Cô Minh im lặng.

Phong Thiên Nhai: “Ta làm nó để anh tiện ăn trái cây mà.”

Yến Cô Minh: “Hôm nay lăng nhân sẽ xuống núi. Nếu sống, chúng ta cùng đi tìm nhện kim cương. Nếu chết, ân tình của cô, lăng nhân xin hẹn kiếp sau trả.”

Khuyên không nổi, Phong Thiên Nhai biết, nàng khuyên không nổi.

“Tùy anh vậy.”

Phong Thiên Nhai xoay lưng.

Yến Cô Minh: “Đa tạ.”

Hấn đến bên vách đá, bên dưới là biển mây cuộn cuộn, chẳng rõ bao sâu.

Yến Cô Minh xoay người, lưỡi câu móc vào một tảng đá, dụng lực thắt lưng bám vào gờ đá, bắt đầu di chuyển xuống dưới.

Phong Thiên Nhai vẫn đứng trên đỉnh Thiên Nhai, nàng không xuống nữa, cũng chẳng thèm bước đến trông chừng Yến Cô Minh. Ánh mắt nàng vẫn đắm đắm nhìn thẳng, chú mục vào biển mây đằng xa.

Trước vách đá vụn trượng, lăng nhân cao to chỉ như một con kiến, cũng khốn khổ mưu cầu đường sống dưới bàn tay khổng lồ của ông trời.

Cổ tay hần tê rõ rệt, vai cũng co rút cả, cánh tay đã cụt kia như đã quay lại, đau đớn khôn thôi.

Khóe môi Yến Cô Minh rỉ máu, hần không dư tay để lau, máu nhỏ xuống, để lại một vệt dài.

Bám hết nổi, hần sắp xong rồi.

Cổ tay như đã gãy, cánh tay trái thì run rẩy liên hồi.

Không thể buông tay, buông thì tất cả sẽ chấm hết!

Yến Cô Minh nghiêng chặt răng, vận toàn bộ sức lực bám vào vách đá.

Trước giờ hần chưa từng có cái ý nghĩ lúc mình sảy chân thì Phong Thiên Nhai sẽ cứu, cả cuộc đời này Yến Cô Minh chưa từng đặt mạng sống của mình vào tay ai cả. Lăng nhân chỉ có thể tin tưởng vào bản thân.

Hần chuyển động thật chậm, đa số thời gian đều dựa người vào vách để giữ thăng bằng.

Lúc mặt trời lặn, hần chỉ vừa xuống được lưng chừng.

Đỉnh Thiên Nhai neo người, vì nó dựng đứng.

Từ bề đều là vách đá thẳng lên dọc xuống, không có dốc thoải.

Nhưng may mắn là, giữa núi lại có một mỏm đá to nhô ra.

Yến Cô Minh run run đáp xuống đấy.

Hần cứ như vừa được vớt từ dưới nước lên, cả người run rẩy, cánh tay trái tái xanh. Đừng bảo là tiếp tục, bây giờ đến đứng còn không nổi nữa là.

Ý chí chống đỡ cũng đã loĩ lỏng vào giờ phút này, cả người hần đổ sụp xuống.

Ánh mắt Yến Cô Minh hơi mông lung, ngẩn ngơ nhìn ráng chiều nơi chân trời.

Lúc sắp ngất xỉu, dường như hần thấy Phong Thiên Nhai đang đứng trước mặt mình.

Bạn đang đọc truyện *Lăng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

“Ồ.”

Giữa ráng đỏ hoàng hôn, Phong Thiên Nhai khoanh tay, nhìn Yến Cô Minh mê man dưới đất.

“Anh thế mà không chết.” Nàng đưa tay bắt mạch Yến Cô Minh.

“Hô hấp dồn dập, kinh mạch đảo dòng, tổn thương nguyên khí rồi.”

Phong Thiên Nhai điểm vài huyệt rồi vác hần lên.

“Đồ đệ ngốc, nửa đoạn đường còn lại để sư phụ vác anh, xem như là phần thưởng cho nửa đoạn đầu không chết.”

Phong Thiên Nhai vác nam nhân cao to, từ mỏm đá nhảy thẳng xuống, chốc chốc lại xuất chưởng vỗ vào vách núi để giảm tốc. Chẳng bao lâu sau đã xuống đến chân núi.

Nàng nhặt một ít lá cỏ khô trải dưới gốc cây rồi đặt Yến Cô Minh xuống đất. Bản thân lại ngồi ngay bên cạnh.

Giữa màn đêm, nàng lặng lẽ nhìn Yến Cô Minh, mặt không biểu cảm.

Hôm nay, nàng đã chuẩn bị xong tâm lý cáo biệt hắn, nàng biết lưng chừng núi có một mỏm đá nhô ra, nhưng lại không cho rằng Yến Cô Minh sẽ sống để đến được nơi ấy.

Đương nhiên, nàng cũng chẳng có ý muốn cứu hắn. Nếu Yến Cô Minh rơi xuống, nàng sẽ không giang tay giúp.

Vì sao, chính nàng cũng không biết.

Nhờ sống chung một thời gian mà Phong Thiên Nhai hiểu được đôi nét về tính cách của Yến Cô Minh. Theo nàng, lãng nhân sống một cuộc đời như đang đi trên cầu độc mộc, vì cầu quá hẹp nên khi gặp vật cản, nhất định phải dẹp gọn tất thảy mới đi tiếp được.

Như cánh tay bị cụt ấy, như thù hận kia, cũng như quả trái cây be bé nọ, như thời khắc mặt trời xuống núi hôm nay.

Dù là vật cản nhỏ hơn nữa, cũng phải vứt bỏ hoàn toàn, vứt bỏ dứt khoát, nếu không, chính sinh mệnh như cây cầu độc mộc ấy sẽ chấm dứt.

Sự kiên trì của lãng nhân, sự cố chấp của lãng nhân, từ đây mà ra cả.

Mỗi một bước đi của hắn, đều như đang đánh đổi bằng mạng sống của chính mình.

Vậy nên, Phong Thiên Nhai mới không giúp đỡ hắn. Khó khăn là của chính hắn, nàng sẽ không chia tay ra.

Dù đang hôn mê, hàng mày Yến Cô Minh vẫn cau chặt lại. Có lẽ đã mất quá nhiều sức, hắn hít thở rất nặng nề.

Phong Thiên Nhai nhìn hắn.

“... Yến khờ.”

Nàng khép mắt, lặng lẽ nhập định.

Bình minh ngày hôm sau, Yến Cô Minh bừng tỉnh.

Thứ đầu tiên lọt vào tầm mắt, chính là tán cây xanh biếc.

Hắn ngậy người.

Trên đỉnh Thiên Nhai chẳng có lấy một ngọn cỏ, đã lâu lắm rồi hắn không nhìn thấy màu xanh của lá.

Yến Cô Minh ngồi dậy, vừa nhích người thì toàn thân đau đớn, trán rịn mồ hôi.

“Biết đau rồi à.”

Yến Cô Minh ngoái đầu, thấy Phong Thiên Nhai ngồi gác chân tựa vào cây.

Hắn không lên tiếng, chậm chạp đứng dậy.

Mảnh đất dưới chân hóa ra lại vững chắc như vậy.

Phong Thiên Nhai: “Yến khờ, ngốc rồi à?”

Yến Cô Minh xoay mặt đi, “Sao lại dưới đất.”

Phong Thiên Nhai: “Nếu không thì ở đâu.”

Yến Cô Minh: “Ta nhớ mình mới leo xuống đến mỏm đá ở lưng chừng núi.”

Phong Thiên Nhai gãi cổ, “Anh nhớ nhầm đấy, tự xuống tận đây cơ mà.”

Yến Cô Minh không nói nữa.

Phong Thiên Nhai giúp hắn, cuối cùng nàng vẫn giúp hắn.

Phong Thiên Nhai ném một quả trái cây sang cho hắn, “Ăn đi, xiu nữa chúng ta phải tìm nhện kim cương.”

Yến Cô Minh dùng lưới câu ở cổ tay giữ quả, bỏ vào mồm.

Leo trèo cả ngày hôm qua, giờ đây muốn nhấc tay lên cũng phải phí sức.

Yến Cô Minh: “Ai đã đúc thanh tỳ kiếm này.”

Phong Thiên Nhai: “Sao vậy?”

Yến Cô Minh: “Cả ngày bám vào vách núi, vậy mà lưỡi câu không biến dạng.”

Phong Thiên Nhai: “Đương nhiên rồi.”

Yến Cô Minh: “Ai đúc thế.”

Phong Thiên Nhai: “Một vị cao nhân, anh đừng nhiều chuyện nữa.” Nàng phui đỏ, “Đi thôi.”

Yến Cô Minh đi theo Phong Thiên Nhai ra khỏi rừng, trên con đường quanh co như ruột dê này, ánh dương soi tỏ, vô cùng ấm áp.

Phong Thiên Nhai tung tăng nhảy nhót, dường như rất vui vẻ.

Lăng nhàn lại lặng lẽ im lìm.

Hắn mất tay đã hơn hai tháng, sống trên đỉnh Thiên Nhai không cảm nhận được thời gian trôi đi, xuống đây mới nhận ra lá cây đã hơi ngả vàng.

Thiếu nữ đang đi cạnh hắn, khuôn mặt hoạt bát toát lên vẻ nghịch ngợm.

Yến Cô Minh nghĩ thầm, chỉ trong hai tháng ngắn ngủi này, cuộc đời hắn đã thay đổi hoàn toàn.

Phong Thiên Nhai nghiêng đầu sang, “Yến khờ, chúng ta phải vòng qua núi Vân Vũ, anh muốn đi đường nào.”

Yến Cô Minh: “Là sao.”

Phong Thiên Nhai chỉ về phía trước, “Có hai con đường có thể đến được khe Thiên Hoa, một đường vượt núi, nhanh gọn lẹ. Đường kia phải vào thành, hơi vòng vèo một tý.”

Yến Cô Minh: “Vượt núi.”

Phong Thiên Nhai: “Không, chúng ta vào thành.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai: “Sao.”

Yến Cô Minh sai vài bước đã vượt mặt nàng, “Nếu đã quyết định thì hỏi ta làm gì.”

Phong Thiên Nhai tung tăng tiến lên.

“Ồi dào, ta thích thì hỏi thôi.”

Phong Thiên Nhai và Yến Cô Minh đi khoảng hai canh giờ, cuối cùng đã ra khỏi núi Vân Vũ.

Thành trấn gần núi Vân Vũ nhất chính là trấn Hoán Thái Lai, là một trong những trấn khá là phồn vinh thuộc huyện Ngô quận Nam. Vì quận Nam gần kề biên cương nên có rất nhiều người sinh sống ở đây, tốt xấu lẫn lộn, khắp nơi đều là nhân sĩ giang hồ và thương nhân vân du.

Lúc hai người đến trấn đã là giữa trưa, trên đường đông nghịt những người, tiếng rao bán hàng cứ thể vang lên liên hồi.

Phong Thiên Nhai: “Yến khờ, chúng ta có cần nghỉ lại một lát không.”

Yến Cô Minh ngừng chân nhìn nàng, “Nghỉ?”

Phong Thiên Nhai ngấm nghĩa tứ bề, “Ồ, đi lâu vậy mà anh không thấy mệt hả.”

Yến Cô Minh: “...”

Yến Cô Minh nhìn gương mặt hào hứng của Phong Thiên Nhai, nhìn những sạp hàng con con nằm rải rác bên đường, chớp mắt.

Rốt cuộc vẫn chỉ là một cô nhóc.

Yến Cô Minh thầm nghĩ, có lẽ sống trên đỉnh Thiên Nhai quá khổ hạnh, nên cô thiếu nữ này mới hơi có vẻ thần bí. Nhưng vừa đến những nơi phồn hoa như này, tính cách mười mấy tuổi của cô nàng mới bộc lộ ra.

Những nơi náo nhiệt thế này chẳng ảnh hưởng gì đến Yến Cô Minh. Hắn đã từng nếm thứ thịt thơm ngon nhất, từng uống giọt rượu cay nồng nhất, từng cạo trọc đầu, từng giết kẻ mình hận nhất.

Phồn hoa trước mắt, không khiến Yến Cô Minh bận lòng.

“Cô muốn nghỉ thì nghỉ vậy.”

Phong Thiên Nhai cười khì, “Vậy chúng ta đi dạo một lúc nhé.”

Yến Cô Minh gật đầu.

Phong Thiên Nhai nắm tay Yến Cô Minh, vừa đi vừa ngắm những hàng quán dọc đường.

Yến Cô Minh rất bất mắt giữa biển người. Một là do vóc người cao to tráng kiện, hai là do vẻ mặt lạnh lùng tang thương, ba là do cánh tay cụt nọ.

Người trên đường thi thoảng lại liếc hần một cái, đều là ánh mắt trốn tránh, không muốn đối diện.

Trước một sạp bán túi thơm, Phong Thiên Nhai dừng chân.

“Thơm quá.”

Chủ sạp thấy có người đến, đơn đã chào hàng: “Đây là hương mật thượng hạng nhất, rất hợp với những cô nương trẻ tuổi như nàng đây.”

Phong Thiên Nhai cầm chiếc túi thơm ấy lên.

“Ta muốn cái này.”

Chủ sạp đáp: “Được được, hương mật không phai trong vòng ba tháng, cô nương cứ yên tâm mà đeo nhé.”

Phong Thiên Nhai lại ngửi ngửi.

“Phải làm sao ông mới cho ta?”

“Hả?” Chủ sạp dờ ra bởi câu hỏi của Phong Thiên Nhai, “Ý của cô nương là?”

Phong Thiên Nhai: “Ta muốn cái này, phải làm sao ông mới cho ta?”

Chủ sạp thầm nghĩ đầu óc con nhỏ này không được bình thường, cười khan: “Việc này... Nếu cô nương thích, ta sẽ bán lỗ cho, hai lượng bạc thôi.”

Phong Thiên Nhai: “Ta không có tiền.”

Chủ sạp vừa nghe Phong Thiên Nhai bảo không có tiền, mặt xụ xuống.

“Ta bảo cô này, có phải cô đang đùa ta không, không có tiền mà muốn cầm đồ đi à.”

Phong Thiên Nhai: “Ta không có tiền, nhưng ta có những thứ khác, có thể trao đổi với ông.”

Chủ sạp đã mất kiên nhẫn từ nãy, lão xua tay lừa người. “Cút cút cút, đừng lờ việc buôn bán của ta.”

Ngay khi tay lão sắp chạm vào người Phong Thiên Nhai, bỗng bị một cánh tay gạt đi.

“Ui da! Cái chó gì vậy...”

Chủ sạp vừa mở miệng định mắng nhiếc, ngược mắt lên lại thấy trước mặt mình có người đang đứng.

Yến Cô Minh lướt mắt, từ trên cao nhìn thẳng xuống lão, không cất một lời.

Chủ sạp thấy nam nhân vận y phục đen toàn thân như Tu La địa ngục thì chân nhũn ra, ngồi bệt xuống đất.

Yến Cô Minh lật tay, túi thơm nho nhỏ treo vào lưới câu trên tay hắn, hươ hươ trước mặt lão chủ sạp.

Chủ sạp sao mà còn can đảm

“Tráng sĩ cứ lấy... Tráng sĩ cứ lấy...”

Yến Cô Minh xoay người, đưa túi thơm cho Phong Thiên Nhai.

Phong Thiên Nhai cầm lấy.

Song lại đặt trở về chỗ cũ.

Nàng nói với chủ sạp: “Ông chủ, ông giữ cái này hộ ta, bây giờ ta đi đổi tiền rồi quay lại ngay.

Phong Thiên Nhai tìm được một hiệu thuốc, đổi được mười lượng bạc bằng thảo dược mình đem theo.

“Ha, xong rồi, nhanh đi mua đồ thôi.”

Phong Thiên Nhai tíu tít một đường, sau khi mua được túi thơm thì giắt vào thắt lưng.

“Sao hà yến khờ, thơm không.”

Yến Cô Minh nhìn nàng.

“Cô không muốn ta bắt nạt người khác à.”

Phong Thiên Nhai vẫn cứ tung tẩy túi thơm vừa mua được.

“Nếu có người đối xử với anh bằng thái độ vừa nãy, anh sẽ làm gì.”

“Giết!”

Phong Thiên Nhai: “Vậy anh không sợ lão chủ ấy giết mình ư?”

Yến Cô Minh: “Buồn cười!”

“Hà.” Phong Thiên Nhai cười, “Buồn cười hà? Sao anh lại thấy buồn cười.”

Yến Cô Minh: “Lão mà đòi giết ta, chẳng buồn cười à.”

Phong Thiên Nhai nhìn Yến Cô Minh.

“Vậy anh đòi giết Phong Đô, có phải buồn cười lắm không.”

“Hừ ——?!” Vừa nghe đến tên Phong Đô, Yến Cô Minh hung ác hẳn lên, “Cô bảo gì cơ?”

Phong Thiên Nhai chẳng thèm để ý đến lệ khí tỏa ra quanh người Yến Cô Minh.

“Nếu Phong Đô biết anh muốn tìm hấn báo thù, nhất định sẽ cười nhạo anh, song anh lại không chịu từ bỏ. Yến khờ, trên đời chẳng có gì là tuyệt đối, anh phải nhớ lấy điều này.”

Yến Cô Minh quay đầu, “Mồm toàn đạo lý thôi! Đồng thảo dược cô vừa đổi đã bị chém mất nửa giá, lỗ thế mà vẫn đồng ý bán à!”

Phong Thiên Nhai sờ túi thơm thân yêu, “Ôi dào, đủ tiền mua túi thơm là được rồi.”

Yến Cô Minh: “Rõ ràng có bản lĩnh, sao lại để người ta khinh thường.”

Phong Thiên Nhai nhìn Yến Cô Minh, nàng vươn tay đặt lên ngực hấn. Tim nam nhân đập từng nhịp vững vàng.

Ánh mắt Phong Thiên Nhai rất lắng, rất trầm, chẳng như trước đây.

“Yến khờ, nếu một người không thể khống chế được chính mình, vậy thì với họ mà nói, sức mạnh chỉ là tai họa.”

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

“Tai họa hại người hại mình.”

Phong Thiên Nhai dứt lời, bốn bề tĩnh lặng.

Yến Cô Minh: “Ý của cô là, đánh không đánh trả, chửi không chửi lại, ấy mới là đúng?”

Phong Thiên Nhai lắc đầu.

Yến Cô Minh: “Cô từng sống những ngày không bằng chết chưa.”

Phong Thiên Nhai lại lắc đầu.

Yến Cô Minh: “Cô từng bị kẻ khác xem như chó mà đối xử chưa.”

Phong Thiên Nhai: “Chưa.”

Yến Cô Minh: “Nếu chưa, vậy thì đừng thừa lời nữa.”

Hắn xoay người.

“Cô cứu mạng ta, ta cảm ơn. Nhưng con đường của lăng nhân, chỉ có mỗi bước chân của họ.” Dứt lời, hắn không chờ Phong Thiên Nhai mà đi khỏi đấy.

Phong Thiên Nhai nhìn theo bóng lưng hắn.

“Lời ta nói, bây giờ anh nghe không lọt tai. Nhưng một ngày nào đó, anh nhất định sẽ hiểu.”

Đường phố ồn ào át mất lời Phong Thiên Nhai, chẳng biết nam nhân cao to kia có nghe thấy không.

Nàng bám theo sau Yến Cô Minh, Yến Cô Minh sai từng bước dài, đầu không ngoảnh lại.

Phong Thiên Nhai đi mãi, bất giác thấy lạ lẫm.

Yến khờ dỗi rồi chẳng.

Nàng càng nghĩ càng thấy có thể lắm.

Yến khờ rất buồn, thẳng thừng phản bác thế này, hắn thế nào cũng sẽ không vui, huống chi lúc này là vì muốn bệnh vực nàng.

Nghĩ đến đây, Phong Thiên Nhai hơi chột dạ, nàng chạy lên trước, sánh bước cùng Yến Cô Minh.

Dường như Yến Cô Minh khựng lại một chút, nhưng lại lập tức sai bước.

Phong Thiên Nhai cứ bám sát Yến Cô Minh như thế, sự tĩnh lặng bao trùm bốn phương. Phong Thiên Nhai giơ tay lên, khẽ khàng chạm vào Yến Cô Minh.

Lăng nhân không đáp lại.

Phong Thiên Nhai huých huých hắn.

Cũng chẳng phản ứng.

“Yến khờ, anh giận rồi à.”

Yến Cô Minh liếc nàng một cái, không đáp.

Phong Thiên Nhai: “Đừng đưa cái mặt thối ấy qua đây.”

Yến Cô Minh hừ lạnh một tiếng.

Phong Thiên Nhai khoác tay hắn.

“Ta chủ xị mời com anh, đừng giận nữa.”

Yến Cô Minh cười lạnh một tiếng.

“Mỗi tám lượng bạc, cô muốn ăn cái gì.”

Phong Thiên Nhai tròn mắt, “Đùa hả! Ai bảo xài hết tám lượng, hai lượng là đủ rồi.”

Yến Cô Minh: “...”

Tuy Yến Cô Minh là lăng nhân, nhưng chưa từng túng tiền. Hắn vốn đang tuổi tráng niên, tâm cao khí ngạo, có lúc cả mười hai tháng một năm nhận việc.

Trước giờ cũng chưa từng dè xèn, vì chẳng biết ngay sau đó có còn mạng để sống hay không, nên lãng nhân thường tận hưởng từng giờ từng khắc, có bao nhiêu cứ tiêu bấy nhiêu.

Dù là Minh Châu lâu ở Dương Châu hay Nhất Phẩm cư ở kinh thành, những nơi thường xuyên tụ tập cả lũ quan to người giàu, lãng nhân đều từng dừng chân nghỉ lại. Những bàn tiệc trăm lượng, hẳn cũng từng dùng qua.

Nên bữa cơm tám lượng bạc còn con này, à không, bữa cơm hai lượng, hẳn thực sự chẳng trông mong gì.

Thực sự là vậy.

Phong Thiên Nhai dắt Yến Cô Minh đến một quán văn thần, nơi này rất gần với trạm dịch của trấn Thái Lai nên khá tấp nập, quán không lớn nhưng lại đầy khách.

Yến Cô Minh chẳng để ý đến thức ăn.

“Có rượu không?”

Phong Thiên Nhai tìm chỗ, ngồi xuống.

“Anh không ăn? Lát nữa chúng ta lại phải lên đường.”

Yến Cô Minh: “Ta muốn uống rượu.”

Phong Thiên Nhai lắc đầu, “Hai lượng bạc, ta với anh mỗi người một nửa, chẳng đủ tiền mua rượu đâu.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai nhìn như đang dỗ trẻ con, “Yến khờ ngoan, ăn cho no cái đã, anh cứ ăn trái cây mãi không ỏn đâu, phải đổi món chứ.”

Yến Cô Minh gấp tay lại, nhìn tàng kiếm giấu trong tay áo.

Phong Thiên Nhai đang gọi chủ quán dọn cho bát văn thần nhân thịt thì Yến Cô Minh hỏi.

“Chúng ta ở dưới này bao lâu.”

Phong Thiên Nhai: “Lấy được tờ nhện rồi về.”

Yến Cô Minh: “Vậy phải tốn bao lâu.”

Phong Thiên Nhai: “Ít nhất cũng phải ba ngày.”

Yến Cô Minh gật đầu.

Phong Thiên Nhai nhay cảm, bất giác thấy lạ, nàng ngẩng đầu lên khỏi bát văn thần nóng hổi.

“Anh muốn làm gì?”

Yến Cô Minh không đáp.

Phong Thiên Nhai buông đũa, đứng dậy.

“Chắc anh không định tìm việc làm chứ.”

Yến Cô Minh: “Ta sẽ không làm lỡ lộ trình, ba ngày là đủ.”

Phong Thiên Nhai thảm thờ dài.

“Yến khờ, anh vẫn chưa khỏi hẳn, thực tế một chút được không.”

Yến Cô Minh ngược mắt lên, “Thế này đã đủ rồi.”

Phong Thiên Nhai chẳng tài nào hiểu nổi, “Sao anh lại muốn làm việc, định kiếm tiền? Có gì phải tiêu à?”

Yến Cô Minh dờn ánh mắt.

Phong Thiên Nhai: “Nói coi.”

Yến Cô Minh đứng dậy, “Cô cứ đi dạo quanh trấn, giờ Tuất* đêm nay gặp nhau ở đây.”

[*Khoảng từ 7 giờ đến 9 giờ tối.]

Phong Thiên Nhai trợn tròn mắt, “Anh tính làm gì?”

Yến Cô Minh: “Ta đi một chút rồi về.”

Phong Thiên Nhai sao mà đồng ý cho được, nàng chớp lấy cánh tay Yến Cô Minh.

“Đứng đó! Anh muốn đi đâu?”

Yến Cô Minh không ngoái đầu lại, bóng hình cao lớn được ánh nắng phủ tràn.

“Giờ Tuất đêm nay ta sẽ về.” Hắn khẽ rử mắt, nhìn bàn tay Phong Thiên Nhai đang giữ chặt lấy mình.

“Còn nữa, sau này đừng nú tay trái của ta.” Đừng nú lấy cánh tay duy nhất này.

Phong Thiên Nhai ngẩn người, Yến Cô Minh rút tay ra rồi đi mất.

Phong Thiên Nhai nhìn Yến Cô Minh rời đi, quát to: “Ta không đợi anh! Ta ăn xong sẽ đi ngay!”

Yến Cô Minh không dừng bước, đi vào sâu trong trăn.

Phong Thiên Nhai tức giận ngồi phịch xuống, nhồi vắn thần đầy miệng.

“Ôi chao bóng chết mất!”

Miệng đầy canh nóng, Phong Thiên Nhai cuống quýt thờ lấy hơi.

“Ha ha...”

Bỗng bên cạnh vang lên tiếng cười từ tốn, vốn rất khê giữa cái quán náo nhiệt này, nhưng Phong Thiên Nhai khá thính tai, nghe thấy ngay.

Nàng ngoái đầu, nhìn bốn người đang ngồi ở bàn gần đấy.

Có hai nữ tử vây quanh một nam tử, sau lưng nam tử này còn cả một nam nhân, trông như hộ vệ.

Phong Thiên Nhai nhìn nam tử đang ngồi.

“Anh cười gì.”

Bàn mà nam tử ấy ngồi không bày thức ăn, chỉ có vài chén rượu. Hắn ngồi thoải mái, hai tay đặt dưới bàn. Hai nữ tử cung kính ngồi hai bên.

“Tại hạ nhất thời thất lễ, đã mạo phạm rồi, xin cô nương thứ lỗi.”

Lạ lùng.

Ngữ điệu nhẹ nhàng chậm rãi lại dịu êm, chất giọng hơi lạ, khẩu âm đậm chất ngoại bang.

Lúc hắn nói chuyện thì gật đầu ra hiệu với Phong Thiên Nhai, động tác từ tốn đến lạ lùng.

Phong Thiên Nhai nhú mày.

Tuy nàng thường sống trên đỉnh Thiên Nhai, song không cắt đứt hoàn toàn với thế giới dưới kia. Bình thường, khi thiếu đồ dùng sinh hoạt nàng cũng sẽ xuống núi, vào thành mua bán. Trấn Thái Lai rất gần phiên cương, là nơi giao giữa trung nguyên và phiên cương, nàng cũng từng thấy người ngoại tộc. Tuy những người này ăn mặc trông giống người trung nguyên, nhưng nếu quan sát kỹ, đường nét gương mặt hơi khác với người trung nguyên.

Thế nên Phong Thiên Nhai kết luận, bốn người này là người phiên cương.

“Thú vị rồi đây.”

Nam tử từ tốn hỏi: “Chẳng hay cô nương thấy thú vị chỗ nào.”

Phong Thiên Nhai ngậm đũa, nhìn hắn đáp: “Anh là ai?”

Nam tử đáp: “Tại hạ Khanh Sĩ Việt, cô nương hữu lễ.”

Phong Thiên Nhai: “Khanh Sĩ Việt, trắng soi tỏ, cái tên thú vị.”

Khanh Sĩ Việt gật đầu: “Đa tạ cô nương tán thưởng.”

Phong Thiên Nhai bật cười, “Sao lại cho rằng ta tán thưởng anh, thú vị còn có thể mang nghĩa chế giễu mà.”

Khanh Sĩ Việt: “Có thể được cô nương cười chê, tại hạ lấy làm vinh hạnh.”

“Hử?”

Phong Thiên Nhai chống tay, ngẩng đầu nhìn thẳng Khanh Sĩ Việt.

Lạ lắm.

Người này kỳ lạ một cách khó hiểu. Tóc hắn buộc chặt, được giấu vào cao quan, vóc người không khác lắm với nam tử bình thường, không thể gọi là cường tráng. Gương mặt trắng nõn, mày mắt dài nhỏ đen láy, đường nét ngũ quan có vẻ mềm mại như con nít.

Nhìn thoáng qua, Khanh Sĩ Việt tựa như một thư sinh nho gia văn nhã.

Song Phong Thiên Nhai lại không cho rằng như thế.

Lúc vừa đưa mắt sang nhìn, thứ đầu tiên Phong Thiên Nhai chú ý đến chính là tay của hắn.

Từ chỗ ngồi của Phong Thiên Nhai, vừa khéo thấy rõ đôi tay được đặt trên đùi Khanh Sĩ Việt, thị lực nàng rất tốt, thấy rõ đôi bàn tay ấy mềm mại thon thả như của nữ tử.

Đôi tay như thế lại phối với một nam nhân, thực sự khiến người ta ngạc nhiên.

Phong Thiên Nhai: “Anh đúng là dẻo miệng.”

Khanh Sĩ Việt: “Nhờ lời khen của cô nương.”

Phong Thiên Nhai: “Anh vẫn chưa trả lời, khi nãy cười gì?”

Khanh Sĩ Việt: “Tại hạ thấy cô nương đáng yêu, bất giác bật cười, kính mong cô nương thứ tội.”

Phong Thiên Nhai bĩu môi, “Ồ, ta bị bóng mà anh lại thấy đáng yêu.”

Khanh Sĩ Việt: “Cô nương thứ lỗi, nếu không chê, tại hạ nguyện tự phạt một chén rượu, bồi tội với cô nương.”

Phong Thiên Nhai nhìn chén rượu trước mặt hắn, lòng thầm tính toán.

“Anh thực sự muốn xin lỗi?”

Khanh Sĩ Việt: “Ừm.”

Phong Thiên Nhai chỉ vò rượu dưới chân Khanh Sĩ Việt, “Vậy anh cho tôi vò rượu đây đi.”

Khanh Sĩ Việt rũ mắt thoáng nhìn.

“Nếu cô nương thích, tại hạ kính biếu.”

Phong Thiên Nhai phui quần áo đứng dậy, bước đến chỗ Khanh Sĩ Việt.

Nàng ngồi cách hắn mười bước, Phong Thiên Nhai mới đi được ba bước, hai nữ tử ngồi bên Khanh Sĩ Việt ngược mắt lên, lặng lẽ nhìn nàng. Phong Thiên Nhai lại đi thêm hai bước, họ đã cúi thấp đầu xuống.

Càng ngày càng gần, rốt cuộc Phong Thiên Nhai đã đến bên bàn. Khanh Sĩ Việt khẽ ngẩng đầu, nam tử sau lưng hắn đặt vò rượu lên ngay trước mặt Phong Thiên Nhai.

“Mời cô nương.”

Phong Thiên Nhai xách vò rượu.

“Đa tạ.”

Khanh Sĩ Việt chậm rãi buông lời: “Tại hạ cả gan, dám hỏi phương danh của cô nương.”

Phong Thiên Nhai xách vò, từ trên nhìn xuống hắn.

“Ta là Chu Chí, hạnh ngộ.”

Lúc nghe Phong Thiên Nhai nói tên của mình, Khanh Sĩ Việt hơi híp mắt lại, khóe miệng nhếch lên, đôi con ngươi đen láy như lóe sáng. Hai nữ tử hầu bên hân càng ngoan ngoãn hơn.

Phong Thiên Nhai ra vẻ không nhận ra, nàng giơ tay lên vẫy vẫy với Khanh Sĩ Việt.

“Ta đi đây.”

Khanh Sĩ Việt: “Tạm biệt cô nương.”

Phong Thiên Nhai ôm vò rượu, bước dọc con đường nhỏ ngoài quán, đi về phía ngọn núi.

Trời hãy còn nắng, song hơi thở lạnh lẽo vẫn khó mà phiêu tán.

“Đúng là một người âm hiểm.” Phong Thiên Nhai thấp giọng tự nhủ.

Gió nhẹ thoảng bên người nàng, vờn quanh lọn tóc.

“Đề nén người khác đến mức không thở nổi, chết tiệt...”

Phong Thiên Nhai lắc đầu, đi thẳng vào núi.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Phong Thiên Nhai đi khuất, tại quán vẫn thán, nữ tử ngồi bên phải Khanh Sĩ Việt lên tiếng.

“Thủ tọa, thuộc hạ có cần điều tra à ta không?”

Khanh Sĩ Việt hồ hững đáp, “Tại sao phải điều tra nàng?”

Nữ tử ngây ra, chần chừ thưa, “À cách thủ tọa nội trong ba bước mà không hề hấn gì, chuyện này...”

Giọng Khanh Sĩ Việt không lạnh không ấm, không vội vã cũng chẳng rề rà.

“Trung nguyên rộng lớn, đương nhiên có nhiều kỳ nhân dị sĩ, nếu cứ thấy ai có thể đến gần ta lại phải điều tra một lần, vậy các người làm đến chẳng ngại tay rồi.”

“Nhưng...”

Khanh Sĩ Việt chậm rãi phát tay, ngay khi tay hân cử động, nữ tử kia đã im bật.

Khanh Sĩ Việt cầm chén rượu trước mặt lên, song lại chưa uống ngay, phỏng chừng là đang thưởng thức hương rượu.

Hắn nhìn chất lỏng mát lạnh đấy, đoạn buông lời.

“Nhưng, tên của nàng, đúng là đã khiến ta bất ngờ.”

Nữ tử bên cạnh hỏi: “Tên? À bảo tên mình là Chu Chí, chẳng hay tại sao lại khiến thủ tọa bất ngờ?”

Khanh Sĩ Việt: “Chu Chí, Chu Chí, người nhầm cái tên này vài lần, nghĩ xem nó giống thứ gì.”

Hai nữ tử vâng lời hắn, đọc thầm cái tên này vài lần.

Chu Chí Chu Chí...

Nữ tử ngồi bên trái Khanh Sĩ Việt khẽ nhủ hàng mày thanh tú.

“Chu Chí, nhầm vài lần thì có vẻ giống con nhện*, ngoài điểm này ra thì không còn gì khác.”

[*Chu Chí (朱志: [zhūzhì]) và con nhện – Hán Việt là tri thù (蜘蛛: [zhīzhù]) có cách đọc đảo ngược nhau.]

Khanh Sĩ Việt khẽ cười, “Đúng, là nhện.”

Nữ tử vẫn chưa hiểu, “Nhện thì sao ạ, xin thủ tọa thỏa nỗi nghi hoặc của chúng em”

Khanh Sĩ Việt không đáp mà hỏi ngược: “Tên hai người các ngươi là gì.”

Hai nữ tử này nhìn nhau, người bên phải đáp: “Tỷ muội chúng em là Uyển Hoa, Uyển Dung.”

“Ồ.” Khanh Sĩ Việt cười nhạt một tiếng, “Mới đến trung nguyên vài tháng, đã quên tên cố hương rồi.”

Tiếng cười khẽ của hắn khiến tỷ muội Uyển Hoa Uyển Dung sợ tái mặt, đang ở giữa đám đông nên kiêng kỵ không thể quý, nhưng vẫn cúi đầu thật thấp nhận tội.

“Thuộc hạ biết sai... Thuộc hạ là Hoán Bách Túc, muội muội Hoán Hải Minh, đây là tên mà thủ tọa đã ban cho hai tỷ muội, chúng em vĩnh viễn không dám quên.”

Khanh Sĩ Việt: “Bách Túc, Hải Minh, chính là hai loại cỏ độc hiếm thấy ở phiên cương, nhưng nói trắng ra, ở trung nguyên chẳng qua chỉ là rết và sâu keo. Mà khắc tinh của hai loại độc vật này, là nhện.”

“Vậy...” Uyển Hoa do dự đáp: “Đây là trùng hợp ạ...”

“Ha.” Khanh Sĩ Việt cười cười, không nói.

Mặt khác, sau khi rời khỏi quán văn thần, Yến Cô Minh đã trở lại trung tâm thị trấn. Hắn không rõ đường sá ở trấn Thái Lai, chỉ ngẫu ý bước dọc theo lề. Cứ đi theo mạch đường chính, đến một ngõ hẻm rẽ ngang, hắn dừng bước.

Tuy đây là lần đầu tiên hắn đến nơi này, nhưng mọi thành trấn đều có vài nét giống nhau.

Yến Cô Minh bước vào ngõ hẻm, bên trong như mở ra một thế giới khác.

Đây là nơi rồi ren phức tạp nhất của trấn Thái Lai, là nơi ăn mày và trộm cướp tụ tập. Yến Cô Minh men theo con đường lầy lội đi đến, lúc hắn bước qua, đám ăn mày quần áo rách nát ngồi xổm hai bên đường ngược đôi mắt đục ngầu lên, dõi theo hắn.

Ở đây phảng phất hơi thở buồn nản, Yến Cô Minh nhìn mà cảm thấy quen thuộc.

Hắn đi mãi đi mãi, dừng chân ngay trước mặt một tên ăn mày trẻ tuổi.

Gã đứng dậy, tươi cười.

“Đại gia, đại gia thưởng cho vài đồng với.”

Yến Cô Minh: “Một việc, một lượng.”

Tên ăn mày khựng lại một chút, như đang đánh giá Yến Cô Minh.

“Khi khi, đại gia muốn biết cái gì, tôi kể hết cho mà nghe.”

Yến Cô Minh: “Ta muốn một công việc, có thể làm ngay bây giờ.”

“Ấy...”

Tuy gã cố ý che giấu, nhưng ánh mắt lén sẫm soi cánh tay cụt nọ vẫn bị Yến Cô Minh phát hiện.

Giữa khoảng không, tiếng ong ong của vũ khí bằng sắt khe khẽ vang lên.

Tên ăn mày thít chặt bụng, cảm giác lạnh lẽo trong khoảnh khắc đã khiến da gã rịn một lớp mồ hôi lạnh.

“Đại gia... Đại gia có gì từ từ nói...”

Yến Cô Minh: “Tiền giắt ở thắt lưng ta, ngươi tự lấy đi.”

“Tôi...”

“Lấy.”

“Được được.” Ăn mày thò tay sờ soạng bên eo Yến Cô Minh, rút ra một lượng bạc, “Đa tạ đại gia ban thưởng, đa tạ đại gia ban thưởng.”

Yến Cô Minh: “Giao việc đi.”

Thu kiểm lại, ăn mày khom lưng xoa bụng mình.

“Đại gia là lãnh nhân nhĩ.”

Yến Cô Minh không đáp.

“Khi, đại gia không nói tiểu nhân cũng thừa biết, chẳng ai giới thiệu mà có thể tìm được tiểu nhân ở giữa lũ này, loại trực giác ấy, chỉ lãnh nhân mới có.”

Yến Cô Minh: “Lạc đề tới đây thôi, việc đâu.”

Ăn mày gật đầu, “Nếu đại gia có thể làm ngay bây giờ, vậy thì có hai việc. Một là tiểu thiếp nhà họ Lưu ở thành nam tư thông với người, gia chủ phát hiện muốn âm thầm giết bỏ, việc này hôm nay mới được ủy thác, vẫn chưa ai nhận. Hai là sông bạc Tụ Bảo mé cửa đông, bọn chúng tự ý cầm giữ cây trâm ngọc gia truyền của nhà Lâm phu tử, Lâm gia ủy thác việc này.”

Yến Cô Minh: “Ta nhận việc thứ hai.”

Ăn mày đáp: “Đại gia, tôi khuyên anh nên nhận việc đầu.”

“Ồ?”

Ăn mày nói: “Đại gia là người nơi khác, chưa biết gì về cái thành này, sông bạc Tụ Bảo thế lớn, đến cả huyện thái gia cũng phải nể mặt vài phần, còn vị Lâm phu tử kia chỉ là một tiên sinh dạy học be bé, không thể cầu quan mới đến chốn hắc đạo này nhờ vả, nhưng họ Lâm kia nghèo xác nghèo xơ, số tiền bỏ ra chỉ hơn hai mươi lượng, ai khi không lại vì hai mấy lượng mà đổi đầu với sông bạc Tụ Bảo chứ.”

“Còn tiểu thiếp của chủ nhân nhà họ Lưu kia chỉ là phận đàn bà, giết gọn tay lăm. Tiền công Lưu gia cũng cao, lấy được đầu người chắc khoảng hai trăm lượng. Nếu giải quyết gọn ghẽ, không để lại chứng cứ thì được thêm một trăm lượng nữa. Đây là vụ làm ăn hời, chỉ vì mới ủy thác hôm nay nên vẫn chưa ai nhận.”

Yến Cô Minh: “Ta biết rồi.”

Ăn mày: “Vậy đại gia nhận việc đầu...”

“Sông bạc Tụ Bảo ở đâu.”

Ăn mày: “...”

Ăn mày thầm mắng tên này đúng là thứ không biết điều, rồi đáp: “Nếu đại gia vẫn kiên quyết, vậy thì nhận việc thứ hai vậy. Sông bạc Tụ Bảo ở cửa đông, cũng chính là cánh cửa gần hướng đông nhất của thành trấn. Ở đây có một tòa lâu tên là Bách Thiện, là hương lâu lễ Phật, phía sau ấy là sông bạc Tụ Bảo.”

“Ồ?” Yến Cô Minh cười lạnh, “Sông bạc lại xây kế Phật đường.”

Ăn mày: “Là do ông chủ của sông bạc Tụ Bảo này tín Phật, mẹ lão cũng là tín đồ ngoan đạo, nhang bái son năm nào cũng do nhà lão dâng cúng, một nén nhang ba ngàn ba trăm lượng bạc.”

Yến Cô Minh: “Ba ngàn lượng một nén nhang, đúng là ngoan đạo. Đa tạ người đã báo tin, lãnh nhân đi đây.”

Yến Cô Minh xoay người rồi đi, tên ăn mày nọ dăm chiêu một hồi, lại nói với theo bóng lưng hắn.

“Đại gia, sông bạc Tụ Bảo có hai tay dăm rất lợi hại, một tay thường đứng trấn giữa sảnh, tay kia thì canh trước lối vào lầu hai, đại gia bảo trọng.”

Yến Cô Minh không đáp, chân cũng chẳng dừng bước.

Tên ăn mày ngồi xổm xuống, bên cạnh có người thò sang.

“Lão đại, hần đã tàn phế như thế, anh còn giao việc cả nửa năm nay chả ai dám nhận cho hần, có ý đẩy hần vào đường chết à.”

Tên ăn mày kia cười âm trầm.

“Ta gặp loại này nhiều rồi, ý mình có vài phần bản lĩnh thì bắt đầu ảo tưởng, coi đời bằng vung thay trời hành đạo, dám uy hiếp ta, đương nhiên ta không muốn thấy hần sống tốt lành.”

“Lão đại à, anh nham hiểm quá.”

Ăn mày: “Sao lại trở thành ta nham hiểm rồi, ta chỉ phụ trách chuyển lời thôi, chứ hẳn tự chọn việc mà. Chết sống do trời, chẳng liên quan gì đến ta. Hừ, tay còn chả có mà dám mó vào sông bạc Tụ Bảo, bởi mới nói mạng của lão nhân rẻ lắm, chả đáng nhắc đến.”

“Ha, còn rẻ hơn chúng ta nữa.”

“Ha ha ha.”

Lòng người muôn vẻ, đời bạc tình.

Những điều này, lão nhân hiểu cả.

Yến Cô Minh đi thẳng đến cửa đông, từ xa đã thấy một tòa tháp cao, sắc vàng rực rỡ, phạn âm không dứt, cát tường một phương. Giữa tòa tháp có một tấm hoành phi. Yến Cô Minh không biết chữ, nhưng hẳn biết đây chính là Bách Thiện lâu.

Hắn vòng ra sau Bách Thiện lâu.

Cửa vào sông bạc Tụ Bảo rất nhỏ, thậm chí còn khá cũ.

Lúc bước vào sông bạc, chẳng ai chặn Yến Cô Minh lại. Vết thương của hắn vừa lành, sắc mặt vẫn hơi tái phôi với bộ y sam cũ, vô tình toát lên vẻ nghèo túng, khiến người ta nhìn thoáng qua lại tưởng là con nghiện.

Bên trong sông bạc âm ỉ tiếng người, ồn ào náo nhiệt.

Hắn quét mắt đánh giá sơ, thấy con đường nhỏ hẹp ở giữa sảnh có một nữ nhân đi tới đi lui. Nữ nhân này vô cùng dạn dĩ, chỉ quần vài tấm vải lên người, da thịt trắng nõn dễ trần, khiến lòng dạ mọi con bạc rối bời cả.

Nhưng, chẳng ai mở miệng buông lời.

Yến Cô Minh dời ánh mắt, nhìn đến tầng hai, ngay lối vào có một đám nam nhân đang tán gẫu. Không nhìn rõ mặt.

Chẳng có các bạc nào trong người, không thể vào sông cũng không thể đứng mãi, Yến Cô Minh bèn đến trước một bàn cược, xem chung với một đám người.

“Nhất phiên hân vi cốt, phao trịch đảo như kim ——! Cược một ăn mười, cược một ăn mười đây!”

Tiểu quan trước bàn xắn tay áo lớn tiếng mời gọi.

Yến Cô Minh nhìn, sông này đang chơi trò dễ nhất —— Đồ xúc xúc.

Cổ tay tiểu quan đảo liên tục, ống trúc xoay vòng giữa không trung.

“Bộp ——!”

Ống trúc úp xuống mặt bàn.

Đám người xung quanh nhìn chăm chăm vào đây.

Tiểu quan chống nạnh, “Nào, cược đi!”

“Bốn nút!”

“Một nút, một nút!”

“Sáu nút.”

Tiếng cược vang lên không dứt, tiền âm ỉ nện xuống mặt bàn.

Yến Cô Minh nhận thấy, trong sông này, không, phải nói là cả cái Tụ Bảo này, tiền cược không lớn, đại đa số con bạc là dân chúng bình thường. Trên bàn hiếm thấy bạc, đa số đều là tiền đồng.

Sau khi mọi người cược xong, tay tiểu quan gỡ nhẹ vào thân ống trúc.

Yến Cô Minh nhú mày.

“Mở ——!”

Ông trúc vừa mở, người vui kẻ buồn.

Hà, Yến Cô Minh nhếch mép, ngón nghề này lừa được người bình thường, chứ chả cách nào thoát khỏi mắt hần. Hành động cuối cùng của tiểu quan, rõ ràng là để đổi số nút.

Sòng bạc thường chơi chiêu. Trong sông này thể nào cũng có người của chúng.

Yến Cô Minh đứng giữa đám người, lặng lẽ quan sát.

Qua mười vòng, Yến Cô Minh chú ý đến một nam tử trung niên khá mờ nhạt. Tuy không liên tiếp nhưng lại là người thắng được nhiều tiền nhất. Sau mười mấy trận, gã đứng dậy rời sông.

Yến Cô Minh thăm quyết định, bám theo sau.

Nam tử này vòng qua sông bạc, vào một gian nhà nhỏ trong ngõ hẻm phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Yến Cô Minh bám theo đằng xa, thấy nam tử nọ đi vào một tiểu viện.

Bốn bức vách bao quanh tiểu viện rất thấp, Yến Cô Minh đi từ phía cửa vào sang, cửa gỗ khép chặt.

Vì nơi này khuất nẻo nên ít người lui tới.

Yến Cô Minh vòng ra sau tiểu viện, nhìn từ kẽ hở vào. Đây là một tiểu viện ba gian bình thường, bây giờ chẳng có ai trong sân.

Yến Cô Minh không do dự gì, dùng lưỡi câu trên cổ tay móc vào vách, lật người nhảy vào tiểu viện một cách chớp nhoáng, không tiếng động.

Hắn đứng giữa sân chẳng một bóng người, không trốn tránh.

Tiếng rì rầm từ trong nhà lọt ra ngoài, hình như ai đó đang nói chuyện.

Yến Cô Minh đến gần.

Hắn bước thật khẽ, nhưng vẫn rất vững vàng. Mỗi một bước chân lại như mang theo một tầng áp lực vô hình. Trong kia gồm những ai, hắn không biết. Nhưng dù ấy có là quỷ môn đi chăng nữa, hắn vẫn sẽ xông thẳng vào.

Trên đỉnh Thiên Nhai, thời gian như không tồn tại, tĩnh lặng đến mức khiến hắn quên mất cuộc sống vốn dĩ. Tận khi nện từng bước vững vàng này, hắn mới chắc chắn rằng mình vẫn còn tồn tại.

Cánh cửa bị gạt phăng ra.

Hai người trong phòng sững sờ.

Yến Cô Minh bước vào quá tự nhiên, có một thoáng chúng nghĩ hắn mới là chủ nhân nơi này. Cho đến khi nam tử đứng tuổi hơn sức tình, buông ngân lượng đang cầm ra, đứng dậy.

“Ngươi là ai!”

Yến Cô Minh: “Kẻ đến lấy mạng ngươi.”

Chưa dứt lời, kiếm đã bay ra!

Yến Cô Minh nhanh đến nỗi khiến người khác không trở tay kịp.

Hắn xử lý gã thanh niên nếp mình một bên tìm dịp chạy đi hô hoán trước nhất, tuy sức vóc bọn họ không tồi, nhưng so với một người chuyên giết chóc như Yến Cô Minh thì hãy còn kém rất xa. Yến Cô Minh tung một cước trúng bụng gã trẻ hơn, gã ọc ra một búng máu, ngã xuống đất không dậy nổi nữa.

Người còn lại rút đoản kiếm từ ngực áo ra, thừa lúc Yến Cô Minh tung chân thì đâm thẳng vào cổ hất.

Nhưng vẫn chậm một bước.

Yến Cô Minh thụp đầu xuống, trở tay xuất kiếm, lưỡi kiếm bén ngót lạng lẽ dừng ngay trên yếu huyệt nam tử nọ.

“Ngươi...” Nam tử nghiêng răng, “Ngươi có biết mình đang làm gì không?”

Yến Cô Minh: “Ta đang làm gì.”

“Ngươi đắc tội với sông bạc Tự Bảo chúng ta, không muốn lăn lộn ở trấn Thái Lai này nữa rồi?”

Mấy câu dần mặt thế này, Yến Cô Minh nghe nhiều rồi.

Yến Cô Minh: “Ta chưa biết mình có lăn lộn tiếp được không, nhưng ta biết rõ, rằng ngươi không sống nổi để mà lăn lộn nữa rồi.”

Dứt lời, mũi kiếm đâm thẳng.

“Á...”

Sự uy hiếp của tử thần cách mình quá gần, nam tử nọ đã biết sợ là gì.

“Tráng sĩ... Tráng sĩ tha mạng... Ngài muốn gì, tiểu nhân... tiểu nhân sẽ cho ngài tất.”

Yến Cô Minh dừng kiếm.

“Nộp vật có thể đổi dành nữ nhân ra đây.”

Gã lắp bắp nhảm lại: “Đồ... đồ dành nữ nhân?” Giữa thoáng ngập ngừng, gã mới chú ý đến một bên vai của Yến Cô Minh. Tự hỏi cái tên tàn phế này có phải vì bị nữ nhân ruồng bỏ nên mới đến đây quấy phá không.

Lúc đầu, gã tưởng Yến Cô Minh là người được bên ngoài thuê đến đòi đồ, giờ xem ra không phải. Nghĩ vậy, gã không sợ như lúc nãy nữa. Vừa bớt sợ, suy nghĩ lại nhanh nhau hơn.

Mỗi một khắc sẽ có người đến tuần tra gian tiểu viện này, nếu trụ được đến lúc ấy, Diêu tỷ đến kịp, tên tàn phế này chết là cái chắc.

“Khụ, tráng sĩ... ngài muốn gì, chúng ta có gì từ từ nói...”

Yến Cô Minh: “Trâm cài, trang sức, những thứ nữ nhân yêu thích, đưa hết cho ta.”

Nam tử càng lúc càng khinh thường Yến Cô Minh, song ngoài mặt vẫn liên tục trưng ra nụ cười bời.

“Tráng sĩ, trang sức ấy à, chỗ chúng tôi muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, nhưng chẳng hay tráng sĩ muốn trang sức có kiểu dáng thế nào, nếu muốn làm vui lòng tiểu thư khuê các, vậy tiểu nhân liền tặng mấy bộ nguyên chất quý giá cho tráng sĩ. Còn như muốn chiều lòng nữ tử chốn phong trần, vậy thì nên chọn một vài món làm từ vàng bạc thật, cầm cho chắc tay.”

Yến Cô Minh trầm giọng, “Đi lấy đi.”

“À... Tráng sĩ thu kiếm lại trước đã, đao kiếm không có mắt, tiểu nhân sợ lắm.”

Yến Cô Minh thu tụ kiếm lại.

“Đừng câu giờ, bằng không ta giết ngươi.”

“Dạ dạ dạ.”

Nam tử bước đến trước một bức tường, ấn vài viên gạch mở cửa ầm, bên trong chất đến sáu bảy chiếc giường to.

“Tráng sĩ, nữ nhân mà ngài muốn đồ bao tuổi rồi?”

Yến Cô Minh không đáp.

Nam tử thầm tức cười, nhưng mặt mày lại nghiêm túc chẳng gì sánh được, “Với nữ nhân thì trang sức có liên quan mật thiết đến tuổi tác, độ tuổi nào thì nên đeo trang sức gì, điều này cũng phải am hiểu đôi chút, nếu là mấy cô vừa đến tuổi cập kê...”

Họ thế nào.

Chẳng thể nào cả.

Ngũr điệu uyển chuyển của nam tử, bị ngắt ngay tại đấy.

Một thanh tỵ kiếm bén ngọt đâm xuyên gáy gã, trồi ra đằng yết hầu, dính một ít xương sụn và thịt vụn.

An tĩnh, là sự tôn trọng dành cho người đã khuất. Còn tốc độ, là lòng từ bi của sát thủ.

Yến Cô Minh thu tỵ kiếm lại, ngoái đầu nhìn gã trẻ hơn đang đỡ người dưới đất.

“Thế đấy, ta không nhiều lời nữa.”

Thanh niên ôm cái bụng đau đớn của mình.

“Tôi tôi... tôi lập tức tìm ngay, chỗ chúng tôi có một cây trâm... trâm ngọc, nghe nói là... tín vật đính ước của Giang Lỗi – đại nho sĩ tiền triều và phu nhân, đã hai trăm... hai trăm năm tuổi, là báu vật vô giá, báu vật vô giá.”

Gã run rẩy bò dậy, lục tung rương.

Yến Cô Minh đứng ngay sau lưng gã, y hết phách quan đòi mạng.

“Tôi... tôi đang tìm, đang tìm đây...”

Cứ trở rương hai bận là gã lại ngoái đầu, sợ hãi nhìn Yến Cô Minh một lần.

“Tôi tôi... tôi... tìm được rồi, tìm được rồi!”

Mò thấy một cái hộp, gã thanh niên mừng rỡ reo lên. Gã đưa hộp cho Yến Cô Minh.

“Tráng sĩ, ở đây này!”

Yến Cô Minh: “Mở ra.”

Bấy giờ mới phát hiện Yến Cô Minh không có tay, gã run rẩy cúi đầu thật thấp.

“Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đáng chết.”

“Mở ra.”

“Vâng vâng.” Gã mở hộp ra, một cây trâm với chất ngọc ảm nhuận nằm im trong đấy.

Yến Cô Minh: “Cho vào ngực áo ta.”

“Dạ dạ dạ.” Mười ngón tay gã lạnh cóng, nhét hộp vào áo Yến Cô Minh.

Yến Cô Minh: “Còn có thứ gì mà các cô nhóc mười mấy tuổi ưa thích, lấy ra hết đây.”

Gã thanh niên: “Mười mấy tuổi, mười mấy tuổi... Tiểu nhân thử xem đã, chỗ chúng tôi còn có son Dương Châu thượng đẳng, cả khuyên tai bằng vàng nạm ngọc...”

Gã rút một cái bọc nhỏ ra, cho hết những món trang sức mình mò được vào, vất lên lưng Yến Cô Minh.

“Đại gia cứ lấy, đại gia cứ lấy...”

Yến Cô Minh: “Người đang rất sợ hãi.”

Xác chết dưới đất vẫn còn ảm, máu loang cả vũng. Không khí trong phòng tràn ngập mùi máu tanh. Gã thanh niên tái mặt, người run cầm cập.

“Không... không không.”

Yến Cô Minh: “Người không cần phải sợ.”

“Tôi tôi... tại sao...”

Yến Cô Minh lặng lẽ đứng đấy, mắt lại không nhìn gã, dường như đang chờ đợi một thứ gì đó.

Đúng lúc ấy, một giọng nữ dịu dàng từ bên ngoài vọng vào.

“Không cần phải sợ, đương nhiên chẳng cần phải sợ.”

Cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, mùi son phấn nồng nặc tràn vào.

“Ồ, nam nhân oai hùng, Điều tỷ thích.”

Gã thanh niên thấy ả ta, bò lăn bò lổc sang phía ấy, “Điều tỷ, Điều tỷ...” Gã vốn cho rằng cứu tinh đã đến, nhưng khi tới gần mới vỡ lẽ đây không phải Vãng Sinh đường mà là Diêm Vương điện.

Điều Quân không cho gã cơ hội được gọi Điều tỷ lần thứ ba, hai tiếng vừa dứt, đầu cũng rơi.

Cả khi đầu rớt xuống, gã vẫn không nhìn thấy vũ khí trong tay ả.

Yến Cô Minh thương thức một màn này, mặt không đổi sắc.

“Thằng vô dụng.”

Chất giọng dịu dàng không gọn sóng, Điều Quân từ tốn bước đến gần Yến Cô Minh. ả không còn trẻ nữa, song ý vị phong tao vẫn chẳng thua kém hoa khôi xuân thì.

“Một nam nhân cụt một tay lại dám đơn độc xông vào phường cuộc Tụ Bảo, hảo khí phách.”

Yến Cô Minh: “Đao của ngươi rất nhanh.”

Ngón tay son xanh của Điều Quân đưa lên che miệng, khẽ cười, “Cậu có thể nhìn thấy thứ mà Điều tỷ dùng là đao, nhãn lực không tồi. Nộp lại đồ trên lưng cho ta, Điều tỷ tha cho mà sống.”

Yến Cô Minh: “Với ta, đường sống mà để người khác phải tặng thì không còn là đường sống nữa.”

Điều Quân ngira cổ cười mấy tiếng, bộ ngực nồn nà khẽ run, “Giỏi giỏi, nam nhân có cốt khí, Điều tỷ thích cậu.” Điều cười nhạt vừa dứt, ánh mắt ả bỗng lạnh lùng.

“Tiếc thay.”

Một câu tiếc thay, đoản đao Điều Quân rời vỏ!

Trong chớp mắt, vũ khí chạm nhau.

Yến Cô Minh đánh mặt, ánh mắt Điều Quân như sương giá.

“Khí lực bá đạo, chẳng hay kỹ thuật thế nào.”

Đao pháp Điều Quân xoay chuyển, luân phiên công kích. Đao của ả rất nhanh, nhanh đến nỗi khiến người ta hoa mắt. ả nhận ra Yến Cô Minh đang bị thương, đao phong chuyên công vai phải hấn. Bộ pháp Yến Cô Minh mau lẹ, lách người vài cái thoát chiêu.

Đao pháp của Điều Quân tuy xuất sắc nhưng chiêu nào cũng nằm gọn trong tay Yến Cô Minh. Trước đây, giao chiến với đối thủ thế này, hấn có thể thủ thắng nội trong ba mươi chiêu.

Nhưng bây giờ Yến Cô Minh chẳng còn như trước.

Chưa bàn tới cái tay bị cụt, chỉ cần nhớ hôm nay mới là ngày thứ hai Yến Cô Minh sử dụng tụ kiếm, lần duy nhất tạm xưng luyện tập là lần múa vài đường trên đỉnh Thiên Nhai sáng hôm trước. Trước giờ hấn chưa từng dùng kiếm bằng tay trái, chưa kể đây lại là tụ kiếm.

Gộp hết lại, ấy là lý do hấn khó phân cao thấp với Điều Quân.

Nhưng vì Điều Quân chỉ cố tấn công vai phải, hấn nhiều lần tránh né, vết thương cũ lại rách ra. Chỗ tay cụt lại nhói lên, Yến Cô Minh khựng lại một chút đã bị Điều Quân đoạt thời cơ không chế cổ tay.

“Ồi, đúng là một nam nhân mạnh mẽ.”

Điều Quân đứng sau lưng Yến Cô Minh, một tay giữ cổ tay hấn, một tay sờ lên chỗ vai bị cụt.

“Ừầy, thế là sao, sao lại chảy nhiều máu vậy.”

Yến Cô Minh: “Bỏ tay ngươi ra.”

“Ha.” Điều Quân bật cười, ngực dán sát vào lưng Yến Cô Minh, tay không ngại máu, vẫn bám rịt lấy vai Yến Cô Minh. “Ồi chao, một đao dứt khoát, chẳng thừa chút gì.” Chỗ vai cụt của Yến Cô Minh đã được chăm sóc một thời gian dài, da thịt dần lành lại, Điều Quân vừa khéo ôm trọn được cả bờ

vai.

“Ha ha.” Điều Quân chậm chậm cất tiếng cười, “Ngán quá, chẳng biết chỗ khác có ngán như thế hay không.” À vừa buông lời lảng lơi, vừa đưa tay xuống thắt lưng Yến Cô Minh thăm dò.

Yến Cô Minh không nói một lời.

Vì Yến Cô Minh cao to, nên khi tay Điều Quân vươn ra phía trước, người bắt giắc cũng nghiêng theo, đầu lộ ra.

Trong khoảnh khắc ấy, Yến Cô Minh chẳng quan tâm đến cổ tay đang bị khống chế, nghiêng người cắn cổ Điều Quân! Ngay lập tức, một tiếng “pắc” vang lên, cổ tay Yến Cô Minh cũng bị vặn gãy.

“Á ——!”

Sao mà Điều Quân tưởng tượng nổi chuyện này sẽ xảy ra, trở tay không kịp, cũng đã muộn rồi.

Tự kiếm rồi vỡ, xuyên thẳng tim!

Một nhát bất ngờ, không tránh nổi, cũng chẳng né kịp. Điều Quân ngã xuống, Yến Cô Minh xông đến, ngồi xổm bên xác ả, kiểm hướng xuống, chặt gãy tay phải ả.

“Trên đời này, có thể chạm vào cánh tay ta, chỉ có một người.”

Dù dưới đất là một cái xác, hấn vẫn nghiêm túc nói trọn câu này.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Yến Cô Minh vác túi rời khỏi đấy, lần theo địa chỉ mà gã ăn mày cho, tìm đến nhà họ Lâm.

Lúc gia tộc mở cửa đã bị miệng mồm đầy máu của Yến Cô Minh dọa giật bắn người, cuống quýt muốn đóng cửa lại. Ngờ đâu Yến Cô Minh đưa chân giữ cửa, gia tộc khép cửa mãi mà không được.

“Gọi gia chủ các người ra.”

Gia tộc run rẩy, “Anh... anh muốn làm gì, không rời đi thì ta... ta báo quan đấy.”

Yến Cô Minh nhìn gã, “Gọi gia chủ các người ra đây.”

Gã gia tộc này vẫn còn chút khí phách, liều chết đòi đóng cửa.

“Cái gì ầm ĩ thế.”

Bên trong bỗng vọng ra giọng của một ông cụ, gia tộc nọ thưa: “Lão gia, lão gia mau vào đi, ngoài này có một tên cướp!”

Cụ ông nói: “Cướp, làm gì có cướp nào lịch sự gõ cửa, người hồ đồ quá đấy Hoa Nhi, lui xuống.”

Gia tộc: “Nhưng...”

Giọng đã đến gần, ông mở cửa ra.

“Lui xuống đi.”

Một ông cụ tóc bạc trắng đứng bên trong, thấy Yến Cô Minh, ông vẫn không biến sắc.

“Vị tráng sĩ này, chẳng hay tìm lão phu có chuyện gì.”

Yến Cô Minh: “Trong ngực áo.”

“Hả?”

Yến Cô Minh: “Trâm nhà ông, trong ngực áo ta.”

“Ồ...”

Chợt nhận được tin khó tin, ông kích động đến nổi run cả tay.

“Tráng sĩ vào nhà, tráng sĩ vào nhà rồi nói.”

“Nhận trâm, đưa ta hai mươi lượng bạc. Còn nữa, đừng để người khác biết đã lấy được trâm về.”

Cụ ông gật đầu, “Vâng vâng, lão hủ đi lấy bạc cho tráng sĩ ngay đây.”

Rất nhanh sau đó, ông cụ trở lại, tay cầm một cái bọc cũ.

Lấy lại được trâm ngọc, ông rung rung nước mắt.

“Đa tạ tráng sĩ, cây trâm này bị bọn ác độc ở phường cướp Tụ Bảo cuồn mất đã hơn nửa năm, cả nhà lão hủ cứ tưởng chẳng thể nào đòi về được nữa.”

Những giọt nước mắt xúc động này chẳng cảm hóa được Yến Cô Minh, hắn vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị.

“Còn có rất nhiều món trang sức mất tích cùng với cây trâm ngọc này, người biết chuyện đều đã chết, ông cứ khẳng định nó không ở chỗ ông, phường cướp Tụ Bảo hẳn sẽ không đến gây chuyện.”

“Đa tạ tráng sĩ, đa tạ tráng sĩ.”

Yến Cô Minh xoay người rồi đi.

Xong chuyện, trời cũng đã sụp tối. Yến Cô Minh tản bộ một mình trên đường, hắn đem chỗ trang sức thừa đổi thành ngân lượng ở tiệm cầm đồ, rồi đến cửa hiệu lớn nhất của trấn Thái Lai mua một lọ sáp Quý Phi Ngưng Chi, ấy là loại sáp thơm mà các quý phi trong kinh thích nhất, một lọ nhỏ thôi mà gần ba trăm lượng.

Nếu Phong Thiên Nhai thấy đồng trang sức này thì thế nào cũng sẽ hỏi nguồn gốc, hắn lại lười phải giải thích, chỉ bằng đổi thành đồ mà nữ nhân hay dùng rồi đưa nàng. Dù sao thì với kiến thức của Phong Thiên Nhai, chắc không đoán được giá trị của lọ sáp thơm này đâu.

Trời đã tối, Yến Cô Minh đi thẳng về hướng quán vằn thắn.

Một nam nhân cả mặt đầy máu lại bị cụt một tay, thế nào cũng bị người ta chú ý. Dù chỉ toàn những ánh mắt thậm thụt, Yến Cô Minh vẫn phát hiện ra. Hắn đã tro với chúng rồi.

Cổ tay bị bẻ gãy, khớp xương đã sưng lên, đau đến khó chịu. Yến Cô Minh không ngừng bước, đến thẳng quán vằn thắn.

Nhìn sơ qua, Phong Thiên Nhai không có ở đây.

Hắn tìm một chỗ trống ngồi xuống, lạng lẽ chờ.

Yến Cô Minh không biết khe núi có nhện kim cương nằm ở đâu, không thể đi tìm, chỉ có thể ngồi đây chờ Phong Thiên Nhai.

Thực ra, hắn có thể rời khỏi.

Rời khỏi nơi này, quên lời hẹn với Phong Thiên Nhai. Dù sao, vết thương cũng đã gần lành, vũ khí vừa ý cũng đã nằm trong tay, dù bây giờ vẫn chưa quen với nó, nhưng sử dụng thêm vài lần, sớm muộn gì cũng sẽ đến ngày lão luyện.

Tuy lòng xoay chuyển trăm bề, song từ khi ngồi xuống, Yến Cô Minh chẳng nhúc nhích lấy một lần.

Sự kiên trì lạ lùng này, chính hắn cũng không hiểu nổi.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

“Đại gia, chúng tôi phải dọn quán rồi, ngài xem...”

Yến Cô Minh đứng dậy, đến một góc cây bên mé đường, ngồi xuống. Hắn nhìn ông chủ quán vằn thắn thu dọn bát đĩa bàn ghế lều lán, rồi đánh xe bò đi.

Nơi đây, chỉ còn mỗi mình hắn.

Giờ Tuất đã qua lâu rồi, ánh trăng trên cao rọi xuống, sáng ngời. Vầng trăng cong cong, tựa như đang cười giễu gã lãng nhân ngây ngô đợi chờ.

Đợi lâu như thế, chỗ vết thương trên người đã khiến Yến Cô Minh đau đến tê cả. Dù cơ thể cường tráng, nội lực thâm hậu, nhưng vết thương trên vai đã rút đi mất quá nhiều nguyên khí của hắn, cộng thêm cuộc chiến tiêu hao thể lực khi nãy, đúng là “đã nghèo còn mắc cái eo”. Đêm lạnh như nước, hàn khí trên núi luồn vào cơ thể, thốc vào vết thương của Yến Cô Minh, hắn đã sắp không chống đỡ nổi nữa.

Nửa đời phiêu bạt, ai từng khiến ta phải đợi lâu đến thế này! Nàng dựa vào cái gì mà bắt ta phải đợi lâu như vậy!

Sắc mặt Yến Cô Minh tái nhợt, hắn rít lấy bờ vai cụt, khốn khổ đứng dậy, tiến về phía trước một bước.

Ngẩng đầu, ánh trăng thê lương, soi chiếu con đường núi quanh co khúc khuỷu. Trước mặt mộng lung, mơ hồ tựa đường đời bạc tình, mãi không thấy điểm cuối.

Yến Cô Minh ngơ ngẩn đứng đấy.

“Chân cũng đã bước rồi, sao còn chưa đi.”

Trong cánh rừng tối om, một giọng nói trong trẻo vọng ra.

Yến Cô Minh lặng lẽ đứng đấy, không lên tiếng, cũng chẳng quay đầu.

Phong Thiên Nhai bước ra khỏi cánh rừng, Yến Cô Minh đưa lưng về phía nàng, vì quá đau đớn mà lưng hắn hơi còng lại.

“Sao vậy, không phải muốn đi à, sao lại không nhúc nhích nữa.”

Yến Cô Minh xoay lại, người lạnh đến đờ ra, thể nên động tác rất chậm.

Phong Thiên Nhai chấp tay sau lưng, đôi mắt sáng rực dưới ánh trăng. Nàng lẳng lặng nhìn Yến Cô Minh, như đang đợi hắn nói gì đó.

Nhưng Yến Cô Minh không hé miệng.

Hắn gơ cổ tay lên, cho lưỡi câu vào ngực áo lấy một chiếc lọ tinh xảo ra, ném cho Phong Thiên Nhai.

Phong Thiên Nhai cầm lấy.

“Đây là gì?”

Yến Cô Minh không đáp.

Phong Thiên Nhai mở lọ, hương thơm thoang thoảng bay ra, hòa quyện với khí trời lành lạnh thành một loại hương thấm vào lòng người.

Vì Yến Cô Minh không nghe lời khuyên của mình nên Phong Thiên Nhai rất giận. Từ lúc rời khỏi quán văn thần, nàng không đi đâu xa mà ngồi đợi trong vạt rừng đối diện. Nhìn Yến Cô Minh vác cả người đầy máu quay về, nhìn hắn lẻ loi ngồi chờ trên ghế, đến tận lúc quán văn thần đóng cửa, hắn lại đến gốc cây này ngồi đợi.

Cả bước chân cuối cùng của hắn, tất cả đều lọt vào mắt nàng.

Theo nàng, vết thương đầy người thế này, đều là do Yến Cô Minh tự làm tự chịu, chẳng đáng được đồng cảm.

Nhưng, khi làn hương nhàn nhạt ấy thoảng bay, Phong Thiên Nhai lại chẳng thốt nên lời.

Yến Cô Minh cử động, Phong Thiên Nhai vội vã ngược mắt nhìn, đưa tay đỡ cánh tay hắn. Yến Cô Minh khựng lại một chút, Phong Thiên Nhai như sợ nhớ ra điều gì, lại buông tay ra.

“Xin lỗi.”

Yến Cô Minh đưa mắt nhìn nàng.

“Đã kéo tay anh nữa rồi.”

Lời hắn nói mấy canh giờ trước, Phong Thiên Nhai vẫn nhớ như in.

Yến Cô Minh như cũng đã nhớ lại. Hắn cúi đầu, nhìn bàn tay to rộng của mình.

“Quên đi, tùy cô đấy.”

Chỉ một câu quên đi của lãng nhân, Phong Thiên Nhai đã lại cầm tay hắn.

Yến Cô Minh đứng trước mặt Phong Thiên Nhai. Nàng cúi đầu, chỉ chừa lại cho lãng nhân một cái ót đen nhánh.

Yến Cô Minh trầm giọng: “Không có lần sau nữa đâu.”

Phong Thiên Nhai cũng thấp giọng, “Là anh không có hay ta không có.”

Yến Cô Minh: “...”

Trong bóng tối, Phong Thiên Nhai như nghe thấy tiếng thở dài của lăng nhân.

Bỗng dưng, nàng cũng chẳng muốn biết câu trả lời.

Phong Thiên Nhai ngẩng đầu, nhìn vết máu bên miệng lăng nhân.

“Yến khờ, anh ăn thịt người rồi à?”

Yến Cô Minh gật gù, “Ừ.”

“Xùy.” Phong Thiên Nhai bĩu môi, nàng xoay người, vác một vò rượu từ sau lưng ra.

“Sao nào, có muốn rửa miệng không?”

Yến Cô Minh nhìn vò rượu ấy, ánh mắt thâm trầm.

Phong Thiên Nhai cũng chẳng đợi hần đáp lời, nàng khui vò, hương rượu lập tức ngập tràn không gian. Trộn lẫn với mùi sáp thơm, hương vị đặc biệt chẳng gì sánh được.

Phong Thiên Nhai ngồi lên một tảng đá, gọi Yến Cô Minh.

“Đến đây.”

Yến Cô Minh bước tới.

Phong Thiên Nhai lấy một bát rượu ra, “Anh xem ta chu đáo biết bao, xin riêng người ta một cái bát đấy.” Rót rượu, Phong Thiên Nhai đưa đến miệng Yến Cô Minh.

Yến Cô Minh thuận theo tay nàng, một hơi cạn sạch.

Cứ như thế, một bát nối một bát, nửa vò rượu đã đi sạch.

“Ồi chao, sao hôm nay chẳng say nổi vậy.”

Yến Cô Minh: “Lần trước bị thương rất nặng.”

“Uầy.” Phong Thiên Nhai đưa tay áo lau miệng cho Yến Cô Minh, “Thế thì ta hãy còn xem nhẹ anh rồi.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai: “Đưa tay qua đây.”

Yến Cô Minh không nhúc nhích.

Phong Thiên Nhai: “Vừa làm sai một chuyện.”

Yến Cô Minh nhìn nàng.

Phong Thiên Nhai: “Anh bảo không cho ta chạm vào tay mình, trưa nay lẽ ra phải tát cho một cái. Ta là sư phụ anh là đồ đệ, làm gì có chuyện đồ đệ ra lệnh cho sư phụ.” Nàng hừ mũi, “Bây đặt xụ mặt với ta, suốt nửa đã bị anh dọa rồi.”

Yến Cô Minh: “Cô!”

Phong Thiên Nhai khoanh tay, “Ta làm sao, anh có đưa tay ra không thì bảo, không đưa vì sư sẽ tự ra tay đấy.”

“Hừ!” Yến Cô Minh hừ lạnh một tiếng, xoay người đi.

Phong Thiên Nhai quả thật tự chia tay ra, nàng nắm ngay lấy cổ tay Yến Cô Minh, tuy mặt vẫn đen nhưng hần không rút tay lại.

“Gãy rồi, chết thật.” Phong Thiên Nhai nhú mày, tay ra sức, cộp một tiếng, khớp xương bị lệch trở về đúng vị trí.

Yến Cô Minh mặt không đổi sắc.

Phong Thiên Nhai chữa xong cổ tay, lại xử lý hết thủy ngoại thương trên người Yến Cô Minh.

Yến Cô Minh ngồi đấy, mặc ai sắp đặt.

“Cô không hỏi ta đi đâu làm gì à.”

Phong Thiên Nhai: “Không hỏi.”

Yến Cô Minh: “Ta nghĩ cô rất tò mò đấy.”

Phong Thiên Nhai: “Một con chim lù đù, có thể làm được gì chứ.”

Yến Cô Minh quyết định không nói chuyện với nàng nữa.

Phong Thiên Nhai: “Được rồi, đại công cáo thành. Chúng ta tìm chỗ qua đêm thôi, ngày mai còn đi bắt nhện nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Yến Cô Minh và Phong Thiên Nhai nhóm lửa trong rừng, Phong Thiên Nhai độ lượng nhường Yến Cô Minh ngủ, mình thì gác đêm.

Ngày hôm sau, bọn họ tiến về phía sơn cốc.

Càng vào sâu thì đường càng khúc khuỷu, dân cư thưa thớt. Yến Cô Minh và Phong Thiên Nhai mất cả một buổi sáng, cuối cùng đến cả đường đi cũng chẳng còn.

Yến Cô Minh: “Cô đi đúng hướng không vậy.”

Phong Thiên Nhai: “Hay anh dẫn đường thử xem.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai: “Thạch Dương cốc không như những thung lũng khác, dưới đây khó mà thấy được ánh mặt trời, sinh sống ở đây toàn là những thứ chỉ âm. Trùng độc tà vật đầy cả, sơn dân bình thường tuyệt chẳng dám vào.”

Đường rất khó đi, cây cỏ che lối. Phong Thiên Nhai vốn tiên phong dẫn đường, sau lại thành Yến Cô Minh đi trước.

Phong Thiên Nhai: “Chao ôi, nói thế mà vẫn muốn dẫn đường cơ đấy.”

Yến Cô Minh đưa kiếm chặt cây cối phủ lối, “Phải đi hướng nào, cô chỉ đi.”

Phong Thiên Nhai: “Cứ đi hướng này đi.”

Yến Cô Minh theo hướng mà Phong Thiên Nhai chỉ, bắt đầu cất bước. Phong Thiên Nhai đi theo phía sau, lâu lâu lại chêm vài lời. “Cổ tay của anh còn cảm cự được không, nếu không thì đừng cố cử động.” Yến Cô Minh ra vẻ không nghe thấy.

Yến Cô Minh sức dài vai rộng, nhánh cây chắn lối dường như đều bị chặt tận gốc. Phong Thiên Nhai nhỏ bé đi đằng sau, chẳng bị xây xát tí nào.

“Ái chà, không tòi, Anh vẫn còn vài phần hữu dụng.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai nhìn tụ kiếm mà hấn đang dùng, “Anh thấy thanh kiếm này thế nào.”

Yến Cô Minh: “Kiếm rất sắc.”

Phong Thiên Nhai: “Anh đã dùng nó giết người.”

Yến Cô Minh: “Ừ.”

Phong Thiên Nhai: “Sao lại giết.”

Yến Cô Minh ngừng bước, xoay người nhìn Phong Thiên Nhai. “Cô không hỏi ta giết ai à.”

Phong Thiên Nhai: “Không hỏi. Giết cũng đã giết rồi, có hỏi cũng chẳng còn ý nghĩa. Ta chỉ cần anh giải thích, tại sao lại giết người.”

Yến Cô Minh kể sơ lại quá trình mình lấy trăm ngọc.

Phong Thiên Nhai nghe xong, nói: “Yến khò, anh vẫn chưa hoàn toàn hiểu được thanh kiếm này.”

Yến Cô Minh: “Là sao.”

“Là ——” Phong Thiên Nhai nói được một nửa, đột nhiên ngừng lại.

Yến Cô Minh cho rằng nàng lại sắp thừa nước đục thả câu, cau mày.

“Là sao, nói ta nghe!”

Ánh mắt Phong Thiên Nhai hướng về phía sau lưng Yến Cô Minh, có vẻ như đang tìm gì đó. Yến Cô Minh nhận ra Phong Thiên Nhai không phải đang đùa mình, hẳn xoay đầu lại.

“Sao vậy.”

Phong Thiên Nhai không để ý đến Yến Cô Minh, tự đi sang một phía.

Cây mọc rậm cả rừng nên tầm nhìn bị ảnh hưởng, chỉ ngoài vài bước chân đã chẳng rõ tình hình như thế nào. Yến Cô Minh đi theo Phong Thiên Nhai, dấu vết dưới đất ngày càng rõ.

Yến Cô Minh: “Có người từng đến.”

Phong Thiên Nhai gật đầu, “Không chỉ một người.”

Yến Cô Minh: “Chẳng phải cô đã bảo sơn cốc này thường ngày chẳng ai lui tới à.”

Phong Thiên Nhai gãi cằm, “Vậy chỉ có thể hiểu rằng bây giờ không phải ‘ngày thường’ nữa.”

Yến Cô Minh: “...”

Yến Cô Minh vòng qua Phong Thiên Nhai, quan sát dấu vết trên mặt đất.

“E rằng họ là người giang hồ.”

Phong Thiên Nhai: “Sao anh biết.”

Yến Cô Minh: “Bước chân rất nhẹ, lại rất từ tốn. Trong khu rừng như thế này, bọn họ không cần tránh né người khác mà lại đi đứng cân trọng như thế, chứng tỏ lòng cảnh giác rất cao.”

Phong Thiên Nhai nhìn hần, “Không sai, nói tiếp đi.”

Yến Cô Minh: “Hết rồi.”

Phong Thiên Nhai bĩu môi, “Chỉ phát hiện bấy nhiêu thôi?”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai lắc đầu, “Yến khò, anh chỉ dùng mắt của người giang hồ để quan sát, tất nhiên chỉ thấy chuyện giang hồ. Nhưng những kẻ luyện võ, chưa chắc đều là người giang hồ.”

Yến Cô Minh: “Giang hồ hành tẩu, võ kè bên người. Ngoài người võ lâm, ai còn luyện võ.”

Phong Thiên Nhai: “Quân nhân.”

Yến Cô Minh chau mày, “Cô bảo sao?”

Phong Thiên Nhai: “Ta bảo, ngoài người giang hồ, thì còn quân sĩ biết võ.”

Yến Cô Minh: “Ý của cô là...”

Phong Thiên Nhai chuyển tầm mắt đến dấu vết dưới đất, “Anh nói đúng, cước bộ vừa nhẹ vừa chậm. Nhưng ngoài nhẹ và chậm, còn có nhịp nữa. Nhịp điệu rất gọn. Đi kiểu này, hẳn là quân nhân. Yến khò, rảnh rỗi thì đọc nhiều sách một chút, đừng kém hiểu biết như thế.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai: “Rừng thiêng nước độc, quân nhân đến đây làm gì.”

Yến Cô Minh: “Nếu đã không biết thì đừng nghĩ nữa, chúng ta đi tiếp đi.”

Phong Thiên Nhai: “Đi thì tất nhiên sẽ đi, nhưng chúng ta nên đổi đường khác.”

Phong Thiên Nhai dẫn Yến Cô Minh trở về, vòng một vòng lớn, đến được chân núi. Giờ đã là hoàng hôn.

Phong Thiên Nhai nói: “Đối diện ngọn núi này là Thạch Dương cốc, chúng ta đi từ đây sang.”

Yến Cô Minh: “Được.”

Thực ra, với Yến Cô Minh mà nói, leo núi không phải là việc dễ dàng gì. Những ngọn núi này đều hoang sơ, bình thường chẳng ai đến trèo, cũng chẳng thành đường. Yến Cô Minh vốn đã mất một tay, bây giờ cô tay trái lại đang gãy, lúc đụng phải mỏm đá bất ngờ nhô ra thì càng lộ vẻ chật vật.

Nhưng hẳn chẳng thừa một lời nào.

Lưỡi câu nhỏ chẹn ngang khiến cổ tay hẳn lại sưng tấy lên, gân cốt vừa nắn lại đúng vị trí bắt đầu đau đớn. Nhưng Yến Cô Minh vẫn cứ trèo hết gờ đá này đến gờ đá khác.

Phong Thiên Nhai ở trước mặt hẳn, Yến Cô Minh chỉ biết lòng mình reo lên một tiếng may mắn. Từ lúc bắt đầu trèo nàng đã không ngoái lại một lần, bởi thể nổi vất vả và chật vật của hẳn, nàng đều không nhìn thấy.

Lúc hai người lên đến đỉnh núi, bốn bề đã đen như mực.

Đêm thì khó đi đường, lại còn là đường núi. Phong Thiên Nhai ngoái đầu nhìn Yến Cô Minh, trời tối giấu đi sắc mặt tái xanh của lãng nhân, chỉ để lại bóng hình bất khuất.

Phong Thiên Nhai: “Chúng ta qua đêm ở đây thôi, mai lại đi tiếp.”

Yến Cô Minh lắc đầu, “Không được, theo lời cô, nếu trong núi quả thật có quân sĩ, e rằng đây không phải là chuyện nhỏ. Chờ đến mai, ban ngày ban mặt khó mà hành sự, chi bằng thừa dịp đêm tối mà làm cho xong việc.”

Phong Thiên Nhai: “Giọng anh đã run đến thế rồi mà vẫn chưa nhận ra à.”

Yến Cô Minh trầm giọng: “Ta không sao!”

Phong Thiên Nhai: “Có sao hay không chả đến lượt anh nói đâu, anh muốn thừa lúc trời tối mà đi cũng được, nhưng chúng ta phải nghỉ lại đây một lát. Băng không, chốc nữa ta sợ anh phải lăn mới xuống núi được.”

Yến Cô Minh: “Cô!”

Phong Thiên Nhai phát tay, “Con chim vô phép.”

Nàng đưa tay kéo Yến Cô Minh dịch sang, cơ thể lãng nhân run nhẹ, chẳng biết là mệt hay giận.

“Ngồi xuống.”

Phong Thiên Nhai nắm lấy cánh tay Yến Cô Minh, bảo hẳn ngồi xuống đất điều tức. Tay nàng chạm phải vai phải của hẳn, ướt đầm một vùng.

“Sao vết thương lại hở ra rồi.”

Yến Cô Minh: “Không đáng ngại.”

Phong Thiên Nhai: “Phải rồi phải rồi, cả cánh tay cũng mất, còn có gì đáng ngại chứ.”

Yến Cô Minh: “...”

Cút tay là nổi nhục nhả cả đời của Yến Cô Minh, nếu kẻ khác dám chế giễu như thế, hẳn thể nào cũng đòi mạng người ta. Nhưng lời này lại từ miệng Phong Thiên Nhai mà ra, hẳn nghe rồi cũng đành cam chịu.

Phong Thiên Nhai nhìn hấn, nam nhân cao to ngồi xếp bằng, cúi đầu. Bốn bề an tĩnh, giữa núi rừng chẳng một tiếng động, chỉ có nhịp thở cố đè nén cơn đau của Yến Cô Minh. Tang thương một đời của lãnh nhàn, chỉ gói gọn trong tiếng thở gấp lặng im ấy.

Phong Thiên Nhai nhìn mãi, nổi chua xót chẳng biết từ đâu ùa đến.

“Yến khờ.”

Yến Cô Minh ngẩng đầu.

Phong Thiên Nhai: “Anh hứa với ta, sau khi chúng ta bắt được nhện kim cương rồi làm xong gãy tay, anh theo ta về đỉnh Thiên Nhai, dưỡng thương cho tốt.”

Yến Cô Minh: “Sao tự dưng lại bàn đến chuyện này.”

Phong Thiên Nhai: “Ta biết anh nóng lòng muốn báo thù, nhưng với tình trạng bây giờ, muốn báo thù là không thể. Về đỉnh Thiên Nhai, điều dưỡng xong xuôi, thực sự linh ngộ được thanh tỵ kiếm này đã. Chân trời góc biển, anh muốn đi đâu, Phong Thiên Nhai sẽ không ngăn cản nữa.”

Yến Cô Minh lặng lẽ nhìn nàng, ánh mắt sâu thẳm.

“Ta muốn đi đâu, cô sẽ không ngăn cản.”

Phong Thiên Nhai: “Ừm, tùy anh.”

Yến Cô Minh cười lạnh một tiếng, “Nói cách khác, ngày ta luyện kiếm thành công, cũng là lúc chúng ta chia tay.”

Phong Thiên Nhai: “Đúng.”

Yến Cô Minh ngừng một hồi lâu, mặt lạnh như đá.

“Được.”

Lại nghỉ một chốc, Phong Thiên Nhai đứng dậy.

“Đi thôi.”

Yến Cô Minh đi theo nàng, bắt đầu xuống núi. Ngọn núi mà họ trèo lên không thấp, xuống núi cũng rất tốn sức. Đi hơn một canh giờ, đến canh ba thì xuống được lưng chừng núi.

Chẳng ai lên tiếng, nhưng cả hai đều đứng lại.

Vì họ thấy phía dưới có vài đốm sáng.

“Có người.”

Phong Thiên Nhai kéo Yến Cô Minh, “Đến đây.” Bởi chẳng biết tình hình bên dưới thế nào nên Phong Thiên Nhai và Yến Cô Minh vô cùng thận trọng. Họ chậm chậm tiến sát xuống, ánh sáng dưới sơn cốc lại càng rõ ràng, khoảng mười chỗ có ánh đuốc.

Phong Thiên Nhai và Yến Cô Minh ẩn mình, nhìn ra ngoài từ khe hở của những chiếc lá.

Giữa lối vào sơn cốc có ba bốn người đang đứng, tra xét tới lui. Vào sâu một chút, cứ cách hai mươi bước chân lại có một người đứng gác.

Phong Thiên Nhai khẽ than: “Ái chà.”

Yến Cô Minh: “Đám này không phải người trung nguyên.”

Phong Thiên Nhai: “Là người phiên cương, sao họ lại đến Thạch Dương cốc chứ.”

Yến Cô Minh: “Trong Thạch Dương cốc có những gì.”

Phong Thiên Nhai đàm chiêu rồi đáp: “Huy động nhiều người như vậy, xem ra không phải là chuyện nhỏ, hẳn là đang tìm báu vật gì đó.”

Yến Cô Minh hỏi: “Ở đây có báu vật gì?”

Phong Thiên Nhai nhú mày, Yến Cô Minh biết nàng đang suy nghĩ, im lặng chờ.

Một lúc sau, Phong Thiên Nhai chậm rãi đáp: “Vị trí của Thạch Dương cốc rất đặc biệt, quanh năm không thấy ánh mặt trời, vì thế mà ở đây có rất nhiều thứ kỳ lạ sinh sống. Nhưng đã gọi là báu vật, hẳn phải là cở hàn sương.”

Yến Cô Minh: “Là thứ gì?”

Yến Cô Minh: “Ta cũng chỉ nghe sư phụ nói, thứ cỏ này sinh trưởng ở nơi sâu nhất trong Thạch Dương cốc, mười năm chỉ nảy một ngọn.”

Yến Cô Minh: “Mười năm một ngọn... Vậy cỏ hàn sương này có công dụng gì.”

Phong Thiên Nhai: “Cỏ hàn sương tích tụ hàn khí trong vòng mười năm của Thạch Dương cốc, là vật chí âm trên đời. Về phần nó có công dụng gì thì phải xem người ta dùng nó để làm gì, có thể chế cả độc lẫn thuốc.”

Bạn đang đọc truyện *Lăng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Yến Cô Minh: “Theo lời cô, thứ này có tính lạnh, thế mà vẫn có thể làm thuốc dẫn ư.”

Phong Thiên Nhai liếc hần một cái, “Bảo anh khờ thì đúng là anh khờ thật, vạn vật thế gian tương sinh tương khắc, có vật chí âm thì hẳn có vật chí dương. Chẳng có thứ gì tuyệt đối không thể chế thành thuốc cả.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai nói: “Tình hình này, muốn bắt nhện kim cương e là rất khó. Yến khò, anh có muốn đợi không?”

Yến Cô Minh: “Không.”

“...” Phong Thiên Nhai xoay đầu đi, “Ta biết tông có hỏi anh cũng bằng thừa. Vậy thì thế này, anh ở đây chờ ta, ta đi bắt vài con về.”

Yến Cô Minh: “Sao lại để ta ở lại?”

Phong Thiên Nhai: “Anh bị thương không tiện cử động.”

Yến Cô Minh: “Cô xem ta là gánh nặng à?”

Phong Thiên Nhai: “Không.”

Yến Cô Minh quay phắt mặt đi không thèm nhìn nàng.

“Nếu ta bị bắt, cô không cần cứu ta. Ta không làm liên lụy cô đâu.”

Phong Thiên Nhai thấy gương mặt đen thui kia, biết ngay lại chọc phải cái tính bướng bỉnh của hần rồi. “Thôi được thôi được, cùng đi là được chứ gì, muốn thế thì anh phải hứa không được bộp chớp, tất cả phải nghe lời ta.”

Yến Cô Minh: “Ừ.”

Phong Thiên Nhai nhìn xuống dưới, nói với Yến Cô Minh: “Chúng ta không thể vào từ chỗ này, phải đi từ trên núi vào, sau đó rình thời cơ bắt nhện.”

Yến Cô Minh nhìn vào sơn cốc, đêm đã khuya, bốn bề tối đen cộng thêm cây cỏ che khuất, căn bản không thể thấy được người phiên cương được sắp xếp đến tận đâu.

Họ từ lưng chừng núi chậm rãi lướt xuống, tiến thẳng về phía sơn cốc. Tuy vẫn còn cách binh sĩ phiên cương một khoảng nhất định, nhưng mỗi một bước chân của họ đều rất thận trọng.

Đám lính này tuy ăn mặc như người trung nguyên nhưng vẫn cảm vũ khí chỉ có ở phiên cương — Thiên Nhạc loan đao. Người phiên cương dừng mảnh thiện chiến, vóc người lực lưỡng, thanh loan đao dài khoảng hai thước, nặng sáu cân trông như một lưỡi liềm uốn cong, cả hai cạnh đều mài sắc. Những kẻ giao đấu với tướng sĩ trung nguyên trên tiền tuyến cũng đều dùng loại đao này.

Phong Thiên Nhai vừa đi vừa nghe ngóng động tĩnh xung quanh, Yến Cô Minh lặng lẽ đi theo sau lưng nàng.

Vào đến sơn cốc, Phong Thiên Nhai ra dấu cho Yến Cô Minh, ý bảo hần rạp người xuống đất. Ở cách đấy không xa dựng một cái trướng, xem ra là nơi binh sĩ tập kết. Xung quanh trướng có bốn người đứng gác.

Yến Cô Minh nói: “Chỗ này trông như nơi thù lĩnh ở vậy.”

Phong Thiên Nhai gật gù, “Đừng đánh động bọn chúng, chúng ta đi tiếp thôi.”

Càng vào sâu trong cốc, binh sĩ càng ít. Yến Cô Minh hỏi Phong Thiên Nhai: “Cô biết cò hàn sương mọc ở đâu không?”

Phong Thiên Nhai: “Biết.”

Yến Cô Minh: “Cũng là sư phụ cô kể lại sao?”

Phong Thiên Nhai ngoái đầu liếc hắt một cái, “Chẳng có chút lễ phép nào, đây là sư công của anh đó.”

Yến Cô Minh: “...”

Im lặng cả buổi, Yến Cô Minh mới ngần ngừ lên tiếng: “Chẳng phải lúc thường cô hay hái thảo dược đem đổi lấy tiền sao?”

Phong Thiên Nhai: “Đúng vậy, thì sao.”

Yến Cô Minh: “Vậy tại sao không hái cò hàn sương, mười năm một gốc, hẳn rất được giá.”

Phong Thiên Nhai lắc đầu, “Hừ hừ, đâu chỉ được giá, cò hàn sương vốn là báu vật vô giá đấy.”

Yến Cô Minh: “Báu như thế, sao không hái.”

Phong Thiên Nhai bỗng dừng bước.

Yến Cô Minh không kịp phản ứng, suýt nữa đã tông vào người nàng. Hắn thốc mác ngẩng đầu, bỗng thấy đôi mắt tròn xoe của Phong Thiên Nhai đang nhìn mình.

“... Sao vậy.”

Phong Thiên Nhai: “Yến khờ, có phải anh nghĩ tất cả đồ tốt phải nằm trong tay mình thì mới có ý nghĩa không.”

Yến Cô Minh chẳng thèm nhìn nàng nữa: “Ta không có ý này.”

Phong Thiên Nhai gờ tay, nắm lấy cổ tay của Yến Cô Minh, ép hắt xoay đầu lại.

“Sư phụ đang nói chuyện với anh đấy, thái độ gì vậy.”

Buổi đêm lặng gió, bàn tay nhỏ xinh mềm mại đặt ngay dưới chiếc cằm cương nghị của lãng nhân.

Yến Cô Minh bỗng thấy mặt mình như phải bóng, nhất là chỗ Phong Thiên Nhai đang chạm vào.

Hắn quay ngoắt đầu đi.

Phong Thiên Nhai: “... Gì thế, lại muốn tạo phản.”

Yến Cô Minh: “Đừng có động vào ta!”

Phong Thiên Nhai: “Phản thật à!?”

Yến Cô Minh: “Cô đừng có động vào ta!”

Phong Thiên Nhai hung bạo bịt miệng hắt lại.

Yến Cô Minh chấn động, đưa cánh tay lên định gạt ra. Nhưng bàn tay còn lại của Phong Thiên Nhai đặt sau gáy hắt, cả hai tay đều dùng sức, dù có thể nào cũng không giã ra được.

Yến Cô Minh trừng mắt, “Ừ!”

“Đừng lên tiếng!”

Phong Thiên Nhai hạ giọng thật khề, hướng mắt đến một chỗ tối trong cốc.

Tay nàng đặt dưới cánh mũi Yến Cô Minh, có lẽ là do đã bôi sáp thơm nên hắt ngửi thấy mùi Ngưng Chi rất rõ, hít vào, vẫn vương hương sắc thanh tân.

Hắn bỗng vận sức thật mạnh, không thèm để ý đến cổ tay mới nối khớp, đẩy Phong Thiên Nhai ra.

“Ui da.” Phong Thiên Nhai vừa bắt cần đã bị hất gạt sang một bên.

“Anh lên con gì thế!”

Yến Cô Minh cúi thấp đầu, “Cô đừng chạm vào ta!”

Phong Thiên Nhai: “Rất cuộc anh sao vậy.”

Yến Cô Minh xoay mặt đi không nhìn nàng, bóng lưng dày rộng giữa màn đêm rút lại thành một cụm đen. Phong Thiên Nhai nhìn hồi lâu, bật cười, “Chả hiểu ra làm sao.” Nàng đưa tay vỗ vỗ lưng Yến Cô Minh.

“Được rồi yến khò, đừng dối nữa, trong cốc có lẽ vẫn còn người.”

Yến Cô Minh không đáp.

Phong Thiên Nhai: “Vừa nãy hình như ta nhìn thấy một người.”

Yến Cô Minh chậm chạp xoay người lại, “... Ai.”

Phong Thiên Nhai: “Ta không thấy rõ, chỉ thoáng qua thôi, chạy vào sâu rồi.”

Yến Cô Minh: “Cũng là binh sĩ phiến cương à?”

Phong Thiên Nhai lắc đầu, “Ta không biết, nhưng thấy không giống lắm... Thôi kệ, chúng ta đi thôi, không xa phía trước đã có nhện kim cương rồi.”

Yến Cô Minh: “Ừ.”

Lại đi thêm một khúc, vào sâu bên trong sơn cốc, sâu đến nỗi ánh trăng không rọi đến, tia sáng cuối cùng biến mất. Quả thật giờ tay không thấy năm ngón.

Phong Thiên Nhai khẽ nói: “Yến khò, đến gần một chút.”

Yến Cô Minh tiến lên một bước, nhưng vẫn giữ khoảng cách với Phong Thiên Nhai.

Phong Thiên Nhai thờ dài, “Thật chả biết anh lại dối gì nữa, qua đây, lần này không đùa với anh nữa.”

Yến Cô Minh: “...”

Dù có đến gần thì với tình trạng này, khó mà thấy rõ người còn lại.

Phong Thiên Nhai thò tay kéo Yến Cô Minh. Lãng nhân khẽ run.

Phong Thiên Nhai thấp giọng, “Là lỗi của ta. Quên mất một chuyện.”

Yến Cô Minh: “Sao cơ?”

Phong Thiên Nhai xoay đầu, nhìn sang chỗ tối nhất trong thung lũng.

“Muốn đến nơi nhện kim cương sống, bắt buộc phải đi qua con đường này.”

Yến Cô Minh: “Qua thì qua, lỗi làm gì.”

Phong Thiên Nhai: “Cô hàn sương mọc ven đường ấy.”

Yến Cô Minh ngược mắt lên, “Ý cô là...”

Phong Thiên Nhai: “Sau khi qua được cái trường đó, chúng ta đi mãi không gặp ai nên ta cũng chẳng để tâm lắm. Nhưng bóng người khi này cũng đi về phía này, e là vì cô hàn sương.”

Yến Cô Minh: “Sợ cái gì, nếu nó cản đường, ta giết nó cho cô!”

Phong Thiên Nhai: “...”

Phong Thiên Nhai thờ dài, “Ồi chao, đau đầu quá.”

Yến Cô Minh: “Cô không tin ta.”

Phong Thiên Nhai phát phát tay, “Hai người chúng ta không nói chuyện được với nhau đâu. Nhưng trước đó đã giao rồi, ta cho anh vào cùng, anh phải nghe lời suốt buổi, khi ta còn chưa lên tiếng, anh tuyệt đối không được ra tay.”

Yến Cô Minh: “Được.”

Phong Thiên Nhai nắm tay Yến Cô Minh, lằng nhằng đấu tranh mãi, muốn giẫy khỏi tay nàng nhưng mỗi lần định ngọ nguậy lại không vận sức nổi.

Còn Phong Thiên Nhai thì nghĩ về cô hàn sương suốt, hoàn toàn không để ý đến Yến Cô Minh.

Hai người cứ thế đi tiếp, lòng mang tâm sự riêng.

Lại qua khoảng một khắc, Phong Thiên Nhai dừng bước. Lần này, Yến Cô Minh không hỏi gì thêm.

Rất khẽ.

Tiếng động rất khẽ.

Nhưng trong một đêm như thế, lại trước mặt hai người này, tiếng động đó hẳn phải gọi là đình tai nhức óc.

Phong Thiên Nhai thở dài.

Rốt cuộc cũng phải giáp mặt.

Tay nàng khẽ dùng sức, Yến Cô Minh hiểu ý cúi người thấp xuống. Vì chẳng biết thực lực đối phương ra sao, Phong Thiên Nhai không dám lên tiếng, nàng tách lòng bàn tay Yến Cô Minh ra, viết chữ lên đấy.

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai viết xong, thấy Yến Cô Minh chẳng ừ hử gì, lại thêm vài chữ.

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai tròn tròn mắt giữa màn đêm.

Chắc không phải không biết chữ chứ!?

Dù đang trong tình huống nguy hiểm, Phong Thiên Nhai vẫn há miệng thật to, chuẩn bị mắng!

“Ài, đi ra ——!”

Một tiếng quát của nữ! Phong Thiên Nhai bùm chặt miệng lại, Yến Cô Minh tiến lên trước một bước, chắn trước mặt Phong Thiên Nhai.

Phong Thiên Nhai kéo hần lại, gắng sức lắc đầu. Thấp giọng đến mức gần như chỉ là hơi thở...

[Không phải bảo chúng ta, đừng làm chuyện ngớ ngẩn...]

Yến Cô Minh ngừng lại.

Đúng lúc ấy, một tiếng xoạt từ dưới cộc vụng lên, rõ là tiếng vũ khí rời vỏ ——!

Nữ tử quát: “To gan gớm thật! Để cô hàn sương lại ——!”

Trong lúc nói, đã giao đấu vài chiêu.

Tiếng đánh nhau rất lớn, Phong Thiên Nhai không sợ nói chuyện sẽ bị nghe thấy nữa, nàng kéo Yến Cô Minh, bảo: “Thừa lúc chúng đánh nhau, chúng ta mau đi thôi.”

Yến Cô Minh gật đầu, “Ừ.”

Họ nhanh chóng rời đi, tiếng giao đấu mỗi lúc một lớn, tiếng vũ khí bằng sắt rít lên chấn động cả thung lũng.

“Ừ...”

Chính lúc Phong Thiên Nhai và Yến Cô Minh lướt qua hiện trường giao chiến, chợt nghe thấy một tiếng rên, dường như đã có người bị thương. Yến Cô Minh không quan tâm, nhưng Phong Thiên Nhai lại ngừng bước.

Yến Cô Minh nghi hoặc nhìn nàng, “Sao thế.”

Phong Thiên Nhai sờ sờ cằm, “Chờ chút, ta nhìn cái đã.”

Yến Cô Minh không biết nàng định làm gì, ngòm xòm xuống cạnh nàng.

Phong Thiên Nhai đứng trên sườn núi, gạt cỏ cây ra nhìn xuống, dù tối thật nhưng nơi này rất gần chỗ đánh nhau, thị lực Phong Thiên Nhai khá tốt, có thể thấy bóng người lơ mờ.

“Ừm...”

Phong Thiên Nhai chậm rãi nói: “Là người vừa nãy.”

Yến Cô Minh: “Ai.”

Phong Thiên Nhai: “Người lướt qua chúng ta vừa nãy.”

Chỗ Yến Cô Minh ngồi xòm thấp hơn Phong Thiên Nhai một chút, Phong Thiên Nhai lại gạt cành lá sang phía hắt, nên hắt chẳng thấy gì.

“Còn đối thủ?”

Phong Thiên Nhai quan sát một hồi, hàng mày thanh tú nhíu lại.

Yến Cô Minh: “Sao vậy.”

Phong Thiên Nhai thì thầm tự nhủ: “... Là bọn họ.”

“Bọn họ? Bọn ——“

Yến Cô Minh vừa muốn hỏi bọn họ là ai thì đã bị Phong Thiên Nhai bóp chặt mũi.

“Nín thở!”

Nàng nghiêm túc ra lệnh, Yến Cô Minh ngoan ngoãn nghe lời.

Bấy giờ, dưới đáy cốc, nữ tử nọ lại lên tiếng.

“Diệp đại nhân, hương tảo thù này hơi khó ngửi, sao không để cô hàn sương lại, rồi tỳ muội bọn ta giải độc cho ngài.”

Giữa mảng rừng u tối, một chất giọng khàn bình thản cất lên.

“Diệp mỗ chết không hối tiếc. Nhưng ngọn cỏ này, đã định trước là sẽ vô duyên với Đại tể ti các ngài.”

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Giọng khàn ngậm chứa quyết tâm không nhượng bộ.

“Áy chà.” Phong Thiên Nhai nghe lời ấy, nhượng mảy, “Thú vị rồi đây...”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai chăm chú nhìn cảnh phía dưới, Yến Cô Minh thì nhìn nàng. Tất cả mọi người, tất cả mọi lời dưới kia, hắt đều chẳng màng đến.

Lại có một nam tử cất lời.

“Diệp tướng quân, ngài làm sao biết cô hàn sương mọc ở đây.”

Phong Thiên Nhai bĩu môi, lại là cái tên âm trầm vô tận kia.

Diệp tướng quân: “Quận Nam vốn là lãnh thổ trung nguyên, mỗi cành cây ngọn cỏ đều thuộc quyền sở hữu của bốn triều, biết thì có gì lạ.”

“Ha ha.” Khanh Sĩ Việt chậm rãi cất lời: “Diệp tướng quân đáp lấy lệ như thế, trái lại khiến Khanh mỡ nghỉ ngơi.”

“...”

Khanh Sĩ Việt nói, ngữ điệu không nhanh không chậm.

“Diệp Hoài Sơn, ngài thân là trấn biên tướng quân của triều đình, chức vị quan trọng, trách nhiệm to lớn. Nhưng hôm nay lại mạo hiểm dẫn thân vào con đường cừu tử nhất sinh chỉ để cướp một ngọn cỏ, có đáng không?”

Diệp Hoài Sơn bình thản đáp, chẳng mấy may dao động.

“Vậy, Độc thủ tọa phiên cương vớt lại vị Đại tể ti đang trọng thương, đích thân xông vào trận địch chỉ với mười mấy hộ vệ. Vì một ngọn cỏ, đáng không?”

“Ha ha, Diệp tướng quân thực quyết chí không nhường rồi.”

Diệp Hoài Sơn: “Đại tể ti là quân sư phiên cương, kế hoạch đánh chiếm trung nguyên đều do một tay ả xúc tiến, sống chết của ả quan trọng đến nhường nào, các ngươi biết, bọn ta đương nhiên cũng hiểu.”

Phong Thiên Nhai nghe đến đây, bỗng ngoái đầu nói với Yến Cô Minh.

“Yến khờ, anh nghe lời ta, bây giờ quay về.”

Yến Cô Minh định nói gì đó, nhưng Phong Thiên Nhai đã bịt chặt miệng hắn.

“Nín thở, đừng lên tiếng.” Nàng nhìn hắn chằm chằm, “Nghe lời ta, ta phải làm vài việc, anh nhất định phải về, về theo đường chúng ta đến, về đình Thiên Nhai.

Yến Cô Minh há lại dễ thuyết phục, hắn vẫn ngồi im như tượng.

Phong Thiên Nhai biết nếu không nói rõ, hắn chắc chắn không chịu nghe. Nàng bỏ tay ra.

Yến Cô Minh: “Cô muốn làm gì.”

Phong Thiên Nhai: “Ta muốn cứu hắn.”

Yến Cô Minh khựng lại.

“Cô muốn cứu hắn?”

Yến Cô Minh như đang gặp phải một vấn đề nan giải, hơi ngờ ngàng.

Phong Thiên Nhai nhìn xuống đáy cốc.

“Không kịp rồi, yến khờ, anh nghe lời ta, đi nhanh lên.”

Yến Cô Minh mụ mị cả người.

“Ta không đi, ta giúp cô...”

Phong Thiên Nhai chỉ hận không thể bút sạch tóc hắn.

“Cái tên dưới kia là một cao thủ dùng độc, anh vốn đã bị thương, trúng độc sẽ nặng hơn người bình thường, anh ở đây thì ta khó mà tập trung được.”

Yến Cô Minh ngược mắt lên, “Cô sợ ta liên lụy mình.”

Phong Thiên Nhai nặng lời, “Đúng, ta sợ anh liên lụy ta, anh còn ở đây thì còn gánh nặng, không nhận không xong! Đi mau, theo đường ta bảo, vòng qua núi, về đình Thiên Nhai.”

Đáy mắt Yến Cô Minh ứa máu, cánh tay run rẩy.

“Được... ta là gánh nặng, ta là gánh nặng... Ta không làm phiền cô cứu người ta nữa, ta biến đây.”

Yến Cô Minh xoay người rời đi, Phong Thiên Nhai nhìn theo bóng lưng gập dỗi đến độ run lập cập của hắn, thảm thờ dài.

Bấy giờ, Khanh Sĩ Việt lại cất tiếng.

“Diệp tướng quân, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, Đại tể ti đương nhiên rất quan trọng đối với bọn ta, nhưng ta nghĩ mạng của Diệp tướng quân, với trung nguyên, cũng quan trọng không kém.”

Diệp Hoài Sơn: “Ngươi đang khuyên ta nên luyến tiếc mạng mình à.”

Khanh Sĩ Việt: “Tuy tể ti của bọn ta trọng thương nhưng giờ đây vẫn chưa nguy hiểm đến tính mạng. Bọn ta tìm thảo dược chữa trị, không có cò hàn sương thì vẫn có thể tìm loại khác thay thế. Nhưng mạng của Diệp tướng quân chỉ có một, lấy mạng ra đổi một ngọn cỏ, chẳng phải thua thiệt hay sao.”

“Ha ha.” Diệp Hoài Sơn bỗng bật cười hai tiếng, toát lên vẻ bình thản, không hề sợ hãi.

“Nếu có thể thay thế bằng thứ khác, vậy tại sao Độc thủ tọa lại nhất quyết chọn nơi này. Địa thế phiên cương đặc biệt, rất nhiều dược thảo quý giá sinh sôi, thuật cò độc càng là món độc nhất vô nhị dưới gầm trời này, Độc thủ tọa lại bỏ qua ưu thế mà đến trung nguyên, chẳng phải là vì Khai Dương đại pháp chỉ có dùng cò hàn sương chỉ âm mới có thể chữa được sao.”

Khanh Sĩ Việt: “Vạn vật trên thế gian, há lại có cái gì là tuyệt đối.”

“Ha.” Diệp Hoài Sơn nói, “Diệp mỗ phải thừa nhận một điều.”

Khanh Sĩ Việt ngẩng đầu, “Điều gì.”

Diệp Hoài Sơn: “Độc thủ tọa của tam kiệt phiên cương, quả nhiên không tầm thường. Từng câu từng chữ đều đi vào lòng người.”

Khanh Sĩ Việt cười khê: “Diệp tướng quân chớ đùa, nếu Khanh mỗ thực sự có thể đi vào lòng người thì hiện thời Diệp tướng quân đã đưa thẳng cò hàn sương cho ta mà không dây dưa như vậy rồi.”

Diệp Hoài Sơn: “Để diệt trừ tể ti phiên cương, triều đình đã lên kế hoạch rất lâu, tìm thời cơ khiến ả trúng chiêu Khai Dương đại pháp. Vì chiến dịch này, tám môn mười hai phái của võ lâm trung nguyên đã tổn thất nghiêm trọng, Diệp mỗ mà tham sống, nộp cò hàn sương cho các người cứu tể ti, chẳng ra ta là tội nhân của trung nguyên rồi!”

Dứt lời, chợt dừng lại một chút.

Giọng của nữ tử vang lên: “Cò hàn sương ——! Ngươi muốn làm gì?!”

Cò hàn sương mười năm một ngọn, bị nghiền nát trong tay Diệp Hoài Sơn.

“Ôi...” Khanh Sĩ Việt thở dài một tiếng, “Diệp tướng quân cứ khăng khăng như thế, vậy Khanh mỗ đắc tội rồi.”

Hai nữ tử bên cạnh được chủ nhân cho phép, một trái một phải tấn công Diệp Hoài Sơn.

Hai nữ tử này vốn không địch nổi Diệp Hoài Sơn, nhưng Diệp Hoài Sơn lại trúng độc, động tác khắp khùng, càng dây dưa thì càng khó tập trung chân khí trong cơ thể.

Hắn không muốn đánh lâu, một mực tìm kế thoát thân.

“Ôi dào...” Khanh Sĩ Việt lắc đầu, “Nếu đã quyết định, tại sao lại nuốt lời. Lần này đã để ngươi chọn trước, đã chọn cò hàn sương thì phải chuẩn bị tinh thần vứt mạng lại chứ.”

Bỗng nhiên, mũi thương của Diệp Hoài Sơn chệch đi, nhắm thẳng vào Khanh Sĩ Việt.

“Thủ tọa ——!”

Hai nữ tử kinh hoàng, nhắc đao muốn giải vây.

Khanh Sĩ Việt không tránh, chờ mũi thương chỉ cách mình hai tấc, hắn khẽ nghiêng người, chìa tay cầm quạt xếp ngăn lại.

“Diệp tướng quân, hương tảo thử không phải kịch độc, nhưng có thể khiến ngươi cạn kiệt sức lực. Cây trường thương này, sắp không cầm nổi rồi chứ gì.”

“Ha.” Diệp Hoài Sơn cười, “Nếu thương đổ trước ngươi, vậy chẳng cần đến các ngươi, Diệp mỗ khác sẽ tự sát bồi tội.”

Phong Thiên Nhai bĩu môi, “Ờ...”

Khanh Sĩ Việt: “Diệp tướng quân đừng cảm kiên cường, Khanh mỗ bội phục.”

Diệp Hoài Sơn không muốn nhiều lời với chúng, hắn cũng biết trận này lành ít dữ nhiều, khua thương liều một chiêu cầu đường sống.

Trường thương vung lên, nhắm thẳng Khanh Sĩ Việt.

Người nọ vẫn không tránh không lùi, Độc thủ tọa thiền cương đương nhiên vô cùng tự tin với độc thuật của mình, khí lực còn lại của Diệp Hoài Sơn chẳng mấy may uy hiếp được hắn.

Chính lúc mọi người đều cho rằng trận này đã ngã ngũ, biến cố bỗng xuất hiện.

Phong Thiên Nhai nhếch mép, nhảy ra khỏi chỗ nấp, tốc độ của nàng nhanh tựa một bóng ma giữa đêm đen, hai nữ tử trong trận vẫn chưa kịp phản ứng, nàng đã đến sau lưng Diệp Hoài Sơn rồi.

Diệp Hoài Sơn và Khanh Sĩ Việt đồng thời phát hiện có người đến, nhưng một thương đâm ra khó quay về!

Diệp Hoài Sơn bỗng cảm thấy trên lưng mình có một bàn tay áp lên.

“Ta đến giúp anh.”

Bốn chữ nhẹ nhàng cùng với một nguồn lực lớn xộc thẳng vào từ đốt sống, ủa đến cánh tay. Cánh tay Diệp Hoài Sơn đã có sức giục thương đâm thẳng đến!

Khanh Sĩ Việt không ngờ đến biến cố này, muốn đổi chiêu nghênh địch đã không còn kịp nữa, trong nháy mắt, thương và quạt giao nhau, Khanh Sĩ Việt bị đẩy lùi vài trượng!

“Thủ tọa ——!” Hai nữ hộ vệ thấy chủ nhân bị thương, vội vã chạy đến.

Thời cơ hiếm có, Phong Thiên Nhai túm gáy Diệp Hoài Sơn, nhảy lùi về sau.

“Rút nhanh.”

Diệp Hoài Sơn bám sát Phong Thiên Nhai, chạy vào rừng.

Khanh Sĩ Việt đứng vững, tay khê bùm ngực.

“Thủ tọa...”

“Đuổi theo.”

“Dạ!”

Hai nữ hộ vệ tay cầm loan đao, cũng xông vội vào rừng.

Khanh Sĩ Việt nhìn khu rừng đen kịt, ánh mắt âm trầm.

“Chúng ta cũng thật có duyên, Nhện cô nương...”

Quay lại với Phong Thiên Nhai và Diệp Hoài Sơn, hai người vào rừng, Phong Thiên Nhai đi trước dẫn đường, Diệp Hoài Sơn bám sát theo sau. Đi được hơn mười bước, sức tàn mà Diệp Hoài Sơn cố xốc lên cuối cùng đã bị độc tố áp chế. Hắn ngày càng chậm lại, cơ thể cũng ngày càng khó điều khiển.

Phong Thiên Nhai hẳn đã nhận ra, nàng ngoái đầu lại.

“Sao rồi?”

Diệp Hoài Sơn nghiêng răng, “Cô nương, cô đi trước đi.”

Phong Thiên Nhai: “Ồi dào, anh đừng có bảo mình chặn hậu nhé, ta sẽ cười chết mất.”

“...” Diệp Hoài Sơn mồ hôi đầm đìa, “E rằng Diệp mỗ không... không đỡ nổi nữa rồi. Ta không muốn liên lụy cô, cô đi nhanh đi...”

Dứt lời, đầu gối Diệp Hoài Sơn nhũn ra, quỵ xuống đất.

“Xi.” Phong Thiên Nhai bữu môi, “Phiền phức.”

Tiếng truy binh phía sau càng lúc càng gần, Phong Thiên Nhai đi đến trước mặt Diệp Hoài Sơn, một tay nắm mảnh áo trước ngực hắn, xoay mình vận lực, vác cả người lên vai.

“Đây...”

Diệp Hoài Sơn nhìn nàng bằng ánh mắt khó bề tưởng tượng nổi.

Phong Thiên Nhai: “Hết giờ rồi, đưa vũ khí cho ta, lát nữa anh cầm không nổi đâu.”

Diệp Hoài Sơn đặt trường thương vào tay Phong Thiên Nhai.

Phong Thiên Nhai cầm lấy, khẽ buông một câu.

“Cẩn thận nhé.”

Diệp Hoài Sơn chưa kịp hoàn hồn, Phong Thiên Nhai đã lao vụt đi ——!

Nhanh, rất nhanh.

Diệp Hoài Sơn không nhìn thấy gì cả, hần chỉ cảm thấy bóng cây hai bên lùi phất về phía sau, gió tấp vào mặt, cứ như đang bay giữa trời.

Hai ả hộ vệ vốn sắp đuổi kịp, song chỉ trong vài cái chớp mắt như thế đã bị Phong Thiên Nhai cắt đuôi hoàn toàn.

Đuổi theo không kịp, chúng đành phải quay về.

Khanh Sĩ Việt vẫn đứng chỗ cũ.

“Mất dấu rồi?”

“Thuộc hạ thất trách, xin thủ tọa trách phạt.”

Khanh Sĩ Việt cười nhạt, “Bỏ đi, tu vi nàng ta vừa bày ra khi nãy, các người vốn chẳng đỡ nổi.” Khanh Sĩ Việt xoay quạt trong tay.

“Diệp Hoài Sơn trúng độc của ta, không còn sức chạy, cách giải thích duy nhất chính là được ai đó công đi. Có thể trong chớp mắt vòng qua binh sĩ phiên cương thoát khỏi đây, có thể thấy vị Nhện cô nương ấy nằm lòng địa thế của sơn cốc này.”

“... Nhện cô nương, lẽ nào ——“

Khanh Sĩ Việt chậm rãi đáp: “Không sai, chính là khắc tinh của các người.”

Hai nữ hộ vệ nhú mày, “Lẽ nào hôm qua ở quán văn thần, ả ta cố ý tiếp cận chúng ta?”

Khanh Sĩ Việt: “Điều này không quan trọng.”

“Vậy... bây giờ chúng ta phải làm gì?”

Khanh Sĩ Việt đắm chiêu, đáp: “Uyển Hoa, người dẫn người đi điều tra tất cả các hộ dân trong phạm vi ba dặm quanh núi, Nhện cô nương của chúng ta thế nào cũng chỉ sống nội trong vùng này.”

Uyển Hoa: “Dạ.”

Ả hộ vệ còn lại hỏi: “Thủ tọa, thế còn em.”

Khanh Sĩ Việt: “Người còn việc khác để làm. Lần này chúng ta đến trung nguyên là bí mật. Thế mà Diệp Hoài Sơn lại có thể đuổi kịp, ta nghi ngờ ở phiên cương có nội gián.”

“Vậy...”

Khanh Sĩ Việt cân nhắc, nói: “Uyển Dung, chốc nữa ta viết thư, người đưa về bản bộ cho Thiên Nhạc. Hần đọc xong có phản ứng gì, hành động như nào, đều phải quay về bẩm báo cho ta.”

Uyển Dung cúi đầu, “Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Phong Thiên Nhai vác Diệp Hoài Sơn ra khỏi Thạch Dương cốc, đến được đỉnh núi bên cạnh, trời đã tảng sáng.

Nàng đặt Diệp Hoài Sơn xuống đất.

Diệp Hoài Sơn rã rời cả người, gắng sức chống tay đứng dậy.

Phong Thiên Nhai nhìn hần.

“Nói chuyện cứ như ông cụ non, thì ra vẫn còn trẻ.”

“...” Diệp Hoài Sơn cung kính ôm quyền cúi mình, “Đa tạ ơn cứu mạng của cô nương.”

Phong Thiên Nhai: “Đã thành thế này mà còn đứng lên được, không tệ.”

Diệp Hoài Sơn: “Diệp mỗ hổ thẹn.”

Phong Thiên Nhai đứng ngay trên đỉnh núi, bấy giờ, một vầng mặt trời đỏ ối nhô lên từ chân trời đông, ánh sáng chiếu rọi muôn nơi chỉ trong khoảnh khắc.

Nàng nhìn xung quanh.

Diệp Hoài Sơn: “Cô nương đang tìm gì.”

Phong Thiên Nhai khẽ nói: “Tìm một con chim yến.”

Diệp Hoài Sơn nghi hoặc, “Yến?”

Phong Thiên Nhai thờ dãi, “Ta nhớ nặng lời, con yến khờ khạo này chả biết lại bay đi đâu hòn đảo nữa. Thôi kệ, trước tiên cứ thu xếp cho anh đã.”

Diệp Hoài Sơn tháo một tấm lệnh bài bằng trúc giắt bên eo ra, “Diệp mỗ chẳng biết lấy gì trả ơn cứu mạng của cô nương, lệnh bài này là tín vật của phủ đại tướng quân, sau này nếu có chuyện cần, cô nương có thể cầm vật này đến phủ tướng quân tìm ta, Diệp Hoài Sơn nhất định sẽ đem mạng ra giúp.”

Phong Thiên Nhai nhìn hần.

“Ồi chà, ý của anh là chuẩn bị rời đi một mình đấy hả?”

Diệp Hoài Sơn gật đầu, “Cô nương không biết chứ cái tên Khanh Sĩ Việt đó không phải người trung nguyên, hần là Độc thủ tọa trong nhóm tam kiệt phiên cương, tâm cơ trầm ôn thủ đoạn độc ác. Nếu ta cứ đồng hành cùng cô nương, e rằng sẽ liên lụy cô.”

Phong Thiên Nhai: “Anh bây giờ đã thế này, rời khỏi ta sẽ bị tóm nội trong một canh giờ, có tin không.”

Diệp Hoài Sơn gục đầu, “Sống chết có số, ta không cưỡng cầu. Hơn nữa Diệp mỗ đã nghiền nát cở hần sương, ngăn đường sống của Đại tể ti phiên cương, cũng xem như chết có ý nghĩa rồi.”

Phong Thiên Nhai: “Ta nghe gã đầy gọi anh là Diệp tướng quân, anh là tướng quân?”

Diệp Hoài Sơn gật đầu, “Diệp mỗ bất tài, là trấn biên tướng quân của triều đình.”

“Xi.” Phong Thiên Nhai cười giễu một tiếng, “Trấn biên tướng quân mà ‘khôn’ như này, chết thật.”

Diệp Hoài Sơn: “... Sao cô nương lại nói thế.”

Phong Thiên Nhai: “Anh ngồi lên được cái chức tướng quân, hần là có vô số thuộc hạ trung thành nhờ.”

Diệp Hoài Sơn: “Cái này... cứ cho là vậy.”

Phong Thiên Nhai: “Bây giờ anh mà đi thì chỉ có hai kết cục, hoặc bị giết, hoặc bị tóm. Mà dù cho là kết cục như thế nào, với trung nguyên mà nói, đều là thảm bại.”

“Nếu anh bị bắt, cái tên Độc thủ tọa đó chắc chắn sẽ nghĩ cách lợi dụng anh để đổi lợi ích to hơn, đến lúc đó dù cho anh có không muốn đi nữa thì thuộc hạ của anh nhất định sẽ cố gắng hết sức mà cứu. Còn về phần tổn thất cái gì thì chưa biết được.”

Diệp Hoài Sơn trầm giọng nói: “Diệp mỗ nhất định không trở thành con tin, đến khi chẳng thể làm gì khác được, khắc sẽ tự sát.”

Phong Thiên Nhai nhú mày, “Ồ, tự sát. Anh cho rằng mình chết rồi thì mọi sự ngon lành à?” Nàng xoay người, nhìn bình mình vừa dâng, “Nếu địch chặt đầu anh rồi đưa đến phủ tướng quân cho thuộc hạ anh chiêm ngưỡng, bọn họ sẽ như thế nào?”

Diệp Hoài Sơn ngơ ngẩn, “... Họ.”

Phong Thiên Nhai: “Bọn họ sẽ báo thù cho anh. Mà kế hoạch được lập ra trong lúc nóng giận thế nào cũng xuất hiện trăm ngàn chỗ hở, đến khi ấy đừng

phải bọn mai phục, hao binh tổn tướng chẳng phải là việc không thể xảy ra.”

Diệp Hoài Sơn cúi đầu, mọi lời Phong Thiên Nhai nói đều có lý, hấn không thể bẻ lại được.

Phong Thiên Nhai: “Đi thôi, ta đưa anh về chỗ mình. Chờ giải hết độc cho anh rồi thì cứ đi.”

Diệp Hoài Sơn: “... Đa tạ cô nương.”

Phong Thiên Nhai bước đến, vác Diệp Hoài Sơn lên vai.

Khi này trời tối, Diệp Hoài Sơn chẳng thấy có gì lạ, bây giờ trời đã sáng, để một cô gái nhỏ xinh như này phải công mình, Diệp Hoài Sơn đỏ bừng mặt.

“Cô nương ta...”

Phong Thiên Nhai: “Ngâm miệng, im lặng.”

Lòng nàng lo lắng cho Yến Cô Minh, dốc hết sức chạy về đình Thiên Nhai. Suốt đường đi, đến cái bóng của con chim yến ấy nàng cũng không thấy.

Yến khò, yến thổi, dám không nghe lời ta mà bay lung tung, xem ta vật lông anh thế nào!

Trên đường, Diệp Hoài Sơn cuối cùng đã không đỡ nổi độc tính nữa, bất tỉnh.

Phong Thiên Nhai vác Diệp Hoài Sơn về đình Thiên Nhai, như nàng đoán, Yến Cô Minh không ở đây.

Đi đi về về vô cùng tổn hao nội lực của Phong Thiên Nhai, cả người nàng rịn ra một lớp mồ hôi mỏng. Nhưng nàng không dám nán lại, nàng cứu Diệp Hoài Sơn, tên Khanh Sĩ Việt thế nào cũng sẽ đi tìm. Phong Thiên Nhai không biết hôm ở quán văn thần Khanh Sĩ Việt có chú ý đến Yến Cô Minh hay không, nàng không thể đánh liều.

Thu xếp ổn thỏa cho Diệp Hoài Sơn, Phong Thiên Nhai lại xuống núi lần nữa.

Nàng đi dọc theo bờ sông, cả đường không thấy dấu vết của Yến Cô Minh.

“Có khi nào vào khu rừng kia rồi không...” Phong Thiên Nhai trầm nghĩ, lần đầu tiên nhận được Yến Cô Minh là trong khu rừng nọ, có lẽ hấn sẽ vào đây.

Phong Thiên Nhai vào rừng, vẫn không thấy Yến Cô Minh.

Nàng ngẩng đầu nhìn quanh.

Nơi đây khác với khi ấy rồi. Lá đã khô, cỏ cũng vàng. Phong Thiên Nhai tiến lên vài bước rồi dừng lại.

Nàng nhớ nơi này, nhớ rõ. Vài tháng trước, nàng đã nhận được Yến Cô Minh trọng thương bất tỉnh ở đây. Đào mất một cái, vết thương của hấn đã sắp lành.

Phong Thiên Nhai nhặt một chiếc lá dưới đất lên.

“Yến khò, thời gian trôi nhanh quá...”

Một con gió thoảng qua, Phong Thiên Nhai sợ ý, lá trong tay đã bị cuốn mất.

Nàng nhìn chiếc lá nương gió bay đi, tựa như nhìn thấy bóng hình của Yến Cô Minh.

“Ha, lãng nhân...”

Phong Thiên Nhai xoay người, tìm theo hướng khác.

Một ngày, nhanh chóng trôi qua.

Màn đêm buông xuống.

Trong trấn Thái Lai, đây là lúc náo nhiệt phồn hoa nhất. Tiệc rượu phòng hoa, rộn ràng ồn ã.

Một nam tử cụt tay bước đi không mục đích trên đường.

Chính là Yến Cô Minh.

Hấn đã đi như thế gần trọn một ngày, không biết phải đi đâu, cũng chẳng hay nên làm gì. Chỉ một câu nói ngắn gọn của Phong Thiên Nhai đã như một tảng đá to đè chặt ngực hấn, khiến hấn thở không ra hơi.

[Đúng, ta sợ anh liên lụy ta, anh còn ở đây thì còn gánh nặng, không nhận không xong!]

Gánh nặng...

Lưu Ly Dạ, quý mị ảnh, quyền khắp huyết, Yến Cô Minh.

Rất ít người biết tên thật của hắn, nhưng gần như toàn bộ người trong giang hồ đã nghe qua câu này. Nó đề cập đến tên của hai lãng nhân lợi hại nhất võ lâm, một là Lưu Ly Dạ, một là Yến Cô Minh.

Nếu trên thế gian này còn lãng nhân nào người ta không thể không xem trọng, thì đây là hai người đó. Họ chính là số ít những lãng nhân còn danh dự.

Yến Cô Minh giết rất nhiều người, kẻ thù vô số. Nên hắn ít khi đem tên mình ra loan báo bên ngoài. Nhưng ngày hôm ấy, trên đỉnh Thiên Nhai, lúc hắn còn đang trọng thương, vừa mở mắt, nhìn thấy thiếu nữ ngồi kia.

Nàng hỏi, hắn đã đáp ngay.

Hắn chưa từng kể chuyện trước kia của mình cho Phong Thiên Nhai nghe. Rằng hắn từng một mình xông vào Diêm bang giết người, từng đến phiên cương mười phần chết chín đoạt được bảo kiếm, từng đơn đấu với ba đại cao thủ Kiếm môn. Vì hắn cho rằng sau này sẽ có một ngày, Phong Thiên Nhai biết được sự lợi hại của hắn.

Đến lúc ấy, hắn có thể báo ơn, có thể bảo vệ nàng.

Nhưng ngày hôm nay, trước mặt hắn, nàng bảo hắn là gánh nặng.

Đến tận thời khắc ấy, Yến Cô Minh mới thấu tỏ được rằng mình, không còn là mình trước đây.

Hắn bước đến một gốc cây bên đường.

Nhấc cánh tay lên, Yến Cô Minh nhìn bàn tay chẳng có tí sức nào rũ xuống, cổ tay hãy còn sưng cộm, thật đối lập với những ngón tay đang co quắp lại.

Hắn nhìn mãi nhìn mãi, ánh mắt toát lên nét cười.

Chợt, hắn nghiêng người, huyếch mạnh vai cụt của mình vào thân cây.

Trong phút chốc, cơn đau thấu xương nhán chìm hắn.

Hắn hết lần này đến lần khác huyếch bờ vai cụt ấy vào thân cây, vỏ cây đã dính máu, da thịt nát bấy nhưng hắn vẫn không dừng lại.

Chỉ có cơn đau như thế mới lấp đi được nỗi đau trong lòng.

Cứ huyếch đến khi rã rời kiệt sức, Yến Cô Minh mới ngừng lại. Hắn tựa vào cây, nhìn cơn gió thoảng.

Đối diện với hắn, có một tòa lầu trang hoàng rực rỡ. Cửa mở rộng, trên bậc cửa có vài nữ nhân trang điểm xinh đẹp, vận những bộ cánh là loi đom đóm.

Luồng hơi thở phong trần, nửa cơn đường đều gửi được.

Yến Cô Minh loạng choạng đứng dậy, bước đến tòa thanh lâu ấy.

“Ôi chào, vị đại gia này trông lạ quá, lần đầu đến đây hở?”

Yến Cô Minh không đáp lại nữ nhân đứng trước cửa đón khách, đi thẳng vào trong.

Nữ tử nọ nhìn theo bóng lưng hắn, nhỏ một bãi nước bọt xuống đất.

“Tên tàn phế chết tiệt, đã nê mặt người rồi đấy...”

Giọng ả rất bé, giữa chốn ồn ã này chỉ như tiếng muỗi kêu. Nhưng Yến Cô Minh nghe rất rõ.

Hà...

Tên tàn phế chết tiệt.

Hắn nhếch mép, thực sự chẳng sai tí nào.

Bên hông vẫn còn giấu một ít bạc, là chỗ còn thừa lại sau khi mua lọ sáp thơm cho Phong Thiên Nhai. Ném hết số bạc này cho tú bà, những nơi như thanh lâu, loại người bỏ dờ dặc thời là nhiều nhất. Chỉ cần có tiền, dù kẻ đến cao thấp béo gầy sọ lở chốc đầu thế nào, đều được đối xử bình đẳng.

“Đại gia, các cô nương đều ở đây cả, ngài lựa thích nhé.”

Yến Cô Minh chỉ ngẩng đầu liếc qua một lượt, giữa một rừng nữ nhân tỏ vẻ điệu dàng, chọn ra một nữ tử nhỏ xinh gầy yếu.

Tú bà cười với nữ tử nọ, “Hương Liên, còn không mau mời đại gia vào phòng hầu hạ.”

Nữ tử tên Hương Liên đỏ tiến lên đón Yến Cô Minh, ngón tay ngọc ngà khoác lên cánh tay hắn.

“Đại gia, chúng ta đi thôi.”

Yến Cô Minh rút tay ra, “Đẫn đường.”

Hương Liên ngăn ra một chốc rồi đầu mày cuối mắt lại ánh lên nét cười, nói với Yến Cô Minh, “Hương Liên mạo phạm, đại gia thứ lỗi, mời đi lối này...”

Yến Cô Minh theo ả vào một gian phòng.

Phòng không lớn, cũng chẳng lộng lẫy gì, chỉ có một chiếc giường lớn, một cái bàn, vài cái ghế tựa tròn. Bức màn đỏ thẫm rủ xuống đất che khuất giường.

Sau khi khép cửa, Hương Liên đến bên người Yến Cô Minh, khẽ buông lời.

“Đại gia, để nô gia cời áo cho ngài.”

Yến Cô Minh nghiêng đầu liếc ả, Hương Liên rất bé, cao không đến vai hắn, ả ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt ngập tràn ý vị phong trần.

Yến Cô Minh khum tay, vắt ngang eo ả.

“Á...” Hương Liên hoảng sợ, bám chặt vào cánh tay Yến Cô Minh.

Yến Cô Minh ném người xuống giường, nghiêng mình đổ lên.

Hương Liên nhấc tay khẽ kéo, bức màn đỏ thẫm bên cạnh buông xuống, ôm trọn cả hai vào trong.

Ngon đèn dầu không tắt, ánh sáng le lói xuyên qua màn, ánh lên gương mặt Hương Liên, ửng hồng.

Xếp-chữ viên: Khụ, đây chưa phải là chương khó chịu nhất, các đồng chí tim yếu có bệnh ưa sạch xin lướt qua đoạn đầu chương sau, thực ra cũng chẳng có gì quá nặng đô đâu, tâm 16+ thôi... Người tốt đã cảnh báo.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

“Đại gia, ngài vội như thế...”

Hương Liên nhẹ nhàng nhấc tay, định cời đai lưng Yến Cô Minh. Đang hành động, tay ả chạm phải mặt trong cánh tay hắn, lạnh lẽo cứng chắc.

“Đại gia, tháo vũ khí ra trước nhé, nô gia sợ.”

Yến Cô Minh thần nhiên nhìn ả.

“Cởi y phục.”

Hương Liên nhìn hắn.

Ả lẫn lộn giữa chốn phong trần này bảy tám năm, đã gặp vô số loại nam nhân. Ả biết nam nhân trước mặt là người giang hồ, vì cả người hắn toát lên hương vị giang hồ, dày dặn hơn bất cứ người giang hồ nào mà ả từng gặp.

Tuy chỉ còn một tay nhưng cơ thể rắn chắc, hơi thở tang thương và cả gương mặt lạnh lùng của hắn có sức hấp dẫn trí mạng đối với những nữ nhân chốn gió trăng như Hương Liên.

Hương Liên cúi từng lớp từng lớp áo, Yến Cô Minh nhìn ả, không bộc lộ một chút cảm xúc nào. Hương Liên vốn là người bán thân kiếm tiền, nhưng dưới ánh mắt lạnh lùng ấy, ả lại thẹn thùng đôi chút.

Ả cúi hết y sam, cơ thể nhỏ xinh lộ ra trước mặt Yến Cô Minh, chẳng sót thứ gì. Hương Liên đưa tay định cởi đai lưng của Yến Cô Minh.

Nhưng chưa kịp hành động thì Yến Cô Minh đã cúi người xuống.

“Ừm...”

Ả run người, cánh tay Yến Cô Minh đã vòng quanh eo ả, miệng vui xuống bộ ngực non mềm.

“Á...” Ngực âm ẩm, Hương Liên cuồng chân, quắp lấy Yến Cô Minh.

Yến Cô Minh nhắm mắt lại, không nhìn mặt ả.

Hắn kéo nữ tử nhỏ xinh này vào lòng, mút mát ngực ả, khổng chế mỗi một thay đổi nhỏ trên người ả.

“Đại gia... đại gia...”

Hương Liên phóng đảng rên rỉ, dùng đôi tay run rẩy định cởi đai lưng của Yến Cô Minh.

Nhịp thở của Yến Cô Minh bình thản, hơi thở dương cương đặc biệt của nam nhân, mỗi một lần hít vào thở ra của hắn đều phả vào làn da non mềm của Hương Liên.

Chân ả run rẩy, phía dưới ướt đầm.

Ả khó mà dẫn lòng nổi, rên lên vài tiếng.

“Ôi... Ôi chao ——“

Song đúng lúc ấy, Yến Cô Minh bỗng ngừng lại.

Hương Liên sờ lên mặt hắn, không kìm nổi tiếng thở dốc.

“Đại gia...”

“Ai cho ngươi rên như thế.”

Hắn lạnh giọng, Hương Liên nghe vậy lập tức bôn chôn.

Yến Cô Minh: “Ai cho thốt lên hai tiếng này.”

Hương Liên nhìn hắn, “Đại gia?” Ả đã rên thế nào ấy nhỉ?

Yến Cô Minh mờ bùng mắt, gương mặt trang điểm kỹ càng của Hương Liên lọt vào tầm mắt hắn.

Hắn bỗng chẳng còn thấy hứng thú nữa.

“Đại gia?”

Yến Cô Minh ngồi dậy.

“Mặc quần áo vào đi.”

Hương Liên sáp lại gần hắn, “Đại gia, Hương Liên hầu hạ không chu đáo, khiến đại gia phật lòng rồi...”

Yến Cô Minh đứng lên, không nói một lời đã đi mất.

Ngoài cửa, gió đêm thốc vào, đánh tan mùi son phấn nồng nặc.

Yến Cô Minh hít một hơi thật sâu, đầu óc chợt tỉnh táo.

“Ta rốt cuộc nghĩ cái gì vậy...”

Hắn lắc lắc đầu, dường như muốn rũ bỏ tất cả muộn phiền ra khỏi.

Ngẩng đầu nhìn trời.

Vàng trắng lạnh lẽo treo xa xa chân trời.

Yến Cô Minh cúi đầu, chân bắt giác bước về phía ngoại thành.

Hắn dừng trước quán vằn thắn ngoài trấn, bây giờ ở đây không còn nhiều khách nữa, ông chủ nhân nhả ngòi trên băng ghế dài.

Yến Cô Minh nhìn chỗ không lâu trước đây hai người họ từng ngồi.

Hình như chỗ ngồi bị xô dịch rồi, hơi khác với trước đây.

“Vị huynh đài này, đêm đã khuya, sao lại ngồi không ở đây thế?”

Yến Cô Minh ngoái đầu.

Khanh Sĩ Việt mỉm cười dưới trăng, “Chi bằng để kẻ hèn này làm chủ, mời huynh đài một chén rượu, thế nào.”

Yến Cô Minh chưa từng gặp Khanh Sĩ Việt, nhưng lại nhớ rõ giọng nói của hắn.

“Đến đây.”

“Ồ?” Khanh Sĩ Việt chấp tay sau lưng, “Huynh đài dễ tin người như vậy, không sợ ta động tay chân vào sao?”

Yến Cô Minh: “Nếu ngươi có bản lĩnh, cứ tự nhiên mà lấy mạng ta.”

Bốn bề yên ắng, gió như đã ngừng thổi.

Chẳng biết từ khi nào mà ông chủ quán vằn thắn ngã xuống ghế, dù không chảy máu nhưng Yến Cô Minh biết ông đã chết rồi.

Những vị khách khác của quán đồng loạt đứng dậy, tổng cộng có bốn người, ba nam một nữ, lạnh lùng nhìn Yến Cô Minh.

“Hà.” Yến Cô Minh cười lạnh một tiếng.

“Cao nhân đã sắp xếp sẵn, lần này không đạt được mục đích, không thôi.”

Khanh Sĩ Việt chậm rãi nói: “Trung nguyên lớp lớp nhân tài, Khanh mỗ ngu dốt thua liền hai trận, lần này nếu không hết lòng, tất sẽ toàn bại mà về. Nếu đắc tội thì xin huynh đài lượng thứ.”

Yến Cô Minh: “Ngươi bảo mình thua liền hai trận.”

Khanh Sĩ Việt: “Hở thẹn rồi.”

Chẳng hay Yến Cô Minh nghĩ đến điều gì mà gật đầu, thì thầm.

“Tốt... Nàng thắng trận ấy thì tốt rồi...”

Không còn vương bận nữa, Yến Cô Minh khê vung tay, tụ kiếm lóe sáng dưới ánh trăng.

“Đến đây.”

Bốn người trong quán đồng loạt tấn công!

Vũ khí của cả bốn là loan đao, chiêu thức cũng không khác nhau lắm, hẳn là cùng một môn phái.

Yến Cô Minh đọc kiếm chống lại bốn người, hơi yếu thế. Nhưng hắn không buông xuôi.

Tuy bốn kẻ này liên thủ tấn công nhưng Yến Cô Minh nhận ra bọn chúng phối hợp với nhau không tốt lắm, lộ rất nhiều sơ hở.

Trên người lỗ chỗ vết thương, mục tiêu của Yến Cô Minh là phòng thủ, tập trung tìm sơ hở của bốn người.

Bị ép xuống thế hạ phong như vậy, người ngoài hẳn cho rằng tất cả đã ngã ngũ. Chỉ có Yến Cô Minh, chỉ có hắn biết, chưa đến lúc tắt thở thì hắn không bao giờ buông xuôi.

Một người thấy tấn công mãi không được thì cuống lên, lia đao nhắm thẳng đến phần tay cụt của Yến Cô Minh!

Một chiêu đột ngột như thế đã phá tan trận thế liên thủ của bốn người, khiến ba người còn lại thoáng khập khùng.

Chỉ trong nháy mắt, Yến Cô Minh đưa người đón lấy mũi đao nọ, lưỡi đao gần như cắm vào thịt nhưng hắn vẫn không ngừng dần tới, một kiếm xuyên

thùng ngực kẻ ấy.

Một kiếm này, Yến Cô Minh chẳng hề ngại, hấn đoán được chiêu này sẽ làm những kẻ còn lại kinh sợ, mà lúc chúng đang ngăn ra cũng chính là khi cơ hội sống còn của hấn xuất hiện.

Rút kiếm, Yến Cô Minh cúi thấp người, xoạc chân —

Nam tử bên cạnh không kịp phản ứng, nghiêng người ngã xuống, Yến Cô Minh khum tay, mũi kiếm lao lên. Nam tử nằm ngay dưới lưỡi kiếm, tức thì mất mạng.

Chớp mắt, bốn người chỉ còn một nửa.

Thiệt hại một nửa số người, thế công tự khắc cũng mất đi nửa phần lực, Yến Cô Minh chớp được thời cơ nghỉ xả hơi đề khí, chuyển thủ thành công!

Hai người còn lại vô cùng kinh hãi, hoang mang tiếp chiêu, nhất thời rơi vào thế bại!

Yến Cô Minh thấy trong hai người có một nữ tử.

À, có phải là cái ả làm tên kia bị thương trong thung lũng không.

Người không làm hấn bị thương thì Phong Thiên Nhai cũng không ra tay cứu hấn, không cứu hấn cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Yến Cô Minh nheo mắt, toát ra vẻ nguy hiểm.

Kiểm pháp của hấn chẳng theo khuôn khổ nhưng lại giống mưa roi, ùn ùn kéo đến. Hấn hoàn toàn chẳng màng đến vết thương trên người, càng đau thì càng phấn khích.

“Á...”

Dù là hai đánh một, nhưng trước mặt một kẻ điên giết người trút giận như vậy, hai kẻ ấy phải liên tục thoái lui.

Chính lúc tính mạng nữ tử nọ như ngàn cân treo sợi tóc, một đạo chưởng phong từ ngoài trận úp vào, tiến thẳng đến Yến Cô Minh!

Yến Cô Minh ngừng chân, nghiêng người cản lại.

Khanh Sĩ Việt xuất một chiêu rồi bứt người ra.

Con gió nhẹ lướt qua, thổi tung tóc mai bên tai Yến Cô Minh.

Yến Cô Minh đứng im, ánh mắt lạnh lùng nhìn Khanh Sĩ Việt, trầm giọng nhả ra một chữ.

“Đến.”

“Hà.” Khanh Sĩ Việt cười, hấn phát tay, ra hiệu để tùy tùng lùi lại.

“Dám hỏi đại danh của huynh đài.”

Yến Cô Minh: “Kẻ lấy mạng người.”

Khanh Sĩ Việt: “Tại hạ là Khanh Sĩ Việt của phiên cương, xin ra mắt huynh đài.”

Yến Cô Minh cười lạnh một tiếng, “Từ lúc nào mà đánh nhau cũng phải ân cần đến thế nhỉ.”

Khanh Sĩ Việt chậm rãi nói, “Vạn vật trên thế gian chỉ có tính mạng là quý giá nhất, huynh và ta đã đem mạng ra so tài, đương nhiên không thể qua loa.”

Yến Cô Minh: “Giết nhau nào phải việc qua loa bao giờ, đến đây.”

Khanh Sĩ Việt lắc đầu.

“Huynh đài, khi này ta đứng ngoài trận, tuy chỉ nhìn thôi nhưng vẫn vô cùng cảm động trước ý chí chiến đấu mãnh liệt của huynh.”

“Huynh bị thương nhưng lại chưa từng muốn thoái lui. Hơn nữa, mỗi chiêu kiếm đều thực dụng, kinh nghiệm và hồn võ phải nói là khá. Trong tình huống địch nhiều ta ít mà vẫn có thể phát huy như thế, Khanh Sĩ Việt bội phục.”

Yến Cô Minh: “Lạc đề đến đây thôi, ra tay đi.”

Khanh Sĩ Việt dừng lại.

Yến Cô Minh hơi ngỡ ngàng, hần thận trọng nhìn Khanh Sĩ Việt.

“Ta không cần phải ra tay.”

Một ý nghĩ lóe lên trong lòng Yến Cô Minh.

“Huynh đài, bây giờ gió gì đang thổi thế.”

[Cái tên dưới kia là một cao thủ dùng độc, anh vốn đã bị thương, trúng độc sẽ nặng hơn người bình thường.]

Lời nhắc nhở của thiếu nữ cứ quanh quẩn bên tai.

Yến Cô Minh mờ bùng mắt, không hề do dự đâm thẳng kiếm về phía Khanh Sĩ Việt ——!

Nhưng vẫn chậm một bước.

Đầu gối Yến Cô Minh rã rời, khuỵu xuống đất.

Thần trí mê man, mồ hôi bắt đầu vã ra.

Khanh Sĩ Việt đi đến trước mặt hần.

“Thế mà vẫn chưa ngất, huynh đài quả là một kẻ phi thường.”

Yến Cô Minh tái mặt, môi run run.

“Tại sao... lại bắt mà không giết, ngươi... ngươi bắt ta làm gì.”

Khanh Sĩ Việt không đáp, đôi mắt đen thẫm trầm lắng.

Yến Cô Minh khẽ khàng nhếch mép.

Cần gì phải hỏi, hần đã tìm được mình, hần là phải tra ra vài chuyện rồi.

“Ngươi đừng có mơ... Với nàng thì ta chỉ là gánh nặng, nàng sẽ không đem người kia... ra để trao đổi với ta.”

Khanh Sĩ Việt: “Chưa thử thì tất cả đều chỉ là lời nói suông.”

Yến Cô Minh gạt đầu, “Được thôi.”

Bỗng dưng, hần vắt kiệt một chút sức lực cuối cùng, đâm thẳng tự kiếm vào cằm mình ——!

“Ồ ——!?”

Dường như Khanh Sĩ Việt cũng không ngờ đến hành động này, hần đưa tay ra nắm chặt tự kiếm. Tay còn lại đồng thời phát sang, dùng chuôi đao đánh ngất Yến Cô Minh.

Tự kiếm rất sắc, tay Khanh Sĩ Việt máu chảy đầm đìa.

“Thủ tọa.” Uyển hoa bước đến, “Xin hãy để thuộc hạ băng bó cho người.”

Khanh Sĩ Việt đưa tay cho ả, mắt vẫn dán chặt vào Yến Cô Minh.

“Nếu đã cho rằng nàng không đổi lấy ngươi thì tại sao phải tự sát. Ngay cả một chút trách nhiệm cũng không muốn đổ lên người nàng sao.”

Uyển Hoa ngẩng đầu, “Thủ tọa?”

Khanh Sĩ Việt phớt lờ ả.

“Vốn ta cũng chỉ muốn thử xem thế nào, nhưng bây giờ thấy ngươi như vậy, ta lại chắc chắn rồi.”

“Cao thủ vô danh, có ngươi ở đây, Khanh mới nhất định có thể đổi được mạng của Diệp Hoài Sơn. À quên...” Khanh Sĩ Việt khẽ nhếch mép.

“Có khi còn cả mạng của Nhện cô nương nữa không chừng...”

Chương 18

Uyển Dung nhìn người đang nằm dưới đất, hỏi Khanh Sĩ Việt.

“Thủ tọa, phải xử lý kẻ này như nào.”

Khanh Sĩ Việt: “Người sai người vác lên xe ngựa đi.”

Uyển Dung: “Chỉ ném vào xe ngựa thôi ư? Nhỡ lát nữa có người đến cứu thì sao?”

Khanh Sĩ Việt: “Ha, có người đến cứu đã hay. Sợ là sợ chẳng ai thêm đến thôi.”

Yến Cô Minh bị chúng vác lên xe ngựa giấu trong rừng, Khanh Sĩ Việt hạ lệnh cho tất cả thị vệ.

“Uyển Dung ở lại, những người khác quay về Thạch Dương cốc.”

“Dạ.”

Sau khi mọi người tản đi hết, Khanh Sĩ Việt chậm rãi bước vào quán vãn thần.

Hắn đứng trước mặt ông chủ, tay cầm quạt thò ơ gảy đầu ông ta. Ánh trăng soi tỏ nước da trắng xanh của hắn, lạnh lẽo đến sợ.

Khanh Sĩ Việt ngẩng đầu nhìn lên trời, trăng sáng treo cao.

Uyển Dung cung kính theo sau Khanh Sĩ Việt, thấy hắn cứ mãi nhìn trời thì ngờ vực hỏi: “Thủ tọa, người đang nhìn gì vậy.”

Khanh Sĩ Việt: “Ta đang ngắm trăng.”

Uyển Dung: “Trăng ở đâu mà chẳng có, từ bé nhìn đến lớn, có gì hay mà ngắm.”

Khanh Sĩ Việt khẽ thở dài, “Đúng nhỉ, ở đâu mà chẳng có. Trên đời có vô số người cứ mãi đánh đây chiếm đó, nhưng trăm ngàn năm qua, bầu trời chỉ ưu ái một vầng trăng duy nhất.”

Uyển Dung chẳng hiểu gì cả, “Thủ tọa... Người đang nhớ quê ư?”

Khanh Sĩ Việt cười nhẹ, không đáp lời nữa.

“Ôi dào, nhớ nhà thì nói quách ra, sợ mất mặt trước thuộc hạ cơ đấy.”

Uyển Dung quay phắt đầu lại, “Ài?! Bước ra ——!”

Phong Thiên Nhai thông dong bước ra từ chỗ tối.

Uyển Dung nhắc loan đao lên, hung ác nhìn nàng. “Là người!”

Phong Thiên Nhai: “Là ta, có gì không?”

Nàng đáp thò ơ khiến Uyển Dung giật giật người, xoay loan đao định đâm thẳng đến.

Khanh Sĩ Việt: “Lui xuống.”

“Thủ tọa!” Uyển Dung ngoái đầu, Khanh Sĩ Việt lạnh nhạt nhìn Phong Thiên Nhai.

“Lui xuống.”

Uyển Dung liên tục bại trận trước Phong Thiên Nhai, tuy vừa uất ức vừa không cam lòng nhưng vẫn chẳng dám trái lệnh Khanh Sĩ Việt. Ắ thu loan đao, lùi ra sau.

Khanh Sĩ Việt: “Chu cô nương, lại gặp nhau rồi.”

Phong Thiên Nhai gật đầu, “Ồ.”

Khanh Sĩ Việt: “Chẳng hay Chu cô nương đến đây làm gì.”

“Ha.” Phong Thiên Nhai cười nói, “Đừng quanh co với ta, ngươi không rành, ta cũng chẳng rỗi hơi.”

Khanh Sĩ Việt: “Cô nương, đây không phải thái độ dùng để cầu xin người khác.”

Phong Thiên Nhai nhướn mày, “Ai bảo ta muốn cầu xin ngươi.”

Khanh Sĩ Việt: “Đã thế thì sao lại phải đích thân đến đây.”

Phong Thiên Nhai bí hiểm đáp: “Ta đến cho ngươi một cơ hội cầu xin mình.”

Khanh Sĩ Việt khẽ nhủ mày.

Uyển Dung lạnh lùng nói: “Ngươi đừng có mà không biết điều, người ngươi muốn tìm nằm trong tay bọn ta, muốn hấn sống thì giao Diệp Hoài Sơn ra đây!”

Khanh Sĩ Việt nhìn Phong Thiên Nhai.

Tại sao nàng ta lại điềm nhiên như thế, lẽ nào với nàng, gã nam nhân nợ thực sự không quan trọng tới mức ấy? Không... Không thể nào, đã mạo hiểm đến đây, chắc chắn muốn cứu người. Nhưng ăn nói thế kia, không sợ chọc giận mình à...

Khanh Sĩ Việt thăm dò: “Chu cô nương, cô đồng ý đem Diệp Hoài Sơn ra đổi chứ.”

Phong Thiên Nhai lắc đầu, “Ta tốn biết bao nhiêu sức mới vác được hấn đi, lẽ nào mới một ngày đã phải trả lại ư.”

Khanh Sĩ Việt: “Nếu cô nương chọn Diệp Hoài Sơn thì Khanh mỗ cũng không ép uống. Nhưng mạng của vị khách cụt tay kia, e rằng không giữ được.”

Phong Thiên Nhai: “Mạng hấn, ta càng không thể cho các ngươi.”

Uyển Dung cười lạnh một tiếng, “Con ả này, đầu ngươi có vấn đề thật hay cố ý giả ngu đấy.”

Phong Thiên Nhai chẳng thèm để ý đến ả, nàng nhìn Khanh Sĩ Việt.

“Ta bảo rồi, ta đến cho ngươi một cơ hội cầu xin mình.”

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Khanh Sĩ Việt, hấn khẽ kê quạt lên môi.

“Ý của cô nương là... Cô có điều kiện có lợi hơn?”

Phong Thiên Nhai: “Ồ.”

“Ha.” Khanh Sĩ Việt cười, “Chu cô nương, Diệp Hoài Sơn là đại địch của phiên cương bọn ta, dù cô có xé rách trời cũng không tìm được thứ có giá trị hơn mạng hấn đâu.”

“Vậy còn mạng của Đại tể ti thì sao?”

Bốn bề chợt lặng.

Khanh Sĩ Việt nghiêm mặt, “Cô bảo gì cơ?”

Phong Thiên Nhai khoanh tay nhìn hấn, “Ta bảo, mạng của Diệp Hoài Sơn rất đáng giá, nhưng so với mạng của Đại tể ti các ngươi thì?”

Khanh Sĩ Việt nhìn nàng chăm chăm, gần từng tiếng.

“Chu cô nương, lời này của cô có nghĩa là...”

Phong Thiên Nhai: “Ta có cách cứu mạng Đại tể ti của các ngươi.”

Khanh Sĩ Việt: “Cô làm sao biết chuyện Đại tể ti bọn ta.”

Phong Thiên Nhai: “Nghe đối thoại giữa Diệp Hoài Sơn và ngươi dưới sơn cốc.”

Khanh Sĩ Việt cười lạnh một tiếng, “Chỉ qua lại đôi ba câu, cô nương lại vớ vạc ra nhiều thứ như vậy, đúng là không vừa đâu.”

Phong Thiên Nhai: “Ta biết ngươi còn nghi ngờ mình. Nhưng thế nào ngươi cũng sẽ nghe ta nói tiếp, vì dù hy vọng có nhỏ hơn đi chăng nữa, đám phiên cương các ngươi vẫn buộc phải nắm bắt.”

Khanh Sĩ Việt chậm rãi đáp: “Vây xin cô nương tỏ vài phần thành ý để cả hai bên đều chấp nhận được.”

Phong Thiên Nhai: “Ta nghe các ngươì bảo, tể ti trúng chiêu Khai Dương đại pháp. Khai Dương đại pháp chí cương chí dương, vết thương do chiêu ấy gây ra chỉ có thể dùng cò hàn sương mới chữa được.”

Khanh Sĩ Việt: “Cò hàn sương đã bị Diệp Hoài Sơn nghiền nát rồi, Chu cô nương cũng thấy đấy thôi.”

“Không sai, nếu thực sự là Khai Dương đại pháp, quả thật chỉ có cò hàn sương mới cứu nổi.” Phong Thiên Nhai nói, “Nhưng theo ta được biết, người sáng lập ra Khai Dương đại pháp – Cửu Hoa chân nhân đã quy tiên mười mấy năm trước. Vì thế, kẻ thi triển Khai Dương đại pháp hẳn là môn đồ của ông, uy lực kém xa Cửu Hoa chân nhân.”

Khanh Sĩ Việt: “Trên giang hồ có vô số kẻ trò giỏi hơn thầy, sao cô nương biết tu vi môn đồ lão ta kém hơn.”

Phong Thiên Nhai: “Vi nếu luyện Khai Dương đại pháp đến được tầng thứ chín, dù người trúng chiêu không mất mạng ngay thì nội trong ba ngày cũng chết vì tổn thương nội phủ, mà tể ti quý quốc chắc cũng bị thương hơn ba ngày rồi chứ nhỉ.”

Khanh Sĩ Việt: “...”

Phong Thiên Nhai: “Nếu đã chưa tới tầng thứ chín thì được liệu chữa trị cũng không bắt buộc phải là cò hàn sương.”

Khanh Sĩ Việt chần chừ, Phong Thiên Nhai lạnh lẽ nhìn hấn.

Một hồi lâu sau, Khanh Sĩ Việt cười từ tốn.

“Chu cô nương, đây đúng là thu hoạch ngoài ý muốn...”

Phong Thiên Nhai: “Phần thành ý này, ngươì thấy đủ chưa.”

Khanh Sĩ Việt: “Đủ, quá đủ. Bây giờ quả thực Khanh mỡ phải cầu xin cô nương rồi.”

Phong Thiên Nhai: “Người đâu.”

Khanh Sĩ Việt ngoái đầu, Uyển Dung hiểu ý, trảm bễ không nguyện tiến vào rừng. Yến Cô Minh vẫn đang bất tỉnh, cơ thể cao lớn cuộn tròn trong xe ngựa, trông rất chật vật.

Uyển Dung đưa tay cấu mạnh vào vết thương bên vai cụt của hấn.

“Cái tên trung nguyên tằm thường này, xem như mạng chó của ngươì may mắn, tránh được một kiếp.”

Uyển Dung kéo Yến Cô Minh về, Phong Thiên Nhai nhìn vị lãnh nhân đang hôn mê ấy, bĩu bĩu môi.

“Phiền phức.”

Khanh Sĩ Việt hát cầm.

Uyển Dung chuyển Yến Cô Minh sang cho Phong Thiên Nhai, Phong Thiên Nhai vác lãnh nhân lên vai.

“Trên đỉnh Lãng Tiêu núi Bàn Hoa có một loại tuyết linh chi, tuy tính hàn không thể so với cò hàn sương nhưng cũng đủ để trị thương cho tể ti các ngươì rồi.”

Khanh Sĩ Việt: “Đa tạ cô nương cho hay.”

Phong Thiên Nhai: “Cáo từ.”

Nàng xoay ngươì, vừa đi được một bước, Khanh Sĩ Việt lại nói.

“Cô nương, ta còn một thứ muốn trao đổi với cô.”

Phong Thiên Nhai ngoái đầu, “Còn chuyện gì nữa.” Nàng siết chặt bả vai Yến Cô Minh, “Ngươì hạ độc tên này à?”

Khanh Sĩ Việt: “Cô nương lo hã, hấn chỉ trúng nhuyễn cân tán, vài canh giờ sau sẽ hết. Nhưng...” Khanh Sĩ Việt chuyển đề tài, “vị Diệp Hoài Sơn mà cô nương cứu kia quả thực đã trúng cở độc độc môn của Khanh mỡ, trong thiên hạ này, trừ ta ra thì chẳng ai có thuốc giải cả.”

Phong Thiên Nhai: “Ngươì muốn gì?”

Khanh Sĩ Việt rút một cái lọ nhỏ từ ngực áo ra.

“Ta muốn dùng lọ thuốc giải này, đổi lấy một thứ.”

Phong Thiên Nhai ngẫm nghĩ, “Người muốn đổi cái gì.”

Khanh Sĩ Việt: “Tên của cô.”

Gió mát thổi qua, lá cây xào xạc. Ánh trăng sáng chiếu, lạnh lùng soi tỏ điệu vũ nghệ thường của thế gian.

Dùng tên của cô đổi lấy mạng của đại tướng quân trung nguyên, cô đồng ý chứ?

Phong Thiên Nhai chìa tay, ngoắc ngoắc ngón trỏ. Khanh Sĩ Việt ném lọ sang mà chẳng may chạm chừ, Phong Thiên Nhai bắt lấy.

“Ta là Phong Thiên Nhai.”

Nàng xoay người, vác Yến Cô Minh rời đi.

Hồng trần phiến nhiên bất quy lộ, phong sương tán tẩn kiến thiên nhai.*

[*Ý chỉ cõi trần tựa phù du không màng lối về, ăn gió nằm sương rồi sẽ có ngày đến đích, thấy được chân trời.]

Khanh Sĩ Việt dõi theo bóng lưng đã xa của nàng.

“Phong Thiên Nhai, bốn tọa sẽ nhớ cái tên này.”

Phong Thiên Nhai vác Yến Cô Minh, sau khi khuất tầm mắt Khanh Sĩ Việt bèn lao nhanh về đỉnh Thiên Nhai.

Lúc về đến nơi, Phong Thiên Nhai kiệt cả sức.

Nàng vớt Yến Cô Minh vào phòng, mình thì ra ngoài, ngồi xuống tảng đá bên vách núi điều tức.

Đến canh ba, Yến Cô Minh tỉnh lại.

Hắn mở mắt, thấy cái giường quen thuộc, nhất thời không phản ứng kịp.

Vùng vẫy ngồi dậy, Yến Cô Minh nhận ra bên cạnh mình còn có một người khác.

Trong bóng tối, hắn chưa thể phân biệt được sự vật, chưa nhìn rõ được mặt của người đang nằm đấy, lòng bỗng hồi hộp đôi chút.

Đây là đỉnh Thiên Nhai, nàng đã cứu mình về.

Yến Cô Minh khẽ giơ tay lên, huych người bên cạnh.

“...”

Hắn biết tên kia là ai rồi.

Yến Cô Minh nhú mảy, đưa chân ra, đá Diệp Hoài Sơn sang một góc.

Xuống giường, Yến Cô Minh đi ra ngoài.

Ánh trăng mênh mang, soi tỏ bóng hình bé nhỏ trên tảng đá.

Phong Thiên Nhai mở mắt.

“Đã bị thương như thế mà còn lộn chuyen.”

Yến Cô Minh bước đến.

Phong Thiên Nhai ngồi trên đá, rũ mắt nhìn hắn.

Yến Cô Minh: “Em lại cứu ta một mạng rồi.”

Phong Thiên Nhai: “Ừ.”

Yến Cô Minh: “Em làm sao cứu được ta khỏi tay tên phiến cương đó.”

Phong Thiên Nhai: “Trao đổi.”

Yến Cô Minh ngẩng đầu, “Em đồng ý đem hấn đổi lấy ta?”

Phong Thiên Nhai: “Không phải hấn, đổi bằng một người khác.”

Yến Cô Minh nghe thế lại gục đầu xuống. Hấn cũng chẳng hỏi Phong Thiên Nhai dùng ai để đổi, không quan tâm nữa.

Phong Thiên Nhai thấy hấn như thế, thăm thở dài. Nàng vỗ vỗ chỗ bên cạnh.

Yến Cô Minh không nhúc nhích.

Phong Thiên Nhai: “Lên đây.”

Yến Cô Minh vẫn không động đậy gì.

Phong Thiên Nhai: “Sao anh buồn thế nhỉ, lên đây, ta giận đấy.”

Yến Cô Minh chân chừ một chốc rồi cũng leo lên, ngồi bên cạnh Phong Thiên Nhai.

Phong Thiên Nhai nhìn hấn.

“Yến khờ, anh có biết tại sao lúc đầu ta lại cứu anh không?”

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

“Yến khờ, anh có biết tại sao lúc đầu ta lại cứu anh không?”

Yến Cô Minh: “Ta không biết.”

Phong Thiên Nhai cười cười.

“Vì anh làm ta rung động.”

Yến Cô Minh xoay mặt sang, “Rung động...?”

Phong Thiên Nhai: “Ừm, anh làm ta rung động.”

Yến Cô Minh: “Thế còn hấn, cái tên kia ấy. Em cứu ta vì ta cảm được em, cứu hấn cũng bởi vậy sao?”

Phong Thiên Nhai gật gù: “Ừm.”

Yến Cô Minh hung hăng hỏi: “Trong lòng em, ta và hấn như nhau sao?!”

Phong Thiên Nhai ngẩng đầu, “Ồi dào, quát gì mà quát.”

Yến Cô Minh thăm hòn dỗi, thần sắc bất hảo, vác gương mặt đen thui quay lưng lại với Phong Thiên Nhai.

Phong Thiên Nhai khẽ cười sau lưng hấn.

Như nhau.

Sao có thể như nhau được.

Anh không biết để cứu anh mà ta đã trao đổi thế nào với Khanh Sĩ Việt đầu. Và cả, sự trao đổi ấy có ảnh hưởng thế nào đến cục diện cuộc chiến ở trung nguyên sau này, anh cũng không biết được.

Vì anh, ta đã thua thiệt người khác.

Nhưng ta không hối hận.

Phong Thiên Nhai nhẹ nhàng tựa vào tấm lưng dày rộng của Yến Cô Minh, Yến Cô Minh cảm nhận được sức nặng khê khàng, thoáng cái đã cứng người lại.

Anh là con chim yến khờ khạo mà ta yêu thương.

Phong Thiên Nhai lặng lẽ tựa vào lưng Yến Cô Minh, chờ hần thả lỏng từng chút một.

Yến Cô Minh: “Em muốn giữ hần lại bao lâu.”

Phong Thiên Nhai: “Không lâu đâu, lành thương thì đi ngay.”

Yến Cô Minh nghe nàng nói vậy, dần an tâm.

Phong Thiên Nhai: “Sau đó chúng ta phải đưa hần về phủ tướng quân.”

“Cái gì ——!”

Yến Cô Minh quay phắt đầu lại, “Đưa hần về phủ tướng quân?”

Phong Thiên Nhai: “Ừm.”

Yến Cô Minh: “Tại sao, dựa vào cái gì? Cứu xong vẫn chưa đủ, còn phải đích thân đưa về?”

Phong Thiên Nhai gần gần cổ, “Dù sao cũng đang chẳng có gì để làm.”

Yến Cô Minh: “Sao lại không có gì làm, bao tay mà em hứa làm cho ta đâu?”

Phong Thiên Nhai: “... Ấy dà yến khờ ôi, nam tử hán đại trượng phu đừng có so đo từng chút một như vậy.”

Yến Cô Minh: “Em!”

Hừ lạnh một tiếng, Yến Cô Minh lại xoay lưng.

Hần không muốn Phong Thiên Nhai đi, nhưng hần lại chẳng có lập trường đòi hỏi nàng ở lại.

Chính lúc Yến Cô Minh đang phiền lòng, Phong Thiên Nhai vòng ra trước mặt, đôi tay bé nhỏ áp vào mặt hần.

“Yến khờ, anh đừng nghĩ nhiều. Với ta thì anh khác Diệp Hoài Sơn, khác với tất cả mọi người.”

Mặt Yến Cô Minh nóng lên.

“Trong lòng em, ta và họ không giống nhau?”

Phong Thiên Nhai: “Ừm.”

Yến Cô Minh: “Không giống chỗ nào.”

Phong Thiên Nhai nhìn hần, ánh mắt rục rờ. Trong thời khắc ấy, Yến Cô Minh dường như đã nín thở.

Bỗng nhiên, Phong Thiên Nhai nhếch mép.

“Bởi vì anh là đồ đệ của ta, Phong Thiên Nhai chỉ có một đồ đệ thôi.”

Yến Cô Minh: “——!?”

Chân khí trong cơ thể chợt loạn, suýt nữa đã nghịch xung.

Hần giật dử đứng lên, trừng mắt liếc Phong Thiên Nhai.

Đôi mắt to tròn của Phong Thiên Nhai nhìn hần, hồ như chả hiểu tại sao hần lại như thế.

Yến Cô Minh nhìn mãi rồi thở hắt ra, than một tiếng lại ngồi xuống.

Phong Thiên Nhai: “Sao vậy?”

Yến Cô Minh: “Không sao.”

Phong Thiên Nhai: “Không sao thì anh nổi điên làm gì.”

Yến Cô Minh chuyển chủ đề sang Phong Thiên Nhai.

“Em bao tuổi rồi?”

Phong Thiên Nhai: “Mười sáu.”

“Ồi... Mười sáu tuổi...” Yến Cô Minh bật cười ha hả, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Rốt cuộc ta đang mơ tưởng gì vậy...”

Phong Thiên Nhai: “Sao, chê ta bé hả, ta không còn bé nữa, là anh quá già thì có.”

Yến Cô Minh: “Ồ, ta lớn hơn em nhiều.”

Yến Cô Minh nhấc tay lên, dùng những ngón tay vô lực ấy khẽ khàng vén tóc rối bên tai Phong Thiên Nhai.

Chờ em trưởng thành thực sự, hiểu chuyện. Thì lãng nhân cũng đã già mất rồi.

Phong Thiên Nhai: “Yến khờ, anh buồn à.”

Yến Cô Minh: “Em thấy ta buồn khi nào.”

Phong Thiên Nhai: “Bây giờ này, ta bảo rồi, ta thấy hết đấy. Anh đừng hòng lừa ta.”

Yến Cô Minh cười cười, “Ừm, vậy thì ta đang buồn.”

Phong Thiên Nhai nhú mày, “Ồi chao không tốt đâu, đừng cứ khi không lại buồn chứ.”

Yến Cô Minh: “Ta không buồn mà, em an tâm đi.”

Phong Thiên Nhai ngồi thẳng người: “Thế này nhé, ta tạo niềm vui cho con yến khờ nhà anh đây.”

Yến Cô Minh: “Em khiến ta vui bằng cách nào.”

Phong Thiên Nhai nhếch mép, ánh mắt chậm rãi thay đổi.

Lặng im, lặng im hơn nữa.

Yến Cô Minh cảm nhận được sự thay đổi này, hần đã hiểu.

Phong Thiên Nhai chậm rãi buông lời.

“Yến khờ, chúng ta giao đấu vài chiêu đi.”

Yến Cô Minh trầm ngâm, “Chẳng phải em nói phải đợi ta lành thương mới chịu dạy ta kiếm pháp ư.”

Phong Thiên Nhai: “Lúc nào nên dạy anh là do ta. Hơn nữa, ta phải đánh chính một chút — Thứ ta dạy là kiếm ý, không phải kiếm pháp.”

Yến Cô Minh: “Là sao?”

Phong Thiên Nhai: “Ra tay đi.”

Yến Cô Minh nhú mày, tụ kiếm vọt ra!

Không cần nỗ lực, mà cũng chẳng thể.

Yến Cô Minh biết rõ thực lực của Phong Thiên Nhai, hần cũng biết dựa vào mình bây giờ thì chẳng có cơ may nào thắng được Phong Thiên Nhai. Nhưng hần vẫn sẽ dốc hết sức.

Trong lòng hần, Phong Thiên Nhai có rất nhiều vai trò.

Nàng là ân nhân cứu mạng, là sư phụ ồm ồm, có lẽ, còn là người hần mến thương...

Nhưng lúc này đây, trên hết nàng là — một kẻ mạnh.

Giang hồ tiêu sái, khoái ý nhân sinh.

Mỗi người giang hồ đều có cái nết khác nhau, nhưng với những người tập võ, có một mục tiêu mà cả đời không thể buông bỏ, ấy chính là thách đấu với kẻ mạnh.

Yến Cô Minh đâm một kiếm đến, Phong Thiên Nhai không lùi mà tiến, nắm lấy cổ tay Yến Cô Minh, mượn lực xoay mình, vọt xuống tảng đá.

Yến Cô Minh không dừng thế kiếm, quay người tái chiến!

Trong tay Phong Thiên Nhai không có vũ khí, phần lớn thời gian đều tránh mũi kiếm của Yến Cô Minh.

Kiếm của Yến Cô Minh rất nhanh, nhanh đến hoa mắt.

Nhưng lại chính dưới thế kiếm nhanh như vũ bão này, đến cả góc áo Phong Thiên Nhai mà hắn vẫn chưa chạm vào được.

Cử động mạnh hơn, con đầu truyền từ vai khiến hắn khựng lại một chút.

Phong Thiên Nhai tiến lên hai bước, tay không như đao sắc, trong vòng một chiêu đã đỡ cả bộ tụ kiếm của Yến Cô Minh ra.

Yến Cô Minh: "..."

Phong Thiên Nhai tung tẩy bộ vũ khí trong tay, "Ồi chao, bề mặt chưa."

Yến Cô Minh: "Ta đang bị thương, lành rồi lại đánh với em sau."

Phong Thiên Nhai lắc đầu, "Dựa vào anh hiện tại, dù có lành thương cũng chẳng phải đối thủ của ta."

Yến Cô Minh: "Đừng kiêu căng thế chứ."

Phong Thiên Nhai: "Anh biết không, khi ta bảo 'chúng ta giao đấu vài chiêu', anh nên ra tay ngay lúc đó."

Yến Cô Minh: "..."

Phong Thiên Nhai: "Ta nói thế này có lẽ sẽ khiến anh khó chịu, nhưng cánh tay gãy ấy ảnh hưởng quá lớn tới anh. Gặp người tầm thường còn đối phó được, nhưng nhờ đụng trúng đối thủ ngang tầm, anh sẽ thua."

Yến Cô Minh cau chặt mày.

Phong Thiên Nhai gỡ tụ kiếm lên, đặt vào tầm mắt Yến Cô Minh.

"Lần đầu tiên nhìn nó, anh thấy gì?"

Yến Cô Minh: "... Một thanh kiếm."

Phong Thiên Nhai: "Có phải anh cảm thấy, kiếm này được tạo ra là để phối hợp với cánh tay của mình không?"

Yến Cô Minh ngược mắt lên, "Lẽ nào không phải."

"Hừ." Phong Thiên Nhai nguyệt hấn một cái, "Chớ có tự cao như vậy, thanh kiếm này có lai lịch rất lớn, nó không phải thứ mà một kẻ khuyết tật như anh có thể sánh đôi cùng đâu."

Yến Cô Minh giận dữ: "Em!"

Phong Thiên Nhai: "Sao, anh không tin à?"

Yến Cô Minh: "Nó thì có lai lịch gì?"

Phong Thiên Nhai: "Chủ nhân trước đây của nó, là một hoạn quan."

Yến Cô Minh ngờ vực hỏi: "Là đồ của thái giám?!"

"Sao chứ." Phong Thiên Nhai đi hai bước, đặt tụ kiếm dưới ánh trăng. "Anh xem thường thái giám à?"

Thanh đoàn kiếm gián dị sắc lạnh dưới trăng. Phong Thiên Nhai búng tay, tiếng koong koong trong trẻo mà tụ kiếm ngân lên vang vọng khắp đình Thiên Nhai.

Yến Cô Minh: "Hoạn quan cơ thể không toàn vẹn, sao ta có thể không xem thường được."

Phong Thiên Nhai: "Ông còn là một thái giám không biết võ công."

Yến Cô Minh cười lạnh một tiếng, “Không biết võ còn sở hữu thanh kiếm này, để làm gì.”

Phong Thiên Nhai: “Yến khò, anh biết Nam Luân để chứ?”

Yến Cô Minh: “Hoàng đế cuối cùng của triều trước, sao vậy.”

Phong Thiên Nhai: “Bốn mươi năm trước, Nam Vương triều mệnh số đã tận, nghĩa sĩ khắp nơi nổi dậy đòi lật đổ bạo quân. Nhưng rất trăm chân chết còn đứng vững, một vương triều kéo dài bốn trăm năm há lại bị lật đổ dễ dàng như thế. Quân khởi nghĩa cả nước vấp phải sự phản công của triều đình, cuối cùng chỉ thừa lại một đội quân còn sức chiến đấu.”

“Mọi người vốn cho rằng không thể cứu vãn nổi, nhưng chính lúc ấy, Nam Luân đế bỗng chết bất đắc kỳ tử trong cung, bốn người con trai của lão vì tranh vị mà chém giết lẫn nhau. Hậu phương rối loạn như thế, tiền phương thế nào cũng quân tâm bất định, cuối cùng đạo quân khởi nghĩa cuối cùng ấy chuyển bại thành thắng, công thẳng vào kinh thành, thay đổi triều đại.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai nhìn hấn.

“Thiên hạ đều cảm thấy Nam Luân đế đột tử là ý trời, là trời muốn Nam triều diệt vong. Nhưng ta kể anh nghe, Nam Luân đế bị người ta giết chết.”

Phong Thiên Nhai dần hai bước đến trước mặt Yến Cô Minh, nâng bộ kiếm giản dị lên.

“Bị giết bởi thanh kiếm này.”

Yến Cô Minh: “Tên thái giám ấy giao kiếm cho người khác à? Ai đã ra tay.”

Phong Thiên Nhai lắc đầu, “Chính ông ấy đã làm. Thanh kiếm này do chính tay ông rèn, người cũng do chính tay ông giết.”

Yến Cô Minh: “Chẳng phải em bảo lão ta không biết võ công à.”

Phong Thiên Nhai: “Ừ, ông không biết võ, chỉ là một hoạn quan bình thường. Trước khi nhập cung, ông có một người bạn thân ở quê nhà, mà người bạn này là thành viên của đội quân khởi nghĩa còn sót lại kia. Ông không muốn người ấy chết nên đã quyết định giúp sức.”

Yến Cô Minh: “Em bảo là, một người không biết võ công, tự mình giết vua.”

Phong Thiên Nhai: “Ừm.”

Yến Cô Minh nghiêm mày.

Phong Thiên Nhai: “Tùy thân Nam Luân đế là Tam Canh thập nhất vệ, ai nấy đều là cao thủ dụng võ trong thiên hạ. Nhưng chẳng ai có thể cứu được Nam Luân đế khỏi tay một người không biết võ. Vì họ vốn không biết ai là kẻ ra tay, ra tay vào lúc nào, ra tay bằng cách gì.”

Yến Cô Minh cúi đầu, mũi kiếm nhọn hoắt đang kê ngay yết hầu hấn.

“Em lúc nào ——!?”

“Tước kỳ mi giác, tâng kỳ phong mang, ản thân nặc danh, nhất kích tức sát.” Phong Thiên Nhai nhẹ nhàng buông lời: “Yến khò, đây mới là ý nghĩa của thanh kiếm này. Phần Tức, là kiếm của ám sát giả.”

Yến Cô Minh không nói nên lời.

Phong Thiên Nhai thu kiếm, nhấc tay Yến Cô Minh lên, đeo tụ kiếm vào tay hấn lần nữa.

“Người học võ khắp thiên hạ khó lòng tin nổi, một kẻ không biết võ lại có thể giết chết hoàng đế giữa sự bảo vệ của những tay cao thủ... Nhưng yến khò này, anh nên biết trình độ võ công không thể chứng tỏ được tất cả. Vì mạng sống con người quá đổi mong manh, còn một người thực sự mạnh, dù không có võ công vẫn có thể dùng vô số cách khác giết người.”

Yến Cô Minh: “Sao em biết được những chuyện này.”

Phong Thiên Nhai: “Anh không cần phải biết.”

Yến Cô Minh: “Thanh kiếm này tên Phần Tức?”

Phong Thiên Nhai: “Ừ, nhưng bây giờ anh không có tư cách gọi tên của nó.”

Yến Cô Minh: “Vậy khi nào mới được xem là có tư cách.”

Phong Thiên Nhai giúp hắn chỉnh lại tay áo, ngẩng đầu lên.

“Đến lúc anh có thể dùng thanh kiếm này kê ngang cổ họng ta, thì khi ấy mới có tư cách.”

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

“Bây giờ, ngoan ngoãn đi ngủ cho ta.”

Phong Thiên Nhai đẩy Yến Cô Minh vào nhà.

“Bị thương thành vậy mà còn lộn xộn, anh đúng là chán sống rồi.”

Yến Cô Minh sức nhớ còn ai đó đang nằm trong phòng, phanh gấp chân lại.

Phong Thiên Nhai: “Làm gì thế.”

Yến Cô Minh nhú mày, “Ta không vào đâu.”

Phong Thiên Nhai: “Tại sao?”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai dậm chiêu một chốc.

“Được, anh không vào thì ta vào.”

Phong Thiên Nhai vừa tiến lên một bước, Yến Cô Minh đã chắn trước mặt nàng.

“Em cũng không được vào.”

Phong Thiên Nhai khoanh tay nhìn hắn.

“Anh lại lên con gì nữa đấy.”

Yến Cô Minh không đáp.

“Anh không nói thì ta vào đây.”

Yến Cô Minh chẳng hé môi nhưng người thì vẫn đứng chặn ngay trước mặt Phong Thiên Nhai. Hắn cao to vô chừng, đứng thế thôi đã choáng hết tầm nhìn của Phong Thiên Nhai.

Yến Cô Minh thấp giọng: “Em còn nhỏ lắm, chưa hiểu gì đâu, sau này mới biết được. Ta làm thế là muốn tốt cho em.”

Phong Thiên Nhai hừ một tiếng.

“Ta không hiểu? Ta không hiểu cái gì?”

Yến Cô Minh lại không trả lời.

Phong Thiên Nhai nguyền rủa.

“Không nói thì thôi, vì cứu con yến khờ nhà anh mà ta mệt chết đi được, tránh ra mau lên, ta phải về ngủ.”

Yến Cô Minh: “Phòng nhỏ thế, sao ngủ đủ hai người.”

“Ờ.” Phong Thiên Nhai trợn mắt, “Trước đây, chẳng phải chúng ta cũng hai người đấy sao, vẫn ngủ được thôi.”

Yến Cô Minh: “Khác nhau.”

Phong Thiên Nhai: “Sao lại khác, lẽ nào hấn không phải là người.”

Yến Cô Minh: “Chẳng quan tâm!”

Phong Thiên Nhai: “...”

Gió đêm lặng lẽ lướt qua, lẳng nhàn cường tráng đứng đầy như đã mọc rễ, dù Phong Thiên Nhai có nói gì thì hấn cũng không nhúc nhích.

“Được rồi được rồi! Phiền phức thật!”

Phong Thiên Nhai lèm bèm phát tay, “Ta ngủ ngoài vừa cùi là xong nhì!”

Yến Cô Minh: “Không, em ngủ trong nhà, ta vác hấn ra ngoài.”

“...”

Phong Thiên Nhai đứng đấy, ngửa đầu nhìn Yến Cô Minh.

“Yến khò, anh quen hấn à?”

Yến Cô Minh lắc đầu.

“Anh thù hấn?”

Yến Cô Minh: “Không.”

Phong Thiên Nhai: “Vậy tại sao anh cứ nhắm vào hấn thế.”

Yến Cô Minh xoay mặt đi, “Ta đâu có vậy.”

Phong Thiên Nhai nhìn hấn, khẽ cười. “Thôi bỏ đi, anh đã kiên quyết thì cứ thế vậy. Cũng đừng đem hấn ra ngoài, người bị thương vừa uống thuốc giải, phải nghỉ ngơi thật tốt.”

Yến Cô Minh: “Vậy em thế nào.”

“Xi.” Phong Thiên Nhai cười giấu một tiếng. “Sao anh không hỏi mình thì thế nào, anh muốn ngủ ở đâu.”

Yến Cô Minh: “Ta ngủ đâu cũng được.”

Phong Thiên Nhai: “Lại còn nghiêm túc chọn tổ cơ đấy.” Nàng cầm tay Yến Cô Minh, “Đến đây, chúng ta ra sau nhà ngủ.”

Phong Thiên Nhai kéo Yến Cô Minh ra sau nhà. Thực ra, dù có bảo là vừa cùi đi chẳng nữa thì cả đỉnh Thiên Nhai này chỗ nào cũng sạch sẽ, đất rải đá vụn, đến cả bụi bặm cũng rất ít. Phong Thiên Nhai đem một tấm đệm mỏng ra đưa cho Yến Cô Minh.

“Anh nằm tấm này đi.”

Yến Cô Minh: “Ta không sao, em đừng đi.”

Phong Thiên Nhai: “Vết thương chưa lành, cạy mạnh làm gì.”

Yến Cô Minh: “Em nằm đi.”

Sự cố chấp của lẳng nhàn, đây không phải lần đầu tiên Phong Thiên Nhai lãnh giáo.

“Thôi được.” Phong Thiên Nhai giữ chân, “Cùng nằm.”

“...” Yến Cô Minh trân trân nhìn nàng, “Em bảo gì cơ.”

Phong Thiên Nhai: “Cùng nằm chứ gì.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai hoàn toàn chẳng để tâm đến vẻ khác lạ của Yến Cô Minh, nàng kéo Yến Cô Minh ngồi xuống.

“Nào, nơi này vừa hay khuất gió.”

Yến Cô Minh bị nàng lôi xuống, cứ như khúc gỗ vô tri.

Phong Thiên Nhai dựa sát vào người Yến Cô Minh, dèm gọn chần.

“Xong rồi.”

“...”

Phong Thiên Nhai huých huých Yến Cô Minh, nhận thấy người hần cứng như đá.

Phong Thiên Nhai: “Yến khờ, anh sao vậy.”

Yến Cô Minh: “... Ta không sao.”

Phong Thiên Nhai: “Vậy ngủ thôi.”

Yến Cô Minh bị Phong Thiên Nhai đo ván chỉ bằng một tay, gồng mình nằm đấy. Trước đây hần đã từng ngủ chung một phòng với Phong Thiên Nhai, nhưng khi ấy hần bị thương nghiêm trọng, ngủ rất say, còn Phong Thiên Nhai thì buổi sáng nào cũng dậy rất sớm, căn bản chưa từng cảm nhận được người kia trong trạng thái tỉnh táo thế này.

Bây giờ Phong Thiên Nhai đang ở cạnh hần, nằng nội lực dồi dào, hô hấp ổn định, mỗi một lần hít thở đều rất nhẹ nhàng. Khắp người Yến Cô Minh là các vết thương, nhưng giờ phút này nằm ở đây, hần chẳng cảm nhận được tí ty đau đớn nào.

Mở mắt ra là thấy ngay chân trời, trời đêm đầy sao như kê bên bọn họ, chỉ cách trong gang tấc. Đất là giường, trời làm chăn, cơ thể mảnh mai bên cạnh xua tan đi gió đêm lạnh giá.

Hôm sau, Diệp Hoài Sơn đã tỉnh.

Khi hần tỉnh lại thì Yến Cô Minh đang bỏ củi ngoài vườn, Phong Thiên Nhai ngồi cạnh bên nhìn.

Trông thấy hần, Phong Thiên Nhai giật mình ngay tắp lự.

“Ấy chà, nhanh vậy.”

Sắc mặt Diệp Hoài Sơn nhợt nhạt, tay vịn khung cửa.

“Cô nương...”

Phong Thiên Nhai đứng dậy, phúi bụi trên người, đi đến trước mặt Diệp Hoài Sơn.

“Ta thấy loại độc đó rất lạ, còn tưởng ít nhất là ba hôm sau anh mới tỉnh lại được.”

Diệp Hoài Sơn gật đầu với Phong Thiên Nhai, “Đa tạ cô nương đã cứu mạng.”

Bên cạnh, Yến Cô Minh vô cảm nhìn Diệp Hoài Sơn.

Đây là lần đầu tiên hần nhìn rõ Diệp Hoài Sơn, ngoài dự đoán của hần, tên Diệp tướng quân này tuổi không lớn lắm, vẫn còn là một thiếu niên.

Hơn nữa, còn là một thiếu niên vô cùng tuấn tú.

Diệp Hoài Sơn chỉ mặc một bộ đồ vải thô màu chàm, tóc buộc đơn giản, chẳng đeo món trang sức nào. Nhưng cả người hần lại toát lên quý khí, vóc dáng không cao lớn nhưng lộ ra vẻ luyện võ thường niên, dáng đứng ngay thẳng cân xứng. Dù bây giờ cổ độc vừa được giải, cơ thể còn yếu nhưng bóng lưng hần vẫn kiên cường rắn rỏi.

Phong Thiên Nhai đứng trước mặt hần chỉ cao ngang vai, khẽ ngẩng đầu lên là có thể nói chuyện với hần.

Gió núi dập diu, khẽ phớt qua vạt áo hai người.

Yến Cô Minh gục đầu xuống.

“Yến khờ, đến đây.”

Phong Thiên Nhai nói chuyện với Diệp Hoài Sơn, ngoài đầu lại vẫy tay với Yến Cô Minh.

Yến Cô Minh ngước mắt, vừa khéo lại đối diện với ánh mắt của Diệp Hoài Sơn.

Ánh mắt của vị tướng quân thiếu niên rất ấm áp, “Hôm qua cô nương bảo muốn đi tìm một con chim yến, Diệp mỗ đã thấy lạ, thì ra chim yến là để chỉ người. Yến huynh, Diệp Hoài Sơn có lễ.”

Yến Cô Minh gật đầu không đáp.

Phong Thiên Nhai: “Anh đừng để bụng hấn, người này không thích nói nhiều.”

Diệp Hoài Sơn: “Ra thế... Diệp mỗ mạo muội, vẫn chưa thỉnh giáo phương danh của cô nương.”

“Ta là Phong Thiên Nhai.”

Diệp Hoài Sơn: “Đa tạ Phong cô nương đã cứu mạng.”

Phong Thiên Nhai: “Ngươi tạ nhiều lần lắm rồi.”

Diệp Hoài Sơn khắp khủng đỏi chút, hỏi: “Cổ độc của Khanh Sĩ Việt vô song thiên hạ, chỉ cần là độc mà hấn tự chế thì trên đời chỉ mỗi hấn biết cách giải, ta trúng cổ độc độc môn của hấn, chẳng hay Phong cô nương chế thuốc giải cho ta bằng cách nào.”

Phong Thiên Nhai: “Anh cũng biết bảo chỉ mỗi hấn biết giải, ta đương nhiên đến tìm hấn đòi thuốc rồi.”

“...” Diệp Hoài Sơn chột nhứ này, “Phiên cương luôn xem ta là đại địch, sao Khanh Sĩ Việt lại cứu ta.”

Phong Thiên Nhai: “Ồ, vậy anh nghĩ hấn sẽ làm gì mình.”

Diệp Hoài Sơn: “Tất nhiên là diệt gọn, đừng bảo là thuốc giải, có thể chữa cho ta toàn thân đã là rất khó rồi.”

“Ha ha.” Phong Thiên Nhai cười to, “Sẽ phanh thây cơ à.”

Diệp Hoài Sơn cười gượng.

Yến Cô Minh bỏ một kiếm xuống, chế đỏi khúc cùi.

“Mạng cũng đã cứu về cho ngươi rồi, hỏi nhiều làm gì.”

Ngữ điệu bình thản, chất giọng trầm thấp. Phong Thiên Nhai ngoái đầu liếc hấn.

Diệp Hoài Sơn định đáp lại, nhưng khi thấy sắc mặt Yến Cô Minh thì chân chừ một lúc rồi bỏ ngõ.

Phong Thiên Nhai nói: “Độc vừa giải, anh nhớ kiêng dụng võ đấy. Nếu không độc tố lại ngấm vào lần nữa, ta cũng hết cứu.”

Diệp Hoài Sơn gật đầu, nhẹ giọng: “Đa tạ cô nương, ta nhớ rồi.”

Phong Thiên Nhai cười cười, “Đường đường là đại tướng quân mà sao nói chuyện cứ như nữ nhân thế, lớn tiếng một chút xem nào.”

“Việc này...” Diệp Hoài Sơn bị Phong Thiên Nhai sửa lưng, mặt đỏ lên. Áp úng nửa ngày chẳng biết đáp gì. Phong Thiên Nhai hỉ hả một hồi, thấy đùa đã rồi mới đuổi Diệp Hoài Sơn về phòng nghỉ ngơi.

“Đầu tường có để cái giỏ, bên trong chứa trái cây, nếu đói thì cứ lấy mà dùng.”

Diệp Hoài Sơn: “Vâng.”

Diệp Hoài Sơn vào nhà, trên đỉnh Thiên Nhai chỉ còn hai người Phong Thiên Nhai và Yến Cô Minh. Phong Thiên Nhai bước đến bên người Yến Cô Minh, lẳng nhân cao to đang cúi đầu nhìn đồng cùi.

Phong Thiên Nhai đưa bàn tay nhỏ nhắn ra đùa lộn tóc rối của Yến Cô Minh.

Vất vả vài ngày, Yến Cô Minh trông đã nhếch nhác lắm rồi, quần áo đầy bụi và thùng lỗ chỗ, mặt vẫn dính máu khô, mái đầu xơ xác chỉ buộc đơn giản, tóc tai tán loạn.

Phong Thiên Nhai bĩu môi ghét bỏ, “Ra ngoài một chuyến đã thành thế này.”

Yến Cô Minh ngước mắt lên, “Em thì có tươm tất gì cho cam.”

Phong Thiên Nhai cũng tới lui hai ba ngày, tuy không xốc xếch như Yến Cô Minh nhưng trông cũng chẳng ra sao.

Phong Thiên Nhai đánh Yến Cô Minh một cái.

“Chẳng tôn sư trọng đạo tý nào!”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai kéo tay Yến Cô Minh đến ngồi bên vách núi, nhìn biển mây cuộn cuộn. Hôm nay tiết trời khá đẹp, ánh nắng lóng lánh, tia nắng vàng rực rọi vào đám mây trôi đằng xa, êm ả dịu dàng.

Yến Cô Minh và Phong Thiên Nhai ngồi tựa vào tảng đá to, Phong Thiên Nhai không bó gối mà nhàn nhã duỗi thẳng chân. Yến Cô Minh bên cạnh cong một chân, chân còn lại cũng biếng nhác duỗi dài.

Bọn họ ngồi rất gần nhau, chân đặt song song, chân Yến Cô Minh dài hơn Phong Thiên Nhai cả khúc.

“...”

Phong Thiên Nhai nhìn cặp chân dài ngoằng của Yến Cô Minh, lại ngẩng đầu ngắm cả người hân. Lãng nhân tựa đầu vào đá, nhắm nghiền mắt. Vì ở rất gần nhau nên vóc người hân như còn cao to hơn nữa, tấm áo đen phủ lên cơ thể cường tráng, hô hấp trầm đều.

Phong Thiên Nhai nhắm mắt, Yến Cô Minh chột trâm giọng cất lời.

“Nhìn gì đấy.”

Hân lên tiếng nhưng mắt vẫn nhắm chặt.

Phong Thiên Nhai: “Yến khờ, anh trưởng thành thế nào.”

Yến Cô Minh thoáng mở mắt nhìn nàng, không đáp.

Phong Thiên Nhai: “Sao mà cao to như thế, cha mẹ anh cũng vậy à.”

Yến Cô Minh: “Ta không có cha mẹ.”

Phong Thiên Nhai: “Thế anh nứt ra từ đá ư?”

Yến Cô Minh lại khép mắt, “Ta không biết cha mẹ mình là ai.”

Phong Thiên Nhai: “Thế anh lớn lên bằng cách nào.”

Yến Cô Minh: “Lúc bé ta sống ở bên hồ chôn tập thể.”

Phong Thiên Nhai nhướn mày, “Hồ chôn tập thể?”

“Ừ.”

Ngữ điệu Yến Cô Minh bình thản, như đang kể chuyện về người khác.

“Là hồ chôn trẻ em, ở núi hoang cạnh thành. Những đứa bé chết yếu chưa đủ năm tuổi không được phép chôn trong phần mộ tổ tiên thì đều bị chôn ở đây.”

Phong Thiên Nhai: “Sao anh sống ở đây.”

Yến Cô Minh: “Vì ở đây có thức ăn.”

“Thức ăn?”

“Ừ.” Yến Cô Minh cự đầu, chuyển một tư thế thoải mái hơn. “Có rất nhiều phụ huynh tiếc thương con mình, lễ tết sinh nhật gì cũng sẽ mang thức ăn ra hồ chôn, cả quần áo nữa.”

Phong Thiên Nhai: “Thế nên anh mới ở ven hồ chôn tập thể, chờ thức ăn của họ?”

Yến Cô Minh: “Ừm.”

Phong Thiên Nhai cười cười, “Anh đúng là biết chọn chỗ sống đấy.”

Yến Cô Minh mở bừng mắt, ngoảnh sang nhìn nàng.

“Em không sợ?”

Phong Thiên Nhai: “Sao ta phải sợ?”

Yến Cô Minh: “Đồng thức ăn ấy bị ném vào hồ chôn, dính phải xương cốt rồi xác chết đang phân hủy, ta lại nhặt lên ăn, em không thấy tởm à?”

Phong Thiên Nhai nhắm nghiền, đôi mày thanh tú nhíu lại.

“Ừm, hơi hơi.”

“Ha.” Yến Cô Minh cười lạnh một tiếng, nhắm mắt.

Phong Thiên Nhai rút chân lại, bó gối nhìn ra xa, nhẹ nhàng nói: “Nhưng ta vô cùng cảm tạ những người đó...”

Yến Cô Minh: “Gì cơ?”

Phong Thiên Nhai: “Ta bảo, ta vô cùng cảm tạ những người đó. Tuy hơi ghê nhưng chí ít anh cũng đã sống tiếp được.”

Yến Cô Minh không đón lời.

Phong Thiên Nhai ngoảnh đầu nhìn hấn, đôi mắt to tròn sáng rỡ, rất chân thành.

“Sự phụ ta từng bảo, con người cũng chỉ quy về hai chữ, ấy là sống hoặc chết. Tiếp tục sống là điều quan trọng nhất, vì chỉ có thể mới có thể trở mình, chết rồi thì chẳng còn gì cả.”

Yến Cô Minh nở nụ cười nhàn nhạt.

Phong Thiên Nhai nhìn hấn: “Yến khò, anh đã sống tiếp, thật tốt biết bao.”

Yến Cô Minh: “Sao lại tốt?”

Đường đời gặp ghềnh, có những trắc trở dùng cả đời cũng không vượt qua được, cuộc sống không có ngày mai, rốt cuộc có gì tốt.

Phong Thiên Nhai: “Vì ta rất vui khi gặp anh, rồi cứu anh.”

Yến Cô Minh nhìn nàng, thiếu nữ bó gối ngồi đấy, cuộn tròn trước mặt hấn.

Hấn vươn tay ra, kéo Phong Thiên Nhai nhích đến.

Phong Thiên Nhai hoảng hồn.

“Làm gì vậy?”

Yến Cô Minh chỉ còn một cánh tay, tuy gần bàn tay đã đứt nhưng cánh tay lại có sức kinh người, khum nhẹ tay đã kéo được cả Phong Thiên Nhai sang.

Phong Thiên Nhai ngồi trong lòng hấn, Yến Cô Minh lại ra sức, nàng nằm xuống.

Đầu Phong Thiên Nhai vừa khéo kê dưới cằm Yến Cô Minh, nàng ngo nguẩy, “Làm gì làm gì thế.”

“Đừng nhúc nhích.”

Tay Yến Cô Minh vắt lên người Phong Thiên Nhai, cố định nàng.

Thực ra Yến Cô Minh không dùng nhiều sức, và lại dù cho hấn có dùng sức đi nữa thì với bản lĩnh của Phong Thiên Nhai, muốn lách ra dễ như trở bàn tay. Nhưng nàng không vùng vẫy mà nhích người tìm tư thế thoải mái để nằm.

...

“Yến khò, người anh sao cứng vậy.”

“Ồ.”

“Sao đến cả bụng cũng cứng thế.”

“Ồ.”

“Có chỗ nào mềm hơn không.”

“...”

“Ồ?!”

“... Đừng lộn xộn!”

Bạn đang đọc truyện *Lăng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Mặt trời mọc rồi lại lặn, dường như chẳng tài nào phân biệt được thời gian trên đỉnh Thiên Nhai, thoáng chốc đã qua ba ngày.

Dấu sao vẫn là thanh niên sung sức, Diệp Hoài Sơn hồi phục rất nhanh, sang hôm sau đã có thể giúp chẻ củi. Diệp Hoài Sơn là người không ưa nhàn rỗi, Phong Thiên Nhai bảo hắn về giường nghỉ ngơi, hắn lại bảo mình khỏe rồi, một mực đòi giúp việc.

“Diệp mỗ đừng dừng chịu ơn thì khó mà an lòng được, ta muốn giúp làm những việc nằm trong khả năng của mình.”

“Ồi chào phiền thật, tùy anh tùy anh.”

Phong Thiên Nhai chẳng thiết nói nhiều với hắn, phẩy tay mặc kệ.

Diệp Hoài Sơn ra sau nhà, Yến Cô Minh đang xếp gọn lại đồng củi vừa chẻ xong. Hắn không động tay, chỉ dùng chân đá từng khúc.

“Yến huynh.” Diệp Hoài Sơn đi đến, “Đề ta.”

Yến Cô Minh xoay lại liếc hắn một cái. Chẳng biết do vóc người Yến Cô Minh cao hơn hay vì nguyên nhân gì khác, Diệp Hoài Sơn thấp thoáng nhận thấy ý khinh thường từ ánh mắt của hắn.

Diệp Hoài Sơn khựng lại.

Yến Cô Minh dòi mắt.

“Không cần.”

Diệp Hoài Sơn nhìn cánh tay cụt kia của Yến Cô Minh, do dự nói: “Yến huynh, đề ta giúp cho, huynh không tiện lắm, ta...”

Yến Cô Minh ngoái đầu lại.

Lần này không chỉ là thấp thoáng nữa, Diệp Hoài Sơn nhận rõ lệ khí tỏa ra từ nam tử cao to trước mặt.

“Yến huynh...”

Yến Cô Minh: “Ta bảo không cần.”

“Nhưng mà...”

Lời chưa dứt, ánh mắt Yến Cô Minh đã lạnh hẳn đi, dù Diệp Hoài Sơn có chậm hiểu đến đâu cũng đã rõ ý của hắn.

“... Diệp mỗ quấy quả rồi, thật có lỗi.”

Diệp Hoài Sơn vòng về sân trước, Phong Thiên Nhai đang nằm trên tảng đá nọ, ngẩng đầu nhìn trời.

Nàng nghe tiếng, hỏi: “Sao, bị người ta đuổi rồi nhờ?”

Diệp Hoài Sơn cúi đầu, “Ta...”

Phong Thiên Nhai: “Anh đừng để bụng, mặt tên ấy lúc nào cũng đen.”

Diệp Hoài Sơn lần nữa rồi nói: “Phong cô nương, sự hiện diện của tại hạ đã làm phiền hai người chăng?”

Phong Thiên Nhai: “Không.”

Diệp Hoài Sơn: “Ta đã khá khỏe rồi, ngày mai sẽ xuống núi.”

Phong Thiên Nhai ngồi dậy, ngoái đầu nhìn hắn.

“Anh muốn xuống núi? Độc vẫn chưa sạch.”

Diệp Hoài Sơn: “Không đáng ngại nữa. Giờ đây quan hệ giữa phiên cương và trung nguyên căng thẳng khó lường, ta rồi phủ tướng quân cũng đã năm ngày, nếu còn không về, e sẽ nhiều loạn.”

Phong Thiên Nhai dăm chiêu, “Ta biết, anh có thể về.”

Diệp Hoài Sơn gật đầu, “Đa tạ cô nương.”

Phong Thiên Nhai: “Ta đi cùng anh.”

Diệp Hoài Sơn ngó ra.

“Cùng?”

Phong Thiên Nhai gật gù, “Anh đến đây một mình, trong phủ chẳng ai hay biết.”

“Phải.”

Phong Thiên Nhai: “Chẳng ai biết, nghĩa là không người tiếp ứng. Tuy bọn phiên cương kia không biết chính xác nơi anh đang nấu mình, nhưng nếu tên Khanh Sĩ Việt đó có đầu óc một chút thì sẽ phái người lùng sục mọi nơi, khi ấy chỉ việc ra khỏi trấn Thái Lai thôi cũng đã khó khăn rồi.”

Diệp Hoài Sơn: “Nhưng...”

Phong Thiên Nhai: “Sao, anh xem thường bản lĩnh của ta?”

Diệp Hoài Sơn vội vã lắc đầu, “Không, Diệp mỗ nào dám...”

Phong Thiên Nhai cười khà khà, “Xem anh bị dọa kìa, nào đâu khí phái tướng quân nữa.” Nàng đứng dậy đi tới chỗ Diệp Hoài Sơn, vỗ vai hắn, “Đừng lo, ta và yến khò sẽ giúp anh.”

Diệp Hoài Sơn khựng lại, “Yến huynh cũng...”

Phong Thiên Nhai gật đầu, “Đúng, tên ấy và ta cùng đưa anh về đến phủ tướng quân rồi mới đi.” Nàng trấn an Diệp Hoài Sơn, “Đừng lo lắng quá, yến khò tuy thổi mất nhưng cũng rất lợi hại.”

Diệp Hoài Sơn: “Phong cô nương hiểu lắm rồi, ta không có ý này.”

Phong Thiên Nhai cười cười, “Ta biết, anh đi nghỉ đi.”

Diệp Hoài Sơn mấp máy môi, “Ta... Ta sắp khỏi rồi, chẳng cần ngày ngày nằm giường nữa. Phong cô nương có việc cứ sai ta làm.”

Mắt Phong Thiên Nhai đảo một vòng, ra chiều suy nghĩ.

“Chả có việc gì hết.”

Diệp Hoài Sơn: “...”

Phong Thiên Nhai: “Sao anh cũng không thích yên thân như vậy, nam nhân đều thế đấy à?”

Đôi mắt lấp lánh của nàng nhìn thẳng vào Diệp Hoài Sơn, chân váy vàng nhạt khẽ dập dờu giữa mênh mông gió núi.

Diệp Hoài Sơn cúi đầu, ấp úng mãi mà không thành lời.

Phong Thiên Nhai thấy thú vị, bước tới hỏi: “Anh bao tuổi rồi?”

Diệp Hoài Sơn: “Hai... Hai mươi...”

Phong Thiên Nhai há hốc miệng, “Ồ, hai mươi tuổi thôi đã giữ chức tướng quân, cừ thật.”

Diệp Hoài Sơn đỏ mặt, “Đa tạ lời khen của Phong cô nương.” Hắn ngẩng đầu lên, nhìn thiếu nữ thân nhiên đứng trước mặt, do dự một lúc mới hỏi, “Diệp mỗ bạo gan, dám hỏi cô nương bao tuổi...”

Phong Thiên Nhai: “Mười sáu.”

Diệp Hoài Sơn ngó quanh, đỉnh Thiên Nhai ngăn cách với trần thế, nơi đây như chốn đào nguyên tách rời nơi bọn bề khôi lửa, tuy chỉ nhỏ nhỏ một mảnh đất thôi, nhưng khi dừng chân nghỉ bước, tâm tình cũng mênh mông cùng trời đất, thoải mái an nhiên.

“Phong cô nương và Yến huynh, luôn ở đây?”

“Nào có.” Phong Thiên Nhai cười cười, “Ta mới nhặt được yến khờ gần đây, cũng chẳng được mấy chốc.”

Diệp Hoài Sơn: “VẬY Phong cô nương...”

Phong Thiên Nhai: “Ồ, ta luôn sống ở đây.”

Diệp Hoài Sơn hít sâu một hơi, lại khẽ khàng thở ra. “Đỉnh núi này trời cao đất trải, ghé mắt chẳng thấy thế tục phàm trần, đích thị là chốn vô vàn khoáng đạt, tuyệt diệu lắm thay.”

Phong Thiên Nhai ngửa đầu cười ha hả vài tiếng, chẳng có chút khiêm tốn nhún nhường, rất lấy làm đắc chí.

“Đương nhiên rồi! Đây là bảo địa mà sư phụ ta tìm lâu lắm mới được, đương nhiên không tầm thường rồi.”

Diệp Hoài Sơn hơi ngạc nhiên nhìn nàng, Phong Thiên Nhai không như những vị khuê tú thế gia mà hắn từng quen khi trước, họ như dòng nước ấm giữa vườn hoa, mềm dịu khiến người ta không dám chạm vào, trước mặt hắn họ luôn cúi thấp nhỏ nhẹ, ngay cả dũng khí ngẩng đầu lên nhìn hắn cũng không có.

Nhưng Phong Thiên Nhai lại không như vậy.

Nếu bảo những nữ nhân ấy là nước ấm giữa vườn, vậy Phong Thiên Nhai hẳn là dòng suối mát lạnh chốn rừng sâu, trong trẻo buốt giá với hương vị sáng khoái rất riêng, chỉ cần đến gần đã khiến tâm tình thấu suốt.

Diệp Hoài Sơn nhìn nàng, khe khẽ mỉm cười.

“Đứng rồi, Phong cô nương, sao lệnh sư không ở đây?”

Phong Thiên Nhai: “Chết lâu rồi.”

Diệp Hoài Sơn: “...”

Diệp Hoài Sơn thu lại nụ cười, “Xin lỗi...”

Phong Thiên Nhai xua tay, “Xin lỗi cái gì, ông ấy tự chết, có phải do anh giết đâu.”

Diệp Hoài Sơn: “...”

Bình thường, câu nói này hoàn toàn có thể xếp vào loại bất kính không tôn sư trọng đạo, nhưng bây giờ phát ra chính miệng Phong Thiên Nhai, Diệp Hoài Sơn lại chỉ cảm nhận được phong thái khoáng đạt, thuận theo tự nhiên ấy.

Phong Thiên Nhai tán gẫu với Diệp Hoài Sơn một lúc, lại bắt đầu đuổi người.

“Về phòng về phòng.”

Diệp Hoài Sơn khỏ sở, “Phong cô nương...”

Phong Thiên Nhai trừng mắt lờ hắn, “Anh không về phòng, ta không cho xuống núi nữa đấy nhé.”

Bị dọa dẫm liên tục, Diệp Hoài Sơn cuối cùng cũng về phòng nghỉ ngơi. Phong Thiên Nhai đi ra sau nhà, Yến Cô Minh ngồi ở bên vách đá, nhìn về phương xa.

Phong Thiên Nhai bước đến, ngồi xuống cạnh hắn.

“Chất gọn củi rồi hả.”

Yến Cô Minh ừ một tiếng thật trầm.

Phong Thiên Nhai xoay đầu nhìn hắn, khuôn mặt nhìn nghiêng lăng nhán rất góc cạnh, cứ như dùng đao khắc.

“Vậy sao vẫn ngồi ở đây.”

Yến Cô Minh xoay mặt sang, dùng đôi mắt đen thăm nhìn Phong Thiên Nhai, chẳng đáp một lời.

Phong Thiên Nhai: “Sao lại không nói gì.”

Yến Cô Minh duỗi thẳng chân, tựa người ra bó củi phía sau, hắn đưa tay trái lên, vỗ nhẹ vào đùi mình.

Phong Thiên Nhai không nhiều lời, nhích từng tý một đến gần, ngồi lên đùi hắn, quen thói dựa ra sau, nằm dài trên người Yến Cô Minh. Yến Cô Minh

vòng tay, ôm chặt thân hình bé nhỏ.

Phong Thiên Nhai: “Yến khờ.”

“Ủm?”

Phong Thiên Nhai: “Đưa tay cho ta.”

“Ủm.”

Phong Thiên Nhai đặt hai tay trước ngực, hí hoáy nghịch bàn tay của Yến Cô Minh. Tay trái của hắn vốn bị thương rất nặng, cộng thêm mấy tháng nay lằng nhằng vốn không chú tâm giữ gìn, mỗi lần Phong Thiên Nhai dận tinh đường hắn đều qua quýt cho xong. Thế nên trị không dứt tật, ngón tay hắn vẫn chẳng có bao nhiêu sức.

Yến Cô Minh cúi đầu nhìn ngón tay còng queo của mình.

“Có gì thú vị chứ.”

Phong Thiên Nhai: “Cái gì cũng thú vị cả.”

“...”

Phong Thiên Nhai siết tay trái mình thành quả đấm, đưa đến bên tay Yến Cô Minh.

“Nào, nắm lấy.”

Yến Cô Minh cố gắng giang tay, phủ lên trên nắm đấm nhỏ của Phong Thiên Nhai. Tuy vẫn chưa giang rộng nhưng tay hắn to, vừa phủ lên đã bao trọn lấy bàn tay của nàng, từ ngoài nhìn vào cứ như hắn đang nắm tay nàng vậy.

Phong Thiên Nhai cười khi.

Yến Cô Minh chẳng biết sao nàng lại cười vui đến vậy, song vẫn không hỏi gì. Hắn cứ thế đưa tay nắm lấy tay Phong Thiên Nhai, lặng im ngồi bên vách đá.

Được một chốc, Phong Thiên Nhai chột lên tiếng.

“Yến khờ.”

Yến Cô Minh mở mắt, “Ủm.”

Phong Thiên Nhai: “Chúng ta phải đi rồi.”

Yến Cô Minh khựng lại một lúc, thấp giọng nói: “Ta biết.”

Phong Thiên Nhai ngẩng đầu, từ dưới nhìn lên lằng nhằng.

“Anh muốn đi không?”

Yến Cô Minh khẽ cười một tiếng, “Gi, muốn thì sao, không muốn thì thế nào.”

Phong Thiên Nhai: “Nếu anh không muốn, cứ ở lại đình Thiên Nhai chờ ta, ta đưa hắn về an toàn rồi quay lại.”

Yến Cô Minh: “Ta đi với em.”

Phong Thiên Nhai ngồi dậy, ngoái đầu nhìn hắn, “Nghiêm túc? Nếu không muốn thì khỏi đi, sư phụ không ép anh.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai ra về cô hiền thầy tốt nhìn hắn.

Yến Cô Minh thờ dài, “Là ta muốn đi.”

Phong Thiên Nhai cười, “Ngoan.”

Yến Cô Minh: “Khi nào xuất phát.”

Phong Thiên Nhai cân nhắc, “Vết thương của anh và hắn hết đáng ngại rồi, vài ngày nữa có thể lên đường. Nhưng ta sợ cái gã Khanh Sĩ Việt kia lên giảng bầy, phải xuống núi kiểm tra trước đã.” Nàng suy tư, khẽ nhăn mày.

“Yến khò, anh hiểu phiên cương lắm không.”

Yến Cô Minh: “Ta từng đến phiên cương rồi, cũng rõ đôi chuyện.”

Phong Thiên Nhai: “À Đại tể ti kia, ở phiên cương có địa vị thế nào?”

Yến Cô Minh: “Phiên cương có ba thủ lĩnh, là Độc thủ tọa, Trí thủ tọa và Đạo thủ tọa. Tuy phiên cương cũng có Cương chủ, nhưng ba kẻ này mới là người nắm thực quyền. Trong đó, Trí thủ tọa đứng đầu, mà ả cũng chính là Đại tể ti.”

Phong Thiên Nhai sờ cằm.

Yến Cô Minh nhận ra, lúc đắm chiêu suy nghĩ, nhất là khi suy nghĩ những việc rầy rà, Phong Thiên Nhai có thói quen đưa tay trái lên sờ cằm mình.

Hồi lâu sau, Phong Thiên Nhai chậm rãi nói: “Độc trí đạo... Độc thủ tọa ta đã biết, Trí thủ tọa là tể ti, vậy người còn lại thì sao.”

Yến Cô Minh: “Đạo thủ tọa thần bí lắm, rất ít người từng diện kiến hần, nghe bảo ở phiên cương hần thành danh rất sớm, mười mấy tuổi đã chẳng có đối thủ, sau đó lại rời phiên cương, đi thách đấu với anh hùng trong thiên hạ.”

Phong Thiên Nhai: “Sau nữa thì sao.”

Yến Cô Minh: “Hần thành danh ở cả trung nguyên, mười năm trước từng mở võ đài sinh tử ở bình nguyên Yên Vũ, cuộc một thanh bào đao tuyệt thế, ai thắng cứ lấy.” Yến Cô Minh chậm rãi nhớ lại, “Khi ấy có rất nhiều người muốn góp vui bước vào khiêu chiến, nhưng võ đài sinh tử phán quyết bằng sống chết, đến lúc thấy người ngã xuống, họ mới biết võ đài này chẳng phải tầm thường.”

Phong Thiên Nhai tròn mắt, “Chuyện lớn như vậy sao ta chẳng biết!?” Nàng thâm oán sự phụ một phen.

Yến Cô Minh lừ mắt nhìn nàng, “Lúc đó em mới sáu tuổi, biết cái gì.”

Phong Thiên Nhai không đòi co với hần, “Sau đó thì sao, ở trung nguyên cũng không ai thắng được hần? Lợi hại thế thật ư?”

Yến Cô Minh: “Có thắng được hần hay không thì ta không biết, nhưng sau khi trận cuối kết thúc, hần đã rời đi.”

Phong Thiên Nhai: “Đi?”

“Ừm.” Yến Cô Minh nói, “Một buổi sáng nọ, có người phát hiện hần đã rời khỏi bình nguyên Yên Vũ.”

Phong Thiên Nhai: “Ai thắng hần vậy?”

Yến Cô Minh lắc đầu, “Không biết, người ta thấy một người đã đến bình nguyên Yên Vũ trong đêm ấy. Hôm ấy mưa to, mà nơi thách đấu lại nằm trong rừng, nên khó mà nhận rõ vẻ ngoài của người kia. Sau chiêu cuối cùng, hần và đối thủ chẳng ai chết, người kia rời đi ngay, hần đứng dầm mưa trọn một đêm, sáng sớm hôm sau cũng đi mất.”

“Rời hần về phiên cương, nhưng nghe đồn không bao giờ cầm đao nữa.”

Phong Thiên Nhai nghe đến là say sưa, “Bế đao rồi? Xem ra trận ti võ cuối cùng ảnh hưởng sâu sắc thật.”

Yến Cô Minh: “Có lẽ thế.”

Phong Thiên Nhai: “Vậy cái gã không xài đao ấy, vẫn nhậm chức Đạo thủ tọa được à?”

Yến Cô Minh: “Tu vi võ học của hần hiếm thấy trên đời, người từng có duyên gặp mặt đã công nhận thế, mà người phiên cương đương nhiên càng rõ hơn ai hết. Tuy hần không dùng đao nữa, phiên cương vẫn đẩy hần vào ghế đao thủ như cũ.” Nói đến đây, hần cúi đầu nhìn Phong Thiên Nhai, “Em biết vũ khí mà binh sĩ phiên cương sử dụng không?”

Phong Thiên Nhai gật đầu, “Loan đao.”

“Ừ.” Yến Cô Minh nói, “Thiên Nhạc loan đao.”

Phong Thiên Nhai: “Thì sao.”

Yến Cô Minh: “Đao thủ tọa tên là Thiên Nhạc.”

Phong Thiên Nhai: “...”

Yến Cô Minh: “Thế mới nói, địa vị của Đạo thủ tọa ở phiên cương rất cao.”

Phong Thiên Nhai nhìn trời, hồi lâu không nói gì.

Yến Cô Minh cúi đầu, “Sao không nói tiếp nữa.”

Phong Thiên Nhai: “Tên Dao thủ tọa này, là đệ nhất võ giả phiên cương à.”

Yến Cô Minh: “Hắn xứng với danh hiệu đó.”

Phong Thiên Nhai ngoái đầu nhìn hắn.

“Anh đánh giá hắn rất cao.”

Yến Cô Minh: “Ừm, ta từng gặp hắn rồi.”

Phong Thiên Nhai: “Ồ?”

Yến Cô Minh: “Lúc hắn dựng đài ở bình nguyên Yên Vũ, cả võ lâm sôi trào, ta từng đến xem một lần.”

Phong Thiên Nhai gật gù.

“Rồi, ta biết rồi.” Phong Thiên Nhai dần cổ, “Căn cứ theo lời anh nói, ngày mai chúng ta có thể khởi hành.”

Yến Cô Minh khẽ nhủ mảy, “Ngày mai em không phải xuống núi thăm dò tình hình trước à.”

Phong Thiên Nhai lắc đầu, “Không cần nữa.”

Yến Cô Minh ờ một tiếng, không nói gì tiếp.

Hắn không hỏi Phong Thiên Nhai lý do, nàng quyết định thế nào, hắn cứ làm theo là được.

Thực ra cho đến giờ phút này, Yến Cô Minh vẫn không đặt chuyện trung nguyên phiên cương, Khanh Sĩ Việt hay Diệp Hoài Sơn gì vào lòng. Đứng trên lập trường của hắn, đây chẳng qua chỉ là một mối duyên ngắn ngủi, có lẽ sẽ kéo theo một vài hệ quả, nhưng cuối cùng vẫn chẳng liên quan gì đến cuộc đời của hắn.

Phong Thiên Nhai nằm trên cơ thể to lớn của lăng nhân, tròn mắt nhìn trời.

Nàng suy nghĩ rất lung.

Nếu Đại tể ti thật như những gì Yến Cô Minh vừa nói, địa vị tại phiên cương cao như thế, vậy thì để phòng biến cố phát sinh, Khanh Sĩ Việt thế nào cũng sẽ đích thân đi hái tuyết linh chi, hắn mà đi, dù đám còn sót lại có mai phục cũng chẳng làm nổi việc gì.

Thế nên Phong Thiên Nhai mới bảo không cần xuống núi dò thám.

Phong Thiên Nhai không biết vị trí cụ thể của phủ tướng quân, nhưng theo lời Diệp Hoài Sơn thì nó cách đỉnh Thiên Nhai không xa, đi gấp cả ngày lẫn đêm, chỉ khoảng nửa tháng.

“Hãy...”

Phong Thiên Nhai xụi lơ thờ dãi, Yến Cô Minh khẽ nhắc nửa người dậy, cúi đầu nhìn nàng.

“Sao vậy?”

Phong Thiên Nhai: “Phải đi rất lâu...”

Yến Cô Minh nhìn nàng, trông cứ như một nàng chim nhỏ bơ phờ. Hắn thấy buồn cười, “Em không muốn đi?”

Phong Thiên Nhai: “Đương nhiên không muốn đi rồi.”

Yến Cô Minh: “Vậy tại sao nhất định đòi hộ tống hắn về?”

“...” Phong Thiên Nhai bập bập môi, “Nhất định phải đi, không những thế, phải xử lý một việc khác nữa.”

Yến Cô Minh: “Việc gì?”

Phong Thiên Nhai: “Không nói anh biết.”

Yến Cô Minh: “...”

Giờ hắn đã quen hắn với phong cách nói chuyện của Phong Thiên Nhai, sau khi nàng dứt lời hắn không thêm hỏi nữa, lại nằm xuống nhắm mắt dưỡng

thần.

Tầng sáng hôm sau, bọn họ xuống núi.

Phong Thiên Nhai bọc cây trường thương của Diệp Hoài Sơn bằng vài lớp vải đen, bảo hắn tự đeo.

Diệp Hoài Sơn nhìn Yến Cô Minh, hắn đang đưa lưng về phía mình.

Hắn nhỏ giọng hỏi Phong Thiên Nhai: “Phong cô nương... Yến huynh xuống núi tiện không, chi bằng để Diệp mỗ...”

Phong Thiên Nhai ngược mắt nhìn hắn, cười giễu.

“Trên đỉnh Thiên Nhai này, dẫu anh lên tiếng ở đâu, tên kia cũng sẽ nghe thấy hết, nếu không muốn người ta ra tay với mình, anh đừng nói nữa thì hơn.”

Diệp Hoài Sơn: “...”

Bấy giờ Yến Cô Minh đã thu gọn hành trang, xoay người lại. Hắn đi đến vách núi, lúc lướt qua Diệp Hoài Sơn cũng không ghé mắt nhìn hắn đến một cái.

Diệp Hoài Sơn: “...”

Phong Thiên Nhai nhếch mép nhin cười.

“Được rồi, đi thôi đi thôi.”

Đây là lần thứ hai Yến Cô Minh xuống đỉnh Thiên Nhai. Tuy chỉ có một lần kinh nghiệm, nhưng hắn đã thuộc nằm lòng lộ tuyến.

Ba người tốn hơn hai canh giờ mới xuống tới chân núi.

Diệp Hoài Sơn nhìn quanh.

“Nơi này...”

Phong Thiên Nhai: “Cách trấn Thái Lai không xa.”

Diệp Hoài Sơn đặt chân xuống đất, chợt có ảo giác như đã qua mấy đời. Lần hành động này, hắn đã ôm quyết tâm nhất định phải đạt được mục đích, cam nguyện trả giá dù nó đắt đến mức nào, dẫu có là mạng mình.

Nhưng hắn vẫn còn sống.

Diệp Hoài Sơn đưa mắt lên, Yến Cô Minh và Phong Thiên Nhai đi đằng trước, thiếu nữ nhỏ nhắn phải ngẩng đầu thật cao mới có thể nói chuyện được với nam tử cao lớn ấy, năng riu rít cả đường, cứ như sức mãi không cạn.

Diệp Hoài Sơn dõi theo bóng lưng thoăn thoắt ấy, tiếng cười bật ra từ nội tâm, tiếp bước.

Họ đi mãi đến trấn Thái Lai, như Phong Thiên Nhai đã liệu trước, họ không gặp phải trở ngại nào, cũng chẳng ai theo dõi. Bọn phiến cương như thoáng cái đã biến mất khỏi quận Nam, một tỵ tung tích cũng không có.

Họ đi trên đường, Diệp Hoài Sơn nhìn quanh, nói với Phong Thiên Nhai: “Phong cô nương, chúng ta mua vài món ăn mang theo đi, để ban đêm lên đường đỡ đói.”

Phong Thiên Nhai dừng bước xoay người.

“Mua thức ăn?”

Diệp Hoài Sơn gật đầu, “Ừ.”

Phong Thiên Nhai nhìn Yến Cô Minh với vẻ khó bề tưởng tượng.

“Yến khò, hành tẩu phải mang thức ăn theo hả?”

Yến Cô Minh: “Chắc vậy.”

Diệp Hoài Sơn: “...”

Phong Thiên Nhai nói với Diệp Hoài Sơn: “Không mua được, bọn ta không có tiền.”

Diệp Hoài Sơn kinh ngạc: “Không có tiền?”

Phong Thiên Nhai gật đầu như lẽ đương nhiên, “Cũng chả có thứ gì đổi được, đâu ra tiền. Nhưng anh yên tâm, chắc chắn không tới phiên anh đổi đâu, chúng ta nghỉ đêm trong núi, ta kiếm thức ăn cho.”

Diệp Hoài Sơn: “Chuyện này...”

Bạn đang đọc truyện *Lăng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Diệp Hoài Sơn mấp máy môi, chẳng biết nên góp ý thế nào.

Phong Thiên Nhai: “Đi thôi.”

Nàng tiến bước, Yến Cô Minh nối gót theo sau. Diệp Hoài Sơn nhìn hai người đằng trước, cân nhắc một lúc, nói: “Yến huynh, Phong cô nương...”

Phong Thiên Nhai ngoái đầu lại, “Sao vậy?”

Diệp Hoài Sơn hỏi: “Chờ ta một chút, được không?”

Phong Thiên Nhai: “Anh tính làm gì?”

“Ta...” Diệp Hoài Sơn ngập ngừng, “Ta về ngay.”

Phong Thiên Nhai: “Anh muốn đi đâu, chúng ta cùng đi.”

Diệp Hoài Sơn lắc đầu, “Phong cô nương và Yến huynh cứ ở đây đợi ta là được, ta về nhanh thôi.”

Phong Thiên Nhai nhìn y, ra chiều cân nhắc, cuối cùng gật đầu.

“Được rồi, anh cẩn thận nhé.”

Diệp Hoài Sơn đi rồi, Phong Thiên Nhai kéo Yến Cô Minh đứng đợi bên hè một cái viện cao, họ tựa tường ngắm con phố ồn ã.

Lăng nhân vẫn im lặng mãi, Phong Thiên Nhai đợi đến chán, bèn đưa khuỷu tay huych huych Yến Cô Minh.

“Yến khờ, anh đoán xem y đi đâu.”

Yến Cô Minh: “Không biết.”

Phong Thiên Nhai: “Bối vậy mới bảo anh đoán chứ.”

“...” Yến Cô Minh lia ánh mắt bình thần sang một sạp bán kẹo đường, “Không biết.”

“Hừ.” Phong Thiên Nhai bĩu môi, “Chán ồm.”

Yến Cô Minh xoay đầu nhìn nàng.

“Em muốn biết y đang làm gì?”

Phong Thiên Nhai: “Anh thì không à?”

Yến Cô Minh khựng lại một lúc, dờ mắt đi.

Phong Thiên Nhai nhảy bén nhận ra sự lạ, nàng sán lại gần Yến Cô Minh, thấp giọng thì thầm.

“Sao, anh biết y đi đâu, đúng không?”

Yến Cô Minh không trả lời.

Phong Thiên Nhai đưa tay huych hấn, “Nói nhanh coi, để xem chúng ta có cùng đáp án không.”

Yến Cô Minh: “Em đoán y đi đâu.”

Phong Thiên Nhai: “Nhà xí.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai kéo tay Yến Cô Minh, buộc hấn cúi đầu xuống. Lãng nhân bắt đắ dĩ phải đưa tai đến bên môi nàng, nghe nàng phân tích tỉ mỉ.

“Diệp Hoài Sơn là tướng quân mà, anh có biết cái chức trấn biên đại tướng quân không, cả triều mình chỉ có một. Y quyền cao chức trọng, ngày ngày hưởng đủ vinh hoa. Anh xem lúc còn trên đỉnh Thiên Nhai, y khuôn phép tới mức nào.”

“...”

Yến Cô Minh liếc nhìn nàng.

“Nên em cho rằng y không báo mình đi đâu là vì ngại?”

Phong Thiên Nhai gật đầu rất nghiêm túc, “Chứ còn gì nữa.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai lại kéo hấn, “Còn anh, anh đoán y đi đâu?”

Lãng nhân đứng thẳng người dậy, dựa vào tường.

“Y đến tiệm cầm đồ.”

“Gi cơ?” Phong Thiên Nhai tròn tròn mắt, “Đến tiệm cầm đồ?”

“Ừ.”

Phong Thiên Nhai: “Tại sao phải đến đấy?”

Yến Cô Minh: “Vì em bảo mình không mang lộ phí.”

Phong Thiên Nhai trề môi nhìn hấn.

Yến Cô Minh xoay đầu sang, nhìn nàng.

“Nếu ta đoán không nhầm thì lúc quay lại, y còn cầm theo lương khô nữa.”

Phong Thiên Nhai: “Cái này...”

Đôi mắt lãnh đạm của Yến Cô Minh nhìn Phong Thiên Nhai chăm chăm.

“Sao, cảm động rồi à?”

Phong Thiên Nhai: “Sao anh biết chắc y sẽ đến hiệu cầm đồ thế?”

Yến Cô Minh không đáp.

Ánh mắt khi nhìn Phong Thiên Nhai của Diệp Hoài Sơn đã lọt vào mắt hấn, ánh mắt ấy nhuộm vẻ yêu chiều, tỏ rõ ý ta-không-muốn-em-chịu-khổ.

Hấn hiểu ánh mắt ấy, vì hấn cũng vậy.

Phong Thiên Nhai thấy hấn không đáp, bèn lay lay hấn.

“Sao.”

Yến Cô Minh vừa mở miệng, Diệp Hoài Sơn đã về đến.

Chỉ tốn thời gian khoảng nửa nén hương, Diệp Hoài Sơn đã vội vã chạy về, đeo một bọc vải sau lưng.

“Ồ!?”

Phong Thiên Nhai thấy bọc vải nọ, quay phắt đầu sang nhìn Yến Cô Minh, nàng chỉ cái bọc: “Thức ăn à?”

Diệp Hoài Sơn có vẻ ngạc nhiên, “Sao Phong cô nương biết thế...”

“Ồ, thực sự là thức ăn à?”

Diệp Hoài Sơn gật đầu, “Ừm... Là một ít lương khô để dùng dọc đường...”

Phong Thiên Nhai cười một tiếng, vỗ tay Yến Cô Minh, “Chuẩn luôn.”

Diệp Hoài Sơn chẳng hiểu mô tê gì, ngập ngừng ước hỏi: “Phong cô nương...”

Phong Thiên Nhai: “Anh đem cái gì đi cầm thế.”

Diệp Hoài Sơn không ngờ nàng lại vỗ về ra ngay, thoáng chốc đã đỏ mặt.

“Ta... Ta cầm một miếng ngọc bội...”

Diệp Hoài Sơn thấy mặt mình nóng như phát sốt. Y vốn định bảo với Phong Thiên Nhai và Yến Cô Minh rằng mình có đem theo ngân lượng, nhưng lúc ra khỏi phủ tướng quân thì y rất vội vã, đến thức ăn cũng chẳng đem bao nhiêu, huống gì là ngân phiếu, giờ muốn mua lương khô, chỉ có thể cầm ngọc bội của mình thôi.

Diệp Hoài Sơn là con cháu tướng gia, lại thành danh từ nhỏ, đương tuổi thiếu thời đã trở thành trấn biên tướng quân của triều đình, tuy thường ngày không quen thói hưởng thụ, nhưng cũng chưa từng trải qua cảnh túng quẫn trên người chẳng có lấy một đồng. Hơn nữa, Diệp Hoài Sơn lại là người rất trung nghĩa, thấy ân nhân cứu mạng không có cả lương khô bèn thẹn với lòng, cần nhắc ngược xuôi, đành đem cầm ngọc bội gia truyền của tướng gia, đổi lộ phí đi đường.

Một miếng ngọc chu sa mấy trăm năm, bị y cầm với giá bốn mươi lượng...

Phong Thiên Nhai không để ý đến vẻ xấu hổ của Diệp Hoài Sơn, nàng kéo cái bọc trên lưng y sang.

“Anh mua món gì rồi?”

Diệp Hoài Sơn: “... Chỉ có vài miếng thịt sấy khô và bánh bao không nhân.”

“Ồ! Mua cả thịt khô này.” Phong Thiên Nhai mở to mắt, “Khá lắm, lâu rồi chưa ăn thịt.”

Diệp Hoài Sơn bị nàng nhìn chăm chú, bèn gục đầu xuống.

Gói tươm tất lại, Diệp Hoài Sơn vác bọc lên vai.

“Đi thôi đi thôi, tiếp tục lên đường.”

Phong Thiên Nhai lại dẫn đầu mà bước, hai nam nhân không nhanh không chậm nối gót theo sau.

Chập tối, họ ra khỏi trấn Thái Lai, đến một ngọn núi nằm trong rừng.

Chỗ này cách trấn không xa, thường ngày có sơn dân lai vãng nên đường khá là dễ đi. Phong Thiên Nhai vừa đi với hỏi Diệp Hoài Sơn: “Anh đến đây bằng đường này hả?”

Diệp Hoài Sơn gật đầu, “Ừ.”

Phong Thiên Nhai: “Đi hết mấy ngày?”

Diệp Hoài Sơn: “Bốn ngày.”

Phong Thiên Nhai ngạc nhiên thét lên: “Nhanh thế à?”

Diệp Hoài Sơn: “Ta cưỡi ngựa nên nhanh hơn.”

Phong Thiên Nhai suy nghĩ rồi nói: “Nếu đi bộ thì nhanh lắm cũng phải khoảng mười ngày mới đến được phủ tướng quân, có trễ quá không?”

Diệp Hoài Sơn cũng hơi lo lắng.

“Đúng là hơi chậm, nhưng giờ cũng đâu còn cách nào.”

Con ngựa lúc trước Diệp Hoài Sơn cưỡi, vì quá vội nên không buộc kỹ, cũng chẳng biết ai đã trộm mất. Bây giờ mọi người lại không có tiền, chẳng mua nổi ngựa.

Bấy giờ, Yến Cô Minh vẫn luôn im lặng bỗng thì thầm với Phong Thiên Nhai:

“Em cần ngựa?”

Phong Thiên Nhai: “Chúng ta đều cần ngựa chứ cứ đi thế này, đến lúc tới được phủ tướng quân, có khi người ta đã giao chiến luôn rồi.”

Yến Cô Minh: “Em cần ngựa, mai đến trấn kè, ta kiếm một con cho em.”

Diệp Hoài Sơn chen vào hỏi: “Yến huynh mua nổi ngựa à?”

Yến Cô Minh không trả lời y, vẫn nhìn Phong Thiên Nhai. “Em cần không?”

Phong Thiên Nhai: “Anh kiếm đâu ra tiền mà mua ngựa.”

Yến Cô Minh bấy giờ mới liếc sang Diệp Hoài Sơn.

“Ngươi còn bao nhiêu bạc.”

Diệp Hoài Sơn móc ngực áo.

“Còn hơn hai mươi lượng...”

“Đủ rồi.”

Yến Cô Minh: “Mai đưa hết cho ta.”

“...” Diệp Hoài Sơn do dự, “Yến huynh, số tiền này không mua nổi một con ngựa...”

Yến Cô Minh lạnh lùng nhìn y.

“Ta biết.”

“Vậy...”

Yến Cô Minh: “Ngươi chỉ cần đưa tiền cho ta, ngày mai ta sẽ đem ngựa về.”

Diệp Hoài Sơn: “Yến huynh định làm gì?”

Yến Cô Minh: “Ngươi không cần phải biết.”

Giọng Yến Cô Minh vừa lạnh vừa mát kiên nhẫn. Diệp Hoài Sơn dù gì cũng là trấn biên tướng quân triều này, là quan nhất phẩm, thường ngày nghe không ngớt lời nịnh bợ, đâu đã từng có kẻ nói chuyện kiểu vậy với y. Dù có tốt tính tới mức nào, y cũng biết bực mình.

Y nhú mày, mặt cũng nghiêm lại.

Yến Cô Minh nhìn y, môi khẽ nhếch.

Bốn mắt chọi nhau, địch ý phảng phất.

Hai người cứ lặng lẽ đứng đối diện nhau, bầu không khí có vẻ lạnh.

Phong Thiên Nhai nhướn mày, nhìn hết người này đến người kia. Sau đó cười lạnh một tiếng.

“Ủầy ôi, muốn đập nhau.”

Nàng vừa thốt lên một câu, khí thế đối địch của cả hai cũng vui đi chút ít.

Phong Thiên Nhai khoanh tay.

“Nào, ta coi thử ai lợi hại hơn.”

Diệp Hoài Sơn nghe nàng nói thế, thoát cái đã tính ra, bèn dẫn mình xuống.

“Phong cô nương...”

Phong Thiên Nhai: “Sao vậy?”

Diệp Hoài Sơn cúi đầu, sau đó xoay người, khẽ gật đầu với Yến Cô Minh.

“Yến huynh, xin thứ lỗi, Diệp mỗ thất lễ rồi.”

Yến Cô Minh nhìn Phong Thiên Nhai, hồi lâu sau mới xoay sang, nói với Diệp Hoài Sơn:

“Không cần.”

Phong Thiên Nhai quét mắt nhìn hai người một cái.

“Đi thôi.”

Mặt trời xuống núi, đoàn ba người vào rừng nghỉ tạm.

Dù vừa nãy không hài lòng nhau, nhưng bây giờ cả Diệp Hoài Sơn lẫn Yến Cô Minh đều nhất trí không cho Phong Thiên Nhai gác đêm.

Diệp Hoài Sơn: “Phong cô nương, cô đi đường mệt rồi, để bọn ta gác đêm cho.”

Phong Thiên Nhai: “Hử? Nói cứ như các anh không phải đi đường ấy.”

“Nhưng...”

Trong khi Phong Thiên Nhai và Diệp Hoài Sơn nói chuyện, Yến Cô Minh đã dọn sạch đá ở gần đấy, lại đùn cỏ khô và lá cây thành một đống.

Xong việc, hắn đưa tay bế Phong Thiên Nhai sang.

“Ồi chao! Làm gì vậy!?”

“Ngủ.”

Yến Cô Minh không lập lại lần thứ hai, hắn ấn Phong Thiên Nhai nằm xuống, mới đầu nàng còn định ngồi dậy, nhưng khi bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Yến Cô Minh, cái ý bướng bỉnh không lui trong đôi mắt đen thẳm kia khiến người ta chẳng dám trái lời.

Phong Thiên Nhai dòi mắt đi, lâu bầu một tiếng.

“Rồi rồi, ngủ thì ngủ.”

Yến Cô Minh thu xếp gọn gàng cho Phong Thiên Nhai, xoay người đến ngồi dưới một gốc cây.

Diệp Hoài Sơn nhóm lửa dưới đất, ngồi xếp bằng bên đống lửa, tay chốc chốc lại bẻ cành đốt thêm vào.

Chẳng bao lâu sau, hơi thở Phong Thiên Nhai dần lắng xuống.

Diệp Hoài Sơn khẽ ngoái đầu nhìn Yến Cô Minh, người nọ nhắm mắt tựa vào cây, chẳng biết đã ngủ hay còn thức.

“Ngươi nhìn cái gì.”

Yến Cô Minh đột ngột mở miệng, giọng uể oải trầm trầm.

Diệp Hoài Sơn thấy hắn chưa ngủ cũng chẳng lấy làm kinh ngạc.

“Yến huynh.”

Yến Cô Minh chậm rãi mở mắt.

Diệp Hoài Sơn vút một cành ngắn vào lửa, một tia lửa bắn ra.

“Thứ cho Diệp mỗ nói thẳng, huynh bất mãn với ta.”

Yến Cô Minh lạnh nhạt.

“Sao bảo thế.”

Diệp Hoài Sơn: “Diệp mỗ tự thấy mình không đụng chạm đến huynh, nhưng huynh lại gây sự nhiều lần, thế là ý gì.”

Yến Cô Minh cười khẽ một tiếng, “Ồ?”

Diệp Hoài Sơn xoay người lại, lúc y nói chuyện với người khác, luôn nhìn thẳng đối phương.

“Nếu Diệp mỗ có gì mạo phạm, xin Yến huynh nói rõ.”

Yến Cô Minh: “Rồi sau đó?”

Diệp Hoài Sơn: “... Huynh và Phong cô nương là ân nhân cứu mạng của Diệp mỗ, ta muốn báo đáp hai người thật hậu. Có lẽ ta đã vô ý mạo phạm huynh, huynh nói ta biết thì ta mới xin thứ lỗi được.”

Yến Cô Minh ngược mắt lên, ánh mắt lẫm nhẫm còn sâu hơn cả màn đêm.

“Người cứu người là nàng, không phải ta.”

Diệp Hoài Sơn bắt gặp ánh mắt ấy, lời chưa nói cũng khó mà nói tiếp được.

Ngày hôm sau, ba người gặm bánh bao không nhân, lên đường sớm.

Lần này Phong Thiên Nhai không đi trước nữa.

Yến Cô Minh lúc nào cũng đi sau Phong Thiên Nhai một bước, vì thế Phong Thiên Nhai bước chậm thì hắn cũng chậm lại theo. Cuối cùng, Diệp Hoài Sơn lại thành ra dẫn đầu.

Phong Thiên Nhai mắt nhìn đường, tay chấp sau lưng, thông dong tiến bước.

Hôm nay trời đẹp, là một ngày thu với tầng không quang đăng hiem gặp. Gió lùa vào núi dịu nhẹ khoan khoái, với người phải đi đường trường thì chẳng gì thoải mái bằng.

Phong Thiên Nhai đi mãi đi mãi, đưa khuỷu tay huých nhẹ vào Yến Cô Minh.

Lẫm nhẫm không lên tiếng, chỉ lia mắt xuống liếc nàng.

Phong Thiên Nhai nhướn mày nhìn Yến Cô Minh, cười gian xảo.

Yến Cô Minh không biết nàng lại muốn gì trò gì, chân không ngừng bước, mắt vẫn nhìn nàng.

Phong Thiên Nhai mau lẹ lia mắt về phía Diệp Hoài Sơn đang đi phía trước, tiểu tướng quân không để ý đến chuyện đang diễn ra sau lưng mình.

Nàng khẽ nói.

“Chưa nguôi giận.”

Yến Cô Minh: “?”

Phong Thiên Nhai chớp mấy môi nhìn hắn, mày mắt đầy ý cười.

Yến Cô Minh thoát cái đã hiểu.

Cũng đúng, với tu vi của nàng, cuộc đối thoại đêm qua hẳn đã vào tai cả.

Phong Thiên Nhai cười khi nhìn hắn.

Có phải vẫn chưa nguôi giận cái vụ hôm ở Thạch Dương cốc, vì cứu y mà ta đuổi anh đi không.

Yến Cô Minh bị nàng soi chòng chọc, tai bỗng nóng rẫy, bèn quay phắt đầu đi không ngó đến nữa.

Phong Thiên Nhai cười đến rút cổ, Diệp Hoài Sơn bỗng nhận ra, xoay người lại, Phong Thiên Nhai lập tức thu gọn nụ cười.

Đi cả buổi sáng, họ đến được một thành chính khác của quận Nam, thành Hạp.

Thành Hạp to hơn trấn Thái Lai nhiều, người sống ở đây càng nhiều hơn. Vào đến thành, đâu đâu cũng nhuộm vẻ phồn hoa.

Phong Thiên Nhai mở to mắt, không bỏ sót bất cứ một từ lâu trà quán nào.

Đi mãi đi mãi rồi Yến Cô Minh ngừng bước.

Phong Thiên Nhai: “Sao thế?”

Hắn nhìn sang Diệp Hoài Sơn.

“Bạc.”

Diệp Hoài Sơn: “...”

Phong Thiên Nhai huych huych Diệp Hoài Sơn.

“Bạc đâu bạc đâu, đưa cho yển khờ, để hấn kiếm ngựa.”

Diệp Hoài Sơn móc ngân lượng từ trong ngực áo ra, đưa cho Yển Cô Minh.

“Yển huynh, chỉ chút tiền thế này thực sự không đủ để mua ngựa... Chi bằng ta và huynh cùng nghĩ cách...”

Yển Cô Minh: “Cho vào ngực áo ta.”

Diệp Hoài Sơn: “...”

Phong Thiên Nhai cười nói: “Nghe lời tên ấy đi, kiếm không được ngựa chúng ta cùng cười vào mặt hấn.”

Yển Cô Minh ngoái đầu liếc Phong Thiên Nhai một cái, ánh mắt ấy nghiêm khắc như một vị huynh trưởng đang dạy bảo muội muội tinh quái của mình.

Diệp Hoài Sơn chẳng còn cách nào khác, đành phải dứt tiền vào người Yển Cô Minh.

“Hai người cứ đi đâu đó chơi đi, hai canh giờ sau quay lại đây tập hợp.”

Phong Thiên Nhai: “Ồ.”

Sau khi Yển Cô Minh đi, Phong Thiên Nhai nhìn xung quanh, nói với Diệp Hoài Sơn: “Sao đây, chúng ta đi tham quan nào.”

Diệp Hoài Sơn gật đầu, “Nếu Phong cô nương muốn, Diệp mỗ tất nhiên phụng bồi.”

Phong Thiên Nhai và Diệp Hoài Sơn đi dạo trong thành, đôi mắt to tròn của thiếu nữ cứ lia khắp mọi nơi.

Diệp Hoài Sơn kè kè bên cạnh, cứ thế nối gót theo sau.

Với Diệp Hoài Sơn, thành Hạt chẳng có gì đáng để mắt đến cả. Y sinh ra ở kinh thành, tuy mười mấy tuổi đã theo phụ thân đến biên quan, nhưng ấy là khoảng thời gian an bình, mỗi bận cuối năm, Hoàng đế mở tiệc chiêu đãi quần thần, cũng triệu hồi hai cha con Diệp thị.

Kinh thành, hoàng cung, điện Tử Tiêu.

Nơi xa hoa nhất trên đời, Diệp Hoài Sơn đã sớm được ngắm thỏa thích, nên y thấy rất khó hiểu khi Phong Thiên Nhai cứ đứng ngây ra trước một sạp bán đầu lạp* đơn sơ.

[*Một dạng nón tre rộng vành che mặt.]

“Phong cô nương... Cô thích đầu lạp à?”

Phong Thiên Nhai cầm một cái lên, “Nhộn quá.”

Diệp Hoài Sơn: “...”

Người bán đầu lạp là một cụ già, mái tóc thưa thớt đã hoa râm.

“Là đầu lạp lão hủ tự đan, rất chắc.”

Phong Thiên Nhai búng búng, gật đầu đồng ý: “Đúng nhỉ, đúng là rất chắc.”

Cụ ông cũng đội một chiếc, ngẩng đầu nhìn Diệp Hoài Sơn.

“Vị công tử này, mua một chiếc tặng người trong lòng đi.”

“Bác ơi làm rồi...” Diệp Hoài Sơn thoáng chốc đã đỏ cả mặt, đầu lắc lia lịa, “Bác nhầm rồi, ta ta...”

“Ha ha ha.”

Phong Thiên Nhai nhìn y, cười đến gập cả bụng.

Nàng vừa cười, mặt Diệp Hoài Sơn lại càng đỏ.

“Ồi chao buồn cười chết mất...” Phong Thiên Nhai chỉ vào mặt Diệp Hoài Sơn, “Sao mặt lại đỏ được đến thế nhỉ.”

“Phong cô nương...”

Phong Thiên Nhai nói với cụ già: “Bác ơi, y không phải người trong lòng ta. Bọn ta cũng không có tiền mua đầu lạp.”

Cụ già nghe nàng bảo không có tiền mua, cũng lười mở miệng đáp.

Phong Thiên Nhai kéo Diệp Hoài Sơn đi tiếp.

Mặt chưa hết nóng, y lại nghe Phong Thiên Nhai bảo mình không phải người trong lòng nàng.

“Phong cô nương...”

“Ờ?”

Phong Thiên Nhai xoay đầu sang, ánh mắt trong trẻo nhìn y.

Diệp Hoài Sơn mấp máy môi, “Không có gì...”

Đi thêm một đoạn, Diệp Hoài Sơn chợt hỏi:

“Phong cô nương, Yến huynh là huynh trưởng của cô?”

Phong Thiên Nhai đi đến trước một dãy treo lục lạc, nghe thử âm thanh của từng cái.

“Không phải.”

Diệp Hoài Sơn: “VẬY...”

Phong Thiên Nhai: “ĐƯỢC TA NHẶT VỀ ĐÓ...”

Diệp Hoài Sơn gật đầu.

Phong Thiên Nhai lại đi sang con đường náo nhiệt bên cạnh, mọi sự chú ý đều dồn vào các sạp hàng, còn Diệp Hoài Sơn thì chẳng biết đang nghĩ gì, hai người không ai nhận ra đã đến giờ hẹn với Yến Cô Minh.

Đến lúc sực nhớ ra, đã trễ gần nửa canh giờ.

“Ồi...” Phong Thiên Nhai kéo Diệp Hoài Sơn chạy về, “Hồng rồi hồng rồi.”

Nàng hơi nóng ruột, nhớ lại lần trước, nàng để Yến Cô Minh đợi trong rừng sâu.

Lần ấy Yến Cô Minh nói với nàng, không có lần sau.

“Nguy rồi...”

Trên đường về, Phong Thiên Nhai không kìm được đã dùng khinh công, vết thương của Diệp Hoài Sơn vừa lành, nào đuổi kịp nàng, gọi với theo vài tiếng mà người ta không màng đến, bị bỏ lại phía sau.

Trên đường có không ít người qua xe lại, Phong Thiên Nhai không nhanh chân được. Nàng ngó sắc trời, tụ khí đan điền, chân khễ nhưn một cái, nhảy lên nóc của tửu lâu bên cạnh.

Đặt chân xuống hiên nhà nhẹ nhàng tựa một nàng chim, không mảy may phát tiếng.

Nàng lại di chuyển thật nhanh trên các nóc nhà, tìm đường ngắn nhất để quay về.

Cách đây rất xa, nàng thấy Yến Cô Minh rồi.

Lăng nhân cao lớn đứng bên vệ đường, cái cây bên cạnh buộc hai con ngựa đen.

Phong Thiên Nhai vận khí, lộn hai vòng, hạ xuống trước mặt Yến Cô Minh.

Nàng khễ thở gấp, lí nhí giọng.

“Yến khờ... Có phải sư phụ trễ rồi không...”

Yến Cô Minh vốn đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe tiếng Phong Thiên Nhai trở lại, hần mới mở mắt.

Trên mặt thiếu nữ vẫn rịn mồ hôi, không thấy Diệp Hoài Sơn đằng sau.

Yến Cô Minh khẽ cười.

“Không.”

Bạn đang đọc truyện *Lăng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

“Không.”

Phong Thiên Nhai nghe thế, héch mặt ngoảnh đầu sang hướng khác.

“Xí, mà trẻ thì đã làm sao.”

Yến Cô Minh gật gù, “Ủm thì chả làm sao cả.”

Lúc họ nói chuyện, Diệp Hoài Sơn cũng đã về đến. Y nhìn hai con ngựa buộc bên cây, mặt mày sùng sốt.

“Yến huynh, sao huynh mua được ngựa thế?”

Phong Thiên Nhai cũng hùa theo hỏi: “Đúng đấy, anh kiếm đâu ra vậy.”

Yến Cô Minh: “Sòng bạc.”

“Hả!?” Phong Thiên Nhai tròn to mắt, “Mới nãy anh đến sòng bạc?”

Yến Cô Minh gật đầu, “Ừm”

Với Diệp Hoài Sơn và Phong Thiên Nhai, sòng bạc là một nơi mới lạ. Phong Thiên Nhai thì khỏi phải nói, đến cả trấn Thái Lai mà cũng chưa dạo được mấy lần, huống chi là sòng bạc. Còn Diệp Hoài Sơn từ nhỏ đã phải tuân theo gia quy nghiêm khắc, đương nhiên không được đặt nửa bàn chân vào những nơi phong trần như sòng bạc lâu xanh.

“Yến huynh, chỉ một lúc thôi mà huynh đã thắng được hai con ngựa?”

“Ừ.”

Phong Thiên Nhai xúc động: “Yến khò, anh may mắn thật.”

“... Ờ.”

Yến Cô Minh vẫn lạnh tanh như cũ, hần nhìn chăm chăm xuống đất đá dưới chân. Thực ra, hần không nói cho hai người kia biết, rằng mình phải giờ mách khéo ở sòng bạc mới thắng được số tiền đủ để mua hai con ngựa.

Yến Cô Minh rong ruổi đã nửa đời, hần thành thạo mấy chiêu trò này hơn bất cứ ai.

Phong Thiên Nhai đi vài vòng quanh hai con ngựa, hồ hởi vuốt bòm nó, con ngựa cao to phì nhẹ mấy tiếng.

“Yến khò, chỉ có hai con.”

“...” Yến Cô Minh dời mắt đi, nhìn ngọn cỏ khô bên đường. “Ừ, không đủ bạc, chỉ mua được hai con.”

Diệp Hoài Sơn cạnh đấy đỡ lời: “Trong thời gian ngắn như thế, kiếm được hai con đã là không dễ, Yến huynh quả thật đã cứu chúng ta khỏi cảnh lửa sém lông mày.”

Phong Thiên Nhai cười cười, nhìn Diệp Hoài Sơn: “Anh nhìn vậy mà thích tăng bốc người khác à.”

Diệp Hoài Sơn: “...”

Phong Thiên Nhai vỗ ngựa, hỏi họ: “Hai con, chúng ta cười sao đây.”

Yến Cô Minh bấy giờ mới ngẩng đầu lên.

“Ta cười cùng em, để con còn lại cho y.” Hấn nói lạnh tanh, cứ như đang bàn một chuyện vô cùng bình thường.

Diệp Hoài Sơn: “Yến huynh, để ta cười cùng Phong cô nương...” Y vốn muốn bảo tay Yến Cô Minh không tiện lắm, nhưng nhòm sắc mặt của Yến Cô Minh rồi lại nuốt lời định nói vào.

Yến Cô Minh không nhiều lời nữa, sai hai bước đến trước một con ngựa, cõ tay lườn qua cương, cho chân lên bàn đạp, chỉ khẽ xoay người đã yên vị trên lưng ngựa. Ngựa giăng tới lui vài bước, Yến Cô Minh lật tay, quần cương quanh cổ tay, chân thúc vài cái, ngựa bình tĩnh lại.

Hấn từ trên nhìn xuống Phong Thiên Nhai.

“Lên đây.”

Yến Cô Minh vốn cao lớn, hướng chi giờ còn ngồi trên ngựa. Để nhìn hấn, Phong Thiên Nhai phải ngược cổ lên thật cao.

“Lên đây.” Yến Cô Minh lặp lại lần nữa.

Diệp Hoài Sơn: “Yến huynh...”

Diệp Hoài Sơn vừa lên tiếng, Yến Cô Minh đã buông cương, nghiêng người cúi lưng, túm Phong Thiên Nhai lên ngồi trước mình.

“Ồi!”

Ở phía sau, lẳng nhên khẽ dịch người, để Phong Thiên Nhai ngồi dễ chịu hơn.

“Ha.” Đôi chân nhỏ nhắn của Phong Thiên Nhai đung đưa bên sườn ngựa, “Đi thôi đi thôi.”

Diệp Hoài Sơn dòi mắt, trèo lên con ngựa còn lại.

Có ngựa rồi tốc độ nhanh hơn nhiều, lại thêm ba người đều có võ nên dẻo dai bền sức, đi cả ngày lẫn đêm, ba ngày sau đã tới kinh thành.

Lần đầu tiên Phong Thiên Nhai đến đây, tòa thành phồn hoa nhất thiên hạ.

Lúc họ vào thành đã là giờ Tuất*, tuy trời đã tối nhưng đường phố vẫn rất rộn ràng.

[*Khoảng bảy giờ đến chín giờ tối.]

“Oa...” Phong Thiên Nhai ngấm trái ngó phải, khẽ xuyết xoa, “Dưới chân thiên tử, quả thực bất phàm, quý khí khắp nơi.”

Tuy đường phố vô cùng ồn ã, nhưng với thính lực của Diệp Hoài Sơn và Yến Cô Minh thì không khó để nghe được lời Phong Thiên Nhai đã nói.

Diệp Hoài Sơn hỏi Phong Thiên Nhai: “Phong cô nương, cô lần đầu đến kinh thành?”

Phong Thiên Nhai gật đầu, “Ừm.”

Diệp Hoài Sơn: “Chốc nữa đến phủ tướng quân, Phong cô nương và Yến huynh tạm nghỉ lại nhé, vài ngày nữa Diệp mỗ sẽ làm chủ, đưa hai vị thăm thú kinh thành, được không?”

Phong Thiên Nhai xoay lại nhìn y, “Chẳng phải tiền tuyến đang căng thẳng à, anh còn thời gian đưa bọn ta đi chơi ư?”

Diệp Hoài Sơn bị nàng chất vấn, khẽ cúi đầu xuống, đắm chiêu thật lâu rồi quanh co đáp: “Phong cô nương và Yến huynh là ân nhân cứu mạng ta, dù có bận hơn nữa ta vẫn phải bớt chút thời gian đi cùng hai người.”

“Ha.” Phong Thiên Nhai cười, “Anh đã bảo thế, vậy thì bọn ta chờ.”

Phủ tướng quân nằm giữa kinh thành, mặt tiền lộng lẫy uy nghi, từ xa đã có binh sĩ thủ hộ, nghiêm trang lạnh lẽo.

Diệp Hoài Sơn cưỡi ngựa đến gần phủ tướng quân.

Vì trời đã tối nên không nhìn rõ người, hộ vệ ngăn y lại.

“Kẻ nào!”

Diệp Hoài Sơn: “Là ta.”

Phong Thiên Nhai và Yến Cô Minh theo ngay sau y, nghe Diệp Hoài Sơn buông lời, Phong Thiên Nhai ồ lên một tiếng, đưa khuỷu tay huých huých Yến

Cô Minh.

“Yến khò, nghe thấy chưa, không như lúc nói chuyện với chúng ta.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai sờ cằm, “Đây mới là phong cách nên có ở một tướng quân.”

Diệp Hoài Sơn chỉ nói hai chữ rồi tiến lại gần, sau khi nhìn rõ người vừa đến, hộ vệ nọ lập tức cao giọng hô:

“Là tướng quân! Tướng quân về rồi — Tướng quân về rồi!”

Người xung quanh nghe thấy thế, xúm lại với vẻ khó tin.

“Đúng là tướng quân, tướng quân về rồi, còn không mau vào báo với lão thái quân!”

Giữa cảnh ồn ào, một binh sĩ chạy vào phủ, những người khác vẫn vây quanh Diệp Hoài Sơn, nhất tề quỳ xuống hành lễ.

Diệp Hoài Sơn xuống ngựa, nói: “Đứng lên đi.”

“Dạ!”

Mọi người khó nén kích động, quây quần lại thành một nhúm. Diệp Hoài Sơn đưa cương ngựa cho người đứng đầu.

Bấy giờ, có một người vội vã đi từ trong phủ ra, đứng trước cửa nhìn thử, sau khi thấy Diệp Hoài Sơn thì run rẩy chạy đến.

“Ôi chao đại thiếu gia, người bình an trở về rồi.”

Diệp Hoài Sơn thấy người nọ, cũng rất khách khí.

“Bác Tề.”

Bác Tề siết chặt tay Diệp Hoài Sơn, có lẽ vẫn còn kích động, tay vẫn đang run. Bác khom lưng, vẻ mặt thống thiết.

“Đại thiếu gia, người mất tích vài ngày, mọi người đều rất lo sợ. Nhất là lão thái quân và biểu tiểu thư, ngày ngày tụng kinh lễ Phật, đêm đêm mất ngủ, cầu Bồ Tát phù hộ thiếu gia bình an.”

Diệp Hoài Sơn cúi đầu, “Do Căn Hòa lỗ mắng, làm phiền mọi người rồi.”

Bác Tề vỗ vỗ tay Diệp Hoài Sơn, “May mà trời cao có mắt, cho đại thiếu gia bình an quay về. Mau vào trong thôi, lão thái quân nghe bảo người về đã đợi ở chính đường rồi.”

“Gượng đã...”

Diệp Hoài Sơn xoay người, Yến Cô Minh hiểu ý y, chân khễ thúc, ngựa đi đến gần.

Yến Cô Minh và Phong Thiên Nhai lần lượt xuống ngựa, đứng trước mặt Diệp Hoài Sơn.

Bác Tề đánh giá hai người một lượt.

“Hai vị này là...”

Diệp Hoài Sơn nói: “Họ là ân nhân cứu mạng ta.”

Bác Tề vỗ lẽ, khề thi lễ. “Hóa ra là ân nhân của đại thiếu gia, lão hủ đây cảm tạ đại ân của hai vị.”

Yến Cô Minh không nói gì, Phong Thiên Nhai phẩy tay, “Không dám.”

Diệp Hoài Sơn lại giới thiệu với hai người Phong Thiên Nhai, “Vị này là tổng quản phủ tướng quân, bác Tề.”

Phong Thiên Nhai gật đầu, “Chào bác.”

Bác Tề: “Cô nương có lễ. Mọi người vào phủ mau thôi.”

Diệp Hoài Sơn đưa tay, mời Phong Thiên Nhai vào trước.

Phong Thiên Nhai dậm bước, Yến Cô Minh chột bảo.

“Em đi đi.”

Phong Thiên Nhai xoay người, nhìn Yến Cô Minh vẫn đứng im tại chỗ.

“Anh không vào à.”

“Ừm.” Yến Cô Minh vẫn lạnh tanh.

Phong Thiên Nhai nhìn hần, cân nhắc rồi đáp: “Được.”

Diệp Hoài Sơn định nói thêm vài lời, Phong Thiên Nhai cắt ngang, “Đề hần đi.”

“... Ừm.”

Yến Cô Minh nhìn Phong Thiên Nhai đi vào phủ tướng quân, xoay người rời khỏi.

Với Yến Cô Minh, dù là Diệp Hoài Sơn hay phủ tướng quân, đều chẳng khiến hần nảy sinh hứng thú. Hần chỉ muốn chờ, chờ Phong Thiên Nhai thường thức xong mọi cảnh náo nhiệt nơi này, họ sẽ rời đi.

Mặt khác, Phong Thiên Nhai theo Diệp Hoài Sơn vào phủ tướng quân.

Bên trong phủ không có vẻ gì là xa hoa, song lại lộ ra hơi thở trang nghiêm tôn quý của riêng mình, tuy ít đồ trang trí nhưng không gian rộng lớn, rất có phong cách.

Diệp Hoài Sơn đưa Phong Thiên Nhai đến một gian viện.

Viện không lớn lắm nhưng rất tinh tế, có vẻ như đã được xây từ lâu.

“Phong cô nương, cô nghỉ tạm ở đây nhé, ta đi gặp lão thái quân trước rồi lại sang.”

Phong Thiên Nhai hồi lâu không đáp.

Diệp Hoài Sơn lấy làm lạ, ngoái đầu nhìn nàng, chợt thấy Phong Thiên Nhai đang ngắm một cái cây đến ngây ngẩn.

“Phong cô nương...”

Phong Thiên Nhai vẫn chẳng ừ hừ, Diệp Hoài Sơn do dự một chút, khẽ đưa tay vỗ vai nàng, “Phong cô nương?”

“À...”

Phong Thiên Nhai bừng tỉnh, chỉ vào một cái cây trong vườn, hỏi: “Đây là cây gì?”

Diệp Hoài Sơn nhìn theo tay nàng, ái ngại.

“Ta... Ta không biết tên nó.”

Phong Thiên Nhai đùa: “Trông trong nhà anh, anh lại không biết à?”

Diệp Hoài Sơn hơi đỏ mặt, Tề bá thấy vậy, lấy làm ngạc nhiên, thầm đánh giá Phong Thiên Nhai lại một lần.

Diệp Hoài Sơn giải thích: “Lúc Thánh thượng ban đất này cho nhà họ Diệp, cây ấy đã ở đây rồi. Sau này xây phủ, lão thái quân và cha mẹ ta thích nó nên không chặt, cứ trồng đấy.”

Phong Thiên Nhai gật gù, nhắc Diệp Hoài Sơn: “Chẳng phải anh muốn đi gặp lão thái quân sao, còn không nhanh lên.”

“À...” Diệp Hoài Sơn sực nhớ, “Cáo từ trước, Phong cô nương cần gì xin cứ sai hạ nhân là được.”

Phong Thiên Nhai: “Ừ.”

Diệp Hoài Sơn và bác Tề đi rồi, chỉ còn mỗi Phong Thiên Nhai đứng trong sân.

Chẳng bao lâu sau, một nha hoàn đi vào, cung kính thưa chuyện: “Cô nương cần gì, cứ gọi nô tỳ là được.”

Nha hoàn này rất dịu dàng, lúc nói chuyện cũng rất quy củ, đầu vẫn cúi thấp.

Phong Thiên Nhai: “Diệp Hoài Sơn bảo ngời vào?”

Lời nàng nói khiến tiểu nha hoàn giật thót người, vội ngẩng đầu lên.

Phong Thiên Nhai: “Sao vậy, hay là bác Tề kia lệnh người vào?”

Nha hoàn lại cúi đầu xuống, vội vã đáp: “Không... Không phải... Là Diệp tướng quân bảo nô tỳ vào hầu hạ cô nương.”

Phong Thiên Nhai: “Sao người cuống thế.”

Nha hoàn cúi đầu thấp hơn nữa.

“Vì khi này... khi này cô nương gọi thẳng tên húy của tướng quân... Nô tỳ bất ngờ nên...”

“À.” Phong Thiên Nhai gật đầu, “Không thể gọi thẳng tên y à?”

“Việc này...” Nha hoàn chẳng biết nên đáp thế nào, cuống quýt quỳ xuống.

“Áy da, làm gì thế.” Phong Thiên Nhai giật mình, “Đứng lên đứng lên.”

Kéo nha hoàn đứng dậy, Phong Thiên Nhai nói: “Người ra ngoài đi, ta cần sẽ gọi.”

“Dạ, nô tỳ là Thanh Nhi, hầu ngoài cửa.”

Nha hoàn thi lễ cáo lui.

Phong Thiên Nhai nhìn theo bóng lưng nàng ta, thở phào một hơi, ngoái đầu bước đến bên cái cây kia.

Cây không cao, nhưng rất vững chãi.

Phong Thiên Nhai đưa tay ra, lia đầu ngón tay vạch khẽ lên thân cây.

Tuy móng nàng không dài nhưng nội lực hùng hậu, ngón tay vạch qua cứ như lưỡi kiếm, trên thân cây xuất hiện một vết xước.

Mới đầu vết xước không rõ lắm, Phong Thiên Nhai đứng im trước cây.

Chẳng bao lâu sau, chỗ vết xước từ từ đổi màu, dần trắng hơn, ngưng tụ thành một giọt nước xanh trắng, đọng đưa như muốn rơi xuống.

Phong Thiên Nhai đưa ngón tay hót lấy giọt nước, sau đó cho vào miệng.

Vị chất nhàn nhạt lan tỏa trong khoang miệng.

[Tiểu Thiên Nhai, con nếm thử cái này xem.]

[Gì thế ạ.]

[Sao nào, thấy giống cái gì?]

[Không biết.]

[Khà, đây là cây quan âm bồn hiền thân* tự chăm sóc, ngoài ta ra chẳng ai trồng được nó đâu.]

[*Cách xưng tôn kính dành cho người thân thiết. Ở đây có thể hiểu là sư phụ.]

[Dóc tổ, đi luyện kiếm thôi.]

[Chiêu cuối cùng trong kiếm pháp của bồn môn, tiểu Thiên Nhai có biết tên là gì không?]

[Không biết, người vẫn chưa dạy.]

[Đến đây, để ta kể cho con nó tên là gì, liên quan mật thiết với cái cây này đây.]

[...]

Phong Thiên Nhai mút tay.

“Người từng bảo, khắp thiên hạ chỉ người mới trồng được loại cây này, vậy nó cũng là do người trồng ư? Sao nó lại ở đây, sư phụ...”

Phong Thiên Nhai không nhìn cây quan âm nữa, xoay người vào phòng.

Phòng không lớn lắm, nhưng đồ đạc bày biện rất tinh xảo. Phong Thiên Nhai nằm xuống giường, nhìn lên trần nhà.

Lát sau, có vẻ không thoải mái cho lắm, nàng ngồi dậy, bước xuống giường, đẩy cửa phòng, khẽ khàng nhảy lên nóc nhà. Lại nằm xuống mái ngói xanh, nhìn trời.

Bầu trời nơi đây rất khác với bầu trời ở đỉnh Thiên Nhai, nhưng Phong Thiên Nhai vẫn ngắm đến là mê mải.

Nàng nằm hồi lâu, bỗng nghe thấy tiếng động vọng lại từ ngoài cửa viện.

Rất khẽ, như có người vừa đến.

Phong Thiên Nhai lười nhúc nhích, cứ lặng lẽ nghe.

“Thanh Nhi, biểu tiểu thư bảo ta đi hỏi thử, nghe nói đại thiếu gia đưa một nữ nhân về hả?”

Thanh Nhi thấp giọng, “Ừ, đang ở trong phòng đấy.”

Giọng người mới đến còn dịu dàng hơn cả Thanh Nhi, “Người gặp rồi à? Là người thế nào?”

Thanh Nhi ghét bỏ đáp: “Phường chợ búa, vừa nãy gọi thẳng tên húy của thiếu gia nữa cơ.”

“Cái gì?”

Thanh Nhi nhỏ tiếng đáp: “Lúc nãy ả gọi thẳng tên húy của thiếu gia, đúng là không biết xấu hổ.”

Phong Thiên Nhai: “...”

Nàng ngêch ra.

Tên của Diệp Hoài Sơn không thể gọi bừa à.

Hai tiểu nha hoàn ngoài cửa vẫn thấp giọng trò chuyện, càng nói càng hăng, Phong Thiên Nhai không thể đáp lại, cũng chẳng thể giả vờ không nghe nốt, đúng là bực mình.

Một lúc lâu sau, vẫn chưa có vẻ gì là sắp kết thúc, Phong Thiên Nhai quả thực chịu hết nổi rồi.

Chỉ chút chuyện thế thôi, có cần phải quanh co dài dòng đến thế không...

Phong Thiên Nhai đứng dậy đề khí, chân như lướt gió, nhảy từ nóc nhà sang tường bao quanh viện, lại mượn lực nhảy ra ngoài.

Trong chớp mắt, hai tiểu nha hoàn đứng tán gẫu hăng say ngoài cửa chỉ thấy gió phớt khẽ bên tai, chẳng hay Phong Thiên Nhai vừa rời khỏi.

Phong Thiên Nhai tránh tới tở trong nhà, lượn tới lượn lui trong phủ tướng quân.

Chẳng bao lâu sau đã vòng đến sảnh chính.

Nàng thừa lúc trời tối, nhảy lên nóc chính đường, cúi rạp người.

Phong Thiên Nhai nghe thấy bên trong có người đang nói chuyện, đấy là Diệp Hoài Sơn.

“Khi... Ta tìm thấy rồi nhé...”

Phong Thiên Nhai gảy một miếng ngói ra, nhìn vào trong qua lỗ hồng be bé.

Chỉ thấy Diệp Hoài Sơn cung kính đứng giữa sảnh lớn, vài người đang ngồi hai bên, trên chủ vị trước mặt có một cụ bà đứng tuổi ngồi chính tề, mặt mày nghiêm nghị. Bác Tề cũng có mặt, đứng cúi đầu bên người bà.

Vị trí gần cụ bà kia nhất là một nữ tử còn trẻ. Từ chỗ Phong Thiên Nhai đang nằm không thấy rõ mặt nàng ta, nữ tử đan tay vào nhau, đặt trên gối đầy quy củ, thoáng nhìn qua thì có vẻ u sầu.

Hồi lâu, cụ bà chậm rãi buông lời.

“Cần Hòa, cháu biết tội chưa.”

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

“Cẩn Hòa, cháu biết tội chưa.”

Giọng bà cũng như con người bà vậy, cứng cỏi thâm trầm.

Diệp Hoài Sơn quỳ dưới đất, lưng thẳng, đầu hơi cúi.

“Cẩn Hòa biết tội.”

“Cháu phạm tội gì.”

Diệp Hoài Sơn: “Chưa báo đã tự ý rời vị trí, mất tích nhiều ngày.”

Bà cụ: “Diệp gia tướng môn, quân pháp như son, cháu nhận trọng trách bảo vệ biên giới, lại không tuân thủ mệnh lệnh thì ai sẽ phục.”

Đầu Diệp Hoài Sơn cúi xuống thấp hơn.

“Cẩn Hòa biết tội, xin lão thái quân trách phạt.”

Bà cụ rũ mắt nhìn Diệp Hoài Sơn, vừa định lên tiếng, thiếu nữ bên cạnh khẽ kéo tay áo bà, không giấu nổi vẻ mặt lo âu.

“Lão thái quân, chúng ta vẫn chưa rõ biểu ca rời đi vì nguyên nhân gì. Tinh Ca cho rằng biểu ca không tự tiện rời cương vị, huynh ấy vội vã như thế hẳn có việc cần kíp, chúng ta nên nghe huynh ấy giải thích trước ạ.”

Giọng nữ tử cũng tựa dáng người, uyển chuyển dịu dàng.

Người ngồi phía dưới nghe nàng ta nói thế, cũng đồng ý: “Đúng đấy lão thái quân, Diệp tướng quân luôn nghiêm túc phục lệnh, tận trung cương vị, lần này bỏ đi hẳn có lý do, nghe người giải thích đã.”

Mọi người ào ào hòa theo.

Bà cụ dăm chiêu một chốc, nói: “Được thôi, nếu tất cả đã bằng lòng cho cháu cơ hội, cháu cứ trình bày lý do đi.”

Hờ.

Phong Thiên Nhai núp trên nóc nhà xem đến là thú vị. Hay cho một bà lão, rõ thương cháu mà lại mượn cớ người khác.

Diệp Hoài Sơn quỳ giữa sảnh nghe bà bảo thế, ngẩng đầu lên.

“Cháu rời đi là vì tế ti phiên cương.”

Một lời của y khiến cả sảnh đường ồn ào nghị luận.

“Tế ti? Chẳng phải Đại tế ti phiên cương vừa trọng thương cách đây không lâu sao.”

“Đúng thế, tuy chúng ta tổn thất nghiêm trọng, nhưng ả đã trúng Khai Dương đại pháp, chắc chắn sẽ chết. Diệt được tế ti, phiên cương như mất một cánh tay, khó khăn chúng ta phải đối mặt cũng đã bớt đi không ít.”

Diệp Hoài Sơn: “Khai Dương đại pháp chưa hẳn đã không có thuốc gì chữa được.”

Người ngồi bên trái Diệp Hoài Sơn gật đầu, chậm rãi nói: “Đúng vậy, có ý kiến cho rằng cở hàn sương chí âm có thể chữa lành vết thương gây ra bởi Khai Dương đại pháp. Nhưng người trúng phải chiêu này chắc chắn sẽ chết nội trong ba ngày, còn nơi cở hàn sương mọc, đừng bảo là phiên cương, ngay cả trung nguyên cũng ít có ai hay, thứ này có tồn tại không còn chưa rõ, muốn hái nó chữa thương, e rằng chẳng dễ tí nào.”

Một người khác góp lời: “Đúng thế, đã gần nửa tháng kể từ ngày tế ti phiên cương trúng chiêu, nghĩ lại thì hẳn ả đã chết rồi.”

Diệp Hoài Sơn: “Mới đầu ta cũng nghĩ thế, nhưng không lâu trước đây, ta nhận được tình báo rằng tế ti chưa chết, mà Độc thủ tọa phiên cương cũng đã tìm ra nơi cở hàn sương mọc.”

“Cái gì cơ!?”

Một lời vừa dứt của Diệp Hoài Sơn khiến bốn bề rộ lên.

“Chưa chết, sao có thể như thế?”

Bấy giờ, bà cụ im lặng đã lâu mới buông lời.

“Cần Hòa, việc này không phải chuyện đùa, cháu có chắc không?”

Bà vừa nói, cả sảnh đã yên tĩnh lại.

Diệp Hoài Sơn cung kính đáp: “Chuyện nghiêm trọng, cháu không dám nói bừa.”

Bà cụ: “Cháu từ đâu biết được tin này, người nào báo tin.”

Diệp Hoài Sơn ngập ngừng, nói: “Xin lão thái quân thứ tội, người báo tin cho cháu là thân tín, vì an toàn của người ấy, cháu không thể tiết lộ danh tính được.”

Bà cụ: “Cài mật thám vào từ lúc nào.”

Diệp Hoài Sơn vẫn bình tĩnh đáp: “Thứ lỗi Cần Hòa không thể nhiều lời.”

Y không muốn nói, bà cụ cũng không trách, trái lại gật đầu cho phép.

“Giỏi, có thể sắp xếp người từ trước, cháu đã lo nghĩ chu đáo. Nhìn xa trông rộng, mới giành được tiên cơ.”

Diệp Hoài Sơn: “Là sức của mọi người, Cần Hòa không dám xưng công.”

Bà cụ: “Cháu đã nhận được tin, vậy lần này hẳn là đi ngăn việc đó?”

Diệp Hoài Sơn gật đầu, “Vâng, vì việc quá gấp nên Cần Hòa chưa kịp thông báo đã lên đường ngay.”

Bà cụ: “Cháu bình an trở về, chứng tỏ mọi việc đã giải quyết xong rồi.”

Diệp Hoài Sơn: “Ông trời có mắt, đã để Cần Hòa kịp hủy bỏ hàn sương, chặn đứt đường sống của tể ti phiên cương.”

Một câu này khiến mọi người trong sảnh an tâm trở lại.

“Không hổ là Diệp tướng quân, quyết đoán quả cảm, cừ hơn một nước!”

“Lần này đã chặn đứt hoàn toàn đường sống của tể ti rồi!”

Bầu không khí trong sảnh nhẹ nhõm hơn, nữ tử nọ thấy thế, tiện thể xán lại bên người bà cụ, khẽ nói: “Lão thái quân, việc lần này biểu ca làm tốt quá, diệt trừ tể ti là đại công, lão thái quân chẳng những không phạt mà còn phải thưởng cho huynh ấy đấy.”

Về nghiêm trang trên mặt bà bấy giờ cũng đã loi lóng vài phần, chậm rãi hỏi: “Ý của mọi người thế nào.”

Người phía dưới nào dám trái lời, nhao nhao xin lão thái quân thưởng cho Diệp Hoài Sơn.

Bà cụ nghe đoạn gật đầu.

“Mọi người đã nói thế, vậy ——”

“Lão thái quân.” Chính lúc bà cụ nói được một nửa, Diệp Hoài Sơn chợt ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt bà: “Diệp gia là tướng gia, gia quy nghiêm ngặt, thưởng phạt phân minh, Hoài Sơn là trưởng tử, nếu không lấy mình làm gương, sao thu được lòng người.” Y dập đầu nói, “Kính bẩm lão thái quân, Diệp Hoài Sơn thỉnh tội.”

“Biểu ca!” Diệp Tinh Ca nghe y bảo thế, sốt ruột nhũn mảy, đoạn xoay sang nói với bà cụ, “Lão thái quân, biểu ca mệt đến hồ đồ rồi, người...”

“Tinh Ca.” Diệp Hoài Sơn ngẩng đầu liếc thiếu nữ một cái, nữ tử cắn môi, cuối cùng ngậm miệng.

Diệp Hoài Sơn lại dời mắt sang nhìn bà cụ.

“Kính bẩm lão thái quân, Diệp Hoài Sơn thỉnh tội.”

Bà cụ nhìn Diệp Hoài Sơn quỳ giữa sảnh, một thiếu niên tận tụy mà quật cường. Nhìn một chốc, chẳng biết bà nghĩ đến điều gì, thì thầm “Quả là giống phụ thân cháu...”

Lúc ngước mắt lên, ánh mắt đã sắc bén trở lại.

“Người đầu, hầu bằng gia pháp, đánh năm mươi trượng.”

“Dạ.”

Bà vừa dứt lời, gia đình đi vào sảnh trong, thoáng chốc đã vác hình cụ ra.

Gia quy của nhà họ Diệp rất thú vị, đánh trượng không phải chỉ đánh mỗi phần hông, mà là tứ chi cùng chịu đòn. Gia đình đem một chiếc ghế đan chéo to đến, khiến người phải giang hai tay ra.

Diệp Hoài Sơn nằm úp sấp xuống ghế.

“Đánh.”

Một lệnh của bà, gia đình giờ trượng lên, đánh không chút nề tình.

Diệp Tinh Ca xoay người nhắm mắt.

Trong sảnh chẳng ai nói chuyện, chỉ có tiếng vang nặng nề của trượng gỗ đánh vào da thịt, tiếng nói tiếng.

Diệp Hoài Sơn không rên một tiếng nào, nhắm mắt cứ như đang ngủ, chỉ duy nhất lớp mồ hôi mỏng rịn ra trên mặt chứng tỏ rằng y cũng chẳng dễ chịu gì.

Sau khi đánh xong phần lưng, gia đình ngừng lại chờ Diệp Hoài Sơn trở mình.

Võ tướng Diệp gia, cũng là thế gia võ học nổi danh thiên triều, dường như tất cả mọi người trong cái phủ tướng quân này đều biết võ, đương nhiên bao gồm cả gia đình hành hình. Tuy có nội lực hộ thân nhưng trượng cũng chẳng tầm thường, hai mươi mấy trượng giáng xuống, ngay cả Diệp Hoài Sơn cũng đã sắp chịu hết nổi, nhưng y vẫn không rên một tiếng.

Diệp Hoài Sơn hít sâu một hơi, chống tay ngồi dậy, chậm chạp trở mình.

Y ngửa đầu nằm xuống.

Ngay trên đỉnh đầu, vừa khéo là đôi mắt tròn xoe chăm chú của Phong Thiên Nhai.

Diệp Hoài Sơn: “!?”

Thoáng chốc, vị tướng quân trẻ tuổi này như chân trần giẫm phải kim, soạt một tiếng trở người lại. Rốt cuộc lại quên mình đang bị thương, không đủ sức, ụp mặt xuống nền gạch xanh.

Mọi người: “...”

Bà cụ: “Cần Hòa?”

Diệp Hoài Sơn mặt đỏ như tôm luộc, xấu hổ ho hai tiếng.

“Không... Không sao ạ.”

Y vịn ghế, lại nằm trở về.

Lần này, y chả biết phải đưa mắt nhìn cái gì.

Liếc trái ngó phải trọn một vòng, cuối cùng Diệp Hoài Sơn vẫn bắt giác nhìn thẳng lên trên.

Phong Thiên Nhai đang nhìn y.

Diệp Hoài Sơn không hiểu, Phong Thiên Nhai bề khí rất tốt, lỗ hổng trên mái nhà cũng không to, lẽ ra rất khó phát hiện mới đúng. Nhưng y vừa trở mình, liếc một cái đã thấy.

Phong Thiên Nhai chỉ lộ mỗi đôi mắt.

Bên trên rất tối, chẳng nhìn rõ được gì, nhưng Diệp Hoài Sơn cảm nhận được rằng nàng đang cười.

Họ nhìn nhau, trong khoảnh khắc đó, Diệp Hoài Sơn thậm chí chẳng cảm nhận được cây trượng to tướng đang giáng xuống ngực mình.

Chịu phạt xong, lão thái quân cho mọi người giải tán.

Diệp Hoài Sơn không cần người khác dìu, một mình ra khỏi chính đường.

Y về phòng, lập tức có người đưa thuốc mỡ đến.

“Đại thiếu gia, đây là biểu tiểu thư sai nô tài đem đến.”

Diệp Hoài Sơn: “Đặt xuống bàn đi.”

“Dạ.”

Sau khi tiểu thư lui ra, Diệp Hoài Sơn nằm xuống giường, không thoa thuốc cũng chẳng rửa mặt. Y lặng lẽ nằm đấy, cứ như đang đợi gì đó.

Hồi lâu sau, trong phòng ngoài vườn vẫn chẳng có động tĩnh gì.

Diệp Hoài Sơn ngồi dậy với vẻ thất vọng.

“Ồi chao, sao phải làm thế.”

Trong góc nhà vọng lại một câu nhè nhẹ, Diệp Hoài Sơn đứng thẳng người.

“Phong cô nương...”

Phong Thiên Nhai đi vào.

“Tôi tớ nhà các người đánh chủ đúng là không nể mặt.”

Diệp Hoài Sơn: “Gia pháp nghiêm ngặt, bọn họ không dám lưu tình.”

“Khà.” Phong Thiên Nhai cười nhìn y, “Cả phòng đều chứa thang cho anh, sao anh không thềm leo xuống.”

Diệp Hoài Sơn nghiêm mặt đáp: “Tự ý rồi bỏ cương vị phải chịu phạt, quy định bắt buộc phải tuân thủ. Nếu hôm nay ta tránh được, vậy ngày khác có người phạm đúng tội này, thì khó mà xuống tay hành hình.”

Phong Thiên Nhai gật gù nhìn y.

“Ồ, anh khá đấy.”

Diệp Hoài Sơn đỏ mặt, “Đa... Đa tạ Phong cô nương khen ngợi.”

Phong Thiên Nhai: “Được rồi, anh thoa thuốc đi, ta đi đây.”

Phong Thiên Nhai xoay người rời đi, Diệp Hoài Sơn bước lên gọi giật nàng lại.

“Phong cô nương, mấy ngày nay tiền tuyến không bận lắm, ngày mai Diệp mỗ đưa cô đi dạo kinh thành, được không.”

Phong Thiên Nhai ngoái đầu nhìn y, “Anh đang bị thương đó.”

Diệp Hoài Sơn xua tay lắc đầu.

“Vài vết thương nhỏ này chẳng là gì, ngủ một giấc lành ngay. Ngày mai vừa khéo là lễ Khánh Bình, ban đêm khắp kinh thành sẽ mở hội mừng lễ, rất náo nhiệt.”

“Lễ hội?”

Phong Thiên Nhai vừa nghe đến hội chợ đã tỉnh tương hẩn, nàng nghênh cổ hỏi: “Là hội chợ, nơi bán tất cả mọi thứ đó hả?”

Diệp Hoài Sơn thấy nàng thích, vội vã rèn sắt khi còn nóng.

“Đúng, hội chợ ở kinh thành vui hơn những nơi khác nhiều, ăn mặc tiêu dùng cần gì có đó.”

“Hay quá hay quá.” Phong Thiên Nhai vỗ tay, “Vậy cứ thế đi, mai sáng chúng ta đi tìm yến khò, tôi cùng trải hội.”

Diệp Hoài Sơn: “...”

Y đã bảo sẽ đưa Phong Thiên Nhai và Yến Cô Minh đi dạo kinh thành, nhưng ngày mai...

“Phong cô nương... Yến huynh có vẻ không phải là người thích chốn ồn ào, hay ngày mai chúng ta đi riêng, rồi chọn một ngày khác ta lại mời Yến huynh sau, thế nào...”

Diệp Hoài Sơn nói mà suýt cắn lưỡi, y cũng chả biết vì sao thốt ra lời này lại tổn sức như vậy, cứ như đang làm gì đó xấu xa.

Phong Thiên Nhai đắm chiêu, “Yến khò có vẻ không phải là người thích chôn ồ ào.”

Diệp Hoài Sơn mặt dày nói: “Đã thế, vậy...”

Phong Thiên Nhai sáng khoái đáp: “Được, vậy mai hai chúng ta đi, tối mai gặp nhau ở gốc cây to trước phủ tướng quân.”

Diệp Hoài Sơn: “Tối mai? Sáng mai Phong cô nương bận à?”

Phong Thiên Nhai cười cười, “Chắc vậy, ta đi đây, anh dưỡng thương cho tốt đi.”

Diệp Hoài Sơn cũng không hỏi nhiều, thi lễ đáp: “Phong cô nương cũng nghỉ sớm nhé.”

Phong Thiên Nhai vẫy tay, đẩy cửa, thoáng cái đã biến mất.

Diệp Hoài Sơn đứng tần ngần trước cửa hồi lâu, rồi cười ngu về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Lúc Phong Thiên Nhai về phòng, thị nữ đến tán chuyện với Thanh Nhi đã về rồi.

“Ồi chào, cũng tạm im rồi đó.”

Phong Thiên Nhai cời giày, nằm phịch xuống giường.

Tuy căn phòng không được bài trí quá xa hoa nhưng nó vẫn nằm trong phủ đệ tướng quân, mỗi một món đồ đều được lựa chọn tỉ mỉ. Phong Thiên Nhai vận người, nhận ra rằng mình rất thích chiếc giường này.

“To thật.”

Nàng giang tay giang chân, khoan khoái vận cổ.

Nằm một lát vẫn không buồn ngủ, Phong Thiên Nhai mở mắt suy nghĩ vẩn vơ.

Yến khò đang làm gì nhỉ, hẳn có ngủ hay không...

Thực ra, Yến Cô Minh cũng chưa ngủ.

Hắn đang uống rượu ở tửu lâu lớn nhất kinh thành.

Yến Cô Minh đã gạt Phong Thiên Nhai và Diệp Hoài Sơn một chuyện nhỏ. Vài ngày trước, lúc ở sông bạc, thực ra hắn đã thắng được rất nhiều bạc, nhưng do một ý nghĩ nào đó trong lòng, hắn chỉ mua hai con ngựa. Số bạc còn thừa được đổi thành ngân phiếu.

Giờ đây, Yến Cô Minh ngồi trong Minh Thạnh cư, uống say bết nhè.

Đêm kinh thành luôn sẽ ồn ã hơn buổi đêm ở bất cứ nơi nào khác, hơn nữa ngày mai lại đến tiết Khánh Bình, rất nhiều cửa hiệu chuẩn bị trước, đêm nay đã giăng đèn kết hoa cả.

Yến Cô Minh ngồi ở chỗ gần cửa sổ trên lầu ba của Minh Thạnh cư, hắn mở rộng cánh cửa sổ tròn, hơi đêm buốt lạnh thốc vào từng đợt, dù thấu xương nhưng lại làm đầu óc tỉnh táo hơn.

Yến Cô Minh uể oải ngồi trên đệm lót, chiếc bàn gỗ ngăn trước mặt đặt hai vò rượu.

Vò rượu đen, tròng mắt đen.

Áo cũng đen, đêm đen nốt.

Gió lạnh kéo đến, xóc tung mái tóc xơ xác của lãng nhân, đôi mắt lạnh nhạt dừng dừng kia chăm chú nhìn ra cửa sổ.

Hắn đang nhìn gì.

Thực ra hắn chẳng nhìn gì cả.

Từ rất lâu trước đây, Yến Cô Minh đã có thói quen uống rượu rồi thần thờ. Tuy mắt vẫn mở nhưng ánh mắt chẳng rơi vào bất cứ thứ gì. Đường phố sáng choang, hoa đăng giăng đầy. Người đi đường đều có vẻ khoan khoái ung dung, hòa vào phố đêm náo nhiệt.

Cảnh tượng phồn hoa ấy rơi vào mắt Yến Cô Minh, nhưng không thể tiến vào lòng hắn.

Từ lúc hắn bắt đầu có ký ức, đã chẳng ai cùng hắn mừng lễ rồi.

Lão gác mộ từng nuôi hắn vài ngày đã nói ——

[Lễ tết là để kính thần, đến cả trái cây biếu thần mà còn trộm thì ai mà chịu phù hộ cho nguoi, khỏi lễ tết gì hết.]

Yến Cô Minh không cho là đúng.

Sắp đến cuối năm, sang năm hắn càng gần với tuổi ba mươi rồi. Suốt mấy chục năm nay, chưa một thời khắc nào hắn tin tưởng vào sự phù hộ của thần linh.

Hắn từng cho rằng, có lẽ trên đời này vốn không có thần, nếu đã không có, chẳng cần phải tin. Hắn cũng từng nghĩ, biết đâu trên đời này có thần linh tồn tại, nhưng một vị thần trước giờ chưa từng che chở cho hắn, vậy thì cũng chẳng cần phải tin.

Người có thể che chở cho hắn, chỉ có chính hắn mà thôi.

...

À, không đúng.

Yến Cô Minh nhấc tay lên, thờ ơ vẫy vẫy cánh tay, ở đấy nặng mà vững chãi.

Vẫn còn một người có thể che chở cho hắn... Yến Cô Minh nhìn ra cửa sổ, từ đây vốn không thể trông thấy phủ tướng quân, nhưng hắn vẫn cứ nhìn về phía ấy, hết như sự cố chấp ấy thực sự có thể giúp hắn nhìn xuyên qua từng lớp đêm đen.

Phong Thiên Nhai, Phong Thiên Nhai...

Trong gần ba mươi năm, ngoài bản thân, Yến Cô Minh chưa từng để tâm đến bất cứ người nào khác.

Nhưng giờ thì khác.

Chờ nàng xử lý xong mọi việc, đợi hắn báo xong thù, hắn sẽ đưa nàng rời đi.

Cô nhóc này thích nơi ồn ã, thích điều mới mẻ như vậy, hắn sẽ đưa nàng du ngoạn những nơi lạ kỳ. Đến khi nàng mệt, họ sẽ lại về đình Thiên Nhai.

Yến Cô Minh khum tay, nhấc cả vò rượu lên nốc. Chút rượu lạnh ừng ực trôi xuống yết hầu, Yến Cô Minh thấy đã rất lâu rồi mình chưa từng vui sướng đến vậy.

Cách đây ngàn dặm, Tây Khê.

Tây Khê nằm phía nam phiên cương, là một hẻm núi thiên nhiên, núi non trùng điệp, vô cùng tĩnh mịch. Nơi này nằm rất xa Đô quận của phiên cương, rất ít người sinh sống.

Giữa quần núi Tây Khê, có một ngọn núi nhỏ không bắt mắt, tên là Đương Mang. Nhờ ngọn núi không bắt mắt này mà Tây Khê trở thành nơi mọi con dân phiên cương đều sùng kính.

Đêm nay, có một người đã đến núi Đương Mang.

Người đến cầm quạt giấy, ăn mặc sang quý, nhàn nhã thong dong, không đem theo một tùy tùng nào. Núi Đương Mang không có đường lên, người này trèo ngược dốc lại không thấy mệt, chẳng bao lâu sau đã đến được son động ở lưng chừng núi.

Sắc đêm đã thẫm, mọi âm thanh đều lắng lại.

Người nọ từ tốn bước vào son động, trong son động giờ tay không thấy năm ngón, thoáng có tiếng nước tí tách nhỏ giọt.

Hắn tiến lên từng bước, sau mười mấy bước thì ngừng lại.

Bốn bề tối đen như mực, không thấy được gì. Nhưng người này lại nhẹ nhàng buông lời ——

“Bạn cũ đến thăm, không tỏ ý gì sao?”

Dứt lời, hắn đứng im chỗ cũ.

Bỗng chốc, cách một tiếng, là tiếng đá lửa nện vào nhau. Sau đó, cách người nọ năm bước bùng lên ngọn lửa yếu ớt. Chỉ một chút ánh sáng này thôi đã soi tỏ cả sơn động u tối.

Tại nơi ngọn lửa bùng lên, có một người đang ngồi. Hắn xếp bằng quay lưng lại với người đến, dường như đang điều tức tĩnh dưỡng. Bóng lưng hắn rất cường tráng, rất vững vàng. Ngọn lửa dưới đất khẽ chấp chòn, nhưng bóng hình ấy vẫn ngồi im như tượng.

Giọng nói trầm thấp cất lên.

“Cậu tìm ta có việc gì.”

Ánh lửa hắt lên gương mặt thanh nhả tái nhợt của vị khách, đôi mắt hẹp dài thăm đen chất chứa ý vị không ai hiểu thấu, quả là Độc thủ phiên cương.

Khanh Sĩ Việt: “Sao thế, không có việc gì thì không được đến tìm anh à.”

Người nọ không đáp, giọt nước lạnh băng trên vách đá rơi xuống, va vào đất cứng, ngân lên tiếng tĩnh tang.

Khanh Sĩ Việt khẽ cười một tiếng.

“Đã lâu không gặp, anh vẫn bày ra cái vẻ này... Thiền Nhạc.”

Giữa quần núi Tây Khê, có một ngọn núi nhỏ không bắt mắt, tên là Đương Mang. Nhờ ngọn núi không bắt mắt này mà Tây Khê trở thành nơi mọi con dân phiên cương đều sùng kính.

Vì đây chính là nơi ẩn cư của nhân vật huyền thoại ở mảnh đất phiên cương — Đạo thủ tọa Thiền Nhạc.

Khanh Sĩ Việt chậm rãi bước đi trong sơn động, thờ ơ đánh giá vách đá ẩm ướt nơi này.

“Không lâu trước đây ta đã sai người gửi tin cho anh, nhận được chưa.”

Thiền Nhạc vẫn không nhúc nhích.

“Nhận được rồi.”

Khanh Sĩ Việt: “Anh nghĩ sao.”

Lặng im một thoáng, Thiền Nhạc chậm rãi đáp: “Cậu nghỉ ngơi ta.”

“Ha.” Khanh Sĩ Việt phe phẩy quạt, “Buồn cười.” Khóe miệng hắn khẽ nhếch, nhưng đáy mắt chẳng chút ý cười.

“Nếu đến anh mà cũng phản bội phiên cương, thì mọi thứ chúng ta kiên trì gìn giữ đều đã thành trò cười.”

Thiền Nhạc: “Từ ngày đầu tiên cậu và Lệ Gia quyết định xâm phạm trung nguyên, ta đã tỏ rõ thái độ của mình.”

Khanh Sĩ Việt: “Anh quả thực đã tỏ rõ, thế mới ngủ vui ở ngọn núi hoang vắng này bao nhiêu năm như vậy.”

Thiền Nhạc: “Ta đã phản đối, cậu nghỉ ngơi ta cũng là lẽ tất nhiên.”

“Đủ rồi.” Khanh Sĩ Việt hơi mất kiên nhẫn, hắn quay lưng lại, nghiêm giọng, “Ta đến đây không phải để thảo luận những vấn đề này với anh, trước khi lên đường ta có nhờ anh bảo vệ cho Cương chủ, khi ấy, ở nhà hoàn gia cũng có mặt.”

Thiền Nhạc rất lâu không đáp, nửa ngày sau mới thở dài, đứng dậy.

“Có phải việc đã hết cứu vãn được rồi không.”

Khanh Sĩ Việt xoay phắt người lại.

“Đã đến nước này mà anh vẫn muốn bao che cho ả. Thiền Nhạc, chúng ta được gọi là phiên cương tam kiệt, bao năm nay anh chỉ chuyên tâm nghiên cứu võ học mà không thích phân tranh, ta và Lệ Gia có từng ép buộc? Khi xưa ba người chúng ta đến bước đường cùng, là Cương chủ đã chứa chấp, chúng ta mới có chốn dung thân. Lời thề bên hồ Gia Nhĩ, anh vẫn còn nhớ chứ, đặt tay lên ngực tự hỏi thử xem, mười mấy năm nay anh đã từng làm gì vì phiên cương? Võ học cao thâm siêu phẩm của anh, đã từng được dùng để giết một kẻ địch nào trên chiến trường chưa!”

Lời hắn nói chẳng chừa đường lui, “Ta không rảnh đến thừa lời với anh, ta cho anh một ngày để xử lý ả gián điệp trung nguyên kia, qua ngày hôm sau ả mà chưa chết, Khanh Sĩ Việt ta sẽ giết ả bằng cách đau đớn nhất.”

Dứt lời, hần không chờ Thiền Nhạc đáp, xoay người bước đi.

Thiền Nhạc hỏi với theo bóng lưng hần: “Lệ Gia bây giờ sao rồi?”

Khanh Sĩ Việt chợt ngừng bước, không quay lại, vẫn đưa lưng về phía Thiền Nhạc.

“Trong lòng anh còn có bọn ta ư?”

Thiền Nhạc ngẩng đầu, vị Đạo thủ tọa phiên cương này già dặn hơn Khanh Sĩ Việt đôi chút, trên mặt lún phún râu, đến cả tóc mai bên tai cũng có vẻ kiên cường mạnh mẽ.

“Tiểu Việt, cậu và Lệ Gia vẫn mãi là người thân của ta.”

Có lẽ vì một câu người thân này mà bóng lưng Khanh Sĩ Việt khẽ dịu lại.

“Cỏ hàn sương đã mất, nhưng ta dò la được một loại dược thảo khác có thể chữa được Khai Dương đại pháp.”

“Là thứ gì.”

Khanh Sĩ Việt: “Trên đỉnh Lăng Tiêu núi Bàn Hoa có một loại tuyết linh chi sinh sống, tuy tính hàn không bằng cỏ hàn sương, nhưng cũng đủ để chữa khỏi vết thương của Lệ Gia.”

Thiền Nhạc: “Cậu đã đến đó rồi.”

Khanh Sĩ Việt gạt đầu, “Ừ, quả thực là vật chí hàn.”

Thiền Nhạc: “Cậu không trực tiếp hái nó.”

Khanh Sĩ Việt: “Trên núi Bàn Hoa có hai môn phái võ lâm trung nguyên đồn trú, không thể làm to chuyện, nên ta chỉ âm thầm dò xét một lượt.”

“Ha.” Thiền Nhạc khẽ bật âm mũi, “Ta lại không nhận ra Độc thủ phiên cương là người biết tiến biết lùi.”

“Anh nói thế làm người ta đau lòng quá.” Khanh Sĩ Việt xoay xoay quạt giấy, “Ta không hái vì phát hiện giống tuyết linh chi này không thể rời đất, chỉ có thể dùng lúc còn sống.”

“Ồ?”

Khanh Sĩ Việt: “Ta hái thử một cây để nghiệm thuốc, lúc vừa hái xuống hăng còn dùng được, nhưng chưa đến nửa tuần hương đã hóa thành nước tuyết.”

Thiền Nhạc: “Nên cậu mới về đưa Lệ Gia đi cùng.”

Khanh Sĩ Việt: “Đúng.”

Thiền Nhạc: “Cậu định khi nào đi.”

Khanh Sĩ Việt: “Lệ Gia không thể chờ lâu hơn được nữa, ngày mai xuất phát.”

Thiền Nhạc im lặng hồi lâu, chậm rãi nói: “Nếu cần giúp đỡ, cậu có thể đến tìm ta.”

Khanh Sĩ Việt: “Anh bảo vệ Cương chủ, lúc này phiên cương không thể để trống.” Hần đắm chiêu, lại nói thêm, “Tướng quân trấn biên của trung nguyên là Diệp Hoài Sơn vừa mới khỏi độc, chắc chưa khỏe hẳn, chúng ta phải nhằm lúc này để chữa khỏi cho Lệ Gia.” Khanh Sĩ Việt rút một chiếc lọ nhỏ từ ngực áo ra đưa cho Thiền Nhạc.

Thiền Nhạc: “Đây là gì.”

Khanh Sĩ Việt: “Đây là mệnh cổ của ta, nếu ta và Lệ Gia gặp nguy hiểm, trùng độc trong lọ sẽ có phản ứng, khi ấy anh thả nó ra, theo dấu nó sẽ tìm được đến chỗ chúng ta.”

Thiền Nhạc: “Ừm.”

Khanh Sĩ Việt lại căn dặn thêm vài lời rồi mới rời khỏi sơn động.

Hần đi chưa được bao lâu, lại có một người vào sơn động.

“Đạo thủ, tôi đã mang nước đến, ngài uống một ít không.”

Người đến là một cô gái còn trẻ, tết tóc trông rất lạnh lợi.

Thiền Nhạc ngồi xếp bằng đối diện với vách đá.

“Đao thủ, người ngồi đã một ngày rồi, uống ít nước đi.”

Thiền Nhạc vẫn im lặng như bị trói.

Cô bé thấy hắn không đáp lại, đặt túi nước dựa vào vách đá, mình thì ngồi xuống bên cạnh.

Thiền Nhạc: “Viên Nhi, em có tâm nguyện gì không.”

“Dạ?” Cô bé nghiêng đầu nhìn Thiền Nhạc, Đao thủ tọa vẫn đang nhắm mắt, tóc mái lòa xòa trên trán che mắt hàng mày đen rậm.

Viên Nhi chớp chớp mắt, “Là sao ạ.”

Thiền Nhạc mở mắt.

“Viên Nhi, em đến hầu hạ ta được bao lâu rồi.”

“Ba năm ạ.”

“Ba năm nay em vui vẻ chứ?”

Cô bé gật đầu thật lực, “Dạ!”

Thiền Nhạc đưa tay, tay hắn vừa dài vừa cường tráng, ngón tay với khớp xương rõ ràng khẽ gạt tóc mai mềm mại bên thái dương Viên Nhi.

Viên Nhi như cũng đã nhận ra sự kỳ lạ của Thiền Nhạc.

Nàng nhìn vào mắt hắn, đôi mắt của Đao thủ tọa rất ngay thẳng, không khác gì với đôi mắt của những chàng nông dân chất phác. Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện sâu trong đáy mắt hắn, tồn tại một loại chiến ý lạnh lùng.

Trên trán son động, nước tí tách nhỏ giọt.

Viên Nhi như đã hiểu ra điều gì.

Thiền Nhạc: “Em vì sao mà đến.”

Viên Nhi cười.

Nàng có khuôn mặt tròn, đôi mắt không to, khi cười híp thành một đường.

“Vi đại thiếu gia!”

Từng câu từng chữ của cô bé trong trẻo, không chút do dự nào.

Thiền Nhạc ngắm vẻ ngây thơ của nàng, cũng bật cười, có điều trong nụ cười ấy che giấu nỗi bi thương khó thoát thành lời.

“Có còn nguyện vọng gì không.”

Viên Nhi giơ tay lấy túi nước, đưa cho Thiền Nhạc.

“Uống nước.”

Thiền Nhạc nhận lấy, uống cạn bầu nước suối ngọt lành.

“Còn gì nữa.”

Viên Nhi lắc đầu, “Hết rồi.”

Dứt lời, nàng ngẩng đầu thật cao, chiếc cổ mềm mại phơi ra trước mặt Thiền Nhạc.

“Không mong gì nữa?”

Viên Nhi lắc đầu, khóe mắt nàng rơi lệ, nhưng vì ngửa mặt nên Thiền Nhạc không thấy được.

Thiền Nhạc đặt túi nước xuống.

“Không mong gì nữa sao...”

Biết rõ rằng sẽ không có câu trả lời, biết rõ rằng sẽ không thay đổi được kết quả, Thiên Nhạc vẫn lặp lại câu hỏi, hết lần này đến lần khác. Trên con đường không hỏi giải đáp này, mỗi một lần mở miệng, đều không đành lòng.

Viên Nhi bỗng cúi đầu xuống, nhìn thẳng vào Thiên Nhạc, khóe mắt nàng, nước mắt vẫn chưa khô.

“Đao thủ, ngài là người tốt, Viên Nhi không muốn ngài khó xử.” Dứt lời, trong tay bỗng xuất hiện một lưỡi dao, đâm thẳng vào cổ mình.

Máu tươi thoáng chốc đã tuôn ra.

Mùi vị này, Thiên Nhạc đã quen rồi. Nhưng giờ đây, nó lại nồng nặc hơn hẳn.

Hắn ôm Viên Nhi vào lòng. Bây giờ, Viên Nhi vẫn chưa tắt thở, nàng trợn mắt run rẩy, máu từ cổ không ngừng tuôn ra.

Nàng ngẩng đầu nhìn đỉnh động, như xuyên qua vách núi thấy được điều gì khác. Kinh thành phồn hoa, đình viện tĩnh lặng, dưới ánh mặt trời đỏ ối, thiếu niên luyện võ mồ hôi như mưa.

“Viên Nhi vì... vì đại thiếu gia mà đến, sống chết... sống chết không màng...”

Thiên Nhạc nhắm mắt lại, giữa khoảng lặng im, cơ thể thiếu nữ dần lạnh.

Hắn không hỏi Viên Nhi ai là đại thiếu gia, hắn không hỏi duyên phận giữa nàng và đại thiếu gia là gì, mà có thể khiến nàng ung dung đón nhận cái chết.

Hắn chỉ biết rằng, cô bé chưa đến hai mươi này đây, chẳng còn tương lai nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lăng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Phong Thiên Nhai ngủ thẳng một giấc ngon lành hiếm thấy đến tận sáng sớm hôm sau.

Trong phủ hơi ồn.

Tin Diệp Hoài Sơn bình an quay về nhanh chóng được truyền ra, hảo hữu lũ lượt kéo đến chúc mừng. Diệp Hoài Sơn tốt tính, tuy chức cao nhưng không hống hách, có rất nhiều bạn.

Hôm nay đến thăm đa số là các công tử trẻ tuổi nhà quan, vì tuổi tác xấp xỉ nhau nên cả đám không câu nệ gì mà thoải mái hẳn.

Con trai của Hộ bộ thị lang Diêu Lệnh Sinh chơi thân nhất với Diệp Hoài Sơn, hắn và hai hảo hữu khác cùng ngồi trong thư phòng của Diệp Hoài Sơn, uống trà tán gẫu.

Diêu Lệnh Sinh: “Cẩn Hòa, tôi nghe nói rồi, lần này cậu đúng là đem mạng ra đùa đấy.”

Một người khác góp lời: “Đúng đó, nghe bảo cậu đầu tay đối với Độc thủ phiên cương, cái con sâu độc đó nham hiểm bốc mùi luôn. Nhưng may mà ông trời có mắt, để Cẩn Hòa bình an quay về.”

Diệp Hoài Sơn lệnh nha hoàn đặt điểm tâm xuống bàn, cười đáp: “Đâu có, là tôi may mắn thôi, được quý nhân tương trợ.”

Diêu Lệnh Sinh nhón một miếng bánh trà xanh trong mâm, ngón tròn, lúng búng nói: “À đúng rồi, nghe nói cậu có đưa ân nhân cứu mạng về, người đâu, cho bọn tôi gặp với.”

Diệp Hoài Sơn lắc đầu, “Không được.”

Một người khác cười: “Sao không cho gặp, lẽ nào lại là hoàng hoa khuê nữ.”

Diệp Hoài Sơn cúi đầu nghịch chén trà, không đáp.

Những người ngồi đây chơi với Diệp Hoài Sơn từ nhỏ, thân đến nỗi chẳng thân hơn được nữa nên rất hiểu nhau, thấy vẻ mặt của Diệp Hoài Sơn thì tỏ tường ngay mọi chuyện.

“Ôi chà chà.” Diêu Lệnh Sinh phúi vụn bánh trên tay, đứng dậy, “Khó lòng ghê chưa, là con gái thật kia!”

Diệp Hoài Sơn hơi đỏ mặt, “Mấy cậu đừng nhảm nhí nữa.”

Cả phòng bỗng cười rộ lên, mặt Diệp Hoài Sơn ngày càng đỏ.

Diêu Lệnh Sinh trêu: “Sao thế, đưa ân nhân cứu mạng về nhà, có phải vì chả biết đền gì nên đành đem thân báo đáp không?”

Diệp Hoài Sơn: “...”

Diêu Lệnh Sinh sán tới gần Diệp Hoài Sơn, khẽ nói: “Đi, đưa bọn tôi đến gặp nàng, bọn tôi mới giúp cậu được chứ.”

Diệp Hoài Sơn nhìn hấn vói về ngò vực, “Mấy cậu thì giúp được tôi cái gì?”

Diêu Lệnh Sinh đứng sừng sững giữa thư phòng, chống nạnh thẳng lưng, ra vẻ ta đây là quân sư nước nhà.

“Cậu thì hiểu gì, bọn tôi là ai nào.” Hấn phất tay ra sau, ba người đang ngồi cũng hô hào cùng. Diêu Lệnh Sinh liếc Diệp Hoài Sơn, đối đáp trôi chảy, “Gia đảm tự xưng cả bọn là Tứ chi hoa của kinh thành, có chuyện gì mà chưa trải qua, loại nữ nhân nào mà chưa diện kiến, nào phải đẳng cấp mà thẳng ăn lông ở lỗ như cậu có thể so được.”

Diệp Hoài Sơn: “Cậu mà còn phét thế này thì tôi sẽ mách với Diêu đại nhân đấy, rồi sẽ được trở thành một nhành hoa thực sự* ở kinh thành nhé.”

[*Tứ chi hoa mà bạn Diêu bảo, nghĩa đen là bốn nhành hoa, nghĩa bóng là tự khen mình giỏi giang từng trải mặt nào cũng tốt, còn một nhành hoa của bạn Diệp, ý chỉ cha bạn Diêu sẽ tét đít bán nở hoa.]

“Áy áy áy...” Diêu Lệnh Sinh nghe y bảo muốn mách lẻo, lưng eo nhũn ra ngay, “Hảo tướng quân, cậu đừng dọa tôi chứ.”

Một người ngồi sau nói: “Cẩn Hòa, dẫn bọn tôi đến gặp đi, dẫu sao nàng ấy cũng là người cứu cậu, huynh đệ bọn tôi phải ra mặt cảm ơn nàng chứ.”

“Đúng thế đúng thế, sao hôm nay đàn bà vậy, chả giống cậu chút nào.”

Diệp Hoài Sơn: “...”

Cẩn nhắc một chút, Diệp Hoài Sơn cũng muốn đến gặp Phong Thiên Nhai, mà đi một mình thì khó tránh khỏi lúng túng, dẫn mấy đứa này đi chung, đỡ bối rối hơn.

“Được rồi, tôi dẫn các cậu đến gặp nàng ấy, nhưng không được xằng xiềng đâu nhé.”

“Yên tâm.” Diêu Lệnh Sinh vỗ vai Diệp Hoài Sơn, “Huynh đệ bọn tôi sẽ làm cậu hãnh diện.”

Bên kia, Phong Thiên Nhai mới thức.

Thanh Nhi đã chuẩn bị nước và trà thơm tất, cung kính đứng đợi ngoài cửa. Nghe thấy tiếng động, thị khẽ hỏi:

“Cô nương dậy rồi ạ.”

Phong Thiên Nhai đẩy giấc, còn hơi mơ màng.

“Ồm...”

Thanh Nhi: “Để nô tỳ hầu cô nương dậy.”

Thị vào phòng, đặt chậu nước và khăn xuống giá gỗ bên giường, rồi đưa một chén trà cho Phong Thiên Nhai.

“Mời cô nương dùng.”

Phong Thiên Nhai trước nay chưa từng được phục vụ như thế, nàng đón chén, dốc hết trà súc miệng vào bụng.

“Cảm ơn hén.”

“Ồ...” Thanh Nhi và một thị nữ khác đứng phía sau nhìn nhau, cố giấu vẻ trào phúng.

Phong Thiên Nhai chẳng mấy may nhận ra, nàng mặc quần áo gọn gàng, túm bừa tóc lên.

“Diệp Hoài Sơn đâu.” Nàng vừa lên tiếng, chợt nhớ đến điều gì đó, vội vàng sửa miệng, “À, không phải, Diệp tướng quân đâu...”

Thanh Nhi: “Tướng quân bận việc, không rỗi lo chuyện khác, mong cô nương lượng thứ.”

Phong Thiên Nhai ngơ ngợ chớp mắt, “Bạn việc? Hôm qua còn bảo muốn trẩy hội chùa mà.”

Thanh Nhi ngập ngừng, thăm nghĩ cả ngày hôm qua Phong Thiên Nhai luôn ở trong viện, nào đã trò chuyện với tướng quân, tám phần là đang nói xằng xiêng. Thị cười cười, nhẹ nhàng đáp: “Hôm nay là tiết Khánh Bình, kinh thành về đêm mở hội, rất náo nhiệt, tướng quân sẽ dành thời gian đi cùng biểu tiểu thư.”

Phong Thiên Nhai cân nhắc một lúc, ờ dài một tiếng.

Thanh Nhi: “Cô nương, đến giờ dùng bữa sáng rồi.”

Phong Thiên Nhai lắc đầu, “Khò, lát nữa ta phải ra ngoài, các người ăn một mình nhé.”

Thanh Nhi: “Cô nương muốn đến chỗ ——“

Thanh Nhi chưa kịp dứt lời, ngoài viện chợt vọng tới tiếng ồn, Phong Thiên Nhai sớm đã phát hiện có khách đến, ung dung bước ra khỏi phòng.

Bốn người Diệp Hoài Sơn vào vườn, vừa đi sâu thêm một chút đã thấy Phong Thiên Nhai chấp tay sau lưng đứng trước cửa phòng.

Phong Thiên Nhai cũng nhìn thấy y, nàng vẫy tay.

“Diệp đại tướng quân! Ngủ ngon chứ.”

Diệp Hoài Sơn: “...”

Một câu Diệp đại tướng quân của Phong Thiên Nhai khiến y chả biết phải đón lời thế nào.

Diêu Lệnh Sinh nhìn thiếu nữ nhỏ xinh trước mặt, không khỏi trầm kinh ngạc. Chẳng ngờ người cứu mạng đại tướng quân đương triều lại là một nữ tử trẻ tuổi như vậy, hơn nữa thần thái này vẫn đượm vẻ ngây thơ, chưa mất đi sự trong sáng non nớt của trẻ nhỏ, đôi mắt biết cười khiến ai nấy đều vui vẻ.

Nàng không thanh nhã dịu dàng như tiểu thư đài các mà thoải mái cởi mở trò chuyện với Diệp Hoài Sơn. So ra thì, một kẻ đang ngượng ngùng ấp a ấp úng chẳng thốt nổi một chữ như Diệp Hoài Sơn đây mới giống con gái.

Diêu Lệnh Sinh chấp tay vái Phong Thiên Nhai: “Tại hạ Diêu Lệnh Sinh, là bạn tốt của Cẩn Hòa, nghe nói khi trước cô nương đã cứu Cẩn Hòa một mạng, hôm nay bèn đến cảm tạ.”

Phong Thiên Nhai: “Chuyện nhỏ như lòng bàn tay thôi.”

Diêu Lệnh Sinh chớp chớp mắt nhìn nàng, “Ồ, cô nương chỉ nhắc lòng bàn tay thôi đã cứu được ‘Diệp đại tướng quân’, đúng là mạnh ngang trời đất.”

Diệp Hoài Sơn tròn mắt: “Cậu!”

Phong Thiên Nhai: “Ha ha.”

Nàng bước hai bước đến trước mặt Diêu Lệnh Sinh, “Thú vị, ta thích.”

Diệp Hoài Sơn: “?!”

Diêu Lệnh Sinh cười to hai tiếng, “Tại hạ Diêu Lệnh Sinh, mới quen cô nương mà như đã thân từ lâu, dám hỏi phương danh cô nương.”

Phong Thiên Nhai: “Ta là Phong Thiên Nhai.”

Diêu Lệnh Sinh khẽ khom người, “Phong cô nương hữu lễ.”

Thấy Diêu Lệnh Sinh và Phong Thiên Nhai trò chuyện vui vẻ, Diệp Hoài Sơn gượng gạo chen vào, “Phong... Phong cô nương...”

Phong Thiên Nhai xoay lại nhìn y, “Sao thế.”

Diệp Hoài Sơn: “Tối nay... Lễ hội tối nay...”

Phong Thiên Nhai dờ mắt, nhìn sang Thanh Nhi đứng sau lưng.

“Lát nữa ta phải ra ngoài, tối gấp.”

Thanh Nhi: “...”

Diệp Hoài Sơn nghe Phong Thiên Nhai bảo muốn đi, vội vàng hỏi: “Phong cô nương muốn đến đâu?”

Phong Thiên Nhai phát tay, “Tối gấp tối gấp.”

Phong Thiên Nhai bận việc riêng, không định dây dưa, Diệp Hoài Sơn nhận ra, bèn liếc quanh ra lệnh, sai vật đứng hầu trong góc đem một cái túi nhỏ tinh xảo đến.

Diệp Hoài Sơn đưa túi cho Phong Thiên Nhai.

Phong Thiên Nhai: “Cái gì thế.”

Diệp Hoài Sơn: “Ít bạc vụn, để Phong cô nương tiện dùng khi ra ngoài.”

Phong Thiên Nhai không từ chối, cầm túi ánh chừng một lúc rồi nhét vào ngực áo.

“Ta đi đây.”

Sau khi Phong Thiên Nhai rời đi, Điều Lệnh Sinh vỗ vai Diệp Hoài Sơn.

“Hay cho một bé thơ ngây, Diệp huynh gánh nặng đường xa rồi.”

Diệp Hoài Sơn: “...”

Thanh Nhi đứng hầu trong góc vườn, thấy hết mọi chuyện, ngơ vờ không thôi.

Lẽ nào tướng quân với nữ nhân này...

Lại nói đến Phong Thiên Nhai, sau khi rời khỏi phủ tướng quân, nàng tới khu vực phồn hoa nhất của kinh thành.

Vừa rẽ lối, Phong Thiên Nhai đã thấy một bóng người cao to đứng tựa vào tường nhà bên đường.

Yến Cô Minh khoanh tay trái trước ngực, nhắm mắt, đứng trong bóng râm tối thui, cứ như đang ngủ. Trên con đường náo nhiệt thế này, màu áo đen của Yến Cô Minh trông tựa tảng đá lạnh buốt, không ăn nhập gì với xung quanh.

Phong Thiên Nhai bước đến.

“Ê.”

Yến Cô Minh không nói gì.

Phong Thiên Nhai chìa một ngón tay ra, dí vào ngực Yến Cô Minh.

“Yến khò, sư phụ đang bảo anh đấy.”

Có thể nói Yến Cô Minh mở bừng mắt ra ngay, ra vẻ đại gia liếc Phong Thiên Nhai một cái.

“Xong việc rồi?”

Phong Thiên Nhai: “Có gì không.”

Yến Cô Minh đứng thẳng dậy.

Vóc người hần quá cao nên động tác có vẻ chậm, trông như một con sư tử thỏa thuê lười biếng lúc xế chiều.

“Xong việc thì chúng ta đi.”

Phong Thiên Nhai: “Chưa xong.”

Yến Cô Minh: “Cả ngày rồi mà còn chưa xong à.”

“...” Phong Thiên Nhai bắt đầu dĩ nhiên hẳn, “Anh biết ta muốn làm gì không.”

Yến Cô Minh: “Không biết.”

Phong Thiên Nhai kéo tay áo Yến Cô Minh. “Đi thôi đi thôi, vừa đi vừa nói.”

Yến Cô Minh bị bàn tay bé xíu của nàng lôi đi, tản bộ trên đường.

Phong Thiên Nhai hào phóng nói: “Yến khò, anh thích cái gì, sư phụ mua cho anh!”

Yến Cô Minh không lộ cảm xúc, “Y cho em bạc à.”

Phong Thiên Nhai lấy một cái túi bé xinh ra, hươ trước mặt Yến Cô Minh ra chiều khoe khoang.

“Sư phụ giờ là người giàu, dẫn anh đi uống rượu này, chẳng phải anh thích rượu ư.”

Yến Cô Minh ngừng bước, đứng im bên đường nhìn Phong Thiên Nhai, đôi mắt ấy còn sâu hơn cả rượu. Hắn lặng lẽ quan sát vẻ mặt của Phong Thiên Nhai, nhìn nàg tròn mắt thán nhiên nhìn mình.

Hồi lâu sau, Yến Cô Minh thở hắt ra một hơi.

“Đi thôi.”

Yến Cô Minh đưa Phong Thiên Nhai đến một tú lều.

Phong Thiên Nhai: “Anh muốn uống rượu gì, cứ thoải mái gọi.”

Yến Cô Minh hừ mũi một tiếng, ngồi xuống vị trí cạnh cửa sổ. Hắn gọi một vò rượu, sau đó ngậm miệng nhắm mắt im lặng dựa đầu.

Phong Thiên Nhai hươ tay trước mặt hắn.

“Đừng bảo anh ngủ đây nhé, đêm qua không ngủ à?”

Yến Cô Minh không đáp.

Phong Thiên Nhai đạp chân hắn dưới gầm bàn.

“Nói xem, anh lại lên con gì thế.”

Yến Cô Minh vẫn không đáp. Phong Thiên Nhai dăm chiêu một lúc, rút một chiếc đuă ra khỏi ống đuă. Đưa tay xoay chơi.

Chiếc đuă lúc nhanh lúc chậm, Phong Thiên Nhai cũng chẳng nhìn nó, mà cứ dán mắt vào Yến Cô Minh.

Bỗng nhiên, Phong Thiên Nhai nhếch mép, không kiềm lực tay, búng nhẹ một cái. Chiếc đuă phóng ra như dao, bay thẳng đến cổ họng Yến Cô Minh.

Bạn đang đọc truyện *Lăng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Yến Cô Minh thực sự ngủ rồi ư?

Tất nhiên là không.

Đuă mới bay được nửa đường, Yến Cô Minh đã cong cánh tay, mắt vẫn nhắm, chỉ nghe một tiếng vù, đuă đã gãy.

Phong Thiên Nhai: “Ấy, xuất kiếm rất nhanh.”

Dứt lời, nàng lại rút một chiếc đuă trong ống ra xoay.

Lần này Phong Thiên Nhai vận sức, chiếc đuă mảnh thể mà phát ra tiếng gió.

Yến Cô Minh nhắm mắt ngồi đây, không mảy may biến sắc.

Xoẹt —

Đuă bay, đuă gãy.

Cũng chỉ trong chớp mắt.

“Ha ha.” Phong Thiên Nhai vui cực, “Yến khò, anh xuất kiếm nhanh thật.”

Lời khen thật lòng, chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, Yến Cô Minh như đã quen hoàn toàn với tị kiếm.

“Yến khò, trước đây anh từng dùng kiếm bằng tay trái à.”

Yến Cô Minh không đáp.

Phong Thiên Nhai như đã nghe câu trả lời, nàng gật gù.

“Vậy mà được đến mức này, không tệ.”

Yến Cô Minh mở mắt, hần thấy hơi buồn cười.

Dường như cô bé này xem hần là người cần được chăm sóc. Thực ra, đừng bảo là cụt một, dù có cụt cả hai tay thì đã làm sao, Yến Cô Minh đã kinh qua vô vàn tình huống nguy hiểm, hần vẫn sống tiếp đây thôi.

Nhưng hần sẽ không nói với nàng, hần thích Phong Thiên Nhai vì mình mà lo lắng thế này thế nọ.

Rượu được mang lên, Phong Thiên Nhai rót một chén cho Yến Cô Minh.

“Yến khò, hôm nay là tiết Khánh Bình, anh biết không?”

Yến Cô Minh: “Biết.”

Phong Thiên Nhai: “Ta lần đầu nghe nói đến đây, tối nay có cả lễ hội.”

Yến Cô Minh: “Em muốn đi?”

Phong Thiên Nhai uống một hớp rượu, nói: “Nghe bảo rất tung bừng, ta muốn tham gia thử.”

Yến Cô Minh: “Được.”

Phong Thiên Nhai: “Diệp Hoài Sơn sẽ đưa ta đi, anh không thích ồn ào thì cứ ở lại khách điểm nhé.”

Yến Cô Minh ngược mắt lên, dùng giọng trầm thấp chậm rãi lặp lại lời Phong Thiên Nhai vừa nói.

”Diệp Hoài Sơn sẽ đưa em đi...”

Phong Thiên Nhai gắp com, “Ừm.”

Yến Cô Minh nhìn nàng, khẽ nhếch mép, “Em muốn đi cùng y?”

Phong Thiên Nhai lại gắp một đĩa rau cho vào miệng nhai.

“Đương nhiên, không còn nhiều thời gian nữa, phải chơi bời cho thỏa một phen mới được.”

Yến Cô Minh: “Là sao, cái gì gọi là không còn nhiều thời gian nữa?”

Phong Thiên Nhai ngừng đĩa, mắt nhìn chòng chọc vào đĩa thịt băm khô, chẳng biết đang nghĩ gì.

Yến Cô Minh cau mày, mấy ngày gần đây Phong Thiên Nhai rất lạ, thường nhìn chằm chằm vào vật gì đó rồi ngây ngẩn, như đang cân nhắc chuyện gì rất khó khăn, điều này khác với hình tượng vô tư vô lo thưở ban đầu hần gặp.

“Em đang nghĩ gì thế.” Yến Cô Minh nhìn nàng, do dự một lúc mới chậm rãi nói, “Em gặp phải khó khăn gì, có thể nói với ta.”

Phong Thiên Nhai chớp chớp mắt, có vẻ đã hoàn hồn.

Nàng phẩy tay, “Không gì đâu, khi này vừa nghĩ đến Diệp Hoài Sơn.”

Yến Cô Minh: “...”

Hần nghiêng răng thốt lên một câu.

“Em ngần ngại cả buổi, là vì nhớ* Diệp Hoài Sơn?”

[*Trong tiếng Trung thì “nhớ” và “nghĩ” đều có thể dùng chữ 想, tóm lại là, người có lòng sẽ nghĩ xen nghĩ xeo, vậy đó...]

Phong Thiên Nhai gật đầu.

Yến Cô Minh sát khí khắp người, nhìn Phong Thiên Nhai chăm chăm, như một con hổ đã đói lâu ngày đang nhìn một con dê núi nhảy nhót trước mặt mình, chẳng màng sống chết.

Hắn gần từng chữ một, “Sao lại nhớ nó.”

Phong Thiên Nhai: “Ta đang cân nhắc xem mình nên nói với y lời từ tận đáy lòng thế nào.”

Yến Cô Minh: “Lời từ tận đáy lòng...”

Phong Thiên Nhai cũng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Yến Cô Minh. Hàng mày của lãng nhân tựa như đao khắc, đầu mày chau lại, mắt ung đang nhìn thẳng vào đôi mắt tròn xoe của thiếu nữ trước mặt.

Yến Cô Minh trước giờ chưa từng thấy vẻ mặt này của Phong Thiên Nhai. Nàng không khóc, nhưng đôi mắt ấy lại ảm áp long lanh, nắng rọi vào từ cửa sổ ánh trong mắt nàng, bùng lên từng tia sóng rực rỡ, như vắt được ra nước.

Đầy bụng lệ khí của Yến Cô Minh, trong khoảnh khắc đối mắt với Phong Thiên Nhai, đã tiêu tán cả. Còn lại chỉ là nỗi bất đắc dĩ nhàn nhạt và sự chua chát khó diễn tả bằng lời.

Cũng tốt, Yến Cô Minh nghĩ.

Đệ tử danh môn, tướng quân niên thiếu.

Hon một tên lãng nhân tàn tật không chốn nương thân.

Phong Thiên Nhai: “Ta phải nói với y một chuyện.”

Yến Cô Minh chẳng lọt tai được bao nhiêu, chỉ trả lời theo bản năng.

“Chuyện gì...”

Phong Thiên Nhai nhìn hắn, bất chợt lại cúi đầu. Nàng không đáp đấy là chuyện gì, chỉ không ngừng và com. Vừa ăn vừa khề giọng:

“Không hỏi hận, ta không hỏi hận...”

Yến Cô Minh không hỏi thêm nữa, đến tận lúc mặt trời xuống núi, Phong Thiên Nhai rời đi, hắn vẫn chẳng nói một câu nào.

Đêm đến, đường lớn ngõ nhỏ trong kinh thành lên đèn kết hoa, vô cùng ồn ã.

Vì tối nay mà Diệp Hoài Sơn đã chuẩn bị kỹ càng một phen, thay áo lụa thêu tường vân bằng chỉ bạc hoa lệ mà thường ngày y không bao giờ mặc, tóc cũng buộc cao bằng một dải lụa xanh trong. Y luyện võ thường niên, dáng người cao ngất, lại có bộ cánh vừa in làm nên, đúng là gấm quàng mặt ngọc, sang quý vô ngần.

Để đi chơi buổi này, Diệp Hoài Sơn đã tốn không ít công sức, tốn rất nhiều thời gian mới thuyết phục được biểu muội Tinh Ca của mình, đôi mắt phiếm đỏ của con bé khiến Diệp Hoài Sơn áy náy vài phần.

Từ lúc còn rất nhỏ, mỗi khi đến tiết Khánh Bình, Diệp Tinh Ca sẽ kéo y truy hội cùng mình. Cha mẹ của Diệp Tinh Ca mất sớm, cả nhà đều rất yêu thương nàng, lão thái quân cũng thường nói với y, phải chăm sóc Diệp Tinh Ca thật chu đáo.

Diệp Hoài Sơn hiểu thảo lại nghe lời, từ nhỏ đã tỉ mỉ chăm sóc cho biểu muội.

Nhưng hôm nay...

Bắt gặp ánh mắt trông ngóng mình đi cùng của biểu muội, nhưng y lại không chịu theo con bé nữa.

Diệp Hoài Sơn ngấm thiếu nữ đang kiễng chân với chiếc đèn hoa trước mặt, ngấm mãi ngấm hoài, đến mức bất giác bật cười.

Y tiến lên một bước, giờ tay lấy chiếc đèn hoa hình con thỏ xuống.

Phong Thiên Nhai cầm nó, ngoái đầu nói với y:

“Đa tạ.”

Ngọn nến xuyên qua chụp đèn, hắt lên mặt Phong Thiên Nhai, đỏ rực.

Diệp Hoài Sơn cười, khẽ nói: “Nếu Phong cô nương thích cái này, để ta mua tặng cô.”

Phong Thiên Nhai lắc đầu, “Ta cảm ngấm thôi mà, không cần phải mua đâu.”

Dù Phong Thiên Nhai đã từ chối, Diệp Hoài Sơn vẫn mua. Trên con đường này, chỉ cần là nơi Phong Thiên Nhai nán lại, Diệp Hoài Sơn sẽ mua vài món ở đây. Mua xong y không để Phong Thiên Nhai cầm, cuối cùng, càng lúc càng nhiều món, nhiều đến nỗi dồn thành một đống trên tay, một quý công tử hào hoa, bị giầy vò đến độ toi bời hoa lá.

Nhưng Diệp Hoài Sơn không quan tâm lắm.

Y nghĩ rất đơn giản, Phong Thiên Nhai trước nay đều xa cỗi trần, chưa từng chú trọng ăn mặc chi tiêu, còn y lại muốn nàng sống thật thoải mái. Có thể mua quà cho nàng, nhìn nàng vui vẻ, Diệp Hoài Sơn rất hạnh diện.

Niềm hạnh diện này không phải là thứ có thể gặt hái được trên chiến trường hay trong triều đình, niềm hạnh diện này, nhỏ bé nhưng vững bền.

Đường phố muôn màu rực rỡ, đèn vàng hoa bạc, đông người đến độ không phân biệt được nam nữ. Dù là nhà nông nghèo khó bán hân hay công tử bánh bao sang quý, cùng một tâm trạng, sẽ cười ngơ cùng một kiểu.

Nhưng trong một góc của con đường này, nơi mà ánh đèn hoa không thể nào soi đến được, có một người, lặng lẽ nhìn ai đó.

Màu áo đen của hắn như hòa vào màn đêm.

Ánh mắt của Yến Cô Minh có chất chứa ghen ty, vương nét căm hờn không?

Không.

Hắn chỉ nhìn thế thôi.

Công tử khôi ngô, giai nhân rực rỡ.

Trời đất nên đôi.

Cả một đêm, Yến Cô Minh đều dõi theo họ từ xa, hắn nhìn Diệp Hoài Sơn mua rất nhiều thứ cho Phong Thiên Nhai, xách hộ nàng. Hắn thấy Phong Thiên Nhai cười với y.

Sau đó, hắn nhận ra mình nhìn đến mức mắt xót, bèn quay lưng tựa vào tường, nhắm mắt lắng nghe.

Trên phố biết bao người, âm ỉ lẫn thay, nhưng trong đầu Yến Cô Minh chỉ có hai giọng nói. Họ dừng lại trò chuyện, hắn cũng ngừng, họ đến nơi khác, hắn đi theo.

Thế gian ồn ã, với hắn, vô cùng lặng im.

Chẳng qua chỉ trở về thuở xưa.

Yến Cô Minh tự bảo mình, chẳng qua chỉ trở về thuở xưa.

Trầy hội hơn một canh giờ, nơi chốn tung bùng đều đã góp mặt đủ. Diệp Hoài Sơn rịn ít mồ hôi, sắc mặt hơi đỏ. Nhưng y lại phấn chấn vô cùng, nói với Phong Thiên Nhai:

“Phong cô nương, chúng ta đến từ lâu nghỉ ngơi một chốc nhé.”

Phong Thiên Nhai nhai mút quả, “Ừm.”

Diệp Hoài Sơn đưa Phong Thiên Nhai vào một tửu lâu, gọi vài món tinh tế.

Yến Cô Minh đứng trước cửa tửu lâu một lát, xoay người rời đi.

Diệp Hoài Sơn đẩy đĩa đến trước mặt Phong Thiên Nhai.

“Phong cô nương, hắn là đã mệt rồi.”

Phong Thiên Nhai lắc đầu, “Chưa.”

Diệp Hoài Sơn cười cười, “Tiết Khánh Bình kéo dài ba ngày, nếu cô thích, ngày mai ta lại đi cùng cô.”

Phong Thiên Nhai gấp một đĩa thịt bò, cho vào miệng.

“Anh rảnh thế à?”

Diệp Hoài Sơn nhếch môi, thực ra y chẳng rảnh rỗi tí nào, vì buổi tối hôm nay mà y đã bù đầu suốt đêm qua, duyệt hết chiến báo ngoài tiền tuyến.

Nhưng y không muốn Phong Thiên Nhai bận lòng.

“Tạm thời không có nhiều việc, có thể nhín chút thời gian.”

Phong Thiên Nhai: “Không nhiều việc? Diệp Hoài Sơn, anh trúng độc rồi bị hồng đầu luôn hả.”

Diệp Hoài Sơn: “...”

Diệp Hoài Sơn cũng không muốn phân bua nhiều, cười cười dùng món.

Phong Thiên Nhai ăn xong một bát, buông đũa, nhìn Diệp Hoài Sơn. Diệp Hoài Sơn bị nàng nhìn đến độ bối rối phải ăn chậm lại.

“Phong cô nương...”

Phong Thiên Nhai chợt buông lời:

“Diệp tướng quân.”

Diệp Hoài Sơn ghen com, ho khan hai tiếng, “Gì cơ?”

Phong Thiên Nhai nhìn y.

Diệp Hoài Sơn phát hiện, khi Phong Thiên Nhai không bày ra bất cứ cảm xúc nào lại có vẻ nghiêm túc như thế, thậm chí còn tỏa ra sát khí lạnh thấu xương.

Diệp Hoài Sơn kìm nén tâm trạng, từ từ ngồi thẳng dậy.

“Phong cô nương, sao thế?”

“Diệp tướng quân, ta phải nói với anh một chuyện.”

Diệp Hoài Sơn không hỏi vì sao Phong Thiên Nhai lại đột nhiên gọi mình là tướng quân, nhưng trách nhiệm đạo nghĩa y càng đáng trên vai, tựa như đã bị ba chữ ngăn ngừa này của nàng gọi dậy.

“Chuyện gì.”

Phong Thiên Nhai: “Tề ti của phiên cương, vẫn chưa chết.”

Gió thốc vào, mọi thứ xung quanh lắng lại.

Hồi lâu, Diệp Hoài Sơn: “Cô nói gì?”

Phong Thiên Nhai: “Ta nói, tề ti của phiên cương, vẫn chưa chết.”

Diệp Hoài Sơn cau chặt mày.

“Phong cô nương, cô nói thế là sao.”

Phong Thiên Nhai: “Ý trên mặt chữ.”

Diệp Hoài Sơn lắc đầu, nói: “Cỏ hàn sương đã không còn, không chữa được Khai Dương đại pháp, tề ti chắc chắn phải chết.”

Phong Thiên Nhai: “Vẫn còn thứ có thể cứu được cô ta.”

Diệp Hoài Sơn: “Cái gì?”

Phong Thiên Nhai: “Ta bảo, vẫn còn thứ có thể cứu được cô ta. Cửu Hoa chân nhân đã tạ thế, hiện nay chưa ai luyện được đến tầng thứ chín của Khai Dương đại pháp, thương thế không phải bởi tầng thứ chín gây ra thì thứ chữa được không chỉ có mỗi cỏ hàn sương.”

Diệp Hoài Sơn càng nghe càng kinh hãi, cuối cùng, giọng không khỏi nghiêm hơn.

“Những chuyện này, làm sao cô biết được!”

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Diệp Hoài Sơn nghiêm mặt, nhìn Phong Thiên Nhai chăm chăm, như muốn xuyên thấu mọi ngăn trở để chạm được vào đáp án.

Thời khắc này đây, y không còn là một chàng trai căng thẳng vì muốn làm đẹp lòng người thương, mà là tướng quân trấn biên của mảnh đất trung nguyên này.

Trong lúc Phong Thiên Nhai nói chuyện, y đã tưởng tượng ra rất nhiều tình huống.

Có phải nàng bị người khác lợi dụng không, cả hành trình này đã một người phiên cương nào từng tiếp cận nàng chưa. Hoặc, ngay từ lúc bắt đầu, việc nàng cứu mình cũng đã nằm trong kế hoạch cả.

Diệp Hoài Sơn suy nghĩ lung lăm, ý nghĩ nhiều đến nỗi sắp không nhớ nổi nữa rồi.

Phong Thiên Nhai: “Tại sao ta biết không quan trọng, quan trọng là, Khanh Sĩ Việt cũng hay tin rồi.”

Diệp Hoài Sơn siết chặt đũa gỗ.

Y hơi sợ, không, y rất sợ.

Diệp Hoài Sơn vẫn còn trẻ nhưng đã vào sinh ra tử quá nhiều lần trên chiến trường, cũng đã đối mặt với vô vàn loại địch. Nhưng chỉ mỗi lần này, lần đầu tiên trong đời mình, y sợ hãi đến vậy.

Y đang đợi câu nói tiếp theo của Phong Thiên Nhai.

“Ta đã nói hần biết.”

Nháy mắt, thiết khí vung lên, lóe sáng, một thanh trường kiếm lạnh lẽo như sương đã ngừng ngay trước cổ Phong Thiên Nhai!

Phong Thiên Nhai vẫn ngồi im như thế.

Nàng lia mắt về phía lưỡi kiếm, lại nhìn Diệp Hoài Sơn.

“Đang run.”

Diệp Hoài Sơn quả thực đang run rẩy, y không hiểu, một khắc trước họ vẫn cùng nhau thảo luận, kể cho nhau nghe bao điều thú vị, giờ đây, y và nàng lại phải chia kiếm về phía nhau.

“Phong cô nương, cô phải nói rõ ràng.” Diệp Hoài Sơn nói thật thấp thật chậm, chỉ vậy mới không ai nhận ra giọng y đang run, rất khẽ.

Y chia kiếm về phía nàng, nhưng Phong Thiên Nhai lại bật cười, nàng nhìn Diệp Hoài Sơn.

“Anh, không tôi.”

Diệp Hoài Sơn nhìn nụ cười ấy, trong một thoáng nào đó suýt đã buông kiếm để nắm lấy tay nàng, tha thiết xin nàng hãy giải thích. Nhưng cuối cùng, y vẫn siết chặt bảo kiếm trong tay.

“Cô là người phiên cương?”

Phong Thiên Nhai lắc đầu.

“Thế cô là gì của Khanh Sĩ Việt.”

Phong Thiên Nhai: “Chẳng là gì cả.”

“Vậy tại sao cô lại tiết lộ chuyện kia cho hần biết!”

Phong Thiên Nhai nhìn y, ngập ngừng đôi chút, đáp: “Diệp tướng quân, việc này là quyết định của riêng ta. Nếu anh tin ta, hãy kiên nhẫn nghe ta nói hết.”

Đôi mắt ấy chẳng giấu điều chi, trong sáng vô tư biết mấy.

Diệp Hoài Sơn hạ kiếm xuống.

Phong Thiên Nhai chậm rãi, tỉ mỉ kể lại từ đầu đến cuối chuyện nàng đã làm thế nào để đòi tuyết linh chi lấy Yến Cô Minh.

Diệp Hoài Sơn lặng lẽ nghe.

Tuy kết quả vẫn thế, Khanh Sĩ Việt biết cách để cứu tế ti, nhưng quá trình lại khác, khác với những gì y đã nghĩ. Phong Thiên Nhai không phải người của bọn phiến cương.

Biết được điều này, Diệp Hoài Sơn từ từ an lòng.

“Phong cô nương, chuyện này không phải hoàn toàn là lỗi của cô. Nếu không phải vì ta, cô đã chẳng rơi vào tình huống khó cả đôi đường như vậy.”
Diệp Hoài Sơn thế mà lại an ủi Phong Thiên Nhai, “Việc này ta sẽ giải quyết, cô đừng tự trách mình.”

Tuy lời thốt ra bên môi là an ủi, nhưng Diệp Hoài Sơn vẫn cau chặt mày như cũ.

Đại tể ti vẫn còn sống, Phần Lung Lệ Gia vẫn còn sống... Với Diệp Hoài Sơn, việc này quả thực rất nghiêm trọng. Y thà bỏ mạng cũng muốn giết được người nọ, thế mà người nọ vẫn còn sống.

Lúc này đây, Diệp Hoài Sơn đã chẳng còn tâm trạng vui chơi, y còn phải vạch ra vô số sách lược đối phó.

“Phong cô nương... Chuyện này không thể xem thường, ta phải lập tức về báo tin cho mọi người.”

Phong Thiên Nhai: “Anh có đối sách hoàn chỉnh chưa.”

Diệp Hoài Sơn: “Vẫn chưa, tể ti là Trí thủ tọa của phiến cương, kế hoạch tiến đánh trung nguyên đều do ả xúc tiến, nếu ả vẫn còn sống, bọn ta buộc phải thay đổi mọi sách lược sau này.”

Phong Thiên Nhai: “Nếu anh chưa có đối sách hoàn chỉnh, ta lại có một kế hoạch có thể thử.”

Diệp Hoài Sơn ngược mắt lên, “Ồ?”

Phong Thiên Nhai: “Đầu là vì lý do gì thì chuyện ta đã cứu mạng tể ti vẫn là sự thật, ta sẵn lòng chịu trách nhiệm. Ta có một cách, có lẽ giết được nàng ta.”

Diệp Hoài Sơn: “Cách gì?”

“Cách đã nằm sẵn trong vị thuốc rồi.” Phong Thiên Nhai chậm rãi đáp, “Tuyệt linh chi mọc ở đỉnh Lăng Tiêu núi Bàn Hoa, không quý báu gì, nhưng vị thuốc này có một đặc tính.”

“Đặc tính gì?”

Phong Thiên Nhai: “Tuyệt linh chi là thuốc sống, sau khi rời khỏi đất một khắc mà không sử dụng, sẽ biến thành nước tuyệt.”

Diệp Hoài Sơn bỗng bừng tỉnh ngộ.

“Nghĩa là, muốn cứu tể ti, Khanh Sĩ Việt phải đưa ả đến trung nguyên!”

“Đúng.” Phong Thiên Nhai gật đầu.

“Chúng ta đủ ba điều kiện, một, phiến cương cách núi Bàn Hoa mười mấy ngày đường, chúng ta có nhiều thời gian để chuẩn bị, đây là thiên thời; hai, núi Bàn Hoa nằm giữa trung nguyên, Khanh Sĩ Việt hẳn sẽ không dám đem theo nhiều người để gây sự chú ý, còn chúng ta lại quen địa hình, đông người đủ sức, đây là địa lợi; ba, tể ti trọng thương, không thể tự bảo vệ mình, chúng ta chỉ cần điểm đứng tử huyệt, ắt là nhân hòa. Thiên thời địa lợi nhân hòa, chỉ cần hai điều kiện đã có thể giành phần thắng.”

Từng lời bình thản, câu nào câu nấy đều chứa sát khí.

Diệp Hoài Sơn ngẩn người nhìn nàng.

“Cô... Cô đã lên kế hoạch từ sớm...”

Phong Thiên Nhai: “Ồ, lúc để lộ chuyện tuyệt linh chi cho Khanh Sĩ Việt, ta đã nghĩ cả rồi.”

Diệp Hoài Sơn vô cùng kinh hãi, lại kính phục thêm phần nào.

“Phong cô nương, cô đúng là cân quắc bất nhượng tu mi*, vì điều to nghĩa lớn.”

[*Phụ nữ nhưng khí khái chẳng thua kém gì đàn ông.]

Phong Thiên Nhai bật cười.

“Bọn ta chỉ không muốn nợ ai.”

Bọn ta...

Ta và Yến Cô Minh.

Diệp Hoài Sơn thoáng cái đã im lặng.

Hồi lâu sau, Diệp Hoài Sơn hỏi: “Phong cô nương, cô ra ngay quyết định mà không do dự ư.”

Giữa trăm họ trung nguyên và hắc, nàng không do dự mà chọn hắc.

Phong Thiên Nhai lại cười.

“Yến Cô Minh là người của ta, có là ai cũng không được động đến hắc. Ai động vào, ta giết ngay kẻ ấy.”

Lần đầu tiên Diệp Hoài Sơn cảm thấy, đôi mắt khi không cười của Phong Thiên Nhai, lại lạnh đến mức khiến người ta phải run rẩy.

Ngoài cửa, trên sân khấu của tử lâu đang diễn một vở kịch yêu đương mùi mẫn, nữ nhân xinh đẹp vứt bỏ cuộc sống giàu sang, trốn chạy theo tình lang.

Đào kép bôi son trét phấn lẳng lơ vô cùng, đứng giữa sân khấu, phô bày vật áo đỏ quyền rũ hơi nhàu, xướng câu chuyện phàm trần cũ rích.

Phong Thiên Nhai thờ ơ nhìn tám bình phong, lặng lẽ thưởng thức.

Nào ai từng bảo sự si dại của nữ nhân, triền miên dai dẳng;

Nào ai từng nghe tiếng than lòng của nữ nhân, bi thương chân thành;

Nào ai từng thấy giọt nước mắt của nữ nhân, lung linh thấm sắc.

...

“Giọt nước mắt của nữ nhân, lung linh thấm sắc...” Phong Thiên Nhai thì thầm.

Diệp Hoài Sơn lòng đầy chua xót, hé môi, nhưng khó thành lời.

Y bắt đầu hối hận, nếu đêm nay không ra ngoài, sẽ không phải nhận lấy những quả đắng thế này, phải không?

Phong Thiên Nhai: “Diệp Hoài Sơn, anh biết cái gì gọi là người thương không?”

Diệp Hoài Sơn nén nỗi buồn xuống tận sâu lòng mình, nhẹ nhàng đáp: “Người khiến ta động lòng, hắc là người thương.”

“Vậy ở bên người thương, sẽ làm những gì?”

“Ở bên người thương, đương nhiên phải làm những việc khiến mình vui vẻ.”

Phong Thiên Nhai: “Sau đó thì sao.”

Diệp Hoài Sơn: “Thở lộ.”

Phong Thiên Nhai: “Sau đó nữa.”

Diệp Hoài Sơn: “Thành thân.”

Phong Thiên Nhai: “Sau đó nữa nữa.”

Diệp Hoài Sơn nhắm mắt lại, không nhìn thiếu nữ trước mặt mình nữa.

“Tình yêu, mỗi người sẽ có một cách giải thích khác nhau, với Diệp mỗ, tình yêu, là thề nguyện sống chết.”

“Thề nguyện sống chết...”

Phong Thiên Nhai ngồi thẳng người dậy, lắc lắc đầu, không nghĩ tiếp nữa.

Nàng nhìn Diệp Hoài Sơn.

“Đại tướng quân, muốn giết được tể ti, ngoài những điều kiện đủ hiện giờ, vẫn cần một thứ.”

Diệp Hoài Sơn: “Là gì.”

Phong Thiên Nhai: “Người.”

“Người?”

Phong Thiên Nhai gật đầu.

“Người, một người có võ công cao cường.”

Diệp Hoài Sơn trầm chiêu, “Võ công cao cường, Phong cô nương, ta có được xem là võ công cao cường không?”

Phong Thiên Nhai đáp: “Khanh Sĩ Việt lần này đến đây không thể đem theo nhiều người, nên những kẻ được đi cùng nhất định là tinh binh, anh phải bố trí mai phục, giết hết đám ấy.” Phong Thiên Nhai nhìn Diệp Hoài Sơn, tiếp, “Võ công phiên cương, lấy Khanh Sĩ Việt và Đào thủ tọa làm đầu, chúng ta phải có hai người đối chiến được với họ.”

Diệp Hoài Sơn: “Đào thủ tọa... Thiên Nhạc.”

“Ừ.” Phong Thiên Nhai nói, “Nghe nói gã ta đã không màng chuyện đời từ lâu, nhưng mạng của tể ti liên quan đến sự tồn vong của phiên cương, có thể gã sẽ lại gia nhập võ lâm, chúng ta phải chuẩn bị ổn thỏa.”

Nàng nhìn Diệp Hoài Sơn.

“Hai người này, ta là một, anh tìm người còn lại nhé.”

Diệp Hoài Sơn ngẩng phát đầu lên.

“Cô cũng đi cùng?”

Phong Thiên Nhai: “Tất nhiên.”

Diệp Hoài Sơn: “Vậy để ta tìm hai người, cô đừng đi.”

Phong Thiên Nhai im lặng một chốc, cười nói: “Anh không tin vào khả năng của ta chứ gì.”

“Không...” Diệp Hoài Sơn lắc đầu. Phong Thiên Nhai từng cứu y ở Thạch Dương cốc, năng lực nàng phô ra lần ấy, y hiểu rõ nhất. Nhưng...

“Phong cô nương, lần mai phục này, dẫu có chu toàn đến đâu cũng sẽ vô cùng nguy hiểm, cô... cô đừng đi.”

Phong Thiên Nhai: “Anh lo cho ta à.”

Diệp Hoài Sơn thú nhận, “Ừm.”

Phong Thiên Nhai: “Lòng ta không có anh.”

Diệp Hoài Sơn cười âm trầm, “Ừm.”

Phong Thiên Nhai nhìn thiếu niên đang cúi rạp đầu trước mặt, một canh giờ trước, y vẫn hằng hái biết bao, giờ lại như một thốt ngựa lành vừa phải lặn lội dặm trường, chật vật thế nào.

Tình cảm mập mờ, nhụy hoa chưa nở, giữa buổi đêm ồn ã nhưng cô đơn này, theo gió bay đi.

“Đồ ngốc...”

Phong Thiên Nhai nhẹ nhàng nói.

“Đêm nay sẽ tìm được người, mai báo cô.”

“Được.”

Phong Thiên Nhai rời từ lâu, về khách điểm Yến Cô Minh thuê.

Nàng vừa bước lên lầu hai, chẳng cần hỏi thăm, mùi rượu nồng nặc đã đưa nàng đến phòng Yến Cô Minh rồi.

Lúc Phong Thiên Nhai đẩy cửa vào, Yến Cô Minh đang uống rượu.

Phòng không châm nến, tối đen, phải mượn ánh trăng ít ỏi hắt vào từ cửa sổ mới nhìn rõ cảnh trong phòng.

Dưới đất la liệt bốn năm vỏ rượu, Yến Cô Minh nửa nằm nửa dựa trên giường, ôm một vỏ rượu trong lòng.

Phong Thiên Nhai bước đến. Yến Cô Minh mở trừng mắt, nhưng không nhìn nàng. Đôi mắt mờ sương mờ dần nhìn ra rèm cửa sổ, chẳng đoái hoài gì đến Phong Thiên Nhai mới vào.

“Người thối chết được, vẫn muốn uống tiếp à.”

Cả phòng nồng nặc mùi rượu.

Phong Thiên Nhai ngồi bên giường.

“Yến khò, anh đang nghĩ gì thế.”

Yến Cô Minh không đáp.

“Anh say rồi.”

Phong Thiên Nhai chống cằm ngồi đó, nói chuyện một mình trong tối.

“Uống nhiều thế, chắc phải say rồi.”

Phong Thiên Nhai cứ ngồi như vậy, giữa màn đêm với ánh trăng mờ, nàng khẽ ngâm nga một điệu nhạc.

Đó là bài vừa nãy đã nghe ở tửu lâu.

Nàng chỉ nghe mỗi một lần, không nhớ được hết, chỉ dựa vào ấn tượng mà ngâm nga từng chút một.

Phong Thiên Nhai ngồi thêm một lúc, đứng dậy, rời khỏi phòng.

Yến Cô Minh vẫn không nhúc nhích.

Chẳng bao lâu sau, Phong Thiên Nhai lại bước vào, không chỉ có nàng mà còn cả hai tiểu nhị theo sau, khiêng một thùng nước nóng.

“Đặt đây đi.”

“Vâng vâng.” Đặt thùng gỗ xuống, tiểu nhị ra ngoài.

Phong Thiên Nhai châm ngọn đèn dầu đặt trên bàn, ánh sáng mờ mờ lập tức ngập tràn căn phòng.

Yến Cô Minh nằm trên giường, không nhúc nhích, như đã chết rồi.

Phong Thiên Nhai bước đến, kéo tay áo hắn.

“Đến đây, yến khò.”

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Phong Thiên Nhai kéo tay áo Yến Cô Minh, “Xuống ngay xuống ngay.”

Yến Cô Minh không nhúc nhích.

Phong Thiên Nhai: “Ta mạnh tay đấy.”

Yến Cô Minh vẫn không động đậy.

Phong Thiên Nhai nói được làm được, trụ vững người, tay vận sức, thoát cái đã kéo Yến Cô Minh dậy.

Yến Cô Minh ngồi trên giường, gắng ngẩng đầu lên, nhìn Phong Thiên Nhai.

“Làm cái...”

Hắn vừa mở miệng, hơi rượu phả đầy mặt Phong Thiên Nhai. Phong Thiên Nhai nhăn nhó mặt mày, một tay đỡ lấy hắn, một tay quạt mạnh trước mặt.

“Ồi chao, thôi chết được.”

Yến Cô Minh say đến chẳng ra thể thống gì nữa, nếu Phong Thiên Nhai không đỡ lấy, hắn sẽ ngã xuống ngay.

Phong Thiên Nhai: “Tắm thôi.”

Yến Cô Minh mơ mơ màng màng, cũng không biết có nghe thấy không, lắc đầu qua quýt.

Phong Thiên Nhai: “Ngồi im nào, ta giúp anh cởi đồ.”

Nàng để Yến Cô Minh tựa nửa người vào mình, cởi quần áo cho hắn.

Yến Cô Minh ít hơn người ta một cánh tay, quần áo dễ cởi hơn nhiều, bộ đồ đen như mực chốc lát đã tuột ra.

Phong Thiên Nhai cởi trần nửa thân trên của hắn.

Cơ thể của Yến Cô Minh rắn rỏi khỏe mạnh, làn da thô ráp, trên ngực có ba bốn vết sẹo, có hai vết rất dài. Ngọn đèn dầu ở phía sau chột lay động, ánh lên vết sẹo trên người hắn, sâu thật sâu.

Phong Thiên Nhai nhẹ nhàng đặt tay lên trên chúng, từ bả vai trượt dần xuống.

“Vẫn còn may, là vết chém...” Phong Thiên Nhai thì thầm, “Nếu là vết đâm, với lực thể này, anh đã đi đời rồi.”

Yến Cô Minh cúi đầu, nửa mê nửa tỉnh.

Phong Thiên Nhai lại nhìn bờ vai cụt của hắn.

Vết thương nơi ấy đã lành hẳn. Phong Thiên Nhai vừa nhìn vừa nghĩ, một chiêu này thật dứt khoát quá, người ra tay có võ công cực cao, tính cách quyết đoán. Phong Thiên Nhai cho rằng đây hẳn là vết đao, một đao này bổ cụt cả cánh tay và non nửa xương bả vai của Yến Cô Minh, giờ da thịt liền lại, hơi lõm vào.

Trước kia Phong Thiên Nhai thỉnh thoảng hay chê thân thủ của Yến Cô Minh, thực ra, đó chỉ là cách nàng trấn an tinh thần hắn.

Võ công của Yến Cô Minh không kém, chẳng những không kém, mà còn đứng đầu trong số những người mà Phong Thiên Nhai từng tiếp xúc, không kể sư phụ nàng.

Nếu ở phong độ tốt nhất, võ công của hắn vượt cả tên Độc kia, cao minh hơn thương pháp của Diệp Hoài Sơn nhiều.

Có thể trong một khoảng thời gian ngắn như thế, dùng một bàn tay chưa từng cầm kiếm lần nào, điều khiển tụ kiếm đạt đến cảnh giới này, Yến Cô Minh không phải kẻ tầm thường đầu đường xó chợ.

Nếu bảo kém là kém ở chỗ hồn võ.

Yến Cô Minh trước giờ chưa từng chính thức gia nhập võ đạo, với hắn, võ công là thuật giết người, còn vũ khí là dụng cụ giết người.

Nếu hắn có thể bình tâm, chỉnh sửa kiến thức võ học của mình lại lần nữa, thể nào cảnh giới cũng cao hơn một tầng.

Phong Thiên Nhai đưa tay ra, khẽ khàng phủ lên bờ vai cụt của Yến Cô Minh.

Yến Cô Minh dù đang chìm trong mộng cũng phải thoáng run rẩy.

Nam nhân cao lớn này, đã chịu quá nhiều khổ đau.

Phong Thiên Nhai đã sớm biết. Nhưng lúc đầu, nàng hiểu hắn có danh dự, có kiên trì của riêng mình, nàng khi ấy, chỉ xem mình như một khán giả, dõi theo cuộc đời như tấm bèo trôi của lãng nhân, xem xem cuộc đời ấy nhấp nhô bập bềnh thế nào.

Nhưng rồi, dõi theo dõi theo mãi, Phong Thiên Nhai rốt cuộc đã không kìm nổi mà chìa tay ra, giúp cái này, đỡ đàn cái kia, cuối cùng lại sa vào hoàn toàn.

Phong Thiên Nhai chẳng hề muốn kể chuyện tế ti cho Yến Cô Minh nghe, dù võ công của hắn hoàn toàn có thể đảm nhiệm nhiệm vụ đối phó với Khanh Sĩ Việt, nàng vẫn không muốn nói hắn biết.

Nàng không muốn lại để hắn dấn thân vào nguy hiểm, nàng muốn tự mình hoàn thành. Chờ nàng quay về, nàng sẽ đi cùng hắn.

Từ đó, cứ như những điều trong một cuốn sách nào đó đã viết, chân trời góc biển, mãi không chia lìa.

Phong Thiên Nhai cúi thất lưng Yến Cô Minh.

Chính lúc đó, bàn tay to lớn của Yến Cô Minh chọt phủ lên tay nàng.

Phong Thiên Nhai ngẩn ra, nàng cúi đầu xuống, nhìn sắc mặt Yến Cô Minh.

Yến Cô Minh say đến độ mắt nhắm mắt mở.

Phong Thiên Nhai kéo tay hắn ra, nhưng vừa buông lỏng, hắn lại lập tức chụp lại.

Phong Thiên Nhai: "..."

Nàng thử lại lần nữa, vẫn thất bại.

Phong Thiên Nhai: "Yến khờ, ta tắm cho anh, phải cởi hết đồ ra mới được."

Yến Cô Minh mơ mơ màng màng, ngây ra hồi lâu, lắc đầu.

Phong Thiên Nhai: "... Không cởi đồ sao mà tắm được, nước nguội hết bây giờ."

Lần này Yến Cô Minh không thềm lắc đầu nữa, tay vẫn dè chặt đai lưng.

Tay hắn không còn sức, không thể nắm được, chỉ có thể dè thế thôi.

Phong Thiên Nhai hơi mạnh tay một chút, bên kia lập tức ra sức chống đối.

"..."

Phong Thiên Nhai: "Sao chứ, lên con à." Một tay nàng nắm lấy cằm Yến Cô Minh, gương mặt mê mẩn của hắn hiện ra. Phong Thiên Nhai ngấm một hồi lại phì cười thành tiếng.

"Buồn cười chết mất."

Một Yến Cô Minh lúc nào cũng lạnh băng chẳng ai bì nổi mà cũng có giờ phút này.

Giọng của Phong Thiên Nhai cũng thoải mái hơn.

"Ê này, loi tay ra."

Yến Cô Minh đương nhiên nghe mà chẳng hiểu.

Phong Thiên Nhai cười, tay dần vận sức, nàng không kéo ngay một phát mà từ từ từng chút một, cứ như đang đùa.

Hắn mà ấn chặt, nàng sẽ bất động. Chốc sau hắn nới tay, nàng mới hơi ra sức.

Kéo, lôi, kéo, lôi.

Cái đai lưng thế nào cũng nhích về phía Phong Thiên Nhai.

"Ừ..."

Lăng nhàn cau mặt, ra vẻ tội nghiệp nắc thăm một tiếng, còn đâu dáng vẻ của một người sắp ba mươi, cứ như một đứa trẻ bị cướp mất bánh ngọt ngoài phố.

"Ha ha ha." Phong Thiên Nhai chưa từng thấy Yến Cô Minh như thế này. "Sự phụ tá cho chứ có hàm oan gì anh đâu, để người ta thấy được lại tưởng ta ức hiếp anh."

Đai lưng rút cuộc đã cởi xong.

Yến Cô Minh gập lưng, ngơ ngẩn ngồi đấy. Chợt đưa cánh tay trái lên, bắt đầu nện vào vai phải.

"Ê này! Làm gì vậy!"

Phong Thiên Nhai vội vã kéo tay hắn ra.

Tuy Phong Thiên Nhai lấy làm buồn cười, nhưng nom vẻ mặt Yến Cô Minh rất đau khổ.

Dù đang say trong mộng, hắn vẫn tỏ tường nỗi bất lực của bản thân, chưa từng quên mình tàn tật.

Phong Thiên Nhai nhìn hắn, dần tắt nụ cười.

Hàng mày Yến Cô Minh cau chặt lại, Phong Thiên Nhai cố gắng vuốt phẳng chúng, nhưng chẳng thấm vào đâu.

“Yến khờ, xin lỗi.” Tận đáy lòng Phong Thiên Nhai hơi áy náy, cảm thấy mình không nên đùa hắn như thế. “Anh ngủ một giấc đi, ngủ một giấc rồi sẽ ổn thôi.”

Phong Thiên Nhai ra tay, thoáng cái đã điểm vài đại huyệt của Yến Cô Minh, để hắn ngủ thẳng giấc.

“Sư phụ tắm cho anh nhé.”

Phong Thiên Nhai vác Yến Cô Minh lên, cẩn thận đặt vào thùng tắm.

Nàng vừa chà người, vừa xối nước cho hắn.

Phong Thiên Nhai trước giờ chưa tắm cho ai bao giờ, liên tục xảy ra vấn đề.

“Ủi cha, chìm rồi chìm rồi!” Yến Cô Minh ngủ như chết, không còn ý thức chống đỡ cơ thể, Phong Thiên Nhai phải hoàn toàn đỡ lấy. Hắn gục đầu xuống, đầu tóc bù xù.

Phong Thiên Nhai vừa tắm cho hắn vừa lẩm bẩm: “Cổ già đầu mà lại nhiều tóc bạc đến vậy...”

Phong Thiên Nhai tắm rất kỹ, tuy hơi vất vả nhưng tâm trạng rất tốt.

Cực tốt.

“Diệp Hoài Sơn nói, ở bên người mình yêu thương, sẽ muốn làm những chuyện khiến mình vui vẻ. Ta bên anh, lúc nào cũng vui cả, anh có phải người ta thương yêu không?”

Phong Thiên Nhai nhếch bờ môi nhỏ xinh, nói chuyện với Yến Cô Minh không còn một chút tri giác.

“Còn cảm giác của anh đối với ta thì sao, yến khờ, anh có động lòng với ta chưa?”

Yến Cô Minh bấp thịt rắn chắc, rắn chắc đến độ thành mũi, trên da có vô số vết thương, to nhỏ khác nhau. Phong Thiên Nhai đứng rất gần hắn, nhìn thấy rõ ràng.

“Rốt cuộc anh làm sao luyện ra được cái loại võ công giết địch một ngàn tự hại tám trăm này vậy, thảo nào trong sách cứ viết lăng nhăng đều là những kẻ vong mạng, quả nhiên...” Phong Thiên Nhai chun mũi, vẩy một ít nước lên mặt Yến Cô Minh, “Dù có luyện đến độ lợi hại hơn cũng chẳng phải kẻ lâu dài, đến khi nào anh mới hiểu được.”

Nàng tiếp tục vẩy nước lên mặt Yến Cô Minh, giúp hắn rửa mặt.

“Nhưng không hiểu cũng chẳng hề gì, ta sẽ không để anh lại dấn thân vào nguy hiểm”

Phong Thiên Nhai khẽ ngâm nga điệu hát nọ, tay nhẹ nhàng kỳ cọ cho Yến Cô Minh.

Ngày hôm sau, khi Yến Cô Minh thức giấc, Phong Thiên Nhai đang ngồi bên giường, chống đầu nhìn hắn.

“ Tỉnh rồi.”

Yến Cô Minh say cả đêm, đầu đau như muốn nứt ra.

Phong Thiên Nhai đưa cho hắn một chén nước, Yến Cô Minh thoáng liếc nhìn nàng, nhận lấy.

Phong Thiên Nhai: “Khó chịu chứ gì, ai bảo anh uống nhiều vậy.”

Yến Cô Minh ngồi dậy, khàn giọng:

“Em ra ngoài một lát.”

Phong Thiên Nhai: “Làm gì?”

Yến Cô Minh: “Ta thay đồ, lát gặp em sau.”

Phong Thiên Nhai: “Hôm qua ta đã thay cho anh rồi.”

Yến Cô Minh: “...”

Lãng nhân cúi đầu, bấy giờ mới phát hiện quần áo của mình đã được thay từ sớm. Hắn cau mày, muốn nhớ lại chuyện tối qua, nhưng một mẩu tí tẹo cũng chẳng thể nhớ lại nổi.

“Em thay quần áo cho ta...”

“Thì sao.” Phong Thiên Nhai về mặt thần nhiên, “Thẹn thùng à, toàn thân anh bị ta nhìn tỷ lần, cũng sờ tỷ lần rồi, giờ mới thẹn đã muộn.”

Yến Cô Minh vừa tỉnh rượu, có lẽ là do chưa hoàn toàn hồi thần, chất giọng trầm hơn bình thường nhiều.

“Em thế này sao đến cái phủ ấy được.”

Phong Thiên Nhai không hiểu, “Làm sao?”

Yến Cô Minh lắc đầu.

Phong Thiên Nhai: “Đêm qua sao anh uống nhiều vậy?”

Yến Cô Minh: “Muốn uống cứ uống thôi.”

Phong Thiên Nhai ờ một tiếng, không nhiều lời nữa.

Yến Cô Minh phát hiện tóc mình vẫn hơi ẩm, hắn hỏi Phong Thiên Nhai: “Đêm qua, em tắm cho ta à?”

Phong Thiên Nhai: “Ừ, ta chẳng nói toàn thân anh bị mình nhìn tỷ lần, sờ tỷ lần rồi đấy thôi.”

Yến Cô Minh: “...”

Hắn lại bắt đầu hồi tưởng lại cảnh tượng đêm qua, nghĩ đến chuyện bàn tay bé nhỏ của Phong Thiên Nhai từng sờ tới mò lui người mình, hắn nóng cả mặt.

“Hồ đồ!”

Phong Thiên Nhai: “Quát cái gì?”

Yến Cô Minh trợn mắt nhìn nàng: “Em rốt cuộc có hiểu không, chuyện này...”

Hắn nín hơi lâu mà không tiếp lời, Phong Thiên Nhai chớp chớp mắt, “Gì?”

Yến Cô Minh lại thờ dài, ngoảnh mặt đi.

Phong Thiên Nhai: “Yến khờ, sự phụ phải rời khỏi đây vài ngày.”

Yến Cô Minh: “Đi đâu?”

Phong Thiên Nhai: “Làm một việc, xong rồi về tìm anh.”

Yến Cô Minh nhìn nàng, “Việc gì, ta đi với em.”

Phong Thiên Nhai lắc đầu, “Không cần.”

Yến Cô Minh cúi đầu, nói: “Không cần ta, thế Diệp Hoài Sơn thì sao?”

Phong Thiên Nhai: “Y đi cùng.”

Yến Cô Minh cười lạnh một tiếng, không nói tiếp nữa.

Phong Thiên Nhai nhìn hắn, lặng lẽ hồi lâu, nói: “Yến khờ, anh có từng nghĩ đến việc thành thân cùng người khác chưa?”

Nàng vừa thốt lời này, lòng Yến Cô Minh chợt lạnh.

Thành thân, em và y đã bàn tới bước cưới gả luôn rồi?

Tuy hắn từng nghĩ đến việc bọn họ sẽ ở bên nhau, nhưng hắn không ngờ chuyện đấy lại đến nhanh như vậy.

Yến Cô Minh lạnh nhạt đáp.

“Chưa từng.”

Phong Thiên Nhai liếm môi, chần chừ: “Yến khờ, anh không có người trong lòng ư, có người trong lòng rồi sẽ nghĩ đến việc thành thân.”

Yến Cô Minh lòng đầy chua xót, người trong lòng, hẳn đương nhiên biết mình có người trong lòng không.

“Không có, lãng nhân ung dung tự tại không gì trói buộc, tại sao lại muốn thành thân.”

Phong Thiên Nhai cũng im lặng luôn.

Hồi lâu sau, nàng cười nói: “Anh ở đây đợi ta, ta đi trước nhé.”

Phong Thiên Nhai đứng dậy, bước đến cửa phòng.

Yến Cô Minh: “Rốt cuộc em muốn đi đâu!”

Phong Thiên Nhai ngoảnh đầu lại, mặt mày vẫn toé toét như thế.

“Ây dà, ở đây đợi sự phụ, vài ngày sau ta sẽ quay về.”

Nàng đóng cửa phòng lại, Yến Cô Minh nghe tiếng bước chân ngoài cửa, dần dần đi xa.

Vài ngày sau ta sẽ quay về.

Nơi đáy mắt Yến Cô Minh giăng đầy tia máu.

“Về rồi định làm gì, từ biệt ta sao...”

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Phong Thiên Nhai cúi đầu đi đường, im lìm, chẳng biết đang nghĩ gì.

Chốc sau, nàng đến phủ tướng quân.

Thị vệ canh cửa biết mặt nàng, cho vào.

Phong Thiên Nhai giữ một tên sai vặt lại, hỏi: “Tướng quân các người đâu?”

Sai vặt bị nàng kéo lại, hốt hoảng: “Cô... Cô nương...”

Phong Thiên Nhai: “Tướng quân các người đâu?”

Tên sai vặt này đầu óc chậm chạp, ấp úng nửa ngày vẫn chẳng thốt ra được một lời. Phong Thiên Nhai bĩu môi, hỏi gần từng chữ một: “Ta hỏi tướng quân nhà các người đang ở đâu? Diệp Hoài Sơn đâu?”

“Phong cô nương, có chuyện gì mà lại tức giận đến thế.”

Lúc Phong Thiên Nhai hỏi mãi mà không được trả lời, sau lưng vọng lại tiếng của một thiếu nữ. Phong Thiên Nhai ngoái đầu, thấy một nữ tử áo tím đứng đấy, bên người có một nha hoàn.

Phong Thiên Nhai nhận ra nàng ta, là nữ nhân nàng trông thấy lúc rình trên nóc nhà hôm nọ, nha hoàn bên người nàng ta chính là người đã đến tìm Thanh Nhi ngay đêm đầu tiên nàng đến phủ.

Nàng biết, nữ nhân kia là biểu muội của Diệp Hoài Sơn.

Gã sai vặt nọ thấy Diệp Tĩnh Ca, vội vàng kính cẩn khom lưng, “Biểu... Biểu tiểu thư.”

Diệp Tinh Ca gật đầu với gã, lại cười với Phong Thiên Nhai, nói: “Phong cô nương có việc cứ nói với ta, có gì phải làm khó một bề tôi.”

Phong Thiên Nhai bỏ tay ra.

“Diệp Hoài Sơn đâu?”

Nàng lại gọi thẳng cái tên ấy một lần nữa, nha hoàn bên người Diệp Tinh Ca cau chặt mày, nhưng Diệp Tinh Ca lại không để tâm lắm.

“Phong cô nương đang hỏi về biểu ca à?”

Phong Thiên Nhai: “...” Thừa lời hỏi.

Giọng nói của Diệp Tinh Ca rất dịu dàng lại chậm rãi lắm thay, là kiểu giọng nhẹ nhàng uyển chuyển chỉ có ở những khuê nữ quyền quý. Nhưng bây giờ, Phong Thiên Nhai lại chẳng có tâm trạng đâu mà đông dài với nàng ta.

“Diệp Hoài Sơn đâu, mau gọi y ra đây.”

Thị nữ sau lưng Diệp Tinh Ca cất tiếng.

“Sao người dám nói chuyện với biểu tiểu thư bằng giọng như thế!”

“Thái Nhi.” Diệp Tinh Ca khẽ trách, “Không được vô lễ.”

“Tiểu thư.” Thái Nhi cúi đến độ đậm chân đánh đập, đem qua tướng quân không đếm xỉa đến nguyện vọng của tiểu thư, vẫn khẳng khẳng đưa nữ nhân này đi trả hội, tiểu thư cả đêm đau buồn trong phòng, thị nhìn mà lòng cũng đau. Hôm nay gặp Phong Thiên Nhai, thị không kìm được, muốn xả giận dùm tiểu thư.

Thực ra, nếu là trước kia, Phong Thiên Nhai sẽ rất vui lòng tán gẫu với nữ tử đồng trang lứa này. Nhưng hôm nay, nàng chẳng còn tâm trạng. Đến nàng còn chả biết vì sao.

Phong Thiên Nhai thấp giọng, chậm rãi hỏi lại lần nữa.

“Diệp Hoài Sơn đâu.”

Diệp Tinh Ca: “Biểu ca rất bận, chỉ bằng để Tinh Ca đi dạo với Phong cô nương nhé.”

Phong Thiên Nhai ngược mắt lên, “Cô đi với ta?”

Diệp Tinh Ca gật đầu.

Phong Thiên Nhai cười nhẹ một tiếng.

“Cô nương, nếu cô không biết Diệp Hoài Sơn đang ở đâu, ta đành phải tự gọi y ra đây thôi.”

Diệp Tinh Ca khẽ nhăn mày, “Biểu ca rất bận, sáng sớm đã đi rồi, cô có gọi cũng chẳng ích gì.”

Phong Thiên Nhai nhìn nàng ta, ờ dài một tiếng, “Thế à.”

Diệp Tinh Ca không đáp.

Phong Thiên Nhai: “Cô biết người học võ không chịu nổi điều gì không?”

Diệp Tinh Ca nhếch môi, nhẹ giọng: “Điều gì...”

Phong Thiên Nhai khẽ ghé đầu lại gần Diệp Tinh Ca, tựa như sợ nàng ta nghe không rõ.

Nàng thốt ra hai chữ.

“Khiêu khích.”

Chỉ một từ ngắn gọn, vừa dứt lời, Phong Thiên Nhai xoay phắt người đi.

Ánh mắt tối tăm, khí chuyển khắp người.

Thoáng chốc, gió cuốn cát bay, cuộn cuộn khắp trời.

“Diệp Hoài Sơn, ra đây ——!”

Vàn điệu trôi chảy, gió lạnh tiễn giọng!

Thực ra Phong Thiên Nhai không vận sức để quát, thế nên âm thanh này không có vẻ đứt hơi khản tiếng mà lại như một lời trò chuyện bình thường, mang theo chất giọng trong trẻo của riêng nàng, truyền đến mọi góc ngách trong phủ tướng quân.

Diệp Tinh Ca đang đứng một bên hoàn toàn ngây ngẩn. Cả đời nàng ta chưa từng gặp người nào như thế, bây giờ đừng bảo phải đối đáp thế nào, vì ngay cả một lời nàng ta cũng không thốt ra được.

Phong Thiên Nhai vừa dứt lời này, cả phủ tướng quân kinh hãi.

Đây là ai, muốn làm gì? Phiên cương đánh đến kinh thành rồi? Đến phủ tướng quân khiêu chiến à?!

Chẳng mấy chốc, một đám người ồ ạt đổ ra, bảy tám tên thị vệ vây kín Phong Thiên Nhai lại.

Đại quân gia – Bác Tề vội vã chạy đến, nhận ra đây là “ân nhân cứu mạng” mà Diệp Hoài Sơn đưa về, vội vàng bảo thị vệ hạ binh khí xuống.

“Hạ xuống hạ xuống mau!”

Bác Tề bước đến trước mặt Phong Thiên Nhai, cẩn thận ước hỏi: “Cô nương, đây...”

Phong Thiên Nhai lờ mờ lão, “Ta tìm người.”

Bác Tề thăm tự hỏi đây là cách tìm người quái gì vậy. Đảo mắt một vòng, lão thấy Diệp Tinh Ca đang đứng bên cạnh, định hỏi nàng ta.

“Biểu tiểu thư, xảy ra chuyện gì vậy ạ?”

Diệp Tinh Ca hoàn hồn, liếc về phía bóng lưng Phong Thiên Nhai một cái rồi khẽ gật đầu với bác Tề, nhẹ nhàng đáp:

“Bác Tề, Tinh nhi... Tinh nhi cũng không rõ, Phong cô nương hỏi con biểu ca đang ở đâu, con bảo biểu ca có việc, hãy còn bận, nàng ta bèn... bèn...”

Phong Thiên Nhai ngửa đầu ngó trời.

Mây ở kinh thành, cách mặt đất xa ỏi là xa.

Bác Tề cân nhắc một lúc, nói với Phong Thiên Nhai: “Cô nương, tôi qua tướng quân về đây bận rộn cả đêm, vẫn luôn ở trong viện mình không ra ngoài, cô xem chỉ bằng...” Lão bên này dè dặt châm chọc từ ngữ, Phong Thiên Nhai bên kia vẫn cứ ngó trời, cứ như không nghe thấy.

“Cô nương?”

Phong Thiên Nhai ngẩng đầu thật cao, khẽ giọng tự nhủ.

“Đến rồi...”

Bác Tề nghe mà không hiểu, “Cô nương? Cái gì đến rồi?”

Phong Thiên Nhai không đáp. Nàng không cần phải đáp, vì ngay khi nàng cúi đầu xuống, một bóng người vọt đến từ nơi sâu trong phủ đệ.

Chính là Diệp Hoài Sơn.

Y mặc y phục màu xám, tay hầy còn cầm trường thương, mồ hôi đầm đìa trên đầu. Theo sau y là một đại hán đeo trường đao sau lưng.

Diệp Hoài Sơn chạy đến.

“Phong... Phong cô nương!”

Phong Thiên Nhai nhìn từ trên xuống dưới người y một lượt.

“Làm gì thế?”

Diệp Hoài Sơn điều chỉnh nhịp thở, nhìn đám người bu xung quanh, “Giải tán hết đi.” Lại quay sang nói với Phong Thiên Nhai, “Phong cô nương, chúng ta vào trong hẵng nói.”

Chung thị vệ nhận lệnh Diệp Hoài Sơn, rối rít rời đi, bác Tề nói với Diệp Hoài Sơn: “Đại thiếu gia còn cần dặn gì không ạ?”

Diệp Hoài Sơn: “Không, bác cũng lui xuống đi đã.”

Bác Tề thấy Diệp Hoài Sơn như có chuyện muốn nói với Phong Thiên Nhai, biết điều lui xuống, trước khi đi còn đưa mắt ra hiệu cho Diệp Tinh Ca,

Diệp Tinh Ca lại tựa hồ không thấy.

Nàng ta tiến lên hai bước, nhẹ nhàng gọi: “Biểu ca...”

Diệp Hoài Sơn bấy giờ mới biết nàng ta cũng đang ở đây.

“Tinh nhi, em đến trò chuyện với lão thái quân đã nhé, giờ ta bận, xong việc sẽ đến thỉnh an lão thái quân.”

“Biểu ca...”

Giọng Diệp Tinh Ca run run, nhưng lòng dạ Diệp Hoài Sơn không đặt ở đấy, đến cả lời nàng ta nói cũng không nghe thấy.

Diệp Hoài Sơn đưa Phong Thiên Nhai đến viện của mình, đại hán sau lưng vẫn đi theo.

Phong Thiên Nhai tranh thủ liếc hán một cái, thảm sáng tỏ.

Diệp Hoài Sơn giới thiệu với Phong Thiên Nhai, “Phong cô nương, hán là La Thành, phó quan của ta, cũng là giáo đầu của tiên phong doanh.”

Phong Thiên Nhai nhìn La Thành, khẽ chấp tay, “Chào*.”

[*Ở đây là “Hữu lễ”, nhưng để nguyên thì có vẻ tối nghĩa quá, mình mạn phép dịch trại nghĩa đi.]

La Thành siết chặt hồ quyền, “Cô nương hữu lễ!”

Phong Thiên Nhai: “Anh biết Diệp Hoài Sơn gọi mình đến làm gì không?”

La Thành lắc đầu, “Tối qua tướng quân cho đòi tôi đến, luyện tập cả đêm, nhưng không nói với tôi là để làm gì!”

Phong Thiên Nhai gật đầu, nàng đi vòng quanh La Thành hai lượt, chỉ thanh đao sau lưng hán.

“Anh dùng cái này?”

La Thành: “Là Trát Cốt đao của tôi!”

Diệp Hoài Sơn nói: “Trên chiến trường La Thành có thể lấy một địch mười, dũng mãnh vô cùng, từng dẫn dắt gần một trăm người đại phá doanh địch, là một mãnh tướng hiếm có.”

Phong Thiên Nhai nhướn mày, “Ồ?”

Diệp Hoài Sơn: “Phong cô nương, cô có thể kiểm tra hán thử.”

Phong Thiên Nhai lắc đầu, “Không cần thử đâu.”

Diệp Hoài Sơn: “Vậy chúng ta ——“

“Hán không đạt.”

Diệp Hoài Sơn, La Thành: “?!”

Diệp Hoài Sơn thì vẫn bình thường vì biết Phong Thiên Nhai nói gì đều có lý do, nhưng La Thành thì hơi chời tai, hán là võ tướng nên thẳng tính, sự không vừa lòng hiện luôn lên mặt.

“Tôi không đạt chỗ nào! Cô nói xem!”

Diệp Hoài Sơn trừng mắt nhìn La Thành, “Cần rồi!”

La Thành bị y quát một câu, mặt mày ảm ức nhưng vẫn ngậm miệng lại.

Diệp Hoài Sơn nói với Phong Thiên Nhai: “Phong cô nương, cô thấy hán không đảm nhiệm nổi?”

Phong Thiên Nhai nhìn Diệp Hoài Sơn, không đáp mà hỏi lại: “Chúng ta sắp ra chiến trường ư?”

Câu hỏi này khiến Diệp Hoài Sơn sững lại.

“Sao cơ?”

“Anh bảo trên chiến trường hán có thể lấy một địch mười, nhưng nơi chúng ta đến là chiến trường à?”

Diệp Hoài Sơn bị nàng nhìn chăm chú, dần vỡ lẽ.

Phong Thiên Nhai: “Đây không phải người chúng ta cần.”

La Thành không chịu nổi nữa: “Cô nói tôi không đạt thì phải đưa ra bằng chứng! Tôi chưa múa một chiêu nào, sao cô biết tôi không đạt!”

Diệp Hoài Sơn định lên tiếng, lại bị Phong Thiên Nhai ra hiệu bảo dừng.

Phong Thiên Nhai bước đến trước mặt La Thành, đại hán này rất cao, suýt soát vóc người Yến Cô Minh.

Phong Thiên Nhai ngược đầu lên, “Trên chiến trường, anh phải đối mặt với bao nhiêu kẻ địch?”

La Thành: “Hàng ngàn hàng vạn!”

Phong Thiên Nhai: “Thế một kẻ thì sao?”

La Thành mơ hồ, “Sao cơ?!”

Phong Thiên Nhai nhìn về ngò�i nghếch của hán thì vui vẻ hẳn, “Ta bảo, nếu kẻ địch chỉ có một thì sao?”

La Thành đứng im, thiên quân vạn mã hán còn không sợ, huống hồ là một người.

“Thế này nhé.” Phong Thiên Nhai lùi sau hai bước, đưa tay hái một chiếc lá trên cái cây bên cạnh, huơ trước mặt La Thành, “Chỉ cần anh giật được chiếc lá này khỏi tay ta, ta sẽ thừa nhận anh.”

La Thành trừng mắt nhìn chiếc lá nhỏ, lại ngoảnh mặt nhìn Diệp Hoài Sơn, Diệp Hoài Sơn bắt đầu đi giật đầu.

“Hãy ——“

La Thành mười ngón thành vuốt, nhào đến chiếc lá kia.

Thực ra, với thân hình La Thành như thế mà nhịp bước vẫn linh hoạt đến độ này đã là không dễ, nhưng chỉ dựa vào nó mà đòi giật được đồ từ tay Phong Thiên Nhai, tuyệt nhiên là trò cười.

Nửa chung trà, một chung trà.

Nửa nén hương, một nén hương.

“A ——!!”

Một tiếng quát to, La Thành đỏ ngầu hai mắt, thở dốc từng hồi. Quần áo ướt đầm, cả người cứ như vừa được vớt từ nước lên.

Phong Thiên Nhai cũng rịn tí mồ hôi, mặt hơi đỏ.

Nàng nhìn La Thành, nói: “Sao rồi, muốn dùng đao cũng được, nhưng mà kết quả vẫn thế mà thôi.”

Tuy Phong Thiên Nhai đổ ít mồ hôi nhưng khi buông lời, giọng nói vẫn rất nhẹ nhàng.

La Thành nghiêng răng, Diệp Hoài Sơn bước tới vỗ vai hán.

“Được rồi.”

Lần này có muốn không phục cũng không được, La Thành gạt mồ hôi trên mặt, thần sắc ủ rũ.

Phong Thiên Nhai bước đến, cài chiếc lá nhỏ vào đai lưng La Thành.

“Thác nước có thể dẫn xuống đầm sâu, nhưng không thể tưới tắm cho một mảnh ruộng nho nhỏ. La phó tướng, anh có kỹ nghệ chuyên sâu, hôm nay đừng để bụng.”

La Thành vẫn đang thở dốc, chấp tay vái Phong Thiên Nhai, không nói lời nào.

Diệp Hoài Sơn: “Được rồi, người lui xuống trước đi.”

La Thành: “Vâng.”

Sau khi La Thành rời đi, Diệp Hoài Sơn thở dài.

Phong Thiên Nhai: “Anh đồng ý thoải mái thế, ta tưởng anh đã chọn được người thích hợp rồi chứ.”

Gương mặt tuần tú của Diệp Hoài Sơn nóng lên, “Ta... Ta suy tính quá không chu toàn rồi.”

Phong Thiên Nhai: “Tướng sĩ trong quân luôn đi ngay đứng thẳng, những người như vậy có thể dùng được trên chiến trường, nhưng sẽ uổng phí nếu giao việc đối phó với cao thủ phiến cương cho họ.”

Diệp Hoài Sơn cau chặt mày, thăm kiếm tìm một người khác.

Một lúc sau, y vẫn chưa nghĩ ra được ứng cử viên.

Phong Thiên Nhai nhìn y, hỏi: “Diệp tướng quân, anh không quen ai trong giang hồ ư?”

Diệp Hoài Sơn: “Sao cơ?”

Phong Thiên Nhai dần từng chữ, “Người, giang, hồ.”

Diệp Hoài Sơn do dự: “Chuyện lớn thế này mà gọi giang hồ làm ư...”

Phong Thiên Nhai: “Thiên hạ này, chỗ nào mà không phải giang hồ.”

Diệp Hoài Sơn đứng đậy, im bặt.

Phong Thiên Nhai: “Tìm được đối tượng rồi?”

Diệp Hoài Sơn ngược mắt lên.

“Nếu như thế, vậy thì trong lòng ta nảy ra một người...”

Phong Thiên Nhai: “Thân thù thế nào?”

Diệp Hoài Sơn cười nói: “Phong cô nương, dưới tay người này, tôi không chống nổi mười chiêu.”

“Ồ?” Phong Thiên Nhai nhướn mày, “Ta từng thấy thương pháp của anh, ai mà có thể khiến anh bại trong vòng mười chiêu?”

Diệp Hoài Sơn: “Năng lực của huynh ấy, cô gặp sẽ rõ.”

Phong Thiên Nhai gật gù, “Vây đi thôi.”

Diệp Hoài Sơn ngần ngại lại, “Giờ không được, tối đến mới gặp được huynh ấy.”

Phong Thiên Nhai nhìn y, “Anh phải biết, bây giờ có khi Khanh Sĩ Việt đã khởi hành rồi.”

Diệp Hoài Sơn: “Ta biết, nhưng người này có nguyên tắc riêng, chưa đến giờ tuất*, huynh ấy sẽ không tiếp khách.”

[*Từ 7 giờ đến 9 giờ tối.]

“Đôi ôi, phò trương góm thế.” Phong Thiên Nhai cười đáp, “Thôi được, nếu anh đã không gặp, chúng ta cứ đợi vậy.”

Diệp Hoài Sơn đưa Phong Thiên Nhai vào thư phòng, sai tôi tớ đưa trà vào, vừa uống trà vừa trao đổi kế hoạch.

Thời gian trôi qua chỉ trong nháy mắt.

“Phong cô nương, chúng ta xuất phát thôi.”

Phong Thiên Nhai gật đầu, “Đi.”

Diệp Hoài Sơn đưa Phong Thiên Nhai ra khỏi phủ tướng quân, đi về phía bắc. Họ rẽ đến ngoặt lui vài con đường phồn hoa sầm uất, Phong Thiên Nhai lượn mãi, đến độ vắng đầu luôn rồi. Đến lúc nàng hết sạch kiên nhẫn, định mở miệng hỏi thì Diệp Hoài Sơn đã dẫn nàng rẽ vào một con đường nhỏ, vừa đặt chân rẽ, trước mắt là một vùng trống trải.

Một tòa lầu óng ánh sắc vàng sang quý đứng sừng sững trước mặt.

Lầu khắc gấm quàng, khảm vàng nạm ngọc, đứng xa mà nhìn đã thấy phú quý khôn xiết.

“Ồ...” Phong Thiên Nhai hơi kinh ngạc, nhìn tòa tiểu lầu này. “Đẹp thật...”

Diệp Hoài Sơn như đã lường trước được phản ứng của nàng, cười đáp: “Đây là Cẩm Tư lầu, dù là ở kinh thành thì số lầu các lộng lẫy được như nó cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi.”

Phong Thiên Nhai đi vào theo Diệp Hoài Sơn.

Son vàng rắc bạc, tơ lụa bảy màu, phủ kín không gian.

Trong tòa lầu vang lên tiếng đàn tranh thanh nhã, từ trên gác vọng xuống.

Diệp Hoài Sơn đưa Phong Thiên Nhai lên gác.

“Ồ đây kinh doanh cái gì, sao không thấy người đâu cả?”

Diệp Hoài Sơn: “Nơi này không phải tửu lâu hay khách điểm, nó chỉ là một tòa lầu.” Y dắt Phong Thiên Nhai lên đến tầng thượng, ở đây không có phòng, không gian rộng mở, chỉ đặt lớp lớp bình phong bằng vàng thêu để chắn tầm mắt, làn điệu thanh nhã kia vọng lại từ sau tấm bình phong.

Diệp Hoài Sơn nói tiếp: “Nơi này được xây nhằm mục đích khác, cô xem, lộng lẫy rạng ngời, sang quý vô song.” Y dẫn Phong Thiên Nhai vòng qua một tấm bình phong.

“Nên cũng có người gọi nơi này là Diễm lâu.”

Phong Thiên Nhai thoát cái đã ngừng bước.

“Gọi là gì?”

Diệp Hoài Sơn xoay đầu lại, khó hiểu nhìn nàng, “Diễm lâu, sao thế?”

Phong Thiên Nhai nhìn y chằm chằm, chỉ một thoáng chốc, Diệp Hoài Sơn chợt mơ hồ cảm nhận được một tia lệ khí.

Sau đó, Phong Thiên Nhai cứ như chưa từng có gì khác lạ, chậm rãi bước theo y, “Đi thôi.”

Diệp Hoài Sơn đưa nàng vòng qua tất cả thủy bình phong, đến một khoảng trống chỉ bày một tấm thảm.

Nơi đây được bày biện rất đơn giản.

Một nữ tử đang gầy đàn trước mặt họ, hương Phạn vẫn vút, trước mặt nữ tử, dựa lưng về phía Phong Thiên Nhai và Diệp Hoài Sơn là một người đang khẽ tựa vào ghế ngồi.

Diệp Hoài Sơn tiến lên một bước, “Sư huynh.”

Người nọ khẽ đưa tay, tiếng đàn dừng ngay lập tức, nữ tử thi lễ, ôm đàn rời đi.

Không còn tiếng đàn, tòa lầu này chợt im lìm, im lìm đến đáng sợ.

Người nọ từ tốn quay người lại.

Không thể bảo gã đẹp, nhưng cả người như toát ra hơi thở khó tìm nổi từ bề hình dung, chỉ đang ngồi tựa nửa người ở đấy, nhưng quanh thân chả lộ ra một điểm nào sơ hở.

Hoàn toàn kín kẽ.

Diệp Hoài Sơn nói với Phong Thiên Nhai:

“Phong cô nương, đây là chủ nhân của Diễm lâu, cũng là sư huynh của ta, Phong Đô.”

Phong Thiên Nhai nhìn nam nhân này, chậm rãi nhếch mép, cười không tiếng động.

“Chuyến này quả là thú vị rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Cảnh đêm mê ly, hương tiếng vẫn vương quần quýt.

Trong tòa tiểu lâu tĩnh mịch này, có hai người đang lặng lẽ đánh giá nhau.

Diệp Hoài Sơn không phát hiện ra vẻ kỳ lạ của Phong Thiên Nhai, y nói với Phong Đô: “Sur huynh, đây là bạn của đệ, Phong cô nương.”

Một tay Phong Đô khẽ đỡ đầu, tựa người vào ghế dựa gấm tơ vàng, không có ý cử động.

Gã lặng lẽ buông lời: “Tiểu Hoài Sơn, vì điều gì mà đến đây?”

Lời gã thốt ra mang theo âm cuối nhàn nhạt, hờ hững xa xăm như đôi mắt của mình.

Diệp Hoài Sơn: “Hôm nay tới vì có việc cần bàn với sur huynh.”

Phong Đô: “Mở miệng khép miệng đều là sur huynh, tiểu Hoài Sơn, hôm nay có việc cần nhờ nhĩ.”

“Việc này...” Diệp Hoài Sơn đáp ứng một hồi mới nói, “Đúng là cần nhờ sur huynh, việc này rất quan trọng, cần một cao thủ hàng đầu trợ giúp mới được.”

“Ồ? Cao thủ hàng đầu.” Phong Đô nhướn mày, chậm rãi đáp, “Vẫn chưa nói là việc gì, cái mũi nịnh hót này chụp xuống mau quá đấy.”

Diệp Hoài Sơn: “...”

Phong Đô: “Nhờ Diễm lâu, phải tuân theo quy tắc của Diễm lâu.”

“Đương nhiên.” Diệp Hoài Sơn gật đầu, rút một vật từ ngực áo ra, Phong Thiên Nhai quét mắt sang, là một xấp ngân phiếu rất dày.

Diệp Hoài Sơn đặt ngân phiếu xuống trước mặt Phong Đô, “Đã chuẩn bị đủ bạc rồi.”

Phong Đô rũ mắt, nhìn xấp giấy mỏng trắng vàng dưới đất, khẽ bật cười.

“Tiểu Hoài Sơn, lại đẩy trọn chỗ phong thưởng của Thánh thượng ra ngoài rồi.”

Lời gã sắc mùi bồn chột, nhưng Diệp Hoài Sơn không bận lòng chút nào.

“Sur huynh, thực sự rất cần giúp đỡ, chuyện này can hệ đến thể cục tương lai của trung nguyên và phiên cương, không thể qua loa được.” Hàng mày khí khái của Diệp Hoài Sơn khẽ cau lại, vẻ mặt nghiêm túc.

Phong Đô nhìn mãi, từ từ thẳng người, chấp tay mà đứng, chiếc áo dài bằng lụa tinh tế khẽ bay giữa làn gió đêm. Gã tiến lên hai bước, cầm xấp ngân phiếu nọ lên.

“Mười vạn, mời được sát thủ có tên đệm là Vân của Diễm lâu.”

Lôi Vũ Vân Giang là bốn đẳng cấp của Diễm lâu, xếp càng chót thì thân thủ càng cao siêu.

Diệp Hoài Sơn nghe thế, chần chừ: “Sur huynh... Võ nghệ sát thủ cấp Vân của Diễm lâu quả rất lợi hại, nhưng...”

Sự ngập ngừng trong lời y, Phong Đô khắc tường tận.

“Tiểu Hoài Sơn, cấp Giang chỉ phục vụ cho triều đình, nên biết điều đó.”

Diệp Hoài Sơn: “Đệ biết.”

Phong Đô: “Nơi nào cũng có quy tắc của riêng nó, cũng nên hiểu điều này.”

Diệp Hoài Sơn: “Đệ hiểu.”

Phong Đô: “Sẽ chọn một cao thủ cho đệ, thân thủ của người đó sẽ xứng với những thứ trước mặt này.”

Diệp Hoài Sơn biết Phong Đô vẫn chưa rõ ý của mình, cũng chưa rõ mức nghiêm trọng của sự việc, y định trình bày mọi chuyện cho gã trước. Đúng lúc y vừa mở miệng, Phong Thiên Nhai này giờ vẫn im lặng chợt lên tiếng.

“Chương quý, chẳng hay cửa hàng chúng ta danh tiếng thế nào?” [*=))]]]]]]]

Diệp Hoài Sơn giật mình, vội vã ngoảnh đầu đưa mắt ra hiệu cho Phong Thiên Nhai, lại nói với Phong Đô: “Sur huynh, Phong cô nương sống lánh đời đã lâu, ở rất xa kinh thành, chưa nghe danh Diễm lâu...”

“Ai bảo thế.” Phong Thiên Nhai ngắt lời y, “Có hiểu Diễm lâu hay không thì chưa biết, nhưng đã nghe qua tên nó rồi.” Phong Thiên Nhai ngược mắt nhìn Phong Đô, nói từng chữ một, lại chậm rãi lặp lại một lần.

“Đã nghe qua tên nó rồi.”

Phong Đô nhìn nàng, không đáp lời Diệp Hoài Sơn.

“Cô bé, gọi ta là gì?”

Phong Thiên Nhai: “Chưông quý.”

Phong Đô: “Chưông quý?”

Phong Thiên Nhai: “Sao nào, đây là cửa hàng, là ông chủ cửa hàng, sao không thể gọi là chưông quý?”

Bên cạnh, Diệp Hoài Sơn đã hơi sốt ruột, ai không biết chứ y biết thừa Phong Đô có một cái tật. Nhưng hai người trước mặt cứ lời nói lời, nói qua đáp lại, không còn chỗ để y chen vào.

Phong Đô: “Cửa hàng, cho rằng Diễm lâu là một cái cửa hàng?”

Phong Thiên Nhai dẫu môi, “Ồ đó, món được xào là máu tanh, canh dọn lên là xương thịt, khách lui tới là quý quái âm ty, đếm tiền là sâm la vô thường, quả là một cái tiệm Diễm La ăn nên làm ra.”

Tiệm Diễm La, điện Diễm La, một câu nói này, là khen hay chê, hay trực tiếp nhất là —— khiêu khích?

Diệp Hoài Sơn nghiêm giọng: “Phong cô nương!”

“Ha ha ha ——“

Phong Đô nghe xong lời Phong Thiên Nhai nói, cười lớn ba tiếng, tiếng cười hùng hậu thâm trầm vang vọng giữa khoảng hư vô của từng tầng lầu gác.

Gió rét chợt nổi lên, ánh nến chập chờn lay động khiến bức họa liên tri mạc ngư trên tấm bình phong trông có vẻ vô cùng quái dị.

Kèm theo tràng cười cuồng dại này, cả tầng lầu như tỏa ra một luồng sức ép, là thực lực không muốn che giấu nữa, cũng là luồng sát khí khó mà dẫn xuống nổi.

Phong Thiên Nhai cũng cười, “Đúng rồi, đúng rồi. Đây mới là khách giang hồ nhận bạc bán mạng, nghe khúc, đánh đàn gì chứ, cũng có rửa sạch được mùi máu thối nát cả người đâu.”

Phong Đô: “Cô bé, phải biết là, đã rất lâu rồi không ai dám ăn nói thế này với ta.”

Phong Thiên Nhai: “Ồ?”

Phong Đô: “Giờ mà vẫn có thể đứng trước mặt ta, mặt không đổi sắc, cô bé quả không đơn giản.”

Phong Thiên Nhai: “Sát ý ngập tràn vẫn không động thủ, cũng chẳng đơn giản gì.”

Phong Đô: “Không động thủ, không sợ ư?”

Phong Thiên Nhai khẽ cười.

“Nếu người ám chỉ ba kẻ đang núp xung quanh, thì không sợ.”

Một lời, chọc thủng huyền cơ.

Phong Đô: “Ồ?”

Phong Thiên Nhai: “Chưông quý, nếu chỉ đem loại này ra, e rằng cửa tiệm này sắp phải đập bảng hiệu rồi.”

Phong Đô: “Vậy cô bé cho rằng, nên phá loại nào?”

Phong Thiên Nhai: “Các người phải đối phó với thiên hạ đệ nhất đao khách, tự thấy mình nên phá ai ra mới hợp.”

Thiên hạ đệ nhất, đao khách.

Phong Đô nghe đến hai từ này, ánh mắt như phủ một lớp băng mỏng.

“Đao khách.”

Phong Thiên Nhai: “Ừ, đao khách.”

Phong Đô: “Trong thiên hạ biết bao nhiêu kẻ dùng đao, ta thật lấy làm tò mò, kẻ nào lại mặt dày đến độ tự phong cho mình là thiên hạ đệ nhất.”

Phong Thiên Nhai ung dung đáp: “Thiên Nhạc ấy, chẳng nhẽ không phải.”

Bên cạnh, Diệp Hoài Sơn đã dự thính đến độ kinh hồn bạt vía, vậy mà Phong Thiên Nhai vẫn thong dong đứng đấy, cứ như chả xảy ra chuyện gì.

“Tuồng là ai, hóa ra là cái tên mọi rợ phiến cương ấy. Một trận tỷ võ, bẻ đao mười năm, đao cùn không mũi, cô bé sao phải chọc vào hấn?”

Diệp Hoài Sơn: “Là vì ——“

“Đao cùn không mũi...” Diệp Hoài Sơn chọn đúng lúc để chen lời vào, thế mà lại bị cắt ngang. Phong Thiên Nhai khẽ lặp lại lời Phong Đô nói, cười nhạt thành tiếng. “Hóa ra trên thế gian này, điều đáng sợ nhất chính là không biết cái gì đáng sợ, điều ngu ngốc nhất chính là không biết mình ngu ngốc.

Phong Đô: “Ồ?”

Phong Thiên Nhai: “Mười năm bẻ đao, thứ được rèn giữa là võ phách, thứ được mài sắc là tâm đao, có mũi hay không, phải thử mới biết.”

Phong Đô cười đáp: “Cô bé, muốn chọc tức ta?”

Phong Thiên Nhai thờ ơ, “Đúng thế thì sao?”

Phong Đô: “Những kẻ từng chọc giận ta đều đã về với cát bụi, cô bé còn trẻ, có gì lấy mạng ra thử.”

Phong Thiên Nhai nghiền ngẫm lời gã, “Đều đã... Chắc là đã ‘đều’ chứ?”

Nàng nhấn mạnh câu chữ, khiến Phong Đô liếc sang.

“Ý gì?”

Phong Thiên Nhai lắc đầu, “Chẳng gì cả.”

Phong Thiên Nhai kiểm chế sự nóng nảy chẳng rõ vì sao, nàng biết lời mình nói với Phong Đô mang biết bao ý đồ gây hấn, nàng cũng rõ đầu võ mồm là việc vô dụng nhất trên đời.

Nàng từng gặp Thiên Nhạc ư, đương nhiên là chưa. Nhưng nàng vẫn chẳng nhịn nổi mà chêm một lời nói móc, chẳng qua chỉ muốn chọc ngoáy Phong Đô.

Nhưng cụ thể phải chọc ngoáy gã ta đến mức nào, Phong Thiên Nhai lại chưa tính đến.

Đến mức rút đao ư?

Thế càng tốt.

Phong Thiên Nhai vô cùng hy vọng Phong Đô sẽ rút đao đánh nàng, nàng muốn xem lưỡi đao ấy, muốn xem bản lĩnh của gã, muốn xem chiêu thức đã chặt mất bả vai của Yến Cô Minh.

Thế nhưng, Phong Đô lại chỉ thần nhiên nhìn nàng mà chẳng làm gì cả.

Diệp Hoài Sơn đang đứng ngoài rìa, thấy họ vừa mới ngừng chuyện bèn vội vã nói: “Sur huynh, Phong cô nương, chúng ta bàn chuyện chính trước đã.”

Phong Đô chỉ tấm đệm phi bồ bên cạnh, “Ngồi đi.”

Diệp Hoài Sơn kéo Phong Thiên Nhai ngồi xuống, đề phòng bất trắc, y không để Phong Thiên Nhai có cơ hội lên tiếng nữa, đích thân trình bày với Phong Đô về kế hoạch phục kích Độc thủ tọa phiến cương.

Phong Đô nghe xong, chậm rãi mở lời.

“Hiểu rồi, tiểu Hoài Sơn, bọn đệ muốn ta ra tay.”

Diệp Hoài Sơn: “... Vâng.”

Phong Đô nhìn Diệp Hoài Sơn bằng vẻ bình thản, lại xoay sang Phong Thiên Nhai.

“Cô bé cũng đi cùng?”

Phong Thiên Nhai gật đầu, “Thì sao?”

Phong Đô khẽ cười, nói với Diệp Hoài Sơn, “Sẽ đi cùng một chuyến.”

“Sư huynh!” Thấy Phong Đô bằng lòng, Diệp Hoài Sơn kích động đến mức tiến lên một bước.

“Nhưng ——” Phong Đô nói tiếp, “Về chuyện giá cả, đến cuối đời đệ cũng chẳng trả nổi. Muốn ta ra tay, phải đáp ứng được một điều kiện khác.”

Diệp Hoài Sơn: “Điều kiện gì?”

Phong Đô chậm rãi nhấc tay lên, duỗi ngón trỏ ra, điểm khẽ vào Phong Thiên Nhai. Như một giọt máu lạnh băng rơi xuống lòng hồ êm ả, sóng gợn lăn tăn.

“Sau khi thành công, ta muốn mạng của nó, không được nhúng tay.”

Diệp Hoài Sơn lạnh toát cả người, chưa kịp nghĩ đã chặn trước mặt Phong Thiên Nhai.

Y không đáp, động tác đã trả lời.

Phong Đô nhìn Phong Thiên Nhai đang được Diệp Hoài Sơn che chở sau lưng.

“Hò.” Da mặt Phong Thiên Nhai khẽ giật, “Muốn lấy mạng ta cơ... Tiếc là, mạng của ta, không gửi ở đây.”

“Cô bé, khiến ta muốn giết người rồi.”

Phong Đô nhìn Phong Thiên Nhai, chậm rãi xoay người sang.

“Nếu đã muốn khởi hành cấp thiết, vậy tối nay điểm đu bình mã, giờ Sửu* ngày mai, ta ở ngoại thành phía tây chờ các đệ.”

[*Một đến ba giờ sáng.]

“Được.”

Bàn xong chuyện, Diệp Hoài Sơn đưa Phong Thiên Nhai rời Diễm lâu.

Ra khỏi cửa, Diệp Hoài Sơn thở phào nhẹ nhõm.

“Phong cô nương... Đúng là dọa chết ta rồi.”

Phong Thiên Nhai: “Sao thế?”

Diệp Hoài Sơn: “Cô không rõ tính sư huynh, huynh ấy...” Y ngập ngừng hồi lâu, cuối cùng không nói tiếp nữa. “Tóm lại, cô đừng lo, ta không để huynh ấy làm hại cô đâu.”

Phong Thiên Nhai: “Ồ.”

Diệp Hoài Sơn và Phong Thiên Nhai đi trong ngõ nhỏ giữa đêm, gió mát hây hây như đã xua đi bớt mùi máu nồng nặc.

Diệp Hoài Sơn: “Sao nào, gặp sư huynh rồi, cô thấy huynh ấy thế nào?”

Phong Thiên Nhai ngừng bước, tỉ mỉ nhớ lại.

Hồi lâu, nàng mặt cười dạ lạnh hừ một tiếng.

“Ồ, là một sát thủ thú vị, khi gọi tên người ta lúc nào cũng sẽ thêm một chữ ‘tiểu’ vào trước, chắc muốn thể hiện mình là thanh niên cao tuổi có thâm niên trong ngành, hờ.”

Diệp Hoài Sơn: “...”

Phong Thiên Nhai lẩm bẩm: “Cao thủ.”

Diệp Hoài Sơn sực nhớ đến thái độ thù địch trong lúc hai người nói chuyện, hỏi: “Phong cô nương, vừa nãy tại sao...”

Phong Thiên Nhai không nhiều lời cùng y, kéo tay y bước tiếp, “Ồi dào, đi thôi đi thôi. Mai sáng còn phải đi sớm.”

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Một đêm này, Phong Thiên Nhai không quay về khách điểm nơi Yến Cô Minh đang ở, nàng theo Diệp Hoài Sơn về phủ tướng quân.

Diệp Hoài Sơn bận rộn cả đêm, không một khắc nào ngơi việc. Ra ra vào vào, gọi người này với người nọ, căn vặn đủ điều. Phong Thiên Nhai ngồi mãi trong thư phòng của Diệp Hoài Sơn, ăn bánh uống trà, lặng lẽ nghe Diệp Hoài Sơn sắp xếp.

Diệp Hoài Sơn trải rộng bản đồ trung nguyên trên bàn, nói với vài thân tín của mình: “Thời gian cấp bách, ai có ý kiến cứ trình bày để mọi người xem xét.”

Địch Cốc Bình là người lo sổ sách cho Diệp Hoài Sơn, xuất thân trí thức, tay trái gà không chặt nhưng đầu óc nhanh nhạy, thuộc lâu binh pháp; là một trợ thủ đắc lực của Diệp Hoài Sơn, cũng là cố vấn trong quân. Sau khi nghe kế hoạch của Diệp Hoài Sơn, hắn nói: “Tướng quân, có ba con đường để đi từ phiên cương đến núi Bàn Hoa, con đường nhanh nhất là con đường nổi thẳng từ sườn núi bắc đến đỉnh Lăng Tiêu, phải ngang qua biển rừng tùng. Nơi ấy địa thế hiểm trở, cây nhiều núi sâu, rất thích hợp để phục kích.”

Đứng bên cạnh Địch Cốc Bình là một hủ tướng tên Triệu Kiệt, tuổi đã trung niên, vóc người vạm vỡ cường tráng, giọng nói mạnh mẽ.

“Tướng quân, mặt tướng nghĩ quân sư nói thế cũng có lý, thương thế Phàn Lung Lệ Gia đã vào hồi nguy kịch, Khanh Sĩ Việt nhất định sẽ chọn con đường gần nhất nhanh nhất để đến núi Bàn Hoa, chúng ta chỉ cần mai phục ở biển rừng tùng, nhất định thắng gọn một trận!”

Diệp Hoài Sơn cau chặt mày, chú mục vào tấm bản đồ đơn sơ cũ kỹ.

Chậm rãi, y lắc đầu.

“Không... Khanh Sĩ Việt sẽ không đi đường này.”

Địch Cốc Bình: “Tướng quân, ngài cho rằng Độc thủ sẽ không chọn con đường qua biển rừng tùng?”

“Ừ.” Diệp Hoài Sơn gật đầu, “Đi qua rừng tùng quả thật là con đường nhanh nhất để đến núi Bàn Hoa, nhưng con đường này quá lộ.” Y đưa tay, chỉ vào một đường mảnh uốn khúc trên bản đồ, “Các người nhìn đây, chỉ vòng vèo trong trăm dặm đã có hai đại môn phái là Đạo môn và Quỷ tông, mà đi từ phía bắc núi Bàn Hoa lên, lại phải đối mặt trực tiếp với tổng bộ hai đại phái Kiếm tông của trung nguyên, bốn đại môn phái võ lâm này cao thủ vô vàn, nếu có người phát hiện được bọn phiên cương, chắc chắn sẽ không nương tay.”

Địch Cốc Bình sáng tỏ, “Thì ra là thế, còn nếu đi từ mạn nam lên, tuy hơi chậm nhưng an toàn gấp bội.”

Diệp Hoài Sơn: “Một khi thân phận của bọn chúng bị lộ, buộc phải giao thủ thì với Phàn Lung Lệ Gia, tất cả đã không còn kịp nữa.”

Triệu Kiệt ôm quyền, nói với Diệp Hoài Sơn: “Tướng quân! Mặt tướng tự nguyện nhận mệnh, đến sườn núi phía nam trước để mai phục!”

Diệp Hoài Sơn: “Việc cấp bách phải bàn từ từ, chúng ta không thể vội vã quyết định thế này được, phân tích cụ thể chiến lược của đối phương hẵng đã.”

Địch Cốc Bình nói: “Diệp tướng quân, tuy Khanh Sĩ Việt là Độc thủ nhưng không thể khinh thường mưu trí thao lược của hắn.”

“Đương nhiên.” Diệp Hoài Sơn đáp, “Chúng ta giao thủ với hắn nhiều lần, kẻ này tuy không nhìn xa trông rộng được bằng Phàn Lung Lệ Gia nhưng vẫn võ vẹn toàn, thủ đoạn độc ác, tâm tư kín đáo khó dò, tuyệt đối không thể xem thường. Hơn nữa...” Diệp Hoài Sơn ngừng đầu, nhìn Phong Thiên Nhai đang ngồi một góc, nàng đang cầm tách uống trà, không chú ý đến y.

Diệp Hoài Sơn nói: “Hơn nữa, đoán chừng lần hái thuốc này, Đạo thủ tọa phiên cương cũng có thể sẽ tham gia.”

“Sao?”

Diệp Hoài Sơn vừa buông lời, Địch Cốc Bình và Triệu Kiệt đều sững sốt. Họ đưa mắt nhìn nhau, Địch Cốc Bình nói: “Tướng quân, Thiên Nhạc đã mười năm không ra mặt hành động, trong mười năm này, không chỉ trung nguyên mà ngay cả ở phiên cương, số lần người ta nhìn thấy gã có thể đếm được trên đầu ngón tay, sao lại cho rằng...”

Diệp Hoài Sơn: “Có chuẩn bị trước vẫn tốt hơn.” Y nhìn bản đồ, ngẫm nghĩ rồi nói: “Triệu Kiệt, đến lúc ấy soái lĩnh năm mươi tinh binh tiên phong doanh, mai phục tại phía nam núi, dẫn năm mươi người khác bọc hai bên sườn, địa điểm cụ thể chờ chúng ta đến nơi hẵng bàn.”

Bấy giờ, Phong Thiên Nhai đứng dậy, đến trước bàn gỗ của Diệp Hoài Sơn.

Địch Cốc Bình và Triệu Kiệt chần chừ nhìn nàng.

Cô bé này từ đầu đã ngồi đấy, nghe hết cuộc thảo luận của họ. Triệu Kiệt vốn đã muốn lên tiếng bảo nàng tránh đi nhưng Địch Cốc Bình lại ra hiệu bằng

mất với lão, bảo đừng lăm lỏi.

Đùa à, Diệp tướng quân còn không lên tiếng, đuổi gì mà đuổi.

Bên này, Phong Thiên Nhai đến trước mặt Diệp Hoài Sơn, Diệp Hoài Sơn nhìn nàng, hỏi: “Phong cô nương, thế nào?”

Phong Thiên Nhai: “Cũng được.”

Diệp Hoài Sơn: “Nhưng vẫn cảm thấy kế hoạch có chỗ không thỏa đáng.”

Phong Thiên Nhai lắc đầu, “Không có.” Nàng nhìn bản đồ, lại nhìn hai người kia, nói với Diệp Hoài Sơn: “Ở trong phòng chán quá, ta ra vườn ngồi đây, có việc cứ gọi.”

Diệp Hoài Sơn: “Được.”

Phong Thiên Nhai đi ra ngoài, đưa tay khép cửa lại.

Nàng xoay người nhảy lên nóc nhà, ngồi trên đấy ngắm trời.

Đêm đã rất khuya, gió đêm vờn nhẹ từng lọn tóc mảnh của Phong Thiên Nhai. Tay nàng vô thức vỗ về eo mình, nhẹ nhàng liên tiếp, chẳng biết đang nghĩ gì.

Vừa qua giờ tý*, Diệp Hoài Sơn liền bảo mọi người chuẩn bị lên đường.

[*11 giờ đêm đến 1 giờ sáng.]

Lần này, chỉ đem theo một trăm người. Một trăm người này đều thuộc doanh tiên phong, là tinh binh do y tự tay rèn luyện. Triệu Kiệt nhận quân lệnh, đi trước một bước chuẩn bị ngựa, Dịch Cốc Bình thì về triều, dâng thư do chính tay Diệp Hoài Sơn viết lên cho Thánh thượng.

Nhìn họ bước ra khỏi phòng, Phong Thiên Nhai đứng dậy, nhẹ nhàng nhún người đáp xuống vườn.

Diệp Hoài Sơn: “Phong cô nương.”

Phong Thiên Nhai: “Đi thôi.”

Phong Thiên Nhai đi vượt qua Diệp Hoài Sơn, y ước mồi: “Phong cô nương...”

Phong Thiên Nhai ngoái đầu lại, “Lại thế nào nữa?”

Diệp Hoài Sơn chần chừ: “Yến huynh... Không từ biệt Yến huynh ư?”

Phong Thiên Nhai cười, bắt chước giọng điệu của Phong Đô, “Hoài Sơn bé nhỏ, anh muốn hỏi tại sao yến khờ không đi cùng chúng ta chứ gì.”

Diệp Hoài Sơn bị nàng chặn ngang họng.

Quả đúng là y hơi thắc mắc, dựa vào thân thủ của Yến Cô Minh và quan hệ giữa hắn với Phong Thiên Nhai, hắn chẳng thể nào lại không giúp một tay.

Tuy trên mọi phương diện Yến Cô Minh là đối thủ của y, nhưng đây là lúc cần người có khả năng, Diệp Hoài Sơn chấp nhận bỏ qua tất cả để tăng sức chiến đấu.

Phong Thiên Nhai từ tốn bước đến trước mặt Diệp Hoài Sơn, mắt chăm chú nhìn y.

“Hắn không nên đến, cũng sẽ không đến. Diệp tướng quân, khuyên anh một câu, đừng nghĩ đến chuyện lợi dụng hắn.”

Diệp Hoài Sơn rũ mắt, “Hiểu rồi, chúng ta đi thôi.”

Ngoại thành.

Phong Thiên Nhai và Diệp Hoài Sơn cười ngựa, đến nơi hẹn trước. Phong Đô ngồi trong đình nghỉ chân bên đường, lạng lẽ chờ họ.

Gã mặc xiêm áo đỏ tươi như máu giữa đêm thu mệnh mang, quái dị và lạnh lẽo.

Phong Thiên Nhai xuống ngựa, đứng im.

Diệp Hoài Sơn tiến lên chào Phong Đô: “Sư huynh.”

Phong Đô nghiêng người, lạnh nhạt nhìn y.

“Khó mà chiêm ngưỡng được sát khí phủ cả người, thế nào rồi, sắp xếp xong hết rồi chứ.”

Diệp Hoài Sơn gật gù, “Trận địa cơ bản đã ổn thỏa, việc còn lại phải chờ đến núi Bàn Hoa nghiên cứu địa thế xong mới bàn bạc kỹ càng được.”

Phong Đô: “Tốt.” Gã xoay người nhìn Phong Thiên Nhai, đôi mắt thiếu nữ nhìn chăm chăm vào vũ khí giắt bên hông gã, không chớp lấy một cái.

“Ha.” Phong Đô cười, bàn tay với các khớp xương rõ ràng vuốt khẽ vỏ đao màu vàng kim. “Cô bé, có hứng thú với Hoàng Tuyền à.”

Phong Thiên Nhai ngược mắt lên: “Ồ? Nó tên Hoàng Tuyền.”

“Ồ.”

Phong Thiên Nhai nhìn thanh đao ấy, dài khoảng ba thước*, thân đao rất mảnh. Trên vỏ đao chỉ chút đường vân màu vàng kim, vô cùng lộng lẫy. Nhưng nhìn hoài nhìn mãi, lại lộ ý vị khó diễn tả bằng lời.

[*Khoảng một mét.]

Phong Thiên Nhai: “Thanh đao này, lộ tử khí.”

Phong Đô cười không đáp.

Đao chém gian diệt ác trên chiến trường, nếu giết nhiều người sẽ lộ hào khí; đao rước thù giải hận trong giang hồ, nếu giết nhiều người sẽ lộ lệ khí; chỉ có những thanh đao giết nhiều người chẳng vì lý do gì mới lộ tử khí.

Một thanh đao tầm thường, cũ nát, chỉ giết vì muốn giết.

Phong Thiên Nhai lại không biết rằng, Hoàng Tuyền ở trung nguyên cũng như Thiên Nhạc loan đao nơi phiên cương, đều là truyền thuyết.

Chúng chỉ khác nhau ở chỗ — Phiên cương, Thiên Nhạc loan đao cũng như con người Thiên Nhạc, là đao nhân nghĩa, mở đường nhân nghĩa. Còn Hoàng Tuyền thì ngược lại, Hoàng Tuyền Hoàng Tuyền, chỉ mở đường xuống suối vàng mà thôi...

Phong Thiên Nhai thì thầm “Đúng rồi, có thể cảm nhận được, chính là thanh đao này...”

Chính thanh đao này đã chém đứt bả vai của Yến Cô Minh.

Diệp Hoài Sơn thấy họ lại tự dưng sắc mặt thuốc súng, tiến lên một bước.

“Được rồi, thời gian cấp bách, chúng ta phải lên đường thôi.”

Phong Đô: “Ồ, phải lên đường thôi.”

Phong Thiên Nhai dờn ánh mắt đi.

Đợi vậy.

Đợi thêm một thời gian nữa thôi.

Diệp Hoài Sơn đến bên người Phong Thiên Nhai, “Phong cô nương, chúng ta đi nào.”

Ngay lúc ấy, trời bỗng nổi gió.

Ba người dừng mọi động tác.

Phong Thiên Nhai quay phắt đầu lại.

Giữa màn đêm mênh mang lạnh lẽo, một bóng hình cô độc đứng cuối con đường, dưới ánh trăng nhạt nhòa, hắt như một gốc tùng già cỗi nơi núi thẳm, vững vàng trên mặt đất.

Đêm rét, trăng lạnh, gió cát, tôn lên vóc người cao lớn khôi ngô.

Tuy cách rất xa nhưng Phong Thiên Nhai lại có cảm giác rằng, giữa màn đêm, ánh mắt của nàng và hắn nhìn thẳng vào nhau.

“Đi, muốn đi đâu?”

Giọng nói trầm thấp, bầu không khí như bị nén lại.

Đây là lần đầu tiên Phong Thiên Nhai thấy mình không thốt ra nổi một lời.

Yến Cô Minh bước từng bước đến gần.

Diệp Hoài Sơn thấy lạ, tiến lên một bước, chắn trước mặt Phong Thiên Nhai.

“Yến huynh, sao lại đến đây?”

Yến Cô Minh không nghe không hỏi gì Diệp Hoài Sơn, lúc còn cách Phong Thiên Nhai ngoài mười bước, hấn đứng lại, lại hỏi lần nữa.

“Đi, là muốn đi đâu?”

Phong Thiên Nhai đưa tay gạt Diệp Hoài Sơn đang chắn trước mặt mình, nàng nhìn vào mắt Yến Cô Minh.

“Yến khò...”

Yến Cô Minh đưa tay về phía nàng, tuy tay không có sức, nhưng hấn vẫn chìa thẳng ra.

“Đến đây.”

Phong Thiên Nhai: “Yến khò, ...”

“Đến đây.”

“Ha.” Sau lưng vang lên tiếng cười khê với vẻ sáng tỏ, “Cô bé, hấn là người thương nhĩ?”

Về mặt Yến Cô Minh lạnh đến cực cùng, hấn nhìn Phong Thiên Nhai, tựa như dốc hết tất cả sức lực.

“Đến đây, muốn làm gì, ta giúp, đến đây.”

Phong Thiên Nhai bước từng bước đến gần, lúc đã rất gần nhau, Yến Cô Minh không chờ nàng bước tiếp nữa đã đưa tay kéo nàng vào lòng.

Phong Thiên Nhai cảm nhận được hơi thở lạnh lùng toát ra từ hấn, lạnh lùng hơn bất cứ lần nào trước đây.

Nàng khê nói: “Yến khò, chờ nửa tháng được không... Chờ nửa tháng được không?”

Yến Cô Minh không đáp, cánh tay siết chặt là câu trả lời.

“Nửa tháng sau, muốn làm gì cũng được. Giúp cả...”

Thù của anh, hận của anh, giúp trả.

Yến Cô Minh lạnh lùng nhìn nàng.

Bờ môi Phong Thiên Nhai lạnh giá, “Yến khò, có biết gã là ——”

“Phong Thiên Nhai!”

Phong Thiên Nhai run người, đây là lần đầu tiên nàng nghe Yến Cô Minh gọi tên mình, lẫn trong tiếng găm nhẹ lạnh lùng ấy, Phong Thiên Nhai nghe ra được sự kiềm nén đầy kiên định và ý cầu khẩn lặng lẽ của hấn.

Trong khoảnh khắc ấy, Phong Thiên Nhai hồ như muốn từ bỏ mọi kế hoạch, dứt bỏ nỗi áy náy, rút kiếm cùng Yến Cô Minh giết chết Phong Đô.

Nhưng cuối cùng, nàng vẫn nhẫn nhịn.

Nàng nhớ kỹ lời căn dặn trước đây của sư phụ —— Đừng bao giờ dùng nỗi đau của bất cứ ai để lót đường cho hạnh phúc của chính mình.

Chỉ cần giết Phàn Lung Lệ Gia, chỉ cần giết ả, chúng ta sẽ không thiệt thòi nữa.

“Yến khò... Chờ nhé, ta sẽ nói rõ với anh sau.”

Phong Thiên Nhai nhẹ nhàng đứng thẳng dậy.

Khi vừa rời khỏi lòng Yến Cô Minh, nàng nghe thấy một âm thanh rất khê, giữa vùng núi rừng hoang vắng này, hoàn toàn là một âm thanh không đáng để tâm đến.

Phong Thiên Nhai đứng lại.

Nàng biết, đây là tiếng tụ kiếm rời vỏ.

Nàng chờ, chờ hần rút kiếm ra. Nàng có thể hiểu được nỗi căm phẫn của hần, nàng cam nguyện nhận lấy hận ý của nhát kiếm này.

Nhưng, cuối cùng, đến tận khi nàng chậm chạp rời khỏi lòng mình, Yến Cô Minh vẫn không ra tay.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Lúc xoay người, Phong Thiên Nhai nghe hần nói —

“Bé con, em không hợp với cái giang hồ này.”

Phong Thiên Nhai ngoái đầu lại, Yến Cô Minh đã quay lưng đi.

Giọng hần rất trầm.

“Lần này không ra tay, là nể tình.”

Dứt lời, hần đi ngay, không cả một cái xoay đầu.

Đến tận khi bóng hần khuất sau màn đêm, Phong Thiên Nhai mới ngơ ngẩn quay người lại. Ngược mắt, thấy Diệp Hoài Sơn lặng lẽ đứng bên, còn Phong Đô thì đang nhìn nàng, nửa cười nửa không.

Phong Thiên Nhai: “Nhìn cái gì?”

Ánh mắt gã thân nhiên, “Cô bé, không động thủ ở Cẩm Tư lâu đêm qua, quả là giỏi nhện.”

Phong Thiên Nhai: “Đừng sốt ruột.”

Cầm cương, Phong Thiên Nhai xoay người lên ngựa. Nàng nói với Diệp Hoài Sơn: “Diệp đại tướng quân, còn không mau lên đường sẽ muộn!”

Bấy giờ Diệp Hoài Sơn mới tỉnh ra, y nhìn Phong Thiên Nhai, rồi lại nhìn sư huynh của mình, vẻ lo lắng hiện đầy nét mặt: “Phải chờ phó tướng của tiên phong doanh đến để bàn giao vài sự vụ, các người...”

Phong Thiên Nhai vờ lẽ, nàng phát tay: “Không sao, không đánh nhau đâu, chúng ta đi trước vậy.”

Diệp Hoài Sơn gật đầu, Phong Đô lên ngựa, khẽ quát vài tiếng, hai thớt ngựa xông vào màn đêm, xuôi về Nam.

Còn mỗi Diệp Hoài Sơn dõi theo bóng họ rồi đi, trầm suy nghĩ.

Một khắc sau, Diệp Hoài Sơn lên ngựa, chậm chậm quay ngược về.

Đến cổng thành, y kéo cương, ngẩng đầu nhìn.

Bên cửa thành, trên tường thành cao ngất, có thể trông thấy loáng thoáng một bóng người mờ ảo, nếu không nhìn kỹ thì sẽ khó mà nhận ra, tấm áo đen như hòa vào màn đêm, binh sĩ thủ thành chẳng hề chú ý đến.

Diệp Hoài Sơn buộc ngựa vào cành cây ven đường, đến bên tường thành, tung người nhảy lên, chốc lát đã tới.

Tấm áo đen không lay động dù chỉ một lần.

Diệp Hoài Sơn đứng vững lại, buông lời.

“Yến huynh.”

Yến Cô Minh tựa vào cột cờ trên thành, nhìn màn đêm đen như mực.

Diệp Hoài Sơn đến ngồi bên hần.

“Biết tông huynh sẽ ở đây. Nơi này cao nhất, có thể dõi theo con đường rồi đi rõ nhất.”

Giọng Yến Cô Minh thông thả lạnh lùng: “Đến làm gì?”

Diệp Hoài Sơn: “Có biết chúng ta đi đâu làm gì không?”

Yến Cô Minh không đáp.

Diệp Hoài Sơn: “Yến huynh, ta biết Phong cô nương nhất định sẽ không nói chuyện này với huynh, nàng không muốn để huynh dây vào.”

Yến Cô Minh: “Nói đi.”

Diệp Hoài Sơn ngoái đầu nhìn hắn, “Gì cơ?”

Yến Cô Minh cười lạnh một tiếng, “Đến đây không phải chính vì muốn bàn chuyện đây sao, nói đi.”

Diệp Hoài Sơn nhìn Yến Cô Minh.

Tuy rằng từ đầu, Yến Cô Minh đã tỏ ra không thiện chí với y, luôn lạnh nhạt xa cách, nhưng không thái độ một cách rõ ràng như lần này.

Diệp Hoài Sơn nhất thời chẳng biết phải nói gì, Yến Cô Minh nhìn y.

“Nói đi, các người sẽ làm gì?” Để hắn biết được rốt cuộc là chuyện gì mà khiến nàng phải gạt mình, rốt cuộc là chuyện quan trọng đến mức nào mà khiến nàng không thể không hợp tác với Phong Đồ.

Diệp Hoài Sơn: “Bọn ta phải giết một người.”

Yến Cô Minh nhìn y, chờ y nói tiếp.

Diệp Hoài Sơn: “Là tể ti của phiên cương.”

“Ồ?” Yến Cô Minh hờ hững đáp, “Giết tể ti phiên cương, đó là chuyện nên làm, liên quan gì đến nàng?”

Diệp Hoài Sơn cúi đầu, “Có lẽ Phong cô nương thấy thẹn.”

“Thẹn cái gì?”

Diệp Hoài Sơn: “Huynh còn nhớ chuyện Phong cô nương cứu mình khỏi tay độc thủ tọa lần ấy không?”

Hàng mày Yến Cô Minh khẽ cứng lại.

Diệp Hoài Sơn nói tiếp: “Khi ấy, Phong cô nương bàn điều kiện với Khanh Sĩ Việt, dùng tên của một vị thuốc có thể thay thế cỏ hàn sương để chữa cho tể ti ra để đổi lấy tính mạng huynh.”

Diệp Hoài Sơn kể hết kế hoạch ra cho Yến Cô Minh nghe.

“Có lẽ trong lòng Phong cô nương cảm thấy việc mình cứu tể ti sẽ rước lấy tai họa cho trung nguyên, nên mới ——“

“Diệp Hoài Sơn.”

Mới nói được một nửa, Diệp Hoài Sơn đã bị Yến Cô Minh cắt ngang.

“Yến huynh?”

Ánh mắt lạnh lùng, nét cười lãnh đạm.

Đôi con ngươi đen như mực của Yến Cô Minh nhìn Diệp Hoài Sơn, tựa như châm biếm.

“Đủ rồi.”

Thoáng chốc, cả hai đều hiểu rõ.

Diệp Hoài Sơn: “Yến huynh, chẳng phải...” Y buông lời, song cân nhắc hồi lâu vẫn không nói tiếp được. Điều nên nói, điều không nên nói, Diệp Hoài Sơn thấy mình có lẽ sẽ chẳng bao giờ có thể diễn đạt một cách thân nhiên với người trước mắt này, dù trực tiếp hay ngầm tỏ ý.

Yến Cô Minh đứng dậy.

Diệp Hoài Sơn: “Yến huynh! Không giúp chúng ta một tay sao?”

Yến Cô Minh lặng im.

Diệp Hoài Sơn cũng đứng dậy, nói với bóng lưng Yến Cô Minh: “Yến huynh, ta quả thật có ý muốn mượn sức Phong cô nương, cũng thực sự hy vọng huynh có thể giúp chúng ta. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, nỗi lo lắng trong lòng Phong cô nương là thật, không muốn huynh dẫn thân vào nguy hiểm cũng là thật! Nếu đã có tình, chớ nên buông tay dễ dàng!”

Bầu không khí lắng xuống một chốc, Yến Cô Minh chậm rãi đáp: “Cố tình quay lại để nói những điều này, ngại chằng qua chỉ muốn ta gánh bớt cái thẹn của nàng ấy.” Hắn ngoái đầu, đường nét gương mặt giữa bóng đêm lạnh lùng cương nghị tựa đao khắc.

“Nhưng Diệp Hoài Sơn à, trên đời này, không phải tất cả mọi người đều ngây ngô như nàng ấy. Hơn nữa, nỗi hổ thẹn của nàng, cuối cùng nên đổ cho ai, chúng ta đều rõ ràng. Hãy còn...”

Hãy còn...

“Án tính của nàng, lắng nhân ta vừa trả rồi.”

Dứt lời, Yến Cô Minh tung người rời đi. Hắn đi vào khu rừng đen kịt, Diệp Hoài Sơn không hiểu câu cuối cùng, nhưng lại tỏ tường ý nghĩa của bóng lưng lặng lẽ ấy.

Lời cự tuyệt dứt khoát và lạnh lùng.

Diệp Hoài Sơn nhảy xuống khỏi tường thành, đi lấy ngựa. Trước khi đi, y nhìn về phía Yến Cô Minh rời đi.

“Cái ngữ tuyệt tình này... Phong cô nương, giấu diếm hắn làm gì cho dư thừa.”

“Đi!” Thúc ngựa giương roi, Diệp Hoài Sơn phi về miệt nam.

Hai người đi trước phóng như bay trên con đường núi độc nhất. Ngựa của Phong Thiên Nhai đi trước, Phong Đô theo sau.

Phong Đô nhìn bóng hình nhỏ bé trước mặt, buông lời: “Tiểu cô nương, hắn là ai?”

Phong Thiên Nhai không ngoái đầu lại, “Biết rồi thì sao?”

Phong Đô khẽ cười, “Vây là rõ thái độ thù địch đêm qua.”

Phong Thiên Nhai ờ một tiếng.

Chốc sau, Phong Đô tiếp: “Hợp tác với ta, không sợ đắc tội hắn?”

Phong Thiên Nhai cúi, “Liên quan gì đến ngươi?”

“Ha.” Phong Đô ngừng nghĩ, đáp: “Thực ra khi này hắn không ra tay, ta hơi bất ngờ.”

Phong Thiên Nhai: “Vẫn nhớ hắn là ai?”

Phong Đô: “Hoàng Tuyền rời vỏ mà vẫn giữ được mạng, trên đời này chỉ có mỗi hắn, hắn phải nhớ rồi.”

Phong Thiên Nhai siết tay, thót ngựa chạy chậm lại, chạy song song với Phong Đô.

“Nghe hắn bảo mình muốn cứu một người, người đó lại ở trong tay các ngươi, thế mới xung đột.”

Phong Đô: “Ồ, hắn nói thế với cô à? Cũng đúng, quả thực là vậy.”

Phong Thiên Nhai đưa mắt nhìn con đường phía trước, chậm rãi nói: “Giết rồi thì chằng qua chỉ là đầu rơi xuống đất, sao phải đối xử với hắn thế này?”

Phong Đô nhẹ giọng: “Muốn chặt thế là chặt, cần gì lý do. Nhưng cô bé có thể bàn chuyện này cùng ta mà bình tĩnh như thế, đúng là khiến người ta bất ngờ.”

Phong Thiên Nhai: “Có gì mà bất ngờ, chỉ muốn biết chuyện đã qua. Hắn không chịu nói, chỉ còn cách hỏi ngươi.”

Phong Đô: “Muốn biết cái gì?”

Phong Thiên Nhai: “Rõ rồi còn hỏi.”

“Ha.” Phong Đô cười đáp, “Tên lãnh khách này khác với đạo trước rồi.”

Phong Thiên Nhai ngoảnh mặt nhìn gã, “Đạo trước? Đạo trước hắn thế nào?”

Phong Đô: “Chỉ biết người sống không thiết kẻ chết, cần tiền không tiếc mạng.”

Phong Thiên Nhai: “Là công việc của hần phạm phải mới làm ăn của người?”

Phong Đô: “Làm ăn... Nói là làm ăn cũng được, hần nhận một vụ không nên nhận, cứu người không nên cứu.” Phong Đô nhìn Phong Thiên Nhai, “Cô bé, hần là người trong lòng cô?”

Phong Thiên Nhai gật đầu, “Ừ.”

Về mặt lạnh lùng của Phong Đô toát lên ý cười nhàn nhạt.

“Hoài Sơn bé bỏng thật đáng thương.”

Phong Thiên Nhai: “...”

Phong Đô: “Thế mới nói, điều kiện ta đưa ra với tiểu Hoài Sơn quá hợp lý rồi.”

Phong Thiên Nhai lờ mờ, “Mạng ta chỉ mất dưới kiếm Yến Cô Minh thôi.”

“Ha ha.” Phong Đô cười to, “Dưới kiếm Yến Cô Minh? Ta thế mà chẳng hay hần có ba cánh tay đấy.”

Phong Thiên Nhai trề môi không đáp.

Phong Đô cười đã đời, ngoảnh đầu nhìn nàng, bốn cột: “Cô bé, ta chợt không muốn giết cô nữa.”

Phong Thiên Nhai xi người bên cạnh, “Hừ! Ai giết ai còn chưa biết đâu.”

Phong Đô: “Giết hần mới vui.”

Phong Thiên Nhai gồng tay, siết chặt dây cương, ngựa hí một tiếng rồi ngừng lại.

Phong Đô phản xạ rất nhanh, hồ như đứng vững cùng lúc với Phong Thiên Nhai.

Phong Thiên Nhai ngoảnh mặt nhìn Phong Đô, “Giết mới vui?”

Đuôi mắt Phong Đô vẫn còn vẻ trêu đùa. “Lừa dối, giết chóc, ấy chính là giang hồ.”

Phong Thiên Nhai: “Đây là giang hồ của người, không phải của ta.”

Phong Đô: “Đường trong giang hồ vốn được mài dũa ra từ cái chết.”

Phong Thiên Nhai: “Không đi đường mà ngồi thuyền, được không?”

Phong Đô bị nàng trêu đến tức cười.

“Cô bé, thật mong sau này sẽ không đi đến một ngày chúng ta phải chĩa kiếm về phía nhau.”

Phong Thiên Nhai ghét bỏ: “Thế sự xoay vần, không khẳng định được.”

“Ha.” Phong Đô cười to, ánh mắt lướt qua thất lưng Phong Thiên Nhai, sau đó chậm rãi nói, “Thực ra ta rất tò mò về kiếm của cô.”

Phong Thiên Nhai: “Thù của hần, bọn ta sớm muộn gì cũng sẽ báo, chờ đến hôm ấy rồi chiêm ngưỡng cũng không muộn.”

Dứt lời, chân nàng kẹp bụng ngựa, phóng vút đi. Ánh mắt Phong Đô sầm lại, lao theo sau.

Đi ngày đi đêm, bọn Phong Thiên Nhai chỉ mất ba ngày đã đến núi Bàn Hoa.

Phía nam ngọn núi đồ sộ rồi hơn phía bắc, nhưng cũng phải tìm ra chỗ thích hợp để mai phục. Diệp Hoài Sơn lập kế hoạch, ra lệnh về bản đồ trăm dặm xung quanh thật chi tiết, đồng thời trước lúc đến hai ngày đã phái người đóng giả thường dân đến thành trấn gần nhất, ghi lại những điều khả nghi trên đường.

Doanh trại được dựng ở mảnh rừng cây cao lưng chừng phía nam ngọn núi, rất bí mật. Sau khi Phong Thiên Nhai đến thì dạo chơi khắp nơi một mình, còn Phong Đô thì nghỉ ngơi suốt trong doanh trường.

Lại hai ngày nữa trôi qua, trinh sát tiền tuyến báo lại, đã phát hiện đám Khanh Sĩ Việt.

“Đến rồi? Cũng mau đấy.” Phong Thiên Nhai nghe tin từ chỗ Diệp Hoài Sơn, nói: “Có phát hiện Trí thù tọa không?”

Diệp Hoài Sơn: “Theo tin tức từ trinh sát, bao gồm cả Khanh Sĩ Việt thì có sáu người. Sáu nam, hộ tống một cỗ kiệu, đang dừng ở trấn Hương Lâm. Ta nghĩ người trong cỗ kiệu đó hẳn là Phàn Lung Lệ Gia.”

Trong trường chong nển, Diệp Hoài Sơn ngược mắt lên thì thấy Phong Đô đang khép hờ mắt, tựa người vào bàn thấp. Y cân nhắc một chốc rồi hỏi: “Sur huynh, huynh thấy sao?”

Phong Đô mở mắt, “Người trong kiệu từng lộ mặt chứ?”

Diệp Hoài Sơn lắc đầu, “Đến giờ vẫn chưa, bọn chúng canh gác rất nghiêm ngặt. Sáu tên đều là cao thủ, chúng ta không thể đến quá gần.”

Bấy giờ, Phong Thiên Nhai góp lời.

“Đi xác nhận là xong.”

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Diệp Hoài Sơn: “Phong cô nương...”

Phong Thiên Nhai: “Yên tâm, tuyệt đối sẽ không bị bọn chúng phát hiện đâu.”

Diệp Hoài Sơn liếc Phong Đô một cái, Phong Đô gật đầu với y, “Để tránh bầy, quả thật phải đi xác nhận một lần.”

Diệp Hoài Sơn nói với Phong Thiên Nhai: “Phong cô nương, để chúng ta đưa cô đến trấn Hương Lâm, bọn Độc thủ trú tại một khách điểm ở phía nam trấn, mọi chuyện cần trọng.”

Phong Thiên Nhai phẩy tay, “Sẽ cẩn thận mà.”

Đêm hôm ấy, Diệp Hoài Sơn lệnh một trinh sát đưa Phong Thiên Nhai đến trấn Hương Lâm.

Tên trinh sát ấy ăn mặc như một thường dân, chẳng bắt mắt chút nào, chỉ có đôi con ngươi chốc chốc lại thoáng vẻ lạnh lợi. Cậu còn rất bé, lúc nói chuyện vẫn chưa ngớt giọng trẻ con.

“Mời cô nương đi theo tôi.”

Phong Thiên Nhai men con đường mòn xuống núi, vào trấn theo cậu ta.

“Bao tuổi rồi?”

Trinh sát đáp: “Bẩm cô nương, tiểu nhân năm nay mười bảy tuổi.”

“Ồ, bé thế sao.” Phong Thiên Nhai soi cậu một lượt, “Tên gì?”

Trinh sát: “Tiểu nhân là Lý Lý.”

“Lý Lý.” Phong Thiên Nhai thăm nhắc lại, đoạn nhìn chân cậu, “Chân cậu có bản lĩnh đấy.”

Lý Lý khẽ cúi người trước Phong Thiên Nhai.

“Chút tài mọn, chẳng đáng nhắc đến.”

Phong Thiên Nhai: “Theo Diệp Hoài Sơn từ khi nào?”

Lý Lý: “Tiểu nhân mười bốn tuổi đã vào dưới trướng tướng quân.”

Phong Thiên Nhai gật gù, lại tiếp tục tán chuyện vài câu với cậu ta. Lý Lý tuy còn nhỏ tuổi nhưng vô cùng khôn khéo, suy nghĩ mạch lạc rõ ràng, có thể thấy được cậu đã có kinh nghiệm làm trinh sát.

Đi được nửa giờ, Phong Thiên Nhai và Lý Lý đến trấn Hương Lâm.

Vào trấn, Lý Lý kiểm lời hân, khi đi đường đầu cũng cúi thấp xuống ra về hèn mọn, giấu gọn dáng điệu thông minh lanh lợi vừa nãy.

Đến một ngõ hẻm, Lý Lý dừng bước.

“Phong cô nương, không thể đến gần hơn.”

Phong Thiên Nhai: “Sao vậy?”

Lý Lý: “Cả con đường trước mặt đều thuộc về khách điểm Thành Nam ấy, tổng cộng sáu tên Độc thủ và tùy tùng đó đều là cao thủ nhất đẳng, tiểu nhân tài học thô mọn, tiến gần chỉ sợ hỏng việc.”

“À.” Phong Thiên Nhai gật đầu, “Vậy dừng ở đây là đúng rồi. Lý Lý, cậu từng gặp Trí thủ tọa chưa?”

Lý Lý lắc đầu, “Tiểu nhân chưa tận mắt thấy Trí thủ phiên cương, nhưng đã nghe đồn Trí thủ tọa từng luyện công phu Ngân Kiều Thiên Tỉ, bộ pháp này làm giảm tốc độ lão hóa của da và xương. Vậy nên tuy Trí thủ đã hai mươi lăm hai mươi sáu, bề ngoài nom vẫn chỉ như vừa mười ba mười bốn tuổi.”

Phong Thiên Nhai sờ cằm, “Một cô bé mười ba mười bốn tuổi... Được, nhớ rồi.”

Lý Lý rút một ống mảnh ngà vàng từ ngực áo ra đưa cho Phong Thiên Nhai, nói: “Phong cô nương, đây là thứ tướng quân dặn tôi đưa cô.”

Phong Thiên Nhai cầm lấy sấm soi, “Đây là gì, pháo?”

Lý Lý đáp: “Đây là pháo vang, tướng quân dặn, một khi bị địch phát hiện, khó mà thoát thân thì kéo sợi dây màu xám dưới cùng ra, bọn tiểu nhân phục xung quanh có thể ứng cứu kịp thời.”

Phong Thiên Nhai: “Xin cầu viện?”

Lý Lý: “Vâng.”

Phong Thiên Nhai giắt nó vào thắt lưng, nói với Lý Lý: “Người chờ ở đây.”

Lý Lý gật đầu, “Cô nương vạn lần cẩn thận.”

Phong Thiên Nhai: “Ồ.”

Trời đã tối, Hương Lâm không phải là một thành trấn sầm uất, buổi đêm không hoạt động quá sôi nổi, chưa đến giờ tuất*, đường phố đã vắng tanh.

[*Bây giờ tối.]

Phong Thiên Nhai thừa lúc tối trời, tung người lên bức tường cao kề bên, men theo gờ tường lao vút đi, rất nhanh sau đó đã đến được khách điểm Thành Nam mà Lý Lý đã bảo.

Phong Thiên Nhai đứng trên nóc khách điểm, Thành Nam có diện tích không nhỏ, có ba tầng lầu. Tầng trệt hầy còn dăm thực khách, hơi ồn ào, tầng hai và ba đa số dành cho khách thuê, vô cùng yên tĩnh.

Phong Thiên Nhai nhảy khỏi nóc nhà, đáp xuống bên hông khách điểm, sau đó phui quần áo, nghênh ngang bước vào.

Tiểu nhị bước tới nghênh đón, vồn vã: “Ôi chào khách quan oi, cần trọ lại chăng?”

Phong Thiên Nhai lắc đầu, “Không, tới ăn.”

“Có ngay, khách quan, mời qua đây!”

Điểm tiểu nhị đưa Phong Thiên Nhai đến một chiếc bàn còn trống, Phong Thiên Nhai gọi hai đĩa mồi, một hũ rượu, nhắm nha ăn.

Trong sảnh có không ít người, đa số đều ăn vận như thường dân, có hai bàn nom như thương nhân đang trên đường công tác, nhìn lướt qua thì không thấy tên nào đeo kiếm giắt đao kiểu giang hồ.

Phong Thiên Nhai nhớ lại lời Lý Lý nói vừa nãy, Khanh Sĩ Việt quả đã trọ lại ở khách điểm này, nhưng cậu không biết số phòng cụ thể. Phong Thiên Nhai chậm rãi nhắm nháp, nhìn thì có vẻ như đang chán chường ngồi một góc, thực ra đã đề phòng rất kỹ.

Chốc sau, từ tầng hai có một người bước xuống.

Người đi xuống là một nam tử, vóc người bình thường, ăn mặc bình thường, tướng mạo cũng bình thường nốt, vẻ ngoài nom như thư sinh, hân xuống đến nơi thì trò chuyện vài câu cùng chương quỹ.

Về ngoài bình thường thế này lại khiến Phong Thiên Nhai chú ý.

Thị giác Phong Thiên Nhai cực kỳ tốt, nàng ngồi tại chỗ nhìn sang, vừa khéo trông thấy sườn mặt của nam tử ấy.

Nhìn lướt qua thì nam tử ấy trông giống người trung nguyên.

“A...”

Phong Thiên Nhai cầm chén rượu, mắt lim dim, lặng lẽ dõi theo nam tử nọ.

“Không đúng...” Phong Thiên Nhai vừa nhìn vừa cười lạnh thâm nhủ, “Cơ mặt cứng như xác chết, Độc thủ nhà ngươi cũng chẳng thêm ché giúp ngươi một tấm mặt nạ da người tốt, hừ.”

Nam tử nọ nói xong liền đi lên lầu. Phong Thiên Nhai đặt chén rượu xuống, lén theo sau.

Nam tử nọ lên đến tầng ba, Phong Thiên Nhai theo dõi từ rất xa, chỉ đứng ngay lối vào tầng ba nhìn thoáng qua lúc hắn đẩy cửa phòng rồi rời khỏi.

Về đến bàn, Phong Thiên Nhai nhìn hũ rượu còn uống dở, ánh mắt ngập tràn tiếc nuối.

“Nếu con yến đó có ở đây thì hay biết mấy, hai hóp là xong...”

Thực ra Phong Thiên Nhai vốn không thích uống rượu, nhưng lúc gọi món lại bắt giặc gọi thêm một hũ rượu. Nàng nhìn hũ rượu màu nâu đỏ, chậm rãi thờ dài.

“Thôi vậy.”

Một tiếng “thôi vậy”, Phong Thiên Nhai gọi điểm tiểu nhị đến, lấy bạc trả tiền.

Ra khỏi khách điểm, Phong Thiên Nhai rẽ vào một góc dè chừng xung quanh, thấy không ai chú ý đến chỗ này, nàng bèn lật người nhảy lên mái hiên khách điểm Nam Thành.

Tòa nhà này đã cũ, ngói rêu rạc, Phong Thiên Nhai phải khom người thật thấp, dán mình vào nóc tầng hai, di chuyển một cách chậm chạp.

Ánh trăng chiếu rọi, thân hình nhỏ bé của Phong Thiên Nhai chẳng bắt mắt chút nào, nhìn thoáng qua chỉ giống một cô mèo tinh ranh thêm ăn.

“Tòa nhà nát này...” Phong Thiên Nhai tự xưng khinh công không tồi, nhưng lúc đặt chân xuống tòa nhà này cũng phải vô cùng cẩn thận, nàng vừa di chuyển vừa phàn nàn, “Nếu tòa nhà này mà ở trên đỉnh Thiên Nhai, chỉ một con gió thổi qua đã đổ...”

Dán mình vào mái ngói, Phong Thiên Nhai vòng ra sau khách điểm, lại từ mái hiên tầng hai tung người một cú, đáp lên mái tầng ba. Phong Thiên Nhai men theo nóc nhà, chậm rãi đến căn phòng mà nam tử kia bước vào, cứ mỗi một bước lại tăng một phần cẩn trọng.

Phong Thiên Nhai có ấn tượng rất sâu với Khanh Sĩ Việt, nàng biết hắn không phải kẻ dễ đối phó, tuy võ công của hắn chưa chắc đã bì được với mình, nhưng hắn biết dùng độc, đây mới là điểm chí mạng nhất.

Phong Thiên Nhai thâm nhủ, quân tử không dụng độc, mà thực ra thì vị Độc thủ tọa này, dù xét trên phương diện nào thì cũng không giống quân tử cho lắm.

Đến ngay phía trên gian phòng nọ, Phong Thiên Nhai nén hơi thở lại, từ từ cúi người xuống.

Trong phòng không có bất cứ tiếng động nào, không tiếng nói chuyện, cũng chẳng tiếng di chuyển.

Phong Thiên Nhai khẽ cau mày, tay chậm rãi tụ sức, ngón tay nhẹ nhàng vạch một đường nứt viên ngói — thoáng một tiếng rất nhỏ.

Trong lúc này, hành động của Phong Thiên Nhai phải nói là rất to gan. Nhưng nàng đã hành động, nàng dám hành động, điều này thể hiện nàng có lòng tin tuyệt đối vào chính mình.

Nàng biết, với năng lực của Khanh Sĩ Việt, hắn sẽ không phát hiện ra mình, nếu bị phát hiện thì người phát hiện chắc chắn là Đạo thủ tọa trong lời đồn.

Phong Thiên Nhai có suy xét của riêng mình.

Nếu Trí thủ tọa quả thật ở trong gian phòng này, ấy là hay nhất, chỉ cần quay về báo lại với Diệp Hoài Sơn, lúc đó chỉ cần giăng lưới bắt hết bọn chúng.

Còn nếu chúng rải đều binh lực, Khanh Sĩ Việt và Thiên Nhạc mỗi người thủ một bên, Trí thủ tọa lại không có ở trong gian phòng này, vậy thì chí ít nàng cũng có thể giải quyết gọn cái tên được sắp xếp một mình ở đây, giảm bớt gánh nặng cho Diệp Hoài Sơn.

Phong Thiên Nhai khẽ khàng nhắc nửa miếng ngói lên, nhìn xuống phòng.

Ba tên.

Trong phòng có ba tên.

Ngoài tên mà Phong Thiên Nhai trông thấy dưới lầu, vẫn còn hai gã trai nữa.

Ba tên này lần lượt ngồi xếp bằng bên giường, mắt nhắm, hai tay để trên đầu gối.

Ngon đèn dầu trên bàn hắt ánh sáng le lói, cả căn phòng lặng im, kỳ lạ. Ba tên nọ lặng lẽ ngồi đấy, không nhúc nhích chút nào, quan sát hồi lâu thì thấy hình như cả hô hấp cũng không nổi.

Phong Thiên Nhai hít mắt lại.

Tuy gương mặt ba kẻ này không giống nhau nhưng chúng lại có cùng một loại hơi thở, cứng nhắc lạnh lẽo, lộ rõ tử khí.

Phong Thiên Nhai nhận ra, ấy là bì liễn*.

[*Mặt nạ da người. Ở đây tác giả dùng nó làm tên gọi luôn cho những kẻ này.]

Trong sách mà sư phụ nàng để lại, có một quyển tên là “Ban di bí thuật”, tục truyền rằng là thuật khống chế cô độc chỉ truyền cho vu độc phiên cương, trong đó có một chương nói về bì liễn.

Bì liễn khác da người bình thường ở chỗ, nó có thể dùng cho cả người sống lẫn chết, để điều khiển cô*. Đây là thuật cao nhất của cô thuật, nghe bảo rằng đến nay đã thất truyền, cô sư am hiểu thuật vu độc của phiên cương, cả đời quá lắm cũng chỉ cấy được hai tấm bì liễn.

[*Sâu độc.]

Phong Thiên Nhai trề môi, “Khanh Sĩ Việt đúng là sóng sau xô sóng trước.”

Nàng đặt miếng ngói về chỗ cũ, di chuyển đến một căn phòng gần đó.

Vạch một đường lên ngói mà không hề do dự, vẫn thế, trong phòng này có hai tên bì liễn.

“Ồ...” Phong Thiên Nhai nhìn chằm chằm vào căn phòng trước mặt, thầm nhủ, “Nhóm có sáu người, tên còn lại là Độc thủ hay Dao thủ đây...”

Phong Thiên Nhai liếm môi, lòng chất chứa cảm giác trước nay chưa từng có, cảm giác ấy nàng sẽ chẳng thể nào chiêm nghiệm được nếu vẫn còn ở trên đỉnh Thiên Nhai.

Chẳng trách có nhiều kẻ tham luyện trần gian như thế, chẳng trách có nhiều kẻ ưa dần thân vào giang hồ đến vậy.

Chốn này thú vị đến thế, lại kích thích đến thế cơ mà!

Phong Thiên Nhai một tay siết chặt eo mình, một tay vạch lên viên ngói cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: chương 35

Phút chốc, mọi âm thanh biến mất.

Phong Thiên Nhai siết chặt tay, mắt sáng như đuốc, chăm chú nhìn vào phòng.

Khanh Sĩ Việt.

Người ở trong phòng là Khanh Sĩ Việt.

Ở vị trí này, Phong Thiên Nhai vừa khéo nhìn thấy bóng lưng Khanh Sĩ Việt, hẩn ngồi bên giường, đối diện với nó. Nửa cánh tay thò ra từ bên trong giường, Khanh Sĩ Việt đang bắt mạch.

Chỗ Khanh Sĩ Việt ngồi vừa khéo che khuất gương mặt của người trên giường, Phong Thiên Nhai không thấy tướng mạo người ấy, nhưng căn cứ vào nửa cánh tay kia, người ấy hẳn là một nữ tử, một nữ tử tuổi không lớn lắm.

Thời gian Khanh Sĩ Việt dùng để chẩn mạch đủ để cháy hết một nén nhang. Phong Thiên Nhai không dám lơ là, cứ đợi suốt như thế. Chẩn mạch xong, Khanh Sĩ Việt đứng dậy, lấy một gói giấy từ bọc hành trang trên bàn, mở ra rồi đặt đấy.

Phong Thiên Nhai lập tức dán mắt vào thứ trên bàn, trông thấy rõ ràng một nhúm dược liệu nằm bên trong gói giấy, lúc còn ở đình Thiên Nhai, Phong Thiên Nhai vẫn thường hái thuốc đổi nhu yếu phẩm, có hiểu biết khá khá về các vị thuốc, nhận ra tất cả đám dược liệu kia đều có tính hàn.

Khanh Sĩ Việt loay hoay bên bàn một chốc, phân chia lượng dược liệu rồi bỏ riêng vào một chiếc đĩa nhỏ, sau đó bưng đĩa bước ra khỏi phòng.

“Sắc thuốc à...” Phong Thiên Nhai thấy hần khép lại cửa, lòng thầm rục rịch.

Cần nhắc một lát, Phong Thiên Nhai quyết đoán đứng dậy, trở mình nhảy từ chái nhà xuống.

Gian phòng Khanh Sĩ Việt nằm tuốt trong góc, đằng sau có một cửa sổ thông ra ngoài, sau khi nhảy xuống, Phong Thiên Nhai lập tức dán chặt tay vào mép ngoài cửa sổ, trước lúc hành động, nàng cẩn thận nghe ngóng tất cả mọi động tĩnh trong phòng, chẳng có gì. Đoạn dồn lực vào đầu ngón tay, cạch một tiếng, Phong Thiên Nhai mở cửa sổ từ bên ngoài.

Vóc người nàng bé, cửa sổ chỉ hé một khe nhỏ đã đủ để nàng len vào.

Đặt chân xuống đất không một tiếng động.

Phong Thiên Nhai tài cao gan lớn, đi thẳng đến giường, vén màn ra.

Vừa lia mắt đến, Phong Thiên Nhai giật nảy mình.

Trên giường là một thiếu nữ, thực sự là một thiếu nữ, nhưng nom rất dị dạng. Ngoài tứ chi ra thì cơ thể nàng ta phù thũng cả, mắt nhắm nghiền, gò má phồng lên, ngực và bụng nhỏ cao, lại bốc mùi tanh khó ngửi.

“Vậy mà còn sống được à...”

Phong Thiên Nhai đưa tay sờ vào cổ thiếu nữ. Tuy mạch hơi yếu, nhưng vẫn đập. Cơ thể nàng ta rất nóng, như đang cố nén một ngọn lửa trong người, nóng đến bỏng tay.

Phong Thiên Nhai rút tay lại, bước đến bàn nhìn thử.

Trên bàn vẫn còn những vị thuốc mà Khanh Sĩ Việt để lại khi nãy, Phong Thiên Nhai không động vào, chỉ cúi người xuống ngửi thử.

“Đúng là toàn thuốc mang tính hàn.”

Phong Thiên Nhai cũng hiểu sơ sơ về dược lý, vị thuốc nào trong số những dược liệu có trên bàn đều mang tính hàn vượt trội, gộp nhiều vị như thế sắc cùng nhau thì chẳng khác nào cực hàn nhập thể, bình thường mà nói chính là thuốc độc, chỉ nửa bát thôi đã chí mạng.

Để tránh có biến, Phong Thiên Nhai không ở lại lâu, đứng một lúc đã lĩnh ra từ cửa sổ. Sau khi ra ngoài, Phong Thiên Nhai lại nhảy lên nóc nhà, phục ở lỗ hồng.

Chốc sau, Khanh Sĩ Việt quay về, hần bưng bát thuốc, gài cửa rồi bước thẳng đến bên giường.

Diu thiếu nữ trên giường dậy, Khanh Sĩ Việt kê bát thuốc đến sát miệng nàng, một tay đỡ lưng, giúp nàng độ khí phòng sắc thuốc.

Phong Thiên Nhai nhìn mãi cho đến lúc toàn bộ bát thuốc được trút vào miệng nàng ta, không thừa giọt nào mới lặng lẽ rời đi.

Về đến ngõ hẻm mà Lý Lý đứng chờ thì đã gần đến giờ ty*. Lý Lý thấy Phong Thiên Nhai trở lại, chạy ra khỏi ngõ.

[*Khoảng 11 giờ đêm đến 1 giờ sáng.]

“Phong cô nương.”

Phong Thiên Nhai ừ một tiếng.

Lý Lý: “Gặp rồi chứ?”

Phong Thiên Nhai gật đầu, “Gặp rồi, đi, chúng ta quay về, vừa đi vừa nói.”

“Vâng.”

Ánh trăng vẫn vút, Phong Thiên Nhai và Lý Lý rời trần.

Ngay lối vào trần có một tấm bia bằng đá, khắc ba chữ “Hương Lâm trần”. Phong Thiên Nhai thấy bèn hỏi Lý Lý: “Nơi này đến một gốc đàn hương cũng chẳng có, sao lại gọi là trần Hương Lâm?”

Lý Lý: “Cô nương không biết đây thôi, mười năm trước nơi đây quả thật có một rừng đàn hương, nhưng vì một sự kiện mà cây cối nơi đây đều bị chặt sạch cả.”

Phong Thiên Nhai vẫn không ngừng bước, hỏi: “Ồ? Trước đây có cả rừng à?”

Lý Lý gật đầu, đưa tay chỉ bên đường, nói: “Trước đây, rừng đàn hương nằm ở kia.”

Phong Thiên Nhai nhìn sang, có thể lờ mờ thấy được một vạt rừng cây thấp trong bóng đêm.

“Một mảnh đất rất rộng đấy.”

Lý Lý đáp: “Vâng, nơi đó vốn còn được gọi bằng một cái tên nổi tiếng, bình địa Yên Vũ.”

“Đợi đã...” Phong Thiên Nhai đứng lại, “Bình địa Yên Vũ? Nghe có vẻ quen quen.”

Lý Lý chẳng chút bất ngờ, nói: “Cô nương hẳn từng nghe qua, mười năm trước, Đạo thủ phiên cương thành tài, khiêu chiến tất cả anh hùng trong thiên hạ, chính là ở bình địa Yên Vũ này.”

“Đúng rồi, yển khò từng kể.” Phong Thiên Nhai thăm thì, “Đạo thủ Đạo thủ... Nghe mãi mà chưa từng thấy lộ mặt cho mọi người chiêm ngưỡng, sức phô trương quả không nhỏ.”

Lý Lý nghe không rõ, “Cô nương?”

Phong Thiên Nhai lắc đầu, bước nhanh hơn, “Đi thôi, lo chuyện gấp trước.”

Về đến doanh trại, Diệp Hoài Sơn đang đợi trong doanh trướng. Thấy Phong Thiên Nhai về, lập tức đứng lên đón.

“Phong cô nương!”

Phong Thiên Nhai quay đầu đi, “Hết cái gì hết cái gì.”

Diệp Hoài Sơn xông đến, vốn định chìa tay kéo vai Phong Thiên Nhai nhưng cuối cùng lại cố nhịn xuống.

“Phong cô nương, không sao chứ?”

Phong Thiên Nhai: “Sao mà bị gì được.”

Diệp Hoài Sơn quan sát từ đầu đến chân nàng một lượt, cuối cùng thờ phào một hơi.

“Không sao thì tốt, không sao thì tốt...”

Phong Thiên Nhai lạ lùng, “Hỏi thế thôi à, sao không hỏi có gặp Khanh Sĩ Việt không?”

Diệp Hoài Sơn cười ngượng hai tiếng, “Phong cô nương...”

“Thôi thôi.” Phong Thiên Nhai ngồi xuống băng ghế dài, “Ngồi đi, chúng ta bàn cho rõ ràng.”

Diệp Hoài Sơn ngồi xuống chỗ đối diện Phong Thiên Nhai.

Phong Thiên Nhai nói: “Trông thấy Khanh Sĩ Việt rồi, cũng thấy người hấn đưa đi theo rồi.”

Diệp Hoài Sơn: “Phản Lung Lệ Gia...”

Phong Thiên Nhai: “Trước đây ta chưa từng gặp Trí thủ tọa, không biết về ngoài ả thế nào.”

Diệp Hoài Sơn nói: “Kẻ mà cô nhìn thấy trông ra sao, tả lại ta nghe xem.”

Phong Thiên Nhai nhớ lại: “Là một thiếu nữ, mười bốn mười lăm tuổi, cao xấp xỉ ta. ả bị thương cực nặng, mạch tượng yếu ớt. Mà cũng chẳng biết vì nguyên nhân gì, cả mặt và cơ thể ả phủ thũng một cách kỳ lạ, cũng rất nóng. Khanh Sĩ Việt sắc thuốc mạng tính hàn cho ả uống.”

“Đúng rồi!” Diệp Hoài Sơn vỗ chân, “Phản Lung Lệ Gia có vẻ ngoài trông như vừa mười mấy tuổi, ả trúng phải Khai Dương đại pháp, nội phủ nóng rực, người sốt là chuyện thường. Về phần cơ thể phủ thũng...” Diệp Hoài Sơn ngẫm một lát, nói, “Khanh Sĩ Việt giỏi độc cũng thạo thuốc, nghe đồn y thuật của hấn bí hiểm lại dị đoan, có lẽ hấn đã tìm cách nào đó để kéo dài mạng sống cho Phản Lung Lệ Gia.”

“Ha.” Phong Thiên Nhai cười khan một tiếng, “Dị đoan, đúng là dị đoan. Năm tên tùy tùng mà Khanh Sĩ Việt đem theo, anh biết là gì không?”

Diệp Hoài Sơn: “Tùy tùng... Không phải tinh binh phiên cương ư?”

Phong Thiên Nhai lắc đầu, “Hắn đúng là hạ quyết tâm bảo vệ, năm tên ấy là bì liên.”

Diệp Hoài Sơn nhíu chặt mày, “Bì liên, từng nghe kể...”

“Năm tên bì liên?”

Lúc Phong Thiên Nhai và Diệp Hoài Sơn trao đổi, Phong Đô – kẻ vẫn luôn ngồi tựa trên giường, nhắm mắt dưỡng thần chợt lên tiếng.

Phong Thiên Nhai nhìn sang, đôi mắt khép hờ của Phong Đô liếc nàng.

“Ồ, năm tên tùy tùng đều là bì liên.”

Phong Đô chậm rãi ngồi thẳng dậy.

Diệp Hoài Sơn nhìn gã, hỏi: “Sur huynh, có gì muốn nói à?”

Ngón tay thon dài của Phong Đô khẽ gõ lên vỏ đao Hoàng Tuyền.

“Năm tên...”

Diệp Hoài Sơn: “Sao thế, năm tên thì thế nào?”

Phong Đô im lặng một chốc, ngược mắt nói: “Tên Độc thủ lấy mạng ra cuộc chuyến này rồi.”

Diệp Hoài Sơn: “Sao lại nói thế?”

Phong Đô nhìn Phong Thiên Nhai, khẽ nói: “Cô bé, biết Ban Di Ngũ Độc trận không?”

Phong Thiên Nhai lắc đầu, “Không biết.”

Diệp Hoài Sơn: “Ấy là trận gì, công dụng?”

Phong Đô đáp: “Ban Di Ngũ Độc trận là bí pháp của giáo phái Vu Độc. Đây là trận phòng hộ, tuy năng lực công kích không cao nhưng năng lực phòng vệ lại có thể xưng rằng đến một giọt nước cũng không lọt, vô cùng tuyệt diệu.”

Diệp Hoài Sơn cau mày, “Thủ trận, năm tên, võ công có cao hơn nữa thì cũng thủ được bao lâu đâu?”

Phong Đô cười nhẹ, đáp: “Tiểu Hoài Sơn, đệ chưa từng đối chiến với phiên cương ở một nơi ngoài chiến trường, đương nhiên không hiểu được bản lĩnh môn hộ của bọn chúng. Điểm đặc biệt của Ngũ Độc trận ở chỗ năm tên thủ trận, đều không phải người sống.”

“Cái gì?” Diệp Hoài Sơn kinh ngạc đứng bật dậy, “Không sống nghĩa là đã chết à?”

Phong Đô: “Chưa chết, nhưng chẳng khác nào đã chết. Ban Di Ngũ Độc trận còn gọi là Bì Liên trận, vì tất cả những kẻ thủ trận là bì liên. Những kẻ này đã bị Vu Độc giáo cấy cỏ vào từ nhỏ, thần trí và cơ thể sớm đã bị cỏ trùng chiếm mất, không còn sống nữa. Bì liên rất khó nuôi, không chế còn khó hơn, lần xuất hiện gần nhất của Bì Liên trận là cách đây sáu mươi năm, được Tông Ba – trưởng lão tiền nhiệm của Vu Độc giáo sử dụng để giúp tộc Đông Nhĩ thống nhất phiên cương, sau khi lão chết, không còn ai có thể dùng trận Bì Liên nữa.”

Phong Đô cười nhạt, vừa kể vừa vuốt ve thanh Hoàng Tuyền bên tay.

“Khi ấy Bì Liên trận của Tông Ba chỉ có bốn tên, ngày nay Khanh Sĩ Việt lại có thể thao túng những năm... Ha, vị Độc thủ này công phu đại đao trường kiếm không tới, tà môn dị số lại tinh thông vô cùng, cũng chẳng hổ danh Độc thủ.”

Diệp Hoài Sơn: “Sur huynh, huynh có biết đặc điểm của trận này, phá giải bằng cách nào không?”

Phong Đô đáp: “Ta nói rồi, những kẻ thủ trận không còn sống nữa. Đã không còn sống, nghĩa là những cách bình thường giết không được chúng. Chúng đã không chết thì thứ có thể chết chính là đặc điểm lớn nhất của trận này.”

Diệp Hoài Sơn: “...”

Phong Đô nhìn Diệp Hoài Sơn, cười nói: “Tiểu Hoài Sơn, chưa thắng trận thì đừng bày ra cái mặt trông như đã chết thế.”

Diệp Hoài Sơn: “Không chết được... Vậy chúng ta cứ bắt phất tên Khanh Sĩ Việt kia, hấn chết rồi, tự khắc sẽ không còn cách điều khiển chúng nữa.”

“Ha.” Phong Đô cười thành tiếng, “Đã bảo Bì Liên trận là thủ trận, dựng lên phòng vệ thì đến cả một giọt nước cũng không lọt, thiên hạ vô song, sao đệ còn có ý nghĩ ngu ngốc thế chứ?”

Giọng Diệp Hoài Sơn dần nghiêm lại, “Sur huynh, thời gian gấp gáp, nếu có cách thì mau đề ra cho chúng ta nghe, còn phải sắp xếp người dưới nữa.”

Phong Đô không đổi sắc mặt, giọng nói vẫn ôn hòa như cũ.

“Hoài Sơn bé nhỏ, cứ mỗi lần bàn đến chuyện chinh chiến, thì trông đệ không còn bé nhỏ nữa nhì.” Gã đứng dậy, bước đến trước mặt Diệp Hoài Sơn, “Đúng là có một cách có thể phá trận.”

Diệp Hoài Sơn: “Là cách gì?”

Phong Đô: “Mất trận nằm ở chính con Vương cổ, Vương cổ sẽ xuôi theo thế trận mà không ngớt đổi vị trí, di chuyển lung tung giữa năm tên, chỉ có ra tay với tên Bì Liễn chứa Vương cổ mới có thể giải được trận này.”

Diệp Hoài Sơn: “Làm sao để biết Vương cổ nằm trên người ai?”

Phong Đô: “Chiêu thức của kẻ có Vương cổ trên người sẽ hơi khác với những tên còn lại, kẻ ấy sẽ hướng dẫn động tác của bốn tên kia, đấu với tất cả bì liễn sẽ tìm ra được Vương cổ. À, đúng rồi...” Phong Đô như vừa chợt nhớ ra cái gì, lại nói, “Bì Liễn trận gặp mạnh sẽ mạnh, không nên bảo tất cả cùng xông lên, phải luân phiên, từ từ nhập trận mới có thể làm rõ điểm khác nhau của chiêu thức đoạt mạng.”

Diệp Hoài Sơn cau chặt mày, “Vương cổ khác gì với đám cổ còn lại?”

Phong Đô: “Vương cổ do Vu Độc giáo bỏ công sức ra để nuôi, trăm năm mới có một con, mười năm thành hình, mỗi năm phải uống máu đồng tử, uy lực cực lớn. Kẻ có nó trong người sẽ gia tăng sức khỏe trong thời gian ngắn nhưng thường khó mà tiếp nhận nổi, cho nên Vương cổ mới phải di chuyển qua lại.”

Diệp Hoài Sơn: “Thế có nghĩa là khó giết nổi.”

“Ha.” Phong Đô lại tựa người vào giường, “Khó mà giết, Hoài Sơn bé bỏng ơi, trước mặt ta mà lại bảo khó giết nổi là muốn kiếm chuyện hửm?”

Diệp Hoài Sơn liếc hần một cái, cơ mặt thả lỏng.

Bấy giờ, người vẫn luôn im lặng – Phong Thiên Nhai lên tiếng.

“Những binh sĩ đó, bảo họ phải tiếp chiêu thế nào?”

Diệp Hoài Sơn và Phong Đô cùng lúc nhìn sang nàng.

Phong Đô nhìn nàng bằng ánh mắt hài hước, lướt qua hai lần rồi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Diệp Hoài Sơn bước đến trước mặt Phong Thiên Nhai.

“Phong cô nương.”

Phong Thiên Nhai nhìn y, “Trận pháp ấy mạnh như vậy, người bảo binh sĩ xông lên tìm đường chết à?”

Diệp Hoài Sơn cân nhắc một lúc, đáp: “Phong cô nương, ta không biết phải giải thích thế nào với cô nữa.”

Phong Thiên Nhai: “Có gì không thể giải thích?”

Diệp Hoài Sơn: “Về trường nghỉ ngơi đi.”

Phong Thiên Nhai nhướn mày, “Hà?”

Diệp Hoài Sơn bị nàng nhìn bèn quay mặt đi, chốc sau, y khẽ giọng:

“Phong cô nương, trên chiến trường không có ‘xông lên tìm đường chết’, đối diện với gia quốc, sinh mạng của bất cứ ai cũng chẳng đáng gì, bao gồm cả ta.”

Hồi lâu sau, Phong Thiên Nhai gật đầu.

“Biết rồi, ta về nghỉ đây.”

Bước ra khỏi doanh trường của Diệp Hoài Sơn, nàng không về thẳng lều của mình mà đến bên vách núi ngồi hóng gió đêm.

Giữa bóng đêm tiêu điều mờ mịt, Phong Thiên Nhai nhìn doanh trường lốm đốm trên triền núi, qua ngày mai, bao nhiêu người trong số này có thể sống sót đây.

“Ha.” Phong Thiên Nhai bật cười.

Chẳng trách có nhiều kẻ mê mê hồng trần như vậy, chẳng trách có nhiều kẻ yêu thích giang hồ đến thế.

Nơi đây thú vị đến vậy, kích thích đến vậy.

Mà ——

Thú vị bao nhiêu, nguy hiểm bấy nhiêu.

Kích thích đến đâu, vô tình đến đấy.

“Yến khờ, sư phụ rất muốn kể chuyện ở đây cho anh nghe...”

Phong Thiên Nhai ngồi một lúc, đứng dậy quay về.

Bạn đang đọc truyện *Lăng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: chương 36

Nàng vừa xoay lại đã thấy một người bước đến từ phía sau.

Phong Đô không mang bội đao, một mình bước đến vách núi.

Phong Thiên Nhai nhìn gã, “Các người bàn bạc xong rồi?”

Phong Đô luôn giữ vẻ mặt lãnh đạm lạnh nhạt kia, khẽ gật đầu không đáp.

Phong Thiên Nhai: “Xét thấy mạch tượng ả Trí thủ tọa kia khá yếu, nội trong ba ngày không dùng được thuốc tốt thì dù y thuật Khanh Sĩ Việt có cao hơn chăng nữa cũng vô tích sự rồi.”

Phong Đô: “Cho nên hấn sẽ hành động nhanh thôi.”

Phong Thiên Nhai nhìn vào mắt Phong Đô, “Ngày mai?”

Phong Đô chấp tay đứng bên vách núi, đôi mắt hẹp dài lạnh như băng.

“Không, hôm nay.”

Phong Thiên Nhai nhìn theo ánh mắt gã, thấy một tên lính liên lạc vào doanh chuyển lời, binh sĩ nhân bóng đêm tản ra khắp nơi, chưa đến thời gian uống một chum trà, tất cả đã lần hết vào rừng, giấu tung tích. Số binh sĩ còn lại thì thu dọn doanh trướng, cũng nhanh chóng rời đi.

Phong Thiên Nhai: “Ồ, nhanh thật.”

Phong Đô: “Ai nhanh?”

Phong Thiên Nhai: “Ai cũng nhanh cả.”

Phong Thiên Nhai đứng bên Phong Đô, gã rất cao, tuy không cao bằng Yến Cô Minh nhưng Phong Thiên Nhai vẫn phải ngước đầu lên mới nhìn rõ được gã.

Ánh mắt Phong Đô vẫn trông ra triền núi phía xa.

“Đám binh sĩ này đều do một tay tiểu Hoài Sơn bồi dưỡng.”

Phong Thiên Nhai ngoảnh sang nhìn gã.

Phong Đô lặng lẽ nói tiếp: “Áy là một chữ ‘tiên phong doanh’, trên chiến trường, chúng ở gần đệ ấy nhất. Đệ ấy có thể gọi tên từng người nơi đây.”

Phong Thiên Nhai: “Người muốn nói gì?”

Phong Đô khẽ nhếch khóe miệng, Phong Thiên Nhai đứng rất gần gã, dưới ánh trăng, nàng hồ như có thể nhìn rõ nụ cười của Phong Đô, khóe miệng cong rất nhẹ.

“Muốn cô biết, có lúc, tàn nhẫn, cũng là một loại từ bi.”

Phong Thiên Nhai: “Chà, trùm sát thù bần chuyện từ bi với ta cơ đấy.”

Phong Đô thản nhiên nhận lấy lời nhạo báng của nàng, cười đáp: “Cái chết, nhìn nhiều khác thản nhiên.”

Phong Thiên Nhai khoanh tay, “Rốt cuộc ngươi muốn nói gì với ta?”

Phong Đô: “Muốn giúp tiểu Hoài Sơn.”

Phong Thiên Nhai xụ mặt, “...”

“Ta chưa từng thấy trên chiến trường đệ ấy từng quyết định việc gì mà phải giải thích với người khác, cô bé, không hiểu sao?”

Phong Thiên Nhai: “Vô vị đến nhường nào.”

Phong Đô: “Tên lãng khách kia có gì hay?”

Phong Thiên Nhai liếc sang, “Không muốn cùng ngươi bàn về hắn.”

“Ày.” Phong Đô bật cười, “Cô bé, đừng ghi thù chứ, hôm ấy không lấy mạng hắn là đã ban ơn rồi.”

Phong Thiên Nhai lặng người một chốc, đoạn nhìn Phong Đô, nói: “Ta tò mò là, ngươi dùng cách gì mà khiến hắn bại thế thảm đến vậy.”

Nét cười trên mặt Phong Đô dần nhạt lại.

“Ý gì?”

Phong Thiên Nhai: “Bản lĩnh của hắn, ta khắc biết, kẻ có thể nhẹ nhàng lấy đi một cánh tay của hắn, hắn không tồn tại trên thế gian này.”

Phong Đô: “Sát thủ trước nay không hỏi quá trình.”

Phong Thiên Nhai nhìn gã, sau đó gật đầu, “Được, không muốn nói thì thôi. Ta còn một câu hỏi cuối.”

Phong Đô ung dung nhìn nàng.

“Người hắn muốn cứu là ai?”

Phong Đô không đáp.

Phong Thiên Nhai cau mày, “Chuyện này mà cũng không thể nói à?”

Phong Đô: “Thôi vậy, có kẻ cũng chả sao, kẻ hắn muốn cứu là Lư —”

Vừa nói dứt chữ Lư, Phong Đô tức khắc im bật — Trong chớp mắt, Phong Thiên Nhai cũng cùng lúc lùi lại, nấp ra sau một tảng đá to bên cạnh.

Chỉ thấy ở cuối con đường nhỏ mịt mờ dưới chân núi, một đoàn nhiều người nối bước.

Một cỗ kiệu mềm, được bốn gã trai khiêng, phía trái cỗ kiệu, một tùy tùng đang cúi đầu bước đi.

Phong Thiên Nhai khẽ giọng, “Ngươi đoán đúng rồi.”

Đưa mắt nhìn Phong Đô, gã vẫn đứng chấp tay bên vách núi như cũ, chẳng có ý gì là muốn trốn. Phong Thiên Nhai ngoảnh sang, “Sao, giờ ra tay luôn à?”

Phong Đô khẽ lắc đầu, “Quên mất phải báo cô biết, tiểu Hoài Sơn nói trận này cô không cần phải ra tay.”

Phong Thiên Nhai: “Hả?”

Phong Đô quay sang, địch đã đến gần, gã vẫn tỏ vẻ chả sao cả.

“Nấp đây là được.”

Dứt lời, gã xoay người, mắt hút vào rừng chỉ trong nháy mắt.

Phong Thiên Nhai nhìn theo hướng gã biến mất một lúc, ngoảnh đầu lại thì cỗ kiệu mềm kia đã đến phía dưới vách núi mà nàng đang trốn rồi.

Điều khiến nàng thấy lạ chính là, Khanh Sĩ Việt không có trong số năm kẻ này. Bốn tên khiêng kiệu và tên tùy tùng theo bên cạnh, đều là đám bì liên mà nàng từng gặp.

Gió lạnh rít gào, cuốn theo sát kiếp bất thường của khu rừng núi này.

Năm tên bì liên mặt cứng đờ không biểu cảm, cả mắt cũng không chớp lấy một cái. Chúng cứ nhấc đi trên con đường núi đen ngòm, bước chân nhẹ khê, đồng đều.

Nhìn lâu, gai ốc nổi cả lên.

Kiệu mềm nhẹ nhàng lướt đến, bước nổi bước.

Đột nhiên, từ trong núi vọng lại một tiếng huyết chói tai.

Âm thanh này như sấm sét vạch qua bầu trời đêm, mở màn cho trận mưa máu đêm nay —

Tiếng huyết vang vọng thung lũng, bỗng chốc, mười mũi tên phá không lao vút đến! Sau đó, mười binh sĩ mặc giáp đen nhanh chóng xông ra từ sườn núi.

Năm tên bì liên phản ứng cực nhanh, hai tên phía đầu kiệu rút loan đao giắt thắt lưng ra cản những mũi tên lao về phía kiệu, một mũi tên mạnh chọt lao vút đến, tên bì liên đứng đầu thế mà dám đưa thân cản lại!

Tên xuyên bả vai, bì liên vô cảm, động tác chẳng mấy may chậm bớt.

“Trúng tên mà không bị thương, quả đúng là khó đối phó...”

Trên vách núi, Phong Thiên Nhai hí mắt lại, quan sát thật kỹ trận đấu dưới kia.

Năm gã bì liên nhanh chóng hợp trận, vây kiệu mềm ở giữa, chúng đứng ngoài bảo vệ.

Ánh đao bóng kiếm, rèm kiệu bị kiếm phong khê cuốn lên.

Thị lực Phong Thiên Nhai tốt, chỉ một thoáng ngẩn ngui đã thấy Khanh Sĩ Việt ngồi bên trong.

Gã ôm một người vào lòng, quả đúng là thiếu nữ Phong Thiên Nhai vừa trông thấy ở khách điểm Nam Thành.

Rèm kiệu phát lên chỉ trong thoáng chốc, Phong Thiên Nhai không kịp nhìn rõ, chỉ láng máng thấy Khanh Sĩ Việt nhắm mắt, miệng rì rầm gì đấy.

Lại nhìn cuộc chiến, mười binh sĩ giáp đen chỉ còn lại bốn người.

Lúc người cuối cùng sắp ngã xuống, trong rừng lại vọng ra một âm thanh. Cũng như khi nãy, cùng với âm thanh này, mười lính áo đen vọt ra từ khắp nơi trong khu rừng, xông về phía chiếc kiệu mềm chính giữa.

Gió đêm cuộn cuộn, mùi máu tanh đáng chết tản ra tứ phía.

Dưới núi, từng người từng người ngã xuống, bọn bì liên kia cũng bị thương nhiều chỗ, máu chảy không ngừng. Nhưng, điều đó hoàn toàn chẳng ảnh hưởng gì đến tất cả họ.

Lại một luồng kiếm phong phốt qua, rèm kiệu khê lay động lần nữa.

Về mặt của Khanh Sĩ Việt nặng nề hơn lần trước nhiều, mày cũng đã cau lại.

Tiếng huyết liên hồi nổi tiếp, áo đen lóp lóp xông lên.

Trong kiệu, giữa núi, tất cả đều chờ kết quả cuối cùng.

Phong Thiên Nhai xem mãi, chột thấy lạ lùng.

Theo lời Phong Đô, Bì Liên trận là trận phòng thủ thiên hạ vô song, giờ xem ra quả đúng như thế. Song, tuy bảo trận pháp này mạnh về thủ, nhưng một khi gặp phải cao thủ không thêm phá mà chỉ muốn câu giờ, trong một thoáng một chốc cũng chẳng có cách giải quyết.

Mạng của Trí thủ chỉ lay lắt sớm chiều, sao Khanh Sĩ Việt lại chọn cách phòng thủ này để đi lấy thuốc, đôi co thế này, chẳng bằng cứ chọn vài cao thủ xông vào, đánh cược một trận.

Làm thế này, nếu bảo đang liều mạng thì thà bảo rằng đang kéo dài thời gian.

Chính lúc Phong Thiên Nhai thấy lạ, một luồng sát khí bất thường bao trùm cuộc chiến trong thoáng chốc!

Phong Thiên Nhai hơi lạnh người bởi luồng sát khí này. Nàng ngược mắt lên, thấy một cái bóng như chớp lóe lao về phía một tên bì liên.

Chỉ trong chớp mắt, mưa máu văng khắp nơi.

Ấy là lần đầu tiên Phong Thiên Nhai trông thấy Phong Đô ra tay, cũng là lần đầu tiên nàng trông thấy Hoàng Tuyền. Từ bấy về sau, mỗi khi nàng nhớ đến tên trùm sát thủ này, thứ đầu tiên hiện lên trong đầu không phải tòa Cẩm Tư lâu quý mị sang quý, mà chính là cảnh tượng trước mắt này đây — Dưới trăng giữa ngo*, sắc đỏ ngập trời.

[*Ý bảo đúng ngay nửa đêm.]

Vương cô chết, trận pháp phá.

Dưới vãi đao của Phong Đô, bị liên bại vong toàn bộ.

Trên mặt đất thây chất thành núi, tiếng huyết vang lên bảy hồi, thuộc Tiên Phong doanh, tổng cộng có bảy mươi người chết trong trận Bì Liễn.

Tiếng huyết cuối cùng vang vọng, tất cả những người còn lại hiện thân. Tay cầm kiếm, số binh sĩ còn lại bao vây kiêu mềm thành từng vòng.

Diệp Hoài Sơn thận trọng tiến lên, bị Phong Đô cản lại.

Phong Đô đến bên kiêu, hòa nhã nói:

“Ra đây đi, Độc thủ đại nhân.”

Hiển nhiên, vừa nãy gã cũng phát hiện Khanh Sĩ Việt đang ở trong kiêu.

“Ha...”

Một tiếng cười nhẹ, một bóng hình đen đậm chậm rãi bước ra.

Trong tay Khanh Sĩ Việt chỉ có một chiếc quạt giấy.

Phong Đô nhìn hẩn, lắc lắc đầu, xoay người sai bước vượt qua Diệp Hoài Sơn.

“Tiểu Hoài Sơn, tới đây.”

Lúc buông lời này, ánh mắt Phong Đô khẽ lướt ngang sườn núi phía trên.

Phong Thiên Nhai: “...”

Diệp Hoài Sơn hoàn toàn không nhận ra ý của sư huynh, y mặt mày nghiêm nghị, nhìn Khanh Sĩ Việt.

Khanh Sĩ Việt thể mà lại mở miệng trước.

“Diệp tướng quân, từ khi chia tay vẫn khỏe chăng?”

Diệp Hoài Sơn: “Nhờ phúc các hạ, Diệp mỗ vẫn khỏe.”

“Ha.” Khanh Sĩ Việt khẽ gõ tay lên phiến quạt, “Tướng quân khỏe rồi, lại không muốn tất cả đều an ổn. Thương thay Khanh mỗ thành tâm giải độc cho Diệp tướng quân, lại nhận được sự tiếp đón thế này.”

Diệp Hoài Sơn: “Đến trung nguyên làm gì?”

Khanh Sĩ Việt: “Ngắm cảnh.”

Diệp Hoài Sơn cười lạnh một tiếng, “Tốt, vậy hôm nay cứ gửi mạng lại đây, ngắm cảnh chẳng sẽ rõ hơn sao!”

Một lời lạnh lẽo, ngọn thương lạnh lẽo hơn!

Diệp Hoài Sơn không lăm lăm nữa, ngân thương vung lên, đâm về phía Khanh Sĩ Việt —

Khanh Sĩ Việt không dám lơ là, chiếc quạt trong tay phốt sang, ngăn chặn một chiêu như chớp giật của Diệp Hoài Sơn!

Diệp Hoài Sơn chưa ra lệnh nhưng tất cả binh sĩ xung quanh thoát cái đã gia nhập cuộc chiến.

Mười mấy người đánh một, Khanh Sĩ Việt khắc sẽ mau chóng rơi vào thế thua.

Tay bị thương, Khanh Sĩ Việt tựa vào kiêu, rịt lấy cánh tay bị thương, buông mắt thờ dốc.

Diệp Hoài Sơn tiến lên, mũi thương chỏ thẳng vào huyệt Khanh Sĩ Việt.

“Xốc kiệu.”

Khanh Sĩ Việt khẽ cười.

Đôi mắt Diệp Hoài Sơn còn thâm hơn cả màn đêm, “Xốc kiệu lên.”

Khanh Sĩ Việt từ tốn lắc đầu.

Diệp Hoài Sơn vung một chưởng —

“Ta bảo ngươi xốc kiệu lên —!!”

Khanh Sĩ Việt hứng trọn chưởng ấy, bị đẩy lùi vài trượng, miệng ộc máu.

Diệp Hoài Sơn chưa tan lệ khí, thương bạc xoay một vòng, xốc cả kiệu lên —!

Khanh Sĩ Việt rịt lấy ngực, khuỵu xuống đất.

Phong Thiên Nhai trông hấn như thế, lòng run lên.

“Không ổn...”

Kiệu nát, thiếu nữ kỳ dị bị phù thùng kia đang bị trói chặt vào ghế.

Diệp Hoài Sơn ngơ ngẩn đứng im.

“Viên nhi?”

Khanh Sĩ Việt cúi đầu, khẽ bật cười.

Cơ thể thiếu nữ chợt run đến độ co quắp lại.

Diệp Hoài Sơn như bị trúng tà, ngây ra nhìn thiếu nữ.

“Viên nhi... Viên nhi?”

“Mau tránh ra —!”

Trong thoáng chốc, Phong Đô tích đầy nội nguyên, chớp mắt đã đến bên Diệp Hoài Sơn, nắm lấy đai lưng y, kéo mạnh ra ngoài —!

Cùng lúc đó, cơ thể thiếu nữ không thể tiếp nhận nỗi con run này nữa, thoát cái nổ tung!

“A!! A —!”

Nàng ta nổ tung, dịch đen đặc sệt trong cơ thể nàng cũng trào ra, đám binh sĩ chung quanh không kịp tránh, dính phải thứ dịch đen đó, thoáng chốc đã bóng cả người.

Mùi khét tanh tươi chua thối tràn ngập núi rừng.

Phong Đô tốc độ cực nhanh, Diệp Hoài Sơn được gã kéo ra rất xa, cả hai đều không trúng thứ ấy.

Khanh Sĩ Việt ngã xuống đất, mắt nhìn về phía núi Bàn Hoa.

“Lệ Gia, Thiên Nhạc... Phiến cương trông chờ vào hai người rồi...”

Phong Đô thấy ánh mắt hấn, ngừng phát đầu lên.

Trên vách núi sớm đã vắng bóng người.

Phong Thiên Nhai đề đủ chân khí, lao vút đến đỉnh Bàn Hoa —

Trúng kế rồi...

Tại sao lại chọn trận phòng thủ, tại sao lại di chuyển thần nhiên như vậy — Bởi vì Khanh Sĩ Việt vốn chỉ muốn kéo dài thời gian!

Cùng lúc đó, trên đỉnh Bàn Hoa.

Một tòa trang viên cổ giản dị mà không kém vẻ trang nghiêm, tọa lạc ở mảnh đất bằng phẳng trên đỉnh núi. Sắc đêm đã đậm, ánh trăng phủ muôn nơi, tòa nhà cổ gạch xanh ngói biếc, lạnh lẽo vô cùng.

Thoắt nhiên, một tràng tiếng gõ cửa nặng nề dồn dập vang lên, đập tan vẻ an tĩnh nọ.

Bên trong cánh cửa dường như có gác đệm, rất nhanh đã đáp lời.

Một nữ đạo* còn đang ngái ngủ ra mở cửa, thấy người đứng bên ngoài là một cụ bà lưng còng, cụ bà còn công một thiếu nữ hôn mê sau lưng.

[*Ý chỉ nữ đệ tử của một môn phái nào đó.]

Nữ đạo thoát cái đã tỉnh ngủ, “Đây là ——”

Bàn tay run rẩy của cụ bà nắm lấy áo của nữ đạo nọ, khuyu xuống đất.

“Nữ hiệp... Nữ hiệp cứu cháu gái ta với.”

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Phong Thiên Nhai phi đến đỉnh Bàn Hoa.

Trên đỉnh núi là cả một mảng im lìm.

Phong Thiên Nhai núp mình sau bụi cây thấp, nhìn ra phía không xa.

Một tòa trang viên cổ giản dị mà trang nghiêm, trên bức hoành phi trước cửa khắc ba chữ “Văn Long Đạo”.

“Là Văn Long kiểm tông...” Phong Thiên Nhai neho mắt, quan sát kỹ tứ bề. Ngoài cửa trang viên không có đệ tử tuần đêm.

Phong Thiên Nhai trầm nghĩ, lẽ nào nàng đoán nhầm rồi?

Khanh Sĩ Việt giương đông kích tây, chẳng phải là để kéo dài thời gian giúp Trí thủ?

Trên đỉnh núi không có bất cứ vết tích của một cuộc tranh đấu nào, nhưng Phong Thiên Nhai chẳng dám khinh thường dù chỉ mây may. Kẻ mà Khanh Sĩ Việt đưa theo không phải Trí thủ, vậy ả hẳn đang ở cùng Thiên Nhạc.

Nhưng sao trên núi này lại an tĩnh đến thế...

Phong Thiên Nhai ngẩng đầu lên —— Tuyết linh chi ưa lạnh, mọc ở vách phía bắc của núi Bàn Hoa, nhưng nơi ấy lại là vách đá dựng đứng, chót vót chẳng kém gì đỉnh Thiên Nhai, muốn trèo qua thật chẳng dễ gì, càng khó bàn đến chuyện vừa trèo vừa vác một thiếu nữ đang trọng thương.

Vậy thì, nếu muốn lấy tuyết linh chi, nhất định phải đến từ một hướng khác ——

Phong Thiên Nhai nhìn cửa lớn của trang viên cổ, Đạo thủ đưa ả ta đến thật ư? Nếu không sao từ đây đi vào lại chẳng có chút động tĩnh gì thế...

Ngờ vực một chốc, Phong Thiên Nhai quyết định lên vào Văn Long Đạo, do thám một phen.

Chính lúc nàng đứng thẳng dậy, sau lưng vang lên một tiếng động rất khẽ —— Phong Thiên Nhai nhạy bén phát hiện tình hình khác thường phía sau, tìm đánh thót, tay như đao lập tức bỏ về hướng đó!

Bàn tay nhỏ nhắn mềm mại, lại khí phách khác thường.

Hai bên đều có ý giấu hành tung, lúc giao thủ tiếng động đã được đè nén đến mức nặng trĩu.

Một chương đánh ra, đôi phương chỉ nhận mà không trả đòn.

Phong Thiên Nhai chừng này, cánh tay đón bàn tay nàng rắn chắc một cách bất thường.

“Hừ...”

Âm mũi khê khàng, lạnh lùng, hờ hững.

Phong Thiên Nhai nghe tiếng hừ mũi này, cứng đờ cả người.

“Khò ——!?”

Vừa thoát được nửa câu, Yến Cô Minh đã bịt miệng nàng lại. Phong Thiên Nhai cũng biết ở đây không tiện to tiếng, quan sát tứ bề, thấy chẳng gì khác lạ mới xoay đầu lại, gỡ tay Yến Cô Minh ra.

Giọng nén thật thấp, nhưng đôi mắt kia vẫn tròn xoe như cũ.

“Chết thật! Sao lại ở đây?!”

Yến Cô Minh: “Sao không được ở đây?”

Hắn vẫn chỉ mặc áo đen như trước, nhưng kiểu dáng thì hơi khác với những bộ thường ngày.

Y phục dạ hành, gọn nhẹ đến mức không một tác vãi thừa. Phong Thiên Nhai biết, bình thường hắn không thích vén tay áo phải, nhưng hôm nay, cánh tay áo ấy được hắn bó chặt ghim vào đai lưng, khiếm khuyết trên người cứ thế lộ rõ.

Phong Thiên Nhai nhìn về ngoài bây giờ của hắn rồi ngó hắn, thấy mình sống đến tận bây giờ, đây là lần đầu tiên đầu óc hồ đồ tới vậy, không nghĩ được gì cả.

Yến Cô Minh rút tay lại, rồi rãi ngồi xổm dưới đất, mắt không nhìn Phong Thiên Nhai mà chỉ chăm chăm vào ngọn cỏ khô héo dưới chân.

Hồi lâu, Phong Thiên Nhai chép miệng.

“Yến khò, tới đây bao lâu rồi?”

Giọng Yến Cô Minh rất trầm, “Hai ngày.”

Phong Thiên Nhai: “Vậy có nhìn thấy... A.”

Yến Cô Minh liếc nàng, “Thấy gì?”

Phong Thiên Nhai: “Thấy... Thấy một nam nhân?”

Yến Cô Minh cười lạnh, “Một nam nhân?”

“Không không.” Phong Thiên Nhai đổi ý nghĩ, phẩy tay, “Là một nữ.”

Yến Cô Minh lia mắt đi.

“Không!” Phong Thiên Nhai cũng chẳng hiểu vì sao, gặp Yến Cô Minh ở chỗ này, nàng lại không thể nói chuyện rõ ràng được, “Không phải nữ...”

Yến Cô Minh: “Không phải nam cũng chả phải nữ, nhẽ nào muốn hỏi hai ngày nay có thấy một con gà nào không à?”

Phong Thiên Nhai cau cả mặt lại, cúi gầm đầu không nói.

Yến Cô Minh rũ mắt nhìn nàng, ánh mắt sâu như vực thăm.

Gió đêm khê phất, lá cây xào xạt.

Chẳng biết bao lâu sau, Yến Cô Minh cuối cùng chậm rãi buông lời ——

“Phản Lung Lệ Gia ở đây.”

Phong Thiên Nhai ngẩng phắt đầu lên.

Yến Cô Minh đứng dậy, “Đến đây.”

Phong Thiên Nhai ngoảnh đầu liếc sang, Văn Long Đạo tĩnh mịch âm u, chẳng chút tiếng động.

Nàng theo sau Yến Cô Minh, bước ra khỏi bụi cây, đi nửa vòng quanh trang viện cổ Văn Long Đạo. Yến Cô Minh đứng lại, hất cằm, nói với Phong Thiên Nhai: “Thấy chỗ kia chứ?”

Phong Thiên Nhai nhìn theo hướng hấn chỉ, là phía sau một chính điện của Văn Long Đạo, một tiểu viện.

Yến Cô Minh: “Áy là bếp của Văn Long kiếm tông.”

Phong Thiên Nhai xoay đầu nhìn hấn, “Bếp?”

Yến Cô Minh: “Chỗ này cách sân luyện võ và nơi nghỉ ngơi của đệ tử Văn Long Đạo xa nhất, thường ngày chỉ có đầu bếp và tiểu đạo võ công kém qua lại.”

Phong Thiên Nhai vỡ lẽ, “Thế là thành chỗ dễ ra tay nhất... Chẳng trách cả tông phái lại yên tĩnh đến vậy, hóa ra không vào từ cửa chính.” Nàng nhìn kỹ tiểu viện kia, nói: “Yến khờ, là Đạo thủ đưa ả đến?”

Yến Cô Minh lắc đầu, “Thiên Nhạc không đến, là một bà cụ bình thường đưa tới.”

Phong Thiên Nhai ồ một tiếng, “Đúng rồi, thời gian gấp gáp, liều mạng xông vào chẳng bằng ra về yếu đuối. Văn Long Đạo là kiếm đạo chính tông của trung nguyên, tu thân tu tâm, khác sẽ chẳng thể thấy chết không cứu. Khá khen cho một tên Khanh Sĩ Việt...”

Yến Cô Minh: “Đến đây.”

Một câu đến đây tựa chim nhận vút qua, Yến Cô Minh thi triển khinh công, chỉ hai bước đã lật người buông xuống tiểu viện.

“Áy.” Phong Thiên Nhai nhìn bóng đen chợt lóe qua, “Tuy vạm vỡ hơn một tý, nhưng vẫn rất giống một con yến...” Vừa nói nàng vừa bĩu môi, “... Cũng khá lưu loát đấy.”

Chân nhún một cái, Phong Thiên Nhai cũng thoát cái đã vào được tiểu viện.

Đáp đất, giữa sân có ba người đang nằm.

Phong Thiên Nhai tiến đến.

Một nữ đạo trẻ tuổi mặc đạo bào, một cụ bà mặc áo rách, một tiểu cô nương mặt tái xám.

Phong Thiên Nhai đi thẳng đến bên tiểu cô nương nọ, ngồi xổm xuống, đưa tay lật mặt ả lại.

Thiếu nữ gầy yếu, thờ ra thì nhiều hít vào lại ít, mặt lộ điềm sắp chết.

“Đây là Trí thủ tọa à.”

Phong Thiên Nhai nhìn một chốc, ngẩng đầu, Yến Cô Minh đang nhắm mắt, uể oải dựa tường.

“Yến khờ ơi, sao biết ả ta sẽ đến đây?”

Yến Cô Minh không mở mắt, “Đoán.”

Phong Thiên Nhai: “Sao đoán chuẩn vậy?”

Yến Cô Minh không đáp.

Phong Thiên Nhai buông Trí thủ ra, đi đến bên Yến Cô Minh, “Bọn ra đều bị Khanh Sĩ Việt lừa, sao biết hấn sẽ dùng chiêu gương đồng kích tây vậy?”

Yến Cô Minh cuối cùng cũng mở mắt.

“Mấy ngón giang hồ vật này, cũng chỉ có tụi em mắc lừa thôi.”

Phong Thiên Nhai: “Ồi chao, khiêm tốn chút đi.”

Yến Cô Minh không nhìn nàng nữa, đứng thẳng dậy, đến bên Phàn Lung Lệ Gia. Chân dài móc lấy, cánh tay nhấc lên, vác thiếu nữ lên vai, xoay người bước ra khỏi sân.

Phong Thiên Nhai vội vã đi theo, “Yến khờ, làm gì thế?”

Yến Cô Minh không đáp.

Phong Thiên Nhai giữ hấn lại, “Chúng ta xuống núi đã, giao ả cho Diệp Hoài Sơn rồi đi sau.”

Yến Cô Minh khẽ ngoảnh đầu, Phong Thiên Nhai thấy vẻ giấu cột lạnh lùng nơi khóe mắt hấn.

“Ta tới đây, là để bắt hộ y à?”

Phong Thiên Nhai: “...”

Yến Cô Minh gỡ tay Phong Thiên Nhai ra, bước ra ngoài.

“Là ta tự bắt, muốn thì đi theo.”

Hắn sải bước đến là quyết đoán, bóng lưng đen thẫm cao lớn như hòa làm một với màn đêm, như sơn quý ẩn núp chốn rừng già núi thẳm.

Bóng lưng này vẫn hệt bóng lưng chia tay ở Lương thành vài ngày trước, nhưng loáng thoáng nét gì đó khang khác.

Phong Thiên Nhai sải nhanh vài bước, theo sau.

Yến Cô Minh đưa Phong Thiên Nhai xuống núi từ một hướng khác, tách hoàn toàn khỏi đám Diệp Hoài Sơn.

Dưới núi, Yến Cô Minh đã chuẩn bị sẵn một con ngựa, hắn cười lên, tiện tay vắt Phần Lung Lệ Gia lên yên trước, sau đó chia tay ra cho Phong Thiên Nhai.

Phong Thiên Nhai lo lắng nhìn cô gái kia.

“Vậy ôn không, đừng để ngã chết đó.”

Yến Cô Minh: “Vốn là muốn ả chết mà.”

Một lời lạnh lùng của hắn, Phong Thiên Nhai chợt bừng tỉnh. Đúng vậy, bọn họ đến đây, vốn là để giết ả.

Không nghĩ nhiều nữa, Phong Thiên Nhai nắm lấy tay Yến Cô Minh, ngồi lên ngựa.

Yến Cô Minh đưa Phong Thiên Nhai đến thành trấn gần đó. Dọc đường, Phong Thiên Nhai ngồi trước Yến Cô Minh, cơ thể cao to của lãng nhân dán chặt vào lưng nàng, vững chãi ấm áp.

Đường đêm thông thoáng vô cùng, Yến Cô Minh đưa Phong Thiên Nhai vào một khách điểm, phòng dường như đã mượn được vài ngày, trên bàn vẫn chất quần áo của Yến Cô Minh.

Yến Cô Minh vớt Phần Lung Lệ Gia xuống giường, mình thì ngồi xuống bàn, cầm bầu rượu tu vài hớp.

Phong Thiên Nhai ngồi bên kia bàn, chống cằm nhìn hắn.

Yến Cô Minh đặt bầu rượu xuống, lạnh nhạt hỏi: “Nhìn cái gì?”

Phong Thiên Nhai: “Nhìn lung tung, uống tiếp đi.”

Yến Cô Minh mặc nàng.

Uống hết bầu rượu, hắn cúi người ôm vò rượu để dưới đất lên uống tiếp.

Ánh mắt Phong Thiên Nhai trong trẻo, lạnh lẽo nhìn nam nhân cao to này uống từng hớp rượu, hắn ngửa cao đầu, gân cổ thô to. Chát rượu mát lạnh chảy xuống từ khóe miệng hắn, thành một dòng rất nhỏ.

Ánh nến an yên nhạt nhòa, hương rượu nồng nàn phảng phất, quần quanh căn phòng sạch sẽ giản đơn này.

Lặng im, lại lặng im.

Sự uy nghiêm đặt nặng đáy lòng, khiến thời gian như lắng lại.

— Có thể rời xa bọn họ không?

— Thực sự không có người trong lòng chứ?

Hai câu hỏi khó mà buông thành lời, cùng với đáp án khó hiểu bất an, chìm vào khoảng lặng này.

Rượu vào nhiều lắm, ánh mắt Yến Cô Minh rã rời, hơi có vẻ say.

Hắn giương tay, cổ tay run nhè nhẹ. Hắn cẩn thận vén gọn tóc rối trước mắt Phong Thiên Nhai, tựa như muốn ngắm kỹ gương mặt nhỏ nhắn thanh tú của nàng.

Phong Thiên Nhai cầm tay hắn.

Yến Cô Minh nhìn nàng, ngà ngà say, “Tìm ai...”

Phong Thiên Nhai khẽ hỏi, “Cái gì?”

Yến Cô Minh vùng khỏi tay Phong Thiên Nhai, nâng cằm nàng lên.

“Tìm ai... Tìm ai.” Hấn nói hoài nói mãi, có phần kích động, giọng cũng đục rồi, tay đã ra sức.

Phong Thiên Nhai: “Ý gì đây?”

Cánh tay Yến Cô Minh run rẩy, nhìn Phong Thiên Nhai đăm đăm, giọng khàn khàn.

“Hỏi em tìm ai, lần sau có chuyện, tìm ai ——!?”

Đôi mắt Yến Cô Minh đỏ ngầu, chẳng biết do rượu, hay do một thứ gì đó khác.

Hấn say rồi, tay không biết nặng nhẹ, bóp cằm Phong Thiên Nhai hơi đau.

Nhưng nàng không chống cự, nàng chìa tay, nhẹ nhàng đặt lên cánh tay rắn chắc của lăng nhân.

Ba phần hổ thẹn, ba nỗi áy náy, ba niềm hối hận, lại chứa cả một ý nghĩ sâu xa khó giải thích bằng lời, toàn bộ gộp lại thành một câu nói

“Yến khờ, xin lỗi...”

Yến Cô Minh ngơ ngẩn ngồi thẳng dậy, tay dần thả lỏng.

Hấn gục đầu xuống, nhìn mặt đất xanh đen.

“Yến khờ...”

“Giấu là tại sao?”

Phong Thiên Nhai: “...”

Yến Cô Minh: “Trước đó đẩy ta ra sau lưng, là do thương thể ta chưa lành. Giờ công phu sức khỏe hồi phục, lại giấu, tại sao?”

Phong Thiên Nhai: “Không muốn ——“

“Bé con.”

Lăng nhân hơi ngước mắt lên, đôi mắt lạnh lùng không gợn sóng ấy, lúc này đây lại chất chứa nỗi tang thương bất lực vô cùng.

Hấn chỉ gọi Phong Thiên Nhai một tiếng bé con, sau đó lại không nói nên lời.

Rõ ràng chỉ vừa buông được nửa câu, tại sao không nói hết.

Câu này, Yến Cô Minh tỏ tường, Phong Thiên Nhai cũng thế.

—— Bé con, trong lòng em, ta vô năng đến vậy ư?

Phong Thiên Nhai lắc đầu, “Không, chẳng một chút nào.”

Bạn đang đọc truyện *Lăng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Yến Cô Minh nghe nàng bảo thế, dần dờn mất đi.

Chân trời tờ mờ sáng, ráng hồng nhàn nhạt.

Phong Thiên Nhai hít sâu một hơi, phò một tiếng thổi tắt đèn.

Làn khói mỏng vẫn vút bay lên.

Phong Thiên Nhai: “Ủm... Lúc đuổi kịp Trí thủ, ả đã dùng thuốc rồi?”

Yến Cô Minh: “Bà già kia liều cả mạng mình đút nửa bát cho ả.”

Phong Thiên Nhai gạt gù, “Chẳng trách.”

Cả hai ngoái đầu lại, thiếu nữ trên giường mở mắt, nhìn họ bằng ánh mắt bình thản.

Yến Cô Minh đứng dậy, “Đi thôi.”

Phong Thiên Nhai ngược đầu nhìn hắt, “Đi đâu đấy.”

Yến Cô Minh: “Mua đồ ăn sáng.”

“Ừ.”

Yến Cô Minh rời phòng, Phong Thiên Nhai nhìn cánh cửa đang đóng ẦY hồi lâu mới xoay người lại, đến bên giường.

Nàng khoanh tay, nhìn người nằm trên đó.

Đây là một tiểu cô nương nhỏ nhắn yếu đuối, cũng là đầu não phiên cương danh chấn thiên hạ.

Phàn Lung Lệ Gia vẫn còn rất yếu, bông mắt thâm đen. Nhưng ánh mắt thị lại trong suốt, lúc nhìn thẳng vào mắt Phong Thiên Nhai, còn vương nét cười dịu dàng.

“Ừ.” Phong Thiên Nhai hơi bất ngờ. “Bình tĩnh ghê ha.”

Phàn Lung Lệ Gia không đáp, khóe miệng khô nẻ ẩn hiện nụ cười khiêm nhường.

Phong Thiên Nhai: “Không hỏi đây là đâu, ta là ai?”

Phàn Lung Lệ Gia lắc đầu.

Phong Thiên Nhai: “Sao không hỏi?”

“Không quan trọng.”

Phàn Lung Lệ Gia lên tiếng, hơi thờ thệ mong manh, nhưng từng câu từng chữ lại rất rõ ràng.

“Ờ.” Phong Thiên Nhai bật cười, “Không quan trọng, là bạn hay là địch không quan trọng?”

Phàn Lung Lệ Gia: “Như nhau cả.”

Phong Thiên Nhai: “Là bạn thì sao?”

Phàn Lung Lệ Gia: “Chẳng cần hỏi nhiều.”

Phong Thiên Nhai: “Là địch thì thế nào?”

Phàn Lung Lệ Gia: “Hỏi nhiều cũng vậy.”

“Ha!” Phong Thiên Nhai ngờng mồm, cười đến là vui vẻ. “Không hổ danh Trí thủ, quả nhiên không giống người thường.” Nàng đưa tay, chốc lát đã điểm khắp các đại huyệt trên cơ thể Phàn Lung Lệ Gia.

Khí huyết không thông, sắc mặt Phàn Lung Lệ Gia càng trắng hơn.

“Không cần đoán nữa.” Phong Thiên Nhai nhìn thị, “Là địch chứ không phải bạn, bắt là để giết.”

Phàn Lung Lệ Gia nén nổi đau đón khi huyết đạo bị phong bế, nhìn Phong Thiên Nhai, nhẹ nhàng lên tiếng.

“Sao lại dễ hấn đi rồi?”

Phong Thiên Nhai không hiểu, xoay mặt, “Gi?”

Phàn Lung Lệ Gia: “Sao lại để nam tử vừa nãy đi rồi?”

“Yên khò?” Phong Thiên Nhai ngờ vực nhìn thị, “Có ý gì?”

Phàn Lung Lệ Gia: “Hắn không muốn đi.”

Phong Thiên Nhai: “Sao biết?”

Phàn Lung Lệ Gia: “Hắn bảo thế.”

Phong Thiên Nhai: “Ờ, hắn nói vậy lúc nào?”

Phàn Lung Lệ Gia: “Nói mãi luôn thôi.”

Phong Thiên Nhai: “...”

Phàn Lung Lệ Gia hồ như đã mệt lã, ánh mắt rã rời.

“Mê man bấy lâu, mở mắt một chốc, không thấy người quen lại nghe được lời than thở buồn thương vô cùng... Nói theo cách của trung nguyên các người thì là, rất không may mắn.”

Phong Thiên Nhai: “Cái gì mà than thở buồn thương vô cùng?”

Phàn Lung Lệ Gia xoay mặt sang, khẽ nói: “Hắn đấy, không nghe thấy sao?”

Phong Thiên Nhai xoay người đến bên bàn, cầm ấm trà rót một bát.

“Nghe thấy gì?”

Giọng Phàn Lung Lệ Gia yếu ớt, dịu dàng.

“Cô ngốc, chớ quanh co.”

Tay Phong Thiên Nhai dừng lại.

Nàng ngoái đầu, trông sang Phàn Lung Lệ Gia đang nhìn mình cười.

“Hắn thích cô.”

Cánh cửa sổ bằng gỗ của khách điểm đã quá cũ, kẽ hở rất to, bấy giờ mặt trời lên, luồng ánh nắng vàng rực đổ bộ vào từ kẽ hở, soi rõ từng hạt bụi đang nháy nhót.

Đứng dưới nắng một lúc, ánh sáng chiếu vào mắt Phong Thiên Nhai, sáng đến mức khiến lòng nàng kinh hãi.

Hồi lâu, Phong Thiên Nhai khẽ cười một tiếng, tiến lên hai bước, vung một chưởng xuống ——!

Một chiêu này chưa chạm đến Phàn Lung Lệ Gia thì chưởng phong đã khiến thị ngất đi.

Phong Thiên Nhai linh động dời chưởng lên một tấc rồi ghì chặt lại.

À Phàn Lung Lệ Gia vừa mê man lại này trông ra thì như một thiếu nữ bình thường, vẻ ngoài thường thường, có đường nét gương mặt hơi sắc của người phiến cương, ngoài ra thì chẳng còn gì đặc biệt.

“Có thể mở mắt ra rồi, tất cả đã trong tầm kiểm soát.” Phong Thiên Nhai bóp chiếc cằm gầy xương của Phàn Lung Lệ Gia. “Đã từng nghĩ ra rất nhiều lý do để giết cô, nhưng dùng cách gì để giết thì chưa mường tượng được.”

“Bây mưu lập kế trong doanh trường, quyết định thắng lợi ngoài ngàn dặm. Trí thủ, sự bình tĩnh ung dung, biết phân tích tâm lý của cô, Phong Thiên Nhai thành thạo rồi.”

Tay lại tăng thêm sức, gương mặt thiếu nữ căng ứng đỏ.

...

Nửa canh giờ sau, Yến Cô Minh quay lại.

Phong Thiên Nhai nhìn hấn, “Mua đồ ăn sáng gì mà tốn đến nửa canh giờ thế.”

Yến Cô Minh đã tỉnh rượu, hấn đang ôm một bao giấy dầu.

“Bánh bao.”

Phong Thiên Nhai nhận gói giấy dầu, mở ra để trên bàn, bên trong có sáu cái bánh bao.

“Ồi chào bánh bao, ta thích!”

Phong Thiên Nhai cầm một cái lên, cháp một tiếng, cắn một miếng to.

Yến Cô Minh ngồi một bên.

“Chưa giết ả.”

Miệng Phong Thiên Nhai đang đầy ứ thức ăn, lúng búng đáp: “Ừ.”

Yến Cô Minh: “Tại sao?”

Phong Thiên Nhai đảo mắt một vòng, nhìn Yến Cô Minh, nói: “Yến khờ, anh nghĩ Phàn Lung Lệ Gia là người thế nào?”

Yến Cô Minh: “Thông minh.”

Phong Thiên Nhai lại tiếp: “Nàng ta thông minh đến mức hiểm thấy trên đời đúng không?”

Yến Cô Minh: “Hắn thế.”

Phong Thiên Nhai nhào người ra, tiếp tục thăm dò.

“Vậy thì, nàng ta có lẽ rất giỏi đọc tâm, nhìn người cực chuẩn nhỉ?”

Hàng mày rậm của Yến Cô Minh hơi cau lại, liếc nhìn nàng.

“Muốn nói gì?”

Phong Thiên Nhai: “Không gì không gì, chỉ hiếu kỳ thôi.”

Yến Cô Minh: “Phàn Lung Lệ Gia mười bốn tuổi đã được gia phong Đại tể ti, mười mấy năm nay tọa trấn thiên cung, bày mưu lập kế, đương nhiên sẽ nhìn rõ lòng người và đạo trời hơn hẳn chúng ta.”

Phong Thiên Nhai mân mê miệng, ờ dài một tiếng.

Yến Cô Minh: “Rốt cuộc muốn nói gì!”

Về mặt Phong Thiên Nhai kỳ lạ, nàng chớp chớp mắt, liếc Yến Cô Minh.

“Không có gì, không, có, gì!”

Yến Cô Minh làm lơ con ngó ngẩn của nàng, xoay mặt đi.

Phong Thiên Nhai ngồi không một chỗ, chẳng biết nghĩ tới chuyện gì mà cười khúc khích một mình.

Yến Cô Minh ngồi một bên, chẳng hừ lấy một tiếng.

Phong Thiên Nhai đứng dậy, đi vòng sang phía hấn.

“Mệt rồi?”

Yến Cô Minh nhắm mắt nghỉ ngơi.

Phong Thiên Nhai đánh giá hấn một bận, sau đó gật gù, ra khỏi phòng.

Lát sau, Phong Thiên Nhai quay về, kéo tay Yến Cô Minh.

“Đến đây đến đây đến đây, yến khờ, chúng ta sang phòng bên cạnh, sư phụ đã bảo với chương quỹ rằng chúng ta mướn cả rồi.”

Yến Cô Minh lắc đầu, giọng lạnh lùng.

“Không cần.”

Phong Thiên Nhai: “Đến đây.”

Yến Cô Minh: “Đã bảo không cần.”

Phong Thiên Nhai: “Có tới không?”

Yến Cô Minh: “Không.”

Giằng co không được, Phong Thiên Nhai buông tay. Nàng ngấm một lúc, sau đó từ từ thò tay trái ra, nắm lấy bàn tay của Yến Cô Minh, khẽ lắc.

Yến Cô Minh mở mắt, cúi đầu nhìn đôi bàn tay đang nắm lấy nhau.

Chính trong một thoáng giây người đó, tay phải Phong Thiên Nhai nhanh như chớp giật, thoát cái đã điểm huyết Yến Cô Minh!

Gân xanh trên trán Yến Cô Minh nổi lên, “—!”

“Ha ha.” Phong Thiên Nhai vỗ tay, “Cho anh hồ đồ này, cho anh không tuân lệnh sư phụ này, tưởng ta bó tay thật đấy à?”

Yến Cô Minh: “Phong Thiên Nhai!”

“Ái chà, sao nào, gào qua một lần lại thấy suông miệng rồi hả?”

Phong Thiên Nhai xắn tay áo lên, một tay nắm lấy đai lưng Yến Cô Minh, một tay nắm lấy ngực áo hắn, nhấc nhẹ một cái đã vác được nam tử cao lớn vô cùng này lên vai.

“Sư phụ đưa anh đi nghỉ.”

Bước chân Phong Thiên Nhai nhẹ nhàng, chuyển sang phòng bên cạnh.

Nàng đặt Yến Cô Minh lên giường.

Ánh mắt Yến Cô Minh u ám.

“Giải huyết.”

Phong Thiên Nhai từ trên nhìn xuống, bắt chước giọng điệu ban nãy của hắn.

“Không!”

“—!”

“Sao nào?”

Yến Cô Minh trừng mắt liếc Phong Thiên Nhai, trừng hồi lâu lại thấy mệt, dứt khoát nhắm mắt mặc nàng.

Phong Thiên Nhai ngồi bên cạnh Yến Cô Minh.

Nàng đưa tay gạt mớ tóc xơ xác bên má Yến Cô Minh ra. Vừa làm vừa thầm thì, “Yến khò, sao lại nhiều tóc bạc đến vậy.”

Yến Cô Minh đương nhiên không trả lời nàng.

Phong Thiên Nhai hứng một chậu nước, vắt xong khăn mặt, lau mặt và tay Yến Cô Minh thật kỹ.

Tay Yến Cô Minh hồi phục rất kém, căn bản không có sức, nhưng hắn giầy vò bàn tay này không ít, cả cổ tay và bàn tay toàn nốt chai, da non cũng bị mài đến rách.

Lúc Phong Thiên Nhai lau chùi, Yến Cô Minh nhất chặt mắt lại, răng nghiến chặt.

Xong việc, Phong Thiên Nhai để khăn một bên.

“Yến khò.”

“Yến khò, nói chuyện với sư phụ.”

Phong Thiên Nhai ngồi bên giường, rung đùi tự nói, “Tất cả lăng nhân đều kiếm lời vậy hả, có nhất thiết phải thế không. Ta thấy nên học tập bọn Diệp

Hoài Sơn đi, họ ——“

“Học tập ai?”

Phong Thiên Nhai im bất.

Nàng ngoảnh mặt sang, sắc mặt Yến Cô Minh tái nhợt, nói từng từ.

“Bảo ta học tập ai?”

Phong Thiên Nhai tự biết mình lỡ lời, nàng thầm tự trách mình đắc ý quên bản thân, sao có thể quên mối thù của Yến Cô Minh chứ.

Lại nhìn sang Yến Cô Minh, hần nghiêng răng, gồng người, mắt vẫn tia máu, hần là đang nghịch chuyển kinh mạch hồng cường chế giải huyết.

Phong Thiên Nhai giật mình.

“Đừng làm xằng chứ!”

Một tay nàng đề lên ngực Yến Cô Minh, giúp hần khống chế chân khí trong người, tay còn lại nhanh chóng giải huyết cho hần.

Yến Cô Minh ngồi dậy, kéo tay Phong Thiên Nhai ra.

Phong Thiên Nhai huych huych hần.

“Yến khờ.”

Yến Cô Minh không đáp.

Phong Thiên Nhai ngẫm lời nhận sai trong đầu, hắng hắng giọng, vừa định nói thì Yến Cô Minh – người đang ngồi gục đầu đã mở miệng trước rồi.

“Đúng là kiêu lời thật.”

Phong Thiên Nhai sững lại.

Yến Cô Minh thấp giọng: “Từ lúc còn rất nhỏ, ta đã chẳng còn ai bên cạnh nói chuyện cùng. Người khiến ta mở miệng, ngoài kim chủ bỏ tiền thì chỉ còn tiểu thương thăm dò tin tức ngoài chợ.”

“Yến khờ...”

Yến Cô Minh ngẩng đầu lên, nhìn Phong Thiên Nhai.

“Những ngày quen em, lời ta nói còn nhiều hơn cả nửa đời trước gộp lại. Nên, nên...” Yến Cô Minh nên cả buổi, vẫn không thể nói tiếp đoạn còn lại.

Phong Thiên Nhai nhìn vết hần thật sâu giữa chân mày hần, lòng thầm thở dài, đưa tay nhẹ nhàng phủ lên tay Yến Cô Minh.

Yến Cô Minh run run.

Phong Thiên Nhai: “Sự phụ đùa thôi, chớ xem là thật.”

Yến Cô Minh im lìm một lúc, đoạn ngẩng đầu, nhìn Phong Thiên Nhai, hỏi: “Nữ nhân đó giải quyết sao đây?”

Phong Thiên Nhai đương nhiên biết hần đang nói về Phần Lung Lệ Gia, nàng thấp giọng: “Giết, còn có thể làm gì khác đâu.”

Yến Cô Minh trông nàng cúi đầu nhìn chòng chọc xuống đất, thỉnh thoảng nói ——

“Bé con, chưa từng giết người nhì.”

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

“Bé con, chưa từng giết người nhì.”

Yến Cô Minh hỏi câu này khiến Phong Thiên Nhai ngẩn ra.

“Sao cơ?”

Yến Cô Minh nhìn nàng, Phong Thiên Nhai đưa đôi mắt tròn xoe ra nhìn trả.

“Tuy võ công cao siêu, thân thủ lưu loát, nhưng hần là trước giờ chưa từng giết người.” Yến Cô Minh nói chắc nịch, Phong Thiên Nhai nhất thời không bác lại được.

“Nói đúng không?”

Phong Thiên Nhai dời mắt đi, nhìn mũi chân mình.

“Ừ đây.”

Yến Cô Minh: “Biết rồi.”

Dứt lời, hần nghiêng người xuống giường. Phong Thiên Nhai thấy hần đứng dậy, giữ hần lại theo bản năng, “Làm gì đó?”

Yến Cô Minh ngoái đầu lại, ánh mắt nhìn xuống nàng rất bình thản.

“Giết.”

Phong Thiên Nhai thoát cái đã tỉnh ra, nàng cũng đứng dậy, tay thế mà vẫn níu chặt tay Yến Cô Minh, “Định sang giết Phàn Lung Lệ Gia?”

Yến Cô Minh gạt đầu ra về đương nhiên, đến đáp cũng lười.

Phong Thiên Nhai vung vẩy tay bên người, mím môi, chẳng biết đang nghĩ gì.

Yến Cô Minh thấp giọng: “À chết rồi thì em chẳng nợ ai nữa. Em chưa từng giết ai, cũng không muốn giết, vậy đề ta làm.”

Phong Thiên Nhai: “Anh cũng cho rằng nàng ta là mối uy hiếp lớn của trung nguyên?”

Yến Cô Minh cười giấu một tiếng, “Buồn cười.”

Phong Thiên Nhai ngẩng đầu, “Sao?”

Yến Cô Minh xoay lại nhìn nàng, “Trung nguyên với phiên cương có ra làm sao thì cũng chẳng liên quan gì đến ta.”

Phong Thiên Nhai: “Phàn Lung Lệ Gia là tể ti phiên cương, địa vị khác người thường, giết nàng ta chính là đối địch với cả phiên cương, sao lại chẳng liên quan?”

Yến Cô Minh: “Lăng nhân cả đời giết vô số kẻ, kẻ địch cũng rất nhiều người, chẳng ngại thêm vài tên đâu.”

“Hó.” Phong Thiên Nhai bĩu môi, “Tự tin ghê chưa.”

Yến Cô Minh không đáp.

Chốc sau, Phong Thiên Nhai nói: “Yến khò, ta nhớ mình từng nói với anh rồi, trên đời này chẳng có chuyện gì là tuyệt đối, dù võ công cái thế cũng không nên xem thường bất cứ một người nào. Quên rồi ư?”

Yến Cô Minh: “Nếu làm gì cũng rụt rè do dự, ta đã chẳng sống được đến bây giờ.”

“...”

Yến Cô Minh khẽ nhếch môi, hần nấp nhẩn thật nhạt bên khóe miệng.

“Đừng lo.” Hần xoay người, đi ra cửa. “Dù có phải đối mặt với cái chết thật, em cũng đừng lo lắng cho ta. Cuộc sống có hôm nay chẳng biết đến ngày mai này, lăng nhân trải qua ba mươi năm rồi, sớm đã quen với nó.”

Chính lúc hần đưa tay mở cửa phòng, sau lưng chợt thoảng con gió. Yến Cô Minh thờ dài, xoay người gập tay, chặn cú đá của Phong Thiên Nhai.

Phong Thiên Nhai co chân lại, “Ui da, quả là đề phòng sẵn có khác.”

Yến Cô Minh: “Vẫn chưa hết hứng đùa?”

Phong Thiên Nhai: “Đứa nào đùa anh, chỉ sự phụ coi.”

Yến Cô Minh rút tay lại, xoay người mở cửa, đầu không ngoảnh lại: “Đứng đây đếm đến mười, ta sẽ trở lại chỉ cho em.”

Phong Thiên Nhai đương nhiên chẳng quan tâm hắn nói gì, nàng chột ra tay, lòng bàn tay lưu chuyển chân khí, năm ngón thành vuốt, kéo hắn lùi lại —

Yến Cô Minh đứng rất vững, không vì thế mà nhúc nhích, nhưng cánh cửa phòng lại cạch một tiếng khép trở về.

“...” Yến Cô Minh nhìn cánh cửa đóng chặt, ngoái đầu. “Muốn thế nào đây.”

Phong Thiên Nhai: “Chẳng thế nào hết, chỉ không muốn anh ra tay thôi.”

Yến Cô Minh nhìn thẳng vào mắt Phong Thiên Nhai. Tuy hắn mới quen Phong Thiên Nhai chưa bao lâu, nhưng hắn biết rõ, tuy hành vi và suy nghĩ của cô bé này khác với người thường, nhưng nàng vẫn cân nhắc theo cách riêng mình.

Yến Cô Minh lạnh giọng: “Thế mà lại không tin ta.”

Phong Thiên Nhai: “Hả?”

Yến Cô Minh: “Không tin ta có thể chống lại sự phục thù của phiên cương.”

Phong Thiên Nhai lắc đầu, “Không phải.”

Ánh mắt Yến Cô Minh lạnh nhạt, “Lo ta sẽ chết dưới tay ai, Khanh Sĩ Việt, Đào thủ hay là chủ nhân phiên cương, hoặc —”

“Đủ rồi!”

Ánh mắt Phong Thiên Nhai dữ tợn, “Cứ thích treo cái chết bên mồm thế à?”

Yến Cô Minh trước nay chưa từng thấy dáng vẻ bây giờ của Phong Thiên Nhai, thoáng chốc không kịp phản ứng, đứng ngây ra. Phong Thiên Nhai bước đến trước mặt hắn, đưa một ngón tay ra, chọc vào ngực hắn thật mạnh.

“Nghe qua câu ‘Trên đầu ba thước có thần linh’ chưa, lời anh nói có thần nghe cả đấy, đừng quàng xiềng! Sau này mà còn nghe thấy chữ này từ miệng anh, ta sẽ chọc nát, chọc! Nát!”

Yến Cô Minh: “...”

Bắp thịt Yến Cô Minh rất cứng, ngực chắc, nhưng Phong Thiên Nhai cũng không nói đùa, ngón tay hợp lực chọc liên hồi vào cơ thể vạm vỡ đó, tuy ra sức nhưng chưa dùng tới nội lực.

Chẳng biết vì sao, lúc ngón tay nhỏ xinh của nàng chạm vào người mình, Yến Cô Minh chột ngây ngẩn một chốc, một ý nghĩ vô tình lướt qua trong đầu, khiến lòng hắn mềm lại.

Phong Thiên Nhai nghiêng răng quả trách, Yến Cô Minh cúi đầu, bỗng đưa tay bắt lấy ngón tay nàng.

“Hả?!”

Phong Thiên Nhai ngược mắt lên, Yến Cô Minh nhìn nàng thật sâu. Ngón tay nàng rất nhỏ, Yến Cô Minh căn bản không nắm chắc được, chỉ đành dùng cả bàn tay to lớn của mình bao bọc lấy.

“Làm gì vậy?”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai: “Sao thế, đau rồi hả, sự phụ chưa dùng nội lực đâu!”

Yến Cô Minh: “...”

“Sao?”

Yến Cô Minh cúi đầu, “Không có gì.”

Phong Thiên Nhai: “Yến khờ.”

“Ừm.”

“Không được chết.”

Yến Cô Minh ngẩng đầu, ánh mắt Phong Thiên Nhai sáng lên.

“Yến khò, anh biết không, Diệp Hoài Sơn từng kể với ta, trước đây Phàn Lung Lệ Gia trúng mai phục, bị Cửu Hoa chính môn gây trọng thương, lúc ấy binh mã phiên cương đã thúc đến thành Lâm, tiến lên thêm một bước là sẽ công được kinh thành. Nhưng chủ nhân phiên cương lại sẵn lòng lui quân năm trăm dặm, buông bỏ thành trì sắp nằm trong tay, chỉ để đổi lấy mạng tàn của nàng ta.”

Yến Cô Minh: “Tề ti phiên cương là người dưới một trên vạn*, mạng ả tất sẽ quý báu.”

[*Dưới một người, trên chục ngàn người.]

“Ừ.” Phong Thiên Nhai chấp tay sau lưng, giọng điềm nhiên.

“Yến từ, lần này xuống núi, ta vỡ vạc ra được một thói quen của giang hồ — Ấy là họ sẽ định giá cho mỗi một cái mạng, có kẻ quý như núi vàng, lại có người hèn tựa kiến hôi.”

Yến Cô Minh không hiểu sao nàng đột nhiên nhắc đến chuyện này, chỉ im lặng đứng nghe.

“Yến khò.” Phong Thiên Nhai hơi cúi đầu xuống, đưa mắt nhìn mặt đất xanh đen, “Trong lòng anh, mạng mình có giá thế nào?”

“...” Hàng mày Yến Cô Minh khê chau, “Mạng ta?”

“Ừ.”

“Ha.” Yến Cô Minh cuối cùng đã hiểu ý nàng, hần cười khê, bên miệng hiện lên lúm đồng tiền nhân nhật. “Mạng không đáng tiền nhất trên đời, là mạng của lãng nhân. Theo cách nói của em, mạng ta chỉ rẻ như con giun cái kiến.”

Giọng Yến Cô Minh rất trầm, lại đầy hồ hững.

“Không phải thế.”

“Sao?”

Phong Thiên Nhai ngẩng đầu lên, đưa một ngón tay chạm vào vị trí tim của Yến Cô Minh. Khóe miệng nàng vương nét cười, đầu mày cuối mắt lại động ý nghĩ sâu xa không tỏ bày bằng lời được.

“Yến từ, mạng của anh rất quý.”

“...”

Phong Thiên Nhai: “Trước đây ra sao, ta không quan tâm, nhưng từ nay về sau, đừng đem mạng ra đo với nguy hiểm. Vì với sư phụ, mạng của anh rất quý.”

Yến Cô Minh nhất thời ngây ra, đôi môi kiên nghị đầy đặn run run, tựa như muốn nói gì đó, nhưng mãi không thành lời.

Phong Thiên Nhai xòe tay ra, vỗ nhẹ lên ngực Yến Cô Minh, nhẹ nhàng nói: “Vậy nên, từ từ mà học, phải quý trọng mạng mình.”

Yến Cô Minh cúi đầu, cứ đứng im tại chỗ.

“Này.” Phong Thiên Nhai khom người vịn eo, từ dưới nhìn lên hần, “Sao rồi, lại không nói chuyện.”

Từ dưới nhìn lên, đôi mắt Phong Thiên Nhai tròn hơn.

Yến Cô Minh đột nhiên vươn tay, khê khằng kéo người trước mắt đến gần.

Phong Thiên Nhai: “Hử?”

Nàng được Yến Cô Minh ôm vào lòng, đầu dựa vào ngực hần, Phong Thiên Nhai muốn ngẩng mặt lên nhưng vừa nhúc nhích đã bị Yến Cô Minh ấn trở về. Phong Thiên Nhai dứt khoát không động dậy nữa, mặt nàng dán vào người Yến Cô Minh, nghe tiếng tim đập vững vàng hữu lực của hần.

Yến Cô Minh ôm nàng rất nhẹ, nhẹ nhàng đến độ chỉ cần Phong Thiên Nhai khê từ chối thì sẽ tách ra được.

Phong Thiên Nhai: “Phàn Lung Lệ Gia... Ta vỡ vạc được rất nhiều điều từ nàng ta. Anh biết không, ta luôn cảm thấy trong lòng nàng ẩn chứa một điều gì đó.”

Yến Cô Minh: “Điều gì?”

Phong Thiên Nhai: “Cũng không nói rõ được, nhưng ta muốn khai được điều này, sau đó mới quyết định.”

“Ừm.”

Phong Thiên Nhai bĩu môi, “Yến khờ, anh vốn không quan tâm tới chuyện này.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai ngẩng đầu lên, Yến Cô Minh nhìn nàng bằng vẻ mặt vô cảm.

“Yến khờ, chờ đây.”

Yến Cô Minh: “Được.”

Hắn buông tay, Phong Thiên Nhai cười một chốc rồi ra khỏi phòng. Đến khi nàng khép cửa lại, Yến Cô Minh mới nâng tay mình lên, nhìn khuỷu tay rằn chác kia, bỗng chốc hoảng hốt.

Phong Thiên Nhai vào phòng bên cạnh, Phàn Lung Lệ Gia đã tỉnh lại. Thị lặng lẽ nhìn Phong Thiên Nhai đi vào, đến bên giường. Về ngoài cửa thị nom còn yếu ớt hơn lúc này, nhưng vẫn cố gắng lên tiếng.

“Nói đúng không?”

Phong Thiên Nhai gạt đầu, ngồi bên giường, “Đúng rồi, lợi hại ghê.”

Phàn Lung Lệ Gia cười hòa nhã.

Phong Thiên Nhai nhìn thị, nói: “Cô biết chưa, Khanh Sĩ Việt đang ở trong tay Diệp Hoài Sơn.”

Nghe đến cái tên quen thuộc, trong mắt Phàn Lung Lệ Gia thoáng nét buồn nhàn nhạt.

“Tiểu Việt...”

Phong Thiên Nhai: “Ta không biết Diệp Hoài Sơn thế nào chứ sư huynh ý Phong Đô thì vô cùng tàn nhẫn, Khanh Sĩ Việt thảm rồi.”

Phàn Lung Lệ Gia: “Nghe danh rồi...”

“Ồ?”

“Phong Đô mở đường, Hoàng Tuyền tổng tiến... Danh tiếng của Diễm lâu chủ, phiên cương cũng từng nghe qua.”

“Ừay, đến đao của gã mà cô cũng biết.” Phong Thiên Nhai khoanh tay, “Nhưng đừng lo, giờ cô chưa nằm trong tay họ, họ hẳn sẽ không giết tên kia đâu.”

Ánh mắt Phàn Lung Lệ Gia không giấu nổi vẻ lo lắng.

Phong Thiên Nhai: “Các người chuyển này dập mặt rồi, cô chết, gã chết, phiên cương tam kỳ chết hai, cuộc chiến mất phần thắng vào tay trung nguyên rồi.”

Phàn Lung Lệ Gia không đáp, Phong Thiên Nhai nhìn chăm chăm vào mắt thị, từ tốn hỏi: “Biết sao ta không giết cô không?”

“Biết.”

“Kể nghe xem.”

Phàn Lung Lệ Gia: “Vì ta khác với tưởng tượng của cô, cô muốn biết lý do của sự khác biệt này.”

Phong Thiên Nhai: “Đúng là rất lợi hại.”

Phàn Lung Lệ Gia: “Bình thường thôi.”

Phong Thiên Nhai bật cười, nói: “Phải nói rõ một điều, hôm nay dù cô có nói gì đi nữa thì kết quả cũng vẫn thế, sẽ không thay đổi được gì đâu.”

Phàn Lung Lệ Gia: “Biết mà.”

“Vẫn muốn nói?”

Phàn Lung Lệ Gia ngừng một chút như đang gom góp sức lực. Thị xoay mặt, nhìn Phong Thiên Nhai, ánh mắt lại như nhìn xuyên qua nàng, trông thấy một nơi xa khác.

“Có một vài việc vốn rất bình thường, nhưng vì giấu quá sâu lại quá lâu trong lòng, trái lại lại trở thành thứ xấu xa trong mắt người khác.” Giọng thị rất

nhe, rất chậm, “Sợ bây giờ không nói, đến khoảnh khắc trước khi chết, tới chính ta cũng sẽ cảm thấy, tám lòng buổi đầu của mình đã đổi thay...”

Phản Lung Lệ Gia nhìn Phong Thiên Nhai.

“Trung nguyên coi trọng duyên phận, hoặc giả có duyên, lúc ta muốn trái lòng, cô lại vừa khéo ở cạnh.”

Phong Thiên Nhai: “...”

“Cô nương, biết Thiên Nhạc chăng?”

“Đạo thủ phiên cương.”

“Hi.” Lúc nhắc đến gã, Phản Lung Lệ Gia dường như vui vẻ hơn, “Ta và huynh ấy, và cả tiểu Việt, ba người chúng ta, từ rất lâu về trước đã quen biết nhau...”

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Phản Lung Lệ Gia nhàn nhã hỏi: “Tùng đến phiên cương chưa?”

Phong Thiên Nhai: “Chưa.”

Phản Lung Lệ Gia: “Phiên cương hoang vắng, tuy giáp trung nguyên nhưng còn xa mới màu mỡ dồi dào được như nó, chưa đến đấy, sẽ mãi không biết được nơi ấy là như thế nào.”

“Nhưng bây giờ vẫn ổn...” Phản Lung Lệ Gia nói, “Từ khi nhánh tộc Đông Nhi thống nhất phiên cương, noi theo trung nguyên thi hành chế độ cha truyền con nối, phiên cương đã ổn định hơn dạo trước rất nhiều. Nhưng mãi vẫn không đủ...”

“Năm ta ra đời, vùng bắc phiên cương chịu nạn rét, chưa kể lương thực gia súc, hàng hà sa số người cũng vì cớ mà chết. Cha mẹ chưa từng gặp mặt của ta, cũng qua đời vào độ thiên tai ấy.” Phản Lung Lệ Gia tỉ mỉ nhớ lại, “Nếu không gặp được Thiên Nhạc, có lẽ ta cũng đã chết rồi. Khi đó huynh ấy tám tuổi, là môn sinh nhỏ của Võ tộc, huynh ấy thấy ta đáng thương, bèn mang về cùng.”

“Nên biết, ở phiên cương, thứ khan hiếm nhất chính là lòng thương hại và sự đồng cảm. Mỗi người đều phải đấu tranh vì miếng ăn của mình, vì đường sống ngày mai. Chúng trưởng lão của Võ tộc tất nhiên chẳng muốn nhận một đứa bé gào khóc đòi ăn, bèn đuổi cả huynh ấy và ta.”

Nói đến đây, Phản Lung Lệ Gia quay đầu nhìn Phong Thiên Nhai, ánh mắt nhàn nhạt long lanh. “Kể ra thì, có thể nhớ rõ những chuyện thế này, lạ nhỉ?”

Phong Thiên Nhai: “Ừ.”

Phản Lung Lệ Gia: “Ta cũng không biết, tại sao lại nhớ rõ tất thảy mọi thứ. Nhưng nghe té ti già bảo, mỗi một đời té ti đều sẽ có năng lực này, trời sinh thông tuệ, nhớ mãi không quên.”

Phong Thiên Nhai cười giấu một tiếng, “Thần bí quá nhỉ.”

“Hờ.” Phản Lung Lệ Gia thoáng cười, tiếp tục, “Sau đó Thiên Nhạc cứ thế dắt ta xuôi nam, mong đến được trại chính. Khi ấy ta còn quá nhỏ, ngày thường đến mất còn mờ không nổi, được Thiên Nhạc bế mãi trong lòng.” Ánh mắt thị lãnh đạm, lại như tràn trề sóng vỗ.

“Không nhìn thấy, nhưng lại nghe được. Nỗi thê lương và đau buồn của cả hành trình khi ấy khắc sâu vào tim, mỗi khi lắng đọng, bất giác lại vang vọng bên tai.”

“Thiên Nhạc là kỳ tài võ học hiếm thấy, tuy còn trẻ nhưng đao pháp đã ít nhiều cứng cáp. Cũng may nhờ thế, nếu không ta và huynh ấy có lẽ đã thành thức ăn trong bụng kẻ khác rồi.”

“Cuối cùng, lúc bọn ta đến được trại chính, nơi ấy đã thành ổ bệnh từ lâu, binh sĩ chặn tất cả lối vào lại, giết hết tất cả những kẻ xông vào. Lúc ấy có bọn chuyên canh ngoài hàng rào, đội binh sĩ giết người rồi chia cướp thịt.”

“Thiên Nhạc thấy nơi ấy quá nguy hiểm, bèn rời đi. Bọn ta tiến vào một ngọn núi sâu, là ngọn Tây Khê Đương Mang bây giờ.” Phản Lung Lệ Gia chớp mắt nhìn Phong Thiên Nhai. “Ngọn núi ấy nổi danh ở phiên cương lắm, Thiên Nhạc đang ở đấy.”

“Ồ?” Phong Thiên Nhai nhướn mày.

Phàn Lung Lệ Gia: “Khoảng thời gian khi ấy rất dài, ha, kể ra thì đúng là đã làm khó huynh ấy.”

“Sau đó, Thiên Nhạc lại cứu được một đứa bé trong tay bọn Vu giáo, chính là tiểu Việt. Khi đó đệ ấy trộm bò cạp hóa mệnh của tôn lão Vu giáo, bị hai môn đồ đánh đến nước chỉ thừa một hơi thở.”

“Ha.” Phong Thiên Nhai bật cười, “Tên Độc thủ này từ nhỏ đã chẳng làm được chuyện tốt rồi, mới tí tuổi đầu đã chơi sâu độc, chẳng trách lúc trưởng thành lại âm hiểm gian xảo thế này.”

Phàn Lung Lệ Gia cười nhạt: “Tiểu Việt là một đứa bé ngoan.”

“Ồi chào, đúng là Đứa! Bé! Ngươi!” Phong Thiên Nhai nghiêng răng nhả chữ, vẻ mặt khinh thường.

Phàn Lung Lệ Gia nhẹ nhàng nói: “Ta biết, vì lập trường của chúng ta, bọn ta đúng là tội đáng muôn chết. Nhưng, tiểu Việt... Đệ ấy thực sự là một người rất dễ mềm lòng.”

Phong Thiên Nhai nhớ lại lúc hắn ta bắt Yến Cô Minh để trao đổi với mình, ông cụ ở quán văn thần chết mà đến một giọt máu cũng chưa kịp chảy ra, căng mặt cười lạnh.

“Ồ, rất dễ mềm lòng.”

Phàn Lung Lệ Gia: “... Cô gái, ta không biết lúc trước cô và đệ ấy giao tiếp thế nào, nhưng...”

“Dừng, chúng ta không lòng vòng vấn đề này nữa, nói tiếp đi.”

Phàn Lung Lệ Gia thờ dãi, “Thôi được.”

“Ba người bọn ta sống ở Tây Khê năm năm, sau đó rời núi, cả hành trình vừa ăn xin vừa ăn cướp để qua ngày. Trận thiên tai kia ảnh hưởng rất lớn đến phiên cương, từ lúc ấy, mười mấy giáo phái tông tộc trong nội bộ phiên cương bắt đầu tranh đấu giành địa bàn. Có một đạo địa vị tộc Đông Nhĩ của Cương chủ chênh vênh nguy hiểm. Năm ta chín tuổi, cuộc tranh đấu cuối cùng cũng lan đến gần nơi bọn ta sống... Lần ấy, là Cương chủ cứu bọn ta.”

“Phiên cương, không có sự ban ơn nào là tự dưng cả. Cương chủ cứu bọn ta là vì xem trọng võ nghệ của Thiên Nhạc. Khi ấy Thiên Nhạc chưa đến hai mươi, đạo nghệ lại đã bước đầu có thành tựu.

Tuy Cương chủ hành động có mục đích, nhưng chuyện người cứu ba đứa bọn ta là thật, cho bọn ta một nơi để sinh tồn cũng là thật. Nên ba người bọn ta từng đến bên bờ Gia Nhĩ – thánh địa phiên cương lập lời thề, phải giao mạng sống của mình cho người, cho tộc Đông Nhĩ.”

Phong Thiên Nhai chen vào: “Trong khoảng thời gian bảo vệ các người, đạo pháp của Đạo thủ mới dần thành hình?”

Phàn Lung Lệ Gia than khẽ: “Đúng thế... Rất nhiều lần, đều là huynh ấy lấy mạng ra thử, lâm trận ngộ chiêu, thế mới bảo vệ được ta và tiểu Việt.”

Phong Thiên Nhai: “Vậy Cương chủ đem bọn cô về, giao việc gì cho bọn cô?”

Phàn Lung Lệ Gia: “Cương chủ xem trọng Thiên Nhạc, cho huynh ấy làm hộ vệ ở trại đầu, trong rất nhiều cuộc nội loạn, đều do huynh ấy chặn lại ở tuyến đầu. Nhưng...” Phàn Lung Lệ Gia đổi chủ đề, “Nhưng, tuy danh tiếng mỗi ngày một tăng, cuộc sống mỗi ngày một tốt hơn, Thiên Nhạc lại chẳng lấy gì làm vui vẻ.”

Phong Thiên Nhai: “Sao thế?”

Phàn Lung Lệ Gia: “Tâm tính Thiên Nhạc không như người thường, huynh ấy từ nhỏ đã tìm võ kỹ, chỉ cầu đạo dụng đao, không thiết gì đến cuộc sống phú quý an nhàn. Nhưng vì ta và tiểu Việt, huynh ấy mới kiên nhẫn làm việc cho Cương chủ.”

“Sau đấy nữa, tôn lão tính quẻ, bói ra được rằng ta có mệnh tể ti, bèn kế thừa vị trí này, bắt đầu bán mạng cho phiên cương. Cũng bắt đầu từ khi ấy, ta mới dần bước vào tầng lớp quyết sách của phiên cương, cũng dần nắm bắt được cuộc chiến mà tộc Đông Nhĩ đã ấp ủ kế hoạch mười mấy năm.”

Phong Thiên Nhai: “Xâm lược trung nguyên.”

“Đúng.” Phàn Lung Lệ Gia nói, “Từ khi Đông Nhĩ Ba thống nhất phiên cương đã ấp ủ ý định này. Phiên cương nước non hiểm nghèo, thiếu thốn tài nguyên, nhân dân hằng năm đều bị vấy vào vòng đói khát chiến loạn, nếu không giải quyết, phiên cương sẽ chẳng có tương lai gì. Còn trung nguyên... Tuy tiếp giáp phiên cương, nhưng nó khác hoàn toàn với phiên cương...”

“Năm ta mười bốn tuổi, được gia phong tể ti. Việc đầu tiên ta làm chính là rời phiên cương đến trung nguyên. Vượt dãy núi Mẫn Lâm là đến địa phận trung nguyên, phía bắc Mẫn Lâm, đất đai cằn cỗi, độc tính rất nặng, lương thực rất khó sống sót. Nhưng phía nam Mẫn Lâm, đất đai trung nguyên lại màu mỡ phì nhiêu, rất thích hợp để trồng lúa.”

“Ồ.” Phong Thiên Nhai ngắt đầu, “Vậy là nên ý đồ.”

Phản Lung Lệ Gia rũ mắt.

“Sống ba năm ở trung nguyên, học hỏi văn hóa và tập tục nơi này, càng hiểu được mảnh đất ấy, càng muốn hướng về nó. Nếu phiên cương cũng có thể văn minh phồn vinh như trung nguyên, thì tốt biết bao...”

“Mà lần ấy cùng ta đến trung nguyên còn có Thiên Nhạc, Cương chủ lệnh huynh ấy theo bảo vệ ta. Thiên Nhạc lại vô cùng vui vẻ vì mệnh lệnh này, khi ấy đao pháp huynh ấy đại thành, sớm đã vô địch ở phiên cương, có thể đến trung nguyên khiên chiến khiến huynh ấy rất phấn khích.”

Phong Thiên Nhai tiếp lời: “Chuyện này ta biết, bình nguyên Yên Vũ, cách đây không xa.”

Phản Lung Lệ Gia: “Không sai, chính là bình nguyên Yên Vũ. Thiên Nhạc dựng võ đài ở đây, dùng một thanh bảo đao làm phần thưởng, mời anh hùng trung nguyên đấu trận.”

Phong Thiên Nhai nghe đến đây, cười khì, nói: “Ngạo mạn ngút trời, cuối cùng vẫn thua.”

Phản Lung Lệ Gia cũng cười, đồng ý đáp: “Đúng đó, trung nguyên đúng là ngạo hổ tàng long.”

Phong Thiên Nhai: “Nghe nói sau đó gã bẽ đao luôn?”

“Ừ.” Phản Lung Lệ Gia nói, “Từ sau cuộc tỷ võ ấy, tính cách Thiên Nhạc thay đổi mạnh, không giết chóc nữa, thanh loan đao đó cũng bị bụi phủ kín.”

Phong Thiên Nhai: “Gã chẳng phải là tay chân đứng cản địch tuyến đầu à, được phép bẽ đao ư?”

Phản Lung Lệ Gia: “Lúc đầu Cương chủ cũng rất phật ý, nhưng đã có ta và tiểu Việt, khi ấy chúng ta đã là trụ cột phiên cương, một lòng mưu sự vì mảnh đất ấy, nên người cũng không nhiều lời. Cũng bắt đầu từ khi ấy, Thiên Nhạc phản đối kế hoạch xâm lược trung nguyên.”

“Đúng là có kế hoạch.” Phong Thiên Nhai nói, “Phiên cương các cô thiếu cái gì bèn đến trung nguyên cướp, đây là lý gì?”

Phản Lung Lệ Gia rũ mắt, “Chuyện liên quan đến sự tồn vong của cả tộc, chỉ có thể tiến hành.”

“Nhưng...” Phản Lung Lệ Gia nói, “Thiên Nhạc khi ấy quả thực đã nghĩ đủ mọi cách ngăn cản. Kế hoạch của Cương chủ không thể sửa đổi, nhưng tình cảm ba người bọn ta sâu nặng, không có huynh ấy, ta đã chẳng sống được đến bây giờ. Cho nên với lời thỉnh cầu của huynh ấy, tuy ta không thể hiện rằng mình đồng ý, nhưng cũng âm thầm liên lạc với quan viên trung nguyên, cũng can gián Cương chủ xem có thể thông thương với trung nguyên không, dùng được liệu da thuộc sản lượng lớn của phiên cương đổi lấy lương thực sản vật trung nguyên.”

Nói đến đây, thị ngấp ngừng.

“Nhưng, bên nào cũng cự tuyệt.”

Phong Thiên Nhai: “...”

Phản Lung Lệ Gia: “Với Cương chủ, cuộc chiến này là di huấn tổ tiên, là kế hoạch họ đã cực khổ chuẩn bị mấy mươi năm trời, không thể từ bỏ. Với trung nguyên, phiên cương là mảnh đất man di, bằng bất cứ giá nào họ cũng sẽ không buôn bán với bọn man di.”

Phong Thiên Nhai hít sâu một hơi rồi chậm rãi thở ra, nói: “Nên là, sau khi nghe chuyện này, cảm nhận của ta về cô chính là —— Nỗi lòng tham trộm cướp.”

Phản Lung Lệ Gia bật cười, “Đúng.”

Phong Thiên Nhai rào quanh căn phòng, vừa bước vừa nói: “Sau một hồi giảng giải, ta lại thấy càng phải giết.”

Phản Lung Lệ Gia: “Sao lại bảo thế?”

“Sao lại bảo thế?” Phong Thiên Nhai nhảy đến bên giường, trợn mắt nhìn người nằm trên giường, “Đã đến nước này rồi còn hỏi sao lại bảo thế?”

Phản Lung Lệ Gia: “Giúp bọn ta, sao lại giết?”

Phong Thiên Nhai: “...”

Nàng thấy Phản Lung Lệ Gia không có vẻ như đang đùa.

“Có ý gì?”

Phản Lung Lệ Gia chậm rãi đáp: “Ta bảo rồi, càng hiểu được mảnh đất ấy, càng muốn hướng về nó. Đã có lòng thương yêu, sao có thể hại trung nguyên?”

Phong Thiên Nhai chợt thấy mơ màng, “Nói rõ tỵ.”

Phản Lung Lệ Gia ngược mắt lên, đôi con ngươi thị ngả màu xám, không đen nhánh như người trung nguyên, nhưng trông trầm lắng vô cùng.

“Cô gái, cho dù phiên cương tam kiệt bọn ta đều chết cả, trận chiến này vẫn sẽ tiếp tục như trước. Đã thế, thì càng phải khiến trận chiến này kết thúc nhanh nhất, thiệt mạng ít nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Phong Thiên Nhai trề môi nghe Phản Lung Lệ Gia giải bày xong, hồi lâu vẫn chưa lên tiếng.

Thực ra ngay sau khi thị nói xong, Phong Thiên Nhai đã hiểu ý thị.

Phong Thiên Nhai đưa tay, gãi tai mình.

“Cô bảo mình đã nắm chắc mọi kế hoạch rồi?”

Phản Lung Lệ Gia: “Ừ.”

“Ha.” Phong Thiên Nhai cười, “Tự tin thế cơ.”

Phản Lung Lệ Gia: “Ừ.”

“Nhưng ta lại thắc mắc một điều.” Phong Thiên Nhai dời ghế sang ngồi kế giường, nói: “Đã tài giỏi như vậy, sao cô lại dính đòn Khai Dương đại pháp?”

Phản Lung Lệ Gia cười nhẹ, nụ cười nhàn nhạt nét đáng cay, “Bởi vì Thiên Nhạc... Đã lâu đến thế, huynh ấy vẫn phản đối việc xâm lược trung nguyên, mà...” Hàng mày Phản Lung Lệ Gia khẽ chau lại, “Mà, ta lại muốn xuôi theo ý huynh ấy...”

Phong Thiên Nhai: “Là sao?”

Phản Lung Lệ Gia: “Có lẽ bên cạnh Thiên Nhạc có người của Diệp Hoài Sơn, y biết rõ mâu thuẫn giữa bọn ta và huynh ấy, cũng biết ta luôn muốn tiếp cận người đứng đầu trung nguyên, cho nên, không lâu trước đây y từng ngầm chuyển lời cho ta, hy vọng có thể nghị hòa.”

Phong Thiên Nhai: “...”

Phản Lung Lệ Gia cười cam chịu: “Đã sớm đoán ra, chuyện này hết tám phần là có bẫy, nhưng vẫn không kìm được muốn thử... Quá ngốc nghếch ngông cuồng rồi.”

Phong Thiên Nhai nghe đến đây đã rõ ràng mọi chuyện, bữu môi không đáp, chẳng hay đang nghĩ gì.

Hồi lâu sau, nàng đứng dậy, khoanh tay nhìn Phản Lung Lệ Gia từ trên xuống dưới, nói:

“Không giết cô.”

Phản Lung Lệ Gia: “Ta biết.”

“Nhưng mà.” Phong Thiên Nhai nói tiếp, “Lý do ta không muốn ra tay và những gì nãy giờ cô kể, hoàn toàn không liên quan đến nhau.”

Phản Lung Lệ Gia khẽ cười: “Ta biết.”

Phong Thiên Nhai chống nạnh: “Sao cái gì cũng biết hết được. Vậy thử nói xem, sao ta không giết cô?”

Phản Lung Lệ Gia chớp mắt, nụ cười vương nét ranh mãnh.

“Vì hấn.”

Phong Thiên Nhai thoát cái đã mím môi lại.

Phản Lung Lệ Gia: “Vì ta đã tiết lộ cho cô chuyện cô muốn biết nhất, cho nên không nhẫn tâm. Cô gái, quá mềm lòng rồi.”

Phong Thiên Nhai nổi giận: “Đã không giết còn chê mềm lòng!”

Ánh mắt Phàn Lung Lệ Gia trong suốt lãnh đạm, khẽ nói: “Nếu có cơ hội, thực sự muốn làm bạn với cô.”

Phong Thiên Nhai giờ tay ra, bàn tay siết lại thành nắm

“Miễn đi! Muộn rồi!”

“Ừ nhĩ...” Phàn Lung Lệ Gia nhìn Phong Thiên Nhai, ánh mắt lúc nào cũng chất chứa nỗi buồn thương không nói thành lời, “Đã muộn rồi, quá muộn rồi...”

Phong Thiên Nhai vốn đang ra về kiêu căng, nhưng nhìn đến ánh mắt Phàn Lung Lệ Gia, bỗng dưng chẳng còn sức để tức giận. Nàng ngồi xuống bên giường, hỏi Phàn Lung Lệ Gia: “Sao cô biết?”

Phàn Lung Lệ Gia: “Gi?”

“Yến khò ấy, ta không nhận ra, sao cô thoát cái đã biết hần...”

Phàn Lung Lệ Gia cười đáp: “Hần sao?”

Phong Thiên Nhai ho khan hai tiếng, “Hần... Hần gì gì kia.”

Nét cười trên mặt Phàn Lung Lệ Gia rõ hơn, “Gi gì kia?”

Gương mặt nhỏ nhắn của Phong Thiên Nhai ửng đỏ, tay vỗ xuống ván giường, “Không hỏi nữa! Đi đây.” Phong Thiên Nhai then quá hóa giận, dứt khoát ngậm miệng. Nàng đứng dậy, đi về phía cửa.

“Đến đây nghe ta khuyên một câu, nữ tử càng lớn, càng suy nghĩ rườm rà. Rất nhiều việc muốn làm khi còn trẻ nhưng lại chưa làm được, đều là do mặc kệ như thế.”

Phong Thiên Nhai ngoái đầu lại, “Ý cô là gì?”

Phàn Lung Lệ Gia: “So ra thì nam tử trung nguyên phức tạp hơn nam tử phiên cương nhiều. Nhưng may mà cô nương thông minh, cũng... Ha, cũng to gan.”

Phong Thiên Nhai bĩu môi, mở cửa phòng.

“Cô nương.”

Phong Thiên Nhai: “Còn chuyện gì nữa?”

Phàn Lung Lệ Gia: “Hỏi một câu cuối cùng... Chúng ta khi nào đi?”

Phong Thiên Nhai không xoay người lại, ngón tay khéo léo vịn cửa phòng. Lòng thầm nghĩ nữ tử này không hổ danh là Trí thủ phiên cương, hiểu được lòng người, cũng không vô cơ nảy sinh ảo tưởng. Thị đã sớm biết mình không giết thị, mà sẽ giao cho Diệp Hoài Sơn.

Phong Thiên Nhai buông lời, giọng hơi trầm. “Ta sẽ cân nhắc. Sao thế, muốn gặp Diệp Hoài Sơn đến vậy cơ à, lọt vào tay y, ta không dám cam đoan cô sẽ còn mạng đâu.”

Phàn Lung Lệ Gia: “Đã đến nước này, ta sẽ không cầu thêm điều gì cả. Cô nương, đa tạ.”

Phong Thiên Nhai ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Về phòng cách vách, Yến Cô Minh ngồi tựa vào giường, đôi chân dài gác dọc mép giường, đang nhắm mắt dưỡng thần. Nghe tiếng động, hần mở mắt, híp mắt liếc sơ qua Phong Thiên Nhai rồi nói: “Chưa ra tay.”

Phong Thiên Nhai gật đầu, “Ừ.”

Yến Cô Minh ngồi thẳng dậy, “Muốn thế nào?”

Phong Thiên Nhai: “Chúng ta thành thân đi.”

“...”

Thời gian thoáng chốc lặng im, Phong Thiên Nhai nhìn Yến Cô Minh, lăng nhân cao to đờ người, mặt cứng ngắt vô cảm.

Nàng bước đến trước Yến Cô Minh, đưa tay vỗ vai hần.

“Đề nghị của sư phụ thế nào, yến khờ, chúng ta thành thân đi.”

Lúc Phong Thiên Nhai chạm vào vai hắn, cả người Yến Cô Minh như nổ khỏi giường, lùi phất về phía sau, đứng cách Phong Thiên Nhai rất xa.

Phong Thiên Nhai: “Làm gì thế, căn phòng bé vậy mà cũng phải dùng khinh công à?”

Yến Cô Minh cứng đờ toàn thân, nhìn Phong Thiên Nhai chằm chằm, ánh mắt sâu lắng vô ngần.

Phong Thiên Nhai vuốt cằm, hỏi: “Sợ vậy hả, không muốn thành thân với ta?”

Yến Cô Minh thờ hồn hển, gân xanh trên cổ nổi lên, lệ khí ào ạt tuôn đầy mặt, “... ——“

Phong Thiên Nhai: “Sao nào?”

Yến Cô Minh chẳng hề biết mình muốn nói gì, cũng như hắn không hề biết khi này mình vừa nghe thấy gì.

Phong Thiên Nhai từ tốn bước đến, khẽ khàng đưa tay chạm vào cánh tay hắn, cánh tay ấy vẫn rắn chắc như trước kia.

“Yến khờ, sư phụ cùng chàng thành thân, nhé?”

Yến Cô Minh giựt phắt tay lại, khàn giọng quát: “Càn quấy!”

Phong Thiên Nhai phật ý: “Sao lại càn quấy, không muốn thành thân với ta?”

Yến Cô Minh: “Sao tự dưng lại thế này!”

Phong Thiên Nhai nhún vai, “Có gì đâu, ta muốn thế, rồi sau đó nói với chàng thôi.”

Yến Cô Minh xoay người đi, đưa lưng về phía Phong Thiên Nhai, trầm giọng: “Em thường hay nghĩ lung tung thế đấy, hồi nữa sẽ hết thôi.”

Phong Thiên Nhai thò tay chọc vào tấm lưng dày rộng của lãnh nhân. “Đâu có, không phải nghĩ lung tung, sư phụ đã khi nào nghĩ lung tung đâu. Mau quay lại đây, trả lời ta có muốn thành thân không.”

Yến Cô Minh nhìn đến hết chịu nổi, xoay người nhìn Phong Thiên Nhai bằng ánh mắt hung tợn, “Đủ rồi! Đây không phải trò trẻ con, từ nay đừng nói bừa nữa!”

Phong Thiên Nhai giậm chân một cái, “Quát cái gì!”

Yến Cô Minh ngoảnh mặt đi.

Phong Thiên Nhai chống nạnh, “Ta chỉ hỏi, chịu thành thân với ta không!”

Yến Cô Minh: “Không chịu!”

Phong Thiên Nhai im bặt.

Vừa này hãy còn vô cùng quyết liệt, tiếng vang cực, bây giờ cả căn phòng lại tĩnh lặng đến độ hoang mang lòng người. Yến Cô Minh xoay đầu về, nghiêng chặt rằng Phong Thiên Nhai không nói gì cả một lúc lâu, trái tim Yến Cô Minh cũng căng thẳng đến khó chịu.

Hắn không biết tại sao bỗng dưng Phong Thiên Nhai lại nói mấy chuyện này với mình, hắn càng không hiểu câu “muốn thành thân với chàng” của nàng tượng trưng cho điều gì. Hắn không hiểu, cũng không muốn hiểu, càng không dám hiểu.

“Bé con... Đừng ầm ĩ nữa.”

“Tại sao không muốn thành thân với ta?”

“Ha.” Yến Cô Minh cười khẽ một tiếng, Phong Thiên Nhai nhìn lúm đồng tiền trên gò má hắn, đầy những khổ đau.

“Thành thân... Sao lại muốn thành thân với ta?”

“Vi thích.”

Trái tim Yến Cô Minh chợt thất lại, bỗng chốc lồng ngực vừa chua xót vừa nặng nề.

“Thích... Ta đã ba mươi rồi.”

Phong Thiên Nhai: “Sư phụ còn chưa chê chàng già, chẳng có nhẽ chàng lại chê ta trẻ?”

“... Ta là một người tàn phế.”

Phong Thiên Nhai: “Vẫn tạm, ăn mặc tự lo được, giết người cũng tự giết được, chưa tàn lắm.”

“...”

Phong Thiên Nhai lắc cổ, “Còn lý do gì tựa tựa thế không, nói nghe thử.”

Người Yên Cô Minh khẽ run, hàng mày nhú chặt.

“Không được...”

Phong Thiên Nhai: “Sao lại không được?”

Yến Cô Minh quay phắt mặt lại nhìn nàng, “Không được!”

Phong Thiên Nhai cũng nóng lên, nàng tròn to đôi mắt tròn, lạnh lùng nói: “Không được nói không được!”

“Phong Thiên Nhai!”

“Sao nào!? Đấu lại ta!?”

Yến Cô Minh giận đến run người, hấn cao to, đứng trước mặt Phong Thiên Nhai cứ như một quả núi. Nhưng bấy giờ khí thế Phong Thiên Nhai lại càng mạnh, cô ngẩng thật cao, ra chiều “Dám nói không nữa sẽ ra tay đấy”.

“Ôi...”

Sau khi nhìn nhau, Phong Thiên Nhai vẫn là người cúi đầu trước, nàng tiến lên hai bước. Đã có vết xe đổ, Yến Cô Minh tưởng nàng muốn đánh nhau bèn lùi ra sau. Nhưng Phong Thiên Nhai lại ôm lấy hấn —

Yến Cô Minh ngừng thở, eo lưng oằn xuống.

Thoắt cái, tâm tình thấu suốt.

Phong Thiên Nhai ôm lấy Yến Cô Minh, tay vắt ngang bụng, nàng dán mặt vào cơ thể ấm áp vững chãi của lãng nhân, khẽ nhắm mắt lại.

“Yến khờ, ngày mai, chúng ta giao Phần Lung Lệ Gia vào tay Diệp Hoài Sơn, sau đó đi ngay.”

“...”

“Sau đó nữa, chúng ta chọn ngày lành thành thân.”

“...”

Phong Thiên Nhai thì thầm từng câu, Yến Cô Minh lại không nói gì. Hấn khẽ cúi đầu, nhìn mái tóc mềm mại của thiếu nữ, làn hương tươi mát vẫn vít quanh mình.

Phong Thiên Nhai tự nhủ hồi lâu, cuối cùng miệng lưỡi khô cả, ngẩng đầu lên.

Yến Cô Minh thoát cái đã xoay mặt đi.

Phong Thiên Nhai đứng thẳng người dậy, kéo cánh tay Yến Cô Minh, đi đến bên giường. “Đến đây nào, sự phụ dất chàng về nghỉ ngơi.”

Yến Cô Minh bị nàng nửa dất nửa đẩy ấn xuống giường, Phong Thiên Nhai cũng cởi giày mình, ngồi xuống bên hấn.

“...”

Không như vẻ lặng lẽ của Yến Cô Minh, Phong Thiên Nhai đã giải bày tâm sự, lòng thoải mái ung dung, nàng khoan khoái thở dài một hơi, sau đó nằm xuống bên người Yến Cô Minh.

Đưa tay, vỗ vỗ.

Bất động, vẫn bất động.

Phong Thiên Nhai: “Nào, chúng ta ngủ thôi.”

Thiếu nữ bên mình cười đến là vui vẻ, Yến Cô Minh nhìn nàng, chột hỏi: “Em cho rằng, thành thân rồi sẽ phải làm gì?”

Phong Thiên Nhai chớp mắt, “Bên nhau.”

“Làm gì bên nhau.”

“Sống bên nhau.”

“Gì nữa?”

Phong Thiên Nhai thắc mắc: “Gì nữa?”

Yến Cô Minh khẽ nhướn mày, gương mặt góc cạnh lộ vẻ ý nhị lạ kỳ.

“Ví dụ, đêm làm gì?”

Phong Thiên Nhai không hiểu nổi, “Đêm, ngủ thôi, còn làm gì nữa?”

Yến Cô Minh nhìn nàng, ánh mắt Phong Thiên Nhai sáng rõ thản nhiên. Phong Thiên Nhai thấy Yến Cô Minh nhìn mình chăm chăm, lấy làm lạ: “Lại làm sao rồi?”

Yến Cô Minh lắc đầu: “Không sao.”

Phong Thiên Nhai: “Muốn nói gì?”

Yến Cô Minh ngẫm nghĩ, nói: “Với em, thành thân là ở bên nhau, đúng không?”

Phong Thiên Nhai: “Đúng thế, còn gì nữa?”

Yến Cô Minh: “Bên nhau bao lâu?”

Phong Thiên Nhai: “Đương nhiên bên nhau cả đời.”

Yến Cô Minh nhìn nàng, hồi lâu sau, hần khe khẽ cười.

Nụ cười này của Yến Cô Minh là nụ cười thực sự, khác với nét cười lạnh nhạt trước đây của hần, lần này, dù là ai cũng có thể cảm nhận được tâm tình của hần — Vừa vui sướng vì đạt được điều mình muốn, vừa nhàn nhạt về bất đắc dĩ không cam lòng.

Phong Thiên Nhai nhìn mà ngây ngẩn.

“Được! Đã quyết định thế thì, ta bên em cả đời vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

“Được! Đã quyết định thế thì, ta bên em cả đời vậy.”

Chất giọng của Yến Cô Minh vẫn trầm lắng nhẹ nhàng như thế, Phong Thiên Nhai nghe xong câu ấy, lòng êm dịu tựa nước. Nàng ngồi phất dậy, chồm đến chỗ Yến Cô Minh.

“Yến khờ ơi —!”

Yến Cô Minh vững như bàn thạch, cú nhào tới của Phong Thiên Nhai không mấy may làm hần lung lay. Phong Thiên Nhai vui đầu vào ngực hần, nàng vừa khéo ở phía bên phải Yến Cô Minh, cánh tay phải của hần đã không còn, chẳng có vật nào cản trở Phong Thiên Nhai ôm thật chặt.

Yến Cô Minh cúi đầu nhìn cô bé trước mặt đang ôm rịt lấy mình kia, lòng đầy nỗi chua xót dịu dàng không diễn đạt được bằng lời. Phong Thiên Nhai ôm hần, hần lại không cử động, đến cánh tay cũng không nhấc lên.

Bé con lém lỉnh thông minh, trí tuệ và tấm lòng hơn hần người thường nhưng rốt cuộc vẫn còn nhỏ, tình cảm của nàng dành cho hần bấy giờ, Yến Cô Minh chỉ có thể đáp lại bằng cách lạnh nhạt này. Hần không dám bộc lộ tình cảm trong lòng mình. . .

Yến Cô Minh hít sâu một hơi, khe khẽ xoay đầu đi.

Đúng thế, hắn không dám — Những ý nghĩ mập mờ bản thiêu kia, hắn chưa từng xem nàng là đối tượng thực hiện.

Cuộc đời của Yến Cô Minh, số nữ nhân hắn đã ngủ cùng cũng như số nam nhân hắn từng giết, nhiều không đếm xuể. Cơ thể mềm mại của nữ tử, chất giọng quyến rũ phóng đảng, hắn đã ném trái tim năm mười mấy tuổi.

Nhưng còn Phong Thiên Nhai...

Từ chỗ khuất mắt Phong Thiên Nhai, Yến Cô Minh chậm chạp giơ cánh tay mình lên, yếu ớt đặt lên y sam của nàng.

Với cô gái này, hắn sẽ không tài nào áp đặt ngõ trắng lối hoa vào nàng được. Tuy mỗi lần nàng đụng chạm đều khiến cả người hắn nóng sực, khó kiềm chế nổi, nhưng hắn sẽ không hành động.

Lúc không nhìn nổi nữa, hắn sẽ ép mình nghĩ đến tương lai — Đợi đến một ngày nàng thực sự trưởng thành, thực sự thấu tỏ thói đời phàm tục, gặp gỡ những chàng trai đáng hoàng như Diệp Hoài Sơn. Khi ấy, nàng sẽ hối hận đến nhường nào...

Hối hận rằng đã trao thân cho một tên tàn tật già hơn mình mười mấy tuổi...

Cứ nghĩ đến nỗi ân hận sau này của Phong Thiên Nhai, Yến Cô Minh sẽ kiềm chế được tất cả. Bên nhau càng hay, bé con này đã nghĩ rằng việc thành thân nghĩa là đôi lứa ở bên nhau, vậy thì hắn chỉ cần bên nàng thôi, càng hay.

Bấy giờ Phong Thiên Nhai không biết được uẩn khúc trong lòng lăng nhân, nàng tâm tình thoải mái, ôm Yến Cô Minh như ôm món trái cây trên núi mà mình yêu thích nhất.

“Yến khờ, yến khờ ơi —”

Phong Thiên Nhai không ngại phiền, hết lần này đến lần khác gọi tên Yến Cô Minh.

Tuy Yến Cô Minh đang thầm nhẩn nhện, nhưng chẳng kìm được lời vầy gọi tự tận đáy lòng. Giọng Phong Thiên Nhai vốn đã nhỏ nhẹ dịu dàng, lúc này cứ gọi mãi, nghe cứ như đang làm nũng. Yến Cô Minh nghe miết nghe hoài, tai cũng đã nóng, phía dưới cũng căng thẳng hơn.

Phong Thiên Nhai vẫn hăng hái buông lời, chẳng hề hay biết.

Yến Cô Minh lưu chuyển chân khí trong người, thử nén lửa tà, nhưng bây giờ giai nhân vui gọn trong lòng, thứ này há bảo nén là nén được ngay.

Đến lúc vật phía dưới đã nóng bỏng đến mức không giấu nổi nữa, Yến Cô Minh đứng phắt dậy.

“Ui cha, làm gì thế?” Phong Thiên Nhai chẳng hiểu ra sao, sợ thót tim. “Lại lên con gì vậy?”

Yến Cô Minh đưa lưng về phía nàng, vừa đứng lên đã đi thẳng ra cửa.

Phong Thiên Nhai sao mà bỏ qua cho hắn được. Nàng hành động còn nhanh hơn, lòng bàn tay vỗ lên giường, mượn lực lướt đi, đến giày cũng chưa mang đã ngăn Yến Cô Minh lại trước khi hắn ra khỏi cửa.

Yến Cô Minh tím mặt, vừa thấy nàng cản mình, lập tức xoay người đi.

Phong Thiên Nhai: “Sao phải tránh? Xoay lại đây xoay lại đây.”

Phong Thiên Nhai bản lĩnh cao siêu, cộng thêm trở ngại giữa chân mình, Yến Cô Minh biết mình vốn không ra khỏi căn phòng này được. Phong Thiên Nhai cầm tay hắn định kéo sang, Yến Cô Minh rào bước nhanh thật nhanh, chốc lát đã chui vào giường, trùm chăn lên.

Phong Thiên Nhai: “...”

Phong Thiên Nhai dùng vẻ mặt kỳ lạ nhìn bóng lưng cao lớn của lăng nhân, chậm rãi bước đến, đưa tay chọt chọt hắn.

“Ê, yến khờ, sao thế?”

Nặng nề đáp: “Không sao.”

Phong Thiên Nhai: “Không sao thì chạy lung tung làm gì... Bây giờ lại sao đấy, sao lại chui vào chăn rồi, mệt à?”

Yến Cô Minh: “... Ừm.”

“Ha.” Phong Thiên Nhai cười ha ha, nằm xuống cạnh hắn, “Đây là lần đầu tiên chàng bảo mệt đấy, trước giờ chưa từng nghe chữ mệt đâu.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai tựa vào lưng Yến Cô Minh, nhắm mắt bảo: “Được thôi, mệt thì ngủ một lúc, dậy rồi chúng ta làm việc chính.”

Yến Cô Minh không xoay người, đầu cũng chẳng ngoái lại, thấp giọng: “Em muốn đưa Trí thủ đi, không giết ả?”

Phong Thiên Nhai nhẹ nhàng đáp một tiếng, “Ừ.”

Yến Cô Minh: “À đã nói gì với em?”

Phong Thiên Nhai đáp qua quýt: “Nói vài câu ý mà.”

Yến Cô Minh cựa quậy, trầm giọng: “Bé con, Trí thủ tâm tư xảo quyết, bụng dạ thâm sâu, đừng quá dễ dàng tin tưởng ả.”

Phong Thiên Nhai: “Biết rồi.”

Yến Cô Minh nghiêm giọng: “Biết mà còn không giết ả!”

“Ồi dào.” Phong Thiên Nhai nhắm mắt lại, đưa tay vuốt khề theo lưng Yến Cô Minh, tựa như đang vỗ về một con thú hoang cầu kinh. “Đừng xúc động, không giết nàng ta là có lý do.”

Bàn tay nhỏ nhắn của nàng vuốt xuôi con giận kia, hần nói: “Ả chết hay không, vốn dĩ chẳng can hệ gì đến ta, nhưng nếu ả còn sống, sau này Diệp Hoài Sơn lại lấy cớ ấy ra đèo bồng em, thì phải làm sao?”

Phong Thiên Nhai: “Sẽ không thế đâu.”

Yến Cô Minh cứng người, nhìn chăm chăm chần nệm trên giường, nói: “Nếu sau này y lại gọi em, em vẫn sẽ về đấy chứ?”

Phong Thiên Nhai không đáp, lặng lẽ.

Trái tim Yến Cô Minh cũng dần chìm xuống. Im ắng càng lâu, Yến Cô Minh càng không muốn biết câu trả lời.

“Khò ——“

“Đủ rồi.”

Phong Thiên Nhai nghiêng đầu, nhìn tám lưng dày rộng của lãnh nhân khề co lại.

“Đủ rồi...”

Phong Thiên Nhai dường như đã thấu tỏ, nàng lặng lẽ nằm đấy, hồi lâu lật người nhìn nóc phòng, nhàn nhạt thở dài.

“Hoi hoi hận rồi.”

Nghe đến chữ hoi hận, Yến Cô Minh nhắm chặt mắt, cánh tay duy nhất kia ép chặt cơ thể, không để mình run rẩy.

Phong Thiên Nhai như không nhận ra, vẫn tiếp tục thờ dài, nói:

“Hoi hoi hận lúc đầu đã cứu Diệp Hoài Sơn.”

“?”

Yến Cô Minh ngẩn ra, khàn giọng hỏi: “... Em nói gì?”

Phong Thiên Nhai: “Ta bảo, hoi hoi hận vì lúc đầu đã cứu Diệp Hoài Sơn. Nếu khi ấy không nhiều sự ra tay, bây giờ làm gì nảy ra nhiều chuyện phiền phức đến vậy.” Phong Thiên Nhai xoay người sang, kéo cánh tay Yến Cô Minh, lật người hần lại, nghiêm túc nói: “Nếu không cứu y, có khi chúng ta đã thành thân từ sớm rồi.”

Yến Cô Minh bị nàng xoay đầu sang, hần dò dãn nhìn Phong Thiên Nhai, hồi lâu sau mới chậm chạp nói:

“... Em bảo, hoi hận vì đã cứu y...”

Phong Thiên Nhai: “Ừ, sao mà biết được sẽ xảy ra nhiều chuyện thế này.”

Yến Cô Minh: “...”

Hần trở người, lặng lẽ nằm ngửa. Phong Thiên Nhai lật người, chống cằm ngắm hần từ phía trên.

“Yến khò.”

“Ừm.”

“Bỗng thấy chàng lạ thật.”

“Lạ chỗ nào?”

Phong Thiên Nhai ngẫm nghĩ, đáp: “Rất nhiều khi không biết chàng đang nghĩ gì, với cả nam nhân ba mươi tuổi kiểu gì mà lại có tính cách âm trầm bất định thế này, lúc nói chuyện lúc không, chẳng có chút xiu lý do nào.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai: “Còn nữa ——“

Nàng đang muốn nói tiếp, Yến Cô Minh nằm cạnh chột gờ tay lên, luồn qua người Phong Thiên Nhai rồi vắt sang ngang, ôm trọn nàng vào lòng.

“Nghỉ một chút, lát nữa sẽ đưa ả đi.”

Phong Thiên Nhai được hấn ôm, cười khi, “Chờ tý thì trời tối mất.”

Từ lúc nghe được câu “Hối hận vì đã cứu Diệp Hoài Sơn” của Phong Thiên Nhai, Yến Cô Minh đã thấy lòng mình nhẹ nhõm đến lạ.

“Chẳng sao.”

Phong Thiên Nhai: “Cũng được, vậy một canh giờ sau chúng ta đi.”

“Ừm.”

Phong Thiên Nhai nằm một chỗ, hơi chê bai: “Yến khờ, người chàng sao cứng vậy.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai: “Thả lỏng tý, thả lỏng tý.”

Yến Cô Minh: “Cũng đã tản chân khí rồi, còn muốn thế nào nữa?”

Phong Thiên Nhai: “Đừng gồng mình nữa.”

Yến Cô Minh: “Có gồng đâu!”

Phong Thiên Nhai: “Không gồng sao cứng vậy được!”

Yến Cô Minh chẳng biết nói gì hơn bèn ngậm miệng lại. Hấn không buông tay ra, cứ ôm Phong Thiên Nhai như thế nhưng không nói chuyện với nàng nữa. Trong một canh giờ này, Phong Thiên Nhai cứ như một con chim sẽ chẳng biết mệt là gì, cứ tíu tít nói liên thiên.

Sau cùng, Yến Cô Minh đã nhịn đến hết chịu nổi, ngồi dậy.

Phong Thiên Nhai: “Này, sao thế?”

Yến Cô Minh: “Đi thôi.”

Phong Thiên Nhai: “Giờ à? Vẫn chưa đến một canh giờ mà.”

Yến Cô Minh xuống đất, trầm giọng bảo: “Đi nào.”

Phong Thiên Nhai mang giày xong, xuống giường theo hấn. Yến Cô Minh ra khỏi phòng đến buồng sát vách, vừa vào cửa đã thấy Phàn Lung Lệ Gia lạnh nhạt nhìn mình.

Yến Cô Minh chẳng nói hai lời, bước đến trước mặt thị, dùng sống bàn tay chặt ngắt thị.

Phong Thiên Nhai theo sau chứng kiến màn này, lớn tiếng bảo: “Làm gì thế, nhẹ tay chút chứ!”

Yến Cô Minh vác Phàn Lung Lệ Gia lên vai, xoay người nói với Phong Thiên Nhai: “Đi.”

Phong Thiên Nhai nhìn hấn trung ra vẻ mặt vô cảm đi lướt qua người mình, bĩu môi nói: “Đi thì đi, đen mặt làm gì.”

Ra khỏi khách điểm, trời đã xẩm tối.

Yến Cô Minh dắt ngựa tới, vẫn như khi đến đây, hấn vắt Phàn Lung Lệ Gia ở trước nhất rồi lên ngựa, sau đó kéo Phong Thiên Nhai lên ngồi trước mình.

“Họ ở đâu?”

Phong Thiên Nhai ngẫm một chút, đáp: “Chưa về, chưa bắt được Trí thủ, Diệp Hoài Sơn sẽ không rời đi.”

Yến Cô Minh nắm cương ngựa, “Vẫn là vẫn ở phía nam ngọn núi.”

Hắn thúc chân vào bụng ngựa, con ngựa thượng hạng hí vang một tiếng, chạy vọt đi.

Nửa canh giờ sau, họ đến dưới chân sườn núi phía nam.

Yến Cô Minh dừng lại.

Phong Thiên Nhai thắc mắc nhìn hắn, “Trước mặt, vẫn phải đi tiếp một đoạn.”

Yến Cô Minh đặt cương ngựa vào tay Phong Thiên Nhai, đoạn trở người xuống ngựa.

Phong Thiên Nhai: “?”

Yến Cô Minh nói: “Đi đi, ta chờ ở đây.”

Phong Thiên Nhai nhìn hắn, sắc mặt lạnh nhàn hơi xấu, nàng thăm hiểu trong lòng. Diệp Hoài Sơn và Phong Đô, dù là ai trong số họ, Yến Cô Minh đều chẳng muốn chạm mặt.

Nàng gật đầu, đáp: “Chờ đây nhé, ta đưa người đến nơi rồi quay về ngay.”

Phong Thiên Nhai đặt Phàn Lung Lệ Gia ngay ngắn, cưỡi ngựa lên núi.

Lại đi thêm hai khắc, Phong Thiên Nhai đến nơi mà họ đã mai phục vài ngày trước. Nàng dừng ngựa, nhìn xung quanh, chẳng có ai cả.

Nhưng...

Tuy không trông thấy nhưng Phong Thiên Nhai biết, Diệp Hoài Sơn và Phong Đô chắc chắn đang ở đây.

Đúng vậy, ngay khi nàng hé miệng định gọi, sau lưng vọng lại một tiếng động rất khẽ, Phong Thiên Nhai ngoái đầu, thấy Phong Đô đang lặng lẽ đứng sau lưng nàng.

Phong Thiên Nhai tránh người, hếch hếch cằm về phía Phàn Lung Lệ Gia, nói: “Đấy, người đấy.”

Phong Đô lướt mắt sang, lại nhìn Phong Thiên Nhai.

Phong Thiên Nhai: “Nhìn gì?”

Phong Đô: “Cô bé, đi đâu vậy?”

Phong Thiên Nhai đỡ Phàn Lung Lệ Gia xuống ngựa, giao cho Phong Đô, bảo: “Thị đã dùng nửa gốc tuyết linh chi, thế nên một lúc sau chắc sẽ tỉnh.”

Phong Đô nhận lấy, cầm đai lưng Phàn Lung Lệ Gia, xách thị lên như xách một túi vải cũ nát. Tóc Phàn Lung Lệ Gia xỏa tung ra, từng sợi mảnh mai quét đất.

Phong Thiên Nhai: “Thị đã nói vài lời với ta, ta nghĩ các người nên biết.”

“Ồ?” Phong Đô ngoài cười trong lặng, “Nói gì?”

Phong Thiên Nhai: “Thuật lại thì không hay, đợi thị tỉnh rồi tự hỏi đi.”

Phong Đô nhìn Phong Thiên Nhai, chậm rãi buông lời: “Đến đây.”

Phong Thiên Nhai ngược mắt lên, “Đi đâu?”

Phong Đô xoay đi, “Tiểu Hoài Sơn lo lắm.”

Phong Thiên Nhai: “Ta phải đi rồi.”

Phong Đô ngoái đầu nhìn nàng, “Đi? Đi đâu?”

Phong Thiên Nhai không đáp.

Phong Đô bật cười, hỏi: “Định đi tìm lã khách nợ?”

Phong Thiên Nhai chẳng nói gì, cũng không bác bỏ.

Phong Đô ngẫm ngợi, bảo: “Cô muốn thế nào, ta không xía vào được. Nhưng từ lúc cô rời đi, tiểu Hoài Sơn cứ nhắc mãi. Nó trúng độc của Khanh Sĩ Việt, không đi lại được, không thì đã sớm đi tìm rồi.”

“Trúng độc?” Phong Thiên Nhai kinh ngạc: “Chẳng phải nguoi ngăn lại rồi à, sao trúng độc được?”

Phong Đô: “Cái danh Độc thủ nào phải thổi phồng, cô mà Khanh Sĩ Việt cấy vào người Viên Nhi rất độc, tuy ta đã kéo tiểu Hoài Sơn ra, nhưng khi ấy nó đau lòng quá độ, nhất thời quên mất chân khí hộ thể, trúng một ít.”

Phong Thiên Nhai: “Đau lòng... Y biết nữ tử ấy?”

Phong Đô: “Ừ, Viên Nhi trước đây là trẻ mồ côi ở biên giới phiên cương, trên đường theo cha chinh chiến, tiểu Hoài Sơn phát hiện ra thì, bèn nhặt về nuôi lớn. Sau này thì được phái đến phiên cương, nằm vùng chỗ Thiên Nhạc.”

Phong Thiên Nhai nhớ lại những lời Phàn Lung Lệ Gia đã nói, hóa ra Diệp Hoài Sơn đúng là đã sắp xếp người đến chỗ họ.

Phong Đô mặt mày lạnh tanh, nhạt giọng: “Cô bé, nó vẫn mãi trông ngóng cô.”

Phong Thiên Nhai ngẩng phát đầu lên, nhìn Phong Đô, hỏi: “Sao người đầy sát khí thế?”

Phong Đô nhướng mày, đoạn từ từ thả lỏng người, chậm rãi nói: “Mới thăm vấn xong, chắc là một hồi một chốc chưa bình thường lại.”

Phong Thiên Nhai có nhắm mắt cũng biết gã đã thăm vấn ai.

Phong Đô: “Đi nào, đến gặp tiểu Hoài Sơn.”

Phong Thiên Nhai cân nhắc một chút, dù sao thì Diệp Hoài Sơn đối xử với nàng cũng không tệ, về tình về lý, nàng hẳn là nên chào từ biệt y. Hơn nữa... Về Phàn Lung Lệ Gia, quả thật nàng có vài lời phải nói với y.

Phong Thiên Nhai nhìn thoáng về phía chân núi, ngoái đầu đáp: “Được, đi gặp y nào.”

Đi theo Phong Đô, Phong Thiên Nhai nhìn gã xách Phàn Lung Lệ Gia, chợt hỏi: “Khanh Sĩ Việt sao rồi?”

Phong Đô không ngừng bước, hơi nghiêng đầu.

Ngược ánh trăng, Phong Thiên Nhai vẫn trông thấy ánh mắt lạnh lùng của gã. Phong Đô nhếch mép, bờ môi cong cong khát máu.

“Hắn à, hắn còn rất khỏe...”

Phong Thiên Nhai: “...”

Đến lưng chừng núi, Phong Thiên Nhai trông thấy doanh trướng. Phong Đô đưa nàng đến trước một chiếc lều, nói: “Vào đi.”

Phong Thiên Nhai vén màn, ngoái đầu hỏi Phong Đô: “Nguoi đi đâu đấy?”

“Ha.” Phong Đô cười khê, nhấc nhấc tay, “Đi đổi thuốc giải.”

Phong Thiên Nhai nhìn gã rời đi, xoay người bước vào lều.

Bên trong có một chiếc giường thấp đơn sơ, không có hộ vệ. Diệp Hoài Sơn chưa cởi giáp cứng, nhắm mắt nằm trên giường, nghe tiếng động thì khẽ mở mắt ra.

“Phong cô nương!” Thấy người đến là Phong Thiên Nhai, Diệp Hoài Sơn chống người ngồi dậy. Sắc mặt y rất xấu, vành mắt đen, đầu tóc rối bù, nhưng đôi con ngươi vẫn sắc bén như trước.

Phong Thiên Nhai: “Được rồi được rồi, nằm xuống đi.”

Nàng đến bên người Diệp Hoài Sơn, y nhìn nàng chăm chặp, “Cô đã đi đâu thế?”

Phong Thiên Nhai: “Đi bắt nguoi.”

Diệp Hoài Sơn: “Bắt...”

Phong Thiên Nhai: “Bắt được Phàn Lung Lệ Gia rồi, đang ở chỗ Phong Đô, gã bảo đến chỗ Khanh Sĩ Việt đổi thuốc giải.”

Diệp Hoài Sơn: “Phong cô nương, lần này làm phiền cô rồi.”

Phong Thiên Nhai cười khan hai tiếng, thăm bảo người mà anh thực sự phải cảm ơn không khéo đang bức mình dưới núi kia kia.

Diệp Hoài Sơn: “Phong cô nương, sau này... cô định làm gì?”

Phong Thiên Nhai: “Ồ, trước đó, ta muốn hỏi anh tính xử lý Phàn Lung Lệ Gia và Khanh Sĩ Việt thế nào.”

Diệp Hoài Sơn cau mày, “Giết.”

Phong Thiên Nhai: “Phàn Lung Lệ Gia đã nói với ta vài ——“

“Phong cô nương” Diệp Hoài Sơn ngắt lời nàng, Phong Thiên Nhai nhìn y, dần khép miệng lại.

“Biết rồi, không nói nữa là được.”

Diệp Hoài Sơn vừa lên tiếng mới nhận ra giọng mình hơi nghiêm, y cúi đầu, nhẹ nhàng hỏi: “Phong cô nương, có tính cùng ta về kinh thành không?”

Phong Thiên Nhai lắc đầu.

Diệp Hoài Sơn: “Yến huynh đang ở kinh thành, không về tìm huynh ấy à?”

Phong Thiên Nhai cười cười, tiếp tục lắc đầu, “Không cần nữa.”

Diệp Hoài Sơn: “Vậy...”

Tướng quân trẻ tuổi tơ tình đầy dạt, cắt không đứt, lại nói không nên lời. Một cơn gió đêm lùa vào qua kẽ hở nơi màn trướng, cuốn chéo áo Phong Thiên Nhai lên. Diệp Hoài Sơn ngẩn ngơ nhìn, lời giữ chân lại chẳng cách nào thoát ra khỏi miệng.

Phong Thiên Nhai nhìn y, cũng chẳng biết mình nên nói gì.

“Vậy... Đi trước ——“

“Phong cô nương” Diệp Hoài Sơn chợt lên tiếng, “Chờ sư huynh ta một chút, nếu huynh ấy mang thuốc giải đến, ...”

Y áp a áp ứng, Phong Thiên Nhai hỏi: “Thì sao?”

Diệp Hoài Sơn chần chừ ước hỏi: “Có thể... Có thể nhờ Phong cô nương giải độc hộ ta chăng?”

Phong Thiên Nhai: “Bức độc à, Phong Đô nội lực cao thâm, gãi làm cũng được.”

Diệp Hoài Sơn chưa chút, chậm chạp rũ đầu xuống. Y không còn cách giữ nàng lại nữa, dù chỉ chốc lát thôi.

Phong Thiên Nhai trông về chán nản nhếch nhác của y, hơi mềm lòng. Dù sao thì sau này cũng không gặp nữa...

“Được rồi, ta bức độc cho anh.”

Diệp Hoài Sơn mừng rỡ ngẩng đầu lên, “Phong cô nương.”

Phong Thiên Nhai đứng tựa vào cây cột giữa lều, khoanh tay, “Được rồi, nằm xuống yên tâm điều tức đi. Chờ Phong Đô quay lại.”

Diệp Hoài Sơn nghe lời nằm xuống, nhìn Phong Thiên Nhai mà mắt lại không chớp lấy một cái.

Trước đây, tuy y đã từng thi thoảng bày tỏ nỗi lòng, song chưa từng ngần ngại một cách thản nhiên như bây giờ. Diệp Hoài Sơn hơi hối hận, sao mình không bày tỏ với nàng sớm một chút, giờ đây mọi thứ đã muộn rồi... Tình ý ngập tràn đáy mắt hóa thành cơn gió thoảng giữa rừng đêm, chỉ mong khắc nàng vào tim.

Phong Thiên Nhai nhắm mắt, nàng biết Diệp Hoài Sơn đang nhìn mình, nhưng nàng cũng hiểu mình chẳng bao giờ đáp lại được.

Thời gian chậm rãi trôi qua...

Dưới chân núi, Yến Cô Minh đứng tựa vào gốc cây to bên đường, hẩn ngẫm một cọng cỏ khô, ngón cái siết chặt đai lưng, nhắm mắt lặng lẽ chờ.

Thốt nhiên, cỏ lay gió thổi.

Yến Cô Minh hơi ghìm hơi thờ lại.

Từ cuối đường núi, một bóng người cười ngửa từ xa đến.

Gió lạnh lẽo, cỏ cây rơi lá tả.

Yến Cô Minh chậm rãi giương đôi mắt sắc lạnh nhậ lên.

Một người, một ngựa.

Tốc độ không nhanh không chậm.

Lúc nó lướt qua chỗ Yến Cô Minh, lãnh nhân khẽ nhấc chân gấp một hòn đá, sau đó vung chân — Hòn đá phóng nhanh đến chỉ trước cửa con ngựa!

“Hí —!”

Một tiếng hí vang, thế mà người kia lại kéo cương ngựa trước.

“Tráng sĩ, sao lại cố ý cản đường?”

Yến Cô Minh chậm rãi bước ra giữa đường, đại hán đứng cách hán mười bước để râu quai nón, vóc người không kém hán là bao. Ánh trắng bàng bạc phủ lên cây loan đao nặng nề mọc sau lưng gã.

“Ha.” Yến Cô Minh cười khẽ một tiếng, nhỏ cọng cỏ khô ra.

“Khéo thật.”

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

“Ha.” Yến Cô Minh cười khẽ một tiếng, nhỏ cọng cỏ khô ra, “Khéo thật.”

Người ngồi trên ngựa thấy hán đứng chắn giữa đường, mày hơi nhíu lại.

Yến Cô Minh nhìn gã, chậm rãi cất tiếng: “Phiên cương Thiên Nhạc.”

Bị kẻ khác nhận ra, Thiên Nhạc chẳng lấy làm kinh ngạc, gã thản nhiên nhìn lại.

“Chính là bốn đao.”

Giọng gã trầm lắng rắn rỏi, thấp thoáng công lực độc bá. Nhìn thoáng qua ánh mắt Yến Cô Minh, Thiên Nhạc đã biết phen này chẳng hay ho gì.

Thiên Nhạc trở người xuống ngựa, gã ăn mặc đơn giản, quần áo ngắn vải thô, bó chặt bắp tay cổ chân, cơ bắp cường tráng lộ rõ dưới lớp áo mỏng.

Thiên Nhạc tay giữ cương ngựa, nhìn Yến Cô Minh.

Vóc người gã tựa tựa Yến Cô Minh, đều cao lớn vô chùng, hơi thở vững vàng như núi.

Ánh mắt Yến Cô Minh sắc bén tựa như giọt nước thu lạnh lẽo, lạnh lùng lóe sáng dưới ánh trăng.

Người trước mặt này, là nam nhân hán đã gặp mười năm trước, là nam nhân oai phong một cõi, khuấy động cục diện võ lâm, cục diện thiên hạ. Gã bây giờ khác xa khi ấy.

Nếu bảo mười năm trước, Thiên Nhạc mà hán biết là một ngọn đao mê đắm máu tanh thì giờ đây, gã chỉ là vô đao giấu mũi.

Thứ không thể giấu, chính là chiến ý từng độc bá thiên hạ kia.

Thiên Nhạc buông lời: “Vị tráng sĩ kia, có thể nhường đường chăng?”

Yến Cô Minh: “Ngươi thấy rồi đấy.”

Thiên Nhạc vuốt cằm, hàng mày chùng lại.

Lại hỏi: “Vị tráng sĩ kia, có thể nhường đường chăng?”

Yến Cô Minh không đáp nữa.

Lần thứ ba: “Vị tráng sĩ kia, có thể nhường đường chăng?”

Tự kiếm của Yến Cô Minh rời vỏ ——

Thoắt cái, đao kiếm giao nhau!

Hơ?

Trong lều trên núi, Phong Thiên Nhai đưa mắt nhìn về hướng mình vừa đến.

Diệp Hoài Sơn đang ngấm nạng không chớp mắt, thấy nạng ngậy ra, bèn hỏi: “Phong cô nương, sao thế?”

Phong Thiên Nhai ngây ngẩn hồi lâu, đoạn xoay đầu sang, cười cười, đáp: “Không sao, vừa nãy hình như nghe thấy rất nhiều tiếng chim hót.”

“Tiếng chim hót?” Diệp Hoài Sơn thắc mắc, “Sao ta không nghe?”

Phong Thiên Nhai phẩy tay, “Chẳng có gì đâu, có lẽ ta nghe lầm.”

Đúng lúc đó, có một người đi vào lều, chéo áo trên tay toàn là vết máu, là Phong Đô.

Gã vừa vào, mùi máu tanh nồng cũng ủa đến. Phong Thiên Nhai chun mũi, bảo: “Sao nhiều máu thế này.”

Về tàn nhẫn nơi đầu mày của Phong Đô vẫn thế, gã nhẹ nhàng thở ra, chìa một mảnh giấy nhỏ trong tay ra. Phong Thiên Nhai bước đến nhìn, mảnh giấy mỏng chỉ cỡ một ngón tay, đầm máu.

“Đây là gì?”

Phong Đô: “Thuốc giải.”

Gã đến bên Diệp Hoài Sơn, đưa nó cho y.

“Ngậm vào.”

Phong Thiên Nhai: “... Chi miếng giấy này cũng giải được độc à?”

Phong Đô: “Đây là cặn còn sót lại khi Khanh Sĩ Việt hạ độc Viên Nhi, độc của hắn trên đời không chữa được, chỉ có thể lấy độc trị độc.”

Diệp Hoài Sơn ngậm mảnh giấy, sau đó đưa mắt nhìn Phong Thiên Nhai.

Phong Thiên Nhai nấp máy môi, “Được rồi.” Nàng đến bên giường, nói với Diệp Hoài Sơn: “Người ngồi dậy, ta hỗ trợ điều tức.”

Phong Đô thấy thế cũng không hỏi nhiều, đứng sang một bên.

Lưng chừng núi, ánh trăng nhạt nhòa, sương mù quanh quẩn.

Giữa sắc núi thẫm xanh, vắn vít làn điệu kỳ lạ nhuộm mùi tử vong vắng lạnh.

Trên một mảnh đất trống giữa trền núi chẳng lấy gì làm rộng lắm, đang diễn ra một trận đao kiếm phân tranh khó đoán kết cục.

Đao thức của Thiên Nhạc đại khai đại hợp, giữa lúc giờ tay nhấc chân, chế ngự địch thủ trong vô hình —— Song, đao ý lẫm liệt kia lại ẩn mình vào chiếc vỏ đao đỏ sẫm mộc mạc rần rỏi, chẳng dễ gì phơi bày toàn bộ.

Còn lạng lách lại như hồng yên đầm máu, kiếm chẳng nề tình ——!

Đao kiếm chạm nhau, mặt mày Yến Cô Minh lại vương nét cười lạnh nhạt lạ kỳ.

“Người biết không, trước đây, ta từng thấy qua đao của người.”

Thiên Nhạc không đáp, kéo giãn khoảng cách, lật tay lại vung ra một kích ——! Gã nắm cán loan đao trong tay, ra chiêu đâm thẳng đến ngực Yến Cô Minh, nhanh như chớp giật.

Yến Cô Minh lách mình hươ tay. Từ khi mất cánh tay phải, hắn bèn chăm chỉ rèn luyện cánh tay còn sót lại, giờ đây cường tráng hơn trước nhiều. Vỏ đao cứng chắc kia lại bị cánh tay hắn nhấc lên đỡ được.

Một tiếng vang thật trầm, Thiền Nhạc hơi ngạc nhiên.

“Tráng sĩ quả là khí phách toàn thân.”

Yến Cô Minh: “Trước đây, đao của ngươi tàn nhẫn hơn bây giờ nhiều.”

“Ha.” Thiền Nhạc trầm giọng, “Lưỡi sát phạt khi ấy, trôi theo gió mùa thôi. Những thứ đã qua, bốn đao đã chẳng quan tâm nữa.”

Tự kiếm trong tay Yến Cô Minh không ngừng, chiêu chiêu đoạt mạng, thế mà vẫn có thể lựa lúc buông lời chuyện phiếm. Càng là tình trạng không thể thờ đốc, hẳn càng bình tĩnh vững vàng.

Hai người đàn ông cao lớn đều có thân thủ bén nhọn, bộ pháp tuyệt diệu, Yến Cô Minh buộc Thiền Nhạc phải nhích dần vào lề đường.

“Vũ khí, vì máu tanh mà rời vỏ, lấy giết chóc giữ tàn nhẫn. Đao thủ, giờ đây ngươi giấu đi mũi đao cũng chẳng có ý nghĩa gì, bởi vì ngay từ khi ngươi giết kẻ đầu tiên trong đời, tất cả đã định.”

Thiền Nhạc chẳng mảy.

Yến Cô Minh cất giọng khích bác, hần nhìn Thiền Nhạc như đang nhìn một kẻ lạc đường đáng thương.

“Ngươi thực sự cho rằng thoái ẩn mười năm thì rửa sạch được máu tanh ư, năm ấy lia đao chém chết năm vị chương giáo Quỷ đạo Kiếm tông của trung nguyên, cảm thấy thế nào? Nếu ngươi quên rồi, lãng nhân có thể nhắc lại cho.”

“Ngươi ——”

Thiền Nhạc trầm giọng: “Vi sao phải dùng lời khích bác!”

“Ha.” Yến Cô Minh cười lạnh một tiếng, “Bộ dạng bây giờ của ngươi khiến ta nhớ tới một người khác, một kẻ ngây thơ y như ngươi. Có điều nàng chưa bằng một nửa số tuổi của ngươi thôi.”

Thế đao của Thiền Nhạc vẫn thâm trầm, không nóng giận bởi lời của lãng nhân. Bỗng nhiên, gã thoáng cảm nhận được sự khác thường —— Trong hộp nhỏ giắt bên eo gã, con bò cạp độc đỏ tươi chợt run lên.

“Tiểu Việt...”

Thiền Nhạc ngẩng phát đầu lên, trầm giọng quát to: “Bốn đao phải kết thúc ngay rồi!”

Yến Cô Minh như không thấy chiến ý ngập tràn đáy mắt Thiền Nhạc, khẽ lướt mắt sang, nhìn Thiền Nhạc bằng vẻ bình thản khi này.

“Khi ấy, nàng bảo với ta, nếu một người không thể khống chế được chính mình, vậy thì với họ mà nói, sức mạnh chỉ là tai họa.”

Thiền Nhạc: “Bớt lạc đề đi ——” Trầm giọng quát một tiếng, Thiền Nhạc chuyển thủ thành công, đao khí ừn ừn lướt về phía Yến Cô Minh.

Lưỡi kiếm của Yến Cô Minh sắc bén, bảo vệ mệnh mạch toàn thân, từ từ lùi về sau.

“Nàng còn bảo với ta, nàng cho ta thanh kiếm này, ngụ ý là che giấu, nàng mong ta có thể bỏ được lệ khí, làm một thanh kiếm giấu lưỡi.”

Thiền Nhạc không quan tâm Yến Cô Minh nói gì, gã trụ vững thân dưới, loan đao khua thành vòng, thoát cái, đao dài rời tay ——!

Thế đao vòng cung, lướt nhanh từ bắp chân Yến Cô Minh lên! Tuy đao chưa rời vỏ, nhưng đao phong lại khiến người ta không dám lơ là —— Lãng nhân giậm khế chân, nhảy lùi về sau.

Chính trong lúc ấy, loan đao tựa như vật sống, vụt đổi hướng, chợt chém một nhát ——!

Chỉ trong phút chốc, máu văng đầy trời.

Thiền Nhạc thu tay, loan đao lại xoay trở về tay gã.

Chương Vận Càn Khôn —— Chính là chiêu thành danh năm ấy của Thiền Nhạc, dùng chương khí điều khiển đao. Trên đời có rất nhiều người sử dụng được loan đao, nhưng chỉ mỗi mình gã có thể điều khiển nó thuần thục như vậy.

Không phải lưỡi đao, mà là đao khí. Nếu không phải thế, Yến Cô Minh đã mất mạng bởi chiêu này.

Lãng nhân rịt chặt vết thương bên hông, tấm áo đen thẫm của hắn chẳng hay đã ngấm biết bao nhiêu máu, dưới đất một vùng đỏ tươi, dường như mang theo cả nhiệt huyết toàn thân của lãng nhân.

“Không lâu trước đây, nàng còn nói với ta... Rằng mạng của lãng nhân rất quý, mạng của ta rất quý...”

Một chiêu trúng đích, Thiên Nhạc chẳng quan tâm Yến Cô Minh nói gì, gã xoay người định lên ngựa đi tiếp.

Lăng nhân nhếch mép, khua kiếm đến —

“Ngươi —!”

Thiên Nhạc đương nhiên sẽ không trúng một cú thế này, gã ngăn một kích, xuất một chiêu — Chiêu này có ý uy hiếp, phàm là người tập võ sẽ biết một kích không trúng thì nên lùi nhanh về. Nhưng, tên lăng nhân cao lớn này lại phò mặc tất cả, một chiêu, trúng ngay ngực —

Thiên Nhạc không dùng toàn lực, nhưng với công lực thâm hậu ấy, Yến Cô Minh bị bức lùi lại vài trượng, phun ra một búng máu.

Ban nãy giao đấu, Yến Cô Minh vô hình trung đã dời cuộc chiến đến vệ đường, một chiêu này của Thiên Nhạc đã đẩy hẳn ra vách núi.

Yến Cô Minh gấp người, chao đảo bên gờ đá.

Thiên Nhạc: “Ngươi...”

Gã thận trọng tiến lên một bước, như muốn kéo Yến Cô Minh bên vực về.

“Mạng của lăng nhân, rốt cuộc có thể quý đến mức nào...” Yến Cô Minh nói mơ, trượt chân, cả người ngã ra sau.

“—!”

Thiên Nhạc không kịp suy nghĩ, nhảy vọt đến trước theo bản năng, nắm được tay trái của Yến Cô Minh!

Yến Cô Minh không gồng người, một người đàn ông cao lớn khiến Thiên Nhạc không thể vận sức ngay được.

“Lên đây!”

Cả người Yến Cô Minh treo dưới vách núi, chỉ có cánh tay là bị Thiên Nhạc giữ chặt lại. Hẳn ngược lên, trên đầu là vầng trăng khuyết lạnh lẽo.

“Ta nghĩ, dù mạng ta có đáng tiền đến mấy đi chăng nữa, cũng không quý bằng em...” Giọng Yến Cô Minh bình thản, chẳng có tí nhận thức nguy hiểm nào.

Thiên Nhạc chừng mảy, nghiêm giọng quát: “Tự lực vào chân, lên đây!”

Bên chân Yến Cô Minh có một mỏm đá gồ ra, chỉ cần giẫm vào, với bản lĩnh của Yến Cô Minh, có thể dễ dàng lên lại vách núi.

Thiên Nhạc thấy Yến Cô Minh thân nhiên ngắm trời, thăm nghiêng răng kéo tay hẳn, định dùng sức lôi lên.

Ngay lúc ấy, ánh mắt Yến Cô Minh bỗng lia đến gã —

Thiên Nhạc: “?”

“Ân oán xưa kia, không phải thứ mà ngươi có thể quyết định được.”

Yến Cô Minh nhàn nhạt buông lời, khiến Thiên Nhạc sững ra. Dưới ánh trăng, đôi mắt lăng nhân lạnh lùng.

Thiên Nhạc không hiểu: “Ý gì...”

“Ngươi có biết, bản lĩnh dùng đao của ngươi lợi hại hơn ta nhiều, nhưng ta đấu với ngươi, cũng không phải chẳng có cơ hội thắng.” Yến Cô Minh nhìn thẳng vào mắt Thiên Nhạc, cười khẽ một tiếng, lúm đồng tiền bên má như có như không.

“Chuyện này ngươi xuống núi, hồn võ chuyển hướng, đao không rời vỏ, người không mất mạng.”

Sát ý gột gió đêm, máu tanh nhuộm cỏ thu, đôi mắt của lăng nhân tựa đã thú săn mồi trong đêm, thoát cái, con ngươi dẫm máu —

“Mà chính do ngươi không giết người, nên ta mới có cơ hội...”

Phút chốc, Yến Cô Minh gấp tay lại thật mạnh —

Dường như Thiên Nhạc bị vài câu khi nãy của Yến Cô Minh cuốn lấy tinh thần, nhất thời không hay biết, lúc phản ứng lại được đã không còn kịp nữa — Má trong cánh tay gấp lại của Yến Cô Minh có một lưỡi câu không to nhưng rất sắc, được hẳn vung mạnh ra, cắm phập vào cánh tay Thiên Nhạc!

Sau đó, Yến Cô Minh trử lực vào chân, giẫm xuống gờ đá bên chân, kéo mạnh ra sau.

“Ngươi —!”

Tất cả mọi việc xảy ra quá đột ngột, lại chẳng có dấu hiệu gì, chỉ trong chớp mắt, hai người rơi xuống vách núi ——

“Ngây thơ như nàng...”

Yến Cô Minh nhìn ngọn cỏ khô bên vách núi, từ từ xa khỏi tầm mắt hẳn, nhỏ dần rồi biến mất.

[Yến khò, ta cho anh lưỡi câu ấy là để ăn trái cây.]

Xin lỗi...

[Yến khò, mạng của anh rất báu.]

Xin lỗi...

[Yến khò, anh không được chết.]

Xin lỗi...

[Yến khò, ngày mai, chúng ta trả Phần Lung Lệ Gia về chỗ Diệp Hoài Sơn, sau đó đi ngay.]

[Sau đó nữa, chúng ta chọn ngày lành thành thân.]

[Bởi vì ta thích chàng.]

Xin lỗi... Bé con...

“Lãng nhân cũng thích em”

Hình ảnh cuối cùng, là vầng trăng khuyết lạnh lùng nơi chân trời. Nỗi tiếc nuối chưa kịp nói ra, vào giây phút nhắm mắt lại, không kịp được lần dài trên má.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

“Ồi dào, được rồi.”

Phong Thiên Nhai giỡn khớp tay, ngồi xuống giường.

“Độc này ác thật.” Nàng nói với Diệp Hoài Sơn, “Một tháng tới ngươi đừng đụng võ đấy.”

Diệp Hoài Sơn chống mép giường ngồi dậy, khẽ gật đầu với Phong Thiên Nhai, nhẹ nhàng đáp: “Đa tạ Phong cô nương.”

Phong Thiên Nhai phẩy tay, “Không có chi.”

Phong Đô vẫn đứng bên cạnh, im lặng nhìn họ. Phong Thiên Nhai dời mắt, vừa khéo chạm phải ánh mắt gã. Nàng ngó chừng sắc mặt Phong Đô, hỏi: “Nghĩ gì mà mê mẩn thế?”

Phong Đô thoáng nhếch mép, “Cô đoán xem”

Thực ra Phong Đô trông cũng đẹp trai, nhưng tướng mạo lại bị sự tàn nhẫn và tà khí che mất. Bình thường nom hơi dữ dằn, bây giờ lại càng khiến ai nấy đều run sợ.

Phong Thiên Nhai: “Ngươi chăm sóc y kỹ vào, ta phải đi rồi.”

Diệp Hoài Sơn cúi đầu, mái tóc dài xổ ra, che khuất gò má, làm người ta không nhìn rõ được vẻ mặt.

Phong Đô lạnh nhạt hỏi: “Cô định đi đâu?”

Phong Thiên Nhai buông tay áo đã xắn lên xuống, “Cứ đi thế thôi, không có mục tiêu.” Phong Đô liếc Diệp Hoài Sơn, đoạn hỏi: “Khi nào thì về?” Phong Thiên Nhai suy nghĩ một lát, đáp: “Không biết.”

Phong Đô cười lạnh một tiếng, “Vậy khi nào thì báo thù đây?”

“...”

Phong Thiên Nhai bị gã hỏi đến cứng họng, ngược mắt lên nhìn.

“Chưa biết.”

Hàng mây Phong Đô toát lên vẻ chế nhạo, không lên tiếng nữa.

Phong Thiên Nhai ngoái đầu nhìn Diệp Hoài Sơn, nói: “Tướng quân, tạm biệt nhé.”

Diệp Hoài Sơn ngẩng đầu, ánh mắt vẫn trong veo như thuở ban đầu.

“Ừ, Phong cô nương, tạm biệt.”

Một tiếng tạm biệt đơn giản, đứt đoạn tơ tình chưa từng tỏ rõ.

Phong Thiên Nhai vén màn lên, lúc sắp bước ra ngoài thì khựng lại, xoay đầu hỏi Diệp Hoài Sơn: “Phàn Lung Lệ Gia, các người định giải quyết thế nào?”

Diệp Hoài Sơn: “Giờ vẫn chưa quyết định.”

Phong Thiên Nhai khẽ buông mi, trước mắt như hiện lên lời nói nhẹ nhàng của vị Tế ti gầy yếu kia — Hấn thích cô...

“Tướng quân, hay là...” Phong Thiên Nhai ngược mắt, nhìn Diệp Hoài Sơn và Phong Đô, “Hay là, các người giữ mạng thị lại, để uy hiếp Cương chủ, hoặc ép Đào thủ ra mặt.”

Diệp Hoài Sơn gật đầu, “Ta sẽ cân nhắc.”

Phong Thiên Nhai cười, xoay người rời khỏi.

Doanh trường im lìm

Diệp Hoài Sơn nhìn cây nến đã cháy nửa trên chiếc bàn gỗ thấp, ngẩn ngơ.

Phong Đô: “Tiểu Hoài Sơn, muốn giữ nữ nhân, dựa vào mồm mép thôi chưa đủ.”

Diệp Hoài Sơn hơi ừ ừ, nhẹ giọng đáp: “... Đệ, đệ không muốn ép buộc nàng.”

Phong Đô: “Ai bảo đệ ép buộc cô ta?”

Diệp Hoài Sơn ngược mắt lên, nhìn Phong Đô, “Sur huynh...”

Đôi mắt hẹp dài của Phong Đô phản chiếu ánh cam nhàn nhạt từ cây đuốc, gã chậm rãi bước đến trước bàn, cầm bội đao Hoàng Tuyền lên, khẽ khàng vuốt ve.

“Nếu đệ thực sự muốn cô ta quay về, có thể ra tay với một người khác.”

Diệp Hoài Sơn: “Ai...”

Phong Đô: “Lăng nhân Yến Cô Minh.”

Diệp Hoài Sơn ngạc nhiên hỏi: “Sur huynh, sao huynh biết Yến huynh?”

Phong Đô cười đáp: “Ta đương nhiên biết hấn, bởi vì cánh tay phải kia, là do ta chặt.”

“Gi cơ?!” Diệp Hoài Sơn nghe thế, bật đứng dậy xuống giường, y sai bước đến trước mặt Phong Đô, “Chuyện gì đã xảy ra!?”

Phong Đô thờng thức Hoàng Tuyền bằng mắt, có vẻ vô cùng hờn hờ.

“Tiểu Hoài Sơn, đừng kích động. Chỉ là mối ân oán trước đây thôi.”

Diệp Hoài Sơn vội hỏi: “Vậy Phong cô nương có biết không?”

Phong Đô nhướn mày, “Đệ đoán xem”

Diệp Hoài Sơn lặng người, đến giờ phút này, y rút cuộc cũng đã hiểu đêm rời kinh thành ấy, đáng về thê lương của Yến Cô Minh đứng bên vệ đường, ánh mắt tàn nhẫn kia, giọng điệu thù hận nọ là thế nào.

Y lại nghĩ đến việc sau đó mình còn đi tìm hấn, lời mình đã nói. Cánh tay Diệp Hoài Sơn run rẩy, thì thào: “Thảo nào... Thảo nào...”

Phong Đô ngừng động tác vuốt ve, hỏi: “Sao thế?”

Diệp Hoài Sơn cúi thấp đầu, “Khi ấy đệ quá đáng rồi...”

Phong Đô: “Rốt cuộc là sao?”

Diệp Hoài Sơn ngẩng đầu lên, nhìn Phong Đô, cười khỏ đáp: “Sư huynh, đừng nhắm vào hai người họ nữa, mối tình này đã định trước không phải dành cho đệ, thôi bỏ đi...”

Đôi mắt hẹp dài của Phong Đô nhìn Diệp Hoài Sơn chăm chú, hồi lâu sau, gãi cúi đầu, giắt Hoàng Tuyền vào đai lưng.

“Tùy đệ thôi.”

Diệp Hoài Sơn lặng lẽ hồi lâu, gọi: “Sư huynh.”

Phong Đô đứng thẳng dậy, bước ra ngoài, “Ta biết rồi.”

Lưng chừng núi.

Phong Thiên Nhai dắt ngựa về nơi tạm biệt Yến Cô Minh, nhìn xung quanh im lìm một mảng, chẳng có lấy một người.

“Ồ?”

Phong Thiên Nhai ngờ ngợ, “Đi đâu rồi?”

“Yến khò ——“

Phong Thiên Nhai gọi hai tiếng, vẫn chẳng người đáp lại, chính lúc ấy, khóe mắt lướt qua vật cò khô khiến nàng dấy lên nghi ngờ. Phong Thiên Nhai buông cương ngựa chạy sang, phát hiện dưới đất có vết ngón ngang. Ngước mắt lên lần nữa, Phong Thiên Nhai trông thấy một con ngựa.

Ngựa là ngựa tốt, cao lớn mạnh mẽ, trên ngựa buộc hai bọc hành trang.

Phong Thiên Nhai bước đến, ngựa phì mũi một hơi.

“Đứng im.”

Phong Thiên Nhai đưa tay cởi hai bọc hành trang xuống, mở ra xem, bên trong chỉ có hai bộ đồ vải thô đơn giản. Phong Thiên Nhai giũ áo, phát hiện ra nó rất to, một ống tay áo có thể chui lọt đôi cánh tay nàng.

Phong Thiên Nhai đặt bọc hành trang xuống, ngồi xỏm xuống mảnh đất trống nọ, tỉ mỉ lần mò vết tích trên mặt đất.

Là dấu vết đánh nhau...

Tìm Phong Thiên Nhai hơi thất lại, nàng nhìn vết chân lộn xộn trên mặt đất, dường như thấy được hướng kiếm pháp của Yến Cô Minh. Nàng lần theo dấu vết trên mặt đất dần dần đi ra ngoài, cuối cùng đến bên vách núi.

Trên mặt đất, có một đường thẳng tắp, như có một người bị kẻ khác đẩy thẳng ra. Dấu vết đến vách núi là ngừng lại.

Phong Thiên Nhai đứng bên vách đá, nhìn xuống ——

Bóng đêm đen đặc, chẳng nhìn rõ thứ gì phía dưới.

Phong Thiên Nhai mở lòng bàn tay, phát hiện nó ướt sũng mồ hôi. Nàng chấp tay sau lưng, đứng bên vách núi hít sâu một hơi —— Gió thu lạnh lẽo tràn vào phổi, Phong Thiên Nhai cảm thấy chân khí trong người dịu xuống đôi chút.

“Không sao đâu.” Phong Thiên Nhai hít một hơi thật dài, chậm rãi thở ra. “Phong Thiên Nhai, không sao đâu, bình tĩnh lại.”

Tự nhủ hết lần này đến lần khác, Phong Thiên Nhai ép chính mình bình tĩnh lại, thắt chặt suy nghĩ của mình...

Ban này, chắc chắn là Yến khò đánh nhau với ai đó ở đây, con ngựa kia là của người nọ. Bây giờ ngựa còn người mất, cho thấy gã cũng như Yến khò, rơi xuống rồi.

Công lực của Yến Cô Minh đã hồi phục khá, thân thủ không phải người bình thường có thể so được, là ai có thể ép chàng đến mức rơi xuống vách núi. Phong Thiên Nhai chỉ nghĩ đến một người — Đao thủ Thiên Nhạc.

Con ngựa kia trông có vẻ không giống ngựa trung nguyên, có lẽ là Thiên Nhạc từ phiên cương đến cứu người.

Con ngựa như có linh tính, thấy Phong Thiên Nhai nhìn mình, phì mũi một tiếng chạy sang.

Phong Thiên Nhai: “Chủ của người là Thiên Nhạc à?”

Ngựa dậm vó, gặm cỏ khô bên vách núi.

Phong Thiên Nhai: “Đao thủ và Yến khò giao chiến, cùng rơi xuống à?”

Ngựa đương nhiên chẳng thể đáp lời.

Phong Thiên Nhai thấy nó thông thả ăn cỏ, lòng chợt bùng lên lửa giận khó kiềm, nằng híp mắt lại, quát lạnh một tiếng: “Ta hỏi người đấy —!”

Thoắt cái, sát khí ngập trời.

Con ngựa cao to kia thoáng cái đã nhún chân, lao đảo chạy đi.

Phong Thiên Nhai thấy dáng điệu hốt hoảng của nó thì ngây ra. Sau đó, nằng cười khò một tiếng, tự giễu: “Điên rồi à, mi quát nó làm gì...”

Phong Thiên Nhai tung người, nhảy xuống vách núi.

Nàng đã chuẩn bị sẵn, bám vào đá bên vách núi, lao xuống như khi xuống đỉnh Thiên Nhai.

Dưới vách núi có một con sông, Phong Thiên Nhai nhìn quanh, không có ai. Để tránh lạc ra xa, lúc xuống núi Phong Thiên Nhai đã đi thẳng một đường, không lệch. Nàng cho tay xuống sông, dòng nước lạnh ngắt.

Phong Thiên Nhai nhếch môi, “Được rồi, ta vốn cũng chẳng nghĩ chàng sẽ chết bằng cách này.” Nàng thở hắt một hơi, vẫy vẫy tay, thuận theo mép sông mà đi.

“Không phải chàng luôn bảo mạng của lãnh nhân dai lắm à, thể hiện ta xem nào...”

Ánh trăng vách núi, gió, vô hướng, người, mệnh mang.

Phong Thiên Nhai đi theo dòng chảy, đi mãi đến chân núi vẫn không thấy Yến Cô Minh, cũng không thấy Đao thủ.

Nhưng khi nàng lê tấm thân rã rời vào đến thành, lại trông thấy một người khác.

Sáng sớm hôm ấy, trước cổng thành dày đặc những người. Vốn không tìm được Yến Cô Minh, nàng đã khó chịu, không thiết tha gì với cảnh ồn ào tụ tập, nhưng vật nọ treo quá cao, cao đến mức người ta không thể không thấy.

Một cột gỗ, chia ra từ cổng thành, bởi vì nó quá to, nên cái đầu của Phàn Lung Lệ Gia càng có vẻ nhỏ bé.

Trên cái đầu ấy treo một tấm gỗ nát, viết hai dòng —

[Man tư xưa kia, tàn hại dân chúng, đất trời cùng quở, tội không thể tha. Nay chết bởi quân tiên phong Thánh triều, chặt đầu bêu chúng, cáo lỗi thiên hạ.]

Cổ của Phàn Lung Lệ Gia được chặt rất gọn — Là dấu tích của Phong Đô. Đao của gã luôn rất nhanh, nhanh đến mức người ta chưa kịp chớp mắt. Cái gọi là Hoàng Tuyền dẫn lối, chính thế này.

Dân chúng vây xem phía dưới chỉ trở cái đầu kia, cũng có người lớn tiếng khen hay.

Phong Thiên Nhai lặng lẽ đứng nhìn, cách đây thật xa nhưng bằng một cách khó hiểu, nàng lại cảm thấy, rằng Phàn Lung Lệ Gia đang cười. Nụ cười hết như ngày thị bị mình bắt được.

[Cô nương, nếu có cơ hội, ta thực sự muốn trở thành bạn cô.]

[Ừ nhỉ... Muộn rồi, đã quá muộn rồi...]

Phong Thiên Nhai nghĩ, có lẽ từ rất sớm, thị đã biết sẽ mình sẽ có kết cục như thế này. Trăng đêm kiếm tìm khiến hơi thở Phong Thiên Nhai đã hơi rối loạn, trong lúc mơ màng, dường như nàng lại trông thấy Phàn Lung Lệ Gia nở nụ cười nghịch ngợm với mình, rồi nói — “Hấn thích cô.”

“Xin lỗi...”

Giọng thật nhẹ.

Phong Thiên Nhai lặng lẽ nhìn thị, khẽ khàng buông lời: “Và còn... Đa tạ cô.”

Nàng xoay người, đi vào vùng rừng núi, dần xa. Đi mãi đi mãi, nàng nhớ đến một câu mà Yến Cô Minh từng nói với mình —

“Bé con, giang hồ này không thích hợp với em, rời khỏi nó đi.”

Phong Thiên Nhai thì thảo tự như: “Đúng vậy, sư phụ thực sự muốn rời khỏi nó rồi.” Nàng chớp chớp đôi mắt hơi xốt, thấy tầm nhìn hơi mờ lung.

“Yến khờ, rốt cuộc chàng đang ở đâu...”

Bạn đang đọc truyện *Lăng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Liên tiếp ba ngày, Phong Thiên Nhai cứ xuôi dòng mà đi.

Chẳng hiểu vì sao, nàng luôn có cảm giác — Yến Cô Minh đang ở gần đây. Như mỗi bận chia tay nhau dạo trước, lăng nhân luôn đợi nàng ở nơi họ tách tách nhau ra.

Nhưng nàng tìm không thấy...

Chưa tìm ra, nàng sẽ không rời đi. Phong Thiên Nhai khó chịu trong lòng, nàng phải tìm ra nam nhân này cho bằng được.

Ba ngày trôi qua, ngoại trừ một ít nước thì Phong Thiên Nhai chẳng ăn uống gì, sức chống chọi đã đến giới hạn. Nàng ngẩng đầu nhìn chân trời, nắng chiều âm ập rực rỡ, chói chang khiến nàng hơi chóng mặt.

Phong Thiên Nhai ngồi bên bờ, ném sỏi ném xuống sông. Viên sỏi vạch một đường trên không, sau đó rơi xuống lòng sông đánh tùm, bọt nước bắn tung tóe.

“Sống phải thấy người, chết thì thấy xác, gãy gọn dứt cái...” Phong Thiên Nhai ném sỏi, khẽ khàng buông lời.

Ba ngày ròng rã, nàng chẳng ăn gì, cũng không chớp mắt đằng hoàng, giờ trông vô cùng tiêu tụy. Sắc mặt nàng không tốt, tinh thần càng không ổn, khuôn mặt nhỏ xinh trở xuống, kham khổ biết bao.

Ném mãi ném hoài, Phong Thiên Nhai buồn bã dần. Trước đó, nàng chỉ cố sức tìm Yến Cô Minh, quá nửa tinh lực dồn vào công cuộc tìm người. Giờ đây ngồi bên bờ sông, lòng lắng lại, nàng mới thật sự cảm nhận được rằng nam nhân cao lớn quật cường ấy không ở bên mình nữa.

Thực ra, dù Yến Cô Minh có ở bên cạnh, họ cũng không trò chuyện gì mấy. Phần lớn thời gian là Phong Thiên Nhai tự nói tự nghe, bức bách lăng nhân đến cùng thì hấn mới nể mặt mà đáp cho hai chữ.

Nhưng Phong Thiên Nhai lại thích thế. Đầu như bây giờ...

Phong Thiên Nhai cúi đầu, nhìn dung mạo mình phản chiếu dưới dòng nước trong veo, thế mà lạ lùng đến vậy. Gió nhẹ lướt qua khuôn mặt cau có, mặt sông khẽ dập dờn, trong thoáng ngẩn ngơ, Phong Thiên Nhai như trông thấy bóng ngược của lăng nhân hiện lên nơi lòng sông — Gương mặt lạnh lùng cứng nhắc, chẳng bao giờ tỏ ra dễ chịu với người khác.

“Yến khờ, chàng không còn ở đây, sư phụ không muốn cất tiếng buông lời nữa rồi...”

Trên mặt sông, một giọt nước nho nhỏ, rơi xuống khơi lên từng gợn sóng nhạt.

Một giọt, hai giọt...

Từ lúc hiểu chuyện đến giờ, đây là lần đầu tiên Phong Thiên Nhai khóc. Trước đây ở cùng sư phụ, người rộng lượng thoải mái, họ ngày ngày hi ha vui vẻ, không biết buồn lo là gì. Ngay cả khi sư phụ qua đời, nàng cũng chỉ chôn cất người đằng hoàng, đứng trước mộ nói vài câu đại loại như tìm người khác bia dựng họ rồi rời đi.

Lúc truyền thụ kiếm pháp, sư phụ từng bảo nàng: “Đạo vốn vô hình, vô dục, vô cầu, thông suốt vạn vật thể gian, lòng không vướng bận, không lo nghĩ, sẽ đắc đại đạo.”

Nhưng giờ đây, lần đầu tiên Phong Thiên Nhai cảm thấy buồn bã như thế, lần đầu tiên nàng cảm thấy hồng trần vạn tượng, có tránh thế nào cũng không tránh khỏi.

Đây là một tiểu cô nương mười mấy tuổi, dưới ánh mặt trời ảm áp, cao giọng khóc to.

“Yến khờ... Sư phụ sai rồi, sư phụ không nên nán lại... Chàng nghe thấy thì ra đây được không, sư phụ sẽ không bao giờ ra tay với chàng nữa...”

Dần dà, tiếng khóc yếu đi, tầm mắt nhạt nhòa. Liên tiếp vài ngày không ngủ không nghỉ, nàng rốt cuộc đã không chịu nổi nữa.

Một tiếng động khê khàng vang lên, Phong Thiên Nhai ngất bên sông.

...

Chẳng biết bao lâu sau, trong chốn sơn lâm vọng lại tiếng ca không rõ giai điệu. Từ xa đến gần, từ tốn ung dung, một cụ già tinh thần phấn chấn đeo gùi tre từ trong rừng bước ra.

“Ồ?” Lão lia mắt qua đã thấy Phong Thiên Nhai ngã dúi bên sông.

“Áy cha, sao thế này, đại cô nương nằm bờ sông?” Ông cụ bước sang, lật Phong Thiên Nhai lại, gọi liên hai tiếng, “Cô bé, cô bé?”

Phong Thiên Nhai không phản ứng.

Lão buông gùi, ngồi xổm xuống bên Phong Thiên Nhai, đặt tay lên cổ tay nàng.

“Ha ha, vẫn là xử nữ. Áy không, là cấp hóa công tâm mới đúng.” Cụ đứng dậy, hai tay ôm vai Phong Thiên Nhai, kéo nàng dậy. “Nào nào nào, cô bé.” Lão đặt Phong Thiên Nhai vào gùi.

“Ủầy, vừa vặn quá nhờ.”

Cụ già cười tít đeo gùi lên lưng, đi sâu vào rừng.

Lúc Phong Thiên Nhai tỉnh lại, trời đã tối.

Nàng mơ màng mở mắt, thứ đầu tiên lọt vào tầm nhìn là nóc nhà màu xám tro. Phong Thiên Nhai thoáng chốc chưa kịp thích ứng. Nàng chống tay xuống giường ngồi dậy, phát hiện mình đang ở trong một căn phòng nhỏ đơn sơ, trong phòng có một cái bàn, hai chiếc ghế, một giá sách cực to chất đầy sách.

Phòng hơi tối, có mùi mốc của giấy, cả vị đắng của dược thảo.

Phong Thiên Nhai vò vò đầu, tạm nhớ ra trước đó mình đã khóc một trận bên sông. Sau đó thì sao...

Phong Thiên Nhai đang vắt óc suy nghĩ thì cửa lớn đánh két một tiếng. Một cụ già bước vào, cầm một bọc cỏ khô trên tay. Lão mặt mày khoan khoái, nhồm nha hát.

Lão vừa vào đã thấy Phong Thiên Nhai ngồi dậy.

“Áy chà, cô bé tỉnh rồi.”

Phong Thiên Nhai: “Cụ, cụ là ai?”

Cụ già cầm đầy râu bạc được buộc túm lại, có vẻ dờ dơi. Lão tít mắt cười bước đến bên giường, nhún nhảy hỏi: “Già đây là Tà Sơn Nhân, cô bé, giờ cô thấy trong người thế nào?”

Phong Thiên Nhai lắc cổ, “Tạm ổn, cảm ơn cụ đã cứu ta.”

Tà Sơn Nhân vuốt râu, bảo: “Nằm nghỉ thêm đi, cô đang bị hỏa khí công tâm, lại đã vài ngày không ăn không ngủ, cơ thể không chịu nổi là chuyện bình thường.”

Phong Thiên Nhai nhìn cụ ta, hỏi: “Cụ là đại phu?”

Tà Sơn Nhân cười híp mắt đáp: “Cô nghĩ sao?”

Phong Thiên Nhai bĩu môi, “Không giống.”

“Khác chỗ nào?”

Phong Thiên Nhai: “Nom khang khác, tầm thường một cây.”

“Ha ha.” Tà Sơn Nhân nghe thế, cười to thành tiếng. “Bé con có cá tính, già đây thích rồi.”

Phong Thiên Nhai bước xuống giường, mang giày.

“Tóm lại, đa tạ cụ. Ta phải đi rồi.”

Tà Sơn Nhân: “Cô bé, đường núi khuya khoắt khó đi, cô tạm trú lại đây một đêm đi.” Lão lôi một con gà rừng từ trong sọt tre bên cạnh ra cho Phong Thiên Nhai xem, “Đây, già làm gà cho cô ăn.”

Phong Thiên Nhai nhìn con gà kia, mắt chớp chớp.

Tà Sơn Nhân vuốt râu cười: “Sao, đói bụng rồi nhì. Dù có muốn làm gì, cũng nên ních cho căng bụng trước đã.”

Phong Thiên Nhai ngồi xuống ghế gỗ, chờ Tà Sơn Nhân thịt gà.

Lát sau, Tà Sơn Nhân bê một “bát” canh gà về. “Ấy da da, nóng quá, bé con né ra tý.”

Phong Thiên Nhai đứng dậy, nhìn cái “bát” sành to tướng kia, nhếch mép bảo:

“Cái ‘bát’ này cụ dùng để rửa mặt đúng không, sao mà to thế?”

Tà Sơn Nhân: “Nói lắm, có ăn không?”

Phong Thiên Nhai: “Ăn!”

Gà hầm ngát hương, Phong Thiên Nhai ngửi thấy mùi thịt nồng nàn, bao tử rõ đã bắt đầu đánh tiếng. Nàng cũng không có quá nhiều quy tắc, thò tay xé đùi gà ra gặm.

“Ha ha.” Tà Sơn Nhân cười hì hì nhìn nàng, “Ăn chậm tý, chậm tý.”

Phong Thiên Nhai: “Cảm... Cảm ơn cụ nhé.”

Tà Sơn Nhân: “Bé con, sao cô lại vào núi mà ngất thế?”

Tay Phong Thiên Nhai khựng lại, chậm chạp ngẩng đầu lên, miệng toàn là mỡ.

Tà Sơn Nhân: “Ồi ời ời, cô đừng khóc đấy.”

Phong Thiên Nhai: “Cụ ơi... Yến của ta mất tích rồi.”

Tà Sơn Nhân: “Yến? Yến gì?”

Phong Thiên Nhai đưa ống tay áo lên lau miệng, Tà Sơn Nhân tưởng nàng đang nghĩ xem nên kể thế nào, rốt cuộc chỉ chớp mắt một cái nàng lại xé đùi gà còn lại lên gặm.

Tà Sơn Nhân: “...”

Dùng xong bữa, Phong Thiên Nhai xoa bụng, thấy sức lực đã quay về.

“Cảm ơn cụ đã thết đãi, ta phải đi rồi.”

Tà Sơn Nhân: “Cô đừng nôn nóng như thế, già đây ở mãi trong núi chán quá, chẳng dễ gì có người đến, ở đây tiếp chuyện vài câu với già rồi hẵng đi.”

Phong Thiên Nhai nhú mày: “Ta có chuyện gấp mà.”

Tà Sơn Nhân: “Ày, chuyện gấp thì phải làm từ từ, chuyện có gấp cách mấy thì một đêm này cũng có làm nó lệch đi đâu đâu. Chưa chừng sau khi cô bình tĩnh lại, ngày mai lên đường lại vừa nhấc tay đã xong việc.”

Phong Thiên Nhai nhìn Tà Sơn Nhân trước mặt, mặt mày cụ gầy gò, toàn nếp nhăn do cười mà thành, kết hợp với mái đầu và chòm râu bạc trắng nom vô cùng thú vị, lòng dạ nàng cũng từ từ bình tĩnh lại.

“Ừm, thế thì ở lại một đêm vậy.”

Tà Sơn Nhân vừa nghe nàng sẽ ở lại đã vui vẻ bật dậy, “Tốt quá tốt quá rồi, ta cũng có người bầu bạn rồi. Ha ha, xem Hữu lão còn dám cười nhạo ta không.”

Phong Thiên Nhai: “Hữu lão gì kia?”

Tà Sơn Nhân mặt đỏ ửng về ghét bỏ: “Một tên hủ lậu ra về đạo mạo, cô bé đừng quan tâm làm gì.”

Phong Thiên Nhai: “Cụ là Tả Sơn Nhân, chẳng có nghề được gọi là Tả lão?”

Tả Sơn Nhân gật đầu, “Sáng dạ.”

Phong Thiên Nhai: “Một Tả một Hữu hai người khác gì nhau?”

Tả Sơn Nhân hắng giọng hai tiếng, đáp: “Tên đại phu hủ lậu kia cho rằng bên phải là tôn quý hơn, năm ấy thi đấu già đây thua lão ta ba trận, bèn dọn đến ngọn núi bên trái này, rồi lấy tên ‘Tả Sơn Nhân’* thôi.”

[*Trái là Tả, phải là Hữu.]

Phong Thiên Nhai gật gù.

Sắc đêm mờ mịt, Phong Thiên Nhai trò chuyện suốt đêm với Tả Sơn Nhân, đến tận khi trời sáng bạch.

Tả Sơn Nhân vuốt râu nói: “Cô bé, già đây thật tình rất thích cô. Nếu ở đây lâu lâu một tý thì vui rồi.”

Phong Thiên Nhai cười khan hai tiếng, “Ta ở lại làm gì?”

Về mặt Tả Sơn Nhân chợt chuyển sang vẻ bí hiểm, lão liếc nhìn Phong Thiên Nhai, giọng đầy cảm dỗ: “Cô bé, già đây sở hữu không ít tuyệt học, có thể tôn cô lên thành phong hoa tuyệt đại ——“

“Tả Sơn Nhân ——!” Ngay lúc Tả Sơn Nhân đang hăng say trò chuyện cùng Phong Thiên Nhai, ngoài cửa bỗng vang lên một tiếng quát trầm.

Nghe tiếng quát ấy, Tả Sơn Nhân thoát cái đã xị mặt xuống.

Cụ ta ngoái đầu, thét với ra cửa sổ: “Hôm nay già đây không rảnh chơi với người, tự mà đi ——“

Người ngoài cửa lại chẳng thèm để ý, nói tiếp: “Người ở lì trong nhà làm gì?”

Tả Sơn Nhân khoan thai đáp: “Đừng rách việc dùm ——“

Người ngoài cửa: “Người ra đây!”

Tả Sơn Nhân không đáp.

“Ra đây ——!”

Người ngoài kia cứ gọi mãi mà không đẩy cửa đi vào, Phong Thiên Nhai thấy thú vị bèn lên tiếng: “Cụ ề, sao người nọ không vào?”

Tả Sơn Nhân hừ một tiếng, “Lão ta? Ha, nằm lòng mấy cái quy tắc tệ nhạt hơn ai hết, không mời thì chẳng vào, cô không bảo lão ta vào, lão tuyệt đối không tự tiện bước vào đâu.” Nói đến đây, ngoài cửa lại vọng lại một tiếng “ra đây”. Tả Sơn Nhân đành đứng dậy, “Nhưng mà, nếu cô không ra kia gặp lão, lão có thể đứng ngoài ấy quát trọn một ngày.”

Phong Thiên Nhai đi theo Tả Sơn Nhân ra ngoài, thấy ngoài cửa có một lão già khác đứng đấy, đỉnh đạc lắm thay, về mặt cũng nghiêm túc đến phát sợ. Cụ ta trông thấy Phong Thiên Nhai sau lưng Tả Sơn Nhân, ngón tay run run quát:

“Giỏi lắm... Giỏi lắm... Tả Sơn Nhân người, người còn ra thể thống gì!”

Tả Sơn Nhân ngoáy ngoáy tai, mặt mày khinh rẻ, “Người không quản địa bàn mình mà chạy đến chỗ ta làm gì?”

Cụ kia nghiêng răng, mặt mày nhăn nhó lắm, liên thanh bảo: “Các người còn ra thể thống gì... Còn ra thể thống gì!”

“Ha.” Phong Thiên Nhai nhìn một lúc, cũng hiểu sơ sơ đây là người thế nào rồi. Nàng nói: “Tả Sơn Nhân, ta đi ngay đây.”

Hữu Sơn Nhân tròn tròn đôi mắt nhỏ, “Con gái con đưa đi gọi thẳng tên của đàn ông, càn quấy!”

Phong Thiên Nhai: “...”

Tả Sơn Nhân nói với Phong Thiên Nhai: “Cô bé, trước giờ lão ta thế đấy, cô đừng để ý làm gì.”

Phong Thiên Nhai: “Thôi thôi, ta cũng phải đi rồi.”

Tả Sơn Nhân: “Gấp gáp thế à?”

Phong Thiên Nhai: “Ừm, là chuyện rất rất cấp bách.”

Về tiếc nuôi đông đầy gương mặt Tả Sơn Nhân, lão nói: “Già đây với cô khá hợp tính, không ngờ sớm thế đã phải đi rồi...”

Phong Thiên Nhai phẩy tay, “Có duyên gặp lại.”

Nàng nhắm hướng chân núi mà đi, Tả Sơn Nhân sau lưng thở dài thườn thượt, tự nhủ: “Tiếc ơi là tiếc, một mỹ nhân ngon nghề thế này, nếu chăm——“

“Tả Sơn Nhân!” Hữu Sơn Nhân quát to một tiếng, “Đừng có nhắc mãi đến cái đồng suy nghĩ bản thủ đầy đầu nguoi nữa!”

Tả Sơn Nhân nhìn đến mức không chịu được nữa: “Nếu nguoi nghe không nổi thì đừng tới đây nữa, trong nhà nguoi cũng chứa một kẻ vừa mới cứu được đó thôi, về mà chăm bẵm cho kỹ vào.”

Phong Thiên Nhai vừa đi được nửa đường thoát cái đã ngừng bước.

Hữu Sơn Nhân: “Ta ra ngoài là để kiếm thuốc, ngang qua đây thì đến thăm nguoi thôi, ai mà biết nguoi tật xấu không sửa, lại dám——“

“Cụ kia.”

Hai lão ngoái đầu, thì ra là Phong Thiên Nhai vừa đi đã quay về.

Tả Sơn Nhân: “Cô bé?”

Phong Thiên Nhai nhìn Hữu Sơn Nhân chăm chăm, hé môi, giọng khe khẽ run: “Cụ bảo, cụ cũng cứu được một người...”

Về mặt Hữu Sơn Nhân chẳng đẹp để gì: “Thì sao?”

Phong Thiên Nhai: “Cứu được khi nào... Là người ra sao?”

Hữu Sơn Nhân dài mặt ra, tựa như rất không muốn nói chuyện với nữ nhân. Tả Sơn Nhân đứng cạnh nhìn mà bực mình, nói với Phong Thiên Nhai: “Cô bé cứ mặc lão, già đây kể cho nghe. Tầm ba bốn ngày trước, lão ta cứu được một người đàn ông cao to.”

Đàn ông cao to...

Phong Thiên Nhai thót tim, nàng siết chặt tay. Đàn ông cao to... Là ai, Đạo thủ, hay...

“Người ấy... có phải cụt một tay?”

“Ồ?”

Nàng vừa hỏi, hai cụ kia đã kinh ngạc trông sang.

Tả Sơn Nhân: “Cô bé, cô quen cậu ta?”

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Tả Sơn: “Cô bé, cô quen cậu ta?”

Phong Thiên Nhai sải bước lướt đến trước mặt Hữu Sơn, “Thật ư?! Cụ cứu được một người đàn ông cao to cụt một tay? Đầu rồi?”

Hữu Sơn về chòm râu ngắn dưới cằm, miệng mồm khép chặt, mặt mày ghét bỏ.

Phong Thiên Nhai sốt ruột chết được, níu tay áo lão mà lắc. “Chàng đâu? Tìm chàng lâu lắm rồi.”

Hữu Sơn đã nổi điên ngay khi Phong Thiên Nhai kéo tay áo mình, lão cứ như đụng phải thứ gì ghê gớm lắm, “bốp” một tiếng giáng khò tay Phong Thiên Nhai.

“Nam nữ thụ thụ bất thân! Còn ra thể thống gì!”

Phong Thiên Nhai ngộ ra mình quả thực không thể nói chuyện cùng lão ta, bèn ngoái đầu nhìn Tả Sơn. Tả Sơn đương nhiên hiểu ý nàng, lão bước đến,

vỗ vỗ vai Phong Thiên Nhai.

“Đừng sốt ruột, cô bé.”

Phong Thiên Nhai: “Tìm chàng mãi.”

Tả Sơn ngầm hiểu, “Thế thì tốt rồi, chuyện này đến đây không uổng công, già đất cô đi thăm cậu ta.”

“Vậy chúng ta đi mau!”

Hữu Sơn quát: “Lão Tả chó có làm cản!”

Tả Sơn: “Đi thôi đi thôi, ở đằng đó, đi tít là đến.”

Phong Thiên Nhai: “Chỉ ta xem xem.”

Tả Sơn đưa tay chỉ ra sườn núi đối diện. Phong Thiên Nhai nhìn chăm chú, trông thấy giữa vạt rừng rậm là một mảnh đất trống nho nhỏ.

“Đi trước đây.”

Phong Thiên Nhai không chờ kịp, nàng vút lại một câu, đề khí lấy sức, chân nổi gió, chớp mắt đã lao về phía bên đấy.

“Ủi chộ ôi, một cô bé cừ khôi.” Tả Sơn nhìn theo bóng Phong Thiên Nhai, ca thán.

“Các nguoi ——!”

Hữu Sơn vẫn đang àm ỉ, Tả Sơn xoay sang nói với lão ta: “Đi rồi đi rồi, đã sắp gần đất xa trời, cần gì phải nóng nảy như vậy.”

Phong Thiên Nhai vận sức toàn thân, chưa đến một khắc đã đến nơi. Một căn nhà nhỏ, xung quanh được rào lại. Phong Thiên Nhai từng bước đến gần, chợt nảy cảm giác ngỡ ngàng như mỗi bận về đến cổ hương.

“Nghĩ vớ vẫn làm gì...” Phong Thiên Nhai tự nhủ, “Phấn chấn lên chút nào.”

Nàng vỗ vỗ mặt mình, đẩy cửa bước vào.

“Khờ ——“

Phong Thiên Nhai chỉ thốt lên được một chữ đã ngừng lại, nàng ngẩng nhìn người trên chiếc giường gỗ đặt đối diện cửa —— Dường như mỗi một khớp xương của cả cơ thể hần đều được cố định bằng nẹp tre ngắn và mỏng, Phong Thiên Nhai cũng hiểu y thuật, nàng biết những dụng cụ kia chỉ được dùng khi cần bó xương.

Yến Cô Minh lẳng lẽ nằm đấy, không chút động tĩnh, cứ như đã chết.

Phong Thiên Nhai đến bên, thấy nửa gương mặt bên trái của Yến Cô Minh được quấn lại bằng vải bó, vẫn thấp thoáng sắc đỏ nhạt. Nhưng bên mặt phải lại chẳng vương chút máu nào, bờ môi nứt nẻ tróc da, mắt nhắm chặt.

Phong Thiên Nhai che miệng, sợ tiếng hít thở dồn dập của mình quá lớn sẽ làm phiền hần. Nhưng đáy mắt lại không giấu nổi niềm chua xót, từng giọt lệ cứ trôi tuột xuống gò má.

Nàng khe khẽ ngồi xổm bên giường, bàn tay nhỏ xinh nhẹ nhàng phủ lên góc tay áo Yến Cô Minh. Quần áo lãnh nhàn đã tà toỉ quá nửa, chưa được thay ra, vẫn nát bươm như thế.

Bấy giờ, Tả Hữu Sơn cũng đã đến.

Hữu Sơn thấy Phong Thiên Nhai ngồi xổm bên giường, quát um lên ngay: “Trai chưa vợ gái chưa chồng lại ở chung trong một căn phòng, còn ra ——“

“Ôi chao đừng ghét bỏ, ra ngoài ngay ra ngoài ngay đây.” Hữu Sơn vừa quát được một nửa đã bị Tả Sơn đẩy ra ngoài, nhân tiện đóng cửa phòng lại.

Có lẽ là do ban nãy lão ta quá ồn ào, lãnh nhàn trên giường chậm chạp mở mắt.

Đuôi mắt hần vừa mòng vừa nhạt, dù đã bị thương nặng đến vậy nhưng vẫn sắc bén như xưa, không vẫn đục. Mặt trái được băng bó, hần chỉ còn mỗi mắt phải, dường như khi vừa mở mắt còn có vẻ mơ màng, nhưng đến khi lướt mắt, thấy người ngồi bên mình, lãnh nhàn khựng lại.

“Bé... con?”

Yến Cô Minh thốt lên, giọng khản đặc.

Lúc trước mỗi dạo nói chuyện, tuy giọng Yến Cô Minh không to nhưng hồn hậu mạnh mẽ, nào đâu cái vẻ yếu ớt này. Phong Thiên Nhai vừa nghe, nước

mắt càng không thể nào ngừng rơi.

Yến Cô Minh lặng lẽ nhìn nàng.

Phong Thiên Nhai có rất nhiều lời muốn nói, nàng cũng rất muốn xin lỗi hắn, muốn giải bày nỗi ân hận của mình. Nhưng mỗi khi mở miệng, nàng đều nghẹn ngào không thốt nổi thành tiếng.

Yến Cô Minh nhắm mắt lại, hồi lâu sau, chậm rãi mở ra, Phong Thiên Nhai vẫn lặng im mà khóc như ban nãy. Mắt nàng đỏ hoe, gương mặt nhỏ nhắn đầm vệt nước mắt.

Bất chợt, Phong Thiên Nhai như nghe thấy tiếng thở dài của Yến Cô Minh.

Sau đấy, Yến Cô Minh chuyển tầm mắt, nhìn Phong Thiên Nhai bằng ánh mắt nhàn nhạt.

“Bé con, nếu muốn làm vợ của những kẻ như ta, nước mắt đừng trút ra nhiều như thế...”

Phong Thiên Nhai sực sùi hai tiếng, “... Ờ?”

Yến Cô Minh: “Không phải muốn gả cho ta à?”

Khóc lâu đến vậy, đôi mắt tròn của Phong Thiên Nhai hơi sưng, nàng chớp mắt, hàng mi đen nhánh vẫn vương lệ.

Yến Cô Minh thấy nàng ngán ngao, lại nhắm mắt.

“Không gả thì thôi...”

“Gả chứ! Ai bảo không gả vậy!” Phong Thiên Nhai hét to, nàng siết chặt tay áo Yến Cô Minh, đôi mắt trên gương mặt nhỏ nhắn kia như dán sát vào mặt lăng nhàn.

Yến Cô Minh vẫn nhắm mắt, vì bị thương mà giọng hắn có vẻ rất yếu.

“Lau khô mặt đi.”

“Dạ!” Bấy giờ Yến Cô Minh nói thế nào thì là thế ấy, Phong Thiên Nhai không cãi lấy một lời, gơ tay nhấc áo lau mặt mình.

Xong xuôi, Phong Thiên Nhai dè dặt tiến đến gần Yến Cô Minh. Vì lời ban nãy của Yến Cô Minh, nàng không còn buồn như trước nữa.

Do bị thương quá nặng, Phong Thiên Nhai thấy vừa nãy Yến Cô Minh xoay đầu có vẻ khó khăn, nàng đuổi người, đưa mặt đến ngay trước mặt Yến Cô Minh.

Trước mặt tối sầm lại, Yến Cô Minh mở mắt ra, chần cả tầm mắt là gương mặt của Phong Thiên Nhai.

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai: “Sao rồi, đừng cử động nữa.”

Nàng ở quá gần, gần đến nỗi mỗi một lời thốt lên đều phả ra hơi ấm áp vào mặt Yến Cô Minh.

Yến Cô Minh: “... Đứng lên trước đã.”

Phong Thiên Nhai: “Cứ thế nói chuyện mới vừa hay. Yến khò, bị thương nặng quá, giờ thấy sao rồi?”

Yến Cô Minh: “Không sao.”

Phong Thiên Nhai: “Vậy mà không sao à, với chàng thì ngã chết mới là có sao chứ gì?”

Yến Cô Minh: “Đứng lên trước đã.”

Lần này Phong Thiên Nhai nghe lời hắn, đứng thẳng người dậy, ngồi sát cạnh giường. Nói được vài lời như thế, Yến Cô Minh gần như hao tổn hết sức lực, lăng nhàn cứng miệng, không thể hiện ra nhưng Phong Thiên Nhai nhận ra.

Nàng gơ tay, vuốt lại tóc lòa xòa trên mặt Yến Cô Minh, nhẹ nhàng bảo: “Yến khò, nghỉ ngơi đã nhé.”

Không gắng gượng được nữa, Yến Cô Minh nhàn nhạt ừ một tiếng, không nói tiếp.

Phong Thiên Nhai nhìn hắn, nàng biết Yến Cô Minh chưa ngủ. Vết thương như này, chẳng phải người bình thường nào cũng chịu đựng được nỗi đau đớn ấy. Phong Thiên Nhai từ tốn quan sát cơ thể Yến Cô Minh, có một vết thương lộ máu, hẳn là vết đao, vết thương còn lại không chảy máu, do chương khí gây ra.

Phong Thiên Nhai nhìn hai vết thương do đao và chưởng gây nên, ánh mắt lơ đãng lại tỉnh mạch. Đối thủ của chàng là Đao thủ phiên cương.

Gã đã thù hạ lưu tình.

Phong Thiên Nhai không rõ cảm giác trong lòng là gì, Thiên Nhạc đến đây nhất định là vì cứu Tế ti và Độc thủ, gã tha mạng cho Yến Cô Minh, nhưng Diệp Hoài Sơn lại không tha cho Phàn Lung Lệ Gia.

Phong Thiên Nhai đứng dậy, đi ra ngoài.

Ngoài cửa, hai lão Tả Hữu vẫn đang âm ỉ.

Phong Thiên Nhai đi đến, nói với Hữu Sơn: “Đa tạ lão vì đã cứu chàng.”

Hữu Sơn lia mắt đi không nhìn nàng.

Phong Thiên Nhai: “Cũng là đại phu?”

Hữu Sơn buông lời cứ như mình đã nể mặt lắm: “Hữu lão đây đương nhiên là đại phu.”

Phong Thiên Nhai: “Lúc trị thương cho chàng, cụ thấy vết thương thế nào?”

Bàn đến việc cứu chữa bệnh, Hữu Sơn rút cuộc cũng bằng lòng nói thêm hai câu với nàng. “Lúc Hữu lão gặp được, cậu ta chỉ còn sót lại một hơi thở. Nhặt cậu ta về kiểm tra một lượt, xương cốt căn bản đã nát thành bảy tám khúc, ngã thế mà không chết, thẳng nhóc này cũng lớn mạng thật.”

Phong Thiên Nhai: “Cụ đã băng bó cho chàng rồi?”

Hữu Sơn hừ lạnh một tiếng.

Phong Thiên Nhai gãi đầu, chậm chạp nói: “Vây... Hy vọng cụ tiếp tục chữa thương cho chàng.”

Hữu Sơn trừng mắt: “Không chữa chẳng nhẽ đưa cho Tả Sơn chữa?”

Tả Sơn nói với Phong Thiên Nhai: “Cô bé, đừng thấy lão ta thế mà nghi, y thuật của lão cũng thuộc dạng hiếm có trên đời đấy.”

Phong Thiên Nhai ừ một tiếng, đáp: “Vây thì đành cậy nhờ cụ chữa cho chàng vậy.” Dứt lời, nàng lại nói tiếp, “Ta ở lại giúp chăm nom chàng.” Hữu Sơn thối rầu, quát: “Chỗ này cấm nữ!”

Phong Thiên Nhai: “Không phải phụ nữ.”

Hữu Sơn tròn mắt, “Nói xằng nói xiên! Còn thể thống gì nữa!”

Tả Sơn đứng bên cười to, có vẻ như đang xem tuồng. Phong Thiên Nhai tức tối nói với Hữu Sơn: “Đại phu, ta là vợ chàng, phu vi thê cương là đạo thánh hiền. Người làm vợ hầu hạ chồng là chuyện hiển nhiên rồi.”

Hữu Sơn ngờ vực nhìn nàng, “Là nương tử của thẳng nhóc kia?”

Phong Thiên Nhai gật đầu, “Vâng ạ.”

Hữu Sơn hí dôi mắt ti hí lại nhìn Phong Thiên Nhai chăm chăm, bảo: “Đưa tay ra đây.”

Phong Thiên Nhai vén tay áo, chìa cổ tay phải ra.

Ngón tay Hữu Sơn khẽ run, Phong Thiên Nhai cảm thấy cổ tay mình thoáng lạnh. Nàng cúi đầu, thấy một sợi tơ bạc mảnh đến khó nhận ra nhẹ nhàng cuốn lấy cổ tay mình. Đưa mắt nhìn lên, đầu còn lại của sợi tơ mảnh ấy kéo dài đến chỗ Hữu Sơn.

Phong Thiên Nhai nhìn cổ tay mình, lại trông sang Hữu Sơn, rồi dòm cổ tay lần nữa.

“Nói vớ nói vẩn! Nói hươu nói vượn —!” Chẳng bao lâu sau, mặt mày Hữu Sơn đỏ ửng, thu sợi tơ về, quát Phong Thiên Nhai: “Thánh bảo phụ nữ và tiểu nhân rất khó nuôi, đúng là thế thật! Mồm miệng toàn lời bịa đặt —!”

Phong Thiên Nhai: “...” Nàng nhấc cổ tay lên nhìn thử, hỏi: “Sao thế, ta nói dối điều gì à?”

Hữu Sơn giận dữ, “Còn dám ngụy biện! Cô mà là vợ thẳng nhóc ấy à —!?”

Phong Thiên Nhai cũng trừng mắt, thầm bảo lão già này lạ lùng quá thể, từ khi nào mà chuyện có phải là vợ chồng không lại có thể đoán ra nhờ chẩn mạch chứ.

Giữa lúc mắt to trừng mắt nhỏ, Tả Sơn đứng ra. Lão đến bên Phong Thiên Nhai, nói nhỏ vào tai nàng: “Lão ta chán ra được cô chưa phải đàn bà.”

Phong Thiên Nhai xoay sang, “Làm sao?”

Tả Sơn híp mắt, “Cô bé là xử nữ mà.” Dứt lời, Tả Sơn thấy mặt mày Phong Thiên Nhai đầy vẻ như hiểu như không, mắt sạch hứng thú ngấm vẻ ngượng ngừng đỏ mặt của nàng. Lão vẻ râu, háng giọng bảo: “... Chắc không phải không hiểu điều này chứ.”

Phong Thiên Nhai: “Không hiểu cái gì?”

Tả Sơn nhìn thẳng vào mắt nàng, có vẻ mơ hồ, có vẻ chẳng rõ, nhưng không chút chứa dối trá lấp liếm. Hồi lâu sau, lão thở dài, hỏi: “Thằng nhóc trong phòng kia thực sự là tướng công cô bé à?”

Phong Thiên Nhai gật đầu, “Đúng thế.”

Tả Sơn: “Đáng thương thật.”

Phong Thiên Nhai: “...”

Tả Sơn nói với Hữu Sơn: “Lão cũng thấy rồi đấy, cô bé này vẫn chưa thương thức mùi vị kia, đừng dọa con bé sợ.”

Hữu Sơn giãy nảy, “Nãy giờ rốt cuộc là ai dọa nó chứ ——!?”

Tả Sơn thông dong đáp: “Tục ngữ có câu đúng lắm, thà phá hỏng mười ngôi chùa chứ đừng đập đổ một mối nhân duyên. Hữu lão, nếu lão cảm gây đánh uyên ương, không cho chúng nó gặp nhau, là tạo nghiệt đấy.”

Hữu Sơn mặt lúc đỏ lúc trắng, nghĩ ngợi cả buổi mới nghiêng răng đáp: “Lúc ta ra ngoài hái thuốc thì có thể đến thăm —— Nhưng lâu nhất là một canh giờ, không hơn!”

Phong Thiên Nhai đang chấp tay sau lưng, thoát cái đã hành lễ trọng với Hữu Sơn.

“Làm phiền tiên bối rồi ——!”

Bạn đang đọc truyện *Lăng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

“Ừm...” Hữu Sơn Nhân vừa xán đến, Tả Sơn Nhân đã đứng trước mặt Phong Thiên Nhai, vẻ râu híp mắt cười: “Từ giờ, lão đây sẽ dạy cô vài thứ.”

Ánh mắt Phong Thiên Nhai vẫn bắn thẳng về phía căn nhà nhỏ nọ, lơ đãng hỏi: “Cụ định dạy ta cái gì?”

Tả Sơn Nhân đổi vị trí, vừa khéo chắn ngay trước mặt Phong Thiên Nhai. “Ừm nhìn đừng nhìn nữa, một căn nhà rách nát thì có gì hay mà nhìn.”

Phong Thiên Nhai bị lão chắn tầm nhìn, bĩu môi rồi đứng thẳng người dậy, đánh giá Tả Sơn Nhân khắp lượt, lại hỏi: “Cụ muốn dạy gì?”

Tả Sơn Nhân hớn ha hớn hở —— Tuy đã lớn tuổi nhưng lão chẳng có vẻ gì là già, dù tóc và râu đều bạc phơ một màu, mặt mày cũng đầy nếp nhăn, nhưng cả người lại vô cùng phần phật. Đôi mắt là tâm hồn con người, Phong Thiên Nhai thấy ánh mắt của Tả Hữu Sơn Nhân lấp lánh sáng trong, lộ vẻ sôi đời trầm lắng.

Phong Thiên Nhai thích Tả Sơn Nhân, ông giống sư phụ nàng.

“Cụ này, ta học cực nhanh, cụ định dạy ta cái gì?”

“Ồi chào, đừng mạnh miệng như thế.” Tả Sơn Nhân nhếch mép, “Đi nào, chúng ta về đã, hôm nay lão Hữu kia sẽ không để cô vào nhà nữa đâu.”

Phong Thiên Nhai rất không vui, nhỏ giọng: “Ta có thể lên chuồn vào, không để lão ấy biết.”

“Ồ?” Tả Sơn Nhân nghe nàng bảo có thể lên chuồn vào, mắt đảo một vòng, kẻ sát Phong Thiên Nhai, thì thầm, “Công phu chân của cô lợi hại tới mức lên vào được à?”

Phong Thiên Nhai gật đầu, “Ừm, ta thấy bản lĩnh hai người cũng thường thôi, ta đã muốn tránh thì không khó.” Nàng nói xong, thấy mình hơi thất lễ, lại

thêm một câu: “Nhưng thuật nghiệp thường chỉ chuyên một món, y thuật của ta chẳng tài nào sánh được với các ông.”

Tà Sơn Nhân nghe vậy cũng chẳng để bụng mà chỉ phấn khích, lão nhỏ giọng bảo: “Tốt quá rồi! Nếu khinh công của cô đã tài giỏi đến thế, thì càng tiện làm nhiều chuyện hơn.”

Phong Thiên Nhai: “Rốt cuộc cụ tính làm gì?”

Tà Sơn Nhân bày ra vẻ bí mật, “Ày, ta bảo chứ, chưa tới lúc, không nói được.”

Phong Thiên Nhai xoay mặt nhìn trời.

Tà Sơn Nhân bắt đầu đi về phía nhà mình, vừa đi vừa nói: “Đi với già, để già xem cô học có nhanh thật hay không.”

Phong Thiên Nhai mờ tịt, nhưng vẫn nhường mảy đi theo.

Tìm được Yến Cô Minh, tảng đá to trong lòng Phong Thiên Nhai cũng đã được đặt xuống, chợt thấy thanh thản hơn nhiều. Tuy lão nhân bị thương nặng, nhưng với Phong Thiên Nhai, hẳn chẳng lúc nào mà không bị thương cả, hơn nữa chỉ cần mạng vẫn còn đây, dù có bị thương nặng đến đâu cũng không hề gì.

Phong Thiên Nhai không còn sốt ruột nên không vận khinh công nữa, cứ thung thủng đi sau Tà Sơn Nhân. Bây giờ đang là giờ Thìn*, vạn vật tràn đầy sức sống, không khí trong lành, ánh nắng soi rọi qua tầng tầng lớp lớp lá cây phủ lên người, khoan khoái dịu dàng.

[*Từ bây giờ đến chín giờ sáng.]

Ừm, trời quang mây tạnh, như tâm trạng của Phong Thiên Nhai.

“Ban đầu đúng là ta ngu thật, ngu mới dắt Yến khò rời đình Thiên Nhai.”

“Hả?” Tà Sơn Nhân không ngừng chân bước, nghe Phong Thiên Nhai lâu bâu, “Cô bé nói gì thế?”

Phong Thiên Nhai: “Không có gì, oán thăm vài câu thôi.”

“Khà.” Tà Sơn Nhân chấp tay sau người, lưng hơi còng xuống, lão cười nói: “Khi còn trẻ thể nào cũng sẽ làm vài việc làm mình hối hận về sau.”

Phong Thiên Nhai: “Chắc thế.”

Tà Sơn Nhân: “Cô bé, cô rất hợp tính già đây.”

Phong Thiên Nhai: “Cụ và Hữu Sơn Nhân ở đây bao lâu rồi?”

Tà Sơn Nhân ngẫm một lúc, đáp: “Chắc ba mươi mấy năm rồi, không nhớ rõ nữa, ngày tháng trong núi thường lặng lẽ trôi qua mà.”

Phong Thiên Nhai: “Sao hai người lại đến đây ẩn cư?”

Tà Sơn Nhân lại ngẫm một lúc, đáp: “Chuyện này thì quên mất thật.”

Phong Thiên Nhai: “...”

Đi nửa canh giờ, họ về đến sườn trái. Tà Sơn Nhân đến cái ang trong vườn múc một gáo nước, đưa cho Phong Thiên Nhai: “Uống một hớp đi.”

Phong Thiên Nhai cầm lấy, “Cảm ơn.”

Tà Sơn Nhân: “Già đi làm vài món cho cô ăn, cô bé vào nhà chờ nhé.”

Vừa nghe đến ăn, Phong Thiên Nhai lại phấn chấn hơn. Nàng nhìn Tà Sơn Nhân chăm chăm, “Vẫn còn thịt gà chứ?”

Tà Sơn Nhân nhớ lại cảnh ăn thịt gà tối qua của Phong Thiên Nhai, than thở: “Một cô gái nhỏ như cô, vậy mà có thể nuốt trọn một con gà rừng, đúng là lợi hại.”

Phong Thiên Nhai: “Ta khi ấy đã ba ngày chưa ăn gì, đói mà.”

Tà Sơn Nhân nhìn nàng một lúc, bật cười nói: “Ừ, thẳng thắn, già thích. Cô đã muốn ăn thịt gà thì ta đi bắt cho một con, mùa này trong núi có nhiều thú hoang cỡ nhỏ, cô đợi nhé.”

Phong Thiên Nhai gật đầu thật mạnh.

“Dạ!”

Sau khi Tả Sơn Nhân rời đi, Phong Thiên Nhai vào nhà. Nền của căn nhà này dốc hơn nhà của Hữu Sơn Nhân, cũng tối hơn bên nhà Hữu Sơn Nhân, cả căn nhà thoảng mùi ẩm mốc.

Phong Thiên Nhai mở cả cửa và cửa sổ ra, ánh nắng ngoài kia chiếu vào được một chút.

Nàng rồi rồi đến nhòm, ngắm nghía lung tung quanh phòng. Trong nhà Tả Sơn Nhân có một kệ sách nát bươm, có vẻ cũ kỹ lắm rồi. Trên kệ ngang dọc nào là sách, có cả sách quyền trục và sách thẻ tre.

Lúc còn ở đình Thiên Nhai, Phong Thiên Nhai đã xem việc đọc sách là thú tiêu khiển, giờ nhìn thấy sách, nàng rất tự nhiên rút một quyển lật xem.

“Ủm, sách y...” Phong Thiên Nhai cầm sách, đọc lướt. Sau đó lại lấy một quyển khác trên kệ.

Sau khi lật xem vài quyển, Phong Thiên Nhai phát hiện ra trên kệ này đa số là sách dạy chữa bệnh. Nói đến y thuật thì, Phong Thiên Nhai hiểu biết chút ít về thảo dược, những mặt khác phần do sư phụ chỉ dạy, phần do chiêm nghiệm bản thân qua nhiều năm tập võ.

Còn sách y của Tả Sơn Nhân, nếu so với kiến thức mà nàng nắm được, thì cao thâm hơn nhiều.

Lối hành văn của loại sách này tối nghĩa khó hiểu, thêm cả lời chú giải của Tả Sơn Nhân, rối mù khó nhận, Phong Thiên Nhai chẳng hứng thú lắm, bèn đặt sách về chỗ cũ.

“Ờ...” Nàng thờ dài một hơi, phui áo định ra ngoài thăm thú. Nhưng vừa xoay người, ánh mắt lại vô tình lia đến một cái rương đặt trong góc tường.

Một cái rương đồ thẩm cực to, lặng lẽ nằm trong góc.

“Ấy chà, rương...” Phong Thiên Nhai đưa tay về cầm, nhớ lại nơi mình sống, cũng có một cái rương như thế. Sau đó nàng gật gù, nhủ: “Ủm, theo mình thấy, mấy cái rương toàn chứa đồ tốt thôi.”

Nàng bước đến, nhìn thật kỹ. Rương to nhưng chẳng có khóa, chỉ được khép hờ lại. Hơn nữa, khác với kệ sách phủ đầy bụi, cái rương này chẳng vương một hạt bụi, như có người thường xuyên động vào.

“Hự...” Phong Thiên Nhai chẳng khách khí tí nào, mở rương ra.

Bên trong lại vẫn chất đầy sách.

Phong Thiên Nhai: “...”

“Cái cụ này mê sách đến vậy cơ à.”

Nàng nhủ thầm, tay vớ bừa một quyển. Sách trong rương này rõ được cất kỹ hơn trên kệ ngoài kia. Nàng giờ trang đầu —

“Ờ —?”

...

Hơn một canh giờ sau, Tả Sơn Nhân về. Lúc lão vào nhà, Phong Thiên Nhai đang chống cằm, ngẩn ngơ ngồi bên bàn. Tả Sơn Nhân bước đến, xách cao thứ trong tay.

“Cô bé, nhìn này.”

Phong Thiên Nhai chẳng động chẳng dậy, chỉ có ánh mắt khẽ lướt thoáng qua, “Ủm, con gà rừng này béo ghê.”

Tả Sơn Nhân: “Sao cô lại ỉu xìu thế?”

Phong Thiên Nhai lắc đầu, “Nhàm rồi, giờ ta đang rất tỉnh táo ấy chứ.”

Tả Sơn Nhân vờ râu, quan sát Phong Thiên Nhai một vòng, Phong Thiên Nhai chẳng phản ứng lại, ngẩn ngơ nhìn kê hờ trên bàn.

“Thôi kệ, già đi thịt gà trước đây, cô chờ nhé.”

“... Vâng.”

Một chốc sau, hương thơm chậm rãi lan vào trong phòng. Phong Thiên Nhai ngửi thấy, thẳng người dậy. Tả Sơn Nhân bước vào nhà, bung cái bát đồng y hệt cái bát tối qua. Phong Thiên Nhai đứng dậy, đỡ bát đặt lên bàn cùng ông.

“Gà... ừmmmm” Phong Thiên Nhai hít sâu một hơi như muốn hít cả mùi thơm nghi ngút kia vào cơ thể.

Tả Sơn Nhân cười khà khà, “Cô bé thật thú vị.”

Phong Thiên Nhai ngồi xuống, không cần đến đũa, trực tiếp dùng tay xé.

Tà Sơn Nhân gác chéo chân ngồi một bên, nhìn nàng bảo: “Cô bé, cái tướng ăn này của cô mà lọt vào mắt lão Hữu kia thì cả ngày sẽ phải nghe cảm rằm đấy.”

Phong Thiên Nhai ăn đến là hăng, đến ống tay áo cũng xắn lên rồi. “Chẳng phải ông ta không có mặt sao, sau này nếu có cơ hội ngồi cùng bàn với ông ta, ta cẩn thận chút là ổn thôi.”

“Ha.” Tà Sơn Nhân cười khê một tiếng, “Lão ta sẽ không ngồi cùng bàn với phụ nữ đâu.”

Phong Thiên Nhai lúng búng nuốt thức ăn, nói: “Hữu Sơn Nhân tánh kỳ thật, sao cụ lại quen biết ông ta?”

Tà Sơn Nhân: “Khà, ta và lão ấy à, bọn ta từ nhỏ đã báỉ Vu Sơn Thần Châm đồng lão làm thầy, chuyên nghiên cứu y thuật. Tính ra thì, lão là sư huynh của ta.”

“Ồ?” Phong Thiên Nhai hỏi, “Thế tại sao ông ta lại ghét phụ nữ đến vậy, trước giờ đều thế à?”

“Ồi...” Nói đến đây, Tà Sơn Nhân thở dài, buồn bã đáp: “Trước đây thì không. Gia cảnh nhà lão không giàu có gì, cha lão là một tú tài nghèo, mẹ thì qua đời từ sớm. Nhưng cha lão từng có một người bạn thân, quan hệ rất tốt, hai người bèn kết duyên cho con trẻ trong nhà. Lão Hữu từ nhỏ đã bị cha lây, thích văn thơ ưa mực tàu, mê đạo Thánh hiền, bèn thâm tình thắm thiết với vị thanh mai trúc mã này.”

Phong Thiên Nhai: “Sau đó thì sao, đây chẳng phải rất tốt à, sao ông ta lại bắt đầu ghét phụ nữ thế?”

Tà Sơn Nhân: “Sau đó, lão liên tiếp thi trượt, bị cha tống vào núi học nghệ. Khi ấy lão đã hẹn trước với nữ nhân kia, ba năm sau sẽ về.”

Phong Thiên Nhai gật gù, đáp: “Hiểu rồi, người kia không đợi ông ta, đúng không?”

“Ừ.” Tà Sơn Nhân rót cho mình một cốc trà, nói: “Lão bảo thủ thế kia, ôi...”

Phong Thiên Nhai lau miệng, “Thế hai cụ sao lại đến đây?”

Tà Sơn Nhân: “Nếu không ần cư, với cái tính tình hồi còn trẻ kia của lão, chỉ e rằng sớm đã... Thôi, không bàn tới nữa.”

Phong Thiên Nhai: “Vây còn cụ?”

“Ha.” Tà Sơn Nhân bật cười, chòm râu nhỏ run run. “Lão bảo thủ kia dù sao cũng cần một người bầu bạn, nếu không, đến lúc nghĩ không thông, vắt khăn lên xà nhà tự tử thì còn ai đi nhặt xác dùm?”

Phong Thiên Nhai cũng bật cười, “Vây là cụ bèn ở lại đây ba mươi mấy năm.”

Tà Sơn Nhân: “Ừ đấy, bằng đi một cái, chẳng ngờ đã đến ba mươi mấy năm.” Ông vuốt râu, ánh mắt thoáng về hiện từ diễm đạm chỉ có ở những người đến tuổi xế chiều. Phong Thiên Nhai lặng lẽ ngắm nhìn, trong ánh mắt người già thường chất chứa biết bao câu chuyện, chúng được giấu thật sâu, người ngoài khó mà thấy được.

“Rồi rồi, không nhắc mấy chuyện cũ năm xưa này nữa.” Tà Sơn Nhân xoay mặt lại nhìn Phong Thiên Nhai, nói: “Chúng ta bàn về cô bé đi.”

Phong Thiên Nhai thấy chẳng còn chuyện để tám nữa, lại vui đầu ăn tiếp.

Tà Sơn Nhân: “...” Lão cau mày, “Cô bé, tướng công cô thật đáng thương.”

Phong Thiên Nhai chẳng nề nang gì: “Cụ muốn gì cứ nói thẳng đi, mấy người già lúc nào cũng thích úp mở.”

Tà Sơn Nhân sáp đến bên Phong Thiên Nhai, nhỏ giọng hỏi: “Lúc nó ở bên cô, chưa từng oán trách gì à?”

Phong Thiên Nhai ngẫm nghĩ một lúc, lắc đầu.

“Chưa từng.”

Tà Sơn Nhân bĩu môi, đánh giá: “Ừm, tốt tính.”

Phong Thiên Nhai hừ một tiếng, “Chàng phải oán trách gì cơ?”

Tà Sơn Nhân cân nhắc rồi hỏi: “Cô bé, buổi tối hai người làm gì?”

Phong Thiên Nhai khựng tay, chẳng hay nghĩ đến điều gì. Đôi con ngươi nàng đảo tứ phía, cuối cùng đáp: “Tối thì ngủ, chứ còn làm gì nữa?”

“Áy chặc chặc.” Tà Sơn Nhân vỗ bàn, nói: “Ngủ thì vô vị quá!”

Phong Thiên Nhai chẳng đổi sắc mặt, “Vậy làm gì mới thú vị?”

Tả Sơn Nhân dán sát vào người Phong Thiên Nhai, giọng đầy dụ dỗ. “Cô bé, trên đời có một thứ, chỉ cần nếm một lần, cô sẽ không thể nào quên nổi mùi vị ấy.” Lão cười đến mức mắt híp lại thành một đường, “Sao nào, có muốn biết không?”

Phong Thiên Nhai: “Ồ... Ngon hơn cả thịt gà?”

Tả Sơn Nhân: “... Đừng giả ngốc nữa.”

Phong Thiên Nhai uể oải ừ một tiếng, “Biết rồi, cụ nói đi. Chẳng phải cụ vẫn luôn bảo muốn dạy ta sao, dạy cái gì đây?”

Tả Sơn Nhân: “Dạy cháu pháp thuật.”

“Ờ.” Phong Thiên Nhai bật cười, “Pháp thuật gì?”

Tả Sơn Nhân vờ râu, “Thuật trong phòng.”

Cả căn nhà tĩnh lặng, Phong Thiên Nhai gãi mặt, khẽ hỏi: “Thuật trong phòng là thuật gì?”

Tả Sơn Nhân: “Đương nhiên là thuật dùng trong phòng rồi.”

Phong Thiên Nhai: “Xem trọng điều gì?”

Tả Sơn Nhân cười tủm tỉm, chậm rãi đáp: “Dĩ tính vi cường, tâm vô truat đảng; tiên hí nhi nhạc, thần hợp ý cảm; tiên thận hậu tâm, phát dục cường chi; ngũ dục đạt giao, tam ngũ chí hợp; từ từ trì cửu, dĩ hòa vi quý; nãi quan bất động, thâm sát ngũ âm; giảng cầu pháp thức, liệu bệnh ích thân; nhược nhập cường xuất, hành khí bỏ não.”*

[*Nói chung ông bịa một tràng thôi...]

Phong Thiên Nhai nghe mà nhúc nhủ, “Nói đơn giản dễ hiểu thì?”

Tả Sơn Nhân: “Sướng.”

Phong Thiên Nhai: “...”

Ánh mắt Tả Sơn Nhân chẳng lấy gì làm đáng hoàng, nhìn Phong Thiên Nhai bảo: “Cô bé, ta thấy thằng chồng kia của cô, là một người vạm vỡ. Chờ nó khỏe rồi, cô lại học thành tài, chắc chắn...” Tả Sơn Nhân lắc đầu làm màu, “Khó đỡ, khó đỡ...”

Phong Thiên Nhai nghe lão nói, chợt nhớ đến lúc nàng tắm cho Yến Cô Minh —

Lần đầu tiên, hần chỉ mới khỏe hơn một chút, trên đỉnh Thiên Nhai, nàng vốn ngồi trong phòng chăm sóc hần, sau rốt giữa chừng lại chạy ra ngoài. Lần thứ hai, là vài ngày trước, trong khách điểm...

Chẳng biết vì sao, bình thường nghĩ đến thì chẳng có cảm giác gì, giờ bị Tả Sơn Nhân nhồi óc một trận, nhớ lại lại khiến Phong Thiên Nhai động lòng.

Tả Sơn Nhân cầm cốc trà trên bàn lên, rót cho mình một cốc.

“Bối thế mới nói, bây giờ cô nên chăm chỉ mà học, chờ tướng công cháu —”

“Sao không làm ngay bây giờ?”

“Hà?” Tả Sơn Nhân nghiêng đầu nhìn nàng, “Bây giờ, khụ, cô bé, cô nhập môn nhanh thật.”

Phong Thiên Nhai xé miếng gà cho vào miệng, hỏi: “Sao không ngay bây giờ chứ?”

Tả Sơn Nhân nhấp một hớp trà, đáp: “Chưa kể đến chuyện bây giờ cô chưa hiểu gì, giả sử có hiểu đi nữa, thằng chồng kia của cô đến lật người còn lật không nổi, chỉ nằm thẳng đơ ra đấy, làm được gì chứ?”

Phong Thiên Nhai thờ ơ nói: “Chẳng phải có một chiêu tên Quan Âm tọa liên* sao?”

[*Nữ trên nam dưới.]

Tả Sơn Nhân phun ngay ngụm trà trong miệng ra.

Chương 48

Twentine | Kéo

Tà Sơn Nhân sắc trà, vỗ ngực ho sùng sục. Phong Thiên Nhai miệng mồm bóng nhẫy tiếp tục xoi thịt gà.

Lúc bình tĩnh lại, mặt mày Tà Sơn Nhân đã ngộp đến mức đồ rục cả. Lão run tay chò Phong Thiên Nhai, thều thào bảo: “Con bé quái quỷ này... Cô dám gạt già đây, uống công ta còn tưởng cô là... là ——”

Phong Thiên Nhai liếc thoáng sang lão, “Gạt đâu nào.”

Tà Sơn Nhân quát to: “Sao cô biết cái kia ——!?”

Phong Thiên Nhai nghiêng đầu, hất cằm về phía góc nhà, đáp: “Trong sách viết thế.”

“Hả?”

Tà Sơn Nhân nhìn theo ánh mắt nàng, thấy rương gỗ to trong góc nhà, lão chỉ nó rồi nói với Phong Thiên Nhai: “Cô đọc thử trong rương kia rồi?”

Phong Thiên Nhai gật gù, “Đọc rồi.”

Tà Sơn Nhân búng người cao ba trượng sang phía ấy, mở rương ra, lật tìm từng quyển một. Cuối cùng lão rút một quyển nằm dưới đáy rương ra, nói với Phong Thiên Nhai: “Cô đọc quyển này rồi!?”

Phong Thiên Nhai liếc thoáng sang, nhạt giọng ừ một tiếng.

Tà Sơn Nhân đấm ngực dậm chân, đau khổ tột cùng.

Phong Thiên Nhai thấy thế mới hỏi: “Cụ sao thế?”

Tà Sơn Nhân phẩy tay, không có ý đáp lời.

Phong Thiên Nhai thấy lạ bèn buông thịt gà ra, đưa tay chùi mép qua loa, đứng dậy bước đến bên Tà Sơn Nhân. Tà Sơn Nhân ôm đầu chồm hồm dưới đất, Phong Thiên Nhai cũng ngồi xổm xuống.

“Cụ, cụ sao vậy?”

Tà Sơn Nhân cầm uất đáp: “Sao cô có thể lên đọc mấy quyển sách này!?”

Phong Thiên Nhai trề môi bảo: “Trước khi cụ ra ngoài cũng có dặn không được mở rương này ra đâu? Và lại, chẳng phải cụ muốn dạy ta mấy thứ ấy sao, ta đọc tham khảo, xem như chu đáo chuẩn bị trước thôi mà.”

Tà Sơn Nhân: “Cô thì biết gì!”

Phong Thiên Nhai: “...”

Tà Sơn Nhân thở dài thườn thượt, nói: “Học môn này, quan trọng là phải tiến hành tuần tự. Từng chút từng chút một, nụ hoa ban đầu đến khi nở rộ thì hương thơm mới bao trùm thiên hạ được...” Tà Sơn Nhân đẩy về thương thức, “Đến khi ấy mới thực sự là tuyệt sắc...”

Phong Thiên Nhai: “Vây à.”

“Đương nhiên!” Tà Sơn Nhân trừng Phong Thiên Nhai một cái, “Cô bé lại thiếu kiên nhẫn quá! Thoắt cái đã đọc thử có trình độ cao thế này, cô thậm được mấy phần chứ!”

Phong Thiên Nhai lắc lắc cổ, mắt cũng lảo liên bốn phía. Sau khi đảo mắt một vòng, lại dán ánh nhìn về nền đất. Nàng đặt hai tay lên gối, cảm tỳ xuống tay, lặng lẽ ngồi đấy.

Căn phòng im lìm thoáng chốc, cuối cùng vẫn do Tà Sơn Nhân không kìm nổi, lão ngoái đầu nhìn Phong Thiên Nhai: “Cô bé...”

Phong Thiên Nhai đáp lấy lệ một tiếng.

Tà Sơn Nhân vờ râu, nhìn chằm chằm nàng, hỏi: “Già vẫn chưa hỏi cô, đọc hết chồng sách này... Ừm...” Lão cân nhắc một chút, như vẫn chưa biết nên

nói thế nào.

Phong Thiên Nhai: “Sao?”

“Ừm...” Tả Sơn Nhân thăm dò, “Cô đọc mấy quyển sách này, có cảm tưởng gì?”

Phong Thiên Nhai chôn mặt vào tay, hỏi lại: “Thì sao?”

Tả Sơn Nhân: “Cô bao tuổi rồi?”

Phong Thiên Nhai: “Mười sáu.”

Tả Sơn Nhân: “Mười sáu tuổi...” Lão lật quyển sách trong tay, ngừng đầu nói: “Một cô bé mười sáu tuổi, đọc sách này... không ngượng à?”

Phong Thiên Nhai đáp một chữ “không” đơn giản.

Tả Sơn Nhân mỉm, “Con bé này lạ ghê.”

Phong Thiên Nhai nhìn đất, ngồi xổm cũng chẳng nên nếp, người cứ chao đảo khễ. Nàng nói: “Nhưng, cũng có tí chút gọi là mắc cỡ.”

“Hả?” Tả Sơn Nhân lấy làm lạ, “Mắc cỡ? Mắc cỡ chỗ nào?”

Phong Thiên Nhai không đáp lời lão mà hỏi lảng sang chuyện khác.

“Cụ, cụ nói xem nam nhân nào cũng háu chuyện ấy à?”

Tả Sơn Nhân: “Thực sắc tính đã, đây là chuyện đương nhiên. Với cả...” Lão xán lại gần Phong Thiên Nhai, nhỏ giọng thì thầm bên tai nàng: “Với cả, ta thấy tên tướng công kia của cô, càng là cao thủ trong lĩnh vực này.”

Phong Thiên Nhai ngoái đầu nhìn lão, “Cao thủ?”

Tả Sơn Nhân ung dung đáp: “Hừ, Tả lão đây là ai, chuyện ấy ta liếc mắt cái là rõ. Trên người tướng công cô sặc mùi giang hồ, mùi ngô hoa cũng nồng nặc lắm.”

Phong Thiên Nhai híp mắt lại. Từ khi quen Yến Cô Minh, nàng chưa từng nghĩ đến chuyện hần sẽ làm việc gì trong những lúc khác. Nàng chẳng biết gì về chuyện nam nữ, mà lão già này lại bảo Yến Cô Minh là cao thủ chuyện ấy...

Phong Thiên Nhai rẹt một tiếng đứng dậy.

Tả Sơn Nhân nhảy dựng lên, “Cô bé?”

Phong Thiên Nhai phẩy tay, “Không sao.”

Đôi con ngươi Tả Sơn Nhân đảo một vòng, cười hề hề đứng dậy, hỏi dò: “Cô bé, lời của già khiến cô khó chịu à?”

Phong Thiên Nhai nhướn đuôi mắt nhìn lão, “Đâu có, không dám.”

Tả Sơn Nhân vỗ vai Phong Thiên Nhai, bảo: “Cô quen tướng công mình bao lâu rồi?” Phong Thiên Nhai: “Chưa đến một năm.” Tả Sơn Nhân gật gù, tiếp: “Chưa đến một năm... Cô bé, thẳng nhóc ấy rất thật lòng.”

Phong Thiên Nhai: “Sao cụ biết?”

“Ha.” Tả Sơn Nhân vuốt râu đáp: “Dù gì già đây cũng hơn cô mấy chục tuổi, chuyện đời thấu đáo hơn cô. Có thể khiến một kẻ lãng tử như thế dừng chân, chẳng phải chân tình thì là gì.”

Phong Thiên Nhai trầm nhủ: “Chưa chừng là ân tình cũng nên.”

Tả Sơn Nhân: “Lúc Hữu lão cứu cậu ta về ta cũng có mặt, khi ấy chúng ta chỉ nghĩ người này không sống nổi nữa rồi. Nhưng Hữu lão giàu lòng y đức, băng bó xong bèn ném cậu ta vào phòng nghỉ một đêm, ai mà ngờ ngày hôm sau đến xem thử, mạnh tượng cậu ta lại bắt đầu có sức sống.”

Phong Thiên Nhai: “Người này mạng cứng, ta biết lâu rồi.”

Tả Sơn Nhân: “Đêm nguy hiểm nhất ấy, lúc cậu ta hôn mê, cứ liên tục gọi ‘bé con’.”

Phong Thiên Nhai: “...”

Tả Sơn Nhân cười ha hả bảo: “Là cô đúng không, cô bé?”

Phong Thiên Nhai xoay người lại nhìn Tà Sơn Nhân, bất đắc dĩ hỏi: “Cụ à, sao cụ quan tâm chuyện bọn ta quá vậy?”

Tà Sơn Nhân cũng rất bất đắc dĩ, đáp: “Tháng ngày rừng núi cô đơn, chẳng dễ gì có chuyện vui, đương nhiên phải quan tâm hơn một chút.”

Phong Thiên Nhai: “À Hữu Sơn Nhân tối mấy giờ mới ngủ?”

Tà Sơn Nhân: “Cô muốn làm gì?”

Phong Thiên Nhai: “Cụ đoán xem?”

Tà Sơn Nhân hiểu ý gật đầu, “Ừm... Hữu lão nghỉ ngơi sớm lắm, khoảng giờ Hợi* là ngủ rồi. Giờ nhà chính có tướng công cô đang ở, lão ta chắc dọn sang bên phòng ngách.

[*Từ 9 đến 11 giờ đêm.]

Phong Thiên Nhai: “Đa tạ cụ.”

Tà Sơn Nhân ngó điệu bộ của nàng, vội vả để thêm một câu: “Bé con, lúc này đây cô không được động đến chồng mình đâu đấy. Cậu ta nội thương nghiêm trọng, ít nhất cũng phải dưỡng thêm nửa tháng nữa, nếu lại bị cô dày vò một trận, xương cốt vừa liền đã nát tiếp.”

Phong Thiên Nhai tức giận bảo: “Ta nói muốn chạm vào chàng lúc nào!”

Tà Sơn Nhân: “Rồi rồi, không nói, cô không nói thế.”

Phong Thiên Nhai hàm hừ ngồi xuống bàn, cầm gà lên tiếp tục xoi. Nàng ăn được vài miếng thì thoáng dừng lại, thấp giọng bảo: “Thực ra, chàng chưa từng nói gì với ta, ta cũng không biết rốt cuộc chàng có nguyện ý không...”

Tà Sơn Nhân đang dọn dẹp sách ở đằng sau, không nghe rõ.

“Cô bé vừa bảo gì cơ?”

Phong Thiên Nhai lắc đầu, cầm mặt ăn.

“Không có gì.”

Thời gian thấm thoát trôi, trời đã nhá nhem tối.

Sắc đêm chốn núi rừng đậm hơn, sâu hơn trong thành trấn nhiều. Tà Sơn Nhân nhìn Phong Thiên Nhai vẫn luôn ngồi đợi bên bàn, hỏi: “Cô bé, cô định đi thật đấy à?”

Phong Thiên Nhai: “Thì sao?”

Tà Sơn Nhân: “Thương thế tướng công cô quá nặng, già đây biết cô lo lắng cho cậu ta, có điều Hữu lão chắc chắn sẽ chăm sóc cậu ta thật tốt. Cô đừng đến quấy rầy vội. Với cả, mấy ngày nay đa số thời gian cậu ta đều hôn mê, cô đi cũng chẳng ích gì.”

Phong Thiên Nhai chống cằm. Cửa phòng không khép, nàng lặng lẽ ngắm bầu trời tối bùng ngoài kia, nhát giọng: “Chàng ngủ, ta sẽ trông bên cạnh.”

Tà Sơn Nhân: “Cô việc gì phải thế.”

Phong Thiên Nhai không tỏ thái độ, đôi mắt thanh tú phản chiếu sắc đêm vắng lặng của núi rừng. Nàng thì thầm thật khẽ: “Nội công của ta rất ổn, hô hấp sâu lắng tự nhiên, không quấy rầy nổi ai đâu...”

Tà Sơn Nhân nhìn bóng lưng bé nhỏ ấy, thở dài không tiếp.

Hồi lâu sau, Phong Thiên Nhai đứng dậy.

“Ta đi đây, mai sáng lại về.”

Tà Sơn Nhân khua tay, “Đi đi.”

Phong Thiên Nhai ra khỏi phòng, thoát cái đã biến mất. Thân hình nhỏ gầy của nàng tựa một chú cú đêm, lóe lên rồi chộp tắt giữa cánh khuya núi rừng.

Gió lạnh lướt qua đôi gò má, cả người mát mẻ thông suốt.

Phong Thiên Nhai muốn gặp hắn, hơn bất kỳ một khoảng thời gian nào trước đó. Ở cùng Tà Sơn Nhân một ngày, nàng biết được vài thứ — Không chỉ gói gọn trong những quyển sách lộn xộn nọ. Dứt khỏi những biển tình khát vọng kia, nàng hồ như hiểu thấu được một vài chuyện khác.

Nàng cũng cảm thấy mình dần sáng tỏ, thông qua những hành động khó hiểu lúc trước của Yến Cô Minh. Nguyên nhân của những hành động ấy, lý do

khăng khăng cố chấp kia, nàng ít nhiều cũng đoán được một hai phần.

Nếu nói trước đây khi Phong Thiên Nhai và Yến Cô Minh ở bên nhau, đều là Phong Thiên Nhai phẩm phẩm đi trước, chưa từng ngoái đầu tìm hiểu lòng dạ lãng nhân. Thì giờ đây, nàng đã dừng lại.

Bên căn nhà nhỏ nơi vách núi, Tả Sơn Nhân chấp tay sau lưng, dõi theo hướng mà Phong Thiên Nhai rời đi, mặt mày bình thản. Gió thổi qua, cuốn tung vạt áo, Tả Sơn Nhân nhìn sang vách núi đối diện, một vùng tối tăm.

“Vô tình hay hữu tình đều sai, còn si tình thì lại lãng phí. Hừm, tuổi trẻ hân sẽ làm vài việc khiến bản thân đau lòng... Đúng nhỉ, Hữu lão.”

Cụ lại cười khê, tiếp: “Có điều may là, đường tình đã tỏ, cầu hi thước chưa đứt. Tất cả vẫn còn kịp.”

Phong Thiên Nhai nhẹ nhàng tiếp đất, triền núi không một bóng người, trong nhà cũng tối đen một mảnh, chẳng một ánh đèn. Phong Thiên Nhai nín thở đứng im một lúc, kết luận trong phòng chỉ có một người mới nghênh ngang đi vào.

Đóng cửa lại, Phong Thiên Nhai tay chân nhẹ nhàng đến trước giường Yến Cô Minh.

Tuy trong phòng rất tối, nhưng không phải chẳng có chút ánh sáng nào. Cộng thêm thị lực đáng ngạc nhiên của mình, Phong Thiên Nhai vẫn nhìn rất rõ mọi thứ. Yến Cô Minh nhắm mắt, chẳng thay đổi gì so với lúc nàng đến thăm trước đây.

Phong Thiên Nhai ngồi xổm bên giường — Giường của Hữu Sơn Nhân thấp hơn những chiếc giường bình thường rất nhiều, nàng ngồi xổm như thế, tay vừa khéo có thể gác lên giường. Nàng lặng lẽ ngắm Yến Cô Minh, cảm thấy lòng mình thỏa mãn đến không ngờ.

Thực ra lãng nhân của hiện tại rất nhếch nhác, thậm hại hơn lần đầu tiên nàng gặp hân, tóc tai tán loạn, mặt mày nhơ nhuốc, toàn thân quần vải nẹp băng, cả người rách rưới.

Nhưng Phong Thiên Nhai lại như đang thưởng thức một bức họa danh gia, mắt nhìn hân không chớp lấy một cái, miệng cười mà bản thân không biết.

Phía bên kia, không biết có phải là do trực giác trời sinh hay không, Yến Cô Minh lại chậm chạp mở mắt ra.

“Bé con...”

Phong Thiên Nhai bật cười, khê bảo: “Ta mới biết, thì ra công phu nín thở của mình lại chẳng ra sao thế này.”

Yến Cô Minh: “... Ta không biết có người ở đây, ta tự tỉnh đấy.” — Giọng hân vẫn yếu ớt khàn đặc, nhưng nghe ra lại rất có tinh thần.

Phong Thiên Nhai lắc đầu: “Thôi, chàng đừng nói đỡ cho sự phụ nữ.”

Ánh mắt Yến Cô Minh hơi di chuyển, nhìn về phía Phong Thiên Nhai.

“Đừng khiêm tốn, em chưa lợi hại đến thế đâu.”

Phong Thiên Nhai cười khì.

Để tránh Hữu Sơn Nhân, giọng Phong Thiên Nhai rất khê. Yến Cô Minh thì thương thế quá nặng, giọng hân không thể nào to nổi. Đây là lần đầu tiên hai người họ cùng ở trong một căn phòng tối đen, đầu kê sát đầu, trò chuyện bằng giọng thật nhẹ thật nhỏ.

Phân tâm ý nhẹ nhàng, lời thì thâm hóm hỉnh, giờ đây, trong lòng hai kẻ cùng mất rồi lại có được này thăm dăm nỗi dịu dàng chưa từng thể nghiệm.

Yến Cô Minh: “Sao em lại ở đây?”

Phong Thiên Nhai: “Đến thăm chàng mà.”

Yến Cô Minh: “Chẳng phải ông già kia không cho phép à?”

Phong Thiên Nhai xì một tiếng, đáp: “Dựa vào ông ấy mà đòi cản ta á?”

Yến Cô Minh: “Vậy người còn lại thì sao, cụ ta biết em ra ngoài rồi không?”

Phong Thiên Nhai gạt đầu, trả lời: “Ông ấy biết, ta báo rồi. Ông cụ còn dặn ta một đồng thứ.”

Yến Cô Minh: “Lúc nào?”

Phong Thiên Nhai vừa nghịch ống tay áo rách nát của Yến Cô Minh vừa nói: “Cụ ta bảo chàng bị thương quá nặng, dặn ta không được quấy rối chàng, mà y thuật của ông Hữu Sơn Nhân kia thì cao siêu lắm, chữa khỏi cho chàng cũng chẳng khó khăn gì. Còn dặn ta không được —”

Suýt nữa thì buột miệng, Phong Thiên Nhai ngậm phật mồm lại.

Yến Cô Minh: “Dạ em không được làm gì?”

Phong Thiên Nhai: “À... Không được tẩy máy tay chân.” Nàng tiện mồm bịa đại, nói: “Cụ ấy cũng biết ta biết chút y thuật, nhưng lão Hữu Sơn Nhân kia tánh kỳ, không thích người khác nhúng tay vào chuyện của mình.”

Yến Cô Minh lẳng lặng nhìn nàng, không tiếp lời.

Phong Thiên Nhai khẽ cúi đầu xuống. Nàng thấy ngày hôm nay mình lạ lắm, cứ như qua hôm nay, rất nhiều chuyện đã thay đổi. Yến Cô Minh vẫn là Yến Cô Minh ngày cũ, nhưng đã có gì đó khác đi rồi.

Dường như ánh mắt chàng... Phong Thiên Nhai thăm nhủ, trước đây nàng không biết ánh mắt Yến Cô Minh lại đen thẫm thẫm, tựa một đầm nước không thấy đáy như vậy.

Phong Thiên Nhai: “Chàng thấy sao rồi?”

Yến Cô Minh dòi ánh mắt đi, “Ta không sao.”

Phong Thiên Nhai: “Có đau ở đâu không?”

Yến Cô Minh ngoảnh mặt sang nhìn nàng.

Phong Thiên Nhai: “Chàng nhìn ta làm gì?”

Yến Cô Minh nhàn nhạt đáp: “Lăng nhàn chỉ thấy lạ.”

“Lạ chỗ nào?”

Yến Cô Minh: “Lần trọng thương đầu tiên, ta nhớ em ném mình xuống đất, còn cố ý đập tay phải ta.”

Phong Thiên Nhai: “...”

Yến Cô Minh cất giọng bình thản, “Còn nữa, chỉ vì một con dao, em bắt ta leo lên nóc nhà.”

Phong Thiên Nhai: “À... Chuyện này...”

Yến Cô Minh: “Còn bắt ta trèo xuống đỉnh Thiên Nhai.”

Phong Thiên Nhai gượng dừ: “Ấy là chàng tự muốn xuống đấy chứ!”

Nàng tròn đôi mắt tròn xoe của mình lên, Yến Cô Minh thì vẫn cứ bình thản. Nhưng một thoáng ẩn dưới vẻ lạnh nhạt kia, Phong Thiên Nhai lại bắt gặp nét cười nhẹ nhàng của người nọ.

Mặt nàng thoát cái đã nóng.

“Yến tòi, chàng dám đùa sư phụ chàng à.”

Yến Cô Minh khẽ ờ một tiếng.

“Thế này mới là đáng vẻ em nên có.”

Bạn đang đọc truyện *Lăng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

“Thế này mới giống đáng vẻ của em.”

Giọng Yến Cô Minh trầm ấm, Phong Thiên Nhai nhìn thẳng vào mắt hắn, cười bảo: “Dám trêu sư phụ rồi, xem ra đã khỏe rồi đấy nhì.”

Yến Cô Minh thản nhiên ừ một tiếng.

Phong Thiên Nhai nhìn nửa trái gương mặt được băng kín của hắn, trên lớp băng vẫn rịn một vết máu dài. Nàng nhú mày, khẽ hỏi: “Yến khò, mặt bị sao vậy?”

Yến Cô Minh: “Không sao.”

Phong Thiên Nhai: “Ồ ờ, biết là không sao, nhưng đã băng bó thì phải có nguyên nhân.”

Yến Cô Minh: “Bị va phải.”

Phong Thiên Nhai: “Có trúng mắt không?”

Yến Cô Minh: “Không sao.”

Phong Thiên Nhai đứng dậy, ngồi ghé vào giường Yến Cô Minh, khom lưng híp mắt nhìn hấn. Vừa nhìn vừa chọt trán hấn.

“Nếu còn bảo không sao nữa, ta sẽ đi hỏi lão già kia đấy!” Chọt được hai cái Phong Thiên Nhai đã dừng tay, nàng thối thối đầu ngón tay mình, ghét bỏ: “Yến khờ, đầu sao cứng thế này?”

Yến Cô Minh ngoảnh mặt sang chỗ khác, mặc nàng.

Phong Thiên Nhai cúi người xuống, khê khằng chạm vào vẩy máu trên mặt Yến Cô Minh. Yến Cô Minh chẳng sạch sẽ gì, máu và mồ hôi trộn lẫn nhau, lúc ngã từ trên núi xuống còn dấy cả một đồng bụi bặm bùn đất, cả người bẩn thỉu. Phong Thiên Nhai bĩu môi bảo: “Thế này vô tình khiến ta nhớ lại lần đầu gặp chàng. Lúc ấy cũng là một con yến bẩn.”

Yến Cô Minh bỗng hỏi: “Lần đầu tiên gặp mặt, ta trông thế nào?”

Phong Thiên Nhai dăm chiêu một lát, đáp: “Ừm, trông như sắp chết đến nơi rồi ý.”

Yến Cô Minh xoay mặt sang.

Phong Thiên Nhai nhớ lại cảnh tượng ngày ấy, không kìm nổi phải bật cười, nói: “Chàng biết không, khi ấy chàng nằm sắp ở đấy như đã chết rồi, máu chảy khắp nơi. Cũng tại ngủ được mùi máu tanh mà ta tìm thấy chàng.” Nhớ lại cuộc gặp gỡ tình cờ buổi đầu, cả cảnh sống chung giường chung tuốt kiểng, Phong Thiên Nhai thở dài, nhìn Yến Cô Minh mà cứ như đang dò xét, hỏi: “Sự phụ thực sự cảm thấy lạ...”

Yến Cô Minh: “Lạ cái gì?”

Phong Thiên Nhai: “Không gì cả.”

Yến Cô Minh nhíu mày nhìn nàng. Phong Thiên Nhai nhìn nét mặt quen thuộc này, lại bật cười. “Yến khờ, chúng ta thành thân đi.”

Yến Cô Minh khựng lại, hơi mất tự nhiên dời ánh mắt đi.

Phong Thiên Nhai đưa tay xoay mạnh đầu hấn về, “Coi đó coi đó, quên mất chuyện sáng nay ta nói với chàng rồi à. Sau này ta sẽ không khóc nữa, cười đi.”

Yến Cô Minh rũ mắt xuống, “Sao đột nhiên lại nghĩ đến chuyện này?”

Phong Thiên Nhai: “Đột nhiên là thế nào, sự phụ cân nhắc lâu lắm rồi.” Nàng đưa tay sờ mặt Yến Cô Minh, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Phong Thiên Nhai áp sát vào đôi gò má kiên nghị vững chãi.

“Sao nào, hay là ngày mai thành thân luôn?” Phong Thiên Nhai hào hứng hỏi.

Yến Cô Minh thoáng im lặng. Phong Thiên Nhai nhìn hấn, tuy trước giờ Yến Cô Minh kiêu kì, nhưng nàng nhận ra sự trầm mặc ngay lúc này đây của lãng nhân, nhàn nhạt nổi suy tư khó hiểu.

Phong Thiên Nhai: “Sao nào?”

Ánh mắt của Yến Cô Minh cứ mãi dưới thấp, không đối diện với Phong Thiên Nhai. Phong Thiên Nhai thấy hấn thăm nghiêm rặng.

Hấn không đáp, Phong Thiên Nhai cũng không hỏi lại nữa. Nàng ngồi bên giường, nâng cánh tay của Yến Cô Minh lên, đặt vào lòng mình nghịch. Tay Yến Cô Minh bị thương tương đối nhẹ, có lẽ lúc rơi xuống, hấn đã vô thức bảo vệ cánh tay duy nhất này.

Thời gian chậm chậm trôi, trong bóng tối, ngoài tiếng Phong Thiên Nhai hí hoáy với tay áo ra, không còn bất cứ âm thanh gì khác.

Chẳng biết đã im lặng bao lâu, cuối cùng Yến Cô Minh cũng lên tiếng. Giọng hấn trầm thấp hơn cả trước đây.

“Bé con...”

Phong Thiên Nhai: “Ừm?”

“...” Sắc mặt Yến Cô Minh rất tái, hấn khựng lại một chút, cuối cùng như đã quyết định, nhìn thẳng vào mắt Phong Thiên Nhai.

“Bé con, trước đây ta đã đồng ý chuyện thành thân.”

Phong Thiên Nhai gật đầu, “Còn nhớ thì tốt.”

Yến Cô Minh: “Nhưng...”

Phong Thiên Nhai vốn đang bình thản nghịch tay áo Yến Cô Minh, vừa nghe đến chữ “nhưng” đã lập tức cảnh giác, mắt nàng chứa con giận dữ, nhìn hấn chòng chọc.

“Làm sao, hồi hận à? Nói cho mà biết, trễ rồi!”

Ánh mắt lẳng nhân sâu lắng âm ỉ, giọng hấn nhân nhạt từ tốn: “Bé con, trước đây, khi rơi vào tình cảnh nguy hiểm, lẳng nhân luôn hồi sức cực nhanh, không cần lo lắng. Nhưng mà...” Yến Cô Minh hơi chần chừ, không biết phải diễn giải thế nào. “Nhưng mà... Vết thương lần này, e rằng không dễ lành như thế...”

Tuy trước nay chưa từng tỏ khổ, nhưng Yến Cô Minh cũng tự biết được mình bị thương nặng cỡ nào, hấn biết vết thương lần này đã chạm phải căn cơ, không dễ về lại thể trạng ban đầu. Dù có khỏe lại thì cơ thể vẫn sẽ không bằng lúc trước.

Phong Thiên Nhai không đáp lời, Yến Cô Minh khàn giọng, nói tiếp: “Hơn nữa, dấu vết thương ngoài da có lành lại, nội thương cũng...”

Chỉ vài câu thế thôi nhưng Yến Cô Minh vừa nói vừa ngừng, mấy bận chừng như không tiếp tục được. Một đời của hấn, chưa từng cúi đầu, đây là lần đầu tiên thể hiện sự yếu đuối trước mặt người khác.

“Bé con, tuổi đời còn trẻ, kinh nghiệm còn ít, lẳng nhân không muốn trói buộc, ... em biết không.” Đến cuối, giọng Yến Cô Minh thậm chí đã bắt đầu run.

Phong Thiên Nhai lẳng lặng nghe, nghe người đàn ông trước giờ hiếm khi tốt tính, người đàn ông bướng bỉnh đến độ răng gãy thà nuốt ngược vào trong, trải lòng mình.

Đây cũng là lần đầu tiên nàng biết được, lẳng nhân lại khổ tâm đến dường này.

Đến cuối, lời nói dường như chẳng còn mạch lạc, khát vọng và đấu tranh trong tim trộn lẫn vào nhau, ngực hấn lại nhói lên.

Không thấy được đôi mắt trong trẻo của thiếu nữ, Yến Cô Minh xoay đầu sang. Nhưng vừa xoay nhẹ sang, thân phải khiêm khuyết chợt xuất hiện trong tầm mắt, Yến Cô Minh run lên, phần vai cột cũng khẽ khàng run rẩy.

“Bé con, cơ thể lẳng nhân đã tàn tạ từ lâu, sau này sợ rằng chẳng còn được như bây giờ, ...”

Phong Thiên Nhai chợt bảo: “Yến khò, gọi một tiếng Thiên Nhai đi.”

Yến Cô Minh nghiêng răng không gọi. Phong Thiên Nhai đưa tay sờ mặt hấn, nàng muốn xoay đầu hấn sang nhìn mình, nhưng dù có làm thế nào, Yến Cô Minh cũng không nhúc nhích.

Phong Thiên Nhai mềm lòng, không dám gắng sức. Nàng ngẫm nghĩ, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn phía mặt trái được băng kín mít của Yến Cô Minh, như chuồn chuồn lướt nước.

Yến Cô Minh như bị ai đó dồn sức tấn cho một cú, cứng cả người.

“___”

Sau khi hôn một cái, Phong Thiên Nhai ngồi thẳng dậy, vừa nghịch lọn tóc dài bên tai mình, vừa nói với Yến Cô Minh: “Muốn ta tìm người khác, cũng được. Nhưng có điều kiện.”

Yến Cô Minh nén nỗi đau xót trong lòng, thấp giọng: “Điều kiện gì?”

Phong Thiên Nhai dẫu môi, ung dung đáp: “Thế này đi, chàng chỉ cần tìm một con yến già mặt thối tánh kỳ người cứng ngắc cho ta, ta sẽ tạm bỏ qua cho chàng.”

Yến Cô Minh: “... Đừng đùa nữa.”

Phong Thiên Nhai: “Ai đùa với chàng.”

Yến Cô Minh nhắm mắt không đáp.

Phong Thiên Nhai ghé sát mặt đến, hôn lên sống mũi cao thẳng của Yến Cô Minh. Hơi thở Yến Cô Minh rối loạn, ánh mắt chẳng biết phải đặt vào đâu.

Phong Thiên Nhai khoanh tay, từ trên cao nhìn xuống hấn, nói: “Yến khờ, rồi ta gì nổi, sao không chấp nhận.”

Yến Cô Minh càng mạnh miệng: “Lãng nhân có thể rời tất cả mọi thứ.”

Phong Thiên Nhai: “Nhưng không rời nổi ta.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai nắm lấy bàn tay Yến Cô Minh, nghịch từng ngón. Khẽ nói: “Yến khờ, sau này đừng nói mấy chuyện này nữa.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai: “Bảo ta còn bé, chưa thấu hết trần đời phồn hoa. Nhưng thấu hết thì đã sao, mười mấy năm trôi qua, chắc cũng sẽ như sự phụ, cuối cùng vẫn sẽ quay về đỉnh Thiên Nhai sống hết quãng đời còn lại.”

Yến Cô Minh thấp giọng, “Tương lai ra sao, khó nói.”

“Ừ.” Phong Thiên Nhai lặng lẽ đáp, “Vậy chàng có từng nghĩ đến chưa, nếu bây giờ ta đồng ý từ bỏ, sau này ném hết mọi sự cuộc đời lại hối hận, thì nên làm sao?” Nàng cười xấu xa nhìn lãng nhân, “Nói xem, khi ấy trời cao đất rộng, ta đi đâu tìm một con yến khờ già đến mức bay không nổi đây?”

Lời nói đùa lại rất đối ung dung, lại dịu dàng vô kể.

Im lặng một chốc, Phong Thiên Nhai huych hấn.

“Nghe chưa?”

Yến Cô Minh không đáp.

Sau đó, một chốc Phong Thiên Nhai lại hỏi một câu, nàng không vội, nhưng cũng sẽ không bỏ cuộc.

Chẳng biết đã hỏi bao nhiêu lần, Phong Thiên Nhai cuối cùng đã nghe được một từ ừ theo thói quen của lãng nhân.

Tình đã đậm sâu, đơn giản chỉ là mỉm cười uống thuốc độc, vui vẻ chịu đựng.

Phong Thiên Nhai đạt được ý nguyện, trời ngoài kia cũng đã sáng rồi. Nàng vỗ về bàn tay Yến Cô Minh, nói: “Ta phải đi đây, ông ta sắp dậy rồi.”

“Ừm.”

Phong Thiên Nhai: “Ban ngày muốn ta đến thăm lúc nào?”

Yến Cô Minh: “Tùy.”

Phong Thiên Nhai: “Ông ta chỉ cho phép mỗi ngày đến một canh giờ thôi.”

Yến Cô Minh khẽ nhủ mày, “Không cần theo ý lão.”

“Vậy không được.” Phong Thiên Nhai lắc mạnh đầu, “Sức khỏe của chàng còn nhờ vào ông ấy, bây giờ không được đắc tội với ông. Với cả, ông ấy cũng có ơn cứu mạng chàng, phải kính trọng.”

Yến Cô Minh lạnh lùng liếc mắt sang.

Phong Thiên Nhai đứng dậy, giãn gân cốt một lúc. “Ôi cha, ngồi cả đêm, lưng sắp gãy rồi.” Nàng đi đến cửa, thò đầu ra ngoài nhìn rồi ngoảnh lại, nhỏ giọng bảo: “Yến khờ, ta đi trước.”

“Ừm.”

Phong Thiên Nhai cười một tiếng, xoay người rời khỏi.

Trong phòng chỉ còn mỗi Yến Cô Minh. Một đêm không ngủ, với tình trạng sức khỏe hiện nay của mình, Yến Cô Minh không chịu đựng nổi. Nhưng sau khi Phong Thiên Nhai rời đi, hấn vẫn không ngủ. Hấn mở to con mắt còn lại, nhìn trần nhà tối đen, chẳng biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Bên kia, Phong Thiên Nhai chẳng mấy chốc đã về đến căn nhà bên sườn trái.

Chẳng hay có phải vì muốn đón nàng hay không, Tả Sơn Nhân đã dậy, đang nhỏ cò bên hàng rào ngoài sân. Thấy Phong Thiên Nhai về, lão cười híp mắt, ngẩng đầu bảo: “Cô bé về rồi, thấy thế nào?”

Phong Thiên Nhai bóp eo: “Rất sáng khoái!”

“Ha ha.” Tả Sơn Nhân cười đến mức bộ râu run run, “Sáng khoái thế nào cơ?”

Phong Thiên Nhai phẩy tay, “Cụ không hiểu, không hiểu đâu.”

Tả Sơn Nhân nhăn mặt làm hề, “Ừ ừ, già đây không hiểu.” Lão phỉu bụi trên tay, đứng dậy, nói với Phong Thiên Nhai: “Sáng già ra sông bắt được hai con cá, cô bé muốn ăn không?”

Ông vừa nhắc đến chuyện ăn, Phong Thiên Nhai bỗng cảm thấy mình đói bụng rồi.

“Ăn chứ! Cụ không biết ở cùng với gã khờ kia cả đêm, ta phải nói nhiều tới đâu, một tới nỗi nào đâu.”

Tả Sơn Nhân: “Gọi chồng mình là gã khờ à?”

Phong Thiên Nhai: “Ừm, khờ mà.” Nàng thấp giọng, “Khờ hiếm đấy.”

Tả Sơn Nhân: “Được được rồi, cậu ta khờ. Cô bé cả đêm không ngủ, giờ về phòng nghỉ ngơi một chút đi.”

Phong Thiên Nhai: “Cụ thì sao?”

Tả Sơn Nhân: “Già đi nướng cá.”

Phong Thiên Nhai thở dài một hơi như cảm khái, nói: “Ăn no lại nằm, nằm xong lại ăn, đây là cuộc sống ta mơ ước đấy. Cụ Tả, cụ bảo vết thương của tướng công khờ phải dưỡng bao lâu?”

Tả Sơn Nhân: “Ừm... Chắc độ ba tháng.”

Phong Thiên Nhai vỗ đùi, “Tốt quá rồi.”

Tả Sơn Nhân: “Hả?”

Phong Thiên Nhai đi về phía cửa nhà, vừa đi vừa nói: “Thôi thôi, cụ nướng cá đi, ta ngủ.” Nàng nhàn nhã bước vào phòng, nằm xuống giường. Vừa lòng thỏa ý như:

“Ừm... Ngủ dậy ăn no rồi đi thăm yển khờ.”

Bạn đang đọc truyện *Lăng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Chính xác thì Phong Thiên Nhai đã được mùi thịt thơm gọi dậy.

Nàng dụi mắt, thấy Tả Sơn đang cầm hai que gỗ, mỗi que xiên một con cá. Không biết có rắc gia vị hay không, mà thịt cá thơm nồng, từ xa đã ngửi thấy.

Lại nhìn ra ngoài, mặt trời chói chang, đã sắp chính ngọ. Phong Thiên Nhai vờn vai ngồi dậy.

Tả Sơn thấy nàng đã thức, cười tít bảo: “Cô bé, ăn thôi nào.”

Phong Thiên Nhai chép miệng, ngái ngủ nói: “Cụ, ngày nào cũng làm thức ăn ngon như này, ta không muốn rời đi nữa rồi.”

Tả Sơn vừa nghe mắt đã sáng lên, đáp: “Hay quá! Không muốn đi là tốt nhất. Hay là cô và tướng công cứ ngụ lại núi này đi, già biết gần đây có vài mảnh đất bằng, vẫn chưa ai ở.”

Phong Thiên Nhai đứng dậy, ngồi xuống bên bàn, nói: “Nếu là núi, thì bọn ta cũng có một ngọn.”

Tả Sơn: “Hả?”

Phong Thiên Nhai tự hào bảo: “Núi của bọn ta cao hơn ngọn này nhiều!”

Tả Sơn ngồi xuống bên cạnh, vuốt râu hỏi: “Thế cao bao nhiêu?”

Phong Thiên Nhai ra vẻ bí mật, đáp: “Đứng bên vách núi bọn ta, nhìn không thấy chân núi, tất cả đều là mây.”

“Ha ha, cô bé nói phét!” Tả Sơn cười ha ha, “Đều là mây, đó chẳng phải thiên đường à?”

Phong Thiên Nhai chẳng thèm phân bua, cầm đũa lên.

“Thì là thiên đường đấy.”

Tả Sơn cho rằng nàng đang nói đùa, hỏi: “Kể ra thì, cô bé, tướng công cô bao tuổi rồi?”

Phong Thiên Nhai cầm một xiên lên, gạt bỏ lớp da cá cháy đen đi, bên trong là thịt cá trắng bóc, đang tỏa hơi nóng. Nàng ngoạm một miếng, tươi non ngon miệng. Phong Thiên Nhai hài lòng gật gù, đáp: “Hai mươi chín rồi.”

Tả Sơn: “Áy chà, cậu ta lớn hơn cô mười mấy tuổi lận.”

Phong Thiên Nhai trề môi, khịt mũi nói với Tả Sơn: “Thì đúng là một con yến già mà, với cả máu chó là tính tình xấu cực, bướng chết luôn.”

Tả Sơn cười khà khà, bảo: “Khen chê gì cũng đã mua rồi, cô bé cứ luôn mồm bảo tướng công mình lắm khuyết điểm, thế càng thể hiện trong lòng có cậu ta.”

Phong Thiên Nhai thoải mái thừa nhận: “Đương nhiên.”

Phong Thiên Nhai ngấu nghiến hết nửa con cá, hỏi Tả Sơn: “Cụ, lát nữa ta sẽ sang bên ấy, đi cùng không?”

Tả Sơn phẩy tay: “Già không đi, một tháng gặp lão Hưu kia một lần là đã quá đủ rồi.”

“Vậy thôi.” Phong Thiên Nhai lau miệng, đáp: “Thế thì đợi đây.”

Tả Sơn nhắc nàng: “Cô bé cẩn thận nhé, lão Hưu kia tách kỳ, nhớ dùng dây dưa, một canh giờ thì một canh giờ, bằng không lão già ấy nổi cơn lên thì người khổ vẫn là gã tướng công khờ kia của cô thôi.”

Phong Thiên Nhai phun xương cá xuống bàn đánh phụt, sau đó ngẩng mặt lên nhìn Tả Sơn với vẻ khó chịu.

“Cụ.”

Tả Sơn: “Hả?”

Phong Thiên Nhai không vui bảo: “Lãng nhân kia tên Yến Cô Minh, gọi thẳng là được, yến khờ gã khờ chi ta mới được gọi thôi.”

Tả Sơn giạt mình, “Ồ ờ, già nhớ rồi.”

Phong Thiên Nhai bấy giờ mới vui đầu ăn cá tiếp.

“Nhưng mà, cụ nấu ăn ngon thật.”

Tả Sơn: “Đương nhiên.”

Phong Thiên Nhai: “Dạy ta với.”

Tả Sơn cười ra chiều cao thâm, “Sao, muốn làm cho tướng công ăn à?”

Phong Thiên Nhai: “Ừm, ta không biết nấu mấy món này. Trước đây chỉ hái trái cây cho chàng ăn thôi.”

Tả Sơn lấy làm lạ: “Trái cây? Quả gì?”

Phong Thiên Nhai đáp: “Quả dại, ta cũng ăn những quả ấy suốt. Trước đó, lúc sư phụ còn sống thì người biết nướng vài món dân dã, sau này mất rồi, ta vẫn luôn ăn quả dại. Ừm... cũng không thể bảo là ăn suốt, mỗi khi xuống núi ta cũng mua vài món khác ăn giải thèm.”

Tả Sơn ngạc nhiên hỏi: “Cô bé cũng sống trong núi?”

Phong Thiên Nhai: “Từ đầu đã bảo với cụ là chúng ta cũng có một ngọn núi mà.”

Tả Sơn đánh giá Phong Thiên Nhai một lượt, nói: “Đúng là hiếm thấy, mới tí tuổi đầu mà đã dám buông bỏ sự đời phồn hoa, ẩn cư chốn núi rừng.”

Phong Thiên Nhai cười khi khi, “Quá khen.”

Nàng ăn xong miếng cá cuối cùng, bỏ xiên xuống, đưa tay áo lên lau miệng: “Ta đi đây, một canh giờ sau về.”

Tả Sơn: “Đi đi.”

Phong Thiên Nhai đứng dậy rời khỏi.

Ngoài kia mặt trời ngay trên đỉnh đầu, ban tặng đôi chút ấm áp cho chốn núi rừng âm u lạnh lẽo này. Phong Thiên Nhai khoan khoái sải bước, đến trước căn nhà nhỏ của Hữu Sơn.

Bên ngoài không có ai. Phong Thiên Nhai thò đầu vào khe cửa nhìn lên, thấy Hữu Sơn đang khám cho Yến Cô Minh.

“Đã nói bao lần là không được cựa quậy, thằng nhóc này sao không nghe lời vậy!” Hữu Sơn cộc cằn nạt Yến Cô Minh. Chỗ Phong Thiên Nhai chỉ thấy lưng Hữu Sơn, không thấy được lăng nhàn.

Hữu Sơn quở mắng vài câu, cũng chẳng biết có phải Yến Cô Minh chưa thức hay không, chẳng nghe hắn nói tiếng nào. Hữu Sơn càng nói càng giận, cuối cùng còn dậm bùm bụp xuống giường.

Phong Thiên Nhai nấp sau cửa cười trộm, thầm nhủ với tính tình của Yến Cô Minh, nếu đã không muốn nói chuyện thì ai cũng đừng hòng cạy được miệng hắn.

“Lẽ nào lại thế ——!” Đúng lúc Hữu Sơn nổi cơn tam bành, Phong Thiên Nhai khéo léo gõ cửa.

Hữu Sơn xoay người, “Ài!”

Thực ra thì cũng không cần hỏi, đến đây lúc này, đương nhiên chỉ có Phong Thiên Nhai.

“Tiền bối, ta đến thăm mọi người.”

Phong Thiên Nhai cười khi từ sau cửa bước vào. Hữu Sơn thấy nàng bèn xị mặt. Yến Cô Minh khẽ xoay đầu sang, nhìn Phong Thiên Nhai. Phong Thiên Nhai háy mắt về phía hắn.

Hữu Sơn: “Còn ra thể thống gì ——!”

Phong Thiên Nhai dịu dàng nói: “Tiền bối, ta đến thay ca, người đi nghỉ một lúc đi.”

Hữu Sơn thối râu trợn mắt, có vẻ rất không vui khi Phong Thiên Nhai đến. Ngặt nỗi trước đó đã giao hẹn, lão đành phải theo hẹn mà làm. Hữu Sơn hừ lạnh một tiếng, bảo: “Một canh giờ!” Dứt lời liền phát tay mà đi.

Phong Thiên Nhai đóng cửa lại, nhảy vọt đến bên giường.

Ánh mắt lăng nhàn trầm lắng, lặng lẽ nhìn nàng.

Đôi mắt tròn xoe của Phong Thiên Nhai nhìn chăm chú một lúc, hài lòng bảo: “Ây cha không tệ, xem ra đã khỏe hơn đôi chút rồi.”

Yến Cô Minh rũ mắt xuống.

Phong Thiên Nhai cười ha ha kéo tay hắn, ngồi bên giường, nói: “Đã ăn gì chưa?”

Yến Cô Minh nhàn nhạt đáp: “Chưa.”

Phong Thiên Nhai: “Chưa? Đang dưỡng thương, không ăn không ổn. Ta đi tìm đồ cho chàng ăn.” Dứt lời nàng lập tức muốn đứng dậy, nhưng tay Yến Cô Minh lại khê siết một cái.

Tay Yến Cô Minh rất yếu, không thể nắm chặt thứ gì. Nhưng Phong Thiên Nhai thường cầm tay hắn, nên chỉ một động tác nhẹ thôi, nàng đã hiểu ý hắn rồi.

Yến Cô Minh: “Không cần.”

Phong Thiên Nhai: “Phải ăn mới được.”

Yến Cô Minh: “Khỏi.”

Phong Thiên Nhai khẽ nói: “Ít nhiều gì cũng phải ăn một chút, ta đi tìm thức ăn cho chàng, thế nào?”

Yến Cô Minh không đáp nữa.

Lại bắt đầu rồi. Phong Thiên Nhai hít sâu một hơi, nhướn mày hỏi: “Ăn hay không?”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai nhìn hắn chòng chọc, hung tợn nói: “Hồi thế thôi, chàng không có quyền quyết định đâu! Chờ đó.” Nàng rút tay lại, xoay người bước ra cửa. Ngoài kia ánh nắng rực rỡ, Hữu Sơn đang ngồi ngoài băng đá đọc sách.

Thấy Phong Thiên Nhai ra ngoài, Hữu Sơn hỏi: “Giờ đã về rồi?”

Phong Thiên Nhai: “...” Nàng lắc đầu, đáp: “Chưa, ta ra ngoài tìm thức ăn cho chàng. Tiễn bối, sao người không nấu vài món cho chàng ăn.”

“Hừ.” Hữu Sơn cười lạnh một tiếng, nói: “Người làm nghề y không cứu kẻ muốn chết.”

“Ồ ——?” Phong Thiên Nhai thót tim, thoát cái đã vọt đến trước mặt Hữu Sơn, “Muốn chết? Ai muốn chết?”

Nàng xông đến như thế, Hữu Sơn hoảng hốt vô cùng. Lão xua Phong Thiên Nhai như đuổi ruồi, “Tránh ra đi!”

Phong Thiên Nhai tròn mắt, “Là sao, ai muốn chết?”

Hữu Sơn hếch mũi lên trời, “Hừ, cũng chẳng khác muốn chết là bao.”

Phong Thiên Nhai: “Rốt cuộc là sao?”

Hữu Sơn chấp tay sau lưng, mặc kệ Phong Thiên Nhai.

Phong Thiên Nhai dịu giọng, “Tiễn bối...”

Hữu Sơn: “!”

Phong Thiên Nhai cứ gọi tiễn bối mãi, Hữu Sơn chẳng có mặt mũi nào mà xụ nữa. Lão hừ khê một tiếng, đáp: “Cô biết không, từ lúc mới cứu đến tận bây giờ, cậu ta chẳng bao giờ chủ động nói một câu nào với ta. Không hỏi tình trạng vết thương thì không nói. Với cái kiểu bị thương của cậu ta, ấy không phải muốn chết thì là gì?”

Phong Thiên Nhai: “... Tại sao?”

Giọng Hữu Sơn hơi chậm lại.

“Trên đời luôn có cái nghề khờ khạo này, không muốn tỏ ra mình yếu, không muốn chịu thua, càng không xin cứu giúp. Muốn chúng nó mở miệng xin giúp đỡ có lẽ còn khó hơn giết chúng nó.”

Phong Thiên Nhai vô cùng tán thành, “Ừ.”

Hữu Sơn: “Ta cứu cậu ta chỉ vì chữ y, cậu ta không chịu nhượng bộ, vậy thì cứ kéo đi. Làm gì có chuyện ta phải xin được cứu cậu ta. Hừ, cứ thế này, sớm muộn gì cũng có ngày, cậu ta muốn mở miệng đã không còn kịp nữa.”

“Kịp mà kịp mà.” Phong Thiên Nhai vội vã cười bồi, “Lúc này chàng còn bảo muốn ăn gì đó, ta đi tìm cho chàng đây, tiễn bối cứ đọc sách tiếp đi ạ.”

Phong Thiên Nhai xoay người rời khỏi, thầm nghĩ nên tìm thứ gì cho Yến Cô Minh ăn đây. Nàng chỉ giỏi việc hái trái cây, nhưng bây giờ đã cuối thu, rất khó tìm quả dại trong rừng.

Vậy thì bất chước Tả Sơn thôi, hai ngày nay thấy cụ ta bắt được thú hoang suốt, xem ra trong núi có không ít thú hoang. Đứng rồi, còn có cá.

Nhớ đến cá nướng mình vừa ăn, Phong Thiên Nhai thăm nhủ, yến khờ ham rượu thịt, chắc sẽ thích.

“Bên hông nhà có thịt muối.”

Ngay khi Phong Thiên Nhai quyết định xong, định rời đi thì Hữu Sơn chợt nói.

“Ồ?” Phong Thiên Nhai ngạc nhiên ngoái đầu, chỉ thấy bóng lưng đang bước đi của Hữu Sơn. Nàng nhìn bóng lưng còng gầy yếu nhưng lại ngang bướng đến lạ kỳ kia, khẽ cười thành tiếng.

“Ừm... Có khi yến khờ già rồi cũng sẽ như thế.” Nàng đến bên hông nhà, vừa đi vừa thăm lắc đầu, “Không đúng, yến khờ cao lớn hơn cụ ta nhiều... Cũng không lẩm lờn như vậy...”

Nàng đến nơi, lại lăm bầm một câu.

“Cũng không ghét nữ nhân...”

Đẩy cửa gỗ, bên trái phòng hông chất chồng củi và đồ lặt vặt, bên phải trừ ít lương thực, và một cái bếp đơn giản. Trong phòng rải rác dược liệu và siêu sắc thuốc. Phong Thiên Nhai bước vào, mở nắp một chum gốm sắc thuốc.

“Ồi nóng quá.”

Nàng rút tay lại, vẩy mấy cái rồi lại thò ra, nhấc vại cái nắp —— Bên trong đen đặc những thuốc, mùi xốc, vẫn đang bốc hơi.

Phong Thiên Nhai thò tay nhúng vào, đưa lên mũi ngửi kỹ.

“Ồ... Là củ kim cốt, đúng là lão già miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo.”

Phong Thiên Nhai đẩy nắp lại, xoay người bước đến chỗ bếp.

“Ừm...” Phong Thiên Nhai nhón một miếng thịt trên trên thừng, “Cứng quá.” Nàng ngửi thử, nồng nặc vị mặn. Đây chắc là thịt muối rồi, nhưng trước giờ Phong Thiên Nhai chưa từng nấu cái này, cầm một miếng thịt cứng ngắc trong tay, nàng thực sự không biết nên làm gì.

Cân nhắc một lúc, Phong Thiên Nhai nhóm lửa, múc nửa nồi nước từ vại bên. Sau đó ném thẳng miếng thịt vào nồi.

“Nếu là thịt thì luộc chín là được.” Nàng mở to mắt nhìn miếng thịt quay cuồng trong nước nóng với vẻ mong đợi, sau khoảng thời gian cháy một nén nhang, nàng vớt thịt ra.

Không tìm được dao, Phong Thiên Nhai bèn mặc kệ, nàng dùng tay xấn miếng thịt thành ba phần.

“Ồi nóng quá.”

Lấy vại cái bát ra, Phong Thiên Nhai cho thịt vào, bung ra ngoài.

Hữu Sơn đã đi mất từ lâu, Phong Thiên Nhai đi vào nhà, Yến Cô Minh vẫn nằm im trên giường. Phong Thiên Nhai bung bát đến bên giường, xoay một vòng cạnh mũi Yến Cô Minh, hỏi: “Thấy sao, thơm không?”

Thực ra món thịt muối này Phong Thiên Nhai nấu rất bình thường, chẳng qua là thịt đã được muối vừa miệng, sau khi luộc mùi thịt mới tỏa ra.

Yến Cô Minh lặng lẽ nhìn Phong Thiên Nhai.

Phong Thiên Nhai: “Ăn không?”

Yến Cô Minh không đáp.

Phong Thiên Nhai lấy một miếng từ trong bát ra, xé một mảnh cho vào miệng, “Ừm... Ngon thật.” Phong Thiên Nhai cố ý chép miệng. Đảo mắt sang nhìn lăng nhán, hần vẫn thờ ơ.

Phong Thiên Nhai thông vai, ra vẻ chẳng còn cách nào: “Rất cuộc chàng có ăn không, sao mà bướng thế này?”

Thực ra Phong Thiên Nhai rất hiểu tính tình Yến Cô Minh, lúc hần bướng lên, đúng là có lúc đồ thể nào cũng không xong, làm gì cũng vậy. Nàng biết rõ cuộc trò chuyện khi này với Hữu Sơn đã lọt vào tai hần, Hữu Sơn nói thẳng tìm đến hần mà chẳng nề nang gì, càng khiến hần không chịu cúi đầu.

Phong Thiên Nhai thở dài, ngước mắt nhìn trần nhà. Nàng khẽ hé miệng, ngây ra nghĩ cách.

“VẬY ĐI.” Phong Thiên Nhai cúi đầu, nói với Yến Cô Minh: “Nếu chàng chịu ăn, sư phụ sẽ hôn một cái, chịu không?”

Tai lăng nhán thoát cái đã nóng lên, hần đột nhiên xoay mặt sang.

Phong Thiên Nhai gợn bát, “Thấy thế nào?”

Do Yến Cô Minh ngoái đầu sang mà nàng dễ dàng nhìn thấy cái tai đỏ rực của hần. Trên cơ thể lăng nhán, chỗ nào cũng rắn chắc khỏe mạnh, ngay cả đôi tai cũng góc cạnh rõ ràng. Đôi tai như thế mà đỏ, lại càng khiến người ta nhận nhận trong lòng.

Phong Thiên Nhai nhin cười, đưa tay chọt chọt mặt lăng nhán.

“Nhé, yến khờ.”

Yến Cô Minh chọt đưa mắt lườm nàng, “—!”

Phong Thiên Nhai cười hỏi: “Sao chứ, có mỗi con mắt, lườm thì được việc à?” Nàng xán lại gần, cười tí: “Nếu muốn lườm ta thì ngoan ngoãn dưỡng thương, dùng cả hai mắt mà lườm.”

Chẳng biết tại sao, nghe đến câu này của Phong Thiên Nhai, ánh mắt Yến Cô Minh bỗng ngán ngấm hần.

Phong Thiên Nhai bấy giờ đã rất nhạy cảm với hần, vừa nhìn đã thấy lạ.

“Yến khờ, sao vậy?”

Giọng Yến Cô Minh nghèn nghẹn: “Bé con...”

“Ừm?”

Yến Cô Minh: “...”

Hắn nói một cách giọng gạo, Phong Thiên Nhai vội vàng, “Lại sao nữa?”

Yến Cô Minh: “Bé con, có lẽ mắt trái mù rồi.”

Phong Thiên Nhai: “...” Nàng nhìn Yến Cô Minh trân trân. Thực ra, lúc thấy khuôn mặt Yến Cô Minh được băng bó thành thế này, bên trong ứa máu, nàng đã từng nghĩ đến tình trạng xấu nhất.

Phong Thiên Nhai đặt bát xuống, đưa tay khê khàng vuốt ve phía mặt trái được băng bó chặt của Yến Cô Minh. Vuốt ve đến độ nàng bật cười. Nhưng nụ cười lại vương nổi bất đắc dĩ.

“Ôi... Yến khờ, lần đầu gặp chàng đã mất một cánh tay, bây giờ lại mất thêm một con mắt. Nói xem sao xui xẻo vậy?”

Yến Cô Minh: “...”

“May mà, chỉ khó chịu từng lần riêng rẽ.” Mắt Phong Thiên Nhai đã hơi đỏ, nàng khê nói, “Vẫn còn may, nếu lòng cả hai lần vào nhau, ta sẽ chịu không nổi mà khóc mất.”

Yến Cô Minh lặng lẽ nhìn nàng.

Cô bé này vẫn nhớ lời hắn nói, lời mà khi ấy hắn chỉ dùng để dỗ nàng không khóc nữa.

[Lau khô nước mắt đi, ta mới lấy.]

Khi ấy chỉ là lời để đẩy, giờ nhớ lại, Yến Cô Minh thế mà cũng bắt đầu trông mong nó có thể thành thật.

Phong Thiên Nhai hít sâu một hơi, dần nổi buồn xuống, nàng lại cầm bát lên, đưa cho Yến Cô Minh: “Ăn đi!”

Yến Cô Minh: “...” Có lẽ hắn sẽ chẳng bao giờ hiểu hết được con người nàng.

Phong Thiên Nhai thấy Yến Cô Minh lại bắt đầu đen mặt không nói chuyện, cười gian: “Sao, không muốn được hôn à?”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai thấy vẻ bướng bỉnh của hắn, đáy lòng mềm mại hắn. Nhiều ngày không làm vệ sinh cá nhân, cằm Yến Cô Minh lún phún râu cứng, nhìn có vẻ khác hơn nhiều.

Phong Thiên Nhai nhón một miếng thịt, cầm lên nhìn, hờ hững nói:

“Thế này đi, nếu chàng ăn, sư phụ sẽ hôn một cái — Cộng thêm một vò rượu ngon, sao?”

Yến Cô Minh: “!”

Phong Thiên Nhai thấy lảng nhàn thoát cái đã sáng mắt, thâm buồn cười nhưng mặt vẫn nghiêm như cũ.

“Người biết y thuật đều biết, trọng thương không thể uống rượu, sư phụ cũng khó khăn lắm. Giờ nghỉ lại, nếu chàng không muốn ăn thì thôi vậy.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai: “Làm sao?”

Yến Cô Minh nghiêng răng đáp: “Ăn...”

“Ha ha —!” Phong Thiên Nhai thắng lớn, hưng phấn đứng dậy xoay vài vòng.

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai không quên chuyện chính, nàng cầm thịt, xé từng miếng cho vào miệng Yến Cô Minh. “Nào nào, ăn thôi, mở miệng.”

Yến Cô Minh mở miệng, Phong Thiên Nhai cho từng miếng vào.

Cảm giác khi nuốt hắn ăn thật thú vị, Phong Thiên Nhai thâm nhủ.

Ăn xong, Yến Cô Minh nhìn Phong Thiên Nhai, “Rượu.”

Phong Thiên Nhai đặt bát xuống, không nhanh không chậm đáp: “Gấp gấp cái gì?”

Yến Cô Minh: “Em hứa rồi.”

Phong Thiên Nhai đưa tay gãi mặt, “Thế à?”

Yến Cô Minh: “...”

“Ha.” Phong Thiên Nhai xụ mặt xán lại trước mặt Yến Cô Minh, miệng cách miệng hần một ngón tay, nàng khẽ nói: “Vội muốn uống rượu thế làm gì, phần thưởng không chỉ một món, chàng cứ thế này, sự phụ giận đây.”

Giọng nàng nhẹ nhàng lướt qua, thấp thoáng nét gợi cảm không thuộc về độ tuổi này. Yến Cô Minh chợt hoảng hốt.

Thấy vẻ ngẩn ngơ của hần, Phong Thiên Nhai khẽ cười một tiếng, cúi người.

Lại là một nụ hôn chuồn chuồn lướt nước, thoáng cái đã qua.

Nhưng sau nụ hôn này, Phong Thiên Nhai lại không đứng thẳng dậy. Môi nàng khẽ dừng trên môi Yến Cô Minh, không xa không gần, vì eo chốc chốc lại run lên, hai cánh môi cũng chốc chốc lại dán vào nhau.

Lưng Phong Thiên Nhai thừa sức, chỉ chống một tay xuống giường, không dè phải lãng nhân.

Nàng khẽ cười.

“Thế nào, sự phụ thưởng cái này trước.”

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Sau nụ hôn của Phong Thiên Nhai, hơi thở của Yến Cô Minh gấp gấp hơn rõ rệt, hần muốn mở miệng bảo Phong Thiên Nhai dịch xa ra một chút. Nhưng đôi môi mỏng kia lại ở quá gần, môi hần chỉ cần khẽ nhẹ, sẽ lại áp vào nhau.

Gối hần đang nằm là gối tre cứng mà Hữu Sơn chuẩn bị cho, chẳng có chỗ để lùi lại, nếu cứ giằng co thế này, đến cả thở Yến Cô Minh cũng không dám thở mạnh.

Phong Thiên Nhai biết hần đang lúng túng, ráng nhịn cười.

Nàng nhận ra, từ lúc mình cạy được lớp vỏ cứng của lãng nhân, chàng già này thực sự rất thú vị. Nàng thấy mình trêu chọc hần ngày càng quen tay, vì nàng biết, Yến Cô Minh sẽ chẳng bao giờ thực sự nổi giận với mình.

Phong Thiên Nhai đương nhiên có lòng tin vào bản thân.

“Làm sao?” Phong Thiên Nhai buông lời.

Hơi thở của Yến Cô Minh ảm áp, mang theo khí phách kiên nghị chỉ có ở nam nhân phả vào mặt nàng, khiến mặt nàng nóng bỏng.

Phong Thiên Nhai động lòng, nhấc bàn tay bên người lên, khẽ chạm vào ngực lãng nhân.

Lòng ngực vẫn đang quần băng, tay Phong Thiên Nhai trượt xuống theo vị trí vết thương.

“Đây là vết chườm...”

Tay nàng dần di chuyển đến hông Yến Cô Minh, thắt lưng lãng nhân rắn chắc mạnh mẽ. Nàng lướt ngang tay, sờ vết thương trên eo hần.

“Đây là vết đao.”

Bàn tay thiếu nữ như một chú cá nhỏ xinh tron nhẵn, bơi tới lượn lui trên người Yến Cô Minh, đẩy lên từng hồi nóng bỏng.

Lãng nhân không nhịn nổi nữa.

Hần giờ tay lên, nắm lấy cổ tay Phong Thiên Nhai.

“Đù rồi... Đùng sờ nữa.” Yến Cô Minh nói, chiếc cảm lún phún râu khê cử động, cọ sát vào mặt Phong Thiên Nhai, khiến nàng thấy nóng hơn.

Đầu óc Phong Thiên Nhai mụ mẫm cả, không suy nghĩ được gì. Chỉ có nội dung trong từng trang sách kỳ quái kia, giờ phút này lại rõ nét đến đáng kinh ngạc.

“Yến khờ... Biết đang nghĩ gì không?”

Yến Cô Minh: “Không biết.”

Phong Thiên Nhai nhếch mép, từ từ thẳng người dậy. Yến Cô Minh thấy mặt nàng đỏ rực, cứ như vừa luân chuyển chân khí toàn thân, sắc đỏ trong suốt.

Phong Thiên Nhai phẩy tay, khê nói: “Nóng ghê...”

Yến Cô Minh dòi mắt đi.

Phong Thiên Nhai đứng lên, giỡn người, nói với Yến Cô Minh: “Sắp hết một canh giờ, phải đi rồi.”

Yến Cô Minh lại xoay sang nhìn nàng.

“Rượu.”

Phong Thiên Nhai đen mặt, bữu môi bảo: “Rượu rượu rượu, chỉ biết có rượu thôi. Chẳng chờ đấy.” Nàng phẩy tay, rời khỏi phòng.

Bên ngoài, Hữu Sơn lại đã ngồi chỗ cũ đọc sách, thấy Phong Thiên Nhai đi ra, ánh nhìn tán thưởng thoáng lia đến, lại quay về đọc sách. Phong Thiên Nhai cười khì, hành lễ với lão: “Tiền bối, đi đây.”

“Hừ.” Hữu Sơn hừ một tiếng đáp lại.

Phong Thiên Nhai rời nhà Hữu Sơn nhưng không về sườn núi đối diện, mà đi thẳng xuống núi. Giờ vẫn còn sớm, nàng vẫn còn tiền, định nhân lúc này vào trấn mua rượu cho lãng nhân, tối xách về.

Phong Thiên Nhai đến chân núi, nhận ra nơi này cách rất gần con sông nàng từng đi tìm lãng nhân, bèn cứ xuôi theo nó mà đi. Chừng hơn một canh giờ, nàng đến trước trấn Hương Lâm.

Thực ra trầy trật tới lui, chẳng qua cũng chỉ mới vài ngày ngắn ngủi, nhưng giờ đây, lần nữa đứng trước trấn Hương Lâm, Phong Thiên Nhai chợt ngẩn ngơ, tựa đã qua mấy đời.

Cũng đúng, những người đã trải qua sinh ly tử biệt, thể nào cũng sẽ thấu suốt hơn đôi chút. Phong Thiên Nhai tự nhủ.

Nàng ánh chừng số bạc vụn trong tay, bước vào trấn.

Đầu của Phan Lung Lệ Gia đã được đem xuống, lúc này đây trên cửa thành chỉ còn cột gỗ thô từng dùng để treo cái đầu ấy. Cứ cảm chót vót nơi đó, không đỡ ra.

Có lẽ dân chúng không muốn lấy vận xui — Cả thiên hạ đều biết đến tể ti phiến cương, trong lòng dân chúng, những kẻ có thể thông thiên quán địa, dù cho kẻ ấy thuộc phe nào, đều sẽ khiến mọi người nảy sinh cảm giác sợ hãi. Tể ti đã chết, ai biết được trên cây cột kia có nhiễm oán khí không?

Cũng có thể, không đỡ cột xuống là mệnh lệnh của triều đình.

Phong Thiên Nhai thấy mình dường như không hiểu nổi bọn Diệp Hoài Sơn. Nếu bảo lòng dạ y ác độc, thì trông không phải như thế. Dáng vẻ ngờ nghệch của y mỗi khi đối tốt với nàng, tính cách chính trực rộng lượng của y, quả thực chẳng thể liên kết với cụm từ “lòng dạ độc ác”.

Nhưng nếu bảo y tốt bụng, thì càng không phải thế. Y có thể hành hạ kẻ địch bằng trăm cách, cũng chấp nhận ác độc với chính mình để tổng tiền kẻ địch, lòng dạ như thế sao có thể gọi là “tốt bụng”.

So với Diệp Hoài Sơn, Phong Thiên Nhai lại thấy mình hiểu Phong Đồ hơn.

Dù nom con người thật của gã như được che đậy bởi một tầng sa, tuy mỏng manh song lại khiến người ta nhìn không thấu. Nhưng Phong Thiên Nhai cho rằng, dầu có vén tầng sa mỏng ấy lên, con người thật của gã vẫn sẽ như thế, không thay đổi gì.

Sau này có một lần, Phong Thiên Nhai có dịp tán chuyện này với một người nào đó, người ấy nói với nàng, sở dĩ nàng có thể hiểu được Phong Đồ và Yến Cô Minh, là vì họ đều thuộc giang hồ.

“Còn Diệp Hoài Sơn là người của triều đình, triều đình và giang hồ khác nhau, không hiểu cũng là lẽ thường. Mỗi nơi sẽ có nguyên tắc của riêng mình, giang hồ có quy tắc giang hồ, triều đình có quy củ triều đình. Nhưng ranh giới giữa các thứ nguyên tắc ấy cũng chẳng rõ ràng là mấy, nhưng luôn có một số người thích khăng khăng giữ nguyên tắc của mình, như cậu tướng quân ấy, cũng như gã Yến kia.”

Trần Hương Lâm hôm nay yên tĩnh hơn thường ngày nhiều, Phong Thiên Nhai bước trên đường, phát hiện ai nấy đều đi lại rất vội, cực ít người dừng chân bên ngoài. Phong Thiên Nhai ngẩng đầu nhìn trời, bây giờ đáng lẽ là lúc đường phố náo nhiệt nhất, sao lại có thể như này.

“Ồ... Chuyện gì thế này?”

Phong Thiên Nhai vừa đi vừa thắc mắc được một lúc, đến một quán rượu, nàng vào hỏi chủ quán: “Ông chủ, cho một vò mang đi, loại ngon một chút.”

Kẻ bán buôn gặp khách hàng sẽ luôn niềm nở, ông chủ kia sáng khoái đáp: “Có ngay, cô nương chờ chút.” Ông ta bảo Phong Thiên Nhai ngồi chờ, đoạn sai tửu đồng ra hâm sau nhà lấy rượu.

Phong Thiên Nhai ngồi đấy nhìn quanh, trong sảnh có vài thực khách.

Chẳng bao lâu sau, tửu đồng bê một vò rượu ngon ra. Tiểu nhị nhận lấy rồi đưa cho Phong Thiên Nhai.

“Cô nương, rượu đây ạ.”

Phong Thiên Nhai đưa bạc cho cậu ta, thuận miệng hỏi: “Tiểu nhị, sao giờ trong trấn ít người thế?”

Tiểu nhị lấy làm lạ: “Cô nương từ ngoài đến đây?”

Phong Thiên Nhai gật đầu, “Ừm”

“Thảo nào.” Tiểu nhị đáp, “Cô nương không biết đấy thôi, vài ngày trước đại tướng quân trấn biên thắng trận, bêu đầu tể ti phiên cương thị chúng, đúng là đáng mừng!”

Phong Thiên Nhai rũ mắt hỏi: “Sau đó thì?”

Tiểu nhị tiếp: “Thử hỏi tể ti phiên cương có cấp bậc cao thế nào, nghe nói sau khi nhận được tin, phiên vương nổi trận lôi đình. Phía bắc có một tòa thành đã bị phiên binh chiếm từ trước, bây giờ rõ tin phiên vương muốn đồ thành rửa hận!”

“Phét lác gì đấy!” Lúc tiểu nhị hăng hái giảng giải, bên cạnh bỗng vang lên tiếng bực mình. Phong Thiên Nhai ngoảnh đầu sang, thấy một thực khách đang nhìn tiểu nhị bằng ánh mắt giận dữ.

“Chiến sự tiền tuyến là chuyện mà ngữ tiểu nhị có thể bình loạn à!”

Vị thực khách kia trên dưới bốn mươi, mặt vuông chữ quốc, vóc người cao to, quần áo giản dị. Chiếc bát ông ta cầm trên tay đầy thịt muối. Xem ra đã ăn được một nửa, nhin không nổi nữa mới lên tiếng.

Tiểu nhị bị quát một câu, suýt nữa đã không giữ được vẻ hòa nhã, cậu ta cười vuốt đuôi: “Đại gia à, chân thành xin lỗi, làm phiền, làm phiền rồi.”

Chương quỹ thấy có xích mích, vội vàng bước tới giảng hòa. Lão cốc đầu tiểu nhị.

“Cần rồi! Còn không mau đi làm việc!”

Tiểu nhị cúi gằm đầu xuống: “Dạ vâng.”

Phong Thiên Nhai chuyển mắt sang vị thực khách kia, hỏi: “Sao, cậu ta nói sai à?”

Giọng thực khách rất đậm, cổ họng cũng to, vừa mở miệng là cả sảnh đều nghe thấy. “Đàn bà bàn chuyện quốc gia! Tiểu cô nương đừng hỏi nữa!”

Phong Thiên Nhai cười cười, khước mắt liếc thấy cạnh bàn của thực khách này dựng một thanh kiếm thô. Nàng nói: “Đến cả một tên giang hồ cũng tán chuyện quốc gia, sao dân thường lại không thể?”

“Bộp!” Thực khách vỗ mạnh bàn, “Tiểu cô nương to gan nhĩ!”

Phong Thiên Nhai lắc lắc cổ, bụng bảo dạ mình đã làm gì đâu.

Chương quỹ thấy chuyện đã tới hồi giương cung tuốt kiếm, vội vã chạy tới, khẽ nói với Phong Thiên Nhai: “Cô nương, rượu đã xong, mau rồi đi thôi.”

Phong Thiên Nhai ngoảnh sang liếc ông ta một cái, tự nhủ: “Thôi, sang chỗ khác hỏi cũng được.”

Dứt lời, nàng xoay người cất bước.

“Dừng chân.”

Lúc nàng sắp ra khỏi cửa, một giọng nói vang lên. Phong Thiên Nhai ngoái đầu lại, nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Trong góc sảnh, bên chiếc bàn gỗ, có một nam nhân đang ngồi. Người này mặt mày ngả ngớn, phảng phất tà khí. Hắn ngồi cũng chẳng lấy gì làm ngay ngắn, một chân vắt lên băng ghế, cánh tay kê trên đầu gối, đang bóc vỏ hạch.

Trên bàn ngoài vỏ hạch chất đồng thì còn một vỏ rượu.

Hắn vừa lên tiếng, người cả sảnh đều quay sang nhìn, dưới ánh mắt của mọi người, hắn không đổi sắc mặt, nhìn thẳng Phong Thiên Nhai.

“Mỹ nhân, tôi đây uống một chén, tiểu gia kể chuyện cho nghe.”

Phong Thiên Nhai nhướn mày.

Nam nhân này đang mỉm cười, quanh người lại không có vũ khí. Nhưng Phong Thiên Nhai lại cảm thấy, người này mới đúng là kiểu giang hồ bất cứ lúc nào, bất kể ở đâu đều có thể giết người.

Phong Thiên Nhai bước sang, ngồi xuống trước mặt hắn.

Đến gần mới nhận ra, đôi mắt của nam nhân này sáng đến phát sợ.

Nàng xách vỏ rượu, không lấy chén, cứ thế mở nắp ngửa cổ rót thẳng vào miệng. Uống khoảng nửa vỏ, nàng đặt vỏ rượu về chỗ cũ, nói với người nọ: “Kể đi.”

Nam tử nhìn Phong Thiên Nhai uống rượu với vẻ hứng thú.

“Trên đời này, thứ mà tiểu gia thích nhất, là mỹ nhân say rượu.”

“Hừ.” Phong Thiên Nhai nói, “Vậy chỉ e ngươi phải thất vọng rồi, chỉ một chút rượu như thế, vẫn chẳng là gì.” Nàng gõ tay xuống bàn, giọng: “Kể mau.”

Hắn mặt dày bảo: “Tiểu nhị kia kể không sai, chuyện là thế.”

Phong Thiên Nhai: “Đùa ta à?”

“Áy, tiểu gia trước giờ chưa từng lừa con gái.”

Hắn đặt chân xuống, khoanh tay trước ngực. Vóc người cao to, nhưng quần áo lại lòi lòi thôi lệch thêch, xắn tay áo phanh ngực, da dẻ ngăm đen trong góc tối càng lộ vẻ cường tráng.

“Cậu ta kể không sai, có điều chưa hết.” Hắn nói, “Phiên cương chiếm được một tòa thành, nhưng trung nguyên lại có Độc thủ và thi thể của tể ti. Với trung nguyên, tòa thành thất thủ kia luôn là nỗi canh cánh trong lòng triều đình, mấy bận định phải quân giành lại. Còn với phiên cương, Đại tể ti là sự tồn tại cao quý, thi thể của cô ta rất quan trọng, phiên cương tất phải có được.”

Phong Thiên Nhai: “Muốn trao đổi chứ gì?”

Nam tử khẽ cười, đáp: “Không đổi, là cược. Chẳng ai muốn buông lợi thế trong tay, nhưng mọi người đều muốn đoạt thứ trong tay kẻ khác.”

Phong Thiên Nhai nhú mày, “Cược? Cược thế nào?”

Nam tử cười lạnh một tiếng

“Bình nguyên Yên Vũ, một trận định cán khôn.”

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

“Bình nguyên Yên Vũ, một trận định cán khôn.”

Phong Thiên Nhai: “...” Nàng thở dài, nói, “Bình nguyên Yên Vũ, lại là bình nguyên Yên Vũ.”

Nam tử cười cười: “Sao, mỹ nhân quen nơi này lắm?”

Phong Thiên Nhai lắc đầu, “Không thể gọi là quen, chỉ từng nghe người ta nhắc đến.”

Nam tử: “Quả đúng là một nơi nổi tiếng.”

Phong Thiên Nhai ngẫm một lát, hỏi: “Một trận định càn khôn, định là định thế nào?”

Nam tử cắn tách vỏ hạch “tạch” một tiếng, ném nhân vào miệng, thoải mái nói: “Đương nhiên là tỷ thí, còn có thể định bằng cách nào khác nữa?”

“Tỷ thí?” Phong Thiên Nhai hỏi, “Tỷ võ à, một chọi một?”

Nam tử gật đầu.

Phong Thiên Nhai kéo vỏ rượu sang, uống thêm một hớp, nói: “Đùa à, chuyện lớn thế này, lại dùng cách như vậy để quyết định.”

Nam tử không đồng ý: “Sao lại bảo là đùa. Có khi, cách làm càng cũ, càng hữu hiệu.”

Phong Thiên Nhai không nói với hắn nữa, thầm cân nhắc trong lòng.

Một chọi một, vậy thì mỗi bên sẽ cử ra một người. Phiên cương sẽ đẩy ai ra đây... Người đầu tiên Phong Thiên Nhai nghĩ đến chính là Đào thủ Thiên Nhạc, gã là thần thoại phiên cương, nhìn thái độ của gã đối với Yến Cô Minh, cả về thân thủ lẫn võ đức, Thiên Nhạc đều là người trên người.

Nhưng, đánh một trận với Yến Cô Minh, chẳng nhẽ gã lại không bị thương dù chỉ là một chút... Điều này không thể xảy ra. Với sự hiểu biết của Phong Thiên Nhai về lãng nhân, hẳn khiến chính mình ra nông nổi như thế, chỉ có thể nói rằng đã dùng cách lường bại câu thương, Thiên Nhạc chắc chắn cũng đã bị thương rồi. Gã sẽ ra mặt chứ...

Còn trung nguyên sẽ cử ai ra trận đây?

Một tòa thành, hơn vạn dân, không phải trò đùa. Hẳn là sau khi Diệp Hoài Sơn báo lên triều, Hoàng đế đã quyết định. Vậy thì chuyện này không phải dạng vừa đâu...

“Mỹ nhân, đang nghĩ gì thế?”

Nam tử tách xong quả hạch cuối cùng, thuận tay lau vụn hạch bên mép, hỏi Phong Thiên Nhai: “Sao nàng lại quan tâm chuyện này vậy?”

Phong Thiên Nhai bị cắt ngang dòng suy nghĩ, bèn dứt khoát ngưng luôn, nàng nhìn nam tử, đáp: “Đâu có.”

“Ờ.” Ánh mắt nam tử sâu xa, như có thể xuyên qua lòng người nhìn thấu tất thấy.

“Trước giờ chưa từng có người phụ nữ nào có thể nói dối trước mặt tiểu gia, mỹ nhân, nàng cũng thế.”

Phong Thiên Nhai liếc một cái.

Nam tử vươn cánh tay dài, kéo vỏ rượu đến bên mình, ngửa đầu nốc cạn rượu còn trong đáy.

Phong Thiên Nhai nhìn hắn, chợt hỏi: “Trên phố có nhiều giang hồ hơn, họ đều đến vì trận chiến này ư?”

Nam tử dốc hết rượu, thoải mái ợ một tiếng, đáp: “Tất nhiên, chuyện lớn như vậy, mọi người đương nhiên không muốn lỡ mất cuộc vui. Thứ mà giang hồ thừa thãi nhất chính là những kẻ thích hóng trò hay.”

Phong Thiên Nhai nhìn hắn, hỏi: “Người cũng thế à?”

Tay nam tử thoáng khựng lại, lướt mắt sang nhìn Phong Thiên Nhai, mắt hắn rất sâu, vì ở đây ánh sáng không thể chiếu đến, nên mặt mày nom có vẻ âm trầm lắm thay. Cơ thể nam tử chậm rãi dịch về phía trước, đến gần Phong Thiên Nhai, thì thầm như đang tiết lộ bí mật: “Tiểu gia đến đây không phải để xem hài, tiểu gia đến đây để góp vui.”

Hơi rượu nồng phả vào mặt Phong Thiên Nhai, nàng không nhúc nhích.

“Người góp vui bằng cách nào?”

Nam tử chậm chạp trở về chỗ cũ, “Không thể nói.”

Phong Thiên Nhai gật đầu, “Hiểu rồi, ta đi đây, đa tạ rượu của người.”

“Mỹ nhân.”

Phong Thiên Nhai ngoái đầu.

Nam tử thoải mái ngồi tựa băng ghế, chống cằm nhìn nàng — Chẳng biết vì sao, lúc Phong Thiên Nhai nhìn nam tử này, chợt có cảm giác như đang nhìn Yến Cô Minh.

Nam tử thông thả hỏi: “Mỹ nhân, nàng tên gì?”

“Phong Thiên Nhai.”

“Hà, gió sương ập đến phủ chân mây, tên hay.”

Phong Thiên Nhai: “Khi nào tỷ thí?”

Nam tử: “Mười bảy.”

Phong Thiên Nhai nhăm tính, hỏi: “Mười ngày sau?”

Nam tử gật đầu.

Phong Thiên Nhai: “Đa tạ.”

“Không cần.” Nam tử cười lưu manh: “Mỹ nhân, gặp lại sau.”

Phong Thiên Nhai không thêm lời, xoay người bước ra cửa. Đi một lúc, nàng chợt ngoái đầu — Nam tử nọ tựa như đang đợi, thành thoi nhìn nàng, ánh mắt là lời khó lường.

“Gặp lại sau gặp lại sau, quay ra đằng sau sẽ gặp lại. Tiểu gia Luru Ly Dạ, mỹ nhân hữu lễ.”

Phong Thiên Nhai: “Rành rành là đàn ông, lại tên là Luru Ly Dạ, thú vị thật.”

Luru Ly Dạ chậm rãi lên tiếng: “Biết ngay nàng không biết mà.”

Phong Thiên Nhai nhíu mày: “Là sao?”

Nàng vẫn chưa hiểu rõ, bên cạnh đã có người đứng lại, chính là vị thực khách lúc nãy. Ông ta tròn tròn mắt, đưa tay chỉ Luru Ly Dạ, hung ác hỏi: “Ngươi chính là cái kẻ chỉ biết bắn lén người khác, lăng khách Luru Ly!? ”

Lăng khách?

Phong Thiên Nhai nghe đến chữ này, lòng khẽ rục rịch. Nàng ngoảnh mặt, nhìn Luru Ly Dạ. Người đằng sau vẫn thờ ơ như thế, hần gãi ngực, nói với đại hán kia: “Từng nghe danh tiểu gia, xem như ngươi không phí đời giang hồ.”

Ông ta thấy hần thừa nhận, keng một tiếng, lật tay rút kiếm thô bên bàn.

Kiểm phong lạnh lẽo, sát ý rành rành.

“Á...” Thực khách xung quanh đa số là dân thường, họ không biết ai là Luru Ly Dạ, cũng chẳng hay đại hán kia là ai, họ chỉ rõ nơi này sắp động đao chạm kiếm rồi.

Thoắt cái, thực khách trốn sạch, ngay cả chương quỹ đứng cạnh muốn khuyên cũng không dám, bị tiểu nhị kéo đến góc núp.

Ánh mắt đại hán kia nghiêm lại, nhìn Luru Ly Dạ chòng chọc.

“Ba mươi sáu mạng người Hoắc gia trang, là ngươi giết?”

Luru Ly Dạ chống cằm nhìn ông ta, nhạt giọng: “Hoắc gia trang nào kia, trình bày rõ chút coi.”

Người đàn ông quát: “Hoắc gia trang của thành Bình —!”

Luru Ly Dạ khẽ nghiêng đầu, ánh mắt tàn ác, tựa như đang lục lọi trí nhớ. Phong Thiên Nhai nhìn đại hán nọ, mắt ông ta đỏ ngầu, tay siết chặt kiếm thô, chặt đến độ bả vai run rẩy.

Một hồi lâu sau, Luru Ly Dạ thờ dãi đáp: “Xin lỗi nhé, có lẽ là do kim chủ ra giá quá thấp, không chút ấn tượng.”

“Cái thứ súc sinh nhà ngươi —!” Đại hán kia hét dài một tiếng, xách kiếm xông đến.

“Áy!” Phong Thiên Nhai hãi hùng, trong chớp mắt, nàng đã thấy mảnh toái phiến mỏng màu tối trong tay Luru Ly Dạ. Nếu thứ này bay đến, đại hán kia chắc chắn sẽ chết.

Phong Thiên Nhai chẳng cần suy nghĩ, vung một chương —!

Đại hán kia sao mà đỡ được một chương của Phong Thiên Nhai, thoắt cái đã bay ra khỏi quán rượu. Phong Thiên Nhai xoay người liếc mắt, phát hiện ánh mắt thâm trầm của Luru Ly Dạ, cũng đang nhìn nàng.

Phong Thiên Nhai không nhiều lời, nàng chạy ra khỏi quán, thăm hỏi đại hán kia.

“Ông vẫn ổn chứ?”

“Khụ... Khụ khụ.” Đại hán bị nàng chưởng trúng một cú, tuy Phong Thiên Nhai đã kìm lực, nhưng vẫn khiến ông ta khó mà chịu nổi. Ông ta đỏ cả mặt, chẳng biết là vì đau hay do giận.

“... Cút!” Ông ta vung tay, Phong Thiên Nhai vội tránh.

“Trốn nhanh đi, không thì chết đấy.”

Đại hán: “Cô với thằng xấu xa ấy cùng một hội à!”

Phong Thiên Nhai phân bua: “Không phải không phải, ta đang cứu ông mà.”

Đại hán ấy không nghe, tay gượng gạo cầm kiếm, chống mạnh xuống định đứng dậy. Phong Thiên Nhai đau đầu: “Ta thực sự không đùa với ông đâu, mười người như ông đi vào cũng chỉ có nước chết thôi.”

“Cút... Cút đi.” Đại hán không cho Phong Thiên Nhai diu mình, tự xiêu vẹo đứng dậy. Phong Thiên Nhai thở dài, ngoái đầu lại, thấy Lư Ly Dạ đã ra đến cổng, hán khoanh tay trước ngực, ngả gón tựa cửa.

Phong Thiên Nhai có cảm giác, nam tử này trông như đang suồng sã, thực ra đã nổi ý giết người.

Phong Thiên Nhai xoay lại, xuất chưởng đập ngất đại hán, diu ông ta rồi nói với Lư Ly Dạ: “Bớt giận, ta đưa ông ta đi.”

Lư Ly Dạ phát tay, “Có duyên gặp lại.”

Phong Thiên Nhai diu người, mau chóng rời quán rượu. Một cô bé nhỏ nhắn như nàng lại xách một người đàn ông to cao, ai nấy đều ngoái nhìn. Phong Thiên Nhai ngoặt vào một hốc, đặt ông ta xuống đất.

Tay còn lại xách vò rượu, ánh chùng thời gian, Phong Thiên Nhai vừa định quay về, vừa xoay người thì đại hán tựa tường kia rên đau một tiếng.

Phong Thiên Nhai: “...”

“Chắc phải nói rõ với ông, không lúc ông tỉnh rồi lại đưa đầu chịu chết thì khổ.”

Phong Thiên Nhai thở dài, đặt vò rượu xuống bên cạnh, đưa tay điểm huyệt đại hán. Ông ta cũng mơ màng tỉnh lại. Vừa thấy Phong Thiên Nhai, ông ta vẫn chưa phản ứng kịp, hai người mắt to trừng mắt nhỏ một lúc, đại hán mới trợn trừng mắt, xạch một tiếng đứng dậy.

“Ác nhân!”

Phong Thiên Nhai: “...” Nàng phui quần áo, cũng đứng lên. “Tạm thời ông đừng kích động như vậy, bình tĩnh một chút.”

Đại hán giận dữ hỏi: “Cô và lã khách đó đi cùng nhau à!”

Phong Thiên Nhai lắc đầu, “Không.”

Đại hán này cũng không phải kẻ lòng dạ ác độc, thấy biểu hiện của Phong Thiên Nhai có vẻ tự nhiên, nom không phải đang nói dối, bèn từ từ bình tĩnh lại. Ông ta ôm quyền nói với Phong Thiên Nhai: “Cô nương, khi nãy đắc tội rồi.”

Phong Thiên Nhai: “Không sao.”

Im lặng một lúc, đại hán không biết nên nói gì tiếp với Phong Thiên Nhai, bèn hành lễ định đi.

Ở đằng sau, Phong Thiên Nhai gọi ông ta lại: “Ông đừng đi chịu chết nữa.”

Đại hán: “Thù diệt môn của ân công, ta thế phải báo!”

Phong Thiên Nhai cân nhắc, nói: “Ông muốn báo thù thì nên cẩn thận lập kế hoạch đi đã. Cứ xông bừa lên, làm không khéo thì bay thẳng đến chỗ ân công mà uống trà nhé.”

“Cô ——!” Bị một cô gái chế nhạo, đại hán bắt đầu nổi giận. Nhưng một chưởng vừa rồi của Phong Thiên Nhai đã thể hiện năng lực của nàng, với cả nàng còn giúp mình thoát hiểm, đại hán nhất thời điên lên nhưng không làm gì.

Phong Thiên Nhai nói tiếp: “Người kia chẳng phải nói rồi sao, hán đến trấn Hương Lâm tham gia cuộc vui, mười ngày sau chắc chắn sẽ quay lại đây, ông cứ lập kế hoạch trước, đến khi ấy khả năng thắng không phải sẽ cao hơn một chút à.”

Đại hán ngờ vực nhìn nàng, “Cô thực sự không phải là đồng bọn của hấn à?”

Phong Thiên Nhai chậm rãi lắc đầu, nghênh cổ đáp: “Không phải ——“

Đại hán gật đầu, nhíu chặt mày, cả mặt đầy nếp nhăn, như đang vắt óc nghĩ cách đối phó với kẻ thù.

Phong Thiên Nhai thấy thú vị, hỏi: “Hấn là ai mà phách lối dữ thần vậy? Nổi tiếng giang hồ lắm à?”

Đại hán cảm hận đáp: “Tiếng tốt thì không, tiếng xấu thì chất thành đồng. Kẻ này giết người không chớp mắt, chỉ cần ra tiền, dù chuyện có thất đức đến đâu hấn cũng dám làm! Hấn là ác tặc nổi tiếng giang hồ!”

Phong Thiên Nhai: “Ta nghe vừa nãy ông bảo, hấn là lãng nhân mà.”

Đại hán: “Không sai, giang hồ xem lãng nhân là hạng ‘không quê không nhà không thân không bạn’, chó mèo vẫn có nhà, bọn này còn không bằng cả chúng, thế nên mới ác độc như vậy, lạm sát người vô tội!”

Phong Thiên Nhai lướt mắt đi, không lên tiếng.

Đại hán nọ càng nói càng tức, nghiêng răng: “Võ công hấn cao cường thì đã sao, tránh được ta, cũng không trốn được người khác! Sớm muộn gì cũng có ngày, những kẻ thù ngoài kia lộ da chúng ra tể người thân!”

Phong Thiên Nhai nhớ lại dáng vẻ của người vừa nãy, nam tử tản mát hơi thở nguy hiểm kia, đúng là không thể khinh thường.

Nàng nhìn người nọ, thuận miệng hỏi: “Khi nãy ta thấy thân thù kẻ ấy không tồi, có phải lãng nhân ai nấy đều có bản lĩnh như thế?”

Ông ta khinh thường: “Làm gì có, trong số các lãng khách trên giang hồ hiện nay, hấn cũng đứng nhất đứng nhì. Vốn lãng nhân chẳng có chút địa vị gì trong võ lâm, chỉ là rệp lót chân, nhưng mấy năm trước lại tòi ra hai người, tiếng tăm không nhỏ ở cả phiên cương và trung nguyên, đám lãng nhân mới có thể ngẩng mặt giữa giang hồ.”

Đôi mắt tròn như tiền đồng của ông ta nhìn thẳng về phía Phong Thiên Nhai, hỏi: “Tiểu cô nương, cô chưa từng nghe qua một câu à?”

Phong Thiên Nhai ngược mắt, “Nghe gì cơ?”

Ông ta: “‘Lư Ly Dạ, quỷ mị ảnh, quyền khắp huyết, Yên Cô Minh.’ Đây là hai lãng nhân nổi danh nhất giang hồ.”

Phong Thiên Nhai: “...”

Nàng nhìn chăm chăm đại hán kia, hỏi với vẻ xa xôi: “Ông bảo... ả?”

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Đại hán: “Lư Ly Dạ, Yên Cô Minh.”

Phong Thiên Nhai ho khan hai tiếng.

Đại hán: “Cô nương sao vậy?”

Phong Thiên Nhai phẩy tay, “Không sao... Ông bảo, tên Lư Ly Dạ khi nãy và một người tên Yên Cô Minh, là hai lãng khách nổi tiếng nhất trong võ lâm.”

Đại hán: “Ừm, cũng là hai tên có nhiều kẻ thù nhất.”

Phong Thiên Nhai dẫu môi, chẳng biết đang nghĩ gì.

Đại hán thấy nàng không nói chuyện nữa, hỏi dò: “Cô nương?”

Phong Thiên Nhai tỉnh táo lại, hỏi ông ta: “Vậy hai tên lãng nhân này quen nhau không?”

Đại hán lắc đầu, “Chuyện này thì không biết. Cô nương, sao cô lại quan tâm đến chúng như vậy, hay cô có bạn bị hại dưới độc thủ của hai tên này?”

Phong Thiên Nhai cười hai tiếng, đáp: “Không, hiếu kỳ thôi, tiện mồm hỏi ấy mà. Không còn sớm nữa, ta phải đi đây, ông bảo trọng.”

Đại hán ôm quyền hành lễ với Phong Thiên Nhai, nói: “Đa tạ cô nương đã ra tay cứu giúp khi nãy, bảo trọng!”

Phong Thiên Nhai xách vò rượu lên, đi về theo đường cũ. Lúc ngang qua quán rượu ban nãy, nàng cố ý nhìn vào trong, phát hiện tên lã khách Lưu Ly Dạ kia đã không còn ở đây.

Phong Thiên Nhai lao đảo đi về, trên đường sắc mặt cứ thay đổi liên tục.

“Không ngờ gã yếm già ấy lại nổi tiếng giang hồ.” Phong Thiên Nhai không cam. Nàng còn tưởng hắn chỉ là một lã nhân bình thường thôi.

Nàng thầm nhắc lại câu mà đại hán vừa đọc —

[Lưu Ly Dạ, quý mị ảnh, quyền khắp huyết, Yếm Cô Minh.]

Quyền khắp huyết, Yếm Cô Minh...

“Nghe chẳng may mắn gì cả...” Phong Thiên Nhai thở dài. Đại hán kia bảo, lã nhân không nhà không cửa không thân không bạn, lúc nghe câu này, nàng không dễ chịu cho lắm.

“Ai bảo không thân không bạn...” Phong Thiên Nhai ngẫm một lúc, chợt dừng chân. Nàng nhìn thành trấn mà mình sắp rời khỏi, xoay người bước trở về.

Đến tận giờ Thân*, Phong Thiên Nhai mới về đến căn nhà nhỏ của Tả Sơn.

[*Khoảng 3 đến 5 giờ chiều.]

Tả Sơn đã dọn cơm từ lâu, ông thấy Phong Thiên Nhai vác một thứ gì đó về, hoảng hốt: “Cô bé, mua gì về thế?”

Phong Thiên Nhai bê một bọc giấy cực to, gần như chắn cả tầm nhìn của nàng. Tả Sơn thấy nàng bê trầy bê trật, muốn bước tới giúp, rốt cuộc lại bị Phong Thiên Nhai ngăn lại.

“Đừng chạm vào! Có hề gì cũng đừng chạm vào!” Phong Thiên Nhai quát lớn, run rẩy bụng đóng đồ vào phòng, ném xuống giường, lại phủ chắn lên.

Tả Sơn lấy làm lạ, xán đến hỏi, “Mua gì thế?”

Phong Thiên Nhai đuổi ông ra ngoài, “Không có gì không có gì, đừng nhìn.” Nàng đẩy Tả Sơn ra khỏi nhà, nói: “Hôm nay chúng ta ăn bên ngoài đi!”

Tả Sơn hóng chuyện: “Cô bé ác thật, khiến già đây hiếu kỳ rồi lại không chịu tiết lộ.” Ông lấy lòng: “Cô bé, ở đây ngoài hai chúng ta ra không còn ai khác nữa, cho già xem đi.”

Phong Thiên Nhai từ chối ngay: “Không được.”

Tả Sơn đen mặt, “Vậy hôm nay không cho ăn nữa.”

Phong Thiên Nhai hờ hững, “Không cho ăn thì thôi.”

Tả Sơn: “...”

Giăng co một hồi, Tả Sơn chẳng cầm cự nổi cũng phải bụng thức ăn ra.

“Cô bé ăn đi.”

“Hi hi.” Phong Thiên Nhai cười, cầm bát đĩa lên dùng bữa. Nàng vừa ăn vừa trông sắc mây bên trời, nói, “Mặt trời vẫn chưa xuống núi nữa.”

Tả Sơn: “Vội cái gì, mới tách nhau ra có một lúc.”

Phong Thiên Nhai gắp cơm, không nói nữa.

Tả Sơn: “Lần này xuống núi, cô bé gặp chuyện gì rồi?”

Phong Thiên Nhai: “Làm sao cơ?”

Tả Sơn vê râu, vê mặt khó lòng: “Ừm... Thấy có gì đó sai sai.”

“Ha.” Phong Thiên Nhai nhú mày, cười đáp: “Nhảm rồi, bây giờ ta đang rất thoải mái.”

Nàng ăn nhanh cực, vừa xong đã ngồi vào băng ghế đá ngoài vườn, nhìn không chớp mắt vầng dương đỏ đang chìm dần xuống chân trời.

Tả Sơn giễu nàng, “Dù có nhìn ráo riết hơn nữa, mặt trời sẽ lặn đúng giờ mà nó luôn lặn, chẳng sớm hơn được một khắc nào đâu.”

Phong Thiên Nhai không thèm để ý, vẫn chuyên chú chờ.

Đến khi tia sáng cuối cùng biến mất, Phong Thiên Nhai đứng dậy, bê bọc giấy khổng lồ trong phòng ra, nàng bùng bê chẳng dễ dàng gì, một tay bê bọc giấy, tay còn lại xách vò rượu. Tả Sơn nom vẻ có thể ngã xuống bất kỳ lúc nào của nàng, cẩn thận hỏi: “Có cần già phụ một tay không?”

Phong Thiên Nhai: “Không cần đâu.”

Nàng xách nhiều đồ như vậy, không thể tùy ý sử dụng khinh công, chỉ đành xuống núi, đi từ từ về phía đối diện.

Lúc nàng đến được sườn núi chỗ Hữu Sơn ở, trời đã tối hẳn.

Phong Thiên Nhai cẩn thận đặt đồ xuống đất, đi xem thử Hữu Sơn đã ngủ chưa. Sau khi chắc chắn rằng ông ta đã ngủ, nàng mới rón rén đi tay không vào nhà.

Buổi sáng Yến Cô Minh ngủ rất nhiều, xé chiều đã mở mắt, lặng lẽ chờ đợi.

Tuy cơ thể bị thương nghiêm trọng, nhưng trực giác vẫn còn. Lúc Phong Thiên Nhai lên đến nơi, hẳn đã biết rồi. Buổi đêm giữa núi rừng lạnh như nước, yên tĩnh lắm thay, Yến Cô Minh nghe tiếng Phong Thiên Nhai đi tới đi lui, chốc thì dừng chỗ này, chốc lại chạy sang phòng bên thăm dò. Nhưng một hồi lâu sau vẫn không chịu đi vào.

Hắn hơi mất kiên nhẫn.

“Bé con.”

Hắn khẽ lên tiếng. Chính ngay lúc hắn buông lời, cửa cót két mở ra, Phong Thiên Nhai áp sát vào tường, rón rén bước đến.

Yến Cô Minh liếc nhìn nàng.

Phong Thiên Nhai đến trước giường Yến Cô Minh, cười bảo: “Sao, tự xưng lên tiếng gọi. Hay là nhớ sư phụ rồi?”

Yến Cô Minh: “Rượu.”

Phong Thiên Nhai giật dử, nàng ra tay ngắt tay lẳng nhân.

“Chỉ biết rượu thôi chứ gì?”

Cơ thể Yến Cô Minh rắn chắc cực kỳ, Phong Thiên Nhai không dùng nội lực, ngắt vào cứ như ngắt đá, chẳng mấy chốc mà tay đã bắt đầu tê.

“Ui da, chết thật.” Nàng vẫy vẫy tay, ngồi cạnh giường.

Yến Cô Minh lặng lẽ nhìn nàng.

Phong Thiên Nhai đưa mắt nhìn lại. Lãng nhân đã lâu không tắm rửa chải chuốt, dưới cằm lún phún râu, Phong Thiên Nhai nhìn một lúc lại phá lên cười, nói: “Yến khò, chờ một chút, ta cạo râu cho.”

Yến Cô Minh: “Không cần.”

Phong Thiên Nhai tự động nâng cánh tay của Yến Cô Minh lên, tháo thanh tụ kiếm nặng trĩu trên cổ tay hắn ra. Yến Cô Minh hơi cự lại, Phong Thiên Nhai nói: “Đừng lo, lát nữa trả lại chàng.”

Tháo tụ kiếm ra, Phong Thiên Nhai trông rõ một vòng vết hằn, nàng chợt nghĩ đến một khả năng nào đó, trợn mắt nhìn Yến Cô Minh: “Yến khò, đừng bảo chưa bao giờ tháo ra chứ?”

Yến Cô Minh dời ánh mắt đi, không nói gì.

Phong Thiên Nhai hít sâu một hơi, chẳng biết nên nói gì cho phải, lời đầy ứ một bụng mà không thốt lên nổi. Gã lãng nhân này nhiều lúc khiến nàng thực sự... Hồi lâu sau, Phong Thiên Nhai mới than một tiếng đầy bất lực, khẽ bảo: “Thực chẳng biết nói gì cho phải.”

Nàng nhẹ nhàng lướt kiếm trên cằm Yến Cô Minh, động tác nhanh nhẹn, chỉ vài nhát đã cạo sạch râu của Yến Cô Minh. Kiếm chạm vào da, khiến cằm lãng nhân phồng hồng. Phong Thiên Nhai đưa tay sờ khẽ.

“Ừm, tạm ổn.”

Yến Cô Minh nhìn nàng, cố gắng nhấc tay lên. Phong Thiên Nhai đề cánh tay hắn lại, tốt bụng nói: “Được rồi được rồi, biết rồi, ta buộc kiếm lại cho.”

Nàng lấp tú kiểm về lại chỗ cũ. Yến Cô Minh vẫn luôn dõi theo nàng. Phong Thiên Nhai khẽ nghiêng đầu đã nhìn thấy ánh mắt sâu lắng của lăng nhân. Nàng sức nhớ đến đồ trước cửa, mặt đỏ lên, nhẹ nhàng bảo: “Yến khò, có thể đồng ý với sự phụ một chuyện không?”

Yến Cô Minh khẽ hỏi: “Chuyện gì?”

Phong Thiên Nhai không nhìn Yến Cô Minh, mắt nàng đảo quanh, lảo liên ngó tứ phía trong căn phòng tối đen.

Yến Cô Minh lại hỏi lần nữa, “Chuyện gì?”

Phong Thiên Nhai đứng dậy, nói với hấn: “Chờ chút, ta đem một thứ tới cho chàng.” Nàng rời khỏi phòng, xách bọc giấy lớn đặt bên góc vào. Yến Cô Minh nằm trên giường, không thấy được chuyện nàng đang làm, chỉ lắng nghe thật kỹ.

Phong Thiên Nhai đặt bọc giấy xuống bên giường, lại ra xách vò rượu đặt bên cửa. Yến Cô Minh ngửi thấy mùi rượu, nghiêng đầu sang.

“Khi.” Phong Thiên Nhai thấy hấn xoay đầu, cố ý xách vò lên cho hấn xem. “Thấy chưa, sự phụ là người giữ lời.”

Nàng cũng đặt vò rượu xuống bên giường, mình thì ngồi lên giường, khẽ cười nhìn lăng nhân.

“Không như một số người, ngôn hành bất nhất, chỉ nói không làm.”

Lời đùa mang hàm ý, Yến Cô Minh đương nhiên hiểu.

“Nói thế là sao?”

“Ồ, vậy mà còn dám hỏi lại nhờ.” Giọng Phong Thiên Nhai đầy vẻ không hài lòng, chỏ tay thẳng mũi lăng nhân, nghiêm túc bảo: “Nói, đã đồng ý ta chuyện gì rồi?”

Yến Cô Minh nhìn cô bé miệng hùm gan sứa trước mặt, khẽ cười một tiếng, “Đồng ý cái gì cơ?”

Hấn cười, lúm đồng tiền bên má nhàn nhạt ẩn hiện. Phong Thiên Nhai bỗng chốc ngẩn ngơ.

Yến Cô Minh: “Nói xem.”

Giọng lăng nhân cực trầm, mang âm khàn rất riêng. Phong Thiên Nhai nghe mà nóng cả mặt.

Khí thế bị chèn ép, Phong Thiên Nhai không vui rồi. Nàng nghiêng rằng, chống nạnh lạnh lùng quát: “Bảo muốn thành thân với ta mà! Quên rồi hả!”

Yến Cô Minh nghe thế, mặt hơi tối lại. Hấn im lặng một chốc, mới chậm chạp đáp lời Phong Thiên Nhai: “Bé con, thành thân không phải là chuyện nhỏ, ... phải nghĩ cho kỹ.”

Phong Thiên Nhai: “Rốt cuộc thì chàng phải hỏi bao nhiêu lần ‘đã nghĩ kỹ chưa’ mới được, lăng nhân từ khi nào lại giống đàn bà vậy.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai: “Chờ mãi mà chàng không trả lời, sự phụ quyết định dùm luôn cho, hôm nay mình thành hôn.”

Hôm nay mình thành hôn. Phong Thiên Nhai nói chuyện này mà cứ như đang bàn hôm nay trời đẹp không ấy. Yến Cô Minh vẫn chưa kịp phản ứng, Phong Thiên Nhai đã khom người lôi một thứ từ trong bọc giấy ra.

Nàng đặt đồ vào tay Yến Cô Minh, tay hấn chạm phải một tấm khăn lụa mềm, vẫn còn thấm đẫm cái mát lạnh của hương đêm. Sau khi sờ kỹ thứ này, tay hấn bắt đầu run.

Phong Thiên Nhai đưa đầu sang, nói: “Nào, yến khò, trùm lên cho sự phụ.”

Giọng Yến Cô Minh khẽ run, “Bé con...”

Phong Thiên Nhai: “Mau lên, mỗi cô ghê.” Nàng kéo tay Yến Cô Minh, lăng nhân khẽ cự lại. Phong Thiên Nhai ngược mắt lên nhìn hấn, “Sao vậy?”

Không biết có phải vì quá tối hay không, lúc Phong Thiên Nhai nhìn vào mắt lăng nhân, cảm thấy giữa đầm sâu lắng tựa như vẫn nặng nề một cách khó hiểu. Yến Cô Minh nhếch môi, giọng trầm thấp khàn khàn, hồ như đã cố nén điều gì.

“Đây không phải trò trẻ con, em nghĩ kỹ rồi?”

Phong Thiên Nhai: “Nghĩ kỹ rồi.”

Giọng nàng nhẹ nhàng khoan khoái, trái ngược hoàn toàn với lăng nhân.

Yến Cô Minh luôn cảm thấy cô bé này không hiểu, nhưng không hiểu điều gì, hấn lại không nói rõ được. Thấy thái độ gờ đây của nàng, bảo hấn làm sao

yên tâm cho nổi.

Tay nặng trĩu, Phong Thiên Nhai lấy làm lạ cúi đầu, thấy tay Yến Cô Minh phủ lên tay nàng. Lãng nhân như đã vất cựa sức, Phong Thiên Nhai bụng bảo dạ, nếu gân tay hắn không đứt, thì e tay nàng đã bị bóp nát rồi.

Nàng ngẩng đầu lên lần nữa, bỗng thấy lãng nhân không màng vết thương, run rẩy chống khuỷu tay định ngồi dậy. Phong Thiên Nhai sợ thót tim, vội vàng đỡ hắn.

“Muốn làm gì vậy, nằm xuống nhanh.”

Yến Cô Minh chẳng màng đến, hắn nắm tay Phong Thiên Nhai, kéo cô bé đến trước mặt mình. Hắn vừa ngồi dậy, vóc người cao lớn đã bày ra, Phong Thiên Nhai được hắn ôm gọn vào lòng.

Yến Cô Minh nghiêng chặt răng, thốt từng câu từng chữ.

“Hỏi lại lần cuối, em thực sự đã nghĩ kỹ rồi chứ? Lần này mà gạt đầu, cả đời lãng nhân không cho phép em hối hận!”

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

“Hỏi lại lần cuối, em thực sự đã nghĩ kỹ rồi chứ? Lần này mà gạt đầu, cả đời lãng nhân không cho phép em hối hận!”

Phong Thiên Nhai ngược mắt nhìn hắn, khẽ hỏi: “Yến khò, có biết bây giờ chàng trông thế nào không?”

Yến Cô Minh không đáp.

Phong Thiên Nhai cẩn thận rút một tay ra, nhẹ nhàng vuốt mặt lãng nhân. Mặt hắn chần chịt vết thương. Phong Thiên Nhai nói: “Lời buông ra hung ác đến thế, nhưng nhìn lại, như đang thỉnh cầu.”

Cả người Yến Cô Minh run lên, thả lỏng tay. Nhưng tay vẫn chưa rời khỏi, đã bị Phong Thiên Nhai nắm lại.

“Sự phụ không hiểu nổi, rõ ràng là thích, sao lại phải hỏi hết lần này đến lần khác. Hỏi nhiều lần như vậy, rốt cuộc muốn nhận được câu trả lời thế nào?” Nàng nắm tay Yến Cô Minh, tay lãng nhân khô cứng thô ráp.

“Lẽ nào ta bảo hối hận, chàng sẽ vui hơn?”

Yến Cô Minh ngoảnh mặt đi, không đáp.

Phong Thiên Nhai: “Xem đi, cứ đến những lúc thế này lại không lên tiếng nữa. Nhưng không sao.” Nàng cẩn thận vỗ vai Yến Cô Minh, “Sự phụ hiểu ý chàng.”

Nàng kéo tay Yến Cô Minh, đặt khăn trùm vào tay hắn.

“Nào.”

Lãng nhân cúi đầu, nhìn chiếc khăn đậy trong tay. Hắn thấp giọng hỏi: “Thành thân mà em chỉ cần một mảnh vải đậy thôi ư?”

Phong Thiên Nhai không để ý: “Ừm... Hình như còn rất nhiều thứ khác nữa, tương thân đĩnh hôn đưa sinh trả lễ gì ấy... Nhưng mấy chuyện đó phiền phức quá, chúng ta vén khăn trùm là được.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai hi hi nói: “Ta không cha không mẹ, chàng cũng không, mình có thể lược bớt tương thân đĩnh hôn rồi. Còn về đưa sinh... Ừm, đó là chuyện của chàng, tự đi mà nghĩ xem mình sẽ tặng sinh lễ gì cho ta.”

Nàng nói như đùa, chẳng ngờ Yến Cô Minh lại nghiêm túc cân nhắc chuyện này thật.

“Em muốn gì?”

Phong Thiên Nhai: “Ta đùa chàng mà.”

Yến Cô Minh: “Em muốn gì?”

Phong Thiên Nhai: “...” Nàng nhìn Yến Cô Minh với ánh mắt dò xét, ung dung đáp, “Không ngờ chàng lại thành tâm như vậy, nếu ta từ chối thì lại như đang làm kiêu rồi. Khụ khụ, vậy ta nói đây nhé.”

Ánh mắt lăng nhán trầm lắng kiên định, Phong Thiên Nhai thấy vẻ mặt ấy, có cảm giác rằng đầu bây giờ nói muốn gì đi chẳng nữa, chàng lăng nhán già này cũng sẽ giành về cả cho nàng.

Phong Thiên Nhai cân nhắc một lúc, sau đó hắng giọng.

“Sư phụ muốn gà.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai: “Thế nào?”

Yến Cô Minh nén giọng, trông như hơi phật ý. “Đùa ta à. Lại nghĩ ta không cho em được sao?”

Phong Thiên Nhai ngửa mặt lên trời thờ dài, lại bắt đầu rồi.

Nhân lúc sự bướng của Yến Cô Minh chưa phát tác hoàn toàn, nàng vội vàng thêm vào: “Không phải không phải, sư phụ chọn thịt gà là có lý do mà.” Yến Cô Minh lạnh lùng nhìn nàng. Phong Thiên Nhai giải thích: “Có biết mấy ngày trước vì tìm chàng mà ta ba ngày liên tục không ăn không uống, cuối cùng ngất bên bờ sông, cụ Tả đã cứu ta. Có biết rốt cuộc ta làm sao mà tỉnh lại không...” Phong Thiên Nhai ra chiều bí mật, “Là thịt gà gọi ta dậy đó.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai: “Ba ngày không ăn gì, vừa mở mắt đã thấy canh gà, có biết tâm tình ta khi ấy không? Suýt thì chẳng thèm đi tìm chàng nữa rồi.”

Yến Cô Minh nghe nàng lung tung luôn tuồng, cúi đầu, chậm chạp nói:

“Xin lỗi.”

Phong Thiên Nhai sờ đầu hấn.

Yến Cô Minh: “Thiên Nhạc qua được cửa ta, nhất định sẽ đến tìm bọn em. Ta không muốn thả gà...”

Phong Thiên Nhai khoanh tay, đáp: “Cũng biết sai rồi nhĩ. Ta đã nói chàng bao lần rồi, đến lúc nào mới có thể bỏ cái thói đánh lấy mạng liễu mạng đây.”

Yến Cô Minh: “Cả đời lăng nhán luôn lấy mạng liễu mạng.”

Phong Thiên Nhai: “...” Thực ra nàng biết, mỗi một người tập võ đều có cách chiến đấu của riêng mình, muốn đổi không dễ. Nhất là loại lăng khách giang hồ như Yến Cô Minh, khát máu liễu mạng đã ăn sâu vào xương tủy từ lâu, không thể nào sửa đổi. Phong Thiên Nhai nói: “Thôi bỏ đi, chuyện này không thể ép buộc, sau này ta không rời chàng là được.”

Yến Cô Minh lia mắt sang nhìn tiểu cô nương đầy kiêu ngạo kia. Đây không phải lần đầu nàng buông lời thề sắt son rằng sẽ bảo vệ mình. Trước đây hấn cười cái rồi thôi, giờ nghe lại, đáy lòng chột mềm mại hơn bao lần. Hấn cảm thấy, mình đã không còn quen thuộc với bản thân như trước nữa.

Yến Cô Minh đáp: “Thích ăn gà, sau này sẽ cho em ăn thỏa thuê.”

Phong Thiên Nhai cười khi đôi tiếng, nói: “Chàng biết không, cụ Tả làm gà ngon lắm.”

Yến Cô Minh hừ lạnh, “Là do em chưa ăn gà người khác nấu.”

“Ố?” Phong Thiên Nhai chống cằm nhìn lăng nhán, hỏi: “Sao cơ, nghe ra chàng cũng biết làm gà ý nhĩ?”

Yến Cô Minh lười đáp. Từ nhỏ đến giờ, hấn đã phải tự lo vấn đề ăn mặc ngủ nghỉ hằng ngày, thường qua đêm trong núi, thú hoang không thiếu, nướng một con gà thì có gì là khó.

Phong Thiên Nhai hài lòng bảo: “Vậy thì tốt, sính lễ cứ quyết định vậy đi. Sau này ta muốn ăn thịt gà, chàng phải nấu cho ta.”

Yến Cô Minh ngoái đầu lại, có vẻ tâm trạng không tồi, nói với Phong Thiên Nhai: “Đưa sính thì phải trả lễ, em có của hồi môn gì nào?”

Phong Thiên Nhai vỗ tay, “Sư phụ đã chuẩn bị xong từ sớm rồi!”

Nàng xuống giường, mở bọc giấy khi nẩy bung vào để cạnh giường ra, Yến Cô Minh nghe thấy tiếng sột soạt. Phong Thiên Nhai đưa một vật cho Yến Cô Minh, nói: “Xem này, đào hỉ. Quả này to bằng cái bánh bao, mắc hơn loại bình thường nhiều.”

Yến Cô Minh nhìn quả đào cực to trước mặt, nhắc Phong Thiên Nhai: “Quả này biểu lúc mừng thọ mà.”

Phong Thiên Nhai: “Hề gì, cũng xài được vậy.” Nàng lại đặt một vật lên giường, “Trúng đồ! Sự phụ cố ý hỏi đây, bắt buộc phải ăn nó.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai vui đầu lấy từng món mình đã mua ra cho lăng nhân xem.

“Đây là quả mùng, gói này là bánh ngọt, ừm... Còn cái này nữa, chàng xem ——” Phong Thiên Nhai bày một vật to ra cho Yến Cô Minh xem, “Nguyên một con thỏ thui!”

Yến Cô Minh nhìn đồ bày đầy giường, nhàn nhạt hỏi Phong Thiên Nhai: “Mấy món của hội môn này, ngoài thức ăn ra thì còn gì khác không?”

Phong Thiên Nhai đáp: “Sao, không hài lòng hả?” Nàng gạt đồng trúng đồ ra ngồi xuống, nói với Yến Cô Minh: “Sinh lễ chàng chỉ đưa một món, ta trả nhiều món thế này, có gì không hài lòng?”

Yến Cô Minh nhìn Phong Thiên Nhai tròn tròn mắt trước mặt, khe khẽ cười. Càn quấy thế này, lại cảm thấy rất dễ chịu.

“Hài lòng mà.”

Phong Thiên Nhai mới an tâm, sắp gọn các thứ. Rồi lại đặt khăn trùm vào tay Yến Cô Minh.

“Ngoài đồ ăn ra thì chỉ còn cái này thôi. Nhanh lên, trùm vào rồi vén lên, chúng ta sẽ thành phu thê.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai giục hần: “Mau lên.”

Yến Cô Minh hết cách, đành trùm khăn lên mái đầu nhỏ xinh của Phong Thiên Nhai.

Buổi đêm thoáng chốc ấm áp hần, khăn đỏ phủ đầu.

Khoảnh khắc ấy, dù là Phong Thiên Nhai hay Yến Cô Minh, đáy lòng đều run rẩy, mơ hồ cảm thấy, điều gì đó đã đổi thay.

Phong Thiên Nhai thầm nhủ, hóa ra phủ khăn trùm sẽ có cảm giác thế này. Nàng chưa từng có tâm trạng như vậy, nàng trông mong, chờ đợi yến khờ vén tấm khăn đỏ che tầm mắt này lên, nàng cũng hồi hộp, tựa như người cách một tầng khăn này không còn là gã lăng nhân mà mình vô cùng thân thuộc nữa.

Yến Cô Minh cũng lặng im. Hần thầm nhủ, hóa ra khi phủ khăn trùm, cô bé này lại an tường như vậy, bầu không khí yên ả nhưng rất đối dịu dàng, khiến tay hần run rẩy.

Từ lúc phủ khăn trùm, Phong Thiên Nhai không nói gì nữa. Nàng không giục Yến Cô Minh, cũng chẳng hỏi han gì. Nàng lặng lẽ chờ đợi, đợi chờ lăng nhân vén khăn trùm lên.

Thực ra, thành thân nào đơn giản như thế, nhưng đến trước mặt hai người này, những thứ lễ nghi rườm rà kia đều giản lược cả. Tất cả tình yêu, tất cả tấm lòng, đều nhuộm cả vào chiếc khăn đỏ trùm đầu này đây.

Lăng nhân nhấc tay, hần không muốn mượn lực, tuy chỉ sức từ tay mình thì rất khó để cảm được chiếc khăn mỏng ấy.

Lúc vén được một nửa, khăn lại rơi xuống. Lần thứ hai, lần thứ ba... Hần thất bại bốn năm lần, nhưng Phong Thiên Nhai chẳng một câu giục giã.

Đến cuối cùng, ngón tay run rẩy của Yến Cô Minh cũng đã vén hết khăn trùm lên được.

“Yến khờ, từ nay về sau, chàng không còn là người không thân không bạn nữa. Ta đã là nương tử của chàng.”

Hốc mắt Yến Cô Minh đỏ lên.

Đường đời mờ mịt, thế gian vô tình, ba mươi năm nay, lăng nhân luôn cảm thấy như thế. Hần chưa từng nghĩ đến hôm nào đó, sẽ có một người nói với mình, rằng Từ nay về sau, chàng không còn là người không thân không bạn nữa.

Hần cũng chưa từng nghĩ đến, có một ngày, đáy lòng mình lại mềm mại đến dường này.

Trước mắt, người ấy vẫn ở cạnh mình như xưa, nhưng khoảnh khắc chiếc khăn trùm được vén lên, tất cả như được thêm một tầng nghĩa nữa.

Phong Thiên Nhai chồm lên, vòng tay ôm Yến Cô Minh. Nàng nhắm mắt, khẽ khàng buông lời: “Xem như ta đã là người của chàng.” Yến Cô Minh ngần ngại ngồi trên giường. Hồi lâu sau, hần nhấc tay lên, siết lấy Phong Thiên Nhai, ngày càng chặt.

“Ê này, cẩn thận đấy, ép phải vết thương bây giờ.” Phong Thiên Nhai nói. Yến Cô Minh mặc kệ, không để Phong Thiên Nhai giẫy ra. Hần khẽ nói: “Bé con, lặng đi.” Phong Thiên Nhai ngậy người, nàng nghe ra giọng mũi khàn đặc của Yến Cô Minh. Nàng lấy làm lạ, muốn giơ tay sờ mặt hần, nhưng lăng nhân ôm quá chặt, nàng không thể nhúc nhích.

Ôi...

Phong Thiên Nhai bèn buông loi trong lòng lãnh nhân. Thầm nhủ, thôi kệ, lần này không đùa nữa.

Một lúc sau, Phong Thiên Nhai hết kiên nhẫn rồi.

“Được chưa thế, còn phải xoi trứng đồ nữa.”

Yến Cô Minh: “...” Hấn nói tay, Phong Thiên Nhai ngồi phất dậy, bảy lần lượt đồ ăn ra. Sắp bóc vỏ trứng, nàng chợt nhớ ra mình chưa làm một việc, vội vàng buông tay.

“Quên mất, còn chuyện nữa.” Phong Thiên Nhai xuống giường, xách vỏ rượu lên, nói với Yến Cô Minh: “Còn rượu hợp cần.”

Yến Cô Minh nhìn vỏ rượu to kia, đáp: “Có bầu không?”

Phong Thiên Nhai lắc đầu, “Không.”

Yến Cô Minh: “Vậy sao mà uống?”

Phong Thiên Nhai cầm nín: “Yến khờ ôi, là một trong hai lãnh khách nổi danh giang hồ, sao lại câu nệ hình thức tới vậy chứ hả, uống đại là được.”

Yến Cô Minh: “...” Hấn nhìn Phong Thiên Nhai, chậm chạp hỏi: “Sao biết ta là lãnh khách nổi danh giang hồ?”

Phong Thiên Nhai tự dung buột miệng, bịt mồm không nói nữa.

Yến Cô Minh: “Ai nói với em vậy?”

Phong Thiên Nhai: “Đừng so đo nhiều thế, nào, chúng ta uống rượu thôi.” Nàng cúi đầu, uống trước một hớp, “Oa, thơm thật, yến khờ cũng uống thử đi.”

Yến Cô Minh sao có thể bị bịp dễ dàng như thế, hấn lặng lẽ nhìn Phong Thiên Nhai, hỏi: “Trước đây ta chưa từng kể với em, dạo gần đây em mới biết à? Ai nói thế?”

Phong Thiên Nhai hết cách, đành kể mọi chuyện đã xảy ra hôm nay cho hấn nghe, nhưng nàng lược bớt chiến ước giữa trung nguyên và phiến cương, chỉ bảo mình gặp Lưu Ly Dạ.

Sau khi nghe xong, sắc mặt Yến Cô Minh nặng nề, lặng im không nói.

Phong Thiên Nhai: “Sao vậy? Ta không biết tên lãnh khách ấy có giống chàng hay không, nhưng thực sự là nguy hiểm như nhau. Điều có thể giết người bất cứ lúc nào bất cứ ở đâu.”

Yến Cô Minh chừng mảy, “Hấn tới đây rồi...”

Phong Thiên Nhai: “Sao, quen hấn ta à?”

Yến Cô Minh gật đầu.

Phong Thiên Nhai thoáng cảm thấy chuyện không đơn giản đến vậy, nàng ngồi thẳng người dậy, nhìn Yến Cô Minh: “Yến khờ, chúng ta đã là phu thê, có chuyện gì cũng phải nói với ta.”

Yến Cô Minh nhìn nàng, Phong Thiên Nhai ép: “Không nói ta sẽ tự đi tìm hấn ta.” Yến Cô Minh hết cách, nói: “Đừng lộn xộn.”

Phong Thiên Nhai: “Vậy thì đừng giấu ta.”

Yến Cô Minh chậm chạp đáp: “Đúng là ta có quen hấn.”

Phong Thiên Nhai: “Kẻ thù?”

Yến Cô Minh liếc nàng một cái, “Không phải.”

Phong Thiên Nhai an tâm đôi chút, “Tốt, không phải kẻ thù thì tốt. Ta ngộ ra làm lãnh nhân để kết thù thật. Vậy bọn chàng không phải kẻ thù của nhau, lẽ nào là bạn?”

Yến Cô Minh: “Chưa tới mức đó.”

Phong Thiên Nhai: “Vậy giữa hai người từng xảy ra chuyện gì?”

Yến Cô Minh lặng im một thoáng, mới chậm rãi nói: “Cánh tay này, lúc cứu hần đã bị Phong Đô chặt.”

Bạn đang đọc truyện *Lăng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Yến Cô Minh lặng im một thoáng, mới chậm rãi nói: “Cánh tay này, lúc cứu gã đã bị Phong Đô chặt.”

Phong Thiên Nhai kinh hãi đứng phắt dậy, “Gì cơ?” Nàng tròn mắt nhìn lăng nhán, nói: “Chẳng phải chàng bảo phải nhận được tiền kim chủ mới cứu người à, lăng khách này sao có thể...”

Yến Cô Minh: “Người ra tiền là nghĩa tử của gã.”

Phong Thiên Nhai: “...”

Yến Cô Minh rũ mắt, Phong Thiên Nhai nhận ra sự kỳ lạ của hần. Nàng nói: “Yến khò, thành thật với ta, trước đó nữa cũng đã quen bọn họ, đúng không?”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai: “Chàng luôn ngụp lặn trong giới giang hồ, hần mọi sự thấu tỏ hơn người khác. Đương nhiên biết cả chuyện Diễm lâu là nơi thế nào, nếu không quen biết thì nghĩa tử của Lư Ly Dạ đã phải bỏ ra bao nhiêu bạc, mới khiến chàng cam lòng xông pha cứu giúp?”

Yến Cô Minh không gạt nàng nữa, đáp: “Đúng là ta có quen bọn họ.”

Phong Thiên Nhai: “Ồ?”

Yến Cô Minh: “Từng có đôi chút qua lại.”

Phong Thiên Nhai bĩu môi: “Ta còn tưởng ba mươi năm cuộc đời chàng chỉ cô độc như thế, hóa ra cũng có người quen. À mà, bây giờ nom gã có vẻ sống tốt lắm, vậy nghĩa là đạo trước chàng đã cứu gã thành công, vậy sao còn...”

Yến Cô Minh nhạt giọng: “Khi ấy gã nhắm phải một món cống phẩm triều đình, toan cướp đoạt thì áp tiêu lại là người của Diễm lâu. Gã một người khó địch số đông, cuối cùng bị tóm, nhốt trong ngục Diễm lâu. Hộ vệ Diễm lâu rất đông, lúc cứu được gã ra thì thân ta đã bị thương, sau đó Phong Đô đuổi đến, thế là...”

Khi nhớ lại tình cảnh lúc ấy, ánh mắt hần u ám đôi phần.

Phong Thiên Nhai không muốn hần nhớ lại thù oán thuở trước, bèn đổi chủ đề: “Ta thấy gã lăng khách kia lấy tên thú vị thật, Lư Ly Dạ, nghe như tên con gái ấy. Chẳng có nhầm lại họ Lư?”

Yến Cô Minh: “Gã cũng không cha không mẹ, tên thì dần dần gặt được.”

“Dần dần gặt được? Là sao?”

Yến Cô Minh: “Gã không dùng đao kiếm, chỉ xài ám khí.”

Phong Thiên Nhai nhớ lại chuyện ban sáng, gật đầu đáp: “Ừ, đen lờm, hơi lấp lánh, đó là thứ gì?”

Yến Cô Minh ngược mắt nhìn nàng, “Em thấy rồi à?”

Phong Thiên Nhai: “Thấy rồi, nhưng chỉ một thoáng thôi, không nhìn rõ.”

Yến Cô Minh giải thích: “Đó là Lư Ly Phiến, là ám khí duy nhất mà gã dùng. Từ lúc thành danh đến nay, gã chỉ dùng loại lư ly đen ám quang này, và cũng chỉ ra tay giữa đêm tối, dần dà, giang hồ bèn gọi gã là Lư Ly Dạ.”

“Ồ, ra thế.” Phong Thiên Nhai sờ cằm, nói: “Thấy gã chẳng kiêng nể gì mà đứng ra, thân nhiên nhận tên nhận tội, xem ra không sợ hãi điều gì.”

Yến Cô Minh lạnh lùng đưa mắt: “Em nghĩ ta không dám?”

Phong Thiên Nhai: “Đâu có đâu có, nhưng mà, hành tẩu giang hồ, cần trọng vẫn hơn.” Ai bảo các người nhiều kẻ thù như vậy, ăn đại một bữa cơm cũng gặp phải — Phong Thiên Nhai liếm răng, không nói tiếp nửa câu sau.

Yến Cô Minh hiểu ý nàng, cười lạnh một tiếng: “Mấy kẻ không có bản lĩnh, đến bao nhiêu tên tự tìm chết bấy nhiêu. Còn mà có bản lĩnh, mình có trốn đến đâu cũng uống công.”

Phong Thiên Nhai: “Không nói chuyện này nữa, xúi quẩy.” Nàng giần gân giần cốt, xách vò rượu lên đút lãnh nhân. “Hôm nay là ngày đại hi của chúng ta, không bàn mấy chuyện kia nữa.”

Yến Cô Minh uống một hớp rượu mà Phong Thiên Nhai đút, hương rượu kéo dài, vẫn vít khắp nơi. Bầu không khí trong phòng thoáng cái đã tốt hơn nhiều. Yến Cô Minh nhìn Phong Thiên Nhai, ánh mắt cô gái nhỏ như ngập nước, long lanh trong suốt. Ánh mắt hần không khỏi chậm chậm di chuyển xuống đôi môi mỏng nhỏ xinh, khóe miệng Phong Thiên Nhai luôn cong nhẹ, lúc nào cũng thế, đều như đang cười.

Yến Cô Minh miệng đắng lưỡi khô, hần nhắm tịt mắt lại, nằm trở về.

Phong Thiên Nhai: “Sao vậy?”

Yến Cô Minh: “Không sao.”

Phong Thiên Nhai nhìn lãnh nhân đang nhắm chặt mắt, những điều học được ở chỗ lão Tả là thứ duy nhất hiện giờ đang trôi nổi trong lòng nàng. Nàng dè dặt đưa tay, sờ eo Yến Cô Minh.

Lãnh nhân thoát cái như bị điểm huyết, cả người cứng ngắc.

Đây thực sự là lần đầu Phong Thiên Nhai làm thế, mà trước đó cũng chỉ đọc sách rồi rạc. Nếu nói theo lời Tả Sơn thì — Đúng là nóng vội rách việc, chẳng thêm câu tiến!

Phong Thiên Nhai chỉ xem đúng một lần đó, sau này dù Tả Sơn có dụ dỗ hay khuyên răn thế nào đi nữa, nàng cũng không xem lại. Tả Sơn hoàn toàn cho rằng nàng ngượng, Phong Thiên Nhai cũng không phản bác. Thực ra nàng chẳng phải đang ngại ngùng, mà là tận đáy lòng nàng luôn cho rằng, những chuyện này nếu xem sách thì chẳng thà cùng chàng Yến già trước mặt đây tự rèn giữa đúc kết, thú vị hơn.

...

Nhưng mà, không có kinh nghiệm chính là không có kinh nghiệm, biện bạch thế nào cũng vẫn vậy.

Tay Phong Thiên Nhai không nặng không nhẹ, xoa chỗ này, bóp chỗ kia, cuối cùng cũng chạm đúng chỗ.

Yến Cô Minh khẽ quát, “Phong Thiên Nhai —!”

Cô nhỏ giật thót, “Gào cái gì.”

Yến Cô Minh nghiêng chặt răng, khàn giọng: “Em lấy tay ra —!”

Phong Thiên Nhai cúi đầu nhìn tay mình, trên chân dưới eo, cách một lớp vải thô chắc chắn, nàng như có thể cảm nhận được thứ bên trong kia. Phong Thiên Nhai ngẩng đầu, thấy lãnh nhân giương đôi mắt đỏ ngầu nhìn mình chòng chọc.

Phong Thiên Nhai nói nhỏ: “Không phải chưa từng nhìn thấy nó, bình tĩnh một chút.”

Yến Cô Minh thấy mình sắp phát điên rồi, bé con này có hiểu không thế! Hần nheo mắt, dữ tợn nhìn Phong Thiên Nhai, “Buông tay cho ta...”

Phong Thiên Nhai lắc đầu nhẹ như gió thoảng mây trôi, cách lớp vải, khẽ kháng đưa ngón trở miết nhẹ.

“?”

Đáng thương thay một lãnh khách ba mươi tuổi, trước giờ chưa từng bối rối đến mức này. Một chút ít nội lực còn sót lại của hần cũng cạn sạch trong lúc đè nén, không thể nhịn nổi nữa, Yến Cô Minh chỉ cảm thấy một đợt lửa nóng bùng lên ở bụng, luồng nhiệt rất quen mạnh mẽ vọt xuống dưới.

Phong Thiên Nhai tròn tròn mắt, nhìn trân trân chỗ vải bình thường kia thoát cái đã phồng lên — “Oái oái oái oái —!” Chứng kiến chuyện mới lạ, Phong Thiên Nhai vút phát chuyện sách lạ ngượng ngùng kia ra sau đầu, kích động mở to mắt.

Nhớ đến điều gì đó, Phong Thiên Nhai chột ngắc đầu, ra chiều bí mật với Yến Cô Minh: “Yến khờ, cái này cường tráng hơn cái đã nhìn thấy trong sách nhiều.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai vừa dứt lời đã nghe tiếng “rắc”, nàng cúi đầu nhìn lại, thấy nếp cổ định xương hông của Yến Cô Minh đã bị lãnh nhân làm gãy. Phong Thiên Nhai hoảng hốt: “Áy cha cha cha, chuyện này không ổn rồi, vết thương quan trọng hơn.”

Yến Cô Minh ngắc ngứ lên tiếng, “Còn biết vết thương quan trọng hơn cơ đấy...”

Phong Thiên Nhai giữ rịt eo Yến Cô Minh, sợ xương lại nứt ra nữa. “Ta đi tìm que nẹp mới, chẳng dùng cử động.” Nàng đứng dậy, vừa đi đã bị lăng nhân giữ lại.

Phong Thiên Nhai lấy làm lạ, dường như tay Yến Cô Minh hôm nay có lực hơn trước kia một chút. Cũng nóng hơn nhiều...

Lăng nhân vòng tay, kéo Phong Thiên Nhai về lại giường. Phong Thiên Nhai kêu khẽ một tiếng, chỉnh lại cơ thể, cẩn thận không đè vào lăng nhân. Yến Cô Minh chẳng kiêng dè nhiều chuyện như thế, hấn ấn Phong Thiên Nhai xuống giường, gắng chống người sang.

Phong Thiên Nhai rùng mình, “Yến khờ, ...” Vì bị thương nên động tác của lăng nhân cứ ngập ngừng, cũng không đủ sức. Nhưng tất cả lại mang theo ý không cho phép kháng cự, khiến Phong Thiên Nhai không thể nhúc nhích.

Yến Cô Minh áp trán vào trán Phong Thiên Nhai, tay bóp cằm nàng, hơi thở ấm áp.

“Bé con, muốn tự làm khó mình à?”

Giọng hần thấp hơn ngày thường, lại còn khàn khàn. Phong Thiên Nhai ngửi thấy hương rượu từ miệng hần, trộn lẫn cùng hơi thở nóng bỏng của lăng nhân, tất cả vồn lướt trên mặt nàng, khiến cơ thể nàng mềm mại hẳn.

Phong Thiên Nhai ngồi quỳ trên giường, lăng nhân ở sát bên, gần đến nỗi thứ cứng cứng kia vẫn luôn chạm vào bụng nàng.

Nàng buông lời, giọng đã run run.

“Yến... Yến khờ ời.”

“Ừm?”

“Hoi... Hoi sợ.”

“Sợ gì?”

Phong Thiên Nhai dè dặt đưa tay, trở xuống dưới. Yến Cô Minh khe khẽ giễu, “Sợ nó à?”

“... Hoi sợ thôi.”

Yến Cô Minh: “Vậy sao còn chạm vào nó?”

Phong Thiên Nhai mấp máy môi, chẳng biết định nói gì. Đầu óc nàng mông lung, cơ thể lại không còn sức. Chỉ còn biết gọi tên lăng nhân không dứt, tựa như nếu cứ gọi như thế, hần sẽ hiểu được ý mình.

Yến Cô Minh nhắm mắt lại, giọng cô bé nhỏ nhẹ đượm tình, hần khó mà dằn xuống nữa, hé miệng, nhẹ nhàng đáp xuống chiếc cổ mịn màng của Phong Thiên Nhai, mút từng chút một.

Cảm giác ẩm ướt trên cổ khiến Phong Thiên Nhai như bật khóc. Tay nàng run rẩy đẩy ngực lăng nhân, người nọ lại lần tới lần nữa. Phong Thiên Nhai thử đẩy hần ra, nhưng lăng nhân không nhúc nhích mảy may.

“Yến... Yến khờ ——“

Câu không thành câu, lời không thành lời. Yến Cô Minh mặc nàng gọi, hần mặc sức lướt trên cổ Phong Thiên Nhai, tay giữ gáy nàng, không chừa lối thoát. Phong Thiên Nhai nghe hô hấp lăng nhân ngày càng dồn dập, hần liếm nhẹ cằm Phong Thiên Nhai. Đầu nàng ngửa cao hết mức...

Trước đây Yến Cô Minh là loại người nào? Với nữ nhân, hần chưa từng xù tệ bản thân. Huống chi sau khi bị thương, lại bị một cô bé suốt ngày riu rít chiếm trọn tâm thần. Giờ lại có người đùa với lửa, làm gì có chuyện Yến Cô Minh sẽ bỏ qua.

Thế mà —— Yến Cô Minh mở mắt, thấy khoeo mắt ướt nước của Phong Thiên Nhai, khoảnh khắc ấy, hần chợt ngừng lại.

Thế mà...

Yến Cô Minh mắng thầm trong bụng, kéo Phong Thiên Nhai, khàn giọng bảo: “Khép chân lại!” Phong Thiên Nhai chưa hoàn hồn, ngân nga “a” một tiếng. Yến Cô Minh: “Khép chân lại!” Hần kéo Phong Thiên Nhai đến chỗ mình, thứ cứng cứng dưới bụng dựng thẳng bên chân Phong Thiên Nhai. Hần trầm giọng bảo: “Kẹp lấy.”

Phong Thiên Nhai như không hiểu vấn đề.

“Là... Là sao?”

Mặt nàng đầy vẻ ngờ ngẩn, khoeo mắt lại vương nước mắt, trông dịu dàng hơn ngày thường nhiều. Đôi mắt trong veo lấp lánh nhìn Yến Cô Minh, khiến hần càng khó đề nén. Hần kéo Phong Thiên Nhai đến bên mình, tay vận sức khép hai chân nàng lại, kẹp chặt ngọn lửa của mình.

Chân nàng run rẩy.

Yến Cô Minh ra sức thúc eo. Phong Thiên Nhai nhìn hấn cúi đầu, gân xanh trên trán lộ rõ.

“Ra sức, kẹp chặt cho ta!”

Phong Thiên Nhai: “...”

Nàng không rõ nguyên do, nhưng lại nghe lời lẳng nhân theo bản năng, khép chặt hai chân. Lẳng nhân tự thân vận động, dần dần nàng cũng nắm được quy luật, cũng thúc người theo lẳng nhân.

Ngon lửa cứng rắn kia cọ sát vào làn da mềm mại nơi đùi thiếu nữ, Yến Cô Minh tự nhủ, thế cũng đủ rồi.

Thúc mạnh vài cái, Yến Cô Minh dốc một hơi thật dài — Phong Thiên Nhai thấy hô hấp mình như ngừng lại. Sau đó cơ thể lẳng nhân khẽ run, một luồng chất lỏng tuôn ra.

Hờ... Yến Cô Minh cúi đầu, tay vẫn đang ôm vòng eo mảnh khảnh của Phong Thiên Nhai. Trong căn phòng này, hương rượu thơm, mùi mồ hôi khó ngửi, nữ nhân thơm, nam nhân thoải. Yến Cô Minh cười khẽ một tiếng.

Phong Thiên Nhai run rẩy cả người.

“Yến... Yến khờ ơi.”

Yến Cô Minh ngược mắt, Phong Thiên Nhai nhìn đuôi mày nhướng cao của hấn, vương ý treu đùa. Hấn buông lời, chất giọng biếng nhác sau cuộc chìm đắm.

“Bé con, nếu còn lần sau, ta không chắc sẽ dùng tay lại được đâu.”

Phong Thiên Nhai: “...”

Bạn đang đọc truyện *Lăng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Phong Thiên Nhai khẽ cúi đầu, thấy mặt mình nóng như phải bỏng. Nhưng chưa kịp đỏ mặt, cảm giác ẩm ướt trong tay đã khiến nàng tỉnh ra. Phong Thiên Nhai giờ tay lên chà thử, mùi máu tanh bốc lên nồng nặc.

“Vết thương của chàng lại vỡ rồi!”

Yến Cô Minh chẳng chút quan tâm, “Không sao.”

Hấn sẽ luôn bảo không sao, Phong Thiên Nhai không thềm nhiều lời cùng, vội vàng đứng dậy đi hấn nằm xuống. Trong phòng rất tối, Yến Cô Minh vẫn còn mặc quần áo, Phong Thiên Nhai nhất thời không xác định được vị trí vết thương.

“Yến khờ, chỗ nào bị vỡ thế, ta băng bó lại cho chàng.”

Yến Cô Minh: “Chờ tý là ổn, em đừng lo.”

Phong Thiên Nhai xót xa, “Sớm biết thế đã không làm rồi.”

Yến Cô Minh nom có vẻ tâm trạng không tồi, giọng điệu ung dung hơn thường ngày nhiều. Hấn hỏi: “Không làm cái gì?”

Phong Thiên Nhai: “Không làm chàng cái kia rồi.”

Yến Cô Minh dù thế nào cũng vẫn cứ thông dong, “Ta cái gì?”

Phong Thiên Nhai bị hấn treu, đầu nóng bừng, tay bấm một cái. Lẳng nhân rên khẽ một tiếng, lại cứng đầu nín nhịn. Phong Thiên Nhai vừa cầu xong đã hối hận, vội vã xoa lấy xoa để, chau mày nói: “Chàng thôi thì im lặng đi, bằng không sự phụ chẳng biết mình sẽ làm gì tiếp đâu.”

Một tràng động tác dữ dội ban nãy, thực ra đã khiến Yến Cô Minh khá khốn đốn, vết thương trên eo nhức đến tê rần, sắc mặt cũng hơi tái. Nhưng tâm trạng hấn lại đang rất tốt, so với tâm trạng bấy giờ thì sự đau đớn của thân thể chẳng là gì.

Dù lãnh nhân đã bảo mình không sao, Phong Thiên Nhai vẫn xử lý vết thương trên eo hấn lần nữa. Trên cơ thể lãnh nhân ngắn dài to nhỏ nào là vết thương, bao nhiêu vết sẹo ấy biểu hiện cho bấy nhiêu lần bức bách mạng mình, nhìn mà sợ.

Phong Thiên Nhai vừa mặc áo vào cho hấn, vừa thuận miệng hỏi: “Yến khờ, đến khi chàng lành lại, chúng ta rời khỏi đây, được không?”

Yến Cô Minh nhìn nàng, “Được.”

Phong Thiên Nhai cười nhìn hấn, nói: “Chàng không hỏi ta muốn đi đâu đã đồng ý luôn à?”

Yến Cô Minh: “Đâu cũng thế.”

Đúng nhĩ, đâu cũng thế. Hấn không có nhà, cũng chẳng có nơi ở cố định, nếu không gặp Phong Thiên Nhai, trời cao đất rộng mình hấn phiêu bạc khắp. Thế cho nên với hấn, Phong Thiên Nhai muốn đi đâu đều như nhau.

Đáy lòng Phong Thiên Nhai mềm mại, đưa tay sờ chiếc kiếm cương nghị của lãnh nhân.

“Tướng công.”

“...”

Phong Thiên Nhai vừa gọi, mặt mày lãnh nhân đã nóng lên, cũng ửng đỏ cả rồi.

Phong Thiên Nhai ha hả cười to, Yến Cô Minh ngoảnh mặt đi. Phong Thiên Nhai nằm xuống bên mép giường, ôm gả lãnh nhân bướng bỉnh cố chấp. “Yến khờ, trước đây chàng từng đến rất nhiều nơi nhĩ?”

“Ừm.”

Phong Thiên Nhai: “Đi đến những đâu rồi, chỗ nào vui?”

Yến Cô Minh: “Như nhau cả.”

Phong Thiên Nhai rất không hài lòng bởi câu trả lời lấy lệ này, “Thế nào cũng có nơi thú vị hơn một chút.”

Yến Cô Minh ngẫm nghĩ, thấp giọng đáp: “Em muốn ta chọn xem nơi nào thú vị à?” Phong Thiên Nhai ừ một tiếng. Yến Cô Minh bảo: “Nếu bảo ta chọn, đình Thiên Nhai là thú vị nhất.”

Phong Thiên Nhai: “...” Nàng hãnh diện lắm, gương mặt nhỏ nhắn bùng bùng đắc ý, “Ha, không tính đình Thiên Nhai, ấy đương nhiên là nơi tốt nhất. Đây là nhà, nơi chúng ta sẽ về sau khi đi du ngoạn.”

Nhà... Nghe đến chữ này, Yến Cô Minh có phần ngẩn ngơ. Hấn chưa từng biết, nhà có ý nghĩa như thế nào.

Phong Thiên Nhai đưa tay lên gác đầu, nhìn lãnh nhân: “Sao vậy, nếu chàng không thích, sư phụ có thể độ lượng đổi tên khác.” Nàng cân nhắc một lúc, bảo: “Thánh nhân dạy, ‘phu vi thế cương’, chàng đã là phu quân, vậy chúng ta cũng nên đổi tên ‘phù đệ’ của mình, không gọi là đình Thiên Nhai nữa, chỉnh lại thành ‘tổ Yến’, được không?”

Yến Cô Minh: “...”

“Ha ha ha.” Thấy vẻ đờ không nổi của Yến Cô Minh, Phong Thiên Nhai cười đến là vui vẻ.

Sắc đêm yên tĩnh, thiếu nữ nằm ngay bên cạnh lãnh nhân, trò chuyện câu được câu chăng về tương lai. Phần lớn thời gian, chỉ có Phong Thiên Nhai lên tiếng, Yến Cô Minh lặng lẽ lắng nghe. Đáy lòng hấn thăng hoặc sẽ mang mác mơ màng, dường như tận sâu đáy lòng vẫn còn chưa dám chấp nhận mộng đã thành thật, hồi tưởng lại buổi ban đầu, lúc còn đường thương trên đình Thiên Nhai, Phong Thiên Nhai và hấn đối đầu gay gắt, khi ấy ai ngờ được rằng họ sẽ có ngày hôm nay.

Lúc ấy, lúc Phong Thiên Nhai nằm bên người mình, hấn phải kiềm nén bao nhiêu mới có thể ngăn bản thân rung động. Lúc ấy, hấn chưa từng nghĩ rằng, một ngày kia, khi cô bé này ôm siết lấy mình, cõi lòng hấn lại yên bình như thế.

Nàng bảo muốn rời đi, hấn đồng ý ngay — Dù rằng hấn biết, chuyện có lẽ sẽ không thuận lợi như nàng mong muốn.

Lưu Ly Dạ đến đây, là vì điều gì.

Yến Cô Minh nghĩ mình có thể đoán được đại khái. Lưu Ly Dạ là người duy nhất có thể xưng là “bạn” suốt đời này của Yến Cô Minh, có lẽ không như nghĩa khí huynh đệ của ai khác, bọn họ xa cách nhưng vững bền — Có lẽ là vì quá khư như nhau, mới khiến cả hai trên tiền đề chi-tin-chính-mình, xem đôi phương như một ngoại lệ.

Lưu Ly Dạ không biết hấn chưa chết. Lúc Yến Cô Minh cứu được gả, gả đã hôn mê, được Yến Cô Minh giấu vào rừng ở ngoại ô kinh thành, dùng huyết lô làm tin, bảo nghĩa tử Lung Ngọc đến tiếp ứng, mình thì đi chặn hậu — Nghênh chiến Phong Đồ.

Từ sau lúc hấn bị thương, vẫn chưa kịp báo cho chị em hai người biết mình không sao. Giờ Lư Ly Dạ đến đây, chắc chắn không phải ngẫu nhiên... Yên Cô Minh nghĩ thầm trong lòng, người của Phong Đô và Diệp Hoài Sơn đều ở đây, có lẽ đã để lộ tin tức.

Gã đến tìm Phong Đô.

Yên Cô Minh không muốn gã làm chuyện vớ vẩn. Hấn cứu gã, chỉ vì bản thân muốn cứu, cứu người không phải để được báo ân. Sự áy náy của Lư Ly Dạ và Lung Ngọc, hấn không cần.

Hấn muốn đi tìm Lư Ly Dạ, giải thích rõ mọi chuyện. Nhưng giờ lại trọng thương, không tiện hành động, đúng là thân bất do kỷ. Còn Phong Thiên Nhai... Yên Cô Minh khẽ nghiêng đầu, cô bé nằm bên trái hấn, hấn nhìn không rõ, khóe mắt chỉ quét được đến mái đầu mượt mà.

Dù có thể nào đi chăng nữa, hấn cũng không muốn để nàng lại gặp Phong Đô... Và cả Diệp Hoài Sơn.

Hấn cân nhắc xong chuyện của mình, Phong Thiên Nhai cũng đã nghĩ kỹ việc của nàng.

Chàng lãng nhân già này ngậm miệng không lộ một chút tin gì về người bạn nổi danh kia của mình, trong mắt Phong Thiên Nhai, ấy chính là giấu đầu lòi đuôi. Nàng cảm thấy mình đã vỡ ra được một vài quy luật — Lãng nhân càng bảo không sao, thì sự việc càng nghiêm trọng. Những thứ mình cần chú ý, chính là những chuyện “không sao” ấy.

Thời gian thấm thoát trôi qua, Phong Thiên Nhai ngày ngủ đêm đến thăm lãng nhân, thoát cái đã tám ngày. Thương thể của Yên Cô Minh chuyển biến tốt, đã có thể tự ngồi dậy, nhưng vẫn chưa xuống đất đi lại được.

Trong quãng thời gian này, lúc rỗi rãi Phong Thiên Nhai lại xuống núi vào trấn xem xét. Hôm qua, trong trấn rõ ràng đã đông hơn, Phong Thiên Nhai chú ý quan sát, phát hiện những nơi gần trấn Hương Lâm có thêm rất nhiều giang hồ khách đeo đao giắt kiếm. Nàng cũng từng tìm Lư Ly Dạ, nhưng không thấy.

Phong Thiên Nhai không quan tâm lắm, sớm muộn gì cũng đón lòng được gã thôi.

Hôm qua vào trấn, Phong Thiên Nhai còn biết được một tin, người đại diện trung nguyên ra trận — chính là Phong Đô, chủ nhân Diễm lâu.

“Quả đúng là thế...” Phong Thiên Nhai ngồi xồm bên đường gặm bánh bao, nghe đám giang hồ khách đi lại bàn tán chuyện này. Lúc nhắc đến Phong Đô, cả đám đều lộ vẻ vừa sợ vừa kính.

“Phong Đô mở đường, Hoàng Tuyền tổng tiến, chủ nhân Diễm lâu đã ra tay thì trận này trung nguyên không thể nào thua nổi!”

“Thế thì chưa chắc, ông có biết phiên cương phái ai xuất chiến không?”

“Phái người nào cũng vậy, ai có thể đối chọi được với Phong Đô chứ?”

“Đúng là sợ đám ếch ngồi đáy giếng thật, thế ông có biết cao thủ đệ nhất phiên cương — Thiên Nhạc không?”

“Thiên Nhạc...” Người nọ ngẫm một lúc, chợt thốt, “Đao thủ tọa Thiên Nhạc!?”

“Chính gã.”

“Sao... Sao có thể, nghe đồn Thiên Nhạc đã bế đao rồi, mười mấy năm nay chưa từng ra tay, sao có thể —”

“Bế được giải được, ông còn nhớ trận bình nguyên Yên Vũ mười năm trước không?”

Một lời vừa dứt, cả đám im bật. Dường như họ đều đã nhớ ra gã nam nhân khuấy động phong vũ võ lâm mười năm trước, gã nam nhân lập đàn khiêu chiến anh hùng khắp thiên hạ ở bình nguyên Yên Vũ năm xưa.

Hồi lâu sau, một nam tử thần nhiên nói: “Đao, cả hai đều là đao khách. Chỉ không biết loan đao của Đao thủ sắc hơn, hay Hoàng Tuyền của Phong Đô hiểm hơn.”

“...” Phong Thiên Nhai gặm hết bánh bao, phui tay đứng dậy rời đi.

Hai người ấy à... Phong Thiên Nhai chỉ từng thấy Phong Đô ra tay trong trận Bì Liễn, nhưng nàng nhận ra mấy đao ấy Phong Đô chưa sử toàn lực. Còn Thiên Nhạc, những gì Phong Thiên Nhai biết được chỉ giới hạn trong trận gã đấu với Yên Cô Minh.

Trên eo lãng nhân có một vết thương, là đao gây nên. Với tu vi võ công của Thiên Nhạc, một đao ấy thực ra có thể cắt cụt eo lãng nhân ngay lập tức, nhưng gã chỉ để lại một vết ngoại thương thật nông.

“Nếu không phải vũ khí chưa mài, thì là đao chưa rời vỏ.” Phong Thiên Nhai gãi cằm tự nhủ.

“Ôi...” Phong Thiên Nhai suy nghĩ thật lung, thờ dài thườn thượt. Nhân từ và tàn khốc đều là trình độ, dù có chọn con đường nào thì khi đi đến đỉnh, đều sẽ chẳng gì cản nổi. Nhưng, khi nhân từ cùng cực đối đầu với tàn khốc cực cùng, đáp án không nói cũng biết.

Phong Thiên Nhai lia mắt ngắm phố phường, nàng nhác thấy một bóng người trông như ảo giác — Một nam tử vô cùng cao lớn khôi ngô, ăn mặc giản dị, trầm tĩnh kiệm lời, ánh mắt kiên nghị, lưng đeo một thanh loan đao thật dài.

Phong Thiên Nhai nhìn theo bóng lưng mờ ảo ấy, khẽ nói: “Ông có on không giết Yến khò, ta sẽ trả.” Nàng buông lời, ảo ảnh trước mắt thoát cái đã biến mất.

Đêm hôm ấy, Phong Thiên Nhai chẳng ở cùng lăng nhân lâu đã vội rời đi.

Yến Cô Minh: “... Em mệt rồi à?”

Bao ngày chăm sóc bầu bạn, Yến Cô Minh hơi lo cho sức khỏe của Phong Thiên Nhai.

Phong Thiên Nhai: “Chàng thấy ta giống người kiệt sức lắm à?” Nàng nhảy chồm đến bên giường, “Ta đã từng mệt đâu nào?”

Yến Cô Minh không đáp.

Thực ra rất nhiều lần hần muốn bảo Phong Thiên Nhai đừng đến nữa, hần muốn nàng có thời gian làm những gì mình muốn, hần lành rồi khác sẽ đi tìm nàng. Yến Cô Minh không muốn liên lụy nàng, không muốn cơ thể trọng thương này níu kéo bước chân nàng.

Nhưng mỗi khi lời đến bên miệng, hần lại không thốt nổi thành câu. Hần muốn gặp nàng, hần không muốn nàng rời khỏi, lòng tham ấy khiến hần vừa thán nhiên vừa hồ thẹn.

Thế cho nên, lúc Phong Thiên Nhai bảo với hần rằng muốn về sớm một chút, hần lại hơi hoang mang.

“Bé con, nếu em mệt, mấy ngày sau không cần...”

Phong Thiên Nhai cúi đầu khẽ kháng vuốt trán, cắt ngang lời hần. “Ta không mệt, hồi tối lỡ hứa sẽ giúp lão Tà chế thuốc rồi, nên hôm nay phải về sớm một chút. Chàng gắng nghỉ ngơi cho khỏe.”

Yến Cô Minh: “... Ừm.”

Phong Thiên Nhai xoay người bước ra, đến cửa còn ngoái lại bảo: “Đúng rồi, ngày mai ta phải giúp cụ ấy vào rừng hái thuốc, có lẽ sẽ đến muộn một chút, chàng đừng buồn đấy, phải ăn cơm Hữu Sơn Nhân nấu.”

Yến Cô Minh: “... Ừm.”

Phong Thiên Nhai thấy hần đồng ý, cười cười, đẩy cửa bước ra. Chỉ còn một mình lăng nhân nhìn chọc chọc lên khoảng không đen kịt trên trần nhà, im lìm lặng lẽ.

Bạn đang đọc truyện *Lăng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Giữa trưa ngày mười bảy, bình nguyên Yên Vũ.

Trong mười trượng vuông, loan đao chiến Hoàng Tuyền.

Một bình địa đầy những sỏi cát, hai đao thủ vang danh thiên hạ. Trận đấu võ này, ngoài mặt là đòi đất, nhưng trong thâm tâm các thế lực đang tính toán những gì, không ai nhìn thấu.

Nhưng, chuyện ấy không ngăn được kẻ đến góp vui.

Phong Thiên Nhai dạo quanh rìa bình nguyên, vẫn chưa đến giờ, trên sân đấu chẳng có một ai, nhưng bên ngoài đã đầy những người.

“Gã lăng khách kia nói chuẩn thật.” Phong Thiên Nhai tìm một gốc cây to, đứng tựa dưới bóng râm. “Giang hồ này nhiều kẻ ưa náo nhiệt thật.”

Nàng nhìn quanh, xung quanh sân đấu chẳng được vây riêng lại, song không ai sớ rớ đến gần. Tất cả đều giữ trật tự đứng ngoài vòng.

“Ừm... Giang hồ khách tuân thủ quy củ thật.”

Phong Thiên Nhai ngồi xếp bằng xuống, bóc chiếc bánh bao nóng hôi ra khỏi ngực áo, ngọam một miếng, thỏa mãn khép mắt nghỉ ngơi.

Mọi người kẻ thì tán gẫu, kẻ thì đùa giỡn, nhưng phần nhiều là những kẻ đang nín thở chờ đợi. Nhưng thứ khiến Phong Thiên Nhai chú ý, lại là luồng hơi thở ẩn giấu rải rác trong rừng. Nàng đặt tay lên gối, đầu tựa vào cây, nhắm mắt như đang ngủ. Nhưng mỗi một tia sát khí và chiến ý xung quanh, nàng đều không bỏ sót.

Phong Thiên Nhai âm thầm dò xét, gã lãng khách Luru Ly Dạ kia, giấu mình sâu thật...

Thời gian dần trôi, đã sắp đến giờ hẹn đấu.

“Sắp tới giờ rồi, sao vẫn chẳng có gì thế này?”

“Ồ đây cũng chả có binh triều đình canh giữ, có vẻ sai sai.”

“... Đừng nói vậy, trận này chiêu cáo thiên hạ, mọi người đều là nhân chứng, nếu có sai sót gì, thì mắt mặt không chỉ có mỗi trung nguyên. Ấy còn là nỗi nhục của phiên cương.”

“Nhưng tới giờ vẫn chưa ——“

Lời tán gẫu vừa buông lưng chừng, gió đã nổi lên, mọi người thoát cái đã nín thở lặng thinh.

Ngon gió nhàn nhạt yên ả thường ngày, giờ phút này lại nhuốm mùi chết chóc. Không một tiếng động, cũng chẳng một diêm báo, nhưng một khắc ấy, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn về phía con đường nhỏ bên núi.

Mùi máu tanh, chỉ có thể phả ra từ kẻ cuồng giết chóc.

Ngay cuối đoạn đường núi khúc khuỷu, một người thong dong bước đến. Áo xanh tóc dài, vạt áo phát phơ, khoe miệng còn vương nét cười rất nhạt. Thoạt nhìn tựa một thư sinh thân nhiên thân bí. Nhưng mà... trong tay gã là một thanh đao dài lộng lẫy, và đôi mắt hẹp dài lạnh lùng vô tình kia, khiến người ta không dám nhìn lại lần nữa, tự tận đáy lòng.

“Ồ...” Phong Thiên Nhai khe khẽ mở mắt, nhìn bóng dáng cao ngạo kia. “Khi giết chóc trở nên thú vị, thì việc rút đao càng thú vị hơn.” Nàng ngồi thẳng người, chống cằm, ánh mắt bình thản nhìn chằm chằm Phong Đô.

Lúc Phong Đô đến nơi, từ đầu kia của con đường, cũng có một người đi tới.

Không như Phong Đô, người này im hơi lặng tiếng mà đến, gã mặc áo đen vải thô, lại còn rách lỗ chỗ, nom như bọn thất phu quê mùa. Thứ duy nhất đáng chú ý, có lẽ chính là vóc người cao lớn vạm vỡ kia.

Phong Thiên Nhai đứng phắt dậy.

Là ông ấy...

Phong Thiên Nhai chưa từng gặp gã, nhưng chỉ trong chớp mắt đã nhận ra Thiên Nhạc. Chỉ có nhân vật như này, mới có thể xứng với danh Đao thủ.

“Hó, trận này thắng chả lâu chủ chết tiết kia gặp nguy rồi.” Phong Thiên Nhai cười khê.

Hai người đối mặt, Phong Đô vẫn giữ điệu bộ ơ thờ hờ hững kia, nhưng lúc nhìn Thiên Nhạc, thì mắt lại ánh vẻ bí hiểm. Đao thủ đứng lại, hơi thở trầm ổn, cơ thể vững vàng, lặng lẽ như núi. Trên lưng gã là một thanh loan đao dài rộng giản dị, còn nằm trong vỏ.

Bốn phía lặng yên, xung quanh có vô số khán giả, nhưng chẳng có lấy một tiếng động.

Phong Đô nhếch khóe môi sắc sảo, “Quy củ trận này, hiểu rồi chứ?”

Thiên Nhạc buông tiếng thân thiện: “Cậu thắng, thành tri về tay. Ta thắng, trả té ti và Độc thủ.”

Phong Đô cười khê, nụ cười khiến tất cả phải thẳng thốt trong lòng.

“Ta bảo là quy củ, chứ không phải thứ đánh cược...” Đôi mắt hẹp dài của gã ánh tia lạnh lùng, ung dung nói: “Quy củ của ta, chính là sống chết.”

“Thì ra là thế.” Thiên Nhạc đáp, “Ti võ, đương nhiên kẻ không thể tái chiến là kẻ thua.”

Phong Đô: “Ấy ấy...” Gã thong dong phẩy tay, chỉnh lời: “Không thể tái chiến chưa phải là thua, kẻ chết rồi mới là kẻ thua.”

Thiên Nhạc chẳng lấy làm ngạc nhiên với những gì Phong Đô nói, gã bảo: “Đã là đánh cược, thì ti võ chỉ để luận bàn bản lĩnh, luận ra chiêu thức thắng thua là được, không cần phải giết.”

Phong Đô: “Lời ấy, đã báo lại với lão Man chủ nhà ngươi chưa?”

Lời lẽ ngông nghênh, đôi mày rậm của Thiên Nhạc khê chau lại, bảo: “Chẳng cần nhiều lời nữa, ra tay đi.”

Phong Đô lại cười, nụ cười này khiến Phong Thiên Nhai nhớ lại lần đầu tiên gặp gã ở Diễm lâu. Khi ấy gã cũng cười như thế, khi ấy là lúc gã động sát ý, muốn giết nàng. . .

Phong Thiên Nhai khẽ ngẩn ngơ, chỉ trong chớp mắt, sân đấu đã là đao phong đối đầu ——!

Chẳng một dấu hiệu, Phong Đô và Thiên Nhạc đồng thời xuất đao, Hoàng Tuyền chém ngang cơn gió lạnh độ thu về, lưỡi đao găm thét, tựa như tiếng gào của địa ngục ——

Còn Thiên Nhạc vẫn đao không rời vỏ, vỏ đao của gã đang chặn cứng lưỡi đao của Phong Đô. Chiêu thứ nhất, hai người so sức lực —— Ánh mắt Phong Đô vương nét cười, càng cười càng thấy lạnh lẽo.

Lá thu lá tả, đôi mắt nhuộm máu, đao của gã, hết như cái tên Diễm lâu —— Quý dị thể lương, diễm quan quần phượng. Còn Thiên Nhạc lại chiêu chiêu mộc mạc, chẳng chút lộng lẫy. Thế nhưng, trong số khán giả, hề ai đã tiến vào đao cảnh, đều nhận rõ sự lợi hại của những chiêu thức giản dị ấy. Mỗi một đao của gã, đều đã đến tầng sâu nhất, sâu như hoa ngục, khiến Hoàng Tuyền nhất thời bó tay.

Chiêu thứ hai, hai người so tốc độ —— Thế đao phải nhanh, Hoàng Tuyền khéo léo linh hoạt, loan đao giản dị mạnh mẽ. Phong Đô chủ công, Thiên Nhạc chủ thủ, vẫn chưa thể phân cao thấp.

Phong Đô càng đấu càng vui vẻ, chiêu thức xuất ra cũng ngày càng thể lương. Đao của gã không ai dám nhìn thẳng —— Ấy là đao pháp tàn khốc nhất trên đời, chẳng mấy may thương xót.

Kẻ nghe đau lòng, kẻ thấy mạng vong.

“Một sát thủ, có thể đến thế, cũng như đã thành tinh. . .” Phong Thiên Nhai lẩm bầm. Hai người nơi xa kia, đao pháp hoàn toàn bất đồng, nhưng khác đường cùng đích, đều từ những lối khác nhau, bước tới đỉnh cao của đao thủ. Phong Thiên Nhai nén nổi kích động trong lòng —— Đúng thế, có thể chiêm ngưỡng một trận tỷ võ như vậy, lòng nàng không thể không kích động. Kẻ tập võ luôn muốn đến được đỉnh cao, dù có là đàn ông cao to hay một cô gái bé nhỏ.

“Ồi thôi. . . Ngứa tay rồi.” Phong Thiên Nhai nghe tiếng đao bén ngọt, tay vô thức chà sát eo.

“Không được, phải làm chuyện chính rồi.” Phong Thiên Nhai vỗ mặt mình, bắt đầu quan sát tứ phía.

Tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về sân đấu. Phong Thiên Nhai trèo lên cây, ngồi trên cao, nhìn bao quát cả khu này. Đôi mắt tròn xoe đảo tới đảo lui.

“Ra đi kia, ra đi kia.” Phong Thiên Nhai ung dung tự thuật, ánh mắt lại chẳng quét đến khu đông người, mà hướng về phía rừng cây chỉ có mấy ai. Bất thành linh, Phong Thiên Nhai híп mắt, khẽ ồ một tiếng.

“Bời ta nói, ta tìm có nghề lắm.”

Nàng nhảy tót từ trên cây xuống, đi đến một vạt cây thấp.

Từ lúc Phong Đô xuất hiện, ánh mắt Lưu Ly Dạ chưa từng rời khỏi gã. Ngoài hận, ngoài thù, thì còn gì có thể khiến lã khách hưng phấn đến thế nữa. . .

Mảnh lưu ly đen đã ần quá lâu trong tay, gã đang chờ, chờ một cơ hội, mạng của Phong Đô, gã thế phải lấy.

Chính lúc Lưu Ly Dạ đang tìm cơ hội, chợt thấy lạ. Trên cỏ, dường như đã lạnh ngắt. Lưu Ly Dạ chẳng ngoái đầu, tay đã đột ngột đánh úp về phía sau! Nào ngờ chưa đến nửa đường đã bị một bàn tay nhỏ xinh ngăn lại.

Lưu Ly Phiến rơi xuống đất, gã lại chẳng thể quay đầu —— vì một bàn tay khác, đang bóp chặt cổ gã.

“Nhức nhích là giết nhé.”

Giọng nói này —— Lưu Ly Dạ ngoái đầu, đưa khóe mắt nhìn về cô gái đứng đằng sau.

“Mỹ nhân. . . Muốn chết à?”

Phong Thiên Nhai cười cười, tay lại tăng thêm mười phần trăm sức lực, gân cổ Lưu Ly Dạ căng ra, mắt vẫn tia máu.

“Giờ rút cuộc là ai muốn chết?” Nàng hờ hững, “Trận tỷ võ này có thiên hạ làm chứng, là trận quân tử, muốn làm gì thì sau hẵng ra tay.”

“Ha. . .” Lưu Ly Dạ buông lời coi rẻ lạnh lùng, “Trận quân tử, mỹ nhân ngây thơ quá. Nơi đây giữa lòng trung nguyên, Thiên Nhạc vào sâu trong sào huyệt kẻ địch, Diễm lâu tay sai triều đình há có thể bỏ qua cho gã. Mười năm trước, Diễm lâu đã được lệnh Phong Đô, cao thủ phải dốc toàn lực —— Hôm nay dù Thiên Nhạc thắng hay thua, có chấp cánh cũng khó bay đi nổi.

“Ồ?”

Phong Thiên Nhai ngược mắt lên, nhìn bình nguyên Yên Vũ gần đấy.

“Mỹ nhân, nàng lo cho ai?”

Phong Thiên Nhai rũ mắt, “Nhờ người quân chặc?”

“Đừng bắt hữu thiện như thế.” Lưu Ly Dạ cười bảo, lại ra dáng côn đồ. “Nàng nói ta biết mình lo cho ai, có khi chúng ta hãy còn cơ hội hợp tác.”

Phong Thiên Nhai đứng trên cao nhìn xuống gã, “Thôi bớt đi.”

Ánh mắt Lưu Ly Dạ thấu suốt, tựa như trông rõ tất cả. “Mỹ nhân, Thiên Nhạc đang bị thương, chắc nàng biết nhỉ?”

“Biết thì sao?”

“Khà.” Lưu Ly Dạ cười khê, “Đạo pháp Hoàng Tuyền thiên hạ vô song, đạo Thiên Nhạc không rời võ đã rơi xuống thế hạ phong, vậy mà còn bị thương, e rằng là — Ấy!” Gã chỉ vừa nói được một nửa, Phong Thiên Nhai đã bấm tay, cứng rắn cắt ngang nửa câu sau. Lưu Ly Dạ rên lên một tiếng, hai mắt càng thêm đỏ.

Phong Thiên Nhai thờ ơ buông lời: “Luôn mồm bảo Thiên Nhạc thế này thế kia, định khiến ta làm gì? Ra tay giúp ông ấy?” Nàng nhìn cuộc chiến xa kia, nói: “Muốn ta ra tay với Phong Đô, đúng không?”

Lưu Ly Dạ cũng chẳng giấu giếm, “Tiểu gia quả thực muốn xuống tay với gã, mỹ nhân, đã lo cho Thiên Nhạc, sao lại không hợp tác? Nàng chẳng cần làm gì hết, đứng đây hóng mát là được, tiểu gia đảm bảo gã Đạo thủ ấy sẽ không bị thương nữa.”

Phong Thiên Nhai lặng thinh, lại nhìn Lưu Ly Dạ, hỏi: “Người có biết trận chiến này lấy thứ gì ra cược không?”

Lưu Ly Dạ hí mắt đáp: “Ý là sao?” Gã đương nhiên là biết, vì gã chính là người tiết lộ chuyện này cho Phong Thiên Nhai, nàng biết rõ lại hỏi là có ý gì?

Phong Thiên Nhai nhìn gã, nhận ra vẻ mặt ấy không phải giả vờ. Nàng không kìm nổi cau nhẹ mày: “Người còn là người trung nguyên không vậy?”

Lưu Ly Dạ nghe xong ngẩn ra, lúc hoàn hồn thì ha ha cười lớn. Cổ gã đang bị Phong Thiên Nhai bóp chặt, vốn đã hít thở khó khăn, trận cười này lại càng khiến mặt lộ ra gân xanh, da đỏ lên. Tuy gã đã khó chịu đến mức này, nhưng Phong Thiên Nhai chẳng có ý lỏng tay ra.

Lưu Ly Dạ lại không để tâm, vì lời ấy quả rất nực cười.

“Mạng sống của dân chúng toàn thành ấy, trong mắt người lại buồn cười đến thế ư?”

Lưu Ly Dạ cười đến độ thở gấp, nhưng ý cười lại chẳng vương đầy mắt. Gã liếc nhìn Phong Thiên Nhai trên cao, mặt mày đượm vẻ giễu cợt khó tả. Gã buông lời, giọng biếng nhác lại lạnh lùng.

“Sống chết của chúng, liên quan gì đến ta?”

“Ồ...” Phong Thiên Nhai nhìn gã, không biết lại nhớ đến điều gì, bỗng cười khúc khích.

Lưu Ly Dạ thấy nàng cười thì lấy làm lạ, gã cau mày hỏi: “Cười cái gì?”

Phong Thiên Nhai: “Làm sao, chỉ cho phép người cười còn ta thì không à?”

Lưu Ly Dạ: “... Chẳng phải nên mắng ta một hồi sao?”

Phong Thiên Nhai thắc mắc: “Mắng gì?”

Lưu Ly Dạ hừ lạnh một tiếng, “Mắng bội đức phản quốc, lạm sát mạng người.” Phong Thiên Nhai lắc đầu, “Không.”

Lưu Ly Dạ: “...”

Phong Thiên Nhai: “Như người nói đây thôi, dù có thế nào, thì liên quan gì đến ta?”

Lưu Ly Dạ lần khăn, sau lại nói: “Chuyện này thú vị thật.” Phong Thiên Nhai như nhớ đến gì đó, hỏi gã: “Có phải lãng nhân nào cũng chẳng màng đến mạng sống kẻ khác không?”

“Ồ?” Lưu Ly Dạ nhướng mày, “Nghe nàng nói thì, nàng còn quen lãng khách khác à?”

Phong Thiên Nhai: “Có một người.”

Lưu Ly Dạ: “Không giống nhau, hẳn nghĩ thế nào, tiểu gia không biết, cũng chẳng muốn biết.” Gã đưa mắt nhìn hai người đang chiến đến độ bất phân thắng bại nơi xa, ánh mắt chợt trở nên vội vã, nói: “Mỹ nhân, buông tay được không?”

Phong Thiên Nhai dứt khoát cự tuyệt: “Không.”

Lưu Ly Dạ thầm nghĩ rằng, sắc mặt vô cùng âm trầm.

Phong Thiên Nhai thấy thì hỏi: “Sao, cảm giác bị khống chế không dễ chịu chút nào nhì. Khả, cũng đừng quá khó chịu, dù gì cũng chẳng phải lần đầu tiên, cứ coi như đang hỏi thăm lại một chút là được.”

“Hả ——!?” Thấy lạ, Lưu Ly Dạ đột ngột tấn công ra sau, tìm cơ hội thoát thân, Phong Thiên Nhai đã sớm chuẩn bị, thúc mạnh đầu gối, đá thẳng vào eo Lưu Ly Dạ, lưng khách chưa kịp đứng dậy đã quỵ xuống lại. Phong Thiên Nhai nắm tay lên mạch cổ lưng khách, tụ chân khí, còn thêm hàn ý lạnh lạnh.

“Ta nói rồi, nhúc nhích là giết đấy.” Phong Thiên Nhai khẽ buông một câu bên tai lưng khách, một câu uy hiếp dịu dàng như lời tán tỉnh.

Lưu Ly Dạ khàn giọng: “Nàng rốt cuộc là ai?”

Phong Thiên Nhai: “Người qua đường.”

Lưu Ly Dạ quyết ngẩng đầu lên, Phong Thiên Nhai ồ hai tiếng: “Còn ngược lên nữa là đứt cổ đấy, đừng trách ta không nhắc nhở.”

Lưu Ly Dạ: “Là người Diễm lâu?”

Phong Thiên Nhai: “Không phải.”

Lưu Ly Dạ: “Vậy sao nàng lại biết ta đã từng... từng ——” Gã run rẩy, mặt mày âm trầm, một lời hỏi lâu chẳng buông hết. Phong Thiên Nhai nhận ra nỗi căm hờn của gã, cười hỏi: “Sao vậy, từng thế nào, khó nói tới vậy ư?”

Lưu Ly Dạ nghiêng chặt răng. Trận thảm bại duy nhất kiếp này, sự bất cam sâu sắc nhất kiếp này, sao gã có thể dễ dàng nói ra được ——!

Phong Thiên Nhai nhìn về hướng binh của gã, dường như đang thấy một Yến Cô Minh trong lòng luôn muốn báo thù trên đỉnh Thiên Nhai ngày ấy. Nàng thờ dài một tiếng, tay khẽ lui ra, để gã có thể hít thở tự do.

“Đừng đoán lung tung làm gì, ta không thuộc Diễm lâu, cũng không thuộc triều đình, còn về chuyện tại sao ta biết được, thì sau này sẽ nói người nghe.” Phong Thiên Nhai buông tay, Lưu Ly Dạ ôm cổ ho khan mấy tiếng.

“Còn bây giờ,” Phong Thiên Nhai tiến lên vài bước, nhìn hai kẻ trong sân đấu. “Nén chuyện khác lại một lúc trước đã, sắp phân thắng bại rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Lăng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

“Còn bây giờ,” Phong Thiên Nhai tiến lên vài bước, nhìn hai kẻ trong sân đấu. “Nén chuyện khác lại một lúc trước đã, sắp phân thắng bại rồi.”

Phong Thiên Nhai nhìn vào sân, chợt ngoái đầu lại, quả nhiên thấy ám khí của Lưu Ly Dạ lại xuất hiện trên tay. Phong Thiên Nhai chỉ cần trông theo tầm mắt gã, cũng biết gã đang chăm chú vào Phong Đồ.

“Này.”

Lưu Ly Dạ dời mắt, đề phòng nhìn Phong Thiên Nhai. “Mỹ nhân, còn xen vào nữa sẽ không kịp mất.”

Phong Thiên Nhai: “Thế không xen vào nghĩa là ngấm ngấm bắn lên à?”

Lưu Ly Dạ cười khà, đứng thẳng người, ôm tay phải thông dong nói: “Nàng hợp với sở thích của tiểu gia, tiểu gia nể mặt đấy.” Gã nhìn hai người đang quần vào nhau trong sân đấu. Đao, ngày càng nhanh. Công thủ không kịp chớp mắt, đôi mắt của Phong Đồ đỏ thâm điên cuồng, còn trên trán của Đao thủ lại rịn một lớp mồ hôi nóng. “Mỹ nhân, không ngoài mười chiêu nữa, Thiên Nhạc tắt bại. Khi ấy vụ cược của trung nguyên và phiên cương đã ngã ngũ. Lúc đó cứu ai, giết ai, chúng ta không can thiệp vào chuyện của nhau, thế nào?”

Phong Thiên Nhai cười đáp: “Không được.”

Lưu Ly Dạ dữ tợn: “Lại cứ phải ngăn cản chuyện của tiểu gia!”

Phong Thiên Nhai ngoái đầu nhìn gã.

Lưu Ly Dạ: “Mỹ nhân, nếu nàng thực sự không biết điều như thế, tiểu gia cũng sẽ không nể mặt nữa.” Vừa nói, tay gã vừa búng một cái, Lưu Ly phiên màu đen trong tay xoay một vòng. Phong Thiên Nhai nhìn các đốt ngón tay mảnh khảnh của gã, nói: “Hành tẩu giang hồ, hãn trên người sẽ có thứ phòng

thân lúc cần kíp nhỉ?”

Lưu Ly Dạ: “Nàng định làm gì?”

Phong Thiên Nhai nhìn gã, đáp: “Mượn xem nào.”

Lưu Ly Dạ trợn mắt nhìn nàng ra chiều khó hiểu, bụng bảo dạ cô nàng này chắc không phải nào có vấn đề chứ? Ánh mắt Phong Thiên Nhai thẳng thắn vô tư, nàng tiến lên trước mấy bước, Lưu Ly Dạ vô thức lùi ra sau, nhưng lại bị Phong Thiên Nhai kéo dài lưng.

Động tác của cô bé này chẳng mang chút tàn ác nào, khiến Lưu Ly Dạ ngăn ra, nhất thời lại quên phản kháng. Gã cao hơn Phong Thiên Nhai nhiều, Phong Thiên Nhai kéo dài lưng gã, khiến gã phải khom người xuống. Nàng khẽ sát vào tai gã, thì thầm:

“Từ đây đi đến chân núi, sẽ thấy một con sông. Men theo bờ sông lên thượng lưu, sẽ tìm thấy ta ở đấy.”

Lưu Ly Dạ: “Rốt cuộc nàng muốn nói gì!?”

Phong Thiên Nhai lùi lại một bước, đưa lưng về phía gã, Lưu Ly Dạ chợt cảm thấy viên đạn khói giấu trong ngực áo biến mất rồi.

“——!?”

Gã lật tay định đánh lại!

Phong Thiên Nhai nghiêng đầu, khóe mắt liếc gã. Lưu Ly Dạ chỉ thấy khóe môi tinh tế của nàng.

Phong Thiên Nhai chỉ nói đúng một câu ——

“Người cứu người vẫn chưa chết.”

“Cái ——“

Cùng lúc ấy, trận đấu trong sân cũng đã có kết quả. Không thấy vết thương trên người Thiên Nhạc, nhưng dưới đất đã ướt đầm mảng máu tanh nồng. Áo đen khó trông thấy chỗ bị thương, chỉ có vài đôi mắt sắc mới nhìn ra cánh tay gã đã không chống đỡ nổi nữa.

Mà Phong Đô, đương nhiên cũng biết.

Từ lúc bắt đầu, Hoàng Tuyên đã liên tục nhắm vào vai. Sau vài đao, cánh tay cầm đao của Thiên Nhạc đã run nhẹ. Sức lực như thế, gã đã dần không chống đỡ nổi.

Lại thêm một đao bổ xuống, Thiên Nhạc sẩy chân, một thoáng đấy gã đã biết không ổn, ngược mắt lên nhìn, Hoàng Tuyên quả nhiên đã ép đến! Phong Đô nhíu khóe môi sắc sảo, tay chợt đổi thức đao, phút chốc, lưỡi đao Hoàng Tuyên đã kề bên cổ Thiên Nhạc.

Bình nguyên Yên Vũ lắng xuống trong giây lát —— Sau đó tất cả trở nên sôi trào!

“Thắng rồi thắng rồi, trung nguyên thắng rồi!”

“Hào đao pháp! Diêm lâu chủ đúng là hào đao pháp!”

“Thắng đẹp lắm!! Dân chúng thành Bắc được cứu rồi ——!”

“ ——“

Có lẽ đã tồn tại một khoảnh khắc ấy, cả giang hồ đều quên thân phận của Phong Đô —— Thân phận vĩnh viễn sẽ không được giang hồ đón nhận, tay sai của vương triều.

Diêm lâu, hoặc nên gọi nó bằng cái tên vốn có —— Cẩm Từ lâu. Từ bấy đã đứng giữa ranh giới của giang hồ và triều đình. Giang hồ không muốn đón nhận nó, triều đình cũng không muốn thừa nhận nó. Mọi người chỉ cho rằng nó là một tổ chức —— Một tổ chức làm việc cho triều đình, một tổ chức hành tẩu giang hồ. Một tổ chức giết người không chớp mắt, một tổ chức giết người không phạm pháp. Có lẽ sau ngày hôm nay, sẽ thêm một điều ——

Một tổ chức có chủ nhân là kẻ sở hữu tuyệt kỹ đao pháp lợi hại nhất thiên hạ.

Con người đều kính sợ kẻ mạnh, nhất là giang hồ. Ấy là nơi thoải mái đến ăn báo thù, là nơi chú trọng thế lực nhất. Diêm lâu tàn nhẫn ư, đúng thế; cường sát ư, không sai. Nhưng trong khoảnh khắc ấy, chẳng ai bận tâm đến điều này.

Sự bá đạo của Phong Đô, sự cường thế của Hoàng Tuyên, đã chặn hết mọi lời ong tiếng ve.

Quan khách kích động, vô cùng ầm ĩ. Vậy mà hai người trong sân đấu lại chẳng mấy may mất tập trung. Đao của Phong Đô kề ngay cổ Thiên Nhạc, cắt thành một vết máu thật nhạt. Gã đang cười khế, vì trận chiến này tiêu hao quá nhiều chân khí, nên nụ cười của gã trông có vẻ dữ tợn.

Sắc mặt Thiên Nhạc tái xanh, ánh mắt nặng trĩu.

“Ta thua rồi.” Lời buông trầm thấp, tiếng thờ mệ̣t nhoài.

Phong Đô: “Đến cuối cùng, ngươi cũng không rút đao ra.”

Thiên Nhạc im lặ̣ng.

Phong Đô cười lạnh một tiếng, nói: “Ngươi nghĩ ta bây giờ có tâm trạng thế nào?” Gã hơi chụ́i về phía trước, tay cầm đao vẫn giữ nguyên vị trí. Phong Đô đến trước mặt Thiên Nhạc, đứng rất gần gã.

“Nếu ngươi nghĩ, ta sẽ vì ngươi đao không rời vỏ mà cảm thấy trận này thắng không anh hùng, vậy thì sai rồi. Là kẻ tập võ, thứ sở cầu là võ đạo cuối cùng, chứng minh chân lý khi dùng đao, nên ta cũng đoán được đại khái lý do ngươi bế đao.”

Thiên Nhạc: “...”

“Nhưng ——” Phong Đô chuyển đề tài, cười hất ra như điên dại. “Ta không phải kẻ tập võ, mà là sát thủ... Trong mắt sát thủ chỉ có hai loại người, sống và chết.” Đao của gã khẹ̃ đâm vào, vết máu kia ngày càng rõ.

“Ngay lúc này, đao của ta có thể cảm nhận được mạch của ngươi, Đao thủ.”

Biết mạng mình chẳng còn lại được bao lâu, nhưng Thiên Nhạc vẫn bình tĩnh thản nhiên như thế.

“Đao giả không nghĩ thế, cậu quá lo rồi.”

“Khà.” Phong Đô cười gằn, “Không luận đúng sai trong đao. Ngươi thua, thế thôi.”

Thiên Nhạc: “... Ừ.”

Phong Đô lật tay cầm chặt đao, đáy mắt lạnh băng. Gã khẹ̃ nói: “Để ta xem xem, máu của ngươi, có thể chứng minh cho đao của ngươi không?”

Thiên Nhạc nhắm mắt, lặ̣ng lẹ̃ đón chờ cái chết.

Phong Đô mở đường, Hoàng Tuyền tổng tiến.

Lời vừa dứt, đao trong tay Phong Đô búng nỏ, nhưng nháy mắt đã hướng ra ngoài ——! Mũi đao bọ̉ một viên đạn màu xám ra làm hai, thoát cái, sương mù tràn ngập cả sân đấu!

“Ồ ——!” Phong Đô hị́p mắt lại, bản năng của sát thủ khiến gã lập tức đưa tay ra tóm đối thủ ngay trước mặt mình. Tay chưa chạm đến, kiếm phong ác liệt bên sườn phải đã tới gần, Phong Đô không dám xem thường, đưa đao về thủ!

“Keng ——!” Một tiếng chói tai, là sự dò xét đầu tiên khi giao chiến. Phong Đô vừa trải qua một trận ác chiến, chân khí tiêu hao quá nhiều, ra một đao này, gã chợt cảm thấy hồ khẩu* tê rần.

[*Phân thậ̣t giữa ngón cái và ngón trỏ.]

Kiếm quá bá đạo... Phong Đô sẩy chân, đối phương không giảm lực, lại ra một chiêu kiếm khí! Phong Đô chẳng còn cách nào khác, đành phải mượn lực lùi ra khỏi tâm chiến.

Cũng trong khoảnh khắc ấy, đại hán cao lớn trong màn sương đã được kẻ nọ kéo sang.

Phong Đô cười lạnh một tiếng, Hoàng Tuyền lại xuất thủ lần nữa.

Kẻ nọ có vẻ không muốn dằng dai, ra một hư chiêu, kéo Thiên Nhạc rồi xoay người đi! Tích tắc ấy, Phong Đô trông thấy một dáng hình mảnh mai, gã hơi khựng lại, đến lúc hoàn hồn đã không đuổi kịp nữa.

Sương khói chậm chậm tản đi, mọi người đều không biết đã xảy ra chuyện gì, giữa mặ́ng ồn ào, Phong Đô đứng một mình trong sân đấu, nhìn về phía rừng cây thấp, sắc mặt âm trầm lặ̣m thay.

“Tiểu cô nương, lại dám một mình quay lại...” Gã trầm giọng, cười khẹ̃ thành tiếng.

...

Giữa rừng, Phong Thiên Nhại kéo Thiên Nhạc lao đi thật nhanh, ngoặt trái rẽ phải, một khác đồng hồ sau mới dừng lại.

“Ủ ôi, mệ̣t thật.” Phong Thiên Nhại xoa vai, than thở. Sau lưng không có tiếng động, Phong Thiên Nhại xoay người lại, thấy Thiên Nhạc đang ngặ́n ngặ́ nhìn chăm chăm thanh kiếm của mình.

Phong Thiên Nhai bước tới trước mặt gã, nhìn gã từ dưới lên trên.

“Sao vậy?”

Thiên Nhạc ngược mắt lên, giọng run thật khẽ.

“Cô nương, thanh kiếm này... thanh kiếm này làm sao cô có được?”

Phong Thiên Nhai giơ tay, đưa kiếm tới trước mặt Thiên Nhạc, “Ông nói cái này à, là kiếm của ta.”

Thanh kiếm trong tay nàng không bắt mắt, lưỡi kiếm rất mỏng lại mềm mại, cầm trong tay tựa như còn sống, bật tới bật lui.

Thiên Nhạc hơi kích động, gã khom người, hỏi Phong Thiên Nhai: “Thanh kiếm này có phải tên là Quan Âm?”

“Áy?” Phong Thiên Nhai lấy làm lạ nhìn gã, “Sao ông biết?”

Thiên Nhạc sấn tới một bước, nắm chặt vai nàng. “Chủ nhân thanh kiếm đâu, chủ nhân của thanh kiếm này đang ở đâu?! Phong Vấn Thiên đâu!?”

Phong Thiên Nhai thét to: “Ông quen sư phụ á!”

Thiên Nhạc: “Cô là đồ đệ của Phong Vấn Thiên... Còn hấn, hấn đang ở đâu?”

Phong Thiên Nhai phẩy tay, “Chết rồi.”

Một lời kinh hoàng, Phong Thiên Nhai tròn tròn mắt nhìn gã đàn ông cao lớn vạm vỡ trước mặt đột ngột đổ xuống.

“Ê này này!” Phong Thiên Nhai vội vàng bước tới ngó thử.

Trước đó Thiên Nhạc đã bị thương, vừa nãy còn đấu với Phong Đô, sớm đã tới cực hạn. Lời của Phong Thiên Nhai đã trở thành cọng rom cuối cùng, đánh ngất gã Đạo thủ đội trời đạp đất này trong con ngắn ngủi.

“Chết thật.” Phong Thiên Nhai ngó sơ qua, phát hiện không có vết thương trí mạng, mới an tâm hơn. Nàng vén áo, giắt kiếm quanh eo, sau đó vác Thiên Nhạc lên.

“Ày, cao thế...” Phong Thiên Nhai nhắc eo Thiên Nhạc, chân gã hãy còn kéo lê dưới đất. “Khụ, chẳng như lãnh nhân khờ kia gì cả.” Nàng cười cười, đi vào sâu trong rừng.

Khoảng nửa canh giờ sau, Phong Thiên Nhai đến nơi hẹn với Lư Ly Dạ.

Lư Ly Dạ đã đợi tới hết kiên nhẫn bên sông, thấy Phong Thiên Nhai thì xoạc chân xông đến. “Lời nàng nói ban nãy là sao! Biết ai đã cứu ta à? Yên từ giờ đang ở đâu!?”

Phong Thiên Nhai nhắm mắt lại, thở dài một hơi. “Người có thể từ từ không, không thấy ta đang vác một người à?” Lư Ly Dạ nhìn gã đàn ông trên vai nàng. “Rốt cuộc cũng cứu gã về.” Gã xắn tay áo, khoanh tay nhìn Phong Thiên Nhai. “Mỹ nhân, ta hơi không hiểu nàng rồi. Đã nghĩ cho trung nguyên, sao còn cứu Thiên Nhạc? Để Phong Đô một đao chém chết chẳng hay hơn à?”

Phong Thiên Nhai: “...”

Nàng vỗ đại hán trên người, chẳng thèm nhìn Lư Ly Dạ một cái.

“Ta đương nhiên có lý do để cứu ông ta. Còn về trận chiến khi nãy... Vị Đạo thủ này đến tận phút cuối cũng không rút đao.”

“Ha.” Lư Ly Dạ cười một tiếng, nói: “Ngây thơ thật.”

Phong Thiên Nhai im lặng, nàng không khẳng định cũng chẳng phủ nhận. Lư Ly Dạ bảo: “Nếu trận này gã chiến với người khác, có lẽ gã vẫn chống đỡ nổi. Nhưng trận này đấu Phong Đô, dù cả hai bên đều dốc hết sức lực, gã cũng chưa dám khẳng định mình sẽ thắng chắc. Không dùng đao... Hừ, không chết đã là may mắn lắm rồi.”

Phong Thiên Nhai ngược mắt nhìn gã, tay nhẹ nhàng chỉ vào đầu Thiên Nhạc. Đầu tóc Đạo thủ rồi bù khô hồng, trắng xám một mảng.

“Người này, mới đáng cứu.”

Lư Ly Dạ: “...”

Phong Thiên Nhai xoay người, “Đi thôi, chỗ này cũng không an toàn, lát nữa chỉ sợ Phong Đô tìm tới.”

Lư Ly Dạ đi theo nàng, hỏi: “Mỹ nhân, khi nãy bảo mình còn biết một lãnh khách khác, là Yên từ nhĩ?”

“Yến tử?” Phong Thiên Nhai cười cười, “Người gọi chàng là Yến tử à?”

Lưu Ly Dạ nhớ lại chuyện cũ, mặt mày nhẹ nhõm. “Nếu không thì sao?”

Phong Thiên Nhai vừa đi vừa tán gẫu, bảo: “Người quen chàng bao lâu rồi?”

Lưu Ly Dạ: “Không rõ nữa, chắc cũng hai mươi mấy năm rồi.”

“Úi chà, lâu thế.” Phong Thiên Nhai nhăn mặt, nói: “Còn lớn hơn tuổi ta.” Nàng ngoái đầu nhìn Lưu Ly Dạ, dò hỏi: “Hai người là bạn?”

Lưu Ly Dạ khẽ cười, nhướn mày nhìn nàng. “Mỹ nhân, hỏi đáp một phía không vui đâu. Kể về mình đi, nàng làm sao quen Yến tử?”

Phong Thiên Nhai kiêu hãnh hừ một tiếng, “Ta là ân nhân cứu mạng chàng đấy!”

“Ha, tiểu gia biết ngay mà!”

Phong Thiên Nhai: “...”

Lưu Ly Dạ cười to, mắt híp cả lại. “Có thân thù thế kia, lại có cái tật thích lo chuyện bao đồng thế kia. Ngoài người cứu mạng, thực sự không nghĩ ra lý do gì khiến hai người quen nhau.”

Phong Thiên Nhai bĩu môi: “Ta không nên quen chàng à?”

Lưu Ly Dạ lắc đầu: “Chẳng có gì gọi là nên hay không cả, cả hai chỉ không phải cùng một loại người thôi.”

Phong Thiên Nhai lờm gãi một cái, thầm nhủ bọn ta không những quen nhau, mà còn thành thân rồi ấy!

Đi được một chốc, Lưu Ly Dạ chần chừ hỏi: “Yến tử... Giờ hấn sao rồi?”

Phong Thiên Nhai: “Người muốn hỏi mạng nào?”

Lưu Ly Dạ: “Lúc hấn cứu ta, ta đã hôn mê, không rõ tình hình của hấn... Nhưng với thù, thù đoạn của Phong Đô...” Gã nghĩ đến Diễm lâu chủ tàn nhẫn kia, mày nhíu chặt lại. “Dù Yến tử có thoát được, tình hình cũng chẳng lấy gì làm khả quan.”

Phong Thiên Nhai nhếch mép, “Ồ, đoán đúng rồi.”

Lưu Ly Dạ trầm giọng: “Hấn sao rồi?”

Phong Thiên Nhai ngẫm nghĩ, đáp: “Ừm thì... thiếu mất cái cánh.”

Lưu Ly Dạ: “...” Phong Thiên Nhai nói như đùa, gãi lại thoát cái đã hiểu ý nàng. “Hấn mất một tay?”

Phong Thiên Nhai gật đầu.

Lưu Ly Dạ lặng im không nói.

Trầm mặc hồi lâu, Phong Thiên Nhai lén đưa mắt nhìn Lưu Ly Dạ, người đằng sau mặt mày u ám, chẳng biết đang nghĩ gì.

“Sắp tới rồi, người đang nghĩ gì thế?”

Lưu Ly Dạ: “Chẳng có gì.” Phong Thiên Nhai cười lạnh, “Phét lác. Chỉ thiếu nước viết thẳng dòng chữ ‘muốn báo thù’ lên mặt thôi.”

Lưu Ly Dạ: “...”

Phong Thiên Nhai đứng lại bên triền núi, Lưu Ly Dạ đã nhìn thấy một căn nhà nhỏ giữa lưng chừng, gã nhìn chăm chăm vào ngôi nhà bằng gỗ giản dị, Phong Thiên Nhai cũng chẳng đoán ra được gã muốn đi đến hay muốn rời khỏi. Nàng héch cằm, nói với Lưu Ly Dạ: “Yến Cô Minh đang ở trong ấy, đi thăm chàng đi.”

Lưu Ly Dạ nhìn nàng: “Nàng không đi cùng?”

Phong Thiên Nhai nhấc nhấc vai, “Đi xử lý cái này trước.” Dứt lời bèn đi sang sườn núi đối diện, được vài bước chợt ngoái đầu bảo: “Đúng rồi, trong nhà có một ông già giữ cửa.” Phong Thiên Nhai híp mắt, ra chiều nguy hiểm nhìn Lưu Ly Dạ, cảnh cáo: “Dù ông ta có nói gì, người ngoan ngoan lắng nghe cho ta, nếu dám ra tay, ta giết đấy.”

Lưu Ly Dạ: “Hà?”

“Nhớ đấy.”

Phong Thiên Nhai cảnh cáo xong, không nhìn gã nữa, xoay người rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Lăng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Miệng nói thì hay lắm, nhưng đến lúc Lưu Ly Dạ xoay lưng bước đến sườn núi, Phong Thiên Nhai lại lập tức lên theo sau. Còn như nàng lo Lưu Ly Dạ sẽ ra tay với Hữu Sơn Nhân hay lo gã kiếm chuyện với Yên khò, thì chúng ta không biết được.

Lưu Ly Dạ là người có bản lĩnh, lại thường hay hành tẩu đêm khuya, cực kỳ nhạy cảm với hơi thở của người khác, Phong Thiên Nhai không dám khinh nhờn, cẩn thận giấu tiếng động, cách rất xa gã. Nàng ẩn mình trong rừng nhìn Lưu Ly Dạ đi lên sườn núi. Hữu Sơn Nhân đang ngồi ngoài băng đá trước nhà đọc sách, thấy có người đến, cau mày hỏi: “Người là ai?”

Lưu Ly Dạ thân nhiên đánh giá ông một hồi, bụng bảo dạ đây hẳn là lão gác cửa mà cô nàng nói lúc nãy. Gã háng giọng, nói: “Kính chào tiền bối, tiểu... à, văn bối Lưu Ly, đến đây tìm một người, những mong tiền bối chấp thuận.”

“Ồ?” Hữu Sơn Nhân vuốt chòm râu nhỏ của mình, ngờ vực nhìn Lưu Ly Dạ. Phong Thiên Nhai ở đằng sau cười trộm. Gã Lưu Ly Dạ này cả người toát đầy vẻ côn đồ, ăn mặc như phường chợ búa. Trời độ cuối thu, gã ý mình có chân khí hộ thể nên phanh áo, để lộ lồng ngực cường tráng rắn chắc. Nhân vật thể này lọt được vào mắt Hữu Sơn Nhân mới là lạ.

Quả nhiên, Hữu Sơn Nhân chẳng liếc được mấy cái đã xoay đầu trở về, lạnh lùng bảo: “Chỗ này không phải nơi người nên đến, nhanh chóng rời đi đi.”

Lưu Ly Dạ sầm mặt, ngoắc ngón cái về phía ngôi nhà nhỏ kia, nói: “Ta muốn gặp người trong ấy, có thể nhường đường không?”

Hữu Sơn Nhân hừ lạnh một tiếng: “Người trong ấy, người nghĩ người trong ấy là ai?”

Lưu Ly Dạ: “Đương nhiên là người ta quen.”

Hữu Sơn Nhân liếc gã, nói: “Cậu ta và người có quan hệ gì?”

Lưu Ly Dạ ngập ngừng, mắt đưa sang bên cạnh, thuận miệng đáp: “Ừm... Là huynh đệ ta.”

“Ồ?” Hữu Sơn Nhân xoay người lại, “Cậu ta là huynh trưởng người?”

“...” Có lẽ là do danh xưng huynh trưởng này khiến Lưu Ly Dạ tạm chưa chấp nhận nổi, gã bĩu môi, gật đầu ra chiều nhún nhin, “Vâng, huynh trưởng.”

Hữu Sơn Nhân hừ: “Đúng là giống thật, đều là ngừ mọi rợ.”

“Người!” Lưu Ly Dạ trợn mắt, tay khoác ra sau lưng, mảnh Lưu Ly phiến đen tuyền vờn quanh các ngón tay mảnh khảnh của gã. Gã liếm răng, bụng bảo dạ phải gắng nhịn.

Phong Thiên Nhai nhặt hòn sỏi cạnh mình lên, nín thở giám sát, để phòng Lưu Ly Dạ ra tay. Nếu gã lăng nhân này thực sự muốn ra tay, Hữu Sơn Nhân ngã xuống chỉ trong một chiêu là cùng.

Nhưng một chốc sau, ám khí vẫn chưa rời tay, Lưu Ly Dạ vừa nghiêng răng vừa tốt tính giải thích chuyện mình và Yên Cô Minh có “tình nghĩa huynh đệ” cho Hữu Sơn Nhân nghe.

“Không ngờ cũng là người biết giữ lời.” Phong Thiên Nhai kinh ngạc nhìn gã.

Lăng nhân đen mặt bị Hữu Sơn Nhân chế giễu cả nửa ngày, cuối cùng được cho phép vào nhà thăm “huynh trưởng”, gã ôm quyền, mắt lăm lăm nhìn thẳng Hữu Sơn Nhân rồi hành lễ, ngoài mặt cười nhưng trong dạ thì không.

“... Đa tạ tiền bối.”

Hữu Sơn Nhân phát tay, cầm sách rời đi.

Phong Thiên Nhai nhìn một mình Lưu Ly Dạ còn đang đứng ngoài trền núi. Gã cứ tẩn ngẩn mãi ở cửa mà không nhúc nhích. Phong Thiên Nhai hơi lấy làm lạ, nàng tiến lên, thấy Lưu Ly Dạ đứng ngẩn ra ngoài cánh cửa gỗ.

“Lưu Ly, vào đi.”

Bên ngoài âm ỉ thế kia, Yên Cô Minh đương nhiên đã nghe thấy cả. Lưu Ly Dạ ngớ người, sau đó chẳng biết nghĩ đến chuyện gì, cười giễu một tiếng.

đẩy cửa mà vào.

Yến Cô Minh vẫn nằm trên giường, Lư Ly Dạ nhìn hẩn — Cả người tàn tạ, đầy rẫy vết thương, sự yếu ớt này khiến Lư Ly Dạ lạ lẫm vô cùng. Nhưng... những điều này chẳng là gì cả.

“... Ngươi vẫn còn sống.” Lư Ly Dạ nhướn mày, thản nhiên nói.

“Ừm.”

Lư Ly Dạ đến trước giường, buông mắt nhìn Yến Cô Minh, hỏi: “Ngươi bị thương đã mấy tháng, dù vết thương có nặng hơn cũng phải khỏi rồi, tại sao giờ vẫn thế này? Chẳng lẽ thương cũ chưa lành lại chồng thêm thương mới?”

Yến Cô Minh nhắm mắt nghỉ ngơi, lại nhàn nhạt ừm một tiếng.

Lư Ly Dạ khoanh tay tựa tường, uể oải hỏi tiếp: “Sao ngươi không hỏi ta tìm thấy ngươi bằng cách nào?”

Yến Cô Minh: “Sao ngươi tìm thấy ta?”

Lư Ly Dạ: “Đương nhiên có người dắt ta đến.”

Yến Cô Minh bấy giờ mới mở mắt, hẩn lạnh lùng nhìn Lư Ly Dạ: “Ai dắt ngươi đến?”

Lư Ly Dạ: “Ân nhân cứu mạng ngươi đó.”

“...”

Yến Cô Minh không nói gì, Lư Ly Dạ để thêm: “Kể ra thì cũng có duyên, ta cũng mới tới khu này, lại gặp ngay cái cô... Ừm, cô nàng ấy tên gì ta còn chưa biết.” Lư Ly Dạ liếm răng, hỏi Yến Cô Minh: “Nàng ấy tên gì?”

Yến Cô Minh không trả lời gã, hỏi ngược lại: “Sao ngươi lại đến khu này?”

“...” Ánh mắt của Lư Ly Dạ sầm xuống ngay, gã lạnh lùng bảo: “Ngươi cho rằng ta đến đây là vì cái gì?”

Giọng Yến Cô Minh thông thả trầm thấp, “Lư Ly, chuyện này không can tới ngươi.”

“Không can tới ta?” Lư Ly Dạ nhẹ nhàng lặp lại bốn chữ này, ánh mắt lững lờ, chốc tàn nhẫn chốc đau thương. Yến Cô Minh vẫn không nói gì, Lư Ly Dạ rút lại thở dài, nói: “Yến từ, ta tưởng ngươi chết rồi.”

Yến Cô Minh: “Bây giờ ngươi vẫn có thể nghĩ như thế.”

“Khà.” Lư Ly Dạ cười hừ, nói: “Ngươi có biết Lung Ngọc quay vào rừng tìm nhưng không thấy ngươi, lúc về tâm trạng thế nào không?”

Yến Cô Minh: “...”

Lư Ly Dạ khề bảo: “Tỷ ấy cho rằng ngươi đã chết.”

Yến Cô Minh: “Ta không ngờ ngươi lại là người so đo sống chết đấy.”

Lư Ly Dạ cười đáp: “Ngươi sống chết thế nào, ta không quan tâm. Còn những chuyện nên làm, ta đương nhiên sẽ làm. Nhưng mà...” Gã chuyển đề tài, nhướn mày nói: “Ta không quan tâm, không có nghĩa là người khác cũng thế.” Ý gã là gì, Yến Cô Minh hiểu, hẩn nói: “Ta không muốn nói thêm bất cứ điều gì, tỷ đệ hai người không nợ nần gì ta.”

Hẩn khẽ gập tay trái, chống người ngồi dậy. Động tác của hẩn vẫn chậm như trước, nhưng Lư Ly Dạ lại không tiến lên giúp.

Yến Cô Minh ngồi dậy, đầu hơi cúi, vài sợi tóc khô cứng buông xuống trước mắt, hẩn hất đầu, dùng con mắt duy nhất còn lại thản nhiên nhìn Lư Ly Dạ, nói: “Ta nói rõ rồi đấy, chuyện Phong Đô, ngươi đừng nhúng tay vào.”

“Ồ?”

Lư Ly Dạ lạnh lùng nhìn Yến Cô Minh, buông lời: “Yến từ, ngươi phải hiểu một điều rằng — Không phải chỉ mỗi ngươi và gã là có thù với nhau.” Gã khoanh tay, xoay lưng lại: “Trước khi đến đây, Lung Ngọc bảo ta phải báo thù cho ngươi.”

Yến Cô Minh: “...”

Lư Ly Dạ thở vắn than dài: “Nữ nhân ấy mà, luôn đa sầu đa cảm như vậy, huống hồ còn là người phong tình như tỷ ấy.” Lư Ly Dạ nhếch mép, cười lạnh: “Ta lại không nói với tỷ ấy rằng — Dù ngươi có chết thật đi nữa, ta cũng chẳng có ý định báo thù thay. Nhưng, tên Phong Đô này, là kẻ mà ta đã thế phải giết.” Lư Ly Dạ trầm giọng, lạnh nhạt nói: “Ngươi và ta là cùng một loại người, trong mắt chỉ có ơn thù của chính mình. Ngươi và gã có thù, ta cũng vậy.”

Gã thả lỏng người, tựa vào bức tường sau lưng, rút một vật trong ngực áo ra ném lên giường. Yến Cô Minh không đưa tay đón lấy, chéch mắt nhìn một cái, là một túi vải nhỏ.

“Đồ của Lung Ngọc, tỳ ấy dạn ta đặt lên xác Phong Đô, coi như đã dốc hết sức vì ngươi.”

Yến Cô Minh chỉ lạnh nhạt nhìn một cái rồi đưa mắt đi.

Lúc hấn dời mắt đi, thờ ơ nhìn thoáng qua góc cửa sổ, chợt khựng lại — Ở góc ấy có một cái lỗ nhỏ, là nơi thường ngày sẽ chẳng chú ý tới, nhưng chẳng biết tại sao hôm nay Yến Cô Minh lại trông thấy rõ ràng đến vậy.

Một con mắt tròn xoe ngay cái lỗ ấy, chớp chớp nhìn mình.

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai thấy Yến Cô Minh phát hiện ra mình, cũng chẳng tránh né, chỉ dời mắt đi, kê miệng vào.

Môi nàng hết khép lại mở, lặng lẽ ra hiệu với Yến Cô Minh —

[Bảo gã đừng chõ mõm vào chuyện bao đồng.]

Yến Cô Minh: “...”

Hấn không đỡ lời nổi, Lư Ly Dạ lại chẳng phát hiện ra chuyện lạ. Gã nói với Yến Cô Minh: “Ta không định báo thù cho ngươi, nhưng ta đã nhận lời Lung Ngọc làm một chuyện khác.”

Yến Cô Minh nhìn gã.

Lư Ly Dạ liếc vai cụt của Yến Cô Minh, lạnh nhạt nói: “Có phải do không cảm được kiếm nên ngươi quyết định từ bỏ không?” Yến Cô Minh hờ hững, hấn biết Lư Ly Dạ tính nói gì rồi.

“Khà.” Lư Ly Dạ khẽ cười một tiếng, nói: “Yến tử, nếu ngươi từ bỏ, thứ không giữ nổi không chỉ mỗi kiếm nữa.” Gã nói xong liền đứng dậy, có vẻ muốn rời đi.

Yến Cô Minh rốt cũng mở miệng: “Ngươi định làm gì?”

Lư Ly Dạ: “Làm chuyện ta đã nhận lời.”

Yến Cô Minh: “Ta không cần.”

“Ngươi không cần cái gì?” Lư Ly Dạ quay phắt người lại, đưa ánh mắt tàn nhẫn nhìn Yến Cô Minh. “Không cần Huyết Yến của ngươi, hay không cần danh dự của ngươi!”

Lời nói đầy giận dữ, kèm theo đó là sát khí không thể nào che giấu nổi. Luồng khí này quá mãnh liệt, khiến người mà Phong Thiên Nhai đang vác trên lưng trốn theo mình bưng tỉnh.

Thiên Nhạc vừa mới tỉnh lại, Phong Thiên Nhai đã nhận ra ngay. Nàng sợ Lư Ly Dạ phát hiện, lập tức bịt mõm Thiên Nhạc. Dao thủ mở to mắt, vô thức muốn ra chiêu tránh đi, Phong Thiên Nhai vội vã dán chặt lấy gã, đưa tay trước miệng mình ra dấu, chốc chốc lại chỉ vào nhà, lắc đầu thật mạnh.

Thiên Nhạc thấy Phong Thiên Nhai ra hiệu, cũng hiểu ý nàng, bèn phối hợp ngậm miệng lại. Vóc người gã quá cao to, được Phong Thiên Nhai đùn vào sau nhà.

Trong nhà có người, Thiên Nhạc đương nhiên biết điều này, gã từ bấy chưa bao giờ trải qua chuyện ôm tường nghe trộm người khác nói chuyện, chứng này cảm thấy không ổn. Ngặt nổi gã thực sự có chuyện muốn hỏi Phong Thiên Nhai, đành phải ở lại đây nghe chung với nàng.

Phong Thiên Nhai dời Thiên Nhạc sang chỗ khác, mình lại áp sát tường trông vào. Nàng ra dấu bằng miệng với Yến Cô Minh —

[Bảo gã đi về — Đừng chõ mõm vào chuyện người khác.]

Yến Cô Minh hơi bất đắc dĩ, đáp: “Người khác muốn làm gì, ta không quản nổi.”

Một lời này đáp luôn cả hai. Lư Ly Dạ nói: “Ta muốn làm gì, ngươi đích xác không quản nổi. Còn nữa, sau khi ngươi lành thương, có thể về Mai Nguyệt cư thăm một chuyến.”

Phong Thiên Nhai trừng mắt lờm Yến Cô Minh — [Ta sẽ không cho phép gã ta động vào Phong Đô! Chàng liệu mà làm!]

Không động vào Phong Đô... Yến Cô Minh hiểu ý nàng, sầm mặt xuống. Lư Ly Dạ xoay người đi ra cửa, nói: “Ta phải đi rồi, ngươi an tâm dưỡng thương đi.”

Yến Cô Minh trầm giọng bảo: “Ngươi đừng động vào gã.”

“Hà?”

Yến Cô Minh nghiêng rặng, nhấn nại lặp lại: “Phong Đô... Ngươi đừng động vào gã.”

Lưu Ly Dạ híp mắt: “Yến tử, ngươi bị thương nên lắm cảm rồi hả?”

Yến Cô Minh ngược mắt nhìn gã.

“Ta chỉ nói với ngươi thế thôi, nếu ngươi không nghe, những chuyện sau này ta không bảo đảm cho ngươi được đâu.”

“Cái gì?”

Yến Cô Minh trầm giọng, nhả từng chữ.

“Đừng động vào Phong Đô.”

Lưu Ly Dạ cũng phát cáu, gã nhếch mép, đưa lưỡi liếm rặng. “Tiểu gia muốn động vào ai, còn cần người khác phải đồng ý à?” Gã hồ hững nói: “Thiên Nhạc và gã hôm nay chiến một trận, gã tổn hao cực lớn. Đêm nay, tiểu gia cứ muốn mạng gã đây ——”

Chính lúc Lưu Ly Dạ đang nói chuyện, cửa nhà bỗng bị đẩy bật ra, một đạo chưởng khí bỏ thẳng về phía lăng nhân!

Bạn đang đọc truyện *Lăng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 60

Chưởng phong ập đến, Lưu Ly Dạ xoay người lùi bước theo bản năng! Gã thâm kinh hãi —— Chưởng khí bén ngót lại đến trong im lìm lặng lẽ, lần đầu tiên trong đời, gã không cảm nhận được dù chỉ là một chút!

“Ư ——!” Hừ một tiếng khó chịu, vai Lưu Ly Dạ dính đòn, nội kinh chưa mát, lại một đạo chưởng khí kích thẳng vào bụng gã. Lưu Ly Dạ bỗng chốc quá đau đớn, trán rùng rã mồ hôi lạnh. Gã che chắn vai, thờ dốc nhìn người trước mắt. “... Mỹ nhân, thế này là sao?”

Phong Thiên Nhai chấp tay sau lưng, đưa mắt nhìn mảnh Lưu Ly phiền gã lặn trong tay, nói: “Ngươi thế mà không ra tay, tính nhường ta một chiêu hả?”

Lưu Ly Dạ nhếch mép cười, đáp: “Dù sao tiểu gia cũng phải biết nàng định làm gì chứ.”

Phong Thiên Nhai cười bảo: “Ta đã động thủ rồi đấy, ngươi nói xem ta muốn làm gì?”

“Hừ?”

Phong Thiên Nhai: “Ta chẳng có gì để nói cả, vừa nãy Yến khờ đã nhắc ngươi rồi đó thôi.”

“...” Lưu Ly Dạ ngẩn ra, ngoài đầu nhìn Yến Cô Minh, người nọ tựa vào giường, nhắm mắt, im lìm ngồi đó.

“Yến tử.” Yến Cô Minh hé mắt. Lưu Ly Dạ hỏi: “Thế này là sao?”

Giọng Yến Cô Minh trầm lắng từ tốn, “Ta đã bảo rồi, nếu ngươi không nghe, chuyện sau đó ta không dám bảo đảm.” Lưu Ly Dạ cười lạnh một tiếng, nói: “Ngươi muốn tiểu gia nghe chuyện gì, Phong Đô?” Ánh mắt gã lạnh lẽo, “Bảo tiểu mỹ nhân này tránh ra, nếu không đừng trách tiểu gia không nể mặt ngươi.”

Yến Cô Minh nhàn nhạt buông lời: “Nếu ngươi đủ bản lĩnh thì khỏi nể mặt ta cũng được.”

“Ồ ——?!” Mắt Lưu Ly Dạ như lấp lánh sắc máu, mảnh Lưu Ly phiền màu đen trong tay đột nhiên phi ra! Lưu Ly phiền tách ra làm ba giữa khoảng không, chia ba ngã, hướng bay lắt léo!

Phong Thiên Nhai đã chờ gã ra tay từ lâu, mắt nàng sáng như đuốc, lùi sau hai bước, con ngươi lướt nhìn từ trên xuống dưới, thoát cái đã định vị được ba mảnh Lưu Ly phiền. Lưu Ly phiền được đúc theo cách riêng, mỏng như cánh ve, các cạnh đều bén như lưỡi đao, lao đi trong không trung, tạo ra tiếng xé gió chói tai.

“Hây!” Ánh mắt Phong Thiên Nhai lấp lánh, nhún người nhảy lên, đưa tay sờ eo, thoát cái đã rút một thanh nhuyễn kiếm ra ——! Thanh kiếm mềm nhẹ,

nhưng sau khi được nòng rút ra, bơm vào một luồng chân khí dồi dào, kiếm mềm thoáng đã cứng cáp, thẳng như cán bút! Lưỡi kiếm ánh bạc sắc bén không ngờ ——!

“Keng!” Ba tiếng như vang lên cùng lúc, sau vài tiếng động rồi rạc nữa, Lư Ly phiền đã bị kiếm khí chấn nát, tan thành từng mảnh đen nhỏ, óng ánh như sao giữa trời. Lư Ly Dạ nhướng mày, hai mảnh Lư Ly phiền lại sắp rời tay —— Nhưng có người nhanh hơn gã một bước. Phong Thiên Nhai găm một tiếng thật ngắn, xoay cổ tay, lật ngang kiếm, ngay trước lúc Lư Ly phiền được tung ra, thúc vào bắp tay trong của Lư Ly Dạ.

Lạnh lạnh một tiếng vang, Lư Ly Dạ chợt cảm thấy tay mình tê rần, tuy ám khí chưa rời tay, nhưng muốn phóng đã không còn kịp nữa ——

Ngẩng đầu lên, Quan Âm đã đập vào mắt.

Lưỡi kiếm đã kề sát cổ họng gã.

Lộp bộp vài tiếng, mảnh vỡ Lư Ly khi nãy vừa chạm đất.

Phong Thiên Nhai người vững tay vững, kiếm càng vững.

Lư Ly Dạ bị người ta hướng kiếm vào mình lại không tức giận, gã buông mắt nhìn mũi kiếm Phong Thiên Nhai, chậm rãi thốt lên: “Hảo thân thủ.”

Phong Thiên Nhai: “Ám khí được gọi là ám khí, chính là vì trước tiên phải giấu, sau đó mới phóng. Người đã bị động thì sẽ không thể chiếm ưu thế, lại thêm căn phòng này nhỏ hẹp, nhiều chướng ngại vật, người không thạo ứng đối cũng phải thôi. Đừng quá khó chịu.”

“Ha.” Lư Ly Dạ nghe nàng lí lẽ một phen, nhất thời chẳng biết mình nên khóc hay nên cười. “Mỹ nhân, nàng đang an ủi tiểu gia đó à?”

Phong Thiên Nhai: “Không.” Nàng nhìn Lư Ly Dạ. Vì lưng nhân cao hơn nàng nhiều, nên Phong Thiên Nhai đành phải ngửa cổ lên nhìn gã. Một cúi một ngửa như vậy, trông cứ như Lư Ly Dạ đang dạy dỗ Phong Thiên Nhai.

“Ta đơn giản chỉ muốn nói với người rằng —— Không được động vào Phong Đô.”

“Ồ?” Lư Ly Dạ nhướng mày, “Thế này là sao nhỉ, người nào người nấy đều cầm tiểu gia động vào Phong Đô.” Gã liếc xéo Yến Cô Minh ngồi trên giường. Từ đầu, Yến Cô Minh đã luôn dõi mắt theo Phong Thiên Nhai. Trước tiên là nhìn kiếm nàng, sau đó là ngắm nàng. Hắn mặt mày hờ hững, ánh mắt lạnh nhạt thản nhiên, chẳng ai biết đang nghĩ gì. Phong Thiên Nhai nhắc tay, mũi kiếm hếch lên, ép Lư Ly Dạ xoay đầu lại.

Lư Ly Dạ: “Nàng rốt cuộc là ai?”

“Người qua đường.”

Lư Ly Dạ: “...”

Phong Thiên Nhai nói: “Trận Yên Vũ, trung nguyên thắng. Nội trong vài ngày này triều đình hẳn sẽ đòi lại đất đai bị mất từ tay phiên cương. Phong Đô là anh hùng lập nên chiến thắng này, còn là chứng nhân của trận thắng này, giờ gã không thể xảy ra bất trắc.”

Một câu đơn giản rõ ràng, lý lẽ có vẻ đúng nhưng lại sai —— Mắt không nhìn ra sau, rốt cuộc là mình đang tránh né điều gì, Phong Thiên Nhai chẳng rõ. Nàng cũng không biết lời mình vừa nói đây, rốt cuộc là để giải thích cho ai nghe.

“Ồ ——” Lư Ly Dạ mặt cười nhưng dạ lại không, khẽ buông tiếng, “Mỹ nhân thâm minh đại nghĩa ghê...”

Phong Thiên Nhai: “Người muốn nói thế nào thì tùy.”

Lư Ly Dạ: “Tiểu cô nương, tạm không bàn tới ta, nàng có biết giữa Phong Đô và người nàng đã cứu tồn tại mối hận ra sao không?” Phong Thiên Nhai hơi khựng lại, đáp: “Ta biết thì sao?”

Lư Ly Dạ gật gù, “Nghĩa là, nàng và hắn, chỉ là quan hệ ‘cứu một mạng’ thôi chứ gì?”

Phong Thiên Nhai cười lạnh một tiếng, nói: “Ta và chàng thế nào, chưa tới lượt người chỗ mồm vào.”

Càng nói càng nặng lời, ngữ khí cả hai cũng ngày càng cứng rắn. Ánh mắt Lư Ly Dạ dần tàn nhẫn hơn, gã buông mắt, nhẹ giọng: “Giết ta đi.”

“Gi cơ?”

Lư Ly Dạ chậm rãi đưa tay, thế mà lại nắm thẳng vào kiếm. Gã từ tốn nhắc nó lên, chậm rãi dùng sức nhắm vào cổ họng mình. “Tới nào, giết tiểu gia đi, đây là cơ hội duy nhất của nàng đấy.”

Phong Thiên Nhai: “Thế à?”

“Giờ nàng không giết ta, sau này ta sẽ giết nàng.” Từng giọt máu rơi xuôi theo kiếm, kiếm như đã đóng chặt vào tay Phong Thiên Nhai, dù Lư Ly Dạ có ra sức thế nào, nó vẫn chẳng mảy may nhúc nhích.

“Nếu người tính lợi dụng sự mềm lòng của ta, thì đẹp đi. Còn rắng gồng nữa, có rớt ngón tay nào ta cũng sẽ không chịu trách nhiệm”

Lưu Ly Dạ liếm răng, ánh mắt đỏ ngầu, nở nụ cười hung ác. “Ngón tay... Nàng nghĩ tiểu gia xem trọng ngón tay mình tới mức nào?” Gã nhếch mép cười, khoe môi hằn nếp thật sâu. “So với một bàn tay thì việc bị một tiểu cô nương chia kiếm vào mình còn khiến tiểu gia khó lòng chấp nhận hơn.”

Phong Thiên Nhai: “Người chuyên dùng ám khí, mất tay phóng ám khí, sau này sinh nhai thế nào?”

Lưu Ly Dạ cười đôi tiếng, đáp: “Một bàn tay thôi mà, không còn thì có làm sao?” Nói xong, gã mặc lưỡi kiếm kê cổ, ngoái đầu nhìn Yến Cô Minh, nhắc lại cùng tiếng cười giễu. “... Một cánh tay thôi mà, không còn thì có làm sao?”

Dứt lời, Lưu Ly Dạ quay phắt lại, tay siết chặt kiếm sắc, muốn kéo sang một bên! Phong Thiên Nhai kinh ngạc — Kiếm của nàng bén thế nào, nàng đương nhiên biết rõ. Phong Thiên Nhai ngoài miệng nói cứng nhưng nàng thực sự không có ý định chặt tay lãng nhân.

Không nỡ giật kiếm lại, Phong Thiên Nhai đành buông tay ra.

Kiếm vừa rời người, Lưu Ly Dạ mặc kệ vết thương, thoát cái đã rút Lưu Ly phiến ra! Phong Thiên Nhai thấy thế, trong lòng lại vô cớ bùng lửa giận, nàng không nương tay nữa, tránh khỏi mảnh Lưu Ly phiến đầu tiên, khom người nhắc tay, gấp hai ngón tay lại, tụ khí vào khớp xương, đâm vào sườn Lưu Ly Dạ!

“U!” Lưu Ly Dạ đau đón oằn người, Phong Thiên Nhai không giảm lực tay, xoay ngón thành chưởng, lật sống bàn tay chém vào cổ lãng nhân, Lưu Ly Dạ lập tức hôn mê.

Phong Thiên Nhai bước sang bên cạnh nhặt kiếm lên, xoay lại ngồi xỏm bên người Lưu Ly Dạ, nghiêng đầu nhìn gã. “Ta chỉ có một cơ hội để giết người à? Hờ...” Nàng thò tay nhặt bừa vài sợi tóc rối của Lưu Ly Dạ lên. “Ta lại cho rằng — Ta muốn lấy mạng người lúc nào thì lấy lúc ấy. Nhưng ta nghĩ người cũng chẳng bắt nắn lắm đâu, dù sao thì trong mắt người, muốn tồn tại trên đời chỉ có thể dựa vào thực lực.”

Nàng buông tay đứng dậy, vô tình trông thấy bàn tay đầy máu của Lưu Ly Dạ.

Gã đúng là không nề nang ai, kể cả chính bản thân mình. Bàn tay đã bị kiếm xẻ ra một nửa, gân cốt thịt thà trộn vào nhau, nhìn mà buồn nôn.

Phong Thiên Nhai thờ gập, nàng nhìn chăm chăm bàn tay ấy, chẳng biết tại sao, nhất thời lại cảm hờn đến cùng cực.

Nàng không biết rốt cuộc mình hận điều gì. Hận sự liều mạng phô trương của Lưu Ly Dạ, hận sự tàn nhẫn quyết tuyệt của lãng nhân, hay hận mình nhìn rõ thế gian, nhưng lại không thấu được lòng người?

Trong phòng im lìm một mảng, nổi im lìm khó thể gọi tên bao trùm, chẳng ai muốn lên tiếng trước — Hoặc nên nói là, chẳng ai muốn cúi đầu trước.

Bấy giờ, ngoài cửa vang lên tiếng động, Thiên Nhạc chậm rãi bước vào.

Gã đỡ Lưu Ly Dạ nằm dưới đất dậy, cho tựa vào tường. Xé một mảnh vải, băng bó vết thương trên tay.

Yến Cô Minh nhìn rõ người vừa đến là ai, ánh mắt càng thêm u ám.

Phong Thiên Nhai lặng lẽ nhìn Thiên Nhạc băng bó xong, nàng bước tới, vỗ vai Thiên Nhạc. “Đi theo ta.” Nàng ngoảnh bước ra cửa, chẳng ngoái đầu.

Thiên Nhạc lại nhận ra Yến Cô Minh.

“Là người.”

Ánh mắt Yến Cô Minh thâm trầm, không nói một câu.

“Thì ra người còn sống.” Thiên Nhạc lạnh nhạt buông lời. Nói xong, gã không nấn ná thêm, ra ngoài với Phong Thiên Nhai.

Yến Cô Minh nhìn gã khép cửa lại, nghe tiếng bước chân hai người càng đi càng xa.

“Ha...” Chẳng biết do đâu, hần chột bật cười. Tay chống ván gỗ, Yến Cô Minh chậm chạp dịch người, bước xuống giường. Đầu gối vừa đứng dậy đã quỳ sấp xuống đất, vết thương trên chân hần chưa khỏi, muốn đứng vững là chuyện chẳng thể nào.

Yến Cô Minh mặc kệ, hần lao đảo người tựa vào tường, run rẩy đứng dậy. Nhưng đầu hần có đứng lên được thì vẫn không dám bước nổi. Mắt của lãng nhân đỏ ngầu, môi nứt nẻ, xương cốt cả người như vỡ vụn, đau đến thất lòng.

Chính lúc hần gắng chống đỡ, Hữu Sơn Nhân về đến. Ông vào nhà, thấy người sổng soài và vết máu đầy đất, mày nhăn tít. Nhưng lại chẳng nói gì.

Ông bước nhanh đến, túm áo Yến Cô Minh. Yến Cô Minh vốn đã đứng không vững, bị ông kéo như thế thì đổ ập xuống.

Hữu Sơn Nhân: “Về giường nằm cho ta.”

Lúc đổ người xuống, băng nẹp trên gối phải của Yến Cô Minh vỡ vụn, trán hần đầy mồ hôi lạnh.

“Cút...”

Hữu Sơn Nhân: “Ngươi không muốn sống rồi!”

Yến Cô Minh chống tay xuống đất, mắt dán chặt vào cửa. “Cút cho ta...”

Hữu Sơn Nhân nhăn mũi, ném lẳng nhân lên giường bằng hai tay. Đầu bị chấn động, Yến Cô Minh cũng rơi vào hôn mê.

Hữu Sơn Nhân giận run cả người, ông nghiêng rặng bước tới trước giường, xử lý lại những vết thương đã nứt ra của Yến Cô Minh. “Đúng là thằng điên... Đứa nào đưa nầy điên cả!”

Xử lý xong Yến Cô Minh, Hữu Sơn Nhân lại vác Lưu Ly Dạ đang nằm dưới đất lên giường, cho nằm cùng với Yến Cô Minh.

“Cái đám ôn con không muốn sống này.” Hữu Sơn Nhân nhìn một hồi, hằm hừ ra ngoài.

Bên kia, Phong Thiên Nhai đã rời nhà nhưng không về chỗ Tả Sơn Nhân mà đi lên núi, Thiên Nhạc cũng không hỏi nàng đi đâu, chỉ lặng lẽ theo sau.

Đi được một lúc, Phong Thiên Nhai đến đỉnh, bấy giờ vừa khéo hoàng hôn, đứng trên triền núi trông ra, mây hồng xa xa, là sự dịu dàng cuối cùng mà trời cao ban cho nhân gian khi một ngày sắp kết thúc.

Phong Thiên Nhai nhảy lên một tảng đá to, phóng tầm mắt ra xa.

Thiên Nhạc nhìn dáng hình nhỏ bé đó, được rắng chiều kéo ra một cái bóng thật dài.

“Ông muốn hỏi gì, bây giờ có thể hỏi rồi.” Phong Thiên Nhai không xoay đầu lại, nhẹ nhàng nói.

Thiên Nhạc đứng sau lưng nàng, nhìn thanh kiếm nàng cầm trong tay. “Phong Vãn Thiên, Phong Vãn Thiên thực sự là sư phụ cô?”

Phong Thiên Nhai: “Ừ.”

Thiên Nhạc run giọng: “Hắn ta sao lại chết?”

Phong Thiên Nhai: “Bệnh chết.”

Thiên Nhạc siết chặt quả đấm. “Sao có thể... Tu vi võ học của Phong Vãn Thiên sớm đã hóa cảnh, sao có thể chết bệnh?”

Phong Thiên Nhai cười một tiếng, buông lời: “Ai bảo tu vi cao cường thì không mắc bệnh, thầy cũng là người, đã là người thì sẽ có lúc bị bệnh. Sao ông quen thầy?”

Thiên Nhạc: “Cả đời đao giả chỉ thua một người, ấy là Phong Vãn Thiên.”

Phong Thiên Nhai ngoái đầu, cười nói: “Sao chứ, khi nãy chẳng vừa thua Phong Đô đấy thôi? Không muốn nhận à?”

Thiên Nhạc lắc đầu, từ tốn nói: “Cả đời đao giả, chỉ thua một mình Phong Vãn Thiên.” Phong Thiên Nhai lặng lẽ nhìn gã, đôi mắt thần nhiên, mộc mạc của nam nhân cao lớn này thấu suốt sự đời, khoáng đạt đến tận cái chất ban sơ. Gã không tránh né, cũng không tìm lời lấp liếm, gã chỉ đang thuật lại một sự thật.

Phong Thiên Nhai bật cười, “Đúng, ông không thua. Nhưng tầm mắt người đời lại chẳng thể trông đến võ cảnh chí cao này, thế nên trong mắt họ, ông vẫn là kẻ thua.”

Thiên Nhạc: “Cái gọi là cảnh giới võ học, chẳng qua cũng chỉ là khái niệm mà người tập võ tự dựng nên. Nói đến cùng, chúng ta chẳng là gì ngoài một đám thô lỗ vùng đao múa kiếm”

Phong Thiên Nhai: “Nhưng một vài kẻ thô lỗ lại có thể dựa vào đao kiếm trong tay, khuấy động thiên hạ.”

“Thì sao chứ?” Thiên Nhạc cúi đầu, nhìn đôi tay mình. “Dù võ công đệ nhất thiên hạ, cũng sẽ có việc mình không làm được, có người mình không cứu nổi.”

“...” Phong Thiên Nhai biết gã đang nhớ đến Tế ti và Độc thủ. Nàng khẽ hỏi: “Ông hận không?”

“Hận.”

Phong Thiên Nhai: “Ông muốn báo thù à?”

“Kẻ mà ta hận, là chính bản thân.”

Phong Thiên Nhai ngược mắt nhìn gã. Giọng Thiên Nhạc trầm thấp đè nén, “Ta hận mình sao không can họ lại ngay từ khi bắt đầu. Ta hận mình sao lại

chọn cách bẻ đao vào núi trong lúc họ cần mình nhất. Ta càng hận mình sao lại để họ phạm nghiệt với người khác trước ——!”

“Nếu thù hận không xuất phát từ họ, đao của ta sẽ chẳng đến nỗi không vung xuống được!”

Nói đến cùng, Thiên Nhạc đã không thể không chế đau thương trong lòng. Phong Thiên Nhai kinh ngạc nhìn truyền kỳ phiến cương danh chấn thiên hạ, dưới ráng chiều đỏ ối, nước mắt lăn dài.

“Lệ Gia, tiểu Việt...”

Từ bé đã sống chết có nhau, áo đắp nửa vai đầu ghé đầu, niềm hạnh phúc đã từng đông đầy... trôi theo giọt lệ nam nhi, buông nhanh xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Lăng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Tịch dương như máu, phổ khúc văn ca cùng tận.

Với Thiên Nhạc, Phong Thiên Nhai vừa kính, vừa thẹn. Nàng mãi sẽ không quên được Phàn Lung Lệ Gia, nàng Tế ti phiến cương bị trung nguyên phi phui là tội đáng muôn chết, tội ác của nàng ta, Phong Thiên Nhai chỉ được nghe kể lại. Nhưng sự sáng suốt thông tuệ của nàng ta, Phong Thiên Nhai đã đích thân trải nghiệm

Nàng nhớ tới câu cuối cùng mà Phàn Lung Lệ Gia nói với mình ——

[Nếu có cơ hội, thực sự muốn làm bạn với cô.]

Khi ấy, Phong Thiên Nhai chỉ cười cho qua chuyện, giờ nghĩ lại, giữa nỗi đau thương còn vương vô vàn tiếc nuối. Có thể làm bạn với người thấu suốt như thế, có lẽ cũng không phải chuyện gì tồi tệ.

Phong Thiên Nhai khuyên Thiên Nhạc: “Đừng đau lòng nữa, chuyện đã xảy ra, đau lòng cũng chẳng giải quyết được gì.”

Thiên Nhạc cúi đầu, im lìm không nói.

Phong Thiên Nhai không nỡ nhìn gã đau lòng như thế, bèn đổi đề tài, hỏi gã: “Ông vẫn còn nhớ người trong phòng khi nãy à?”

Thiên Nhạc gật đầu, “Đao giả nhớ.”

Phong Thiên Nhai nói: “Chuyện giữa hai người, ta cũng đoán được lò mờ. Chẳng là tướng công ta, ta muốn cảm ơn ông đã tha cho chàng.”

Thiên Nhạc: “Hắn là tướng công cô?”

Phong Thiên Nhai cười cười, hỏi: “Sao, không giống à?”

Thiên Nhạc lắc đầu, không quá tọc mạch chuyện riêng của Phong Thiên Nhai, lại ngắm thanh kiếm trong tay nàng. Phong Thiên Nhai theo ánh mắt ấy nhìn xuống kiếm mình, đoạn đưa cho gã: “Sao, muốn xem không?”

“...” Thiên Nhạc nhìn thanh kiếm ấy, nói: “Thanh Quan Âm kiếm này là nhuyễn kiếm, năm ấy nằm trong tay sư phụ cô đã phát huy được đến mức xuất thần nhập hóa.”

Phong Thiên Nhai bĩu môi, “Sao chứ, thế nó nằm trong tay ta lại chưa đủ tuyệt à?”

Thiên Nhạc: “Đao giả không có ý này. Chi là...” Gã chán chừ, Phong Thiên Nhai phẩy tay, nói: “Muốn gì cứ nói thẳng.”

Thiên Nhạc bảo: “Khi nãy trong nhà nhìn cô nương dùng kiếm, cô rút chân khí vào để thân kiếm cứng hơn. Cô nương còn nhỏ, căn cơ lại bất phàm như thế.”

Phong Thiên Nhai hỏi: “Thấy lạ hĩ?”

Thiên Nhạc nhìn nàng. Phong Thiên Nhai làm rõ ý của Thiên Nhạc: “Võ công của sư phụ và võ công của ta khác nhau hoàn toàn, thấy lạ đúng không?”

Thiên Nhạc: “... Đừng giận đao giả nói thẳng, kiếm này tên là Quan Âm, thích hợp với thể công âm tính, trong mềm có lực, biến hóa khéo léo, cô nương

lại khiến nhuyễn kiếm thẳng như cán bút, há chẳng phải lẫn lộn đầu đuôi?”

Phong Thiên Nhai cười đáp: “Sao chứ, nhuyễn kiếm thì nhất định phải dùng theo cách mềm nhẹ à, sư phụ chưa từng bảo ta thế.”

Thiên Nhạc: “...”

Phong Thiên Nhai xoay cổ tay, hươu nhuyễn kiếm giữa không trung. Phong Thiên Nhai nói: “Nhìn đi, rũ rã rũ rượi, có gì hay?” Dứt lời, mắt nàng trầm xuống, chân khí trào ra, thân kiếm lại thẳng tắp!

Phong Thiên Nhai: “Ai bảo nhuyễn kiếm thì phải mềm mại, ai bảo Quan Âm không thể rắn rỏi khí khái, và ai bảo từ bi không được đọạ ma?”

Thiên Nhạc: “...”

Phong Thiên Nhai nhìn Thiên Nhạc, nói: “Lúc sư phụ trao kiếm cho ta, thầy đã bảo kiếm này có thể mềm như không xương, cũng có thể cứng tựa vàng ròng, song dẫu ta lựa chọn dùng nó theo cách nào, chỉ cần bản tâm không đổi, Quan Âm vẫn mãi là Quan Âm.”

Thiên Nhạc khẽ cười, có lẽ đã nhớ về ngày xưa cũ, ánh mắt gả dịu dàng hẳn.

“Đúng là hần sẽ nói vậy.”

Phong Thiên Nhai: “Sau này ông tính làm gì?”

Thiên Nhạc cân nhắc, đáp: “... Ta thất bại nhiệm vụ Cương chủ giao, đương nhiên phải về chịu phạt.”

Phong Thiên Nhai híp mắt lại, đánh giá Thiên Nhạc từ trên xuống dưới. Nàng nói, ra chiều chế giễu: “Ái chà, xem ra phải làm quen lại lần nữa rồi — Hờ, hóa ra người như ông mà cũng biết nói dối.”

Thiên Nhạc nghẹn lời, không lên tiếng nữa.

Phong Thiên Nhai lắc đầu, lấy làm tiếc: “Nhưng mà, bản lĩnh phết lác lại thua xa bản lĩnh dùng đao.” Nàng nhìn Thiên Nhạc, ra vẻ bí mật: “Nói thật ta nghe, có phải ông tính xông vào cứu người không?”

Thiên Nhạc: “...” Gã vừa muốn mở miệng, Phong Thiên Nhai đã gờ một ngón tay ra, “Đừng giải thích làm gì, nhàn rồi chẳng được mấy lúc nữa đâu.”

“Ha.” Ngay cả khi nổi đầu đầy voi, Thiên Nhạc vẫn phải bật cười khẽ trước tiểu cô nương ranh ma này. Gã không nhiều sự nữa, thân nhiên thừa nhận: “Đao giả đúng là muốn đi cứu người.”

Phong Thiên Nhai: “Cứu Khanh Sĩ Việt?”

Thiên Nhạc: “Ừ, tiểu Việt... và cả thi thể của Lệ Gia, đao giả muốn đưa cả về phiên cương.” Phong Thiên Nhai: “Sau đó thì sao?” Thiên Nhạc khẽ cúi đầu, trầm giọng: “... Đến khi đưa được họ về, đao giả sẽ mai danh ẩn tích, quy ẩn chốn núi rừng. Mười mấy năm mưa máu gió tanh, đã đủ rồi, quá đủ rồi.”

“Quy ẩn sơn lâm à...” Phong Thiên Nhai sờ cằm, hỏi: “Thù Tề ti, không báo?”

Thiên Nhạc: “Chỉ muốn đem họ đi.”

Phong Thiên Nhai lặng lẽ nhìn Thiên Nhạc, hồi lâu sau, nàng cúi đầu, lẩm bẩm: “Cách ông xử lý hận thù, thực sự khác với...”

Thiên Nhạc nhắc Phong Thiên Nhai: “Không còn sớm nữa, phải đi rồi. Cô nương, cáo từ.”

Phong Thiên Nhai ngẩng đầu nhìn tầng không, tịch dương đã lặn, sắc trời dần tối. Phong Thiên Nhai bảo: “Nghe nói cả khu vực xung quanh trấn Hương Lâm cũng đã bị Diễm lâu bao vây rồi. Bây giờ ông đang bị thương, lẩn tránh nổi không?”

Thiên Nhạc: “Không lo.”

“Ha, ông nào ông nấy đều điên cả.” Phong Thiên Nhai cười cười, nói: “Đã thế thì ta không rầy rà nữa, đi đi.”

Thiên Nhạc hỏi Phong Thiên Nhai một câu cuối cùng: “Sư phụ cô, hần được chôn ở đâu?”

Phong Thiên Nhai: “Thành tro cả rồi.”

Thiên Nhạc: “Vậy... Vậy hần có mộ chôn áo mũ không?”

“Không.” Phong Thiên Nhai đáp, “Lúc sắp đi sư phụ đã dặn ta, rằng sau khi chết thì hóa tro tất cả, rải khắp núi là được. Mà sao, muốn viếng thầy à?”

Thiên Nhạc thì thầm: “Cuộc đời này có thể gặp Phong Vấn Thiên, ấy là may mắn của đao giả. Chỉ tiếc năm ấy từ biệt rồi chẳng thể gặp lại. Sớm biết thế, ... —”

“Sao vậy?”

Đôi mắt hiền hòa của Thiền Nhạc vô cùng nặng nề, nói được một nửa lại không tiếp tục.

“Thôi.” Thiền Nhạc thở dài, cười khổ như đang tự giễu: “Dù sớm biết thế, thì cũng làm được gì đâu?”

Phong Thiên Nhai hờ hững nhìn gã, nói: “Áy vậy mà đây là lần đầu ta gặp người quen sư phụ đấy.”

Thiền Nhạc: “Ôn điểm hóa của Phong Vân Thiên, cả đời này đao giả khó báo, chỉ mong kiếp sau có cơ hội...” Gã lại khẽ lắc đầu, “Thôi thôi.”

Lại một chữ thôi, Thiền Nhạc rút cũng xoay người, chuẩn bị rời đi.

“Chờ chút.” Lúc gã toan bước, Phong Thiên Nhai sau lưng gọi lại, Thiền Nhạc ngoảnh đầu, thấy Phong Thiên Nhai ném một vật cho mình. Gã vô thức đưa tay đón lấy, lại nhận ra thứ ấy là bội kiếm Quan Âm.

“...”

Phong Thiên Nhai đứng trên đá, tay chấp sau lưng, cười khì với Thiền Nhạc: “Có lẽ không còn dịp gặp lại, ta tặng ông thanh kiếm này, giữ làm kỷ niệm nhé.”

“Cái này...” Thiền Nhạc kinh ngạc nhìn Phong Thiên Nhai.

Võ giả trên đời, phần lớn đều vô cùng xem trọng vũ khí của mình, dẫu sao ấy cũng là đồng bạn cùng mình vào sinh ra tử. Có lúc, vũ khí cũng sẽ vang danh thiên hạ như chủ nhân của mình, tựa Thiền Nhạc, tựa Phong Đô. Thế nên, với đại đa số võ giả, vũ khí tùy thân cũng như hồn võ của mình, vật gây người chết.

Nhưng ngay lúc này, Phong Thiên Nhai lại tặng kỷ vật duy nhất mà sư phụ để lại trên đời – như tặng một bó cải xanh, cho một người không quen thân lắm, thậm chí còn chưa biết người nọ là bạn hay thù, điều này sao có thể khiến Thiền Nhạc thôi kinh ngạc?

Phong Thiên Nhai độ lượng bảo: “Cầm đi đi.”

Thiền Nhạc: “Cô nương, ——“

Phong Thiên Nhai chen lời: “Ta biết ông muốn nói gì. Có điều chủ nhân thanh kiếm này là ta, muốn thế nào thì là thế ấy.”

“Nhưng ——“

Phong Thiên Nhai: “Ta tặng thanh kiếm này cho ông, vì ba nguyên nhân. Một là vì sư phụ, ta đã ở cùng thầy biết bao năm, chưa từng gặp bạn bè gì của thầy, tuy thầy chưa từng nhắc đến, nhưng ta cảm thấy, ông hẳn là một trong số ít bạn đề đời của thầy. Hai là vì ông, cốt cách đáng kính, lại còn tưởng nhớ sư phụ, tặng nó cho ông cũng là việc nên làm. Ba... Ba là vì mình.” Đến đây, Phong Thiên Nhai khựng lại một chút, nằng buông mắt, đôi tay chấp sau lưng vô thức xoắn vào nhau.

“Ta muốn tạ ơn vì ban đầu không giết.” Phong Thiên Nhai khẽ nói, “Tạ ơn ông đã ban cho ta thêm một cơ hội, lần này, là ta đã nợ ông...”

Thiền Nhạc biết nàng đang nói đến lãng nhân kia, gã cười nhẹ, đáp: “Thuở xưa giết chóc vô số, ngày nay đánh cá đốn củi. Người khiến đao giả từ bỏ đoạn đường máu tanh ấy là Phong Vân Thiên, sư phụ cô mới là người hiền thực sự. Muốn tạ ơn thì tạ ơn ông ấy đi. Đa tạ vì đã tặng kiếm, cáo từ.”

Thiền Nhạc khẽ gật đầu, xoay người rời đi.

Phong Thiên Nhai đứng một mình trên tảng đá, gió đêm quần quanh làn áo tóc mây, nàng dõi theo chiếc bóng ngày càng đi xa của Thiền Nhạc.

Nàng không để lộ —— nàng không để lộ chuyện mình quen Phong Đô và Diệp Hoài Sơn cho Thiền Nhạc biết. Tại sao không kể, Phong Thiên Nhai cũng tự hỏi bản thân, có phải là sợ gã hỏi mình làm cách nào để cứu họ, hoặc nên nói là, nếu gã hỏi, mình có bày cách cho gã không?

Bây rằng Diệp Hoài Sơn đang trúng độc chưa khỏi, triều đình lại cực kỳ coi trọng an nguy của Diệp Hoài Sơn, xuống tay từ chỗ y là nhanh nhất.

Phong Thiên Nhai suy xét, cảm thấy mình vẫn sẽ không nói ra.

“Đã thế, thì sẽ không bao giờ giúp đỡ.” Phong Thiên Nhai khẽ nhủ, cười bất đắc dĩ với triền núi vắng bóng người. “Đúng là ta nợ ông...”

Nàng đặt mộng ngồi xuống, khoanh chân xếp bằng đối mặt với vách đá.

Trời tối, màn đêm buông xuống, dưới vách núi trống hoác, sâu không thấy đáy. Phong Thiên Nhai lẳng lặng ngắm một lúc, chợt mệt mỏi vô cùng. Từ lúc nàng đạt thành võ công đã cực ít khi cảm thấy uể oải, nhất là kiểu đông cứng chân tay như lúc này, đây là lần đầu tiên nàng trải nghiệm.

“Tội lỗi lớn nhất của thế gian, chính là tất cả những kẻ phạm lỗi đều không có lỗi.”

Phong Thiên Nhai thở dài thườn thượt. Chỉ một ý nghĩ buổi đầu, nàng cứu một người, cũng chỉ vì quyết định ấy mà kéo theo vô vàn ân oán tình thù, rồi tung lên như thế. Phong Thiên Nhai không khỏi nghĩ, nếu lúc đầu nàng không cứu Diệp Hoài Sơn, ngay cả đến Yến Cô Minh cũng không cứu nổi, thì bây giờ mình sẽ thế nào.

Nàng thò tay vào kẽ hở trên đá, gẩy hết đất trong ấy ra.

Hồi lâu, Phong Thiên Nhai hừ hai tiếng, tự nhủ: “Thôi, không được rồi. Vẫn muốn gặp.”

Nàng phui tay, đứng dậy, nhìn vực sâu tối thui không đáy lần cuối.

Đen như thế, sâu đến vậy, lạnh lùng biết bao. Hệt như gã lăng nhân không bao giờ chịu thỏa hiệp kia. “Ta phải làm thế nào, chàng mới bằng lòng buông bỏ thù hận?” Phong Thiên Nhai khẽ hỏi vực sâu.

Đứng thêm một lúc, Phong Thiên Nhai dậm bước quay về.

Bạn đang đọc truyện *Lăng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Trên đường quay về, Phong Thiên Nhai xoay cánh tay, xoa bả vai. Lúc đi giận phùng phùng, giờ lửa đã tắt, trong lòng chỉ còn muốn gặp lăng nhân. Nhưng...

“Cứ có cảm giác rằng chàng sẽ giận...” Tuy lúc rồi đi không quay đầu lại, nhưng căn cứ vào sự thấu hiểu Yến Cô Minh của Phong Thiên Nhai, nàng đi như thế, lăng nhân chắc chắn sẽ lại lên cơn bùng binh.

Đi được một lúc, nàng lại nghĩ đến Lưu Ly Dạ. Nàng hồi tưởng lại cuộc trò chuyện khi nãy giữa Lưu Ly Dạ và Yến Cô Minh.

Lung Ngọc là ai, Mai Nguyệt cư ở đâu, Huyết Yến là gì...

Phong Thiên Nhai cảm thấy, từ khi Lưu Ly Dạ xuất hiện, nàng không còn hiểu Yến Cô Minh như trước nữa. Cuộc sống của nàng và hấn trên đỉnh Thiên Nhai thuở ấy khiến nàng cho rằng lăng nhân phải là như thế, phiêu bạc khắp nơi, bốn bề là nhà. Nhưng bây giờ nàng lại nhận ra, lăng nhân cũng sẽ có quá khứ.

Về đến triển núi nơi Hữu Sơn Nhân ở, việc đầu tiên Phong Thiên Nhai làm là đến phòng hong nhìn trộm, thấy Hữu Sơn Nhân đã ngủ rồi. Nàng nhắm mắt, tưởng tượng cảm giác của ông ấy lúc trông thấy cảnh tượng trong nhà hôm nay. Bụng bảo dạ hôm sau sẽ sang xin lỗi.

Bước đến trước cửa vào nhà, Phong Thiên Nhai dán tai vào nghe thử, bên trong chỉ có tiếng hít thở trầm nhẹ. “Thì ra là ngủ rồi...” Phong Thiên Nhai mở hé cửa, cố cẩn thận để nó không vang ra tiếng.

Vào phòng, bên trong tối đen. Phong Thiên Nhai khép cửa lại, đến bên giường, thấy có hai người đang nằm trên ấy.

“Ồ...” Phong Thiên Nhai nhìn Lưu Ly Dạ nhắm chặt hai mắt, lúc nãy nàng không nương tay, một cú chặt cổ đó ít nhất cũng phải khiến gã lăng nhân này hôn mê mười canh giờ. Sau đó nàng lại nhìn sang Yến Cô Minh, mặt hấn tái nhợt, mày nhíu chặt, trên môi vẫn còn vết máu nhàn nhạt. Phong Thiên Nhai đưa tay khẽ chùi khóe môi hấn.

“Tỉnh rồi sao không mở mắt?”

Lời đã dứt, người trên giường vẫn chẳng phản ứng lại.

Phong Thiên Nhai: “Chàng không muốn nói chuyện với ta?”

Yến Cô Minh không đáp.

Phong Thiên Nhai: “Làm bạn chàng bị thương là lỗi của ta, chàng đừng chấp nhậ với ta nữa, được không?”

Yến Cô Minh mở mắt, mắt đối mắt với Phong Thiên Nhai, ánh mắt u ám nặng nề. “Em cho rằng ta chấp nhậ chuyện Lưu Ly Dạ bị thương?”

Phong Thiên Nhai dời mắt đi, giọng Yến Cô Minh đè nén hơn, “... Bé con, em thực sự cho rằng ta để ý chuyện Lưu Ly Dạ bị thương?”

“...” Phong Thiên Nhai lạnh nhạt hỏi, “Vậy chàng để ý chuyện gì?”

Yến Cô Minh chống tay xuống giường, run rẩy ngồi dậy, hần nhấc tay lên, đưa ra sau ót. Phong Thiên Nhai nghe “rẹt” một tiếng — Lãng nhân đã dùng lưỡi câu trên tụ kiếm tước lớp vải băng. Hần kéo bừa một cái, kéo hết vải băng vết thương trên đầu xuống. Lúc hần ngẩng đầu lên, Phong Thiên Nhai trông thấy nửa gương mặt bị hồng của hần — Trên gò má có hai vết trầy thật sâu, một vết kéo từ trán đến sườn mặt, một vết từ chân mày xuống cằm. Cả hai vết đều sâu hoắm, xù xì thô ráp, nom không như vết thương do cành cây va quệt mà giống hệt bị cạnh đá sắc cắt phải.

Nửa gương mặt này vẫn vương vết máu, vết thương chưa khép miệng, máu thịt đỏ lòm lộ ra, giữa đêm nhìn như mặt quỷ chốn rừng sâu, kinh khủng hơn nhiều.

Mà hai vết trầy này đều cắt qua mắt, Phong Thiên Nhai thấy mắt trái Yến Cô Minh hơi khô, không mở ra được nữa.

“... Đáng sợ không?” Yến Cô Minh nhìn Phong Thiên Nhai, ánh mắt khó đoán.

Phong Thiên Nhai đưa mắt nhìn, “Vẫn ổn, dù sao chàng cũng đã hung thần ác sát thế này từ trước rồi.”

Yến Cô Minh: “Ta cụt một tay, mù một mắt, kẻ thù là ai, em rõ chứ?”

Phong Thiên Nhai: “Phong Đô, Thiên Nhạc.”

Yến Cô Minh: “... Em biết, hóa ra em vẫn còn biết điều này.”

Phong Thiên Nhai: “Chàng muốn gì cứ nói thẳng ra.”

Yến Cô Minh đưa tay ra, nắm lấy cổ tay Phong Thiên Nhai, Phong Thiên Nhai cảm thấy tay mình như nặng ngàn cân.

“Trên đời này có rất nhiều kẻ đáng thương, em muốn giúp đỡ ai, muốn che chở cho ai, ta không quan tâm. Nhưng sao em lại phải tham dự vào chuyện này?”

Phong Thiên Nhai nhìn lãng nhân, nhàn nhạt đáp: “Vì chàng vướng vào chuyện này.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai: “Chỉ cần chàng vẫn còn vướng vào nó, ta sẽ không bao giờ dứt ra. Muốn ta dừng lại, trừ khi chàng dừng lại.”

Yến Cô Minh quả quyết đáp: “Không thể!”

Phong Thiên Nhai: “Đã thế thì đừng khuyên ta nữa.”

Yến Cô Minh: “Em muốn bảo vệ bọn chúng?” Giọng hần đã run lên vì giận, nhưng Phong Thiên Nhai vẫn mặc kệ. Nàng hỏi ngược lại: “Chàng muốn báo thù thế nào?”

Yến Cô Minh u ám đáp: “Giết.”

Phong Thiên Nhai cười lạnh một tiếng: “Giết? Giết Diễm lâu hay giết phiên cuồng, Yến Cô Minh, chàng không khờ, chàng điên rồi.”

“...”

Yến Cô Minh nhận ra sự lạ lẫm của mình — Thường ngày, hần không lỗ mắng như thế, hành tẩu giang hồ gần ba mươi năm, từ lâu hần đã hiểu mồm mép là thứ vô dụng nhất. Hần đã nhận biết bao lời khiêu khích, chịu biết bao lần khinh rẻ, có khi nào mà hần không chịu đựng nổi, có lần nào mà hần không đứng vững đến cùng đâu?

Nhưng, chính cô bé trước mắt này, những lời vốn không thể khiến hần động lòng tuôn ra từ miệng nàng, đã trở thành thứ mà Yến Cô Minh khó chịu nhất trên đời.

Hần khàn giọng hỏi: “Em thấy ta điên rồi?”

Phong Thiên Nhai: “Ta chưa từng nghi ngờ chàng, ta chỉ mong chàng đừng bao giờ liều mạng như kia nữa.”

Yến Cô Minh cười lạnh: “Ta cứ thế đẩy thì sao?”

Phong Thiên Nhai: “Chàng đã thoát chết hai lần rồi, có biết không?”

Yến Cô Minh nghiêng chặt răng, mặt mày xanh mét, nửa gương mặt bị thương kia lại càng đáng sợ. Hần thốt từng chữ một: “Kể cả có chết, lãng nhân cũng phải lôi chúng chôn cùng!”

Phong Thiên Nhai: “Nếu chàng không giết nổi họ thì sao?”

Yến Cô Minh nhìn nàng, “Vậy thì chết trên đường phục thù.”

Bàn tay chắp sau lưng Phong Thiên Nhai siết lại thành nắm, nàng nhìn Yến Cô Minh thật sâu, hỏi: “Chàng nhất định phải giết Phong Đô và Thiên Nhạc, dù có buông bỏ tất cả cũng không tiếc?”

Yến Cô Minh dôi mắt đi, lạnh lùng ngồi đấy. Không nói một câu, lại như đã giải bày tất cả.

Phong Thiên Nhai thông tay, khẽ gạt đầu, “Ta hiểu rồi.”

Dứt lời, nàng xoay người, bước về phía cửa.

Yến Cô Minh ngoảnh đầu nhìn nàng, bóng lưng nơi đáy mắt nhỏ xinh mà dứt khoát, trong lòng Yến Cô Minh chợt nảy ra một dự cảm.

“Đứng lại!”

Phong Thiên Nhai dừng bước, song không ngoái đầu.

Yến Cô Minh trầm giọng: “Em muốn đi đâu?”

Phong Thiên Nhai: “Tìm người.”

Yến Cô Minh: “Em muốn đi đâu!?”

Phong Thiên Nhai lướt mắt sang, “Làm theo ý chàng.”

Yến Cô Minh chứng thực được suy nghĩ trong lòng, chợt sốt ruột, lời chưa ra khỏi miệng đã động đến vết thương trước ngực, bắt đầu ho khan. Phong Thiên Nhai nghe mà đau lòng, quay về bên giường, một tay vuốt xuôi, tay còn lại đặt lên ngực hấn độ khí.

Nàng vừa đưa tay ra đã bị Yến Cô Minh nắm lấy.

Yến Cô Minh tạm thời vẫn chưa nói nên lời, chỉ có một con mắt vẫn nhìn Phong Thiên Nhai chăm chăm, hàm ý nơi đáy mắt, Phong Thiên Nhai hiểu cả.

Lát sau, vết thương ổn định hơn, hơi thở Yến Cô Minh dứt quãng, khập khùng nói: “Em... Em đừng đi.”

Phong Thiên Nhai: “Tại sao?”

Dường như Yến Cô Minh lại siết chặt tay hơn, hấn thở hỗn hển, cánh tay run lên khe khẽ. “... Đừng đi!”

Phong Thiên Nhai không nói gì. Yến Cô Minh thấy nàng không đáp, càng to tiếng hơn, “Thương thế của lăng nhân chẳng liên quan gì đến em! Ta không cần em phải ra tay!”

Phong Thiên Nhai cười khẽ một tiếng, “Không can gì đến ta?”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai: “Chàng đã thoát chết hai lần. Lần thứ nhất là ta cứu chàng, lần thứ hai là Thiên Nhạc bỏ qua cho chàng, lần thứ ba chàng tính thoát bằng cách nào đây?”

Yến Cô Minh lạnh giọng, “Ta mặc kệ.”

Phong Thiên Nhai nhìn quanh, nói: “Chàng có thể mặc kệ, nhưng ta thì không, ta không thể để chàng chết.” Nàng đảo mắt đúng một vòng, cuối cùng nhìn vào mặt Yến Cô Minh, nhàn nhạt buông lời: “Không biết sẽ không sai, không yêu thì chẳng trái. Đã biết sai lại sai, yêu rồi trái thêm trái.”

Yến Cô Minh nhíu mày, “Có ý gì?”

Phong Thiên Nhai lắc đầu, “Không gì cả.”

Nàng rút tay về, đứng thẳng dậy, Yến Cô Minh sao có thể để nàng đi, hấn vươn tay ra ngăn trước người Phong Thiên Nhai, “... Bé con, em không được đi.”

Phong Thiên Nhai cười đáp: “Sao, không tin bản lĩnh của ta? Ta đi trước một bước hộ chàng, nếu ngay cả ta cũng chết trên con đường này, vậy thì ta khuyên chàng hãy đường thương cho thật khỏe hăng ra tay.”

Chết.

Nghe nàng nhắc đến từ chết, lồng ngực Yến Cô Minh như bị một tảng đá khổng lồ chèn lên, nhất thời nổi chua xót và đau đớn còn khó chịu đựng hơn vết thương trên người.

— Lăng nhân phiêu bạc nửa đời, rốt lại ngay khi lòng nguội người phé, giữa triền núi hẻo lánh đây, nếm trải cảm giác không buông bỏ được.

Và chính lúc một người bắt đầu bận lòng, ánh đao bóng kiếm sẽ bắt đầu lắng xuống.

“Bé con... Em khoan hăng đi, chúng ta rời khỏi đây trước.”

Phong Thiên Nhai nhìn hấn, “Rời khỏi đây trước? Vết thương của chàng còn chưa lành, rời đi bằng cách nào?”

Yến Cô Minh: “Không sao.”

Phong Thiên Nhai suy xét, hỏi: “Sao lại muốn rời khỏi, chàng muốn đến đâu?”

Yến Cô Minh ngóảnh mặt lại, nhìn Lưu Ly Dạ nằm cạnh mình, đáp: “Nếu em không muốn gả lo chuyện bao đồng nữa thì phải thu xếp cho gọn, bằng không gả mà tính lại, sẽ vẫn muốn đi. Công phu trong tối của Lưu Ly rất tốt, giờ đã đề phòng em, nếu gả lại muốn trốn, chỉ sợ em cần không nổi nữa đâu.”

Phong Thiên Nhai: “Thu xếp, chàng muốn đưa gả đi đâu?”

Yến Cô Minh: “Trên đời này, có thể đẹp gọn gả chỉ có một nơi, một người.”

Phong Thiên Nhai sực nhớ đến điều gì, cười đáp: “Lung Ngọc của Mai Hương cư ả?”

Yến Cô Minh: “Em cũng nghe thấy rồi đây.”

Phong Thiên Nhai: “Mai Hương cư ở đâu, cách đây xa không?”

Yến Cô Minh: “Thành Di ở Lĩnh Nam, phải đi chừng mười lăm ngày.”

Phong Thiên Nhai: “Chàng mà gấp gáp chỉ e xương trên người sẽ nát ra mất.” Yến Cô Minh: “... Hai mươi ngày.” Phong Thiên Nhai gật đầu, “Vậy thì được, quyết định thế nhé, mai sáng ta vào trấn thuê xe ngựa, xong sang chào hai ông cụ, giờ ngo chúng ta lên đường.”

“Được.”

“À đúng rồi.” Phong Thiên Nhai lại như vừa nghĩ đến điều gì đó, hỏi: “Huyết Yến là gì?”

Yến Cô Minh biết nàng đã nghe trọn cuộc đối thoại của mình và Lưu Ly Dạ, hấn cũng không muốn giấu, bèn trả lời Phong Thiên Nhai: “Huyết Yến là vũ khí trước đây của ta, một thanh kiếm.”

“Thì ra là thế.” Phong Thiên Nhai gật đầu, lại hỏi: “Thanh kiếm này đang ở đâu?”

Yến Cô Minh: “Ta không thể khẳng định, nhưng hấn là ở Diễm lâu.”

“Ồ?” Phong Thiên Nhai hỏi, “Lạc mất ở trận chiến cuối cùng? Kiếm nằm trong tay Phong Đô?”

Yến Cô Minh: “Chắc thế.”

Phong Thiên Nhai ngồi xuống bên giường, cúi đầu nhìn tay Yến Cô Minh, hỏi: “Thanh kiếm ấy dùng ngon không?”

Yến Cô Minh khẽ đáp: “Năm hai mươi tuổi ta đoạt được nó ở Kiếm các.”

“Ha.” Phong Thiên Nhai cười nhẹ một tiếng, không hỏi tiếp nữa.

Yến Cô Minh: “Huyết Yến nặng lắm, trước đây cầm rất thuận tay. Nhưng thanh kiếm này ngoài công dụng ra còn đại diện cho thực lực, là kiếm trấn các của Kiếm các, rất có uy vọng, chủ nhân của nó cũng khẳng định được vị thế của mình trong giang hồ.”

Phong Thiên Nhai: “Thế ả.”

Yến Cô Minh: “Em cũng là người dùng kiếm, kiếm quan trọng thế nào, hấn em cũng biết.”

Phong Thiên Nhai lại cười một tiếng, “Vậy ư.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai thở phào nhẹ nhõm, nói với Yến Cô Minh: “Trễ rồi, còn phải thu xếp đồ đạc, ta về trước đây. Giờ ngo ngày mai, ta đến tìm chàng.” Nàng đứng dậy, lại điểm vài huyết trên người Lưu Ly Dạ, dặn: “Đến tối mai gả cũng chẳng dậy nổi đâu, ta đi đây.”

Phong Thiên Nhai ra khỏi phòng, hít một hơi thật sâu giữa đêm đen. Nàng đưa tay sờ eo, thấy trống rỗng. Nàng cười cười, đi về bên chỗ Tả Sơn Nhân.

Chương 63

Sáng sớm hôm sau, Phong Thiên Nhai vào trấn thuê một chiếc xe ngựa.

Từ biệt Tả Hữu Sơn Nhân tốn rất nhiều thời gian, Phong Thiên Nhai nói hết lời, cuối cùng mới kéo được Yến Cô Minh và Lưu Ly Dạ ra ngoài. Vết thương của Yến Cô Minh chưa lành, Phong Thiên Nhai lại không thể đánh xe ngựa lên sườn dốc, đành phải nửa dìu nửa xách lăng nhân xuống núi.

Tả Hữu Sơn Nhân biểu Phong Thiên Nhai rất nhiều thức ăn và thảo dược, lại còn chỉ nàng một con đường bí mật để xuống núi.

“Đi vòng ra sau núi có một con đường nhỏ, tuy hơi gập ghềnh nhưng xe ngựa có thể đi. Đi đường ấy thì vòng hơi xa, nhưng có thể tránh được bọn phong tỏa núi.”

Phong Thiên Nhai cười cười, hỏi Tả Sơn Nhân: “Sao cụ biết bọn ta phải tránh người khác?”

Tả Sơn Nhân hằm hừ, đáp: “Già sống ở đây mấy chục năm rồi, trong núi có thêm người như nào, nhắm mắt cũng biết.”

Phong Thiên Nhai nói: “Ừm, bọn ta sẽ đi theo đường cụ chỉ.”

Tả Sơn Nhân: “Cô bé, dọc đường cẩn thận.”

Phong Thiên Nhai nhảy khỏi xe ngựa, vái chào hai ông lão thật sâu. “Chuyến này đa tạ hai vị tiền bối, ơn lớn khó quên, về sau nếu có cơ hội, nhất định sẽ liêu minh báo đáp.”

“Hừ.” Hữu Sơn Nhân hừ lạnh một tiếng, Tả Sơn Nhân cười phá lên, “Sau này có dịp, cô đất tướng công về thăm là được.”

“Tất nhiên.” Phong Thiên Nhai nhảy lên xe, “Cáo từ!”

Vung roi, sau tiếng “chát”, xe ngựa phi về phương Nam.

Lưu Ly Dạ vẫn còn hôn mê, bị Phong Thiên Nhai ném vào sâu trong xe, Yến Cô Minh vốn ngồi tựa vào thành giữa xe, nhưng chẳng mấy chốc đã vén rèm ra ngoài.

Phong Thiên Nhai ghìim ngựa chậm lại, “Chàng làm gì đấy?”

Yến Cô Minh ngồi xuống ván trước, tựa cửa nhắm mắt, lặng lẽ nghỉ ngơi.

Phong Thiên Nhai: “Chàng muốn ngủ thì vào trong mà ngủ. Ngủ ở đây, lát xe ngựa rung hắt văng chàng xuống thì biết làm sao?”

Yến Cô Minh không nói gì, mắt cũng lười mở, hần kéo tay Phong Thiên Nhai đặt lên chân mình.

Phong Thiên Nhai bĩu môi, chuyển roi ngựa sang tay kia.

Giữa núi rừng an tĩnh, Phong Thiên Nhai và Yến Cô Minh lặng lẽ lên đường. Tuy không trò chuyện, nhưng đôi bàn tay nắm chặt toát lên vẻ bình thản cùng kiên định, phết áp áp vào khung cảnh trời thu buốt giá.

Hai người này đi qua vừa giận dữ nhau, nhưng điều đấy chẳng ảnh hưởng gì đến tình cảm của họ.

Phong Thiên Nhai thông thả đánh xe. Chốc sau, nàng máy tay, hỏi: “Yến khờ, chàng đói chưa?”

Yến Cô Minh mở mắt, Phong Thiên Nhai xoay người, lấy một bọc hành trang từ trong xe ra. “Đây là thức ăn Tả Sơn Nhân cho mình mang theo ăn dọc đường, chàng muốn ném một ít không?”

“Ừm.”

Phong Thiên Nhai mở bọc ra, lấy một cái bánh bao không nhân và vài miếng thịt muối đưa cho Yến Cô Minh. Yến Cô Minh đón lấy, chẳng mấy chốc đã ăn hết. Phong Thiên Nhai cười bảo: “Đúng là trai quê phải nuôi ngoài đồng, nhót chàng trong phòng, đến ăn cũng ít hơn.” Nàng lại lấy thêm một cái bánh bao không nhân, Yến Cô Minh không ngốn nhanh như khi nãy nữa, nhưng cũng ăn hết.

Phong Thiên Nhai hỏi: “No chưa?”

“Ừm.”

“Vết thương thế nào rồi?”

“Không sao.”

“Còn chỗ nào đau không?”

“...”

“Muốn ngủ không?”

“...”

Phong Thiên Nhai biết Yến Cô Minh không thích nhiều lời, nhưng vẫn nhin cười hỏi hần liên tục. Sau rốt thấy mặt mày Yến Cô Minh càng lúc càng khó chịu, nàng bật cười thành tiếng. “Há, này thì không nói chuyện. Giữa chốn rừng sâu núi thẳm này, giờ chỉ còn hai cái miệng của chúng ta, chàng đã không lên tiếng thì ta biết nói chuyện với ai bây giờ?”

Yến Cô Minh nhìn nàng một lúc, chậm rãi nói: “Ta hơi không hiểu...”

Phong Thiên Nhai: “Không hiểu cái gì?”

Yến Cô Minh cười khê, hỏi: “Lúc còn ở đỉnh Thiên Nhai, em chẳng phải luôn ở một mình à, khi ấy em nói chuyện cùng ai?”

Phong Thiên Nhai: “Cùng trời cùng đất.”

“Hừm?”

Phong Thiên Nhai cười khi: “Khi ấy trên đỉnh Thiên Nhai không có người, ta trò chuyện cùng trời đất. Chán nói với trời thì chuyển sang đất, chán đất thì lại nói với trời.”

Yến Cô Minh: “Vậy sao giờ em không trò chuyện với trời đất nữa đi?”

“Há?” Phong Thiên Nhai nhướn mày, nhắc chân đạp đạp Yến Cô Minh, cố ý chọn chỗ bị thương mà đạp. Nhưng nàng không chế lực rất tốt, không làm vết thương nặng thêm, nhưng vẫn khiến người ta đau.

Yến Cô Minh rút chân lại vì đau, nhúu mày, hip mắt nhìn Phong Thiên Nhai.

Phong Thiên Nhai hằm hè, “Dám nói xằng nói xiên với sư phụ nữa thì coi chừng ăn mắng.”

Yến Cô Minh lia mắt đi, tựa thành xe nghỉ ngơi.

Toàn bộ vải băng trên mặt hần đã được tháo ra, trước đó Phong Thiên Nhai khuyên hần để thêm vài ngày, nhưng Yến Cô Minh khẳng khái đòi tháo, Phong Thiên Nhai chẳng thềm ngăn cản nữa.

Phong Thiên Nhai xoay sang nhìn hần, nói: “Yến khờ, lát nữa vào thành, ta mua đầu lạp cho chàng đội.”

Yến Cô Minh mở mắt, lạnh nhạt hỏi: “Em muốn ta che mặt?”

Phong Thiên Nhai: “Ừm.”

Yến Cô Minh nghiêng răng, ngoảnh mặt đi. “Em thấy gương mặt này xấu xí?”

Phong Thiên Nhai: “Chứ chàng thấy đẹp hả?”

Yến Cô Minh hừ lạnh, “Nếu em đã thấy khó coi, đương nhiên có thể mua đầu lạp che nó lại.”

Phong Thiên Nhai cười khi đôi tiếng, dịch người sang chỗ Yến Cô Minh, hỏi: “Sao, dối rồi à? Đàn ông đàn ang, sao để ý mặt mày quá vậy?”

Yến Cô Minh: “Là ta để ý á?”

Phong Thiên Nhai đưa tay vỗ hần, nói: “Đừng nghĩ nhiều, sư phụ hiểu biết sâu rộng, hai vết sẹo của chàng đã là gì. Ta bảo chàng đội đầu lạp là để tiện hành sự.”

Yến Cô Minh: “Hành cái sự gì?”

Phong Thiên Nhai quát roi, đáp: “Ta tự tiện cứu Đạo thủ trong tay Phong Đô, bọn Diêm lâu hần sẽ xem chúng ta là mục tiêu. Thế nên chúng ta hành sự

phải bí mật. Với cả ta nghe nói thể lực Diễm lâu rất lớn, chỗ nào cũng có tai mắt.”

Yến Cô Minh: “Thế thì sao chứ?”

Phong Thiên Nhai: “Thế có nghĩa là, chúng ta phải khiêm tốn, khiêm tốn và khiêm tốn. Chàng vốn đã hung thần ác sát, lại thêm khuôn mặt này, ai nhìn thấy lại quên được?”

Yến Cô Minh cười lạnh, nói: “Che lại rồi thì không nhận ra nữa à? Muốn tìm thể nào cũng sẽ tìm được, tùy vào chúng có muốn tìm hay không thôi.”

Phong Thiên Nhai nhướn mày, không vật lại.

Yến Cô Minh tiếp: “Luật giang hồ từ bấy đã chẳng quanh co, giết người người giết, cứ thế mà làm.”

Phong Thiên Nhai bĩu môi chẳng đáp.

Yến Cô Minh ngồi thẳng dậy, kéo tay Phong Thiên Nhai về phía mình, khẽ nói: “Bé con, ta biết em không thích tranh đấu. Nhưng hành tẩu giang hồ, chẳng lẽ không giết người thì được cho là thiện? Em không giết chúng, cũng sẽ có kẻ muốn giết em. Nếu em cứ ần nấp mãi, sẽ chỉ khiến kẻ địch từ dò xét thành làm thật, mà còn càn rỡ điên cuồng hơn.”

Phong Thiên Nhai: “Thế nên?”

Yến Cô Minh khẽ dùng sức, nắm lấy cổ tay Phong Thiên Nhai. Hắn nói: “Giết!”

Phong Thiên Nhai: “...”

Hồi lâu sau, Phong Thiên Nhai thở dài, chẳngặng đặng: “Nói tới nói lui, chàng vẫn khẳng khẳng một chữ này.” Yến Cô Minh đáp: “Một chữ có thể giải quyết tất cả, cần gì phải dông dài thêm?”

Phong Thiên Nhai ngẩng đầu lên nhìn cánh rừng phía xa, thăm thẳm mênh mông, mây mù vẩn vít.

Nàng bảo Yến Cô Minh: “Yến khò, sư phụ ta từng dạy ta thế này. Thầy bảo mọi sự trên đời luôn chỉ quanh quẩn cái gọi là nhân quả. Con gặp một người, cứu hay không, giết hay không, đều chỉ tùy một ý nghĩ. Nhưng một ý nghĩ đấy sẽ mờ mịt cho tất cả mọi chuyện sau này.”

Yến Cô Minh: “Mỗi ngày võ lâm đều có người chết, kẻ chết quá nhiều, nhiều đến nỗi đã chẳng còn ai chịu bỏ công ra suy nghĩ đến hậu quả.”

Phong Thiên Nhai: “Võ lâm là võ lâm, chàng và ta là chàng và ta.”

Yến Cô Minh: “Mỗi một nơi đều có quy củ riêng, chúng ta gieo người vào võ lâm, tức là phải tuân theo nội quy của võ lâm.”

Phong Thiên Nhai: “Nếu cứ nghĩ như vậy, chàng mãi sẽ chỉ là một quân cờ trong võ lâm. Dù giờ có tạm thắng, nhưng cuối cùng vẫn sẽ bị những thứ gọi là quy củ ấy siết cổ, dần dà kéo xuống, mất hút giữa chốn giang hồ.”

Yến Cô Minh trầm giọng: “Vậy em muốn thế nào, trốn tránh nhún nhường sẽ có thể hành sự lâu dài ư?”

Phong Thiên Nhai lắc đầu, đáp: “Ta không bảo chàng phải nhún nhường, mà là khuyên chàng cân trọng. Chàng đã ba mươi tuổi đầu, hẳn cũng biết sự khác nhau giữa ván gỗ và ván sắt. Và lại...” Phong Thiên Nhai ngừng một chút mới nói tiếp: “Thình thoảng đổi thái độ, thay góc nhìn đối với cùng một sự việc, có lẽ sẽ cho ra một kết luận khác.”

Yến Cô Minh lạnh nhạt đáp: “Góc nhìn có thể nào cũng vậy, lăng nhăng không thể bỏ qua! Em nói nhân quả xoay vần, Phong Đô chặt tay ta, ta muốn giết gã, ấy chính là nhân quả!”

Phong Thiên Nhai liếc hắn, nói: “Thì ra nhân quả của chàng chỉ lần theo hướng mà mình muốn.”

Yến Cô Minh híp mắt lại, lạnh lùng hỏi: “Ý là sao?”

Phong Thiên Nhai: “Phong Đô chặt tay chàng, chàng muốn giết gã, chuyện này thì không bàn cãi. Nhưng Phong Đô vì sao phải chặt tay chàng...” Phong Thiên Nhai bình thản buông lời, nhưng từng câu từng chữ vô cùng rõ ràng. “Gã chặt tay chàng, là do chàng đến Diễm lâu gây sự. Chàng gây sự, là vì chàng muốn cứu Lưu Ly Dạ. Mà Lưu Ly Dạ bị tóm, là do gã ra tay với công phẩm của triều đình.”

Mỗi một câu Phong Thiên Nhai nói ra, sắc mặt Yến Cô Minh lại tối thêm một phần, đến cuối, Yến Cô Minh đã chẳng kìm nổi cơn giận, hắn trừng đôi mắt đỏ ngầu lên nhìn Phong Thiên Nhai, quát: “Thế thì có làm sao! Cả đời lăng nhăng chỉ có đót, giết và cướp giật, ba mươi năm là thế, sáu mươi năm sau vẫn thế, đến giờ em mới biết à!”

Phong Thiên Nhai hỏi: “Mới biết thì thế nào?”

Yến Cô Minh buông từng tiếng, “Em hối hận ư!”

Phong Thiên Nhai gãi mặt, hỏi: “Chàng muốn ta hối hận?”

Yến Cô Minh siết chặt ngón, khua tay xách cả Phong Thiên Nhai sang, hấn lạnh lùng bảo: “Em dám ——!”

Phong Thiên Nhai không đề phòng, bị hấn ôm cả vào lòng, nàng ngã vào khuôn ngực rắn chắc của lăng nhân, cười khúc khích.

“Yến khò ê, bình tĩnh, bình tĩnh một chút.”

Yến Cô Minh trút từng tiếng thở dốc. Phong Thiên Nhai buông roi ngựa ra, đặt tay xuống bên chống người dậy, vươn đầu lên đối mặt với Yến Cô Minh. Nàng kê sát hấn, gần đến nỗi có thể ngửi được mùi máu tanh nhàn nhạt trên mặt lăng nhân.

“Gào cái gì, sư phụ đã nói gì đâu.” Nàng khe khẽ buông lời, môi khẽ ve vuốt mặt lăng nhân, nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước. Yến Cô Minh ngồi im, cứng ngắc.

“Ta không hối hận, sẽ chẳng bao giờ hối hận. Sau này đừng nói thế nữa.” Nàng đưa tay kéo bàn tay to rộng của lăng nhân sang vỗ về, đoạn bảo: “Còn những lời mà ta vừa nói ấy, chàng đừng quá để bụng. Ta nói những điều mình nghĩ, còn chàng cứ làm những điều là chàng nghĩ.”

Nàng ung dung tiếp: “Ta không thuyết phục được chàng, chàng cũng chẳng thay đổi được ta.” Sự thật hiển nhiên, Yến Cô Minh chẳng thể bác lại.

“Nhưng...” Phong Thiên Nhai rẽ ngoặt, cười nói: “Chuyện này không ảnh hưởng gì đến việc chúng ta bên nhau.”

Yến Cô Minh nhìn gương mặt tươi cười trước mắt, hồi lâu sau, khe khẽ thở dài. Hấn gấp tay lại, lật Phong Thiên Nhai rồi ngã xuống, để nàng nằm trên người mình.

“Vết thương, vết thương kia.” Phong Thiên Nhai nhắc.

Yến Cô Minh siết tay, ngắt lời nàng.

“Không sao.”

“Hừ.” Phong Thiên Nhai bĩu môi, đổi tư thế thoải mái rồi yên tâm nằm xuống. Giữa khung cảnh an yên ấy, xe ngựa chậm rãi di chuyển về phía nam.

Bạn đang đọc truyện *Lăng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64

Rong ruổi cả ngày, sắp tối, Phong Thiên Nhai thắng ngựa lại.

Nàng nhảy xuống xe, duỗi cánh tay. Nơi dừng chân là một con đường núi rộng lớn, xung quanh là dãy núi cao ngất. Sừng sững mờ màng, sương mây vấn vít.

Màn đêm chốn núi rừng thường đến sớm hơn ngoài kia, mặt trời như đã lặn xuống chỉ sau cái chớp mắt. Phong Thiên Nhai hít sâu một hơi, ngoái đầu nói với lăng nhân đang ngồi tựa vào xe: “Yến khò, hôm nay đến đây vậy.” Nàng chỉ cánh rừng bên cạnh, nói tiếp: “Rừng bên ấy rậm, để giấu mình, thế đất lại phức tạp, nếu gặp chuyện thật thì cũng tiện thoát thân.”

Yến Cô Minh mở mắt trông sang, gật đầu.

Phong Thiên Nhai đi đến trước mặt Yến Cô Minh, đưa tay vuốt mặt hấn.

“Sao thế, mệt à?”

Yến Cô Minh lắc đầu.

Phong Thiên Nhai khẽ cười. Nàng biết Yến Cô Minh sẽ chẳng bao giờ than rằng mình mệt, cũng như sẽ chẳng bao giờ thừa nhận mình đau. Nhưng, không nói không có nghĩa là thực sự cảm thấy ổn. Yến Cô Minh mang thương tích nặng đến thế, lại đã rong ruổi cả ngày, sao có thể chẳng bị gì.

Phong Thiên Nhai nói: “Chàng đúng là một con vẹt chín.”

Yến Cô Minh nhìn nàng, không đáp.

Phong Thiên Nhai: “Chỉ còn cái mỏ là cứng thôi.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai đi sang, ngón cái miết nhẹ lên gò má cương nghị của Yến Cô Minh, mặt chan chứa ý cười, đôi mắt cong cong như trăng non. Tia nắng hoàng hôn cuối cùng nơi chân trời quẩn quanh người họ, hâm nóng cả mảnh núi rừng lạnh lẽo.

Được bàn tay nhỏ nhắn ấy vuốt ve, Yến Cô Minh cảm thấy sự dịu dàng mềm mại như trào dâng từ tận đáy lòng, hần nhấc tay nắm lấy cổ tay Phong Thiên Nhai, chậm rãi kéo nàng đến gần mình.

Ánh chiều thắm sắc, kiều diễm biết bao. Môi mỏng khẽ chạm, lại như nhàn nhạt hương thơm.

Dưới vầng tịch dương, giữa cơn gió thoảng, có đôi người khẽ khàng cảm nhận mùi vị của nhau. Ánh sáng dần biến mất, người dần đắm say.

Phong Thiên Nhai lâng lâng mơ màng, nàng nhắm mắt cảm nhận hơi thở ấm áp của người ấy từ tốn ve vuốt khuôn mặt. Nàng ngửi thấy mùi máu nồng nặc toát lên từ Yến Cô Minh, giữa chốn núi rừng lạnh giá, mùi vị ấy rõ hơn hẳn lúc thường. Mùi máu tanh của nam nhân hòa quyện cùng hương thơm kiều diễm của nữ tử, chẳng những không gượng ép, mà còn tăng thêm phần bí ẩn, vấn vít đáy lòng.

Cánh tay lẳng nhàn chậm rãi nhấc lên, nâng gáy Phong Thiên Nhai. Hắn đang dẫn dắt Phong Thiên Nhai, từ tốn, tỉ mỉ.

Thời khắc đắm chìm vào nhau, cả hai chột khựng lại một chút. Yến Cô Minh không ngẩng đầu, mắt khẽ mở. “Bé con...”

“Ta biết.” Phong Thiên Nhai đáp nhẹ, nàng vẫn không cử động, cánh môi hai người vẫn dán chặt vào nhau. Phong Thiên Nhai đưa cả hai tay ôm lấy Yến Cô Minh, lặng lẽ tựa vào vách trong xe ngựa. Yến Cô Minh khẽ xoay người, vừa kéo che tay Phong Thiên Nhai lại.

“Chỉ có hai người, hẳn là đang dò thám.” Phong Thiên Nhai thì thầm bên tai Yến Cô Minh, “Tỷ nữa ta ra tay, chàng thử vững xe ngựa.”

“Ừm.”

Phong Thiên Nhai lần sang rìa xe giáp với cửa, nơi đặt Lưu Ly phiến mà Phong Thiên Nhai soát được trên người Lưu Ly Dạ. Nàng không cảm nhiều, hai tên, hai mảnh thôi.

Lúc vũ khí vào tay, Phong Thiên Nhai thình lình xoay người —— lao vụt vào vạt rừng phía sau. Giữa rừng thấp thoáng bóng người, không rõ bước chân, không rõ hình dạng. Phong Thiên Nhai xông đến như thế, hai người đang trốn đằng ấy biết mình đã bị phát hiện, đương lúc hốt hoảng, vội vã vùng vũ khí lên!

Hai người này ấy à, đều là cao thủ của Diễm lâu. Với cả, có thể lần ra nơi bọn lãng nhàn đang ở trước nhất, hai kẻ này ắt phải là cao thủ trong cao thủ. Tiếc rằng, người chúng gặp phải là Phong Thiên Nhai.

Một người có thể cứu kẻ khác ngay trước mắt chủ nhân Diễm lâu, làm sao có thể thua dưới tay hai tên thuộc hạ của Diễm lâu. Lúc chúng mới rút vũ khí, Lưu Ly phiến của Phong Thiên Nhai đã đến trước mặt chúng rồi.

“Ồi ——!”

Đầu đón rên lên, vũ khí rơi xuống đất, tay hai người đầm đìa những máu.

Ám khí rời tay rồi, Phong Thiên Nhai vẫn không ngừng chân, chớp mắt đã xông vào cánh rừng thấp, lúc trở ra, mỗi tay xách một tên.

Nàng điểm huyết cả hai, ném chúng xuống đất. Phong Thiên Nhai rà soát từ đầu tới chân cả hai một lượt, lên giọng: “Các ngươi là người Diễm lâu?”

Hai kẻ này hòm hòm tuổi Yến Cô Minh, mặt mũi bình thường, mặc áo xanh như nhau. Tuy bị người ta khống chế, chúng vẫn không lộ vẻ sầu lo.

Phong Thiên Nhai chờ một chút, thấy chúng không trả lời, nàng cười một tiếng, hỏi: “Sao vậy, không nói được à?”

Bấy giờ, một gã mới ngẩng đầu lên nhìn Phong Thiên Nhai, đáp: “Chúng ta chính là người của Cẩm Tư.”

Phong Thiên Nhai lại hỏi: “Phong Đô phái bao nhiêu người tìm bọn ta?”

Gã rất bình thản, mặt mày chẳng chút biểu cảm dư thừa, nhưng ẩn sâu trong đôi mắt lạnh nhạt kia là sát ý rất nặng —— Sát ý chỉ có trong mắt những kẻ đã quen giết người, nhìn thấu sống chết.

Gã đáp: “Phái bao nhiêu người thì kết quả vẫn như nhau thôi.”

“Hử?” Phong Thiên Nhai nhướn mày, “Trông ‘kết quả’ bây giờ của các ngươi, chẳng nhẽ ngươi đang khen ta à?”

Gã lại chẳng có vẻ gì là đang đùa, gã nhìn Phong Thiên Nhai, “Đã bị Cẩm Tư lâu nhắm đến, thì chẳng một kẻ nào thoát nổi.” Giọng gã vô cùng thông thả, thông thả đến nỗi khiến Phong Thiên Nhai có cảm giác rằng gã chỉ đang trần thuật một sự thực.

Phong Thiên Nhai: “Chẳng một kẻ nào thoát nổi? Ta đây chẳng thoát khỏi tay các ngươi rồi đấy thôi?”

Gã nhẹ giọng bảo: “Chủ nhân đã hạ Cẩm Tư lệnh đối với cô, cô thoát được lần một lần hai, nhưng lần một ngàn một vạn thì thế nào?”

Phong Thiên Nhai: “Cẩm Tư lệnh là gì?”

Gã khẽ nhếch mép, “Mấy thứ khác không quan trọng, cô chỉ cần biết ấy là lệnh giết mình thôi.”

Phong Thiên Nhai lặng đi một chốc, hỏi nhỏ: “Phong Đô muốn giết ta, không phải bắt mà là giết?”

Gã nhìn nàng, chậm rãi đáp: “Một khi Cẩm Tư lệnh đã phát, không thấy máu chưa dừng.”

Gã vừa dứt lời, chợt gấp mạnh đầu xuống. “Muru đồ gì!” Phong Thiên Nhai thấy biến, vội nắm chặt cầm gã, nhưng đã muộn, lúc nàng vịn được vào đầu, gã đã nhũn người ngã ra đất. Cùng lúc đó, gã còn lại cũng thế, nháy mắt đã kết liễu mạng mình.

Tay Phong Thiên Nhai run rẩy, mở miệng gã ta, bên trong phả ra một mùi gay mũi.

“Là độc...” Phong Thiên Nhai nín thở, vác xác cả hai trở vào vạt rừng thấp. Về bên xe ngựa, Yến Cô Minh nhắm mắt ngồi tựa vách, chẳng chút lo lắng. Hần nghe tiếng động, mở mắt: “Thả đi rồi!”

Phong Thiên Nhai lắc đầu.

Yến Cô Minh khựng lại một chút, ngồi thẳng người dậy: “Em giết người à?”

Phong Thiên Nhai lại lắc đầu.

Yến Cô Minh sáng tỏ: “Tự sát rồi.”

Phong Thiên Nhai bảo: “Phong Đô muốn giết chúng ta.”

“Khà.” Yến Cô Minh cười giễu, “Sao thế, gã muốn giết chúng ta, em ngạc nhiên lắm à?”

Phong Thiên Nhai trả lời thành thực: “Đúng thế, ta cứ luôn cho rằng, gã muốn bắt chúng ta giao Dao thủ ra, không ngờ lại ra lệnh giết.” Nàng dán chặt mắt vào sàn xe, thất thần một chốc, chẳng ai đoán được suy nghĩ.

Yến Cô Minh lạnh lùng hỏi: “Em đang nghĩ gì thế?”

Phong Thiên Nhai mờ mịt lắc đầu, “Chẳng nghĩ gì.”

Yến Cô Minh: “Gã muốn giết em, em khó chịu?”

Phong Thiên Nhai ngẫm một chốc, đáp: “Không rõ nữa.”

Yến Cô Minh nghiêng răng, chẳng nói gì thêm.

Đêm đến, họ trú lại trong rừng. Phong Thiên Nhai nhóm một đồng lửa, vác Lưu Ly Dạ ra đặt một bên, Yến Cô Minh nhìn nàng, bảo: “Nhóm lửa ở đây, em muốn mời kẻ khác đến à?”

Phong Thiên Nhai bẽ cảnh cây khô, ném vào đồng lửa, chẳng hề gì: “Đến thì đến thôi, sợ gì chứ?”

“Ha.” Yến Cô Minh tựa vào gốc cây, cười khẽ, lúm đồng tiền bên má khi mờ khi tỏ. “Lần đầu tiên ta trông thấy em như này, nhưng nói đúng lắm...” Hần nhăn mặt, chậm rãi buông lời, “Đến thì đến thôi, sợ gì chứ?”

Phong Thiên Nhai kiên quyết không cho phép Yến Cô Minh gác đệm, thể trạng hiện giờ của lãnh nhân quả thực cũng chẳng đỡ nổi một đệm, bèn dứt khoát đi ngủ. Phong Thiên Nhai ngồi trên đồng cỏ khô, nhìn đồng lửa.

Ngon lửa ấm áp bập bùng, chiếu sáng mặt đất, cũng rực rỡ trong mắt thiếu nữ.

Chẳng biết có phải do màn đêm không, ánh mắt Phong Thiên Nhai càng thêm vẻ lạnh lùng, nàng trông ngọn lửa, tựa như có thể nhìn thấy một thứ gì đó khác thông qua chúng.

Phong Thiên Nhai đang suy tư.

Nàng nghĩ rất nhiều điều, về Yến Cô Minh, Diễm lâu, Dao thủ, và cả Phong Đô. Những suy nghĩ này cứ nối tiếp vào nhau, cứ như một cái hang không đáy, trong hang tối đen, không rõ phương hướng, càng chẳng tìm thấy lối ra.

Phong Đô hạ lệnh giết chúng ta... Phong Thiên Nhai vẹo đầu, lạnh nhạt nghĩ, Diệp Hoài Sơn có biết chuyện này không, đây là điều mà cả hai bọn họ cùng quyết định ư? Họ thực sự ra lệnh như thế?

Phong Thiên Nhai cứ nghĩ mãi nghĩ mãi, không phải vì nàng cho rằng Phong Đô và Diệp Hoài Sơn sẽ không tuyệt tình đến vậy, mà là nàng cảm nhận được có gì đó kỳ lạ trong chuyện này.

“Phong Đô không phải là kẻ thích chịu thiệt về mình...” Phong Thiên Nhai thầm nhủ, “Gã từng giao thủ với mình, biết rõ thực lực. Muốn giết mình mà không bỏ thời gian công sức gì, vốn là điều không thể.”

“Mà bây giờ phiên cương và trung nguyên trở mặt với nhau, là lúc triều đình đang thiếu người, sao Phong Đô có thể làm những chuyện tổn công vô ích ngay lúc này...”

Phong Thiên Nhai trấn trở tới lui, đến tận canh tư, rốt cuộc khẽ buông nụ cười.

“Nghĩ cả buổi, thôi vẫn cứ dụ người lộ mặt cho xong. Ta có thể thuận theo ý người, nhưng bây giờ thì chưa được.” Phong Thiên Nhai duỗi thắt lưng, giãn gân giãn cốt. Qua màn sương nhân nhật, nàng nhìn về phía Yến Cô Minh đang nằm một phía. Gương mặt lãng nhân lúc say ngủ chẳng hung ác đến vậy.

Mỗi khi ngắm gã lãng nhân cả người toàn là gai này ngủ say như thế trước mặt mình, Phong Thiên Nhai lại chẳng thể kìm nổi ý muốn cười. Nàng đứng dậy, cẩn thận nhích đến bên Yến Cô Minh, cầm tay hắn lên, đặt vào lòng mình. Lãng nhân khe khẽ cựa, chuyển thế nằm, lại ngủ tiếp.

Phong Thiên Nhai cười khùng khục, nhắm mắt lại, lặng lẽ chờ trời sáng.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65

Lại hai canh giờ trôi qua, Yến Cô Minh thức dậy. Lúc tỉnh giấc, phát hiện mình đang nằm trong lòng Phong Thiên Nhai, hắn liền cựa mình muốn ngồi dậy.

Phong Thiên Nhai đã biết Yến Cô Minh dậy từ lâu nhưng vẫn ôm chặt lấy, không để hắn nhúc nhích.

Yến Cô Minh: “Làm gì thế?”

Phong Thiên Nhai cả đêm không ngủ, nhưng tinh thần không tệ. Dù lãng nhân có to hơn mình những hai vòng ôm, Phong Thiên Nhai vẫn ôm lấy hắn, nhẹ nhàng hỏi: “Chàng dậy rồi?”

“Ừm.”

“Có đói không?” Nàng vừa nói vừa duỗi một tay với gói hành trang đã sắp sẵn cạnh mình, lấy một cái bánh bao không nhân ra. “Này, ăn đi.”

Yến Cô Minh đón lấy bánh, nhìn qua hai lượt, nói với Phong Thiên Nhai: “Em để ta ngồi dậy trước đã.”

Phong Thiên Nhai siết chặt cánh tay, “Không, chàng cứ ăn thế này đi.”

Nàng nằm sau lưng Yến Cô Minh, không trông thấy vẻ mặt nàng, hắn cau mày trầm giọng: “Em lại quấy gì đấy?”

Phong Thiên Nhai cười khì: “Có quấy gì đâu, cho sư phụ gần gũi một tý thì đã sao, hôm qua ta ôm cả đêm cơ mà.” Yến Cô Minh nghe thế, mặt lại nóng hổi. May mà mặt hắn bây giờ chỗ đen chỗ đỏ chẳng ra sao, nên trông không rõ. Hắn cũng chả kỳ kèo với Phong Thiên Nhai nữa, bắt đầu ăn bánh bao.

Trong lúc hắn ăn, Phong Thiên Nhai sờ các khớp cánh tay và bắp chân hắn một lượt. “Sao rồi, khá hơn chưa?”

Yến Cô Minh: “Không sao.” Hắn vui đầu ăn bánh, Phong Thiên Nhai im lặng một chốc, chợt lên tiếng gọi, “Yến khò.”

Yến Cô Minh ừm một tiếng.

Phong Thiên Nhai bảo: “Vết thương của chàng ít nhất cũng phải hai tháng nữa mới lành, hai tháng này chúng ta không thể để đám Diễm lâu tìm thấy. Cái Mai Nguyệt cư mà chàng bảo ấy, nơi đấy có thích hợp để dưỡng thương không?”

Yến Cô Minh khựng lại một chút, nói: “Chủ nhân Mai Nguyệt Cư là chỗ quen biết cũ của ta, nàng ấy sẽ cho chúng ta ở lại. Nhưng...” Phong Thiên Nhai hỏi: “Nhưng làm sao?” Yến Cô Minh rũ mắt, đáp: “Chúng ta không cần phải dưỡng thương ở đấy, chỉ đưa Lưu Ly Dạ về rồi rồi đi là được.”

Phong Thiên Nhai: “Sao vậy, chàng không muốn ở lại đấy à?”

Yến Cô Minh: “Không cần phải làm thế.”

Phong Thiên Nhai gật đầu, nói: “Thôi vậy, chàng không muốn thì khỏi ở lại.” Nàng cười đôi tiếng, lại hỏi: “Yến khò, nói sư phụ nghe, chàng muốn đường thương ở đâu?”

Yến Cô Minh chẳng cần phải nghĩ đã đáp: “Đỉnh Thiên Nhai.”

“Ha ha.” Phong Thiên Nhai nghe được đáp án đúng với dự đoán, cười vui vẻ. Nàng vỗ vai Yến Cô Minh, bảo: “Sao bây giờ miệng mồm chàng lại ngọt vậy?”

Yến Cô Minh cười giấu một tiếng, không nói nữa. Phong Thiên Nhai tiếp lời: “Trước đây chàng cứng như đá ấy, chẳng thú vị chút nào. Bây giờ thì hay rồi, biết thuận theo ý sư phụ rồi, phải giữ vững nếp này đó.”

Yến Cô Minh hỏi: “Giữ vững thì được gì?”

Phong Thiên Nhai kể môi lại gần tai hắn, đáp: “Thì sẽ có lợi cho chàng chứ sao.”

Yến Cô Minh: “Lợi gì?”

Phong Thiên Nhai ve vuốt mặt lăng nhăng, sâu lắng đáp: “Hỏi nhiều thế làm gì, cứ biết có lợi là được rồi.”

Yến Cô Minh cười một tiếng, nói: “Em khác người, lợi của em, nhiều khi lăng nhăng nuốt không trôi.” Phong Thiên Nhai bảo: “Nuốt không trôi là do chàng gà. Yến tâm, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày, chàng không những nuốt trôi mà còn sượng mồm nữa kia.”

Yến Cô Minh: “...”

“Còn bây giờ...” Phong Thiên Nhai chuyển chủ đề, chậm rãi nhích người, diu Yến Cô Minh tựa vào một gốc cây rồi đứng dậy, phui bụi trên quần áo. Lại khoanh tay, nhàn nhả nhìn người đang nằm bên kia.

“Ngó chừng giờ giấc, có một số kẻ cũng nên dậy rồi.”

Nàng vừa dứt lời, Lưu Ly Dạ nằm trên đồng cỏ khô cũng giật ngón tay đôi lần. Phong Thiên Nhai nhận huyết rất cừ, điểm huyết còn cừ hơn. Với thủ pháp ấy, kẻ bị khống chế sẽ hôn mê bao lâu, tỉnh vào lúc nào, Phong Thiên Nhai nắm rõ trong lòng.

Yến Cô Minh tựa vào cây, nhìn Lưu Ly Dạ đang nằm xa kia.

Lúc mới mở mắt, Lưu Ly Dạ còn hơi mơ màng. Mê man cả một ngày hơn, bây giờ đầu óc có tỉnh thì cơ thể vẫn chưa hoàn toàn ổn trở lại. Gã nằm dưới đất, mắt nhìn lên trời. Trên đầu gã chỉ chít cây cảnh, giờ đã cuối thu, lá trên cây đã vàng dần nhưng vẫn chưa rụng bao nhiêu.

Phong Thiên Nhai và Yến Cô Minh rất ăn ý với nhau, đều im lặng.

Quay lại với Lưu Ly Dạ, dù gì gã cũng là người tập võ, chẳng tốn mấy khắc đã nhận ra bầu không khí xung quanh khác lạ. Gã lia mắt sang, trông thấy Phong Thiên Nhai đang đứng bên cạnh. Thoắt cái, mắt đã nhú lại, Lưu Ly Dạ nhanh chóng trở người đứng dậy!

Không lâu trước đó, tuy Phong Thiên Nhai có khống chế gã, nhưng không khiến gã bị thương. Bây giờ Lưu Ly Dạ chỉ có một vết ngoại thương trên tay, chưa kể ấy còn là do gã tự nắm lấy lưỡi kiếm của Phong Thiên Nhai mà ra.

Thế là một loạt động tác xoay người đứng lên lùi bước rút đao ngay lúc này của gã chẳng chịu mấy may ảnh hưởng — Nếu phải kẻ thì vấn đề duy nhất mà gã phải phải chính là, mất vũ khí rồi!

Lưu Ly Dạ: “...” Vừa sờ một cái, Lưu Ly Dạ đã nhận ra thất lưng trống không, ngực áo cũng thế. Tất cả Lưu Ly phiền trên người đều đã bị lấy đi. Gã liếc rắng, nhìn Phong Thiên Nhai, từ tốn cất tiếng: “... Mỹ nhân.”

Phong Thiên Nhai rút một gói nhỏ trong ngực áo, mở ra, bên trong leng keng những mườì mấy mảnh Lưu Ly phiền.

Lưu Ly Dạ híп mắt, “Nàng muốn thế nào?”

Phong Thiên Nhai không trả lời gã, ngoảnh bước đến bên Yến Cô Minh, bó gối ngồi xuống. Nàng hỏi Lưu Ly Dạ: “Sao ngươi không hỏi xem đây là đâu?”

Lưu Ly Dạ nhìn xung quanh, núi rừng hoang dã, chẳng một bóng người. Gã bảo: “Là đâu cũng thế, quan trọng là nàng muốn làm gì. Hoặc nên hỏi...” Nói đoạn, gã lia mắt sang Yến Cô Minh ngồi cạnh đây, ánh mắt người nọ bình thản, thấp thoáng vẻ bức mình. Lưu Ly Dạ tiếp tục: “Hoặc nên hỏi, bọn nàng muốn làm gì?”

Phong Thiên Nhai gãi đầu, nói với Lưu Ly Dạ: “Ta không muốn giấu ngươi, cũng chẳng cần phải giấu. Ta và Yến khò muốn đưa ngươi đến Mai Nguyệt cư, tìm người quản lý, để ngươi khỏi đến phá hôi Diễm lâu nữa.”

Lưu Ly Dạ ờ một tiếng thật dài, “Mai Nguyệt cư...” Gã liếc Yến Cô Minh, ra chiều nghiền ngẫm: “Thì ra là Mai Nguyệt cư.”

Phong Thiên Nhai: “Sao vậy?”

Lưu Ly Dạ lắc đầu, “Không có gì. Tiểu gia chỉ đang cảm thán, có một số người đã mở rộng tầm mắt, rốt cuộc cũng biết mình nên làm những gì rồi.”

Phong Thiên Nhai nhú mày, bảo: “Là sao, nói rõ xem.”

Lưu Ly Dạ tiếp tục lắc đầu. Phong Thiên Nhai có cảm giác mình không hiểu ý gã, nhưng không phải hoàn toàn chẳng hiểu. Nàng nhìn Yến Cô Minh, hỏi: “Yến khờ, gã nói thế là sao?”

Yến Cô Minh không nhìn Phong Thiên Nhai, chỉ trông sang Lưu Ly Dạ, khẽ nói: “Lưu Ly, ta biết ý của ngươi, nhưng chuyện này bọn ta đưa ngươi về Mai Nguyệt cư rồi sẽ rồi đi ngay.”

Lưu Ly Dạ: “Ngươi muốn đi đâu?”

Yến Cô Minh không trả lời rõ, chỉ lạnh nhạt nói hai chữ, “Rồi đi.”

Lưu Ly Dạ nhìn hẩn, hồi lâu sau lại gật đầu, không nhiều lời nữa. Sau đó gã lại trông sang Phong Thiên Nhai ngồi xỏm bên cạnh, cười bảo: “Mỹ nhân, vậy tiểu gia sẽ đi cùng hai người một chuyến.”

Phong Thiên Nhai lấy làm lạ: “Ta còn tưởng ngươi sẽ chạy trốn.”

Lưu Ly Dạ khoanh chân, cẩu thả ngồi xuống, “Chạy trốn, sao tiểu gia phải chạy?” Gã ngồi xuống rồi vừa khéo lại nhìn thấy hành trang đặt bên góc, trong đó đầy bánh bao không nhân trắng muốt. Lưu Ly Dạ vui vẻ, đã gần hai ngày không ăn gì, giờ gã đã đói hoa mắt cá, trông thấy đồ ăn, chẳng hỏi gì đã tóm lấy nhét vào mồm.

Phong Thiên Nhai thấy gã ngấu nghiêng bánh bao, bèn đưa túi nước sang: “Chẳng ai giành với ngươi hết, có quyền ăn chậm lại.”

Lưu Ly Dạ đón lấy túi nước, dốc một hơi cạn sạch.

Gã nuốt từng miếng to, Phong Thiên Nhai và Yến Cô Minh ngồi cạnh nhìn. Lưu Ly Dạ chẳng xem ai ra gì, chẳng mấy chốc đã ngốn tất cả số bánh còn lại.

Phong Thiên Nhai nhìn gã, nói: “Đây là lương thực cả chuyến, ngươi ăn sạch rồi. Còn phải đi ba bốn ngày nữa, ngươi phụ trách chuyện ăn uống đi.”

Lưu Ly Dạ no bụng, vừa lòng thỏa ý tựa người ra sau, phanh áo, để lộ lồng ngực rần rờ. Gã thỏa mãn híp mắt lại, bảo Phong Thiên Nhai: “Mỹ nhân, chuyện ăn uống của nàng cứ tính vào phần tiểu gia.” Gã càng nói ánh mắt càng không đứng đắn, quét đến chiếc cổ mảnh mai và xương quai xanh tinh tế dưới cổ áo Phong Thiên Nhai. Chậm rãi buông lời: “Nàng muốn thưởng thức món gì nào, nói tiểu gia nghe...”

Phong Thiên Nhai: “...”

Trời đã sáng, sương sớm nhạt nhòa, chốn núi sâu rừng thâm tịch lặng vô cùng, chỉ có tiếng chim chóc thú hoang thỉnh thoảng vọng lại từ tận trong thung lũng.

Bầu không khí bất chợt trở nên kỳ lạ, ánh mắt Yến Cô Minh thâm trầm, nhìn mà như không nhìn Lưu Ly Dạ. Phong Thiên Nhai phui tay đứng dậy, bảo: “Đừng quấy nữa, hai người chờ đây, ta đi đổ đầy nước rồi lên đường.” Nàng bước đến trước mặt Lưu Ly Dạ nhặt túi nước lên, Lưu Ly Dạ rục rịch, có vẻ cũng muốn đứng dậy. Phong Thiên Nhai hiểu ý, liếc gã một cái, nói: “Ngươi khỏi đi, ở lại đây.”

Lưu Ly Dạ cười khê, lại ngồi xuống.

Phong Thiên Nhai cầm túi nước đi, bắt đầu tìm suối. Sau khi nàng đi, nụ cười trên mặt Lưu Ly Dạ nhạt dần, gã nhìn Yến Cô Minh ngồi đối diện, hỏi: “Sao ngươi tự dưng lại nghĩ thông, muốn về Mai Nguyệt cư?”

Yến Cô Minh lạnh lùng liếc gã, đáp: “Không phải ta về, là bọn ta đưa ngươi về.”

“Ha.” Lưu Ly Dạ cười lưu manh, nói: “Thôi kệ ngươi có nói thế nào, chịu quay về cũng đã là chuyện tốt. Yến tử, ngươi đã quyết định về thì ta cũng sẽ nhường một bước.” Gã khẽ nói, “Lần này, ta đồng ý rút tay. Chờ ngươi lành lặn, chúng ta lại cùng nhau báo thù!”

Yến Cô Minh nghe gã nói, không để lộ cảm xúc, hẩn không đồng ý, cũng không bác lại.

Lưu Ly Dạ: “Sao ngươi chẳng nói gì?”

Yến Cô Minh vẫn im lặng.

Không lời hỏi hòi, sắc mặt Lưu Ly Dạ ngày càng khó coi, gã nhìn Yến Cô Minh chằm chặp, nói: “Yến tử, ta cảm thấy mình không còn nhận ra ngươi nữa! Ngươi bắt đầu rét việc rồi!”

Gã bức bách từng lời, Yến Cô Minh lặng im một chốc, mắt lướt đến đồng tro đen dưới đất, ấy là đồng lửa mà Phong Thiên Nhai cời đêm qua. Hẩn nhàn nhạt đáp một câu: “Có lẽ thế.”

Lưu Ly Dạ đứng phắt dậy, nhìn Yến Cô Minh với vẻ khó bề tưởng tượng nổi. Trước kia, từng bảo thừa nhận, đến cả khi bị kẻ khác hỏi bốn chữ “Ngươi sợ rồi à”, Yến Cô Minh cũng sẽ chia kiếm đối địch, còn giờ đây, với lời khiêu khích vụng về này, hần lại gật đầu.

“Ngươi thay đổi thật rồi.” Lưu Ly Dạ thốt lên, “Ngươi và ta quen nhau đã gần hai mươi năm, hôm nay ta mới biết hóa ra ngươi cũng có thứ để sợ. Yến tử, ngươi sợ chết à?”

Lưu Ly Dạ lạnh lùng cười. Yến Cô Minh điềm nhiên nhìn gã, giọng trầm lắng thờ ơ.

“Ta sợ chết, sợ nàng ấy sẽ chết.”

Bạn đang đọc truyện *Lăng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

“Ta sợ chết, sợ nàng ấy sẽ chết.”

Yến Cô Minh vừa dứt lời, Lưu Ly Dạ ngậy ra một chốc. Như không rõ “nàng ấy” rốt cuộc là ai. Suy xét hồi lâu, gã chậm chạp nói: “‘Nàng ấy’ mà ngươi bảo, nghe có vẻ không phải Lung Ngọc.”

Yến Cô Minh: “Đúng thế.”

“Ồ.” Lưu Ly Dạ chống eo, gật gù: “Ta hiểu rồi, ‘nàng ấy’ là tiểu cô nương vừa đi lúc nãy, ân nhân cứu mạng ngươi.”

Yến Cô Minh không đáp, Lưu Ly Dạ bảo: “Không nói gì tức là ngầm thừa nhận rồi.” Gã đưa lưỡi liếm răng, tròn mắt đảo loạn xạ lộ vẻ tinh ranh, chẳng biết đang nghĩ gì.

Yến Cô Minh ngược mắt lên nhìn gã, giọng vẫn vững chãi trầm lắng như trước, nhưng lại thấp thoáng vẻ tàn nhẫn. “Lưu Ly, nếu ngươi dám tính kế nàng lão đầu giết chết ngươi.”

Lưu Ly Dạ ha hả cười, ánh mắt sáng ngời, khôi hài bảo: “Yến tử, ngươi bắt đầu thích trò này từ khi nào thế? Cô bé ấy bao lớn, ta thấy ngươi làm cha người ta còn được ý mà?”

Ánh mắt Yến Cô Minh thoát cái đã sa sầm. Lưu Ly Dạ lại tiếp: “Sao nhẽ, sao mặt mũi lại ngày càng khó coi thế kia? Đừng ngấm tiểu gia bằng ánh mắt như thế, nhìn thì cũng vậy à.”

Lưu Ly Dạ tiến lên vài bước, đi đến trước mặt Yến Cô Minh, khom lưng nói: “Có điều nói đi cũng phải nói lại, ánh mắt của Yến tử ngươi không tồi, cô bé ấy đẹp một cách hiếm thấy, tuy đầu óc hơi có vấn đề, nhưng chẳng mấy chốc sẽ trở thành... Ồ!” Gã đang hăng say, Yến Cô Minh lại chẳng muốn nhìn nữa, hần nhấc tay thụi một cú vào bụng Lưu Ly Dạ, người nọ không đề phòng hứng trọn cả đòn, thoát cái đã oằn người quy xuống đất.

“Yến tử ngươi...”

Cổ tay Yến Cô Minh quặp lấy cổ áo Lưu Ly Dạ, xách gã đến trước mặt mình. Buông lời độc ác: “Ta lặp lại lần nữa, nếu ngươi dám tính kế nàng, lão đầu giết chết ngươi.”

Lưu Ly Dạ nhìn Yến Cô Minh chỉ cách mình trong gang tấc, nhếch mép đáp: “Thế này là thế nào, trước kia ta lại chưa từng thấy ngươi canh cánh một người đến vậy. Đừng bảo là ngươi động lòng với cô bé ấy rồi nhé?”

Yến Cô Minh: “...”

Lưu Ly Dạ thấy Yến Cô Minh không trả lời, mồm lại há to hơn. “Ồ, tiểu gia đoán đúng rồi cơ à?”

Yến Cô Minh nghe gã đùa mình, hồi lâu sau, bỗng gọi: “Lưu Ly.”

Lưu Ly Dạ: “Ừm?”

Yến Cô Minh ngược mắt nhìn người trước mặt, ánh mắt chân thành chưa từng thấy. “Nàng là vợ ta.”

“...”

Gió núi rít gào, thời gian lắng đọng.

Chẳng biết bao lâu sau, Lư Ly Dạ mới tìm lại được giọng của mình. “Ngươi bảo gì cơ?”

Yến Cô Minh bình tĩnh lặp lại lời vừa nãy. “Nàng đã là vợ ta. Lư Ly, ta lập gia đình rồi.”

Lư Ly Dạ trầy trật đứng dậy, “Ngươi... Ngươi thành gia rồi!”

Yến Cô Minh gật đầu, “Ừ.”

Lư Ly Dạ há hốc mồm, ngáp ngáp một lúc, muốn nói nhưng lại không biết phải nói gì.

Yến Cô Minh: “Ngươi và ta quen nhau đã lâu, tuy không thể xem là nghĩa khí, rốt lại vẫn có cái gọi là giao tình. Ta nói chuyện này ra cho ngươi nghe, là để ngươi biết giới hạn của ta nằm ở đâu.”

Lư Ly Dạ tròn trĩnh mắt, há hốc mồm, trông vô cùng tức cười. Gã sừng sốt bảo: “Ngươi lập gia đình rồi, ngươi thành thân rồi!”

Yến Cô Minh: “...”

Lư Ly Dạ nhếch mép, tay chống nạnh đi nẩy vòng trên khoảnh đất trống, cuối cùng đứng lại, cười phá lên. Gã liếc Yến Cô Minh, khẽ cười: “Dù sao thì, ta cũng phải chúc mừng một câu.”

Bấy giờ Yến Cô Minh mới hơi an lòng, hấn gật đầu thật nhẹ, đáp: “Đa tạ.”

Lư Ly Dạ về chỗ, ngồi xồm xuống, tay khoác lên gối lúc nhịp lúc không. Gã như vẫn chưa chấp nhận sự thật rằng Yến Cô Minh đã thành thân.

“Yến tử.”

“Ừm?”

“Trước kia, ta vẫn luôn cho rằng chúng ta cùng một loại người.”

“Thế à.”

Lư Ly Dạ ngửa cổ nhìn trời, tầng không rộng lớn bị cành lá rậm rạp che khuất. “Trước kia, ta cho rằng chúng ta giống nhau —— Không cha không mẹ, không vương không bận. Chẳng biết lọt lòng ở đâu, không hay chết đi chỗ nào... Nhưng giờ đây, ta nhận ra dù có cùng là lăng nhân thì ai nấy vẫn khác nhau.” Gã rũ mắt nhìn Yến Cô Minh, chậm rãi hỏi: “Sao ngươi lại muốn thành thân?”

Yến Cô Minh không nhìn gã mà ngắm đồng tro tàn dưới đất. Hấn nhát giọng đáp: “Không phải ta, là nàng ấy muốn thành thân.”

“Ồ?” Lư Ly Dạ nhướng mày, cười nhạt: “Nàng ấy đòi cưới thì ngươi cưới ngay à? Yến tử, có rất nhiều nữ nhân muốn thành thân với ngươi, sau trước đây ngươi không biết điều tới vậy?”

Yến Cô Minh: “...”

Lư Ly Dạ ung dung bảo: “Ngươi động lòng rồi, cũng xác định rồi.”

Yến Cô Minh không nói gì, lặng lẽ nhìn mặt đất trước mắt. Lư Ly Dạ phui áo, lại đứng dậy, lần này đưa lưng về phía Yến Cô Minh, đôi mắt trông ra con đường núi rộng rãi đằng xa, vừa nhìn vừa nói: “Yến tử, thù Phong Đô, giao cho ta đi.”

Yến Cô Minh ngước mắt lên, “Ngươi muốn làm gì?”

Lư Ly Dạ: “Tiểu gia bảo, chuyện Phong Đô và Diễm lâu động chạm chúng ta, giao ta xử lý đi.”

Yến Cô Minh: “Ta đã nói, ngươi đừng xen vào việc của người khác.”

Lư Ly Dạ cười một tiếng, nói: “Yến tử, ngươi có biết, đến tận khi này ta vẫn còn cho rằng, trên đời chẳng lý do gì có thể khiến một gã lăng nhân lạnh lùng buông bỏ thù hận và danh dự. Nhưng bây giờ, ngươi đã cho ta một lý do.”

Yến Cô Minh: “Ta không bảo sẽ buông bỏ.”

“Ha.” Lư Ly Dạ cười to, ngoảnh đầu lại nhìn Yến Cô Minh, bảo: “Yến tử, ta và ngươi quen nhau lâu đến thế, ngươi không lờ nổi ta. Tiểu gia chỉ cần thoáng liếc một cái đã biết, ngươi do dự từ khuya rồi.”

Yến Cô Minh nhú mày thật nhẹ, không nói một lời.

Lư Ly Dạ không cười nữa, khẽ nói: “Ngươi đừng nổi cáu làm gì, do dự chưa chắc đã là xấu.” Dứt lời, giọng gã lại nhẹ nhàng hơn nữa, “Sự hung hiểm của Diễm lâu, ngươi rõ hơn ai hết. Ngươi thành thân với tiểu mỹ nhân ấy đã được bao lâu chứ, một tháng? Hay hai tháng? Dù sao cũng không thể để người ta còn trẻ đã phải ở góa.”

Im lìm phút chốc, Yến Cô Minh nói: "... Ta tưởng, ngươi sẽ..."

"Hửm?" Luru Ly Dạ hỏi, "Ta sẽ thế nào?"

Yến Cô Minh lắc đầu, "Không có gì."

Lúc Luru Ly Dạ định lên tiếng hỏi thêm gì đó, Phong Thiên Nhai đã trở lại. Nàng không cố ý kìm tiếng bước chân, ung dung cầm túi nước quay về, Luru Ly Dạ nghe động, thoát cái đã nuốt lời muốn nói vào.

Phong Thiên Nhai bước đến dìu Yến Cô Minh dậy.

"Đi thôi đi thôi lên đường thôi!"

Luru Ly Dạ dứt tay vào vạt áo rộng mở, thông dong theo sau Phong Thiên Nhai và Yến Cô Minh.

"Tráng sĩ, làm phiền rồi." Phong Thiên Nhai nhét roi ngựa vào tay Luru Ly Dạ rồi dìu Yến Cô Minh vào trong ngòi. Luru Ly Dạ tung tẩy roi ngựa, bảo Phong Thiên Nhai: "Mỹ nhân, tiểu gia đánh xe, thế nàng làm gì?" Phong Thiên Nhai thò đầu ra khỏi xe. "Sao, ngươi không muốn đánh xe?"

Luru Ly Dạ: "Dựa vào đâu mà bắt ta đánh xe?"

Phong Thiên Nhai: "Được thôi, chúng ta công bằng một chút."

Luru Ly Dạ hỏi: "Công bằng thế nào đây?"

Phong Thiên Nhai ra khỏi xe, xắn tay áo lên.

"Tới đây đánh một trận đi."

Luru Ly Dạ: "..."

Cứ thế, Phong Thiên Nhai và Yến Cô Minh ngồi trong xe, Luru Ly Dạ đánh xe, lại qua thêm năm ngày.

Trong khoảng thời gian ấy, Phong Thiên Nhai luôn cẩn thận để ý tình hình xung quanh, nhưng điều khiến nàng lấy làm lạ, từ hôm tóm được hai người nọ, họ không còn gặp người của Diêm lâu nữa, cả đường bình an.

Chỉ có cách xử sự của Luru Ly Dạ thảnh thơi lại nằm ngoài trí tưởng tượng của nàng. Trên đường, Phong Thiên Nhai cũng theo dõi gã, nàng cảm thấy Luru Ly Dạ không phải kiểu người sẽ dè dặt hoảng đi theo mình, lúc nào cũng thủ sẵn tinh thần tóm gã về.

Nhưng suốt cả chuyến đi, Luru Ly Dạ lại ngoan ngoãn an phận, trừ lúc nghỉ đêm và tìm thức ăn, gã chưa từng rời xe ngựa quá năm trượng.

Một hôm nọ, Phong Thiên Nhai gác cho Yến Cô Minh nghỉ trong xe, hấn ngủ rồi nàng lại chui ra ngoài ngòi. Luru Ly Dạ đang đánh xe, thấy nàng đi ra, cười điệu lưu manh.

Phong Thiên Nhai hỏi: "Sao ngươi ngoan vậy?"

Luru Ly Dạ cười phá lên, sau đó lại nhún nhả tiếng thở dài, nói: "Tiểu gia không ngoan người ta lại rầy, ngoan rồi cũng bị kẻ khác quở, ôi, làm người khó quá."

Phong Thiên Nhai: "..."

Luru Ly Dạ liếc Phong Thiên Nhai, mắt cong cong đầy ý cười. "Tiểu mỹ nhân, nàng cừ thật."

Phong Thiên Nhai nghe gã tự xưng bảo thế, lấy làm lạ: "Gì cơ?"

Luru Ly Dạ ním môi, cười đáp: "Tiểu gia bảo, nàng thực sự rất cừ."

Phong Thiên Nhai: "Ngươi khen cái gì? Nếu là thân thủ của ta, thì lời khen này ta xin vui vẻ đón nhận."

"Ha." Luru Ly Dạ cười nói, "Đúng là con bé chả biết khiêm tốn."

Phong Thiên Nhai: "Ồ, chắc ngươi biết 'khiêm tốn' đấy. Từ này thốt ra từ miệng kẻ khác ta còn nghe nổi, chứ từ mồm ngươi, đúng là chẳng có sức thuyết phục gì cả. Ngươi có biết là mấy hôm nay ta thường tự hỏi, chả biết tại sao ngươi và Yến khò lại sống được đến tận bây giờ?"

Luru Ly Dạ thông dong đáp: "Tiểu mỹ nhân, nàng cho rằng ta và Yến tử sống được đến hôm nay, đều dựa vào may mắn à?"

Phong Thiên Nhai bĩu môi không nói.

Lưu Ly Dạ: “Tiểu mỹ nhân, nếu nàng muốn giết một kẻ nào đó, nàng sẽ dùng cái gì?”

Phong Thiên Nhai cân nhắc, “Ta xài kiếm, đương nhiên là giết bằng kiếm.”

Lưu Ly Dạ: “Nàng không nghĩ đến chuyện sử dụng một món khác à, như độc, độc mà chạm cái là chết ấy. Hay đốt bằng lửa, hoặc dùng bàn chông, ta từng thấy dụng cụ tra tấn kiểu ấy ở phiên cương, trên dưới là hai tấm ván đóng đầy đinh, đặt người vào giữa, mỗi ngày sau cứ ép xuống một chút, cứ thế, đến cuối cùng người ấy hoặc đau chết, hoặc đói chết, hoặc do mất quá nhiều máu mà chết.”

Phong Thiên Nhai nhú mày, nói: “Ác độc quá.”

Lưu Ly Dạ bật cười, bảo: “Còn đỡ đấy, bọn ta đã thấy nhiều cái chết sồn gai óc hơn kia.”

Phong Thiên Nhai: “Bọn ta?”

“Ừ, ta và Yến tử.”

Phong Thiên Nhai: “...”

Lưu Ly Dạ nói: “Nàng nghĩ xem để giết một người, tổng cộng có bao nhiêu cách?” Phong Thiên Nhai đáp: “Nếu muốn khiến kẻ khác chết, hẳn là có rất nhiều cách.”

“Đúng thế.” Lưu Ly Dạ nói, “Rất nhiều cách. Nàng có thể giết bằng đao, bằng kiếm, bằng thuốc. Còn có thể giết bằng ơn, bằng thù, bằng tình. Có thể chính tay mình giết, cũng có thể mượn tay kẻ khác.”

Phong Thiên Nhai: “Rốt cuộc ngươi muốn nói gì?”

Lưu Ly Dạ ngoảnh sang nhìn nàng, ánh mắt cực cùng trầm lắng.

“Cô bé, cõi đời này có vô số kẻ muốn mạng của Yến tử, nhưng hẳn vẫn sống đến tận hôm nay. Nàng cho rằng, hẳn chỉ toàn nhờ vào may mắn thôi sao?”

Phong Thiên Nhai: “...”

Lưu Ly Dạ: “Nàng sai rồi. Hẳn có thể sống đến bây giờ, hoàn toàn không phải dựa vào vận may. Cả đời hẳn, từng giết vô số kẻ, từng chứng kiến cái chết của rất nhiều người. Nếu là ai đó khác thì đã điên từ lâu, nhưng hẳn lại không như thế. Hẳn sống trong địa ngục, từng bước từng bước đi đến hôm nay. Hẳn có thể sống đến bây giờ, không nhờ may mắn, mà dựa vào chính bản thân.” Giọng Lưu Ly Dạ vững vàng mà sâu lắng, từng chữ buông ngay bên tai Phong Thiên Nhai, khắc vào lòng nàng.

“Chúng lẳng nhân kháo nhau một câu như này — ‘Trời giết người vương bận, thương kẻ vô lo’, nàng hiểu ý của nó không? Người vương bận, trong tay hoặc có tiền tài bảo vật, hoặc nắm giữ ân nghĩa tình thù, vẫn vương quá nhiều, người như thế, cuối cùng lại chẳng còn đường sống. Ví như Đao thủ phiên cương, võ nghệ thiên hạ vô song nhưng lại thua trận chỉ vì vương bận quá nhiều, nỗi vương bận ấy chìm gã vào miền e sợ, khiến gã không thể nhắc nổi thanh loan đao lên nữa.”

Lưu Ly Dạ nhếch mép, nói tiếp: “Còn Yến tử, điểm mạnh của hẳn chính là không sợ thế gian này.”

Phong Thiên Nhai cảm thấy gió núi hơi lạnh, nàng ôm chặt lấy mình, khẽ hỏi: “Ngươi bảo, chàng là ‘kẻ vô lo’?”

Lưu Ly Dạ: “Không sai, Trời thương kẻ vô lo — Cô bé, lẽ trời rộng lớn, ông trời sẽ chi thiên vị cho những ai vô tình như người.” Gã buông roi ngựa, giơ tay lên. Chẳng biết Phong Thiên Nhai đang nghĩ gì mà đến tận khi tay gã nắm lấy cằm mình, nàng mới phản ứng lại kịp. Lưu Ly Dạ bóp chiếc cằm mịn màng của Phong Thiên Nhai, khẽ cười:

“Thế nên, tiểu gia mới bảo nàng cừ thật...”

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

“Thế nên, tiểu gia mới bảo nàng cừ thật...”

Phong Thiên Nhai nhìn Lưu Ly Dạ chăm chăm, hồi lâu lại phá ra cười.

“Gi vậy, còn bày đặt bí mật.”

Lưu Ly Dạ ngoảnh mặt đi, cười bảo: “Tiểu gia hiếm khi khen ai đó, nàng lại chẳng thêm nể mặt.”

Phong Thiên Nhai duỗi thẳng chân, nằm dài xuống, “Đừng tán mấy chuyện chẳng đâu vào đâu nữa, nghiêm túc đánh xe thì hơn.”

Lưu Ly Dạ vung roi, ngựa kéo thông dong lướt trên con đường núi. Lát sau, Lưu Ly Dạ hỏi Phong Thiên Nhai: “Tiểu mỹ nhân, nàng biết chúng ta sẽ đến đâu không?”

Phong Thiên Nhai đang nhắm mắt thư giãn, nghe hỏi bèn đáp: “Mai Nguyệt cư chứ gì.”

Lưu Ly Dạ: “Yên từ kể cho nàng rồi à?”

Phong Thiên Nhai: “Chưa.”

Lưu Ly Dạ nhếch mép, cười mãi miết. Phong Thiên Nhai đợi gã nói tiếp, nhưng Lưu Ly Dạ lại như nắm chắc rằng nàng sẽ đặt câu hỏi trước, không lên tiếng.

Phong Thiên Nhai chờ mãi không xong, thở dài ngồi dậy. Nàng xoay sang nhìn Lưu Ly Dạ, bảo: “Ngươi biết không, ta phát hiện lăng nhân có cùng một đặc điểm.”

“Ồ?” Lưu Ly Dạ hỏi, “Đặc điểm gì?”

Phong Thiên Nhai: “Trẻ trâu.”

Lưu Ly Dạ: “...”

Phong Thiên Nhai vừa nói vừa ưỡn lưng, nói: “Ngươi đã chờ thì ta hỏi vậy. Nói đi, Mai Nguyệt cư là nơi như nào, Lung Ngọc là ai?”

“Ấy.” Lưu Ly Dạ liếc sang, “Nàng còn biết cả Lung Ngọc.”

Phong Thiên Nhai: “Không được quyền biết à?”

Lưu Ly Dạ đưa ánh mắt lạ lùng nhìn Phong Thiên Nhai, “Nàng còn biết được gì nữa, Yên từ kể nàng nghe à? Không thể nào...”

Phong Thiên Nhai mất kiên nhẫn, nàng nhún mày bảo: “Ngươi có nói không, không nói ta đi nghỉ đây.”

Lưu Ly Dạ chớp chớp mắt, “Không nói.”

“...” Phong Thiên Nhai rút một câu từ kể rằng, “Được, giỏi.” Chỉ hai chữ đấy, nàng nhắm mắt không đếm xỉa đến nữa. Lưu Ly Dạ thắng được một bàn, hí ha hí hửng, tay vung roi, chạy thẳng về nam.

Thực ra Phong Thiên Nhai cũng chẳng cần phải hỏi làm gì, vì đến ngày hôm sau, họ đã đến thành Di ở Lĩnh Nam.

Thành Di có ba mặt giáp núi, chỉ có một cổng thành, là một thành nhỏ yên ắng. Thế núi quanh thành đặc biệt, mọc rất nhiều cây thuốc quý, vì thế mà thành không to nhưng lại vô cùng giàu có.

Đặt chân đến Lĩnh Nam, Lưu Ly Dạ lấy làm nhẹ nhõm, nhưng Yên Cô Minh lại sầm si hơn. Phong Thiên Nhai nhận ra cảm xúc của hắn đã thay đổi nhưng nàng lại không nói gì, cũng chẳng hỏi chi.

Vào thành, Lưu Ly Dạ xuống xe ngay, tay không dắt ngựa đi. Gã đưa tay chỉ một con đường nhỏ trước mặt, hỏi Phong Thiên Nhai: “Tiểu mỹ nhân, thấy con đường ấy chứ?”

Phong Thiên Nhai nhìn theo hướng tay gã, trước lối vào có một bụi cây um tùm, che khuất con đường lát đá xanh. Con đường này trông có vẻ rất dài, thừa người, cũng chẳng thấy tiểu thương qua lại.

Phong Thiên Nhai nheo mắt nhìn sang, hỏi: “Đấy là đâu?”

Lưu Ly Dạ: “Tôi nơi thì biết.”

Họ đi đến cuối, xe ngựa không thể tiến thêm nữa, Phong Thiên Nhai nhảy xuống, trông ra đoạn sau của con đường lát đá. Nó lẩn khuất giữa những bụi cây, kéo dài đến cả sườn núi, không thấy tận cùng.

Bên kia, Lưu Ly Dạ lùi ra sau vài bước, đến bên Yên Cô Minh. Yên Cô Minh ngồi tựa vách xe, nhìn lưng Phong Thiên Nhai.

Lưu Ly Dạ khoanh tay nhìn hắn, hỏi: “Sao, về lại chốn xưa, thấy thế nào?”

Yến Cô Minh liếc gã một cái, không nói gì.

“Xi.” Lư Ly Dạ cười giễu, “Đi thôi.”

“Bọn ta không đi cùng ngươi.” Yến Cô Minh chột lên tiếng.

Lư Ly Dạ ngoái đầu, “Ồ? Ý là ngươi đi liền đó hả?”

“Ừ.”

“Ha.” Lư Ly Dạ cười kinh ngạc, bảo: “Ngươi thực sự chỉ đưa ta về?” Gã xoay sang nhìn Phong Thiên Nhai, hỏi: “Tiểu mỹ nhân, nàng không muốn tham quan một chút à?”

Phong Thiên Nhai dễ chịu hỏi, “Có gì vui không?”

“Có chứ.” Lư Ly Dạ nhướn mày, “Lung Ngọc chăm độc rất giỏi, trong Mai Nguyệt cư có rất nhiều thứ mới mẻ.”

“Chăm độc?” Phong Thiên Nhai hỏi, “Độc làm sao mà chăm, ý là chăm trùng độc ấy à? Hay là cỏ độc?”

Lư Ly Dạ lắc đầu, đáp: “Không phải trùng độc, cũng chẳng phải cỏ độc, chỉ chăm độc, cây thuốc độc. Có rất nhiều thứ hiếm lạ, không muốn xem thử à?”

Phong Thiên Nhai chớp chớp đôi mắt tròn vo, nhìn Lư Ly Dạ. Ý đồ giữ người của lãng nhân rõ đến chẳng thể rõ hơn, gã nhìn người rất giỏi, biết Phong Thiên Nhai sẽ thích những điều mới mẻ.

Phong Thiên Nhai quả là đang lưỡng lự, chẳng biết có nên đi hay không. Nhưng thứ hấp dẫn nàng không phải là độc, mà là thuốc.

Thuốc cũng có ba phần độc, thuốc và độc xưa nay chung một nhà. Mai Nguyệt cư này có độc, đương nhiên cũng có thuốc. Phong Thiên Nhai cân nhắc, nếu muốn Yến Cô Minh mau lành thương, thì phải cần rất nhiều thuốc. Trước khi đi, thuốc mà Hữu Sơn Nhân cho trên xe cũng sắp hết rồi, họ chẳng đem quá nhiều ngân lượng, nếu giờ đi ngay, muốn mua thuốc phải tốn ít nhiều công sức...

“Ừm...”

“Bé con.” Phong Thiên Nhai vừa định lên tiếng, chất giọng trầm thấp của Yến Cô Minh đã vang lên sau lưng. Phong Thiên Nhai ngoái đầu, trông thấy ánh mắt sâu lắng của lãng nhân đang lặng lẽ nhìn mình.

Phong Thiên Nhai lại ngo Lư Ly Dạ, ngoảnh bước đến bên Yến Cô Minh, khẽ hỏi: “Yến khờ, hay là ta theo gã đi lấy một ít thuốc?”

“Không cần.”

Phong Thiên Nhai: “Nhanh thôi mà...”

“Bé con.” Yến Cô Minh ngược lên, mắt đối mắt với Phong Thiên Nhai. “Đã đưa người về rồi, chúng ta đi thôi.”

Lư Ly Dạ thấy Yến Cô Minh cứ khăng khăng như thế, mặt mày dần dà khó coi. Gã nói: “Yến tử, suy nghĩ bây giờ của ngươi, ta cũng có thể đoán được đại khái. Nhưng dầu gì tình xưa nghĩa cũ vẫn còn, ngươi thực sự chẳng thèm đặt một bước chân vào Mai Nguyệt cư nữa ư?”

“...” Yến Cô Minh trầm giọng, “Lư Ly, không phải là ta bạc bẽo, chắc ngươi cũng hiểu mà.”

Lư Ly Dạ liếc Phong Thiên Nhai, cười lạnh một tiếng, không khuyên nữa.

Yến Cô Minh bảo Phong Thiên Nhai: “Chúng ta đi thôi.”

Phong Thiên Nhai: “Nhưng thương thế của chàng...”

Phong Thiên Nhai đang định khuyên thêm, chột sau lưng vọng đến một giọng nói lạ.

“Nếu chàng đã không muốn ở lại, thì đệ có nói gì cũng thế.”

“Ồ?” Ba người cùng ngẩng ra, Phong Thiên Nhai ngoái đầu nhìn, thấy một nữ nhân đi từ con đường kia ra. Nàng ta thông dong đến gần, đã tới trước xe ngựa.

Phong Thiên Nhai đánh giá nữ tử trước mặt. Nàng ta đậm thắm, lúc chưa thoa phấn, có thể thấy nếp nhăn nhàn nhạt mà năm tháng để lại trên gương mặt kia. Nhưng chẳng thể khóa lấp nổi vẻ thướt tha xinh đẹp ấy. Mái tóc dài mềm mại của nữ tử được vấn lỏng với một cây trâm sau gáy, nàng vận áo váy lụa xám, mắt đen như mực.

Nữ tử bước đến trước mặt Yến Cô Minh, lúc lướt qua người Phong Thiên Nhai, nàng ngửi thấy mùi thuốc nhàn nhạt trong gió.

Nữ tử đứng lại, cúi đầu nhìn Yến Cô Minh. Cỗ nàng ta như ngọn lau nghiêng nghiêng đón gió mát, là lướt tình tề.

“Trên đời có hai thứ không thể nào giữ lại được...” Nữ tử cất tiếng, giọng nhàn nhạt thản nhiên. “Một là năm tháng dần trôi, hai là nam nhân đã quyết tâm cất bước. Chàng nói đúng không, Yến lang...”

Yến lượn đêm mưa buông tiếng khóc, Chàng đấy, khi nào mới trở về.

Gió thốc đến, cuốn lá khô xào xạc. Lá rơi xuống đất, đánh đoạn chia phôi.

Yến Cô Minh ngẩng đầu lên, dung mạo của nữ tử ngược ánh chiều tà, mơ hồ không rõ.

Chẳng biết bao lâu sau, Yến Cô Minh rốt cũng lên tiếng.

“Lung Ngọc.”

Lung Ngọc khẽ nói: “Đã lâu không gặp.”

Yến Cô Minh: “... Ừm.” Giọng hần cực thấp, cũng vô cùng thản nhiên. Ngữ điệu như không còn bao nhiêu tình cảm. Khéo thay trái ngược với hần, tình ý mang mác như trào cả ra khi Lung Ngọc cất tiếng.

Lung Ngọc tay khoác gió trúc đưng vài cành khô. Lúc liếc thoáng qua Phong Thiên Nhai không chú ý mấy, khi nàng ta đến gần mới nhìn kỹ, nhận ra thứ đó là gì.

Giữa lúc Yến Cô Minh và Lung Ngọc không ai nói câu nào, Phong Thiên Nhai mới chỏ vào trong gió, hỏi: “Cái đấy, là hồn thảo nhỉ?”

Lung Ngọc ngoái đầu, thấy ánh mắt Phong Thiên Nhai chỉ chăm chăm nhìn vào giỏ trúc. Nàng ta gật đầu, “Ừm, đây đúng là hồn thảo.”

Phong Thiên Nhai đoán đúng, vỗ tay đánh bốp. “Hồn thảo bỏ xương, muốn chữa gãy xương thì chẳng thứ gì tốt hơn nó!” Đưa mắt tròn xoe nhìn Yến Cô Minh, “Yến khờ...”

Yến Cô Minh xoay sang nhìn nàng, ánh mắt hơi có vẻ dò xét, nào ngờ ngoài vẻ dạt dào hăm hở ra, trong mắt Phong Thiên Nhai chẳng còn ý gì khác. Yến Cô Minh khẽ cười, cúi đầu xuống, chốc lát chẳng hay mình yên tâm hay bất lực hơn.

Hần không nói gì, Phong Thiên Nhai lại giục vài tiếng.

“Yến khờ, Yến khờ?”

Yến Cô Minh cúi đầu, tuy không nói gì nhưng bờ vai khẽ buông như đã thỏa hiệp.

Phong Thiên Nhai bước đến, chột chột hần.

Yến Cô Minh nắm lấy tay nàng, “Nghe theo em là được.”

“Thật á?” Phong Thiên Nhai thấy Yến Cô Minh đã đồng ý, hăng hái ngoái đầu. Nàng vốn định cảm ơn Lung Ngọc, lại thấy Lung Ngọc khe khẽ nhìn vào đôi tay nắm chặt của nàng và Yến Cô Minh, khóe môi mềm mại phớt đỏ như nhếch như không.

“Lung cô nương?” Phong Thiên Nhai ước gọi, Lung Ngọc bưng tỉnh, nhìn sang Phong Thiên Nhai, nói: “Vẫn chưa biết phương danh cô nương.”

Phong Thiên Nhai đáp: “Ta là Phong Thiên Nhai, đa tạ nàng đã có lòng thu nhận.”

Lung Ngọc cười khẽ, “Cô nương khách sáo quá, đi nào.”

Xe ngựa không thể tiến lên thêm, Lưu Ly Dạ cho xe dừng lại ngay dưới chân núi, Phong Thiên Nhai dìu Yến Cô Minh lên núi.

Dặm bước trên thềm đá trắng xanh, Phong Thiên Nhai nháo nhác ngắm quanh. Lung Ngọc đi trước nhất, bóng lưng yếu điệu thướt tha hòa vào cây rừng lá núi, xa xa trông lại cứ tựa một bức tranh.

Phong Thiên Nhai ngắm bóng lưng ấy, thì thầm: “Một nữ nhân xinh đẹp...”

Yến Cô Minh khựng lại, cúi đầu nhìn nàng.

Phong Thiên Nhai không để ý đến động tác ấy của hần, vẫn lăm bầm tự nhủ: “Quả thực là một nữ nhân xinh đẹp.”

Yến Cô Minh hỏi nhỏ: “Em đã thấy qua được mấy nữ nhân chứ?”

Phong Thiên Nhai lắc đầu, “Không phải là ta thiếu hiểu biết, nàng ấy thực sự rất xinh, lần đầu tiên ta gặp một người xinh đẹp như thế. Yến khờ, chàng thấy nàng ấy không đẹp à?”

Yến Cô Minh cúi đầu không đáp.

“Hửm?” Phong Thiên Nhai xoay sang nhìn hấn, hỏi: “Sao không nói gì?”

Hồi lâu sau, Yến Cô Minh cuối cùng mới bảo.

“Nàng ấy, quả thực là một nữ nhân xinh đẹp.”

Bạn đang đọc truyện *Lăng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68

Dọc bước lên thêm, một tòa tiểu viện xưa cũ giản dị nằm sâu trong rừng mai trên đồi xanh.

Tuy Phong Thiên Nhai chưa từng nghĩ rằng Mai Nguyệt cư sẽ lộng lẫy được bằng Diễm lâu, nhưng tiểu viện này lại mộc mạc chân chất ngoài dự đoán của nàng. Đừng nói là Diễm lâu, nơi đây thậm chí còn kém cả một hộ dân bình thường trong thành trấn. Nếu phải đưa ra một nơi đôi phần giống nó, Phong Thiên Nhai chỉ có thể nghĩ đến đình Thiên Nhai của nàng.

Nhưng khi đứng trước Mai Nguyệt cư, Phong Thiên Nhai vẫn ngẩn ngía xung quanh. Nàng thảm nhù, nơi đây gạch xanh ngói xám, giản dị tự nhiên song lại có nét tinh mịch rất riêng.

Khác với đình Thiên Nhai, đứng trên đình Thiên Nhai, thứ người ta cảm nhận được là sự bát ngát mệnh mông cùng khoáng đạt rộng rãi, nhưng đứng trước Mai Nguyệt cư, họ chỉ có thể cảm thấy cô tịch đìu hiu, không có bạn bè thân thích, không có láng giềng hàng xóm, đến cả chim muông dã thú cũng bật hơi —— Thứ ùn ùn kéo đến chỉ có tịch lặng.

Trước Mai Nguyệt cư là một rừng mai nhỏ, giờ đang độ cuối thu, cành mai đơm nụ lấm tấm, đỏ thắm cũ kỹ buồn rầu như điểm xuyết thêm vào bức tranh cây rừng vàng ủa lụi tàn xung quanh.

Lung Ngọc đi đầu, nhẹ nhàng đẩy cửa gỗ của tiểu viện, ngoảnh đầu mời mọi người, “Vào thôi.”

Lưu Ly Dạ đi sau lưng Lung Ngọc, “Đi nào đi nào, rong ruổi lâu như vậy, người muốn rã cả rồi. Lung Ngọc, tỷ mau chóng chuẩn bị rượu ngon nhé.”

Phong Thiên Nhai dìu Yến Cô Minh vào sân, nàng nhìn hai người trước mặt, khẽ hỏi Yến Cô Minh: “Yến tử, trước đây chàng từng ngụ lại đây à?”

Yến Cô Minh: “Sao thế?”

Phong Thiên Nhai: “Nơi này không tệ.”

“Ha.” Yến Cô Minh cười nhẹ, Phong Thiên Nhai nhận thấy lồng ngực hấn khẽ run.

“Sao vậy, chàng cười cái gì?”

Yến Cô Minh nhỏ giọng: “Em biết chủ nhân vốn có của tòa tiểu viện này là ai không?”

Phong Thiên Nhai: “Sao ta biết được.”

Yến Cô Minh: “Đây vốn là nơi ở của một người điên.”

Phong Thiên Nhai: “Người điên?”

“Ừ.” Yến Cô Minh đáp, “Là một người điên, một ni cô già hóa điên. Bà ta luyện công phu tà môn, sau đó tẩu hỏa nhập ma, cơ thể và công lực tổn hao rất nhiều. Mỗi bận trăng tròn phải giết tể một đồng tử, uống máu trị thương. Em có thấy rừng mai trước cổng không, dưới gốc cây nào cũng chôn xác một đứa trẻ.”

“...” Phong Thiên Nhai nghe mà lợm giọng, rất lâu sau mới hỏi, “Cái tên Mai Nguyệt cư, chẳng nhẽ từ đó mà ra?”

Yến Cô Minh cười khẽ đôi tiếng, xem như trả lời. “Giờ thì em đã biết tại sao xung quanh đây không có người rồi.”

Phong Thiên Nhai cười khan. Cái tên Mai Nguyệt cư này nghe ra êm dịu nhẹ nhàng, nào ngờ lại có sự tích sồn gai ốc như thế. Nàng hỏi Yến Cô Minh: “Thế bây giờ ni cô già kia đâu rồi?”

Yến Cô Minh: “Chết rồi.”

Phong Thiên Nhai liếc hẳn, Yến Cô Minh không mấy may giấu diếm. “Là ta đã giết.” Phong Thiên Nhai hỏi: “Có người ra tiền mua mạng bà ta à?” Yến Cô Minh lắc đầu, “Không, là ta tự giết.” Phong Thiên Nhai gật gù, bảo: “Tốt lắm, bà ta gây nhiều tội ác, chàng giết là phải.”

Yến Cô Minh: “Chỉ là ta muốn có tòa tiểu viện này.”

Phong Thiên Nhai: “...”

Phong Thiên Nhai cảm thấy mình như đã quen với tính tình của Yến Cô Minh, nằng dùng cúi chỏ huých hẳn, hỏi: “Sao lại muốn có nó?”

Yến Cô Minh chần chừ một lúc, đáp: “Nơi đây ít người, cũng khá khuất nẻo, ta muốn... muốn thu xếp cho Lung Ngọc ở đây.”

“Ra là thế.” Phong Thiên Nhai nói, “Nhưng chỗ này heo lánh như vậy, ngoài cổng lại chôn cả một đồng xác chết, một mình Lung cô nương sống ở đây không sợ sao?”

Yến Cô Minh: “Ha, nàng ấy đương nhiên không sợ.”

Trong lúc nói chuyện, Lung Ngọc đã đưa người đến trước một gian phòng. Tòa tiểu viện này chỉ có hai phòng ở, Lung Ngọc bảo Yến Cô Minh: “Yến lang, chàng và Phong cô nương ở đây nhé.”

Yến Cô Minh ngược mắt nhìn thoáng qua nàng ta, gật đầu: “Đa tạ.” Phong Thiên Nhai hành lễ với Lung Ngọc, rồi dìu Yến Cô Minh vào phòng.

Bên ngoài, Lung Ngọc lặng lẽ nhìn cánh cửa đóng chặt một lúc, ngoảnh bước rồi đi. Nhưng vừa xoay lại, đã chạm phải ánh mắt của Lưu Ly Dạ đang khoanh tay đứng sau lưng. Lưu Ly Dạ hất cằm ra ngoài, Lung Ngọc khẽ cau mày, nhẹ nhàng gật đầu.

Hai người đi ra khỏi cổng viện mới bắt đầu trò chuyện.

Lưu Ly Dạ hỏi: “Tỷ nhận ra rồi?”

Về mặt của Lung Ngọc không nhiều cảm xúc lắm. “Ý đệ là gì?”

“Ồ.” Lưu Ly Dạ liếc một cái, bảo: “Nữ nhân đúng là thích giả ngơ, tỷ nói xem ý ta là gì?”

Lung Ngọc: “Ta nhận ra mà.”

Lưu Ly Dạ nhìn Lung Ngọc thật kỹ, như muốn bắt lấy từng chút biểu cảm trên gương mặt nàng.

Lung Ngọc thấy ánh mắt gã, cười khẽ, từ tốn hỏi: “Sao đệ lại nhìn ta như thế?”

Lưu Ly Dạ lắc đầu.

Lung Ngọc xoay người, lại nói: “Tiểu đệ, đệ có biết trước đây ta cho rằng bên cạnh lăng nhân sẽ không thể có ai khác không?”

Lưu Ly Dạ: “Đúng là thế.”

Lung Ngọc: “Dù có đắm say thì sẽ có lúc nhạt bớt, như tình cảm của chàng đối với ta... Chỉ có thiên hạ vô bờ bến mới là chốn về cuối cùng của lăng nhân.” Nàng nói mãi nói hoài, khe khẽ cúi đầu, đôi mắt đen huyền nhìn chiếc lá xác xơ dưới đất. “Nhưng con người ấy à, liều lĩnh một đời, sau rốt vẫn sẽ có lúc mệt mỏi...”

Lưu Ly Dạ: “Lăng nhân hiếm khi cảm thấy mệt.”

Lung Ngọc: “Hiếm khi, nhưng không phải là không có.”

Lưu Ly Dạ ghen lời.

Lung Ngọc điềm nhiên: “Nếu một người đã mệt lại không có chốn để ngơi chân, có phải là quá đáng thương rồi không?” Lung Ngọc ngoái đầu nhìn Lưu Ly Dạ, làn gió thoảng ập hương thơm trên người nàng. “Không chỉ chàng, còn có đệ... Tiểu đệ, a tỷ già rồi, không muốn đời gót nữa, a tỷ sẽ mãi chờ ở đây.”

Lưu Ly Dạ nhìn nữ nhân trước mặt. Nàng đã không còn trẻ nữa, nếu cứ theo tuổi tác, thì thực sự không thể nào lại hào hoa như thuở nao. Nhưng thế thì đã sao? Lưu Ly Dạ đã đi khắp đại giang Nam Bắc, gặp qua vô số người, gã từng trông thấy rất nhiều nữ nhân dung mạo như hoa, quyến rũ vô ngần, nhưng ai đã sánh được với Lung Ngọc chứ?

Vậy mà một nữ nhân như thế lại dùng thái độ hèn mọn đến kia, đơn độc sống qua ngày giữa chốn đồng không mông quạnh. Nghĩ đoạn, đáy lòng Lưu Ly Dạ chợt bùng lửa giận. Gã bước đến hai bước, đứng ngay trước mặt Lung Ngọc, nghiêng rặng nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Tỷ không cấm phần sao! Tỷ chờ hần ta bấy nhiêu năm như thế, cuối cùng hần lại vì một con bé chưa ráo máu đầu mà ngay cả Mai Nguyệt cư cũng không muốn dẫn vào một bước, lẽ nào tỷ không hờn!”

Luru Ly Dạ lửa giận chọc trời, Lung Ngọc lại không may ảnh hưởng. Nàng im lặng một lúc, chẳng hay đang nghĩ cái gì, Luru Ly Dạ trông thấy giọt nước nhàn nhạt nơi đáy mắt nàng.

“Chàng quay về rồi, thế thôi đã đủ...”

Lung Ngọc nói xong, lùi ra sau vài bước. Bảo Luru Ly Dạ: “Ta vào trần mưa ít rượu, đệ chờ ở đây.”

“Tỷ...”

Lung Ngọc ngập ngừng giây lát, lặp lại lần nữa, “Đệ chờ ở đây.” Lời này tuy vẫn dịu dàng như cũ, song chẳng giấu được vẻ tàn nhẫn không cho phép khước từ, Luru Ly Dạ như nhớ lại chuyện cũ, tức khắc khép miệng lại.

Tiền Lung Ngọc đi, Luru Ly Dạ chep miệng, lắc đầu.

“Nữ nhân ấy à...”

Chẳng bao lâu sau, Lung Ngọc xách rượu về, hai gã lăng nhân trông thấy rượu như cá mắc cạn gặp nước, uống quên mình. Yến Cô Minh vẫn đang bị thương nhưng Phong Thiên Nhai không khuyên ngăn, Lung Ngọc cũng vậy, Luru Ly Dạ càng chẳng thêm làm thế.

Lung Ngọc như biết rõ tửu lượng của cả hai, mua tổng cộng bốn vò rượu. Ngoài phòng, trong sân có một bàn đá nhỏ, nó rất thấp, lại không có ghế ngồi. Yến Cô Minh và Luru Ly Dạ bệt dưới đất, mỗi người ôm một vò rượu, hớp không ngừng.

Trong góc vườn có một tảng đá to bề mặt bằng phẳng, có lẽ là chỗ nghỉ ngơi điều tức sau khi luyện công. Được kê ở đây đã lâu. Phong Thiên Nhai không muốn uống, bèn ra đây nằm ngắm trời.

Bên kia, Lung Ngọc lặng lẽ ngồi cạnh hai lăng nhân, nàng ta cũng không uống rượu, chỉ lăng lăng ngồi đấy.

Cả khu vườn chỉ nghe mỗi tiếng ồn ào của Luru Ly Dạ, gã đã ngà ngà say, miệng mồm lèm bèm lung tung cả. Phong Thiên Nhai nghe tai này ra tai kia, hoàn toàn chẳng rõ gã đang nói gì.

Cạnh đó, Lung Ngọc và Yến Cô Minh lại chẳng thốt lời nào, Phong Thiên Nhai không nhìn sang đấy nhưng nàng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt vô cảm của chàng Yến già đó, lạnh lùng hốc rượu.

Rừng núi tịch lặng, ánh trăng bên trời sáng trong biết mấy.

Dù ngoài cổng có một đồng xác thảm thương, song đóng cửa lại, mảnh trăng trong sân lại êm ả như hồi trên đỉnh Thiên Nhai. Phong Thiên Nhai nhắm mắt ngắm hoài, dần dà nhắm mắt lại.

Nàng thích nơi này.

Nơi này có ý vị khiến nàng muốn dừng chân nán bước.

Gần đến canh ba, hai gã lăng nhân rốt cũng đã say. Lung Ngọc đứng dậy, diu Luru Ly Dạ ngã trái giữa phải lên. Luru Ly Dạ đang rì rầm gì đó. Người khác không rõ, chỉ có Lung Ngọc không ngừng bảo gã “Được, được...” Như đang dỗ dành một đứa trẻ to xác.

Phong Thiên Nhai mở mắt ngồi dậy, nhìn sang Lung Ngọc.

Nàng ta áo váy xám tro, dưới ánh trăng càng toát ra vẻ dịu dàng bay bổng, chỉ cần một cơn gió cũng có thể cuốn đi.

Lung Ngọc cho Luru Ly Dạ tựa vào bàn đá, chờ gã vững người mới quay sang đỡ Yến Cô Minh. Tay nàng ta rất chắc chắn, tuy cánh tay có vẻ mảnh mai yếu ớt, nhưng bàn tay lại vững vàng biết bao. Duy chỉ có lúc chạm vào Yến Cô Minh, thì cả người nàng mới mơ hồ run rẩy.

Nhưng chỉ thoáng qua.

Lúc ngược mắt lên, Lung Ngọc thấy tiểu cô nương nọ ngồi trên tảng đá gần đấy, đóng đưa chân, đang nhìn mình. Đôi mắt tròn xoe của Phong Thiên Nhai lấp lánh ánh trăng.

Phong Thiên Nhai thấy Lung Ngọc nhìn sang, cười hỏi: “Sao nhìn ta như thế?”

Lung Ngọc: “Nếu em không vui thì tự sang diu đi.”

Phong Thiên Nhai: “Sao ta lại không vui?”

Lung Ngọc nhìn nàng, khẽ hỏi: “Chàng không phải người trong lòng em ư?”

Phong Thiên Nhai: “Chẳng phải cũng là người trong lòng nàng ư?”

Lung Ngọc hơi kinh ngạc, nàng ta nhìn Phong Thiên Nhai, nhất thời chẳng biết nên nói gì.

Phong Thiên Nhai nhảy xuống, đi đến trước mặt Lung Ngọc. Lung Ngọc cao hơn nàng một chút, nàng ngẩng đầu nhìn lên, hỏi: “Nàng thích chàng ấy, đúng không?”

Lung Ngọc nhìn cô bé trước mặt, hồi lâu sau mới cười nhẹ: “Tĩnh tế lắm.”

“Không không không.” Phong Thiên Nhai vừa phẩy tay vừa lắc đầu, nói: “Ta cũng chỉ được cao nhân chỉ dạy thôi, có điều sau đó, ta nhận ra mình có vẻ đã ngộ ra một số điều.”

Lung Ngọc: “Ngộ ra điều gì?”

Phong Thiên Nhai: “Điều này đây.”

Lung Ngọc: “Là gì?”

Phong Thiên Nhai: “Thì chính là điều này...”

“Ha ha.” Lung Ngọc nhìn vẻ trong sáng của nàng, không nén nổi bật cười. Nàng ta vừa cười, mắt đã khe khẽ cong, buổi đêm như dịu dàng hơn lắm. Phong Thiên Nhai ngẩn ngơ nhìn nàng, nói: “Nàng xinh đẹp thật.”

Lung Ngọc: “Ừ.”

Phong Thiên Nhai cười khi đôi tiếng, nói: “Yến khờ may mắn ghê.”

Lung Ngọc khẽ hỏi: “Có nữ nhân khác yêu thích chàng, em không khó chịu à?”

Phong Thiên Nhai: “Nếu ai cũng ghét chàng, ta mới khó chịu.”

Gió đêm lặng lẽ lướt qua, thật lâu sau đó, Lung Ngọc rốt cũng nở nụ cười. Nàng đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc Phong Thiên Nhai, không lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

Một đêm ngát ngưỡng, tĩnh mịch chẳng hay đang ở chốn nao.

Có lẽ là do đi đường quá nhọc, có lẽ là do nỗi cô đơn và yên ắng chỉ riêng Mai Nguyệt cư mới có, hai gã lãng nhân say trọn một ngày.

Phong Thiên Nhai và Yến Cô Minh chung phòng, lúc hân tình giấc, trời đã xâm xẩm tối. Trong phòng không chong đèn, tù mù.

Yến Cô Minh nằm trên giường, Phong Thiên Nhai dờn ghế gỗ đến ngồi bên giường. Khi thức giấc còn hơi mơ màng, lãng nhân mở mắt trông thấy Phong Thiên Nhai, hồi lâu mới tỉnh táo lại.

Phong Thiên Nhai cười khi đôi tiếng, cầm túi giấy dầu bên cạnh lên, không còn nóng nữa. Nàng mở túi, bên trong là ba cái bánh bao.

Phong Thiên Nhai đưa bánh cho Yến Cô Minh, nói: “Ngươi rồi, ai bảo giờ này chàng mới dậy.”

Yến Cô Minh ngó bánh bao, chống tay xuống giường, chậm chạp ngồi dậy. Phong Thiên Nhai thấy hân vất vả, đưa tay dìu. Yến Cô Minh ngồi lên, đón lấy bánh bao, ngặm hai miếng hết một cái, chớp mắt đã ăn sạch.

Phong Thiên Nhai chống bên giường ngắm lãng nhân ăn, vừa nhìn vừa hỏi: “Yến khờ, chàng biết không?”

“Ừm?” Yến Cô Minh vừa thức giấc, giọng vẫn trầm khàn như say, có vẻ uể oải.

Phong Thiên Nhai: “Đêm qua ta không ngủ được, cứ mãi ngắm chàng.”

“...” Miếng bánh bao cuối cùng mới được Yến Cô Minh cắn quá nửa, nghe Phong Thiên Nhai nói thế chột khựng lại một chốc, sau đó mới nhai trọn.

Phong Thiên Nhai: “Chàng say như chết ấy.”

Yến Cô Minh: “...”

“Ha.” Phong Thiên Nhai cười một tiếng, nói: “Trước đây ta từng thấy chàng uống nhiều hơn vậy, sao lại không say như lần này?”

Yến Cô Minh ăn hết bánh bao, chắc bụng hơn đôi chút, hấn dịch người tựa vào tường, ánh mắt bình thản lại sâu lắng.

“Say thế thì sao?”

Phong Thiên Nhai: “Chàng thích uống say à?”

Yến Cô Minh duỗi tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Phong Thiên Nhai, đáp: “Không thích.”

Phong Thiên Nhai: “Bấy nhiêu người uống rượu chẳng phải đều vì muốn say à, sao chàng lại không thích?”

Lăng nhàn rũ mắt, chăm chú nhìn bàn tay bé nhỏ được tay mình phủ lấy, đáp bừa: “Nguy hiểm.”

Phong Thiên Nhai hiểu ý hần. “Ừ, say rồi dễ bị kẻ khác lợi dụng.” Yến Cô Minh nhướn mày, xem như đã trả lời. Phong Thiên Nhai bảo: “Nhưng từ lúc ta gặp chàng, chàng đã say rất nhiều lần rồi.”

Yến Cô Minh: “Đao kiếm sẽ chẳng bao giờ say thật sự, chỉ có sách vở mới thế.”

Phong Thiên Nhai bĩu môi, nhìn tay mình đang bị Yến Cô Minh nghịch tới nghịch lui, nói: “Nhột quá đấy.” Yến Cô Minh không đáp, Phong Thiên Nhai lại hỏi: “Thú vị không?”

Bấy giờ, Yến Cô Minh mới ngước mắt lên nhìn Phong Thiên Nhai. Tuy vết thương trên mặt chưa lành nhưng Yến Cô Minh lại tháo hết vải băng ra, nửa gương mặt bầm dập, nàng ngồi rất gần hần, trông rất rõ vết sẹo kia.

Phong Thiên Nhai đưa tay vuốt bên mặt không bị thương, nói: “Nào, Yến khò, cười cái coi.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai thấy hần vẫn im lặng, lại dõ dằn: “Mặt giờ quá dữ rồi, cười cái đi, để sư phụ xem có đẹp hơn chút nào không.”

Yến Cô Minh nghiêng đầu tránh tay Phong Thiên Nhai, “Đừng nghịch ngợm nữa.”

“Khi.” Phong Thiên Nhai rút tay lại, nói: “Bản chuyện chính đây, lát nữa sang chỗ Lung Ngọc thay thuốc, thuốc thang đã chuẩn bị xong cả rồi.”

“...” Yến Cô Minh thoáng nhìn về mặt của Phong Thiên Nhai, đoạn cụp mi xuống, khẽ bảo: “Bé con, chúng ta rời khỏi nơi này đi.”

Phong Thiên Nhai: “Tại sao?”

Yến Cô Minh im lặng, hần không biết mình nên giải thích với Phong Thiên Nhai thế nào, trong lúc trù trù lại nghe Phong Thiên Nhai cười khẽ, nàng duỗi tay, nhẹ nhàng vuốt má Yến Cô Minh, bảo: “Dù chàng có nghĩ gì đi chăng nữa, ta cũng sẽ chỉ đáp lại bằng hai chữ ngày thường chàng hay nói thôi.”

Yến Cô Minh nhìn nàng, “Hai chữ nào?”

Phong Thiên Nhai: “Không sao.”

“...” Yến Cô Minh không nói gì, Phong Thiên Nhai lại tiếp: “Lúc chàng và Lưu Ly Dạ ngủ, Lung Ngọc đã đưa ta đi xem cây thuốc nàng ấy hái và đan dược nàng ấy điều chế.”

“Ha.” Yến Cô Minh cười khẽ, nói: “Đống đan dược kia của nàng ấy, chạm vào một cái là lên đường ngay.”

“Hơ...” Phong Thiên Nhai cười khan, “Phần lớn quả là độc, có điều độc và thuốc chung một nhà, chỉ cần có nguyên liệu, muốn luyện chế thế nào cũng được. Cho nên...” Phong Thiên Nhai vỗ vai Yến Cô Minh, nói tiếp: “Cho nên, chàng đừng suy nghĩ bậy bạ nữa, chuyên tâm dưỡng thương mới là việc nên làm.”

Yến Cô Minh lặng lẽ nhìn Phong Thiên Nhai, ánh mắt chứa đựng ý vị khó nói, Phong Thiên Nhai bị hần nhìn đến mức nóng mặt, huych một cái. “Làm gì nhìn ta thế?”

Yến Cô Minh: “Sao, ta không thể ngắm em à?”

Phong Thiên Nhai: “Đừng nhìn nữa đừng nhìn nữa.”

Yến Cô Minh cười khẽ, tay thêm chút sức, kéo Phong Thiên Nhai đến bên. Mặt họ kề sát nhau, cảm nhận được hơi thở của nhau.

Phong Thiên Nhai thoáng run, hỏi: “Chàng lại lên con gì nữa đấy, sắp xô phải nhau rồi.”

“Sắp, chứ chưa.”

Nói về tán tỉnh thì Phong Thiên Nhai nào phải đối thủ của lăng nhâm.

Chất giọng của Yến Cô Minh trầm khàn, chậm rãi buông từng lời từng chữ, hơi thở ấm áp mơn trớn da mặt của Phong Thiên Nhai, xen lẫn mùi máu và mồ hôi trên người hần kết thành hương vị chỉ riêng nam nhân mới có, mặt mày Phong Thiên Nhai càng lúc càng nóng.

Có điều, tán tỉnh Phong Thiên Nhai không bằng Yến Cô Minh, nhưng võ học thì nàng có thể dẫm bẹp Yến Cô Minh.

Lúc môi Yến Cô Minh chừng như buông xuống, nàng đẩy phát hân ra ——

“Muốn chết hả!”

“Ừ ——!” Yến Cô Minh đâm sầm vào bức tường đằng sau, đầu đón rên lên.

Phong Thiên Nhai hơi phồng mũi, thở hân hân. Yến Cô Minh hết đau, ngẩng đầu lên.

Phong Thiên Nhai: “Chàng... Sao chàng lại nhìn ta như vậy?”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai ngó Yến Cô Minh, bỗng dừng nàng như chú ý đến một thứ gì đó, ánh mắt lướt xuống thân dưới của hân. Lúc nhìn thấy nó, Phong Thiên Nhai tròn tròn mắt, ngón tay run run trở thẳng vào lăng nhâm.

“Thương còn chưa lành, chàng lại mơ mòng cái gì... Tình tâm dưỡng thương, tình tâm dưỡng thương, chàng hiểu không đấy!?”

Yến Cô Minh thở gấp, chậm rãi ngồi dậy, nhìn Phong Thiên Nhai bằng ánh mắt trêu ghẹo. “Cách dưỡng thương chẳng ai giống ai, ta ấy à, không cần phải tình tâm.”

Phong Thiên Nhai: “...” Nàng nhìn Yến Cô Minh, nhìn một lúc lại chẳng biết nên nói gì, cuối cùng đành liếc hân, bảo: “Đừng âm ỉ nữa, mau dậy đi, ta đưa chàng sang thay thuốc.”

Yến Cô Minh ngồi thẳng người, Phong Thiên Nhai cầm lấy một thứ đặt trên bàn kê bên.

“Nào, đây là quần áo mà Lung Ngọc xuống trần sớm nay mua cho chàng đấy, đồ chàng cũ quá rồi, mặc không ổn nữa đâu.”

Yến Cô Minh nhìn bộ quần áo, lại xoay sang nhìn Phong Thiên Nhai.

Phong Thiên Nhai giữ áo đặt bên cạnh, sau đó bắt đầu cởi đồ Yến Cô Minh. Tay nàng đặt lên đai lưng, mới cởi một nửa đã ngừng lại. Yến Cô Minh: “Sao thế?”

Phong Thiên Nhai chớp chớp mắt, nhìn Yến Cô Minh, một bàn tay khác chỉ xuống thân dưới hân.

Yến Cô Minh biếng nhác hỏi: “Sao?”

Phong Thiên Nhai ngó điệu bộ kia, ha một tiếng, đáp: “Không có gì.”

Tháo đai lưng, Phong Thiên Nhai cởi áo ngoài của hân ra. Vừa cởi nàng đã cau mày.

“Vết thương đã gần lành, có thể chạm vào nước chưa nhỉ?”

Yến Cô Minh: “Em muốn làm gì?”

“Chàng bảo xem?” Phong Thiên Nhai đáp, “Đương nhiên là chải lông cho con yến già nhà chàng rồi.”

Yến Cô Minh nói bừa: “Em muốn tắm thì cứ tắm thôi, ta không sao cả.”

“Được.” Phong Thiên Nhai gật đầu, nói: “Vậy ta đi đun nước đấy, chàng ở đây chờ nhé, ta sẽ về nhanh thôi.”

Dứt lời, Phong Thiên Nhai xoay người muốn đi. Nào ngờ vừa ngoảnh bước đã bị Yến Cô Minh ở sau kéo lại.

Phong Thiên Nhai cười bảo: “Đừng đùa nữa, sư phụ đã nói sẽ về nhanh thôi.”

“Không cần nước nóng đâu.”

“Hà?”

Yến Cô Minh nói: “Không cần nước nóng đâu, em đi theo ta, ta đưa em đến một nơi.”

Phong Thiên Nhai dìu Yến Cô Minh đứng dậy, ra khỏi phòng, ngoài sân chẳng có ai. Gió lạnh thổi qua, Yến Cô Minh vẫn phanh áo mặc gió vờn. Phong Thiên Nhai bảo: “Lung Ngọc vào núi hái thuốc rồi, Lưu Ly Dạ chắc vẫn chưa dậy.”

Yến Cô Minh đưa tay chỉ một hướng, nói: “Đi sang đây.”

Phong Thiên Nhai đi theo hướng mà Yến Cô Minh chỉ. Bấy giờ trời đã xẩm tối, rừng núi âm âm xanh đen.

Đi một chốc, đã đến ngõ cụt.

Phong Thiên Nhai nhìn vạt rừng trước mặt, hỏi Yến Cô Minh: “Vẫn đi tiếp à?”

“Ừ.”

Phong Thiên Nhai gạt đầu, dìu lăng nhân, cẩn trọng băng rừng. Cây cành rậm rạp, Phong Thiên Nhai đi rất cẩn thận. Hồi lâu sau, họ đã ra khỏi rừng.

Lúc vừa bước ra, ngẩng đầu trông thấy cảnh sắc trước mắt, nàng khẽ hít một hơi.

Chỉ thấy cách đây không xa là một con suối hàm hấp sương, nước lạnh lẽo đổ xuống thung lũng rộng lớn, ánh trăng chiếu rọi, làn nước mờ ảo bàng bạc.

“Oa.” Phong Thiên Nhai trông thấy khung cảnh ấy, bật cười. “Tuyệt quá chừng, là suối nước nóng này.”

“Ừm.”

“Đi nào, chúng ta đến xem đi.”

Phong Thiên Nhai kéo Yến Cô Minh đi xuống, đến suối, nàng dìu Yến Cô Minh ngồi xuống một bên. “Ta đi kiểm tra trước.”

Yến Cô Minh: “Không cần đâu, nước này vừa đủ ấm để tắm.”

Phong Thiên Nhai: “Trước đây chàng từng đến đây à?”

“...” Yến Cô Minh cúi đầu, đáp: “Từng đến.”

Phong Thiên Nhai trêu: “Đến cùng ai?”

Yến Cô Minh bất đắc dĩ ngước mắt lên, van: “Bé con...”

“Rồi rồi, ta không đùa chàng nữa.” Phong Thiên Nhai bước sang, cõng đồ cho Yến Cô Minh. Yến Cô Minh ngăn lại, bảo: “Để ta tự cõng.”

Yến Cô Minh chỉ cõng áo đã bước xuống, suối không sâu, hấn tựa bờ nhìn Phong Thiên Nhai lướt tới lướt lui giữa làn nước.

Phong Thiên Nhai vốn muốn tắm cho Yến Cô Minh, nhưng gặp suối nước nóng, lòng lại ham vui, chẳng loay hoay trên bờ bao lâu đã xuống nước, nàng không cõng đồ, cứ thế lội xuống nghịch quên trời đất.

“Ha ha.” Phong Thiên Nhai rẽ nước ào ào, bước đến trước mặt Yến Cô Minh, “Yến khờ!”

“Ừm?”

“Không có gì, sư phụ chỉ gọi chàng chơi, ha.” Phong Thiên Nhai búng người lên, lại muốn ngụp xuống đáy. Bỗng nhiên, Yến Cô Minh đưa tay kéo Phong Thiên Nhai đang bật được một nửa đến bên, chốc lát chưa vững, nàng đã bị hấn kéo sang.

Yến Cô Minh ấn nàng vào bờ, mình cũng xoay người áp sát.

“Yến khờ...”

Yến Cô Minh nắm cằm Phong Thiên Nhai, nhẹ nhàng nâng lên, khàn giọng hỏi:

“Tên ta, em muốn gọi bừa mà được, hửm?”

Chương 70

“Tên ta, em muốn gọi bữa mà được, hửm?”

Yến Cô Minh áp sát người Phong Thiên Nhai, nàng như bị khóa chặt bởi lồng ngực rắn chắc kia, ánh mắt lăng nhán lấp lánh lạ kỳ. Chốc sau, Phong Thiên Nhai từ từ bình tĩnh lại, nàng như rùng mảy, cười trừ:

“Không thể thì chàng muốn gì?”

Yến Cô Minh: “Em đoán xem.”

Hai người một tới một lui, chàng hỏi ta đáp, dần dà chẳng ai tiếp lời nữa. Đêm càng lúc càng khuya, trăng mỗi lúc một sáng, nơi này khuất gió, hơi nóng bốc lên từ suối nước cứ vẩn vút quần quanh, đứng xa ngắm mãi sẽ như một đám mây bông bồng bềnh bên trời.

Hai người giữa suối dán chặt vào nhau, hai đôi mắt chỉ cách nhau màn hơi nước mỏng lung, khắc ghi hình bóng vào tâm khảm nhau.

Giăng co như thế, rốt lại cũng chỉ là xem ai đầu hàng trước. Phong Thiên Nhai rõ, Yến Cô Minh càng rõ hơn.

Chẳng bao lâu sau, Phong Thiên Nhai như cảm nhận được gì đó, cười khi khê giọng: “Yến khờ ơi.” Âm cuối nhẹ hát tựa như khe khê đệm dây Hồ cầm, giọng nói cứ vờn quanh đôi tai Yến Cô Minh.

Bụng dưới của Yến Cô Minh nóng rang, Phong Thiên Nhai thấy hấn siết chặt cầm, cười một tiếng, bảo: “Nghiến thế làm gì, coi chừng mẻ răng.”

Yến Cô Minh trông vẻ đắc ý đáng yêu của nàng thì chẳng cảm lòng nổi nữa, hấn khê sấn tới, càng thêm dán chặt vào Phong Thiên Nhai.

“Ta đã bảo rồi nhì, nếu còn lần sau, ta không chắc sẽ dừng lại được.”

“À, để ta xem lại.” Phong Thiên Nhai cố ý ngẩng đầu lên nhìn trời, đôi môi bé xinh hé mở cứ như đang hồi tưởng.

“Em...”

“Đừng rồi.” Phong Thiên Nhai ngẩng một chốc lại cúi đầu, nghiêm túc đáp lời Yến Cô Minh: “Chàng từng bảo thế thật.”

Yến Cô Minh: “...”

Hắn nhìn Phong Thiên Nhai, hồi lâu sau, nhếch mép cười lạnh, nói: “Bé con, em cho rằng ta hết cách với em à?”

Phong Thiên Nhai cười hùa, nàng nhắc tay ấn vào eo lăng nhán.

“Có cách thì đem ra đây xem thử nào.”

Nàng vừa nói được nửa câu, Yến Cô Minh đã ép người đến. Phong Thiên Nhai bị hấn vớt từ dưới nước lên, nửa người tựa vào tảng đá bên bờ suối, tảng đá này quanh năm được suối nước bào mòn, trơn nhẵn ẩm áp.

Yến Cô Minh cao to, đứng thẳng người có thể thu gọn cả dáng hình đang nằm của Phong Thiên Nhai vào mắt.

Phong Thiên Nhai nằm rũ trên đá như không xương, cười tít mắt. Lăng nhán cúi đầu, Phong Thiên Nhai không thấy rõ vẻ mặt hấn, sắc đêm chốn núi rừng mờ tối, chỉ đủ để phác họa đường nét mơ hồ của lăng nhán.

Tóc lăng nhán được buộc qua quýt, phần nhiều đã xỏa tung rỏ nước, buông hờ xuống bờ vai rắn chắc.

Bóng tối phủ đến, Phong Thiên Nhai nhìn không rõ từng vết sẹo trên mặt hấn, chỉ có cánh tay đã cụt không cách nào che giấu nổi kia rành rành hiện lên trước mắt.

Vóc người hấn cao to như vậy, cường tráng đến thế, tựa như yêu quý lẫn trốn giữa chốn rừng già núi sâu.

Song, Phong Thiên Nhai lại nghĩ, yêu quý hấn sẽ không cô đơn sầu bi như hấn. Rốt cuộc đã phải trải qua những gì mà con người mới thành ra như vậy — Đến nỗi chỉ nhìn đường nét mơ hồ, vẫn có thể cảm nhận được vẻ hờ hững mệnh mang.

Phong Thiên Nhai khe khê nụ cười, gọi: “Yến khờ.”

Yến Cô Minh không đáp.

Phong Thiên Nhai chỏ một ngón tay, ngoắc ngoắc hấn. “Chàng che mắt ánh trăng rồi, xuống đi.”

Lúc nàng cười với hấn, đáy mắt lăng nhân ám áp dịu dàng.

Khỏe môi kề cận, chót lưỡi triền miên. Lơ đãng lòng ai xót, ngạo ngễ tình ai ngọt.

Tay lăng nhân trút từng tấm áo Phong Thiên Nhai, thiếu nữ ngâm mình giữa suối nóng, làn da lấp lánh hồng hào. Yến Cô Minh vờn nhẹ răng qua cảm Phong Thiên Nhai, nâng cao đầu nàng, từ tốn lướt xuống.

Phong Thiên Nhai nhận thấy nổi bất tiện khi mất một tay của Yến Cô Minh, nàng nhắc tay ôm lấy lăng nhân, tuy không quá mạnh nhưng vẫn đủ để chống đỡ thay khi hấn thả lỏng.

Yến Cô Minh phát hiện động tác của Phong Thiên Nhai, đôi môi dưng ngay sau gáy nàng, cất giọng trầm khàn: “Chống tay thay ta, muốn ta chạm vào chỗ nào ư?”

Hấn kề sát bên, giọng nói cứ như không phải của hấn, mà như phát ra từ ngực Phong Thiên Nhai.

“Quý... Quý mới biết chàng muốn chạm vào đâu.”

“Ha.” Yến Cô Minh cười giễu, bàn tay chậm rãi lướt từ ngực Phong Thiên Nhai xuống. Phong Thiên Nhai luyện võ thường xuyên, tuy eo bụng mảnh mai nhưng rất chắc. Dưới nữa là đôi chân đang run khẽ của Phong Thiên Nhai, bàn tay Yến Cô Minh tuy không đủ sức để nắm lại nhưng vẫn có thể duỗi ra, bàn tay to rộng của hấn khe khẽ quán quyết đùi nàng.

Chẳng mấy chốc, ngón tay Yến Cô Minh lướt vào trong, khiêu khích nơi bí ẩn kia. Tay hấn không đủ sức, nhưng sự khe khẽ dịu dàng trong tình huống này lại vừa khéo hoàn hảo.

Phong Thiên Nhai run nhẹ, hít thở theo nhịp tay của Yến Cô Minh.

Một lúc sau, Yến Cô Minh gấp ngón tay, chậm rãi đưa đến trước mặt Phong Thiên Nhai. Chà hai ngón tay vào nhau, cảm giác ướt át êm ái rõ mồn một.

Phong Thiên Nhai nhìn thấy, mặt đỏ tai hồng bảo: “Chàng... Chàng làm gì thế?”

Yến Cô Minh ngẩng đầu, rũ mắt nhìn nàng. Tay lăng nhân động lòng, nhưng rốt cũng đã ném trái hồng trần vô số bận, bình tĩnh hơn Phong Thiên Nhai chẳng có tí kinh nghiệm nào nhiều.

Đáy mắt lấp lánh ý trêu ghẹo, mặt mũi lại không nhiều cảm xúc lắm.

“Chẳng phải em bảo muốn dứt thuốc cho ta sao?” Yến Cô Minh buông lời, từ tốn trầm khàn. “Đây này.”

Dứt lời, hấn đưa tay khe lướt bên khỏe môi kiên nghị, giữa lúc ấy lại đưa chót lưỡi vờn qua, trông như giang hồ khách ưa giết chóc liếm vết máu còn vương lại trên vũ khí của mình, lạnh lùng thương thức.

Cảnh tượng này, dù Phong Thiên Nhai có phóng khoáng đến đâu cũng không chịu nổi nữa.

“Yến Cô Minh! Chàng làm thế... Chàng điên rồi phải không?”

Lăng nhân nâng cảm nàng lên, khẽ bảo: “Lại gọi tên ta?” Hấn cúi người xuống, sống mũi cao thẳng vờn nhẹ lên mặt Phong Thiên Nhai.

“Là em bảo ta uống thuốc dưỡng thương mà.”

“Ta!” Phong Thiên Nhai giận dữ nói: “Ta bảo chàng uống thuốc, ai bảo chàng ném... ném...” Phong Thiên Nhai không thốt nổi thành lời, nàng không biết ấy gọi là gì, mà dù có biết cũng chẳng thể nói ra được.

Yến Cô Minh chống tay lên, nhìn Phong Thiên Nhai, bảo: “Thứ thuốc này hiệu quả hơn đồng thảo dược kia nhiều.”

Phong Thiên Nhai trợn mắt, hồi lâu chẳng biết nên nói gì, kim nén đến mức không chịu nổi nữa mới nhăn mặt, hét to một tiếng ——

“A ——!!”

“Ha.” Yến Cô Minh bị nàng trêu đến phải ngửa mặt lên trời cười lớn.

Phong Thiên Nhai hét xong, nhìn sang Yến Cô Minh đang phá ra cười. Trong trí nhớ của nàng, Yến Cô Minh rất ít khi cười, dù có cười cũng chỉ giả tạo, mặt cười nhưng lòng thì không. Dù có cười thật dạ cũng chỉ là thoáng qua, lạnh nhạt.

Cười to mở lòng thế này là lần đầu tiên Phong Thiên Nhai trông thấy. Nụ cười của hấn không thể gột bỏ hết tang thương ám ảnh, nhưng lại như thêm một chút dịu dàng vào bề dẫu, một luồng gió ấm phớt qua con đường máu tanh không bến bờ.

Phong Thiên Nhai cũng cười, nàng cúi đầu, đưa tay khe khẽ ôm lấy eo Yến Cô Minh.

Động tác này cũng là một lời mời. Yến Cô Minh trải dài mấy mươi năm, hiểu hơn ai khác.

Hắn tháo thắt lưng, nhẹ nhàng phủ lên.

Nỗi mê ly chưa ai từng chỉ dạy, cõi nồng thắm ấy như si như say.

Dưới ánh trăng, sau cơn gió lạnh, vết thương Yến Cô Minh bị ảnh hưởng, tựa vào bờ nghỉ ngơi. Phía kia, Phong Thiên Nhai hãy còn hứng chí lắm, nàng lợi xuống nước, lướt tới lượn lui giữa làn suối âm, chốc chốc lại tới chỗ Yến Cô Minh, vẩy nước lên mặt Yến Cô Minh đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lăng nhân biếng nhác nằm đấy, chẳng thèm để ý đến nàng.

Cuối cùng Phong Thiên Nhai cũng mệt, nàng bơi đến bên Yến Cô Minh, hắn điềm nhiên nhấc tay kéo nàng tới. Phong Thiên Nhai tựa vào ngực lăng nhân, ngửa đầu nhìn trời.

Vầng trăng bên trời, sáng trong kinh ngạc.

“Hiếm khi em lại im lặng như thế.”

Phong Thiên Nhai xoay sang, tuy lăng nhân đã lên tiếng, nhưng mắt vẫn còn đang nhắm. Nàng nằm xuống, lười nhác gọi: “Yến khờ ôi.”

“Ừm?”

“Trước đây, chàng và Lung Ngọc hẳn cũng hay đến đây nhỉ?”

Yến Cô Minh mở mắt, giọng gào nhích người, chần chừ: “Bé con, ta...”

Giọng Phong Thiên Nhai vẫn như bình thường, “Sao vậy?”

Yến Cô Minh: “Ta... Ta và nàng ấy trước kia đúng là đã từng đến đây.”

Phong Thiên Nhai ngoảnh sang nhìn hắn, bật cười khì, đùa: “Sao tự xưng lại ỉu xiu vậy?”

“Bé con...”

Phong Thiên Nhai cười nhạt một tiếng, nói: “Yến khờ, ta thích nàng ấy hơn chàng, yên tâm đi.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai nằm xuống lại, tiếp: “Chàng nên biết là sau khi đến đây, nhìn thấy Mai Nguyệt cư, quen biết Lưu Ly Dạ và Lung Ngọc, ta cảm thấy chân thực hơn nhiều.”

Yến Cô Minh: “Thế à?”

Phong Thiên Nhai: “Ừm.”

Yến Cô Minh buông tiếng ờ, không nói nữa.

“Tốt quá.” Phong Thiên Nhai hít sâu một hơi, để bầu không khí tươi mát đêm nay lướt khắp người rồi mới chậm rãi thở ra. Nàng ngửa đầu ngắm trời đêm, cõi lòng khoáng đạt thấu suốt như tầng không kia.

“Chàng có chốn dừng chân thực sự, tốt quá.”

Một chốn dừng chân thực sự, một nữ nhân thật lòng nguyện ý đợi chờ chàng, một người bạn tạm được gọi là bạn.

Còn có một ngọn núi lạnh lẽo êm đềm, một rừng mai lá lướt bay bông, một vầng trăng sáng trong lấp lánh.

Những thứ có thể khiến chàng chôn sâu đáy lòng, thì với ta, chúng cũng đáng ghi khắc như vậy. Mà so với chúng, những món ghen ghét nhỏ mọn vương vãi kia có là gì.

“Hơ hơ.” Phong Thiên Nhai nghĩ đến đây, cười khi đôi tiếng, nói: “Yến khờ, ta hơi sợ rồi.”

Yến Cô Minh: “Em sợ cái gì?”

Ngón tay Phong Thiên Nhai quấn quanh một lọn tóc của Yến Cô Minh, xoay vòng.

“Ta thấy trong sách viết, ‘Vật cực tất phản, bỉ cực thái lai.’ Sống bình yên như này, có phải sắp xảy ra vấn đề gì đó rồi không?”

“Ha.” Yến Cô Minh khẽ cười, hỏi: “Em bảo, chúng ta đã bình yên lắm rồi?”

Phong Thiên Nhai: “Ừm.”

Yến Cô Minh cự mình, Phong Thiên Nhai tưởng hấn không thoải mái bèn ngồi dậy. Yến Cô Minh kéo tay Phong Thiên Nhai, lật người nàng lại, đối diện với mình.

“Sao thế?”

Yến Cô Minh không đáp, chỉ mặt đối mặt nàng. Phong Thiên Nhai nhìn dáng hình lạng lẽ khuyết tàn trước mặt, ngấm mải ngấm hoài, dần không lên tiếng nữa.

Bấy giờ Yến Cô Minh mới buông lời, giọng điệu thờ ơ, vương nét tự giễu.

“Bé con, em không cần phải lo, ‘ngày bình yên’ trước nay cách xa ta lắm.”

Phong Thiên Nhai nghe thế, đáy lòng xót xa, nàng kẻ sát đến, ôm trọn cả lãnh nhân. Yến Cô Minh không nhúc nhích, mặc nàng ôm

“Yến khờ Yến ngốc ơi.”

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Lát sau, Phong Thiên Nhai và Yến Cô Minh mặc lại đồ, về theo lối cũ.

Về đến Mai Nguyệt cư, sân vườn vẫn vô cùng im ắng, không có một ai. Nhưng nhà chính lại sáng đèn, ánh sáng vàng nhạt xuyên qua cánh cửa sổ mỏng manh, dịu dàng vô chừng giữa cảnh đêm núi rừng.

Phong Thiên Nhai dìu Yến Cô Minh về phòng, Yến Cô Minh ngồi xuống giường, Phong Thiên Nhai bảo hấn: “Chàng ở đây chờ ta, ta đi hỏi Lung Ngọc xem có gì ăn không.”

“Ừm.”

Phong Thiên Nhai ra ngoài, sang phòng Lung Ngọc. Nàng đứng trước cửa khẽ gọi Lung Ngọc, lại nghe thấy lời đáp của Lưu Ly Dạ.

“Tiểu mỹ nhân, vào đi.”

Phong Thiên Nhai đẩy cửa ra, nhận thấy Lung Ngọc không có ở đây, chỉ mỗi Lưu Ly Dạ ngồi bên bàn, trên bàn có một bát đồ nướng, Lưu Ly Dạ cầm bát cơm trắng ngấu nghiến ăn.

“Lung Ngọc đâu?”

Lưu Ly Dạ: “Đi luyện thuốc rồi.”

Phong Thiên Nhai gạt đầu, cũng ngồi xuống bên bàn, nhìn bát đồ nướng nọ, hỏi: “Đĩa thức ăn to thế này, ngươi ăn hết nổi à?”

Lưu Ly Dạ cười khà đôi tiếng, đáp: “Thực ra thì không hết, nhưng sau khi gấp nàng lại thấy cực kỳ ngon miệng, giờ lại có thể ăn hết rồi.”

Phong Thiên Nhai nặc kệ lời đùa của gã, nói tiếp: “Đây đâu phải khẩu phần của một người, ngươi ăn trước đã nhé, ta đi kiếm cái bát xốt bớt một ít.”

“Ê ê này.” Phong Thiên Nhai đứng dậy, Lưu Ly Dạ ngừng đùa, ưỡn ngực gọi Phong Thiên Nhai, bảo: “Tất cả mấy người xem lời nói tiểu gia là gió thoảng bên tai à.”

Phong Thiên Nhai không ngoái đầu, phẩy tay lấy lệ: “Nào có nào có.”

“Xí.” Lưu Ly Dạ không ăn nữa, dựng cùi chỏ xuống bàn, ngồi chống cằm nhìn Phong Thiên Nhai rời đi. “Mấy cái bà này, mắt toàn mọc dưới chân. Nam nhân tuần tú tiêu sái như tiểu gia đây lại không thêm yêu, khăng khăng đi thích con bò bướng kia, đúng là khờ.”

Chẳng bao lâu sau, Phong Thiên Nhai cầm bát cơm bước vào.

“Ấy, ngươi ăn xong rồi à? Vậy thì tốt quá, số còn lại cho ta cả đi.”

“Ê này, ai bảo nàng tiểu gia ăn xong rồi?” Lulu Ly Dạ một tay chống cằm một tay giữ bát thức ăn. “Tiểu gia chưa xong, tiểu gia chỉ mới gọi là khai vị thôi. Dừng nói đi thì cũng phải nói lại —” “Lulu Ly Dạ ngừng lại giữa chừng, nhử mày nhìn Phong Thiên Nhai, chậm rãi bảo: “Nói đi thì cũng phải nói lại, sao tiểu gia thấy nàng có cái gì đó khang khác.”

Phong Thiên Nhai: “Khác cái gì?”

Lulu Ly Dạ cười lưu manh, đáp: “Hình như, lớn hơn một chút.”

Phong Thiên Nhai: “...”

Lulu Ly Dạ thu lại ánh mắt, có vẻ muốn cười lắm rồi. “Tiểu mỹ nhân, sao nào, trước giờ tiểu gia chưa từng bỏ sót ai đâu.”

Phong Thiên Nhai: “Ngươi nhàm chán đến thế à?”

Lulu Ly Dạ lắc đầu, xoay khớp cổ một vòng, vang tiếng răng rắc. “Nàng nói đúng đấy, tiểu gia chán lắm, tiểu gia chán thật ý. Vậy mới hỏi mỹ nhân, nàng có muốn chơi cùng ta một lát không, ta biết chỗ Lung Ngọc cất rượu, chúng ta đi uống một vò nhé?” Lulu Ly Dạ chưa nói hết đã thấy đề nghị của mình rất tuyệt, đuổi người ra trước, lại tiếp: “Tiểu mỹ nhân, nếu nàng uống cùng ta, sau này ta sẽ không trêu nàng nữa.”

Phong Thiên Nhai đặt bát cơm trắng lên bàn, thông dong đáp: “Nếu ngươi chán chẳng gì làm như thế, tới chỗ Lung Ngọc phụ nàng ấy làm việc đi.”

Lulu Ly Dạ: “Lúc luyện thuốc Lung Ngọc ghét nhất là có người xó rớ đến gần, ta mà sang quấy, tỷ ấy nổi giận thì ta vỡ gan vì sợ mất.”

“Ồ.” Phong Thiên Nhai nhướn mày, bảo: “Nếu nàng ấy nổi giận mà ngươi đã vỡ gan, thế thì ta lên con ngươi sẽ nổ não đấy.”

Lulu Ly Dạ: “...”

Khí thế bị chèn ép, Lulu Ly Dạ bực mình, gãi vổ bàn đánh bộp, đứng dậy.

“Nàng thực sự cho rằng tiểu gia đây sợ nàng à?”

Phong Thiên Nhai nhân lúc gãi vổ bàn, thò tay tóm lấy bát xoay người rồi đi, vừa đi vừa nói: “Đừng kích động đừng kích động, ta chỉ nói đùa thôi mà, cáo từ nhé.”

“Hừ!” Lulu Ly Dạ hừ lạnh một tiếng, cuối cùng còn cười ha hả. “Con bé thú vị, lão Yên già đúng là may mắn mà...”

Phong Thiên Nhai rời khỏi chỗ Lulu Ly Dạ, về ngay phòng mình.

Trong lúc chờ đợi, Yên Cô Minh đã châm nến thay đèn, lúc Phong Thiên Nhai vào phòng, hần đang đứng thất đai quần, quay lưng về phía cửa.

Dưới ánh đèn dầu mờ tối, vóc người Yên Cô Minh như cao to hơn. Vừa tắm xong, lông mày buộc gọn tóc lên, mùi máu cũng nhạt bớt, cả người căng tràn sức sống.

Vừa vào phòng Phong Thiên Nhai đã nhìn thấy bóng lưng hần, nàng đóng cửa, tựa vách gỗ trêu: “Tráng sĩ trước mặt ời, ngoái lại đây xem nào.”

Yên Cô Minh xoay người lại nhìn Phong Thiên Nhai, dưới ngọn đèn dầu, màu mắt đen nom có vẻ dịu dàng.

Phong Thiên Nhai tấm tắc đôi tiếng, nói: “Võ sinh nhà ai thế này, dáng vẻ cay độc quá.”

Yên Cô Minh: “Em đang chơi trò gì đấy?”

Phong Thiên Nhai sấn tới hai bước, đứng ngay trước mặt Yên Cô Minh, đặt bát cơm lên bàn, lật tay áp vào ngực lông mày.

“Ngực rộng eo nhỏ lưng thon chân dài, cơ thể tráng sĩ rắn chắc ghê.”

Yên Cô Minh: “Còn sờ nữa thì ta không dám đảm bảo chuyện sẽ xảy ra tiếp theo đâu.”

Phong Thiên Nhai: “Sao chứ?”

Yên Cô Minh đưa tay xuống dưới ôm eo Phong Thiên Nhai, kéo sát đến bên mình. Phong Thiên Nhai dán chặt vào người hần, đích thân cảm nhận hơi nóng và sự xao động ấy.

“Sao, còn muốn sờ không?” Yên Cô Minh cúi đầu, cất giọng trầm lắng. “Ta không ngại nếu em sờ tiếp đâu, đêm còn dài, chúng ta vẫn còn nhiều thời gian.”

Phong Thiên Nhai ngẩng mặt lên từ vòng ôm của Yên Cô Minh, tuy vẫn đang bị thương nhưng tinh thần Yên Cô Minh khá tốt, Phong Thiên Nhai ngửa đầu nhìn một hồi lại cúi xuống, thờ dài bảo: “Ồi, cổ mỏi rồi. Yên khờ, lâu lắm rồi chàng không đứng thẳng thế này trước mặt sư phụ, ta không quen chút nào.”

Yến Cô Minh khẽ cười không đáp.

Phong Thiên Nhai nghe tiếng cười ấy, cảm nhận được lồng ngực hắn run nhẹ, nói: “Hôm nay không dám sờ tiếp nữa, chờ trăng sẽ lành thương hẵng hay.”

Yến Cô Minh: “Không sao nữa rồi.”

“Ta bảo không sao mới thực sự đúng là không sao.” Phong Thiên Nhai chui ra khỏi vòng ôm của Yến Cô Minh, vỗ vai hắn, đáp: “Chàng nói đúng lắm, đêm còn dài, ngày tháng còn dài, chúng ta vẫn còn nhiều thời gian. Còn bây giờ, giải quyết vấn đề bụng dạ trước đã.”

Ăn xong cơm, Phong Thiên Nhai duỗi lưng, bưng bát thuốc đen ngòm đã yên vị rất lâu trên bàn sang, bảo: “Nào, Yến khờ, uống hết bát này rồi đi nghỉ thôi, đây là thuốc Lung Ngọc sắc hồi nãy.”

Yến Cô Minh không đón lấy, để Phong Thiên Nhai dốc thẳng thuốc vào. Uống cạn, Yến Cô Minh và Phong Thiên Nhai nằm song song trên giường. Căn phòng này Lung Ngọc vốn chuẩn bị cho Yến Cô Minh, giường rất rộng rất to, giờ hai người nằm cũng không chật.

Phong Thiên Nhai nằm bên trái Yến Cô Minh, cầm tay hắn, dần chìm vào giấc ngủ.

Đêm, đã khuya rồi.

Thuốc Yến Cô Minh uống có tác dụng an thần, hắn ngủ rất say.

Phong Thiên Nhai cũng đã ngủ. Nhưng nàng lại ngủ rất nông, ngủ những vẫn giữ trực giác của một người quen luyện võ.

Thế nên, lúc ngoài cửa có một tí ty tiếng động, Phong Thiên Nhai đã thức giấc. Tiếng động vang lên bất ngờ, cũng rất kỳ lạ. Phong Thiên Nhai mở mắt, dường như đã tỉnh táo ngay. Nàng ngoái đầu nhìn Yến Cô Minh đang ngủ say, khẽ khàng ngồi dậy.

Ngoài cửa có người.

Đây là cảm nhận đầu tiên của Phong Thiên Nhai.

Ngoài cửa có một người ngoài.

Đây là cảm nhận thứ hai của Phong Thiên Nhai.

Tuy nàng chưa đến mức thân quen với Lưu Ly Dạ và Lung Ngọc, nhưng vẫn dám khẳng định rằng mình có thể nhận ra mùi của họ. Người ngoài cửa không phải một trong hai, vậy thì chỉ có một cách giải thích duy nhất —

“Diễm lâu rốt cũng đã tìm được đúng nơi rồi.” Phong Thiên Nhai tự nhủ trong lòng. Nàng ngồi dậy mang giày, không nhanh không chậm.

Thực ra mà nói, khi ấy Phong Thiên Nhai chẳng căng thẳng là bao, thậm chí có thể nói là bình tĩnh. Nàng khoác áo mang tất, sửa sang áo xống ra ngoài, cứ như đang đi đón một người bạn.

Nàng không căng thẳng, đầu tiên là do nàng hoàn toàn tự tin về bản thân. Thứ hai là do nàng cảm thấy người tới đây không mang địch ý, tiếng động khẽ khàng ngoài cửa khi nãy, cũng chỉ mang đôi phần dò xét cẩn trọng, chẳng một chút sát ý.

Phong Thiên Nhai ra ngoài, ngoài vườn rất yên tĩnh, Lung Ngọc và Lưu Ly Dạ đều đã ngủ. Người ngoài cửa đã rời đi, giờ đây giữa rừng núi tối đen một màu, dù thị lực của Phong Thiên Nhai có tốt đến đâu đi nữa, cổ lăm cũng chỉ nhận ra một ký hiệu nhỏ trên khung cửa sổ. Ký hiệu ấy là một nét vạch, chỉ về một hướng.

Phong Thiên Nhai chậm rãi cất bước, lặng im tiến vào rừng.

Đi độ một khắc đồng hồ, Phong Thiên Nhai nhìn thấy vết chân rõ ràng dưới nền đất, nàng đi chậm lại, dưới gốc đại thụ, nàng trông thấy một bóng người.

Phong Thiên Nhai bước sang, đến gần rồi, nhìn rõ người nọ là một nam tử khoảng ba mươi lăm lăm, dáng người gầy bé, cười ngênh đón nàng. Dáng vẻ ấy trông không giống sát thủ mà như chương quỹ của quán rượu nào đấy hơn.

Phong Thiên Nhai: “Không phải Phong Đồ à?”

Người tới gật đầu, “Không phải Phong Đồ không phải Phong Đồ, tại hạ là Mộc Thiên Cơ, cô nương hữu lễ.”

Phong Thiên Nhai: “... Sao lễ phép vậy?”

Mộc Thiên Cơ gật đầu khom lưng, cười bô: “Đêm khuya quá quá cô nương nghỉ ngơi, Mộc Thiên Cơ rất lấy làm có lỗi.”

Phong Thiên Nhai dò xét gã khắp lượt, lại nghe ngóng động tĩnh xung quanh, sau đó mới hỏi: “Quanh đây không có phục binh à?”

“Không có phục binh không có phục binh, nào dám mạo phạm cô nương chứ.”

Phong Thiên Nhai nhìn Mục Thiên Cơ, hỏi: “Chẳng phải Phong Đô đã hạ cái lệnh gì gì ấy nhắm vào ta à, giờ phái người yếu nhót như người tới cấp kèo, sao vậy, Diễm lâu hết người rồi hả?”

Mục Thiên Cơ cười khan đôi tiếng, đáp: “Tại hạ võ công yếu kém, đương nhiên không dám trở tài trước mặt cô nương.”

Phong Thiên Nhai nhú mày, giọng đã bắt đầu lạnh hơn. “Một mực tỏ ra yếu hèn, có ý đồ gì?”

Mục Thiên Cơ vội xua tay, đáp: “Cô nương xin đừng hiểu lầm, hôm nay tại hạ đến đây, thực ra là để hóa giải mâu thuẫn đôi bên.”

“Hóa giải mâu thuẫn đôi bên?” Phong Thiên Nhai lại dò xét Mục Thiên Cơ lượt nữa. Vóc người gã không cao lớn, thậm chí còn hơi gầy, đứng dưới ánh trăng nền mặt mũi không rõ lắm, chỉ mơ hồ trông thấy vẻ ngoài đoan chính, có vẻ hiền hòa. Ngoài ra, xem cung cách nói chuyện và động tác tay chân của gã, Phong Thiên Nhai thực sự không cho rằng ấy là một người có võ công cao thâm.

“Thứ cho ta nói thẳng.” Phong Thiên Nhai gãi mặt, bảo: “Nếu muốn bàn chuyện thù hận mâu thuẫn, thì Diễm lâu có phải nên cử người có máu mặt một tý đến đây không?”

Mục Thiên Cơ chớp chớp mắt, đáp: “Cô nương, tại hạ có máu mặt mà.”

Phong Thiên Nhai giơ ngón tay ra, ngoắc ngoắc.

“Có máu mặt thì đem ra đây thử coi.”

Dứt lời, chân khí xoay vòng, ngăm tỏa quanh người. Lá khô dưới đất khẽ lay động, bầu không khí bất thường.

“Khoan... Khoan đã!” Mục Thiên Cơ thấy Phong Thiên Nhai muốn ra tay, luống cào luống cuống móc một thứ gì đó từ ngực áo ra.

“Ồm——?” Phong Thiên Nhai rút tay lại, nhìn bàn tay chìa ra của Mục Thiên Cơ.

Trong tay Mục Thiên Cơ là một tấm ngọc bài, Phong Thiên Nhai nhìn rõ chữ trên ngọc bài rồi lại đưa mắt nhìn Mục Thiên Cơ.

“Không phải chứ?”

Mục Thiên Cơ: “Sao, không được à không giống à không tin à?”

Phong Thiên Nhai rút tay về, bĩu môi bảo: “... Phong Đô đúng là có mốt rất lạ.”

Mục Thiên Cơ cười khan đôi tiếng, nói: “Lâu chủ được triều đình bổ nhiệm, phó lâu chủ cũng do triều đình bổ nhiệm, cái này chẳng liên quan gì tới mốt của Phong Đô hết. Vậy bây giờ...”

Mục Thiên Cơ, hay nên gọi là phó lâu chủ của Diễm lâu cất ngọc bài lại, hỏi Phong Thiên Nhai: “Phong cô nương, bây giờ, chúng ta có thể bàn tiếp rồi chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Tiếp Xúc

NGHE HỒNG KHIÊM KỂ ĐÀN ÔNG ĐÀN THẾ NÀO HÈN RA SAO, NÀNG HÁ HỐC MỒM.

Từ sau lần đầu tiên một mình đến nhà họ Hồng, Cửu Ca lui tới quen chân hơn hẳn. Ông trời thực sự rất ưu ái Cửu Ca, ban cho y một gương mặt lắm liệt chính khí như vậy, làm việc gì trông cũng hợp tình hợp lý. Dù ông có thích người khác hơn thì vẫn không thể không tin phục y, ấy cũng là một loại tài năng thiên phú. Ngay cả Hồng Khiêm, người luôn tán tụng con gái cưng toàn tài toàn đức, người vốn muốn nhân lúc vào kinh mới kỹ càng kén rể mà cũng phải công nhận rằng y không tệ khi Thân thị nhắc tới, còn gạt đầu đồng ý hôn sự.

Còn Ngọc Tỷ, lần đầu gặp y, chỉ vì một con thỏ béo mà phải hứng trọn bản mặt đen thui của Cửu Ca, thế mà chẳng biết nguyên do thế nào, nàng lại nhận lỗi về mình. Nàng cũng tự xếp mình vào hạng người đứng đắn, có sai sẽ nhận, nhưng nhận lỗi một cách sáng khoái như thế, thực ra cũng chỉ vì bản mặt của Cửu Ca. Lần gặp thứ hai ở chùa Từ Độ, nếu phải nói thật lòng thì, chàng Cửu Ca này tướng mạo không đẹp không xấu, tuy đây chính khí nhưng chưa đến mức vô cùng đẹp trai. Nhưng như nàng đã bảo rồi đấy thôi, trông y “giống cha”, rất vững vàng kiên định. Dầu cho cả hai ngoại trừ việc đều là đàn ông ra thì chẳng còn tí ty giống nhau nào thì Ngọc Tỷ vẫn nghĩ như thế, cha nàng đáng tin, chàng Cửu Ca này cũng đáng tin hết vậy. Trông Cửu Ca dạy Kim Ca đánh bông vụ, sau đó lại dặn Kim Ca phải chăm chỉ học hành, mới nhận ra y còn là một người chu đáo.

Ngọc Tỷ dần lớn lên, mọi người đều dạy rằng “lệnh cha mẹ, lời mối mai”, cũng từng răn đe bằng bài thơ “Kéo bình bạc dưới đáy giếng”, nàng là một người thực sự có chủ kiến, Cửu Ca thế này, cũng tạm gọi là xứng đôi. Thay vì lý tưởng duyên cầm sắt thì chỉ bằng sống thực tế một chút, nàng thấy vậy thiết thực hơn. Trước giờ, phụ nữ mà nghĩ quá nhiều, quá lệch thì rất dễ bị đám bầy bạ lợi dụng sơ hở, khó tránh khỏi việc ném trái khổ đau.

Trong lòng phụ nữ thời bấy giờ, được chồng kính trọng đã là quá tuyệt, Ngọc Tỷ cũng chẳng việc gì phải kén chọn, như cụ Lâm đã nói: “Phải sống thì mới gọi là đời. Đừng quá đề tâm đến lời ngon tiếng ngọt, sẽ tổn phúc. Cháu đối tốt với y, y hẳn sẽ tốt với cháu, y tốt với cháu, cháu cũng phải tốt với y, một đời, chính là như vậy.”

Tính tình Cửu Ca lại không lỗ mãng, đối xử tốt với người nhà nàng, hơn cả nàng biết Thân thị đã lâu, bà ấy là một người dễ chịu và cực hiểu lý lẽ, Ngọc Tỷ càng chẳng việc gì phải soi mói. Nên mới đáp cụ Lâm rằng: “Giờ cháu sẽ kính chàng như khách, nếu chàng đối tốt với cháu, thì cháu sẽ dốc hết ruột gan.”

Mắt cụ Lâm đã hơi mờ, cụ nắm tay Ngọc Tỷ: “Mọi việc chừa đường lui, sau này mới dễ sống, cháu trao trọn tim mình cho y, thì bản thân làm sao mà sống?”

Ngọc Tỷ đáp: “Cháu sẽ đổi bằng trái tim của chàng.”

Cụ Lâm than thở: “Đúng là trẻ con. Nếu thực sự có thể như vậy, cháu phải là người tốt tu hành trọn mười kiếp, ấy mới nhận được phúc đáp thế này. Những chuyện này ta phải đích thân dặn dò cháu, mẹ cháu bà cháu đều kén rể cả, không thể xếp vào loại phụ nữ bình thường, không thể hiểu trọn khuất tất.” Đoạn kể ngắn kể dài những chuyện năm xưa, thuở ấy cụ và cụ Trình thành thân thế nào, lấy nhau về không có con trai, cụ Trình phải nạp thiếp thu tỳ sinh con vân vân.

Rồi kể những chuyện hậu trách cho Ngọc Tỷ nghe, cụ bán mẹ đẻ của Chí Lang thế nào. Cuối cùng mới bảo: “Dạo gần đây ta ngủ nhiều lắm, không biết có đội được đèn ngày thấy cháu lấy chồng không, những chuyện này nói với cháu sớm ngày nào thì ta an tâm ngày ấy. Còn mẹ của cháu nữa, bây giờ có muốn dạy dỗ thêm cũng đã muộn, cháu chăm sóc nó nhiều một chút. Cha cháu là người tốt, nói không chừng mẹ cháu chỉ sinh được hai đứa cháu và Kim Ca, nhưng dầu sao vẫn không thể để nhà họ Hồng của cháu tuyệt hậu, đúng không nào? Cha cháu có tiền đồ, nhà họ Hồng chỉ có ngày càng lớn mạnh, không lý nào lại suy yếu, đến lúc ấy, mẹ cháu phải làm sao? Nhà họ Trình chỉ là con tôm cái tép mà vẫn rước chuyện phiền lòng, nhà phủ quân kia lại là hậu duệ giống trời, cháu phải cẩn thận. Ta dặn cháu này, chuyện trong nhà, phải nhớ lấy hai điều: Giữ đúng lý lẽ, nắm chặt lòng người. Lý lẽ thì ta khỏi dông dài, cháu học nhiều hiểu rộng hơn ta. Còn lòng người ư, cháu phải tự cân nhắc thôi, chồng và mẹ chồng là quan trọng nhất.”

Ngọc Tỷ nghe cụ bảo ban nghiêm túc nhường này, lòng chợt thất lại: “Cổ đừng nói thế, cháu sợ.”

Cụ Lâm đáp: “Cháu mới đính hôn, những khi đại hi thế này, ta không nên nói lời xúi quẩy. Ta cũng mong cháu không cần phải dùng đến những lời dặn của ta, nhưng người sống trên đời, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, cháu có chuẩn bị trước thì mới tai qua nạn khỏi. Cửu Ca cũng là người tốt, lại còn trẻ, gia giáo cũng ôn, thừa khi y còn chưa trải đời nhiều, cháu hãy giữ chặt lấy, se tình phu thê kết tóc. Ta dặn không phải là muốn cháu xa cách y, mà là để cháu có chuẩn bị trước. Phu thê tuy một lòng, nhưng cũng phải chia ra chính và phụ.”

Ngọc Tỷ nghiêm mặt vâng dạ, cũng chẳng biết cảm giác trong lòng mình là gì. Về đến nhà, Tú Anh Hồng Khiêm sao có thể không nhận ra? Tú Anh kéo Ngọc Tỷ đến phòng mình trước, đóng cửa lại, hỏi lý do. Ngọc Tỷ suy xét lời cụ Lâm, xét thấy Tú Anh giờ đã không còn là nữ hộ nữa, nhưng chuyện cha mẹ, nàng vẫn còn bé, lại đã đính hôn, chẳng biết khi nào sẽ phải gả đi, làm sao quản được? Chuyện vợ chồng, rốt lại cũng nên để hai vợ chồng tự giải quyết. Người khác cũng chỉ có thể giúp đỡ phần nào. Đoạn thuật lại lời cụ Lâm đã dặn.

Tú Anh vốn cũng đang buồn rầu về chuyện con nói dòng nhưng không muốn Ngọc Tỷ lo lắng, chỉ bảo: “Con đừng để bụng chuyện này, nhân phẩm của cha mà con vẫn không tin ư? Chúng ta dù sao vẫn còn Kim Ca mà.” Nếu thực sự không ổn, vẫn còn đường giữ con bỏ mẹ. Và lại, Kim Ca lớn lên cưới vợ sinh con, sinh nhiều thêm vài đứa làm con thừa tự, huyết thống cũng chẳng lạc đi đâu được. Còn cả Ngọc Tỷ ở đây, Hồng Khiêm dầu sao cũng rất coi trọng con cái.

Nom mẹ như đã có tính toán, Ngọc Tỷ cũng tạm an lòng. Tú Anh thấy vậy mới bảo: “Những gì cụ cố dặn, chẳng qua chỉ là trường hợp xấu nhất. Năm ấy cha con đến nhà họ Trình ở rể, bà cũng dặn mẹ, bảo phải giữ lấy tiền của cha con, không được cho cha con cơ hội giờ trò này kia. Con xem cha mình đi, ai động được vào tiền ông chứ?” Ấy cũng là sự thật, bản lĩnh kiếm tiền của Hồng Khiêm quả không kém, mảnh lối cũng nhiều hơn người ta.

Ngọc Tỷ đáp: “Ấy là cha con giỏi.”

Tú Anh nói: “Đúng thế, nên con đừng lo mấy chuyện lộn xộn này nữa. Với những người đàn ông thực sự có bản lĩnh, thì không phải là con khổng chế nổi họ, mà là do họ không muốn rời xa con. Trên đời vẫn còn lẽ phải tồn tại, chẳng phải thằng đàn ông nào cũng thích hành sự theo kiểu thấp kém. Con đề phòng họ mà thể hiện quá rõ, họ không ngốc, sao có thể không nhận ra? Những chuyện sai trái, người khác không khuyên bảo nổi, phải tự mình lĩnh ngộ.”

Ngọc Tỷ đáp: “Con biết mà, cụ cố cũng chỉ có ý tốt. Con làm việc cứ theo lương tâm, không cứng không mềm, nhưng cũng biết cứng mềm ra sao. Vợ chồng đang yên đang lành, phải sống cùng nhau cả đời, không nắm tay đồng lòng mà quấy thành đôi ngã, chẳng phải ăn no rừng mờ à? Giờ không phải lúc thích hợp để nói chuyện này, bàn sau vậy.”

Tú Anh biết rõ, con gái mình xưa nay gần gũi với Hồng Khiêm, có một người cha sâu cay như thế, thì con gái làm sao yếu đuối cho nổi? Không lo nó quá hiền, chỉ sợ nó quá dữ, làm việc phải mềm mỏng một chút mới tốt. Lại nghĩ Ngọc Tỷ đã đính hôn rồi, Kim Ca cũng nên bắt đầu học hành, dù năm sau Hồng Khiêm có đỗ tiến sĩ cũng phải quý mình. Tuy nàng không nhìn thấu được Hồng Khiêm, nhưng lại biết Hồng Khiêm một lòng một dạ với cụ Trình, sẽ chẳng đến nỗi làm mình đau lòng. Nếu lại bày ra về đề phòng, há chẳng phải khiến Hồng Khiêm xa cách? Bản lĩnh của Hồng Khiêm từ vụ Dư gia đã trông thấy rõ, phần chàng, chẳng không phải e mình sống quá sung sướng rồi à?

Ngọc Tỷ rời khỏi phòng Tú Anh, Tú Anh cân nhắc một chút, vẫn kể lại với Hồng Khiêm: “Hôm nay nó từ chỗ bà về, được dặn vài chuyện.” Đoạn bỏ qua những lời dành cho mình, chỉ thuật lại chuyện Ngọc Tỷ, “Ta đã nói nó, vẫn chưa chung sống đã nghĩ xấu người ta, thế chẳng phải làm khổ hôn nhân à? Cừu Ca ta thấy cũng tốt, bèn bảo nó an tâm mà sống. Ta nói thế ổn không? Cũng chỉ có mỗi một đứa con gái là nó, ta vừa sợ nó trượt ngã, vừa lo nó thay đổi, chuyện nhà mẹ đẻ ta mình cũng biết rồi, nó may mắn hơn ta, không cần phải kén rể, ta lại không quá rõ những chuyện kia, dạy nó như thế có khiến chồng nó kiêng kỵ không?”

Hồng Khiêm đáp: “Mình nói đúng lắm, nếu xa cách thì thành thân lại chẳng khổ? Nhưng cụ cố cũng chỉ thương con bé, nhà họ Lệ xưa nay đã đông đúc, thị phi cũng có, rồi rồi ta lại bày Ngọc Tỷ sau.”

.....

Ngọc Tỷ chẳng tài nào ngờ được rằng cha sẽ tâm sự mấy việc nọ với mình, nghe Hồng Khiêm kể đàn ông đàn thế nào hèn ra sao, nằng há học mồm

Vậy mà Hồng Khiêm còn chưa thỏa mãn, hận nỗi không thể truyền đạt cho con tất cả những gì mình biết: “Con người là vậy, yêu thì nâng niu, ghét thì ruồng rẫy, đã muốn mặc kệ thì dù có dùng ngàn cách đặt chứng cứ trước mặt, y vẫn có thể xem như không thấy. Con muốn tốt cho y, thì làm mọi chuyện thay y chi bằng để y tự chuẩn bị lấy. Nhưng không nên nói thẳng, mà phải để y tự ngộ ra. Người khác không tốt, có thể mách thì mách, còn không, bảo y tự đi mà xem xét. Đừng làm những chuyện cực chẳng đã lại không lợi lộc gì, chỉ có kẻ đại mới như vậy. Người khéo, làm việc gì cũng phải để người khác trông thấy hiểu được. Cả ngày vật lộn với người ngoài, mệt đến chết đi sống lại, về đến nhà còn muốn y chơi giải đồ với con? Trong ngoài như một? Thế thì thân sơ còn gì khác nhau? Con người luôn tìm lợi tránh hại, người khiến con thoải mái và kẻ làm con mệt mỏi, đổi lại là con, con thích gần gũi với ai hơn?”

Ngọc Tỷ cười thưa: “Một vài thứ có thể phơi bày, một vài thứ lại chỉ được phép nằm trong bóng tối, con những mong cả đời này không phải dùng đến những ngón ấy. Chưa đường lui cũng được, nhưng dầu có chừa, cũng là chừa cho tất cả. Những việc con làm, không cần phải nói rõ, khi cần dùng mới lôi ra dùng. Còn không cần đến tội gì lại để chàng biết? Để lại oán trách chồng con không khiến mình bớt lo?”

Hồng Khiêm cũng cười: “Trẻ nhỏ dễ dạy! Cừu Ca không phải loại người kia, con đừng gây ra chuyện gì khiến người ta lạnh lòng trước đấy. Nếu có chuyện gì thì cũng đừng giấu, cha mẹ con chưa chết đâu! Có phải cụ cố cũng lo cho mẹ con không?”

Ngọc Tỷ nghiêng đầu: “Cha cũng biết ạ?”

Hồng Khiêm: “Ta biết nhiều thứ lắm. Từ lúc có con, thì còn chuyện gì khiến ta không hiểu đâu? Cũng chỉ một tấm chân tình của cha mẹ. Mẹ con hiểu rõ là được, cụ cố cũng già rồi. Sau này sống ở nhà người khác, làm việc gì cũng phải nhớ kỹ, đừng tự cho rằng mình thông minh.”

Ngọc Tỷ cười đáp: “Con vốn khờ mà, chỉ biết áng theo quy củ làm việc, khờ chết đi được, biết đi đâu tìm thông minh đây? Ngoài phố có bán không? Bao tiền một cân?”

Hồng Khiêm cười to: “Con lại liên thiên rồi. Việc nhà của phụ nữ, mẹ con khá am hiểu, mẹ chồng bên nhà họ Lệ kia cũng không phải tuýp ngặt nghèo, bà ấy chỉ có một đứa con trai ruột này thôi. Gia đình họ cũng hòa thuận, con cứ an tâm mà sống, người khác đối đãi thế nào với con, con cứ đối đãi lại y như thế. Nếu thực sự phải trở mặt thì nhớ lấy câu này cho cha, đã không làm thì thôi, làm thì phải làm cho đến cùng, tốt đến cùng, xấu cũng đến cùng.”

Ngọc Tỷ vâng dạ.

Mấy vị bên trên dặn dò xong, đến phiên Tô tiên sinh không chịu nổi trống vắng. Ngọc Tỷ đính hôn, thầy Tô cũng muốn dặn dò đôi điều, nội dung lời răn chẳng gì ngoài “Nữ giới” “Nữ huấn”, thầy văn chương lại lảng, lại am hiểu quy chế lễ nghi các loại, lập đi lập lại vô số lễ nghi trong cung, mẫu mực hoàng thất nọ kia cho Ngọc Tỷ nghe.

Thầy Tô là quân tử thẳng thắn vô tư chưa từng giấu tên họ, người khác không ngờ đến cũng chẳng phải lỗi của thầy. Đám cụ Trình không biết, thầy cũng ngại phải ba hoa, Hồng Khiêm hẳn đã nhận ra, song dù Hồng Khiêm đã từng nói cho người nhà biết chưa thì thỡ ấy thầy cũng vẫn đang rơi vào cảnh gian nan, nhà họ Trình rành rành có ơn thu nhận. Mọi người đều giả cảm vờ điếc cả thôi. Ai ngờ Ngọc Tỷ thực sự không hay biết gì!

Ba ngày liền không có chân gà để xoi, thầy tự mò ra phố làm miếng, lúc về lại lạc đường, về đến nhà đã tới giờ cơm tối, lang thang ngoài đường suốt đã bị tuần đêm tóm cổ rồi. Hồng Khiêm không nhìn nổi nữa, hảo tâm giữu cột thầy một hồi, Tô tiên sinh từ bấy mới biết bản thân đã đắc tội với cô học trò nhà mình, lại thăm nhừ: Thì ra nhà này thực sự không biết, Hồng Khiêm cũng chưa từng để lộ! Bụng bảo dạ Ngọc Tỷ tình quái quá, cúp chân gà chọc mình. Lấy làm buồn cười, song không nói gì, vẫn dạy dỗ như thường.

Quả vậy, ba ngày sau, lúc Cừu Ca đến chơi đã xước theo một bọc chân gà thật to cho thầy. Tô tiên sinh giữ Cừu Ca lại dùng bữa, vừa gặm chân gà vừa nói: “Trò nữ đúng là bát nước đổ đi!” Cừu Ca bảo: “Ăn không nói.” Hồng Khiêm đáp: “Đúng, một đĩa chân gà hẳn cũng đủ để nhét kín miệng rồi chứ.” Thầy Tô cười lạnh một tiếng: “Hai đứa bây vừa nãy chẳng mở mồm nói đâu nhì? Tiếng bụng à?” Hai người nghe thế bèn ngậm miệng lại.

Dùng bữa xong, Cừu Ca lại xin lời chỉ dạy của Tô tiên sinh, thầy Tô trông gương mặt y, thờ dãi: “Đây cũng là một loại bản lĩnh của trò.” Nhưng Cừu Ca đến để thỉnh giáo thư pháp: “Luôn có chỗ viết không đẹp.” Vì vẻ mặt Cừu Ca khá thành khẩn, thầy Tô không từ chối, lần lượt giảng giải những chỗ y không hiểu, nhắc bút viết vài chữ mẫu cho Cừu Ca luyện theo, đoạn sửa lại những nét mà y viết không thuận.

Cừu Ca nhìn tờ giấy, hồi lâu chẳng nói tiếng nào, bỗng đẩy tờ giấy về: “Xin tiên sinh thay con bảo quản, đem về nhà thế nào cũng sẽ bị cha con lấy mất, cất chữ thầy ra treo tường.”

Thầy Tô bật cười, hỏi Cừu Ca: “Thư phòng lệnh tôn có sách gì hay? Ta muốn mượn một quyển về đọc.” Cừu Ca đáp: “Chỗ cha có một bộ ngự chế mới mang từ trong kinh về.” Thầy Tô bèn viết một tấm thiếp mượn sách Lệ Ngọc Đường, bảo Cừu Ca giao thiếp cho Lệ Ngọc Đường, lần tới mang sách

đến.

Cửu Ca lặng lẽ cất thiếp, lại cảm bức chữ vừa nẩy về, thầy Tô không khỏi mỉm cười. Đoạn nhướn mày, lại rút một bức chữ ra: “Đây còn chữ của một người, viết rất nắn nót, trò có thể đem về nghiền ngẫm.”

Cửu Ca dùng hai tay đón lấy xem, nét chữ cực giống Tô tiên sinh, nhưng có vài phần khang khác, trông như chữ của thầy thời trẻ, nhưng giấy vẫn còn mới. Lại ngắm kỹ hơn, chợt bừng tỉnh, giờ này nơi đây, còn có thể là chữ của ai? Càng ngắm bức “Tương tiễn từ” ấy càng cảm thấy đẹp. Trịnh trọng cảm tạ thầy Tô: “Nhất định quý trọng, mãi luôn nghiền ngẫm.”

Tô tiên sinh phát tay: “Bớt giả khờ trước mặt ta đi, đây là nê mặt chân gà mới cho trò đây, ta cũng chả phải chưa từng đính hôn lấy vợ.” Dứt lời, chấp tay sau lưng, không nhìn Cửu Ca nữa. Cửu Ca cất chữ của mình cùng bức “Tương tiễn từ” vào lòng, lại xin thầy Tô một cái hộp đựng thiếp, đem về giao cho Lệ Ngọc Đường.

Từ biệt thầy Tô, song lại đứng lặng trước cổng vườn thầy. Chưa tới một khắc, đã có người đến gặp y.

Cửu Ca trông thấy Ngọc Tỷ, lấy một chiếc hộp nhỏ trong lần áo ra: “Cái này, nàng giữ mà chơi.” Ngọc Tỷ thấy tai y run run, khẽ cười thành tiếng, tự tay đón lấy. Đương lúc trao nhận, Cửu Ca tình cờ đặt hộp vào tay nàng, đôi tay xoay một vòng, nắm trọn tay nàng rồi lướt xuống.

Ngọc Tỷ chỉ cảm thấy mu bàn tay ấm áp, đến khi tay Cửu Ca rời đi vẫn còn nóng. Cửu Ca thì thấy lòng bàn tay, mu bàn tay, cả đến ngón tay nàng cũng vừa mềm vừa trơn, mũi lại thoảng thoảng hương thơm của nàng, đúng là vừa thơm vừa mềm. Hắng giọng một tiếng: “Mẹ rất nhớ nàng, ta... khi nào nàng rỗi, ta sai người đến đón nàng.”

Ngọc Tỷ hờn dỗi: “Mấy ngày nay ta ở nhà.” Rồi ôm hộp chạy mất.

Cửu Ca lại ủ rũ như vô chuối, vuốt ngực, sang cáo từ Hồng Khiêm về nhà.

Bên kia, Ngọc Tỷ về đến phòng, mở hộp ra, thấy bên trong có một đôi thỏ ngọc be bé, núm ních đáng yêu cực, đặt vào lòng bàn tay rồi đưa ngón về vuốt lưng chúng, rất êm tay. Thậm chí: Con thỏ béo kia trả cho chàng, cặp thỏ này khéo lại thuộc về ta.

Cửu Ca về nhà với tâm trạng tốt, Lệ Ngọc Đường cứ quần quanh, vừa chà tay vừa thờ dài, Cửu Ca trông thấy cả. Bèn tốt bụng lấy hộp ra, đưa cho Lệ Ngọc Đường. Lệ Ngọc Đường thấy thiếp Tô tiên sinh tự tay viết, vô cùng mừng rỡ: “Mau đóng sách nọ gửi sang.” Cửu Ca ra ngoài sau khi báo xong tin, nhủ thầm, mẹ sẽ không cho cha cứ vậy mà gửi sang ngay trong hôm nay đâu, nặng ra trò đây.

Nhếch mép, Cửu Ca về thư phòng mình. Ngày mai thế nào cũng sẽ báo y đến nhà họ Hồng tiếp, một tấm thiếp kia, mình xin đứng lắm.

Tình mơ hôm sau, Lệ Ngọc Đường dậy thật sớm, giục Cửu Ca đến nhà họ Hồng, Cửu Ca vâng lời, thông dong sang nhà cha vợ. Lần này thầy Tô có sách mới để đọc, Cửu Ca đành để bọc chân gà lại, e rằng khoảng hai ba mươi ngày tới thầy Tô không còn hơi sức đâu mà để ý đến y. Mà đã vào đồng non hai tháng nữa sẽ đến Tết, đầu xuân năm sau Hồng Khiêm phải lên kinh đi thi, cần tỉnh tâm đọc sách, không tiện đến quấy quả thường xuyên.

Chẳng mấy hôm sau, Thân thị thấy Cửu Ca suốt ngày nhìn dài cái trán mà Ngọc Tỷ làm cho mình, ngộ ra ý của y, bèn sai người đón Ngọc Tỷ đến trò chuyện. Ngọc Tỷ ngồi cạnh Thân thị, vì đã đính hôn nên hơi khác khi trước, có vẻ thân thiết dịu dàng hơn. Lúc trước theo Tú Anh đến ngồi chơi, mẹ con hai người chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ kết thông gia với gia đình này, vì Hồng Khiêm là tú tài còn Lệ Ngọc Đường vừa thuộc tông thất vừa là trường quan Giang Châu, xa cách khách sáo hơn bây giờ nhiều.

Thân thị trông tình hình hôm nay thì lấy làm vui mừng, vội sai dâng trà nóng lên: “Bên ngoài trời lạnh, nhắm tý trà nóng cho ấm người.” Lục Tỷ cũng cười hỏi: “Trà hôm nay với trà dạo trước có gì khác nhau?” Dứt lời che miệng cười. Ngọc Tỷ nghe tiếng cười mà má hây đỏ, bên ngoài có người vào báo, rằng Cửu Ca trật chân xước tay.

Thân thị kinh ngạc, đoạn cười nói: “Nó ấy, cũng biết giờ trò.” Lục Tỷ bèn kéo Ngọc Tỷ đi xem: “Trước đây không tiện dất muối sang chơi với thằng em này của ta, nay thì chẳng sao rồi.”

Cửu Ca trật chân không nặng, nhưng vẫn về phòng nghỉ ngơi, không nằm mà ngồi trên tháp, trên ấy kê một chiếc bàn thấp bày một quyển sách, y đang chậm rãi đọc sách. Thấy hai cô gái đến, Cửu Ca nghe Lục Tỷ trách: “Sao không cẩn thận thế này? May mà trời lạnh ăn mặc dày dặn, bị thương không quá nặng.” Vừa nói vừa kiểm tra tay y.

Ngọc Tỷ cũng lên đưa mắt nhìn sang, trên bàn tay mất một mảng da, không cảm được bút. Chân thì không nhìn ra, cũng không tiện nhìn kỹ. Cửu Ca ngắm Ngọc Tỷ, nàng mặc áo khoác hồng đào viền lông thỏ trắng mềm và váy gấm xanh ngọc, tay giấu trong túi chườm, đúng là duyên dáng yêu kiều, thấy nàng lo lắng nhìn tay mình, y chợt cảm thấy bị thương như thế cũng đáng. Lục Tỷ muốn ra ngoài, Ngọc Tỷ chợt kéo tay áo cô, Lục Tỷ đứng lại, kéo Ngọc Tỷ lên tháp ngồi đối diện với Cửu Ca.

Cửu Ca bỗng nói: “Trời lạnh, chờ ta khỏi sẽ sang thăm nàng, vài ngày nữa thôi.”

Ngọc Tỷ đáp: “Ừm.”

Lục Tỷ thấy hai người này ngồi trơ ra, lại chẳng biết sau khi đính hôn thì đây là lần đầu tiên Ngọc Tỷ vào phòng Cửu Ca, làm sao không căng thẳng cho được? Cửu Ca thì cố ý dụ Ngọc Tỷ đến tham quan phòng mình, để nàng biết y là người thế nào. Ngọc Tỷ đánh giá căn phòng ba gian nhỏ nhỏ này một lượt, nom rất gọn gàng sạch sẽ, đồ trang trí trong thư phòng cũng còn khá mới, vừa không xa hoa lại không quá đơn sơ, nhìn rất vừa mắt. Còn như phòng ngủ của Cửu Ca, nàng lại cố tránh nhìn sang. Cửu Ca đều trông thấy cả.

Ngồi chẳng bao lâu, Ngọc Tỷ đứng dậy, dặn Cửu Ca: “Chàng nghỉ ngơi đi, tỉnh đường sớm lành. Đây là đồ ta tự tay làm.” Đoạn đặt một túi gấm lên bàn thấp trước mặt y, rồi kéo Lục Tỷ ra ngoài.

Bên kia, Lục Tỷ tiễn Ngọc Tỷ xong, về báo cáo với Thân thị: “Hai chúng nó chỉ ngồi ngây ra như thế, nói chẳng bao câu. Cửu Ca rất thương vợ, sợ con bé trời lạnh phải tắt tả, bảo khi nào khỏe sẽ sang thăm nó. Ngọc Tỷ cũng thương thằng bé, trước khi rời đi còn tặng quà cho nó, để trong túi gấm, con không biết là gì, nom có vẻ vuông vức.”

Thân thị nói: “Người ta đính hôn rồi, có tặng nhau cái gì chúng ta cũng không quản nổi.” Trong lòng cũng tò mò, nhưng không tiện tỏ thái độ. Nhưng chưa được mấy ngày đã có kẻ tới ton hót với bà, Bát Ca bảo: “Vợ Cửu Ca khéo tay quá, tự khắc một con ấn tặng cho nó.”

Đã là ấn thì phải dùng, Cửu Ca viết được bức chữ nào đẹp sẽ đóng ấn này lên, Bát Ca đương nhiên đã nhìn thấy, mà thấy thì phải hỏi. Cửu Ca cũng chẳng giấu, nói thật: “Nương tử nhà ta khắc tặng ta.” Bát Ca tuy trong lòng ngưỡng mộ, nhưng ngoài miệng lại giấu y: “Chưa cưới mà để gọi thân mật thế nhỉ.” Rồi chạy tới mách với Thân thị.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Về tới phòng, Yến Cô Minh vẫn đang ngủ.

Phong Thiên Nhai đến bên giường, chống cằm ngắm hân. Vì vết thương dần lành lại, hơi thở của lãng nhân vừa sâu vừa vững. Phong Thiên Nhai nhấc tay, nhẹ nhàng phác họa đường nét khuôn mặt hân. Mặt Yến Cô Minh góc cạnh rõ ràng, cằm bén ngót kiên gan, sống mũi rất cao, Phong Thiên Nhai kết thúc bằng động tác chạm phốt chớp mũi hân, lặng lẽ cười.

Tầng sáng, thuốc tan, Yến Cô Minh thức rất sớm. Hân mở mắt nhìn sang bên cạnh, Phong Thiên Nhai đã không còn ở đó nữa.

Yến Cô Minh tiện tay với lấy cái áo khoác hồ vào, mở cửa bước ra.

Ngoài kia, Phong Thiên Nhai đang ngồi ngơ ngẩn trên tảng đá to trong vườn.

Hân vừa đi ra, Phong Thiên Nhai đã hoàn hồn.

“Chàng dậy rồi à?”

“Ừm.” Yến Cô Minh lười nhác tựa cửa, nhìn Phong Thiên Nhai: “Em đang làm gì đấy?”

Phong Thiên Nhai duỗi cổ, đáp: “Luyện công.”

Yến Cô Minh gật đầu im lặng.

Phong Thiên Nhai: “Sao chàng không hỏi ta luyện món nào?”

Yến Cô Minh: “Em luyện món nào?”

“...” Phong Thiên Nhai thờ dãi, nhảy xuống đá, bước đến bên Yến Cô Minh. “Yến khờ, chàng bái sư lâu đến thế, sư phụ vẫn chưa truyền dạy món gì ra hồn, chàng có sốt ruột không?”

Yến Cô Minh: “Mấy cái chiêu của em, ta không học được.”

Phong Thiên Nhai cau mày, nói: “Sao không học được, chàng chưa học sao biết không được? Chàng dùng kiếm, ta cũng dùng kiếm, hân sẽ có chỗ giống nhau.”

“Ha.” Yến Cô Minh chỉ xem như nằng rỗi rãi nghĩ bữa, hân cười nhạt rồi nhấc tay đặt lên đầu Phong Thiên Nhai, xoa nhẹ.

“Bé con, em tặng ta một thanh kiếm, cũng đã đủ rồi.”

Bàn tay ấm áp của lãng nhân khiến Phong Thiên Nhai rụt cổ lại, sau đó xoay đầu, thoải mái cọ.

“Xí... Chả nhớ ai cứ ầm ĩ đòi học võ hời còn trên đỉnh Thiên Nhai.”

Yến Cô Minh không đáp, cúi đầu lặng lẽ ngắm nằng. Phong Thiên Nhai lén liếc một cái, tầng sáng, lãng nhân ăn mặc rất thoải mái, áo không buộc, chỉ

khoác hồ trên người.

Phong Thiên Nhai nhìn khuôn ngực nửa hở của Yến Cô Minh, bên trên là xương quai xanh mạnh mẽ và chiếc cổ khỏe khoắn. Cơ thể trắng kiện nhường này tỏa ra biết bao nhiêu là sát ý khi nổi cơn hung tàn, song lúc ngồi nghỉ lại an bình đến lạ.

“Cứ đứng im ra đó là sao?” Lăng nhân cất tiếng, chất giọng trầm lắng.

Phong Thiên Nhai lại ngấm thêm vài lượt rồi hừ đôi tiếng, áp mặt vào ngực lăng nhân.

“Yến khờ.”

“Ừm?”

“Yến khờ.”

“...”

“Sur phụ gọi chàng chàng dám không đáp!?”

“... Có.”

Yến Cô Minh cầm nín tựa cửa, Phong Thiên Nhai cứ như dính luôn lên áo hắn, đứng im hẳn một khắc đồng hồ. Nếu không gặp Luru Ly Dạ từ ngoài trở về, Yến Cô Minh có cảm giác rằng Phong Thiên Nhai sẽ dán như thế cả ngày.

“Ê ê, ban ngày ban mặt mà làm trò gì đó?” Luru Ly Dạ bước vào sân, tay xách hai vò rượu.

Phong Thiên Nhai rút cũng đã thẳng người dậy, nàng trông sang Luru Ly Dạ, hỏi: “Lung Ngọc sao rồi?”

Luru Ly Dạ đứng giữa sân, cười lưu manh, bảo: “Lung Ngọc ở phòng luyện đan hỏi thăm hai người, hai người ở đây hỏi thăm Lung Ngọc, tiểu gia ta hiểu rồi, trong cái Mai Nguyệt cư này chỉ tiểu gia là người thừa thôi.”

“Ồ?” Phong Thiên Nhai nghe xong, sẫm soi gãi một lượt, lại xoay sang nhìn Yến Cô Minh, cuối cùng tầm tắc đôi tiếng: “Lăng nhân đúng là mỗi người một nét thật này.”

“Nàng!”

“Ta làm sao?”

“Tiểu gia hôm nay không ——“

“Ngươi không thể nào?”

“...”

Phong Thiên Nhai và Luru Ly Dạ ta nói ngươi đáp, Yến Cô Minh nhắm mắt ngồi nghỉ, không có ý chen lời.

Sau khi đấu khẩu đã đời, Phong Thiên Nhai xoay sang bảo Yến Cô Minh: “Yến khờ, hai người ăn trước đi, ta sang chỗ Lung Ngọc xem thử.”

Yến Cô Minh mở mắt, “Em muốn đến phòng luyện đan?”

“Ừ.”

Luru Ly Dạ đứng kia chỗ mồm vào: “Lung Ngọc ghét nhất là có người tới quấy rầy trong lúc mình luyện đan đấy.”

Phong Thiên Nhai: “Áy cũng phải xem là chuyện gì, ngươi an tâm, ta tìm tỷ ấy, tỷ ấy không giận đâu.”

Ngoái đầu lại, Phong Thiên Nhai thấy ánh mắt thắc mắc của Yến Cô Minh, như đang muốn hỏi nàng gì đó. Phong Thiên Nhai nhếch mép cười, Yến Cô Minh lại nuốt lời định hỏi xuống.

“Ta đi đây.”

Phong Thiên Nhai rời khỏi Mai Nguyệt cư, đi ra sau núi. Hôm Yến Cô Minh say, Phong Thiên Nhai từng đến phòng luyện đan của Lung Ngọc rồi, nhớ rõ đường đi.

Chẳng mấy chốc đã đến nơi.

Thực ra, gọi phòng luyện đan vậy thôi chứ đây cũng chỉ là một cái hang cũ nát, có lẽ do những thợ săn trước kia để lại, cũng có khi là hang thú dữ thời nào, ẩn sâu trong rừng, u ám bí mật.

Bên trong hang tối đen, Phong Thiên Nhai đứng ngoài cửa hang, gọi với vào: “Lung Ngọc — tỷ có đó không?”

Giọng nói trong trẻo của nàng vang vọng vài lần trong hang, một chốc sau, Lung Ngọc đi ra. Nàng ta vẫn khoác áo dài xám tro như trước, mình mẩy bụi bặm. Có lẽ là do cả hai ngày nay dày công luyện thuốc nên vẻ mệt mỏi thấp thoáng nơi đầu mày, nhưng vẫn dịu dàng như cũ.

Lung Ngọc cười nhẹ nhìn Phong Thiên Nhai, hỏi: “Sao em lại đến đây?”

Phong Thiên Nhai: “Ta sang tìm tỷ.”

Lung Ngọc: “Còn phải dọn dẹp vài thứ, xong ngay thôi.”

Phong Thiên Nhai ngó vào hang, chẳng thấy rõ thứ gì. “Có thể xong ngay trong hôm nay à?”

“Ừm.” Lung Ngọc đáp, “Hai canh giờ nữa là xong, số thuốc này đủ để điều dưỡng đến khi chàng khỏi hẳn rồi.”

Phong Thiên Nhai nghe bảo thế, chẳng hay bất chợt lại nghĩ đến điều gì, tự dưng bật cười khì. Lung Ngọc nhìn nàng, khẽ cười bảo: “Về chờ ta đi.”

Phong Thiên Nhai lắc đầu, “Ta tìm tỷ còn vì chuyện khác.”

“Ừm?”

Phong Thiên Nhai cúi đầu dán mắt vào viên đá cuội dưới đất, hồi lâu chẳng nói. Sau rốt nàng ngẩng phắt đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Lung Ngọc, bảo: “Ta phải đi rồi.”

Phong Thiên Nhai dứt lời, Lung Ngọc ngẩn ra.

“Em phải đi rồi... Là sao?”

Phong Thiên Nhai: “Lung Ngọc, tỷ chăm sóc Yến già được không?”

Lung Ngọc vẫn thắc mắc, nàng trông vẻ mặt Phong Thiên Nhai không như đang đùa. “Sao thế, đã xảy ra chuyện gì à, em bảo phải đi là đi đâu?”

Phong Thiên Nhai: “Không xảy ra chuyện gì cả, tỷ chăm sóc chàng, ba tháng sau ta về.”

“Ba tháng... Ha.” Lung Ngọc thấy vẻ bồn chồn thấp thoáng nơi Phong Thiên Nhai, nàng đưa tay vén tóc mai buông bên tai Phong Thiên Nhai, từ tốn bảo: “Em đã thế này mà còn bảo không sao? Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, em muốn tỷ giúp thì phải nói lý do chứ.”

“...” Phong Thiên Nhai cúi đầu, nàng cảm thấy lời Lung Ngọc nói rất hợp lẽ.

Lung Ngọc thấy nàng như thế, bật cười khanh khách, đôi mắt đen huyền cong cong, quét sạch vẻ mệt mỏi khi nãy.

Phong Thiên Nhai khẽ bảo: “Đừng cười chứ...”

“Rồi, không cười.” Lung Ngọc đáp, “Nói xem nào.”

Phong Thiên Nhai hết cách, đành thành thật kể Lung Ngọc nghe chuyện đêm qua.

“Diễm lâu... Phong Đô.” Phong Thiên Nhai rõ ràng từng câu, vẻ mặt Lung Ngọc càng lúc càng lạnh, sau rốt, chẳng còn nụ cười nào đọng lại. Sát ý, giữa rừng sâu thăm thẳm, đầy tràn sát ý của nàng.

Phong Thiên Nhai nhìn nàng, “Lung Ngọc.”

“Em không được đi.” Lung Ngọc nói ngay với Phong Thiên Nhai, giọng nàng cứng cứng, ánh mắt sâu lắng lạnh lùng hơn hẳn. “Thiên Nhai, em không được đi.”

Phong Thiên Nhai: “Ta biết tỷ hận chúng.”

“Em không được đi!” Lung Ngọc nghiêm nghị, Phong Thiên Nhai rút cổ lại. “Yến tử bị gã hại đến nông nỗi này, còn bàn điều kiện gì nữa chứ. Thiên Nhai, em nhớ kỹ này, chúng ta và Diễm lâu chỉ có thù hận, chưa chết không ngừng.”

Phong Thiên Nhai: “Thế nên mới phải nắm bắt cơ hội này.”

“Không được đi.”

Phong Thiên Nhai khẽ thở dài, nắm tay Lung Ngọc. Vì đang nổi giận mà tay nàng ấy không dịu mềm như trước kia.

“Lung Ngọc, thế lực Diễm lâu như nào, tỷ hẳn phải hiểu rõ, nếu Phong Đô không muốn, chúng ta có thể sẽ không bao giờ tìm được gã. Mà dù có tìm ra,

Điểm lâu cao thủ nhiều như mây trời, chúng ta có lợi hại hơn nữa cũng chỉ đủ sức làm mồi cho gã.”

“Thế thì đã sao?”

Vàng mắt Lung Ngọc đỏ rực, khoe mắt giăng đầy vằn đỏ, khoe miệng tinh tế kiên nghị, như không thể buông lời mềm yếu. Phong Thiên Nhai nhìn nàng, như thăm Mục Thiên Cơ nói đúng, thật ra, mọi người trên đời đều rất sáng suốt, những kẻ không như thế, chỉ là cố ý giả vờ hồ đồ thôi.

Phong Thiên Nhai siết chặt tay Lung Ngọc, kiên gan: “Dù sao đi nữa, Phong Đô vẫn là tông sư võ học, gã đã nói thế, ta tin chắc gã sẽ tuân theo điều kiện. Lung Ngọc, trận quyết chiến ấy ta nắm chắc bảy phần, khắp cõi này biết đi đâu tìm trận mà Phong Đô chỉ có ba phần thắng chứ?”

Lung Ngọc nhìn Phong Thiên Nhai: “Em có thấy gã động võ chưa?”

Phong Thiên Nhai nhếch môi, “Ta không những thấy mà còn từng giao đấu nữa kia.”

Lung Ngọc lặng người một chốc, tự nhủ: “Em đã thấy Hoàng Tuyền... Em nghĩ mình có bảy phần thắng...”

“Ừ.” Phong Thiên Nhai lắc tay Lung Ngọc, muốn nàng ấy thả lỏng người. “Thế mới bảo tỷ tin ta, Yên già hòn Phong Đô nhường kia, ta phải tìm cách giúp chàng diệt gã.”

Lung Ngọc không nói gì, lát sau, nàng ngừng đầu hỏi Phong Thiên Nhai: “Vậy, em muốn để Yên từ lại?”

“Ừ.” Phong Thiên Nhai gật đầu, “Tỷ không biết đâu, chàng ghét Diệp Hoài Sơn lắm, chuyển tới đô thành đạo trước, đến cả cửa phủ tướng quân mà chàng còn không thêm bước vào.”

Ánh mắt Lung Ngọc đong đầy ý cười, sâu lắng nhìn cô bé trước mặt, bảo: “Thiên Nhai, ba tháng có thể thay đổi rất nhiều chuyện.”

Phong Thiên Nhai: “Ừm.”

Lung Ngọc đưa tay nhắc cằm Phong Thiên Nhai, khom người sát lại, Phong Thiên Nhai ngửi thấy hương thơm nhàn nhạt trên người nàng.

“Em, thực sự muốn để chàng ở lại, ở bên tỷ à...”

“Hi.” Phong Thiên Nhai bật cười, “Đúng đó.”

Lung Ngọc cười khê, nói: “Em quá tin vào bản thân, hay quá yên tâm về tỷ đây... Thiên Nhai bé bỏng, em hãy còn nhỏ, em không hiểu nam nhân, họ thay đổi nhanh lắm.”

Phong Thiên Nhai nhìn vào mắt nàng, ung dung bảo: “Tình sâu hay cạn cũng thế thôi. Lung Ngọc, nếu trong ba tháng này có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thật, thì Yên già xin nhờ tỷ cả.”

Nghe đến đây, nụ cười khê dịu dàng của Lung Ngọc chợt tắt, nàng lặng lẽ nhìn Phong Thiên Nhai, sau đó đứng thẳng xoay người.

“Em về trước đi.”

“Ừm.” Phong Thiên Nhai cười bảo, “Luu Ly Dạ mua rượu về đây, hôm nay cùng uống nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74

Lúc Phong Thiên Nhai về đến Mai Nguyệt cư, Yên Cô Minh và Luu Ly Dạ đang ăn.

“Tiểu mỹ nhân, đến đây, ngồi với tiểu gia này.”

Phong Thiên Nhai cười khi, ngồi xuống bên gã. Luu Ly Dạ gấp một lát thịt muối vào đĩa con trước mặt Phong Thiên Nhai. Yên Cô Minh ngồi phía khác, vờ như không thấy, uể oải nốc rượu.

“Nè, xoi thịt đi.”

Phong Thiên Nhai nhón thịt cho vào miệng, “Ừm, ngon ngon.”

“Ha.” Luu Ly Dạ rót cho mình một bát rượu, dốc cạn.

Chẳng bao lâu sau, Lung Ngọc cũng đã về đến. Nàng cầm một chiếc túi, bước vào sân.

Lưu Ly Dạ vẫy tay với nàng, chỉ chỗ còn lại bên cạnh mình, “Đến đây, Lung Ngọc, ngồi đây này.” Lung Ngọc bước sang ngồi, Lưu Ly Dạ bên trái có Phong Thiên Nhai, bên phải có Lung Ngọc, gã vờn vai kiểu đại gia, nhướn mày với Yến Cô Minh trước mặt: “Rượu ngon trong tay, người đẹp trong lòng, sướng ôi là sướng.”

Yến Cô Minh liếc gã một cái rồi lại nốc rượu của mình.

Đêm hôm ấy, đa số rượu vào bụng lãng nhân nhưng Mai Nguyệt cư lại như say cả.

Lưu Ly Dạ vừa say đã bật chế độ nói nhảm, Phong Thiên Nhai nghe gã kể chuyện trước đây, về những nơi gã và Yến Cô Minh từng đến, những người họ từng giết, những lần họ về từ quý môn quan, và cả những lần họ tổng tiền kẻ khác tới Diêm La điện.

Kể mãi kể hoài thành ra lộn xộn, Lung Ngọc ngồi thẳng dậy, đỡ lấy cơ thể đã ngã sóng soài của Lưu Ly Dạ, để gã gối lên đùi mình nghỉ ngơi.

Phong Thiên Nhai nhìn sang Yến Cô Minh, tuy hấn cũng uống rất nhiều, nhưng không say như Lưu Ly Dạ. Phong Thiên Nhai chớp mắt với hấn, bảo: “Yến khờ, chúng ta về phòng nhé?”

“... Ừ.”

Đến lúc đứng dậy, Yến Cô Minh mới lộ vẻ say, hấn lao đảo một thoáng, Phong Thiên Nhai đứng sau đỡ lấy lưng hấn.

“Này, đứng cho vững vào.” Phong Thiên Nhai dìu Yến Cô Minh về phòng. Đi được nửa đường, nàng ngoảnh đầu nhìn Lung Ngọc. Lung Ngọc đang cúi đầu thăm thì gì đó với Lưu Ly Dạ.

Phong Thiên Nhai đóng cửa lại, kéo Yến Cô Minh lên giường. Xoay sang bàn chân đèn.

Thoát cái, cả căn phòng đầy ánh đèn dầu vàng vọt. Nàng quay người lại, thấy Yến Cô Minh nửa ngồi nửa nằm trên giường, sâu lắng nhìn mình.

“Sao nhìn ta thế?”

Yến Cô Minh cười khê, không đáp. Phong Thiên Nhai đi đến, đưa mặt lại sát mặt hấn, cốc đầu hấn bằng trán mình. Yến Cô Minh lao đảo.

Phong Thiên Nhai: “Yến khờ, chàng phải dưỡng thương cho tốt đấy.”

Yến Cô Minh đáp nhỏ: “Sắp khỏi hấn rồi.” Miệng hấn nồng mùi rượu, Phong Thiên Nhai chun mũi, chê bai: “Thối quá.”

Yến Cô Minh cười giễu một tiếng, hươ cánh tay dài, kéo Phong Thiên Nhai đến bên.

“Áy áy, chàng làm gì vậy.” Phong Thiên Nhai cầu nhàu nhưng không vùng ra, ngoan ngoãn nằm trên khuôn ngực rắn chắc của lãng nhân.

Họ lặng lẽ nằm một chốc, Yến Cô Minh sắp thiếp đi lại nghe giọng Phong Thiên Nhai khê khàng vang lên.

“Yến khờ, mai sư phụ phải về đình Thiên Nhai một chuyến.”

“Ừm?” Yến Cô Minh mở mắt, nhìn cái đầu be bé trong lòng mình. “Gì cơ?”

Phong Thiên Nhai lặp lại: “Mai sư phụ phải về đình Thiên Nhai một chuyến.”

“... Ha, mới đầu ai đòi ở lại, giờ thì đổi ý rồi?” Yến Cô Minh nhắm mắt lại, lười nhác bảo, “Cũng được, em muốn về thì chúng ta cùng về.”

“Không phải chúng ta, là ta.”

“Ừm?” Yến Cô Minh nghe ra sự lạ, hấn mở mắt, nhỏ giọng bảo, “Nói rõ xem”

Phong Thiên Nhai ló ra khỏi ngực Yến Cô Minh, kê đến mặt hấn, khê nói: “Yến khờ, sư phụ về là vì có chính sự phải làm.”

“Chuyện gì?”

Phong Thiên Nhai nghiêm túc đáp: “Tào mộ sư phụ của sư phụ chàng đó.”

“...”

Yến Cô Minh câm nín nằm xuống. “Ta còn tưởng chuyện gì, em muốn tào mộ thì ta đi cùng em.”

“Không được!” Phong Thiên Nhai quả quyết từ chối, “Chàng không được đi.”

“Lý do?”

Phong Thiên Nhai giải thích tận tình: “Chàng không biết đây thôi, sự phụ ta lúc còn sống ghét lãnh nhân cực, nếu thầy ấy biết ta sống cùng một lãnh nhân, sẽ đội mồ dậy tìm ta tính sổ mất.”

Yến Cô Minh: “Thế ta không đến mộ là ổn.”

“Không được không được.” Phong Thiên Nhai lắc đầu, “Mỗi năm chỉ có một dịp này, ta không thể gạt thầy.”

Yến Cô Minh nhìn đến tức nước vỡ bờ, hấn ngồi dậy, nâng cằm Phong Thiên Nhai lên, trầm giọng: “Em rút cuộc muốn thế nào!”

Phong Thiên Nhai: “Ta muốn về một mình chứ sao.”

“Không được.”

“Sao lại không?”

“Có mơ cũng đừng hòng.”

“...”

Phong Thiên Nhai im lặng, nằng gạt tay Yến Cô Minh, bước xuống giường, ngồi bàn xoay lưng lại, không nhìn Yến Cô Minh đến một cái. Nàng thông vai rũ đầu, bộ dạng ủ rũ như một con vịt bị mưa xối tơi tã.

Yến Cô Minh ngồi một mình trên giường, đây là lần đầu tiên hấn trông thấy dáng vẻ này của Phong Thiên Nhai. Trong trí nhớ của hấn, dường như lúc nào Phong Thiên Nhai cũng dồi dào sức sống.

Cả căn phòng tĩnh lặng, bầu không khí im lìm này khiến Yến Cô Minh bay nửa hơi men. Hấn nhìn bóng lưng mảnh mai của Phong Thiên Nhai, luống cuống chân tay.

Chẳng biết bao lâu sau, Yến Cô Minh rốt cũng lên tiếng: “Em... Em tính đi bao lâu?”

Phong Thiên Nhai đáp khê: “Không biết.”

“Không biết?” Yến Cô Minh cau mày bảo, “Từ đây về đình Thiên Nhai, nếu gấp rút ngày đêm, cần khoảng mười ngày. Em đi nhanh về nhanh, một tháng là đủ rồi.”

Phong Thiên Nhai đáp: “Không thích, ta có phải vội đi đâu thai đâu.”

“...” Yến Cô Minh bắt lực hỏi, “Thế em muốn đi bao lâu?”

Phong Thiên Nhai: “Ba tháng.”

“Cái gì?” Yến Cô Minh nghiêng răng, nhìn bóng lưng trước mặt, “Ba tháng?”

“Ừ.”

“...” Yến Cô Minh ngoảnh đi, tay siết chặt ván giường. Phong Thiên Nhai xoay lại nhìn hấn, bảo: “Có lẽ chỉ quá hai tháng sẽ về đến.”

Yến Cô Minh vẫn không nói gì, Phong Thiên Nhai bước tới, xoa đầu hấn. “Ồ đây chờ ta.”

Yến Cô Minh khàn giọng hỏi: “Em... Em bắt buộc phải đi à?”

“Ừm.”

Một câu trả lời chẳng chút lưỡng lự, lãnh nhân không tài nào nói thêm gì nữa.

Hấn cúi đầu, mái tóc xắc xơ che khuất gương mặt, Phong Thiên Nhai không trông thấy biểu cảm. Nhưng dù không thấy, Phong Thiên Nhai vẫn có thể biết được tâm trạng của lãnh nhân. Hấn không muốn chia ly... Nào ai muốn chia ly đâu chứ.

Phong Thiên Nhai ôm siết lấy đầu lãnh nhân, nhắm mắt khê nói: “Chàng ngoan ngoãn chờ ta, ba tháng qua nhanh lắm, đến lúc đó...” Phong Thiên Nhai ngập ngừng đôi chút, chậm rãi buông lời, “Đến lúc đó, chúng ta có thể bên nhau thật rồi.”

...

Trời mới mờ sáng, Phong Thiên Nhai đã rời đi.

Yến Cô Minh rốt cũng chẳng chịu nổi cơn say, canh tư đã ngủ mất. Hấn không chờ được đến lúc Phong Thiên Nhai rời khỏi. Sau khi tỉnh rượu, hấn cô

đơn tựa cổng, trông ra con đường mòn xa xa nơi triền núi, lặng lẽ im lìm.

Điều hẳn không nhìn thấy chính là, sau lưng cũng có một nữ nhân khác đang lặng lẽ dõi theo mình.

Gấp rút lên đường, nửa tháng sau, Phong Thiên Nhai đã đến phủ tướng quân.

“Đúng là xa cách đã lâu.” Phong Thiên Nhai xuống ngựa, ngửa đầu nhìn bức hoành cao cao trên phủ tướng quân. Mọi thứ nơi đây vẫn thế, vẫn như lần đầu tiên nàng đến, mộc mạc song lại có vẻ hào hùng trang trọng.

Phong Thiên Nhai đến trước cổng thì bị chặn lại, thời buổi nhay cảm, vệ binh ai nấy đều gác thật nghiêm, Phong Thiên Nhai và ngựa bị giải sang một bên, tra hỏi kỹ càng.

“Ta đến gặp Diệp tướng quân.”

“Cô là ai?”

“À, là người tới bảo vệ tướng quân nhà mấy ông chứ ai.”

“...” Mấy binh sĩ ngơ vờ nhìn Phong Thiên Nhai, “Cô rốt cuộc là ai, nếu không nói rõ đừng trách bọn ta vô lễ!”

Phong Thiên Nhai tắc lưỡi, đang nghĩ cách gọi Diệp Hoài Sơn ra thì lại thoáng thấy một bóng người bước từ trong kiệu xuống, đi vào phủ tướng quân. Phong Thiên Nhai mắt tinh mồm lẹ, gọi với sang người nọ:

“Này ——! Diệp Tinh Ca ——!!”

Một tiếng quát của nàng đã khiến người của nửa dãy phố trông về phía này.

Diệp Tinh Ca giật nảy, nàng ta ngoái lại, trông thấy Phong Thiên Nhai đang vui vẻ vẫy tay với mình.

“Bên này bên này.”

Diệp Tinh Ca tròn tròn mắt, “Là cô?!”

Phong Thiên Nhai nói với mấy binh sĩ nọ: “Ta quen với biểu tiêu thư nhà các ông, nào nào, để nàng ấy giải thích với các ông nhé.” Đúng lúc ấy, Diệp Tinh Ca bước sang, toán binh sĩ nọ hành lễ với nàng ta. Diệp Tinh Ca nhìn Phong Thiên Nhai chăm chăm, hỏi: “Sao cô lại ở đây?”

Phong Thiên Nhai cười với nàng ta, đáp: “Ta tới tìm Diệp Hoài Sơn.”

Diệp Tinh Ca nghiêm mặt, “Giờ biểu ca không khỏe, không tiện gặp cô nương, mời cô nương về.”

Phong Thiên Nhai: “Chính vì y không khỏe nên ta mới phải gặp y.”

“...” Mặt mày Diệp Tinh Ca hây đỏ, chẳng rõ là do nóng ruột hay đang tức giận. Nha hoàn bên người nàng ta đã lên tiếng ngay, “Tiêu thư bọn ta đã bảo tướng quân không tiếp khách, sao người lại không biết điều như thế!”

Phong Thiên Nhai xoay sang nhìn ả, cười híp mắt: “Ấy, là cô ả, lâu rồi không gặp nhỉ.”

“... Ai thèm gặp lại người! Bắt quàng gì đấy!”

Phong Thiên Nhai ha ha đôi tiếng, bước đến gần Diệp Tinh Ca, cười khê bảo nàng ta: “Ta được người khác nhờ và mới đến đây bảo vệ Diệp Hoài Sơn, nàng giúp dùm cái, được không?”

Diệp Tinh Ca: “Ai nhờ cô?”

“Không nói được.”

Diệp Tinh Ca hừ lạnh một tiếng, “Phủ tướng quân phòng vệ nghiêm ngặt, cao thủ như mây, không cần người ngoài bảo vệ. Huống chi thân phận cô không rõ ràng, lại lấy một cái cớ đáng ngờ như vậy, chớ trách Tinh Ca không thể giúp cô.”

Phong Thiên Nhai: “Vậy thì gọi đại quân gia ra đây.”

“Cô!”

Phong Thiên Nhai so vai, tiện mồm bảo: “Chắc vẫn còn ai đó hiểu chuyện ở đây chứ.”

Diệp Tinh Ca ngó về trơ tráo kia, kích động tới nổi đỏ mặt, Phong Thiên Nhai lại giục: “Mau mau một chút, ta đang đói đấy.”

Diệp Tinh Ca run run khóe môi, quát to một tiếng: “Vậy cô cứ chết đói ở đấy đi ——!”

“...” Binh sĩ xung quanh lão đảo một cái, từ bấy họ chưa từng thấy cảnh biểu tiểu thư dịu dàng lớn giọng trò chuyện với ai. Diệp Tĩnh Ca quát xong thì rơi nước mắt, xoay đầu chạy vào phủ tướng quân.

Phong Thiên Nhai bảo đám binh sĩ: “Nàng ấy ngầm cho phép ta vào rồi đấy.”

“Chuyện này...”

Đương lúc dây dưa ngoài cổng, một giọng nói êm dịu quen thuộc vang lên.

“Phong cô nương.”

Phong Thiên Nhai ngoái đầu, trông thấy Diệp Hoài Sơn đứng ngay ngoài cổng phủ tướng quân, đang nhìn mình. Diệp Hoài Sơn gầy hơn lúc trước, y khoác áo rộng màu xanh nhạt, không đeo bội kiếm, có vẻ như vừa mới nghỉ trưa xong đã ra đây.

Vệ binh ngoài cửa trông thấy Diệp Hoài Sơn, vội vàng hành lễ, Diệp Hoài Sơn phẩy tay, bảo: “Vị này là khách quý của chúng ta, sau này không được thất lễ như thế.”

“Vâng!”

Thị vệ dắt ngựa đi, Phong Thiên Nhai bước đến trước mặt Diệp Hoài Sơn, ngó y từ trên xuống dưới.

“Phong cô nương, xa cách đã lâu, vẫn an yên chứ?”

“Ha.” Phong Thiên Nhai khẽ cười, bảo: “Tiểu Hoài Sơn, ta được Phong Đô nhờ tới bảo vệ anh đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75

Lần này Phong Thiên Nhai vẫn ở tiểu viện cũ khi trước, Diệp Hoài Sơn đích thân đưa nàng đến. Trong viện, Diệp Hoài Sơn lệnh tôi tớ bày tiệc đơn giản, khoản đãi Phong Thiên Nhai.

Phong Thiên Nhai ngồi trên băng ghế đá, ngắm xung quanh. Chỗ này chẳng thay đổi gì so với trước đây, chỉ có cây Quan Âm ở góc sân đã vàng lá, tro trọi nhánh cành.

Diệp Hoài Sơn cho tất cả tôi tớ lui xuống, tự tay rót một chén rượu cho Phong Thiên Nhai. Phong Thiên Nhai bung chén rượu lên, lắc lắc, nhìn Diệp Hoài Sơn: “Giờ anh được phép uống rượu à?”

Diệp Hoài Sơn vẫn chưa khỏe hẳn nhưng vì còn trẻ, căn cơ vững chắc, nên trông vẫn tràn trề sức sống như cũ. Y bảo Phong Thiên Nhai: “Bạn bè phương xa đến thăm, Cẩn Hòa ắt phải say sưa.”

“Áy.” Phong Thiên Nhai cười đáp, “Anh mà say, chỉ e ta phải đền tội quá.”

“Ha.” Diệp Hoài Sơn cũng cười, y rót vẫn đặt chén rượu xuống, nhắc ấm trà lên tự châm cho mình. “VẬY Cẩn Hòa xin dùng trà thay rượu.”

Phong Thiên Nhai cầm chén rượu lên, một hơi uống cạn.

“Phong cô nương, đa tạ.”

“Hả?” Phong Thiên Nhai nhướn mày nhìn Diệp Hoài Sơn, hỏi: “Sao tự dừng lại cảm ơn thế?”

Diệp Hoài Sơn khẽ cúi đầu xuống, y trừ trừ đôi chút, khẽ bảo: “Ta đã biết chuyện ân oán năm xưa giữa sư huynh và... và Yến huynh.”

Phong Thiên Nhai chẳng lại, không nói gì.

Diệp Hoài Sơn tiếp: “Ta tin rằng Phong cô nương cũng đã biết từ lâu. Đến nước này mà Phong cô nương vẫn chịu ra tay giúp đỡ, ta...”

“Cảm ơn một lần là đủ.” Phong Thiên Nhai nhìn y, cười khẽ bảo, “Còn mớ ân oán đó là chuyện giữa Phong Đô và Yến Cô Minh, anh không cần phải để bụng, anh nên quan tâm đến chuyện phiên cương hơn mới phải.”

Ánh mắt Diệp Hoài Sơn phức tạp, cuối cùng thờ dãi, nói: “Phiên cương là chức trách của Diệp Hoài Sơn, sẽ không làm nhục sứ mệnh.”

Phong Thiên Nhai gạt đầu, gấp vài đũa thức ăn.

“À phải rồi.” Phong Thiên Nhai miệng nhai nhồm nhoàm, hỏi Diệp Hoài Sơn, “Nhắc tới phiên cương, cái gã Khanh Sĩ Việt kia đang ở chỗ anh phải không?”

“Ừm.” Bàn đến chuyện Độc thủ phiên cương, vẻ mặt Diệp Hoài Sơn nghiêm túc hơn, “Gã đang được giam dưới địa lao trong phủ.”

Phong Thiên Nhai ngẫm một chút, hỏi: “Sao không giết gã?”

Diệp Hoài Sơn: “Hãy còn cần huyết cổ của gã để giải độc.”

Phong Thiên Nhai cười nhạt, tiếp: “Các người giết Phàn Lung Lệ Gia rồi, gã vẫn giải độc cho anh à?”

Diệp Hoài Sơn: “Giải cổ độc của gã phải thông qua hai bước, một là dẫn cổ ra khỏi cơ thể, hai là dùng máu độc trị thương. Cổ trùng ấy là tuyệt chiêu lợi hại nhất của Khanh Sĩ Việt, cả thiên hạ chỉ có gã là dẫn được cổ trùng, ban đầu sư huynh đã đem tính mạng của Phàn Lung Lệ Gia ra uy hiếp Khanh Sĩ Việt dẫn cổ.”

Phong Thiên Nhai: “Sau đó thì giết nàng ta?”

“...” Diệp Hoài Sơn cúi đầu, nhẹ giọng: “Phong cô nương, ta biết cô không tán thành hành động của bọn ta, nhưng ta không còn cách nào khác, Phàn Lung Lệ Gia buộc phải chết.”

Phong Thiên Nhai đưa tay chống đầu, “Anh không cần phải để tâm đến quan điểm của ta, ta không tán thành, không có nghĩa là anh sai.”

“Phong cô nương...”

“Tạm thời đừng nhắc đến nàng ta nữa, sau khi dẫn cổ ra, anh có thể tự chữa độc trên người mình rồi à?”

Diệp Hoài Sơn lắc đầu, đáp: “Không thể, phải có máu độc.”

Phong Thiên Nhai: “Máu độc gì?”

Diệp Hoài Sơn: “Khanh Sĩ Việt toàn dùng máu của chính mình để nuôi cổ trùng, muốn giải dứt thì phải điều trị dựa vào máu gã.”

Phong Thiên Nhai nhướn mày, “Nghĩa là phải có máu gã.” Nàng vừa nói vừa gạt gù, “Anh chỉ cần rút máu của gã là được, với cả theo tình trạng hiện giờ, dù gã có không cam lòng thì cũng chẳng chống cự nổi.”

Diệp Hoài Sơn không muốn bàn mấy chuyện này với Phong Thiên Nhai, y lại rót thêm rượu vào chén nàng, chuyển chủ đề: “Thức ăn sắp nguội rồi, Phong cô nương dùng nhanh đi.”

Phong Thiên Nhai chẳng để bụng: “Không sao, nguội cũng đã nguội rồi.” Nàng nhìn Diệp Hoài Sơn: “Ta muốn gặp Khanh Sĩ Việt.”

Tay Diệp Hoài Sơn khựng lại.

“Sao, không được à?”

Diệp Hoài Sơn: “Chẳng hay tại sao Phong cô nương lại muốn gặp gã?”

Phong Thiên Nhai không đáp mà nhắc đũa đảo thức ăn trong chiếc đĩa trước mặt, thờ ơ nói: “Thực ra, anh giữ mạng Khanh Sĩ Việt lại, là để một nã bắn hai chim nhì.”

Diệp Hoài Sơn: “...”

Phong Thiên Nhai: “Anh giam Khanh Sĩ Việt, với tính tình của Đào thủ, ông ta ắt sẽ đến cứu gã, anh đã sắp sẵn bẫy chờ ông ta nhảy vào, chắc sẽ không thả hai người họ đi đâu nhì.”

Diệp Hoài Sơn nhìn Phong Thiên Nhai, đêm đã buông xuống, kinh thành mới vào đông, cái lạnh ngấm lòng người.

“Đúng thế.” Ngập ngừng đôi chút, Diệp Hoài Sơn thân nhiên đáp, “Cô đoán đúng lắm, đây là cơ hội, bọn ta phải khử chúng trước khi trận chiến ở phiên cương nổ ra.”

Phong Thiên Nhai hờ hững gạt đầu, “Rồi, cho ta đi gặp gã, anh cũng phải để ta biết gã bị giam ở đâu chứ, không sao mà ngại?”

Diệp Hoài Sơn châm trà, hơi nóng bốc lên thành một làn khói trắng.

“Không vội, dùng xong cơm ta sẽ đưa cô nương đi.”

Phong Thiên Nhai không nhanh không chậm và hết số thức ăn còn lại, com canh phủ tướng quân rất ngon, tuy không nhiều nhưng đa dạng đủ món, bày trong từng chiếc đĩa nhỏ tinh xảo, ai nhìn cũng muốn ăn thêm.

Dùng bữa xong, Diệp Hoài Sơn thực sự đưa Phong Thiên Nhai đến địa lao.

Ngoài dự đoán của Phong Thiên Nhai, cổng vào địa lao phủ tướng quân lại ở trong căn viện này, ngay nhánh rẽ của dãy phòng có một con sư tử đá, Diệp Hoài Sơn dịch chuyển quả cầu đá trong mồm sư tử, mặt đất phủ đầy cỏ dại chậm rãi tách ra thành một lối vào.

Đây là lần đầu tiên Phong Thiên Nhai trông thấy cơ quan kiểu này, ngạc nhiên reo lên: “Ấy chà, không tệ nhì.”

Diệp Hoài Sơn cười khan một tiếng, “Đề cô nương phải chờ cười rồi.”

Theo từng bậc thang đá xuống, hai bên đường đốt đuốc, soi tỏ từng vũng nước đọng dưới lòng đất. Trong địa lao rất ẩm, rất lạnh.

Xuống mấy mươi bậc thang, họ rốt cũng đến nơi. Địa lao không rộng, là đường một chiều, chật hẹp lắm thay. Dọc theo lối đi, mỗi bên có hai gian ngục, nhưng ba trong số bốn gian ngục này còn trống. Không chỉ phần lớn gian trống mà trong địa lao này còn chẳng có lấy một thủ vệ.

Phong Thiên Nhai hỏi: “Không ai canh gác ư?” Giọng nàng rất khẽ, song lại vang vọng trong địa lao trống rỗng này.

Diệp Hoài Sơn: “Không cần thiết, nếu kẻ tới xông thẳng vào đây, thì có gác hay không cũng vậy.”

Phong Thiên Nhai gật đầu, nàng bước về phía gian ngục sâu nhất, Diệp Hoài Sơn đứng sau lưng, không đi theo.

Kiểu cách gian ngục rất xưa, được ráp bằng những thanh gỗ to chùng miêng chén, mặt gỗ hằn từng vết nước do hơi ẩm lưu lại. Phong Thiên Nhai sờ thanh gỗ, loại gỗ hút ẩm mạnh như thế, chỉ cần đưa Phong Thiên Nhai một thanh kiếm gỗ cùng chất, nàng đã có thể dễ dàng chém gãy.

Nhưng một gian ngục giản dị, thậm chí phải gọi là đơn sơ như này lại khiến người ta như phải chịu nhiều áp lực hơn, đè nén hơn.

Phong Thiên Nhai đến bên gian ngục, nhìn vào trong.

Bên trong rất tối, nhưng tầm nhìn của Phong Thiên Nhai vẫn rất rõ. Khanh Sĩ Việt đang tựa người vào bức tường đá của gian ngục, tóc dài tán loạn. Gã không đeo cùm, không bị trói bởi bất cứ thứ gì. Nhưng Phong Thiên Nhai nhận ra rằng, gã không còn bao nhiêu sức lực nữa.

Phong Thiên Nhai ngồi xôm ngay trước cửa, hai tay ôm chân, nhìn Khanh Sĩ Việt. Vì tóc buông rũ, Phong Thiên Nhai không thấy được mặt gã.

“Nè.” Phong Thiên Nhai gọi.

Bên trong không tăm hơi gì.

“Này ——!”

Phong Thiên Nhai lớn tiếng hơn một chút, giọng vang vọng khắp địa lao.

“Ha.”

Chính lúc Phong Thiên Nhai ních đầy sức định gọi to hơn nữa, người trong kia lại se se cất tiếng cười. Phong Thiên Nhai nuốt hơi nhìn sang, thứ đầu tiên trông thấy là khóe môi khẽ nhếch của gã.

Hệt như lần đầu tiên Phong Thiên Nhai gặp gã. Nhìn lại lần nữa, Phong Thiên Nhai phát hiện Khanh Sĩ Việt đang bị bịt mắt bằng một dải băng màu tro. Dải băng nhơ bẩn, nhuộm màu máu.

Phong Thiên Nhai sững ra.

“Cô bé, cô đến rồi.”

Phong Thiên Nhai bĩu môi, hỏi: “Mắt ngươi sao thế?”

Khanh Sĩ Việt cười nhạt, “Đã lâu không gặp, mong cô vẫn khỏe.”

Giọng gã rất khẽ, vương nét mệt mỏi lờ lờ, Phong Thiên Nhai nhìn mặt gã, gương mặt trắng ngần hơi tròn trước kia giờ đã gầy đến độ hóp vào.

Phong Thiên Nhai: “Cũng chẳng lâu lắm.”

“Ha.”

Phong Thiên Nhai nhìn gã, hỏi: “Ngươi bảo xem, Thiên Nhạc sẽ đến cứu ngươi chứ?”

Khanh Sĩ Việt: “Giờ bàn mấy chuyện này thì còn ý nghĩa gì đâu.”

Phong Thiên Nhai: “Cũng phải, chuyện mọi người đều rõ, có bàn đến hay không thì nó cũng đã vậy rồi.” Nàng nhìn Khanh Sĩ Việt, thoải mái bảo, “Ta đến bảo vệ Diệp Hoài Sơn đây.”

Khanh Sĩ Việt: “... Cô nương có võ công vượt trội, Diệp tướng quân ắt sẽ an nhàn vô sự.”

Phong Thiên Nhai: “Lại còn tăng bốc ta cơ.”

Khanh Sĩ Việt cười cười, phen cười này chạm đến vết thương, trán gã rịn mồ hôi. Giọng Khanh Sĩ Việt thật khẽ, như đang nói chuyện với Phong Thiên Nhai, cũng như đang nói với chính mình.

“Biến số, tất cả đều là biến số... Tính toán ngàn đường, cuối cùng vẫn chẳng vượt nổi ý trời trên người. Khi ấy ở Thạch Dương cốc, nếu cô không xuất hiện, Diệp Hoài Sơn sớm đã xuống suối vàng, vết thương của Lệ Gia hẳn cũng sẽ khỏi. Nào ngờ... Ha.”

Phong Thiên Nhai: “Không có ta, chưa chừng sẽ có người khác.”

Khanh Sĩ Việt nhàn nhạt đáp: “Thế ư.”

Phong Thiên Nhai đứng dậy, đi về phía cổng địa lao, được hai bước nàng bỗng ngừng lại, ngoái đầu nhìn nam nhân áo ngoài tả to, thương tật đầy người kia.

“Nếu còn được sống, người có định trả đũa không?”

Rất lâu sau đó, Khanh Sĩ Việt vẫn không đáp lời, Phong Thiên Nhai không nói nữa, xoay người rời đi cùng Diệp Hoài Sơn.

Đêm hôm ấy, Phong Thiên Nhai nằm giường không ngủ, nàng mở cửa sổ, nhìn mảnh sân tối đen, ngắm góc Quan Âm mà sư phụ trồng, ngẩn ngơ lâu lắm.

Nàng chợt nhớ đến hình ảnh Khanh Sĩ Việt dưới địa lao kia, cũng ngẫm lại lời cuối cùng gã nói.

[Tính toán ngàn đường, cuối cùng vẫn chẳng vượt nổi ý trời trên người.]

Phiên cương và trung nguyên, Khanh Sĩ Việt và Diệp Hoài Sơn, Phàn Lung Lệ Gia và Diễm lâu... Đây vốn là những mối quan hệ nên đan cài kìm hãm nhau, vì có sự xuất hiện của Phong Thiên Nhai mà toàn bộ đều lệch hướng.

“Yến khò ới...” Phong Thiên Nhai thờ dài, nhìn khoảng sân vắng trước mặt, gọi tên lăng nhân.

“Nếu chàng ở đây thì tốt quá.” Phong Thiên Nhai không khỏi nghĩ, nếu Yến Cô Minh có mặt, nàng chưa kịp suy tư nhiều thêm đã bị biểu cảm của lăng nhân rầy cho một trận trước rồi.

“Khi.” Nhớ tới Yến Cô Minh, Phong Thiên Nhai bật cười. “Xưa kia sư phụ nói đúng lắm, hồng trần tục thế, quấy nhiễu lòng người. Yến khò, chờ khi chuyện này kết thúc, chúng ta sẽ chẳng còn gì vương bận nữa. Lúc ấy trời cao đất rộng, chúng ta sẽ đi thật xa nhé.”

Nghĩ đến đây, Phong Thiên Nhai gãi mặt, nằm phịch xuống giường, nhanh chóng thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Lăng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Vài ngày sau đó, chẳng có gì xảy ra. Phong Thiên Nhai ăn no đi ngủ, ngủ đầy dậy ăn, hưởng thụ cuộc sống dành cho heo ở phủ tướng quân.

Có lẽ Diệp Hoài Sơn đã hạ lệnh, thường ngày rất ít người đến tiểu viện này, những thị nữ dạo trước được sắp sang hầu hạ Phong Thiên Nhai đều chẳng còn tâm hơi nữa. Phong Thiên Nhai đương nhiên rất thích cảm giác thanh nhàn này.

Diệp Hoài Sơn hầu như ngày nào cũng đến, có khi còn cùng dùng bữa với Phong Thiên Nhai.

“Chiến sự tiền tuyến căng thẳng thế kia, sao trông anh chẳng bận bịu gì cả vậy?” Phong Thiên Nhai ngậm dưa, nhìn Diệp Hoài Sơn ngồi trước mặt đang gấp thức ăn cho mình.

“Phong cô nương cứ yên tâm, mọi chuyện đều đã sắp xếp xong, chỉ chờ thời cơ chín mùi là được.”

Phong Thiên Nhai cười trừ, hỏi: “Cái gì mà xin ta yên tâm, liên quan gì tới ta chứ?”

“Thì...”

“Rời rồi, ăn đi.” Phong Thiên Nhai không đùa y nữa, chỗ đĩa thức ăn. Diệp Hoài Sơn cười dùng bữa, Phong Thiên Nhai nhìn gương mặt đang cười của y, khẽ nói: “Trước con giông bão thường rất lạnh, anh đừng quá lo là.”

Diệp Hoài Sơn gật đầu, “Phong cô nương yên tâm.”

“... Lại bảo ta yên tâm, ta việc gì phải không yên tâm chứ.”

Phong Thiên Nhai ăn xong, đuổi Diệp Hoài Sơn về nghỉ ngơi. “Sắc mặt anh không tốt lắm, phải tĩnh dưỡng nhiều hơn. Đừng ý mình công lực thâm hậu mà xông xáo lung tung, độc của Khanh Sĩ Việt chẳng nhẽ là thứ dễ đùa à?”

Diệp Hoài Sơn bị rầy một trận, không giận lại còn cười, khoe môi giương thật cao. “Đa tạ Phong cô nương quan tâm, ta sẽ ghi nhớ.”

Phong Thiên Nhai: “...” Nàng bắt lực lắc đầu, “Mau về đi.”

“Ừm.”

Đuổi Diệp Hoài Sơn về, Phong Thiên Nhai lại ngồi trong vườn một chốc, nàng chăm chú ngắm vầng trăng nơi chân trời, đôi mắt cong cong, chẳng hay đang nghĩ gì.

Lát sau, Phong Thiên Nhai cúi đầu, thở dài thườn thượt.

“Còn không ra đây?”

Một câu chẳng đầu chẳng đuôi, lại khiến bầu không khí xung quanh chợt căng thẳng hơn. Mảnh sân tĩnh lặng, không một tiếng động.

Phong Thiên Nhai sờ cằm, chậm rãi đứng lên.

“Người trốn giỏi lắm, có điều chỗ trốn không quá lý tưởng nhỉ.” Phong Thiên Nhai từ tốn nhìn quanh, “Diệp Hoài Sơn không ngủ ở đây, muốn giết y thì người nên vào trong kia.”

Nàng nói xong, vẫn chẳng có tiếng trả lời.

Phong Thiên Nhai thông dong bước đến trước gốc Quan Âm, đưa tay bẻ một cành, chợt quay phắt đầu lại nhìn góc tường khuất tối, cười lạnh bảo: “Sao, ta tự nói tự nghe biết bao lâu, huynh đài đây lại chẳng đáp lấy một lời à? Coi chừng ta giận đấy?”

Phong Thiên Nhai chẳng định gọi người, nàng vừa nói vừa cười, chậm rãi đến bên bức tường, nàng biết người nấp ở khúc ngoặt.

“Người có thể xông vào tận đây đã là không kém, tiếc nỗi, người chỉ có thể dừng ở đây thôi.” Phong Thiên Nhai nín thở tập trung, trầm giọng: “Tiểu gia tới đây, cẩn thận nhé.”

Phong Thiên Nhai nhẹ buông một câu, xoay cổ tay, cành cây tầm thường bỗng chốc tụ đầy chân khí, nàng mắt sáng như đuốc, kiếm lướt cực nhanh —!”

“Ha, em lại học cái món bậy bạ gì từ chỗ Lưu Ly thế?”

“?”

Trầm thấp, sâu lắng, đây là tông giọng quen thuộc với Phong Thiên Nhai hơn cả. Nàng chợt rỗi lòng, chân khí rối loạn, suýt nữa đã đâm sầm vào tường.

Một người chậm rãi đi ra từ góc ngoặt, vóc người cao to khôi ngô, khuyết một cánh tay, gương mặt nom rất ác. Chẳng Yến Cô Minh thì còn là ai.

“Khờ khờ khờ... Yến khờ!?”

Yến Cô Minh lạnh nhạt đứng đấy, Phong Thiên Nhai tròn mắt, nói năng lộn xộn: “Chàng chàng... Sao chàng lại ở đây!?”

Yến Cô Minh nhìn quanh, chậm rãi buông lời: “Té ra sư phụ em được chôn trong phủ tướng quân.”

Phong Thiên Nhai: “...”

Bị tóm ngay tại trận, Phong Thiên Nhai ngượng lắm. Tự ý gạt chàng, cộng thêm khi trước Yến Cô Minh và Diệp Hoài Sơn chẳng vui vẻ gì với nhau, Phong Thiên Nhai thấy mình nên rụt nhỏ hơn nữa.

Yến Cô Minh rũ mắt, nhìn cô bé co đầu rụt cổ đến cực cùng trước mặt. “Sao không nói?”

Phong Thiên Nhai: “...”

“Hừm?”

Phong Thiên Nhai se sẽ đáp: “Sư phụ ta... Mộ của sư phụ ta...” Phong Thiên Nhai lí nhí lấp bắp cả buổi, sau rốt lại chỉ biết thở dài, khẽ thốt một câu: “Xin lỗi.”

Yến Cô Minh nhìn nàng, thấp giọng: “Ý ta là, sao không nói chuyện Diễm lâu với ta?”

“Hả?” Phong Thiên Nhai ngẩng phắt đầu lên, “Lung Ngọc kể chàng nghe rồi à?”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai nhú mày, “Sao tỳ ấy lại kể chàng nghe chứ.”

Yến Cô Minh: “Em cho rằng ta không nên biết?”

Phong Thiên Nhai: “Ta...” Phong Thiên Nhai cúi đầu, hồi lâu chẳng thốt nổi thành lời. Cuối cùng, Yến Cô Minh khẽ thở dài như đã bỏ cuộc, ôm lấy cô bé trước mặt.

“Bé con khờ.”

“Chàng dám bảo sư phụ khờ, ta đánh chàng bây giờ.”

“...”

Đến cũng đã đến rồi, chẳng cần nhiều lời, cũng chẳng cần giải thích. Đêm buông, Phong Thiên Nhai nằm trong lòng Yến Cô Minh, cười khì.

Yến Cô Minh: “Em cười gì đấy?”

Phong Thiên Nhai trở mình, cầm tựa vào ngực lẳng nhàn, khẽ nói: “Mấy hôm trước ta còn đang nghĩ, nếu chàng có mặt ở đây thì tốt biết bao.”

Yến Cô Minh gấp rút bao ngày đường, cả người mệt mỏi rã rời, hần nhắm mắt, hỏi qua quýt: “Tại sao?”

Phong Thiên Nhai: “À không.” Nàng nhìn Yến Cô Minh, lại bảo: “Đừng ngủ say thế, nhờ có kẻ đột nhập vào thì sao?”

Yến Cô Minh: “Có đến cũng chẳng nhằm vào chúng ta.”

Phong Thiên Nhai: “Nhưng ta tới đây để bảo vệ Diệp Hoài Sơn, nếu y xảy ra chuyện thì nguy.”

Yến Cô Minh: “Ta thêm quân y sống chết thế nào ấy.”

“...” Phong Thiên Nhai nghiêng đầu, tựa vào người Yến Cô Minh, nói: “Ồ, nếu y chết thì giao ước giữa ta với Diễm lâu coi như xong, chúng ta phí công tới đây rồi.”

Yến Cô Minh mở mắt, lạnh nhạt nhìn Phong Thiên Nhai, khẽ bảo: “Bé con, ta đến đây chẳng phải vì cái giao ước chó má đó.”

Phong Thiên Nhai: “Ta còn tưởng chàng sẽ giận.”

Yến Cô Minh: “Ta chẳng đang giận đấy à?”

Phong Thiên Nhai: “...”

Yến Cô Minh duỗi tay ôm lấy Phong Thiên Nhai. “Bé con, em làm những việc này, ta hiểu mà.”

Hiểu mà. Từ lúc bắt đầu chung sống với Yến Cô Minh, Phong Thiên Nhai chưa từng nghe hần nói hai chữ “hiểu mà”. Nàng cũng chưa từng tính đến chuyện Yến Cô Minh sẽ hiểu. Song giờ đây, lẳng nhàn thông dong bảo nàng rằng mình hiểu, Phong Thiên Nhai nghe đoạn, chợt ngẩn ngơ.

Yến Cô Minh xoa đầu nàng, “Ngủ thôi.”

Phong Thiên Nhai cười cười, dán vào tay hần, hỏi: “Vết thương trên người chàng sao rồi?”

Yến Cô Minh: “Không sao rồi.”

Phong Thiên Nhai: “Tốt, bắt đầu từ ngày mai, chàng phải ngoan ngoãn luyện kiếm cho ta.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai: “Diệp Hoài Sơn sẽ không sao, chúng ta cũng vậy, trận ba tháng sau, sư phụ sát cánh với chàng.”

“Ha.” Yến Cô Minh cười thấu tỏ, ôm siết lấy Phong Thiên Nhai, nói: “Nếu ta bảo không cho em đến, em sẽ nghe lời chứ?”

Phong Thiên Nhai: “Ta chưa nói gì, chàng chẳng cũng theo tới đây đấy thôi.”

Yến Cô Minh cười nhẹ, tay khê ra sức, kéo Phong Thiên Nhai lên người mình. “Ôi chao ôi chao.” Phong Thiên Nhai như miếng bánh nướng áp chảo, được Yến Cô Minh cuộn vào lòng. Yến Cô Minh nhìn nàng, ánh mắt sâu lắng, song lại rất dịu dàng.

“Sao lại kéo ta lên chứ!”

Yến Cô Minh khê cười, nói nhỏ: “Ngủ thôi.”

Phong Thiên Nhai: “Chàng không sợ bị ta đè chết à?”

Yến Cô Minh: “Ngủ thôi.”

Phong Thiên Nhai bấu môi, nằm trên mình Yến Cô Minh, nhắm mắt lại. Người lãnh nhân rất ấm, vương mùi mồ hôi nhạt do tất tả dọc đường, Phong Thiên Nhai đắm say hương vị ấy, cảm thấy chân thực biết bao.

Sáng sớm hôm sau, Yến Cô Minh hiếm khi lại dậy sớm hơn Phong Thiên Nhai, hẩn nặc đồ tươm tất, giăn gân giăn cốt trong vườn. Chính lúc ấy, một thị nữ bụng thức ăn vào, thị thấy một người đàn ông lạ đứng trong sân, hét lên cao vút.

“Người đâu ——! Có thích khách! Người đâu mau đến đây ——!”

Yến Cô Minh lạnh nhạt nhìn thị.

Thời buổi nhay cảm, phủ tướng quân thắt chặt cảnh giới hơn ngày thường. Thị vệ gần như thoát cái đã bao vây cả tiểu tiện, Yến Cô Minh đứng ngay giữa sân, mắt chẳng chớp lấy một cái.

Toán hộ vệ này không như binh sĩ ngoài cửa, bọn họ được huấn luyện nghiêm hơn, sau khi đến nơi, chẳng thừa một lời, trực tiếp ra tay.

Yến Cô Minh cũng không qua quýt, giao đấu với họ. Hẩn nhận ra toán người này chú trọng bất sống, bởi thế chỉ gặp chiêu phá chiêu, không rút kiếm.

Yến Cô Minh chưa khỏe hẳn, song chỉ đối phó với vài thị vệ thì vẫn ổn.

Sau mấy mươi chiêu mà chưa ngã ngũ, Yến Cô Minh lấy làm bức dọc, hẩn gấp tay khuy gối, định đá người ở gần mình nhất.

“Dừng tay!” Ngay lúc ấy, Diệp Hoài Sơn đến.

“Đây không phải thích khách, các người lui xuống hết đi!”

Diệp Hoài Sơn vừa ra lệnh, thị vệ rút cả. Thị nữ nhỏ tuổi run rẩy đứng góc sân, thị hẩn đã nhận ra mình hô hoán nhầm, chợt thấy ảm ức, nước mắt ào ạt tuôn.

Diệp Hoài Sơn bảo thị: “Người cũng lui xuống đi.”

“Dạ... vâng, thưa tướng quân.”

Thực ra chẳng thể trách thị nữ hét toáng lên, Yến Cô Minh cụt tay chợt mất, mặt đầy sẹo, lại thêm vóc người cao lớn, đứng giữa sân nom hệt sát thần, có nhìn thế nào cũng chẳng ra người tốt.

Ánh mắt Diệp Hoài Sơn nhìn Yến Cô Minh hơi phức tạp, sau rốt vẫn nở nụ cười, bước sang uớm lời: “Yến huynh, đã lâu không gặp.”

Yến Cô Minh lạnh nhạt nhìn y, chẳng nói chẳng rằng, ngoảnh đầu đi vào phòng.

Vừa xoay lại đã thấy Phong Thiên Nhai tựa cửa, cười tít mắt nhìn hai người. Phong Thiên Nhai chặn đường lui, Yến Cô Minh liếc nàng một cái, đành xoay lại, đáp ừ với Diệp Hoài Sơn.

Diệp Hoài Sơn: “Yến huynh đến lúc nào thế, sao ta lại chẳng hay?”

Yến Cô Minh không trả lời, Phong Thiên Nhai bước sang, bảo: “Đêm qua chàng đến, không đi cổng trước.”

Diệp Hoài Sơn gật gù, “Ra thế.” Y ôm quyền chào Yến Cô Minh, lại nói, “Yến huynh bằng lòng đến tương trợ, Diệp mạo xin đa tạ tại đây.”

Yến Cô Minh khê hừ lạnh, vừa muốn mở miệng, Phong Thiên Nhai đã xen ngang: “Vay phiền anh chuẩn bị thêm com canh.”

Diệp Hoài Sơn: “Đương nhiên phải thế. Yến huynh, trong phủ có rượu ngon, lát nữa ta sai người đưa vài vò sang.”

Phong Thiên Nhai: “Đa tạ.”

“VẬY...” Diệp Hoài Sơn lại hần huyên vài câu, chột, “Ta còn vài việc phải làm, xin đi trước.”

Phong Thiên Nhai: “Ừ, nếu phát hiện vấn đề gì, cứ bắn một mũi tên, ta lập tức sang ngay.”

Diệp Hoài Sơn: “Được.”

Chẳng bao lâu sau, hai nha hoàn bê vài vò rượu tới.

Phong Thiên Nhai bước đến trước mặt Yến Cô Minh, đưa cùi chỏ huých hấn, “Bản tính.”

Yến Cô Minh mở một vò ra mặc sức uống, chẳng nói năng gì.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77

Yến Cô Minh mở một vò ra mặc sức uống, chẳng nói năng gì.

Phong Thiên Nhai ngồi một góc, ngẩng đầu nhìn Yến Cô Minh, hỏi: “Thuốc của Lung Ngọc, chàng mang theo đầy đủ chứ?”

Yến Cô Minh: “Ừ.”

“Vậy thì tốt.”

Yến Cô Minh nốc một ngụm đầy, ngược mắt nhìn Phong Thiên Nhai. Phong Thiên Nhai chớp chớp mắt, “Sao thế?”

Yến Cô Minh: “Em định để ta ở lại đó ba tháng à?”

Phong Thiên Nhai gật đầu, “Ừ, ai biết chàng lại không nghe lời như vậy.”

Yến Cô Minh cau mày.

Phong Thiên Nhai: “Mà sao thế?”

Yến Cô Minh: “Em không lo chút nào à?”

Phong Thiên Nhai: “Lo cái gì?”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai đâm chiêu, hỏi: “Cái ‘lo’ mà chàng bảo là ta lo cho mình, hay lo cho chàng? Nếu hỏi ta có lo cho mình không, thì ta rất tự tin sẽ bảo vệ được Diệp Hoài Sơn. Còn lo cho chàng ấy à...” Phong Thiên Nhai nhướn mi, “Chàng có Lung Ngọc chăm sóc, ta lo làm gì.”

“...” Yến Cô Minh ghen lời nhìn nàng, hồi lâu mới cúi đầu cười ha hả. Giọng hần trầm lắng dịu êm, cười nghe rất hay. Hần vừa cười Phong Thiên Nhai đã cười theo.

Yến Cô Minh lườm nàng một cái, “Em cười cái gì?”

Phong Thiên Nhai: “Sao chứ, chỉ mình chàng được cười còn ta thì không à?”

Yến Cô Minh đưa tay vẫy nàng. “Bé con, đến đây.”

Phong Thiên Nhai nhảy sang bên Yến Cô Minh, lẳng nhân huơ tay ôm lấy Phong Thiên Nhai, để nàng đối mặt với mình. Phong Thiên Nhai đưa tay vịn vai hần, cười khi, đóng đưa chân không chạm đất.

“Ha.” Yến Cô Minh cười khẽ, vương vấn hương rượu. Vết thương trên mặt hần đã gần lành hần, tuy để lại sẹo bất mắt, nhưng lúc cười vẫn hiện lúm đồng tiền nhân nhật.

Phong Thiên Nhai chồm đầu tới trước, cụng thẳng vài cái vào đầu Yến Cô Minh. Lẳng nhân không nhúc nhích.

Phong Thiên Nhai: “Sao lại nâng sư phụ lên cao thế này?”

Yến Cô Minh lười nhác nhìn nàng, hỏi: “Sao hôm nay lại dậy muộn thế?”

Phong Thiên Nhai lèm bèm, “Gi chứ, chàng dậy trễ được, ta thì không à?”

Yến Cô Minh: “Phù tướng quân ở sường lắm nhỉ?”

Phong Thiên Nhai gật đầu, “Đúng là sường thật.”

Yến Cô Minh: “...”

“Ha, trêu chàng thôi.” Phong Thiên Nhai cười ha hả, “Cái mặt kia là như nào đấy.”

“...”

“Lăng nhân bất tỉnh.”

“...”

Phong Thiên Nhai: “Thôi, cho sư phụ xuống nào, chàng thay thuốc chưa vậy?”

Yến Cô Minh đặt Phong Thiên Nhai xuống đất, “Chưa.” Phong Thiên Nhai nắm tay kéo hắn về phòng, “Đi, sư phụ thay thuốc cho chàng.”

Vào phòng, Phong Thiên Nhai ấn Yến Cô Minh lên giường, xoay đi lấy thuốc. Ngoảnh lại, Yến Cô Minh đã cởi áo, cơ thể rắn chắc của lăng nhân chẳng chịt vết sẹo. Phong Thiên Nhai đến bên giường, gột sạch thuốc hôm qua rồi mới đắp thuốc mới vào.

Thuốc trị thương đen đặc, mùi gay mũi. Nước thuốc thấm vào người lăng nhân qua vết thương, Phong Thiên Nhai nhăn mũi nhìn Yến Cô Minh. “Đau không thế?”

Yến Cô Minh chẳng giật cơ mặt, chỉ lặng im nhìn Phong Thiên Nhai.

“Không đau.”

“Chắc chắc.” Phong Thiên Nhai than thở đôi tiếng, nhanh nhẹn đắp thuốc. “Xong rồi, tạm thời chàng đừng cử động, chờ thuốc khô tý đã.”

Yến Cô Minh ngồi im trên giường, Phong Thiên Nhai ngồi chờ cùng hắn. Lăng nhân lật tay, Phong Thiên Nhai ngoảnh nhìn, đặt tay mình vào đấy, lăng nhân siết khế tay nàng.

Phong Thiên Nhai ngấm ngón tay của Yến Cô Minh, thầm thì: “Thời gian trôi nhanh thật.”

“Ừ.”

“Ta còn nhớ lần đầu tiên gặp chàng.”

“... Ta cũng nhớ mà.”

“Không đâu, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, chàng còn đang bất tỉnh.”

“Thế à?”

“Ừm, chàng nằm giữa vũng máu, như chết rồi ấy.”

“Ha.”

“Yến khò.”

“Ừm?”

“Ngày ngày hôm đó, sư phụ đã ưng chàng rồi.”

Yến Cô Minh đưa mắt nhìn Phong Thiên Nhai. Tiểu cô nương vẫn chỉ ngấm tay hắn rồi ngẩn ngơ, cứ như có thể xuyên qua bàn tay yếu ớt đấy, thấy được một thứ gì đó khác.

Yến Cô Minh khề bảo: “Ta biết.”

Phong Thiên Nhai ngẩng đầu lên, “Chàng biết ta thích chàng á? Biết hồi nào?”

Yến Cô Minh: “Lúc em muốn ta báỉ sư ấy.”

Phong Thiên Nhai hằm hừ đôi tiếng, “Té ra cũng kinh nghiệm ghê cơ.”

“...”

Phong Thiên Nhai bĩu môi, không nói nữa.

Yến Cô Minh cười cười, cúi đầu nhẹ nhàng mon tron đôi môi đang trề ra của nàng.

Cửa phòng khép hờ, gió lạnh cùng ánh nắng ngày đông len lỏi vào phòng. Nụ hôn của nam nhân cao lớn lạnh lùng này lại dịu dàng tựa gió mát.

“Yến khờ...”

“Ừm?”

“Ta sắp hết hơi rồi.”

“...”

Yến Cô Minh ngược mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Phong Thiên Nhai đỏ lựng. Hắn đứng dậy, khoác áo mình vào. Phong Thiên Nhai ngả ra sau, nằm xuống giường.

Yến Cô Minh mặc xong đồ, ngoái lại đã thấy Phong Thiên Nhai thiếp đi mất.

“...” Yến Cô Minh cười cười, “Nơi này thoải mái đến vậy ư.” Hắn không gọi Phong Thiên Nhai dậy, một mình ra ngoài, khoanh chân điều khí trong sân.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, lần đầu tiên Yến Cô Minh nhận ra Phong Thiên Nhai có gì đó lạ lạ, thì họ cũng đã ngụ lại ở phủ tướng quân hai tháng.

Trong hai tháng này, phủ tướng quân vẫn an yên vô sự, chẳng thấy cả một cái bóng của bọn phiến cương. Diệp Hoài Sơn cũng như Yến Cô Minh, thương thế đã gần khỏi hẳn.

Thoạt tiên, Diệp Hoài Sơn ngày ngày vẫn sang tiểu viện thăm hai người. Sau này, có lẽ đã nhận ra vẻ khó chịu của Yến Cô Minh, số lần đến cũng vơi bớt. Nhưng cứ cách ba bốn ngày, y vẫn xách rượu ngon đến dùng bữa cùng họ.

Nhưng trong hai tháng ấy, Phong Thiên Nhai có vẻ ngày càng lười, luôn dậy muộn ngủ sớm hơn Yến Cô Minh. Mới đầu Yến Cô Minh không để ý lắm, chỉ cho rằng tiểu cô nương quá an nhàn ở phủ tướng quân.

Sau có một lần, lúc thay thuốc cho Yến Cô Minh, Phong Thiên Nhai bỗng bảo:

“Yến khờ, hình như sư phụ không thay thuốc cho chàng được nữa rồi.”

Yến Cô Minh hỏi lý do, Phong Thiên Nhai nói mình không thích ngửi mùi thuốc này. Khi ấy Yến Cô Minh đã cảm thấy lạ, trước đây Phong Thiên Nhai vẫn luôn thay thuốc cho hắn, thuốc vẫn là thuốc cũ, lúc còn ở Mai Nguyệt cư, lần đầu thay thuốc nàng còn bảo nó có mùi như ngải thảo, hơi gay mũi, nhưng có tác dụng nâng cao tinh thần.

Song Yến Cô Minh thấy lạ, lại không để bụng lắm.

Cho đến một hôm, Yến Cô Minh canh tư thức giấc, phát hiện Phong Thiên Nhai không ở bên mình. Hắn rời giường ra ngoài, thấy Phong Thiên Nhai đang nấu ở một góc sân, chỉ khoác một lớp áo, tay vịn cây, cúi đầu làm gì đó.

Yến Cô Minh bước đến, Phong Thiên Nhai nhận ra có người sau lưng, ngoái đầu lại.

Dưới ánh trăng, chẳng biết có phải do lạnh hay không, mặt mày Phong Thiên Nhai hơi tái. Tay Yến Cô Minh khẽ đỡ lấy cổ nàng, “Sao thế?”

Phong Thiên Nhai cau mặt nhìn Yến Cô Minh, đầu khổ bảo: “Yến khờ, chàng nói xem có khi nào Diệp Hoài Sơn hạ độc ta không?”

Yến Cô Minh: “...” Tuy hắn chẳng ưa gì Diệp Hoài Sơn, nhưng chưa đến nỗi sẽ lừa theo Phong Thiên Nhai trong những chuyện quá ư là vô lý này.

“Em thấy trong người sao rồi?”

Phong Thiên Nhai ho khan đôi lượt, phẩy tay đáp: “Không sao.” Nàng kéo Yến Cô Minh về phòng, được nửa đường bỗng quay lại bên gốc cây, bắt đầu nôn khan.

Yến Cô Minh lặng im nhìn bóng lưng nàng.

Hồi lâu, Phong Thiên Nhai lại sức, nàng thở dài bảo: “Ôi, làm người đứng là không thể quá lười. An nhàn thế này, ta cũng bắt đầu không quen rồi.”

Yến Cô Minh không đáp, Phong Thiên Nhai ngẩng đầu, thấy Yến Cô Minh đang trân trối nhìn chỗ vừa nãy mình đứng, ngẩn ngơ.

Phong Thiên Nhai huých hấn, “Yến khò?”

Yến Cô Minh tỉnh ra, chậm chạp cúi đầu nhìn Phong Thiên Nhai. Động tác của hấn rất chậm, ánh mắt cũng chẳng u ám bén nhọn như dạo trước, nhìn Phong Thiên Nhai tựa thể đây là lần đầu tiên hấn gặp nàng.

“?” Phong Thiên Nhai lấy làm lạ, đưa tay hươu khê trước mặt Yến Cô Minh, “Nè nè, quay về đây tráng sĩ ê.”

Yến Cô Minh run rẩy, sau đó khom người bẻ phát Phong Thiên Nhai lên, bước dài quay về phòng.

Phong Thiên Nhai nhanh chóng ngủ thiếp đi, nhưng Yến Cô Minh lại trăn trở mãi. Đêm hôm ấy, Yến Cô Minh ôm riết lấy Phong Thiên Nhai, trân trối nhìn trần nhà trống hoác, dù cánh tay có bị Phong Thiên Nhai gói lên đến tê hết cả, hấn cũng không rứt tay về.

Mấy hôm ấy, Phong Thiên Nhai thấy rất lạ.

Chẳng biết bắt đầu từ khi nào, Yến Cô Minh như càng trầm lặng hơn. Tuy thường ngày hấn vẫn kiệm lời, nhưng lần này lại lặng lẽ hơn hấn dạo trước, Phong Thiên Nhai cảm thấy hấn im còn hơn thoạt đầu hai người gặp nhau.

Phong Thiên Nhai không hiểu đầu đuôi, hỏi Yến Cô Minh lại không đáp, chỉ bảo nàng nghĩ nhiều rồi. Nhiều lần Phong Thiên Nhai ghé cửa sổ nhìn ra vườn, Yến Cô Minh đều đang ngồi ngoài băng ghế, bóng lưng thẳng tắp lặng thầm, hề ngồi là tồn mấy canh giờ.

Chẳng những thế, thỉnh thoảng hấn lại nói vài lời rất lạ lùng. Như đêm nào đó, Phong Thiên Nhai sắp thiếp đi rồi, hấn chợt hỏi một câu, “Bé con, em có rời đi không?”

Phong Thiên Nhai mơ màng hỏi lại: “Đi? Ta đi đâu chứ?”

Yến Cô Minh lại chẳng đáp.

Đã nhiều lần như thế, hôm sau thức dậy, Phong Thiên Nhai thậm chí chả biết có phải mình ngủ mơ hay không.

Với cả, từ lúc ấy, Yến Cô Minh càng bài xích Diệp Hoài Sơn hơn, lúc Diệp Hoài Sơn đến thăm họ, lăng nhăng luôn chắn trước mặt Phong Thiên Nhai, cả người tỏa khí lạnh cực cùng. Phong Thiên Nhai nhắc hấn nhiều lần, nhưng Yến Cô Minh lại kiên quyết không nhún nhường chuyện này.

“Lạ lùng.” Phong Thiên Nhai xếp bằng ngồi trên giường. Giờ đây Yến Cô Minh hiếm khi cho nàng ra ngoài, dẫu Phong Thiên Nhai có kêu gào thế nào, hấn cũng không nhàn nhượng.

“Nhẽ nào sắp tới kỳ hạn ba tháng nên Yến già căng thẳng?” Phong Thiên Nhai tự nhủ, “Hình như không phải.” Nàng nhìn Yến Cô Minh đang luyện kiếm trong vườn. Kiếm hấn thắm đẫm hung tàn và sát ý.

“Nhưng cũng có vẻ đúng là như thế...”

Phong Thiên Nhai hoàn toàn cho rằng thái độ của Yến Cô Minh thế kia là vì Phong Đô, chỉ còn mười mấy ngày nữa là đến hạn ba tháng, nếu mười mấy ngày này vẫn an bình như cũ, Diệp Hoài Sơn không hề hấn gì, thì kể đến Diễm lâu sẽ phải thực hiện giao ước.

“Đừng sợ chứ.” Phong Thiên Nhai dõi theo lăng nhăng, khê cười, “Đã bảo sư phụ sẽ sát cánh cùng chàng, căng thẳng thế làm gì.”

Bạn đang đọc truyện *Lăng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Bầu trời thật thấp.

Hai hôm liền cả tầng không xanh sẫm, sáng ngày chẳng thấy ánh dương. Mây đen cuộn cuộn lặng lẽ nơi chân trời, như đang áp ủ cơn mưa tầm tã.

Phong Thiên Nhai đánh giấc đến tận trưa, mở mắt dậy thì bầu trời ngoài kia đã thẫm, nàng còn tưởng mình ngủ tới tối luôn rồi.

“Ôi ôi, chẳng có nhẽ lại ngủ nguyên ngày như ông ma men kia.” Phong Thiên Nhai xoa mặt, ngồi dậy.

Nàng vừa ngồi dậy, Yến Cô Minh đã đi từ ngoài vào. Phong Thiên Nhai thấy hấn mới hỏi: “Yến khò, chàng chạy đâu đấy?”

Yến Cô Minh bước sang ngồi kế nàng, “Ta có đi đâu đâu.” Vừa đáp vừa kéo chân đắp lên chân Phong Thiên Nhai.

Phong Thiên Nhai đập một phát, tung chần ra.

Yến Cô Minh: "..."

Phong Thiên Nhai: "Nóng lắm."

Yến Cô Minh không tỏ vẻ gì nhiều, hần liếc Phong Thiên Nhai một cái, nàng ngoan ngoãn ngâm miệng lại. Yến Cô Minh lại dếm gọn chần, đoạn xoa đầu Phong Thiên Nhai.

"Em thấy thế nào rồi?"

Phong Thiên Nhai: "Thế nào là thế nào?"

Yến Cô Minh: "Trong người ấy, có khó chịu ở đâu không?"

Được Yến Cô Minh xoa đầu thật dễ chịu, Phong Thiên Nhai mơ màng cự nhẹ. "Không, ta thoải mái lắm."

Yến Cô Minh ôm nàng vào lòng, cửa sổ khép hờ, bầu trời ngoài kia âm u. Phong Thiên Nhai tựa ngực Yến Cô Minh, hơi vầng vất. Nàng nhìn tầng không tối đen kia, thì thầm hỏi: "Yến khờ, tối rồi à?"

"Chưa." Yến Cô Minh khẽ đáp, "Chốc thôi sẽ sáng lại."

Phong Thiên Nhai: "Mịt mù quá."

Yến Cô Minh cũng ngẩng đầu nhìn ra ngoài. Gió lạnh ngày đông thổi tung mây đen, cuộn cuộn bên chân trời. Yến Cô Minh siết chặt cánh tay, vững vàng ôm lấy Phong Thiên Nhai.

"Chắc sắp mưa rồi."

Phong Thiên Nhai: "Ồ đình Thiên Nhai, dẫu sắp mưa thì trời cũng chẳng u ám thế này."

Yến Cô Minh: "Thế à?"

Phong Thiên Nhai không đáp, Yến Cô Minh cúi xuống thấy nàng đã díp cả mắt lại, tựa cả người vào mình, mơ màng như muốn thiếp đi. Ngấm vẻ lặng yên ấy, Yến Cô Minh bất giác đưa tay xuống, khẽ khàng đặt lên bụng nàng. Hần nhìn vòng eo mảnh mai được cánh tay lực lưỡng của mình ôm riết lấy, ánh mắt mịt mờ.

Phong Thiên Nhai đã lại ngủ rồi, hần im ắng đặt nàng xuống giường, đứng dậy ra ngoài.

Chính lúc hần đưa tay đẩy cửa, Phong Thiên Nhai lại mở mắt.

"Yến khờ, chàng tính đi đâu?"

Yến Cô Minh ngoái đầu, "Ta ra ngoài một chuyến, sẽ về ngay."

Phong Thiên Nhai: "Đi đâu?"

Yến Cô Minh cười với nàng, "Đi mua ít rượu, em ngoan ngoãn ở đây chờ ta, không được ra ngoài."

Phong Thiên Nhai nằm xuống lại, "Vậy chàng phải về sớm đấy."

"Ừm."

Vì thời tiết lạ lùng mà chợ phiên vắng bóng người, cả đường quanh quẽ. Yến Cô Minh đi bên hè, gió rét thấu xương, ẩm ướt nặng trĩu. Gió vờn tóc mai, bộ quần áo đen phản phật, trông như mây đen cuộn cuộn nơi chân trời.

Hần đi mãi đi mãi, chợt nghe tiếng hót. Yến Cô Minh ngẩng đầu lên, trông thấy một con chim không rõ tên đang đậu trên mái nhà của một quán rượu trong ngõ, bộ lông đen tuyền như quạ, nhưng lại to hơn quạ nhiều.

Yến Cô Minh lấy làm khó chịu với tiếng hót của nó, hần dậm chân, kinh khí tản ra dọa chim bay mất.

Yến Cô Minh bước vào quán rượu, cả quán chẳng có lấy một vị khách. Tiểu nhị gật gù gật gù ngồi trong góc thấy có người vào, cuống cuống đứng dậy đón tiếp.

"Khách quan muốn mua rượu ạ?"

Yến Cô Minh nhón bạc vụn giắt thắt lưng ra, đặt xuống bàn. "Hai vò."

“Có ngay.” Tiểu nhị xuống hầm đánh rượu, Yến Cô Minh đứng giữa sảnh, thấy gió ngoài kia ngày càng to.

Chẳng mấy chốc, tiểu nhị đã xách rượu ra, hai vò được buộc vào nhau bằng thùng.

“Khách quan, rượu của ngài đây.”

Yến Cô Minh đón lấy vò, tiểu nhị nhìn tiết trời ngoài kia, phàn nàn: “Chết giẫm thật, sáng ngày nổi gió quái!”

Yến Cô Minh liếc gã một cái, tiểu nhị chợt ngó thấy vết sẹo trên mặt hắn, giật nảy mình, rũ mắt cười ruồi: “Khách quan đi thông thả, khách quan đi thông thả.”

Yến Cô Minh rời quán, phẩm phẩm đi thẳng, qua vài con phố, đến một y quán.

Y quán không vắng bóng người như quán rượu, dù trời có xấu như này thì người cần chẩn trị vẫn rất đông. Vì chỉ có một cụ già khám bệnh, mọi người phải xếp hàng chờ. Yến Cô Minh bước tới trước, bị tiểu được đồng ngăn lại.

“Chú ạ, chú phải xếp hàng.”

Yến Cô Minh cúi đầu nhìn thoáng cậu bé chỉ cao đến eo mình, hần khẽ bảo: “Ta tới bốc thuốc.”

Tiểu được đồng ngửa cổ, “Đằng sau có rất nhiều người tới bốc thuốc, chú vẫn phải xếp hàng thôi.”

Yến Cô Minh cau gât một cách khó hiểu, hần lại sấn tới một bước, cụ già chẩn bệnh chợt buông lời.

“Chàng trai, thuốc bên quầy kia, nếu cậu không muốn xếp hàng thì tự sang đấy mà bốc.”

Yến Cô Minh chững mảy, nhìn được liệu xếp đầy trong học. Hần là lãng khách, nào biết cách bốc thuốc đâu. Liếc ông cụ một cái, cụ ta đang nhắm mắt chẩn mạch.

Yến Cô Minh xoay đi, đứng cuối hàng người.

Hần cao to lại nom có vẻ dữ dằn, rất nhiều người né xa. Yến Cô Minh nhìn bầu trời ngoài kia, hờ hững với ánh mắt kẻ khác.

Hơi ẩm tỏa ra từ lòng bàn tay vẫn chân thực như thế, hần cúi đầu, lãng lẽ nhìn tay mình, lâu không tập luyện, nốt chai đã dần biến mất, lại còn hơi mềm mại, mềm mại chùng khiến lãng nhân lạ lẫm.

“Thiên Nhai...”

Yến Cô Minh đứng khựng ở đấy, đầu óc rối rắm. Hần chẳng biết mình đang muốn gì, cũng không rõ mình nên muốn gì.

Rất lâu sau đó, khách đến y quán đã về sạch, Yến Cô Minh vẫn còn ngẩn ngơ.

Tiểu được đồng bước tới.

“Chú ơi, chú tới bốc thuốc mà phải không, sao đứng mãi đây thế?”

Yến Cô Minh ngẩng phắt đầu lên, khéo ngay lúc ấy, một tiếng sấm rầm trời vang lên ngoài kia, mưa như trút nước.

Tiểu được đồng nhìn ra ngoài, “Trời ạ, hết hồn.”

Yến Cô Minh ngó ra, trời đất tối đen, cứ như đêm xuống. Hần cau mày, bước tới trước mặt cụ lãng già. Giọng cụ chậm rãi lại già cỗi, “Chàng trai, cậu muốn bốc thuốc gì?”

Yến Cô Minh: “Thuốc an thai.”

Cụ già đứng dậy đến bên quầy thuốc, “Mang thai bao lâu rồi?”

“Độ ba tháng.”

Cụ gặt gù, kéo vài học nhỏ bốc từng nhúm thuốc ra, đặt vào tờ giấy trải trên mặt quầy. Tiểu được đồng đứng ngoài quầy, vịn mép quầy quan sát kỹ.

Mưa ngày càng to, khiến động tác bốc thuốc của cụ im lìm hơn thảy.

“Điềm xấu.”

Yến Cô Minh ngước lên, đôi mắt đục ngầu của cụ già đang dõi ra ngoài kia, thì thào: “Ôi điềm xấu.”

Tiểu được đồng mới hỏi: “Sư phụ, thầy bảo điềm xấu gì cơ?”

Cụ đáp: “Trời đất mịt mờ, sáng tối không rõ, là điềm báo tai ương.”

Yến Cô Minh mặt mày nặng trĩu nhìn cụ ta, cụ ngoái lại như chẳng hay biết, đối diện với gương mặt hung tàn của Yến Cô Minh, cụ vẫn bình thản như không.

Cụ đặt thang thuốc đã gói xong vào tay Yến Cô Minh, Yến Cô Minh ném bạc lên bàn, xoay người bước đi.

Vừa đến ngưỡng cửa, chợt nghe sau lưng khẽ vang tiếng cụ già ——

“Mưa đen, mang điềm chết đến bên người.”

Yến Cô Minh khẽ dừng lại tí chút, sau rút lại sai bước dài rồi đi.

Mưa tầm tã, đến nỗi trông không rõ đường. Hạt mưa thật to nện xuống mái nhà, ào ào râm ran. Yến Cô Minh cho thuốc vào ngực áo, che thật kỹ. Nước mưa xuôi dòng theo tóc Yến Cô Minh, gương mặt lạnh nhàn cứng lại như tượng.

[Mưa đen, mang điềm chết đến bên người.]

Lời cụ già như tiếng nguyên giữa đêm tối, nương tiếng sấm rền trời, ngân vang từng hồi bên tai Yến Cô Minh. Hắn càng bước càng nhanh, nhanh thoăn thoắt.

Cuối cùng, chỉ thấy giữa màn mưa rợp đất trời, một bóng người đen lao vút đi trên mái nhà từng con phố, tựa yến giương cánh.

Trời đông giá rét, đêm mưa mịt mờ.

Một tia chớp vạch nát bầu trời, sát ý hiện rõ nơi đáy mắt lạnh nhàn —— Tự kiếm rời vỏ, lia qua gáy kẻ náu mình. Không kịp phản kháng, không kịp kinh ngạc, người nọ cứ thế im lìm ngã xuống mái nhà.

Yến Cô Minh không ngừng chân, lướt qua từng mái nhà như bay.

Vòng ngoài phủ tướng quân, trên nóc quán rượu, loáng thoáng mấy chục bóng người. Chúng như thể hòa vào mưa đêm, song vẫn không thoát nổi mắt lạnh nhàn. Túi thuốc rơi xuống trước khi ra tay, nhưng lạnh nhàn không lo được nhiều đến vậy.

Giết chết một kẻ, vòng vây đã hồng, Yến Cô Minh nhân cơ hội từ sĩ chưa kịp phản ứng, xông thẳng về phủ tướng quân. Hắn biết đám người này sẽ không làm rối đội hình, chúng ở đây là để đoạn hậu.

Phủ tướng quân sát phạt rợp trời.

Từ sĩ phiên cương khoác áo đen, quần tóc che mặt, loan đao trong tay bôi đầy nhọ nôi, không lóe sáng. Yến Cô Minh vừa vào phủ, sau lưng đã lia tới một kiếm! Yến Cô Minh xoay người đỡ, ấy là một thị vệ của phủ tướng quân.

Yến Cô Minh chẳng giải thích, hất lùi người đến trước mặt, trở tay đập lên mặt gã, kẻ nọ tức thì đứt gân cổ, nát nửa gương mặt.

“Cút tất cho ông!”

Giọng Yến Cô Minh trầm hơn bất kỳ lúc nào trước kia, chất giọng chỉ có ở dã thú cùng đường bí lối.

Phiên cương chuẩn bị kỹ càng mới đến, từ sĩ chia làm ba nhánh, vây cả phủ tướng quân lại. Yến Cô Minh ở khá xa, song vẫn bắt kịp tia sáng màu bạc lấp lóe phía trong. Diệp Hoài Sơn áo trắng, thương bạc lia tròn, cùng chiến với chúng tướng trong phủ.

Họ không dốc lòng độ sức, chủ yếu là thủ. Đây là đô thành của trung nguyên, chỉ cần chống chọi một lúc, ngoài kia nhận được tin, cấm vệ quân sẽ quây lấy phủ, từ sĩ nơi đây như chim trong lồng, khó mà thoát khỏi.

Rợp trời sát ý, song như cảm nhận được gì đó, Diệp Hoài Sơn dôi về phía Yến Cô Minh giữa màn mưa như trút. Đưa mắt nhìn nhau, Diệp Hoài Sơn chợt quát to một tiếng ——

“Ngoại thành! Ra ngoại thành đi ——!”

Yến Cô Minh nhảy lên tường cao, vài đạo Yến tử linh đón mưa phi đến, Yến Cô Minh tránh được tất.

Chớp mắt kẻ vai, đầu người rơi xuống.

Có một đạo Yến tử linh lướt qua vai cột của hắn, để lại vài vệt máu, song Yến Cô Minh như chẳng đau đớn, thực ra thì, hắn không còn tâm trạng để cảm nhận nữa. Hắn chỉ cảm sao đường quá xa, hòn sao mình không thể nhanh hơn được.

[Mưa đen, mang điềm chết đến bên người.]

“Xin em... Bé con, ta xin em... em phải chờ ta, nhất định phải chờ ta...”

Xa kia, dáng hình lẳng lẽ nằm dưới đất khiến lăng nhân phải đứng khựng lại. Lần đầu tiên Phong Thiên Nhai yếu ớt đến thế, xa lạ như vậy.

Tiếng sấm rền trời vang vọng, lăng nhân run rẩy, cồng cả người bước đến trước mặt thiếu nữ.

Phong Thiên Nhai vẫn đang cầm một thanh kiếm, đây không phải bội kiếm tùy thân của nàng, tuy chưa từng hỏi đến nhưng Yến Cô Minh biết nàng vẫn luôn giấu một thanh nhuyễn kiếm bên eo, nhưng không lâu trước đó lại không trông thấy nó nữa.

Ngực nàng tủa máu, mặt trắng tái như mảnh sứ vỡ. Yến Cô Minh run run điểm huyết cầm máu cho Phong Thiên Nhai, cánh tay duy nhất của hắn ôm Phong Thiên Nhai vào lòng, khẽ khàng lay nàng.

“Đừng đối xử với ta như thế... Bé con, đừng đối xử với ta như thế...” Mặt mày lăng nhân ướt rượt, chẳng biết là mưa hay nước mắt.

“Yến khờ...”

Yến Cô Minh mở bừng mắt, mắt Phong Thiên Nhai khép hờ, hàng mi run nhẹ, giọng thật khẽ.

“Chàng đến rồi à?”

“Là ta... Ta đây, em cố chịu một lúc, ta trị thương cho em ngay đây.”

Phong Thiên Nhai yếu ớt nhếch môi. “Ta vừa mới đánh một trận với Thiên Nhạc.”

“Đừng nói nữa.” Yến Cô Minh xé vạt áo băng bó cho Phong Thiên Nhai. “Bé con, đừng nói nữa, yên lặng một chốc thôi.”

Phong Thiên Nhai lại chẳng chút căng thẳng, nàng nằm dưới đất ướt mưa lầy, se sẽ bảo: “Sur phụ thua rồi...”

Yến Cô Minh nghiêng răng, hốc mắt nóng hổi.

Phong Thiên Nhai khẽ cười, giữa màn mưa đêm đen kịt, nụ cười như nền tàn trước gió, yếu đuối vô ngần. “Chàng biết không, ông ta đến không phải là để giết Diệp Hoài Sơn, ông ta đến chỉ để cứu Khanh Sĩ Việt...”

Yến Cô Minh không dừng tay, rồ dại mãi khuyên Phong Thiên Nhai ngừng nói, xin nàng ngừng nói.

Phong Thiên Nhai nhấc tay, kéo chéo áo lăng nhân, thì thầm với hắn như thể đang tiết lộ bí mật nào đó: “Ta đuổi đến đây, trước lúc ra tay, ông ấy hỏi ta rằng — ‘Ôn cứu mạng đạo trước, có tính không?’”

Yến Cô Minh chẳng lại.

“Ta không đáp nổi...”

Phong Thiên Nhai siết khẽ tay, “Yến tử, sur phụ sớm biết mình sẽ thua...”

Nước mắt của Yến Cô Minh rớt cũng tuôn rơi, hắn bế Phong Thiên Nhai lên, nghẹn ngào không thốt nổi tiếng.

“Em không thể để lại một mình ta... Bé con, em bảo muốn đến phiên cương và tái ngoại mà phải không, ta đưa em đi, ta sẽ đưa em đến bất cứ nơi đâu... Em không thể để lại một mình ta, đừng để ta lại một mình!”

[Mưa đen, mang điềm chết đến bên người.]

Bạn đang đọc truyện *Lăng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Chương Cuối

Sao lại khóc?

Sao chàng lại khóc, ta chưa từng thấy, cũng không bao giờ muốn thấy nước mắt chàng rơi.

Giữa màn mưa tầm tã, Phong Thiên Nhai chậm chậm nhấc tay, áp lên mặt lăng nhân. Mặt hắn rất nóng, cực nóng, như đang sôi cao.

Phong Thiên Nhai hơi mơ màng. Con người, rốt sẽ yếu đuối đến nhường nào?

Ngay lúc này đây, trong lòng Phong Thiên Nhai chỉ duy một ý nghĩ — nàng muốn đi cùng hắn. Muốn cùng hắn báo thù. Nàng luôn có cảm giác rằng nếu mình không ở bên, lăng nhân sẽ rất nhanh mà chết.

Nàng muốn khuyên hắn đừng lo lắng quá, nhưng chẳng thốt nổi thành lời.

Không biết phải tốn biết bao sức lực, Phong Thiên Nhai mới giờ được tay lên, nắm lấy tay lăng nhân.

“Khò à, đừng lo... Ông ta đã châm chước rồi...”

Giọng khê vô cùng, đến nỗi Yến Cô Minh cho rằng đấy chỉ là ảo giác của mình. Sấm rền bầu không, cuối cùng, Yến Cô Minh nấc nghẹn, vùi đầu xuống.

Đất trời nịt mừng, mưa to như trút, như cao xa đang khóc.

Mười ngày sau.

Diệp Hoài Sơn đã hạ lệnh, ngoài ý ra, không ai được phép đến quấy rầy tiểu viện sâu nhất trong phủ tướng quân.

Trận mưa hôm ấy làm hư hại hơn trăm ngôi nhà ở kinh đô, cũng đẩy lùi bảy mươi mấy tên tử sĩ phiến cương. Mưa rửa sạch vết máu, mưa tạnh, phủ tướng quân như chưa từng xảy ra chuyện gì, bầu không khí mát mẻ tinh tươm.

Trận chiến này, không thắng, cũng không thua.

Diệp Hoài Sơn bình an vô sự, nhưng Thiên Nhạc đã cứu được Khanh Sĩ Việt.

Sát trận chia ba hôm ấy, nếu có thêm Thiên Nhạc thì tình thế đã trái ngược. Trước lúc cấm vệ quân đến, Thiên Nhạc có thể đã giết được Diệp Hoài Sơn.

Nhưng ông ta không xuất hiện, chỉ đi cứu người.

Gió rét ngọc trời đông, Diệp Hoài Sơn bung một bát thuốc nóng hổi, bước vào tiểu viện. Một nam nhân ngồi trong vườn. Thấy y bước vào, lặng lẽ đứng dậy.

Diệp Hoài Sơn đưa thuốc cho Yến Cô Minh, Yến Cô Minh gạt đầu, “Đa tạ.” Hắn đón lấy bát, đi vào nhà. Diệp Hoài Sơn dõi theo bóng lưng cao lớn ấy, chợt buông lời:

“Yến huynh, ta thật không phải với hai người, nếu ta biết Phong cô nương có —”

“Thôi.” Yến Cô Minh không ngoài đầu lại, chân cũng chẳng ngừng bước. “Dù ngươi không đồng ý, nàng ấy vẫn sẽ đến đây.”

Vì nàng vốn chẳng vì ngươi mà đến.

Yến Cô Minh vào phòng, đặt bát thuốc xuống bàn. Kế bên, Phong Thiên Nhai ngồi tựa trên giường, chớp đôi mắt to tròn nhìn hắn.

Yến Cô Minh bước sang, “Ta chẳng đã bảo em nghỉ ngơi cho khỏe à?”

Mặt Phong Thiên Nhai vẫn hơi tái, nhưng tinh thần rất ổn.

“Ôi dào, sự phụ không hề gì.”

Yến Cô Minh ngồi cạnh nàng, đưa bát thuốc sang. Phong Thiên Nhai cau mặt, “Khó uống lắm, không uống được không?”

Yến Cô Minh hạ tay xuống, không đồng ý cũng chẳng từ chối. Phong Thiên Nhai rầu rĩ nhìn Yến Cô Minh, “Yến khò, sao ta cứ có cảm giác chàng như già đi nhiều lắm”

Yến Cô Minh rũ mắt, khê đáp: “Ta đâu còn trẻ nữa...”

Phong Thiên Nhai nhói lòng, giật lấy bát thuốc, bịt mũi dốc cạn. Yến Cô Minh xoay sang nhìn nàng. Ánh mắt không rõ buồn thương hay vui vẻ. Phong Thiên Nhai uống hết thuốc, vừa khéo trông thấy ánh mắt kia, nàng chợt xót xa, nắm lấy chéo áo lăng nhân.

“Sao lại nhìn ta như thế, đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó.”

Yến Cô Minh nắm lấy tay nàng, không nói gì.

Phong Thiên Nhai nhìn hắn, dè dặt hỏi: “Yến khò, cho ta đi cùng, được không?”

Yến Cô Minh khê siết chặt tay, đáp ngay: “Không được.”

Phong Thiên Nhai cúi đầu, lí nhí nói: “Sự phụ lãnh thương ngay mà, không vướng víu chàng đâu.”

Yến Cô Minh nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên.

“Ta chỉ trả lời một lần thôi, không được.”

Phong Thiên Nhai chun mũi, gạt tay hất ra, nguẩy đầu chôn chấn không thềm nói chuyện nữa.

Yến Cô Minh lặng lẽ nhìn nàng một chốc, xoay người rời đi.

Rất nhanh, đã sắp đến ngày hẹn. Tín sứ của Diễm lâu đến hai lần, đưa thư chính tay Phong Đồ chấp bút, Yến Cô Minh không biết chữ vẫn có thể hiểu cặn kẽ.

Trên giấy chỉ vẽ hình triền núi và vài gốc cây khô. Cả đời Yến Cô Minh cũng sẽ không quên được nơi ấy — Đây là nơi suýt nữa đã cướp mất tính mạng Phong Thiên Nhai.

Hôm ấy, Yến Cô Minh ra đi rất bình thản.

Hắn cùng dùng bữa với Phong Thiên Nhai, Phong Thiên Nhai cầm bát, đưa chực gấp chực dừng. Yến Cô Minh xoa đầu nàng, dỗ nàng ăn thêm, rồi phải nghỉ ngơi thật tốt.

Xong đâu đấy, Yến Cô Minh lặng lẽ bảo: “Ta ra ngoài một chuyến, sẽ về nhanh thôi.”

Bàn tay cầm đũa của Phong Thiên Nhai khẽ run, đã lại vững vàng. Nàng nhìn Yến Cô Minh, cười đáp: “Ừm, mau chóng quay về.”

Yến Cô Minh gạt đầu, xoay người bước đi.

Hắn vừa quay lưng, nước mắt Phong Thiên Nhai đã rơi tí tách.

Nàng từng nghĩ, chỉ cần cố gắng, có thể thay đổi bản tính trời sinh của một con người. Nhưng đến cuối cùng, lãng nhân vẫn chỉ đi theo con đường riêng mình đã chọn. Phong Thiên Nhai dõi theo hướng Yến Cô Minh khuất bóng, nước mắt tuôn rơi miệng vẫn cười.

“Ta ở đây chờ chàng, ta sẽ mãi chờ chàng ở đây...”

Giữa trưa đông giá, Yến Cô Minh sải bước giữa phố xá kinh kỳ rộn ràng ồn ã, lặng lẽ ngắm lái buôn dân thường nô nức đến đi. Mặt mày bình thản, đáy lòng còn bình thản hơn.

Phải đi bao xa, mới đến được nơi mình cần đến.

Phải ngoái đầu bao lần, mới gặp được người mình nên gặp.

Yến Cô Minh lạc lõng giữa phố phường náo nhiệt, tựa một lữ khách lạ lẫm, lẻ loi đơn độc chốn núi rừng vắng lạnh.

Mặt mày vô cảm, hần dần dần tiến bước.

Chập tối, Phong Thiên Nhai đợi chờ nơi sân viện, nàng cúi đầu, tay lạnh toát. Đã ba canh giờ rồi, giữa chừng Diệp Hoài Sơn có đến thăm nàng một lần.

“Phong cô nương, cô đừng lo lắng, ta tin sư huynh sẽ biết chừng mực.”

Phong Thiên Nhai nhàn nhạt cười, “Ồ, ý anh là Yến khò không thắng nổi nhĩ.”

“À...” Diệp Hoài Sơn ngập ngừng, “Ta không có ý này, Phong cô nương, ngoài trời gió lạnh, vết thương chưa lành hẳn, nên về phòng chờ thì hơn.”

Phong Thiên Nhai thờ dài, thờ ơ bảo: “Ta không chết được đâu, anh về đi.”

Diệp Hoài Sơn mấp máy môi, sau rốt chỉ đành xoay người rời khỏi.

“Diệp tướng quân.”

Diệp Hoài Sơn dừng chân, xoay đầu, “Sao thế?”

Phong Thiên Nhai gõ nhịp xuống chiếc bàn đá rắn, nhẹ nhàng buông lời: “Sao anh không chất vấn ta?”

Diệp Hoài Sơn: “Ý của Phong cô nương là?”

Phong Thiên Nhai: “Thiên Nhạc.”

Diệp Hoài Sơn cười cười, đáp: “Thắng bại là chuyện thường tình nhà binh, Phong cô nương đừng để bụng.”

“Ồ?” Phong Thiên Nhai ngoái đầu nhìn y, “Ta đã để ông ta đi, ngay từ đầu ta đã chẳng định giết ông ta.”

“...” Diệp Hoài Sơn ngập ngừng đôi chút, sau đó cười khẽ một tiếng, “Cô đừng nghĩ quá nhiều, sự đã rồi, chuyện sau này cứ để ta lo.”

“Ông ta sẽ không xuất hiện nữa đâu.” Phong Thiên Nhai nhìn Diệp Hoài Sơn, ánh mắt tha thiết, “Anh phải tin ta, ông ta sẽ không xuất hiện nữa, ông ta sẽ đưa Khanh Sĩ Việt theo mình, anh phải tin ta.”

Diệp Hoài Sơn lặng lẽ nhìn nàng, hồi lâu, y xoay người rời đi.

“Phong cô nương, ta không trách cô, song không phải vì ta tin cô.”

Sau khi Diệp Hoài Sơn đi, Phong Thiên Nhai ngồi trên băng ghế đá lạnh lẽo, ngửa cổ nhìn tầng không khoáng đãng, đáy lòng rồi rấm. Nàng hiếm khi cúi kính, on thù cứ xoắn lấy từng vòng trong dạ, chặt không đứt, gỡ chẳng ra. Cuối cùng, nàng chỉ biết ngẩn ngơ nhìn trời. Bầu không khí thanh được gột rửa bởi cơn mưa hiếm gặp, sáng trong vô ngần, ánh chiều tà nhuộm sắc đỏ cả chân trời thăm thẳm — Tựa nàng giai nhân yêu kiều ngồi bên góc cửa sổ nhỏ xinh, khẽ khàng dõi theo đất trời vô tận.

“Bé con.”

Dưới ánh chiều tà, giữa cơn gió mát, chợt thấy hồng nhan ngoái đầu, buông thây on thù.

Yến Cô Minh xách hai vò rượu, ngực áo cất một bị thuốc, hần bước đến đặt rượu xuống đất, xoa đầu Phong Thiên Nhai.

“Ta chẳng đã bảo em phải nghỉ ngơi cho khỏe, em ngồi đây làm gì?”

Phong Thiên Nhai lặng lẽ nhìn hần.

“Chàng đi đâu đấy?”

Yến Cô Minh: “Về phòng thôi, ta đi sắc thuốc cho em.”

Phong Thiên Nhai: “Thuốc của phủ tướng quân tốt hơn thuốc chàng mua nhiều.”

Yến Cô Minh: “...”

Phong Thiên Nhai phẩy tay, “Đùa thôi mà.”

Yến Cô Minh khẽ cười một tiếng, kúm đồng tiền bên má thấp thoáng đáy thoi. Phong Thiên Nhai cũng cười, nàng đứng dậy, ôm chầm lấy lăng nhân cao lớn.

Yến Cô Minh: “Em chưa khỏi hẳn đâu, đừng lộn xộn.”

Phong Thiên Nhai không đáp, vùi đầu vào ngực Yến Cô Minh, lắc mạnh. Yến Cô Minh khẽ đẩy nàng ra, nàng cố sống tóm chặt lấy. Yến Cô Minh bó cánh, đành để mặc nàng ôm.

Chẳng mấy chốc, ngực áo lăng nhân ươn ướt.

Cả một đời, lăng nhân mãi bầu bạn cùng Phong Thiên Nhai, biết bao lần đầu khâu, vỗ về, ôm ấp. Nhưng Phong Thiên Nhai luôn cảm thấy rằng, khoảnh khắc hần thương yêu mình nhất, chính là giây phút dưới ánh chiều tà hôm ấy.

Chập tối, có hai người rời kính. Một nam nhân cao lớn, và một tiểu cô nương ngồi trên cánh tay nam nhân nọ.

“Chúng ta đi đâu trước nhỉ?”

“Dưỡng thương trước.”

“Ồi dào chẳng hề gì.”

“Dưỡng thương.”

“Thôi được, chúng ta về Mai Nguyệt cư, ta nhớ Lung Ngọc rồi.”

“Về đình Thiên Nhai.”

“... Chàng muốn đổi đầu với sư phụ chứ gì?”

“Em đã hứa làm gãy tay cho ta mà.”

“...”

“Yến Cô Minh, chàng đàn ông cao lớn là thế, sao lại nhỏ nhen chấp vật như vậy nhi ——!!”

Quát to một tiếng, chim muông kinh hoàng.

Mờ mịt dọi bước cõi hồng, gió tan mưa tạnh sáng trong chân trời.

Tiểu cô nương ngẩng đầu nhìn bầu không, khóe miệng nhếch lên tận mang tai, nàng vừa xoa đầu lãnh nhân, vừa nhủ thầm trong dạ:

[Ông trời ạ, ông xem, ta thắng rồi.]

– Toàn văn hoàn –

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nhân Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.